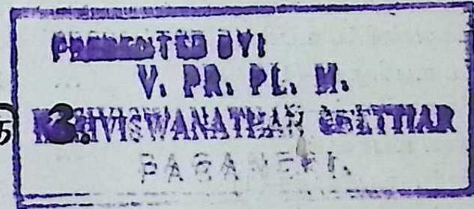
விவேகபோதினி

ஓர் சிறந்த மாதாந்தத்
தமிழ்ப் பத்திரிகை

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"—திருவள்ளுவர்.

தொகுதி 3

1910-ம் ௵ ஜூலை௴—1911-ம் ௵ ஜூன்௴

1910—11

சென்னை
ஜனரல் ஸப்ளைஸ் கம்பெனியாரவர்களால்
"கார்டியன் அச்சுக்கூடத்தில்" பதிப்பிக்கப்பட்டது.

[விலை ரூபாய் 4

அட்டவணை

அடிக் குறிப்புகள்

சித்திரப்படங்களின் அட்டவணை

The "Viveka Bodhini"

An Illustrated High Class Popular Tamil Monthly

(Annual Subscription:—Inland Rs. 3—Foreign Rs. 4-8-0)

Has a large list of able & eminent contributors

PRESS & PUBLIC OPINIONS

The Hon'ble Mr. P. S. Sivasawmy Aiyar, C.S.I., C.I.E., Member of the Executive Council, Madras:—** The articles are written in an *easy, readable style* and deal with *a variety of interesting subjects.* Its usefulness and cheapness, will, I hope, commend it to the Tamil public and secure popularity.

The Hon'ble Mr. T. V. Seshagiri Aiyar, B.A., B L.—My daughters have been reading regularly copies of the Viveka Bodhini; they tell me that it is *one of the best Tamil Magazines they have come across.* The journal is written *in good Tamil* and *in easy style.*

The late Dewan Bahadur R. Ragoonatha Row Avergal, C.S.I. * * * It is written in *good easy Tamil* and deals with subjects of *importance and usefulness* to the general public.

K. V. Subbaiya Aiyar, Esq., M.A., L.T. M.R.A.S., (Lond.) of the Presidency College Madras.—I have very great pleasure in testifying to the *high literary excellence* of your *valuable* Journal. The articles in this Journal are all written in *very simple and idiomatic style and deal with a variety of highly interesting and instructive subjects and I know of no other Journal that is at once so cheap and so good as your Viveka Bodhini.*

The late Rao Bahadur L. C. Williams Pillai Avergal, B.A., Retired Inspector of Schools., * * The "Viveka Bodhini," is a *very readable journal full of interesting matter written in chaste Tamil.* As a means of disseminating valuable information on various subjects among the masses, it deserves the liberal support of the educated public.

Mr. Rao Bahadur C. Nagoji Rao, Avl., B A., Retired Inspector of Schools. * * I have glanced through several numbers of the *Viveka Bodhini* and found them *interesting* and *instructive.*

M. R. Rv. Rao Sahib T. Ramakrishna Pillai Avl., B.A., F. M.U., Chief Examiner in Tamil to the University, Madras.* I have gone through some of the issues of *that excellent Magazine* the "Viveka Bodhini." I have much pleasure in adding my word of praise for the services rendered by the conductors. The articles are *well written.*

M. S. H. Thompson, Esq., B.A., Assistant Inspector of Schools:—* * I have looked through this *interesting magazine.* The Magazine is written in *simple,* but *good Tamil.*

M. R. Ry. A. Rajaram Aiyar Avl., B.A., Principal, The Madura College, Madura:—* * *The style, is stimple, chaste and elegant.* Students of College and High School classes who have to tackle the subject of **Vernacular Composition,** *ought to find the Viveka Bodhini of material assistance to them.*

சென்னை, பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப் பண்டிதர்பிரஹ்மஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்யாய வே. சாமிநாதய்யரவர்கள் :—*நீதிகளைக் கற்பிக்கும் சிறு கதைகளும், புதிய நாடகங்களும், சில மொழிபெயர்ப்புகளும், தற்காலத்திற்கேற்ற நாகரீக விஷயங்களும் இப்பத்திரிகையில் மிக எளியநடையில் எழுதப்பெற்றிருக்கின்றன; சிறுவர்களும் பெண்பாலரும் இதனால் பல விஷயங்களையும் வருத்தமின்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.*

M. R. Ry. I. Srinivasa Aiyar., Avl B.A., Principal, Hindu College, Tinnevelly.—* * * Is a very interesting Journal containing readable articles *on a variety of useful subjects.* The *easy style* in which the articles are written must commend itself to a wide circle of readers.

M. R. Ry. T. V. Sivakumara Sastrial Avl., B. A., L. T., Assistant Inspector of Schools:—The articles *are very instructive and embrace a variety of useful topics.* You deserve to be specially complimented upon the *articles on scientific subjects* that you are making available to the general public.

M. R. Ry. T. S. Subramania Aiyar Avl., M. A., L. T., Lecturer, Teachers' College, Saidapet.— * * *Your journal is now the best, the cheapest and the most ably conducted Tamil mothly* in our midst. * *

M. R. Ry S. V. Rangasawami Aiyangar Avl., B. A., Vice Principal, Zamorin's College, Calicut * * * **Viveka Bodhini** is in my opinion the best of the Tamil Monthlies we have to-day. Other journals one may leave unread; but **Viveka Bodhini** I do think never.

சந்தாதார்க்கு அறிவிப்பு

அச்சாபீஸ் மாறுதலால், நமது 'விவேக போதினி' ஆபீஸையும், திருவல்லிக்கேணிக்கே மாற்றி யிருக்கிறோம். பத்திரிகை, வழக்கம்போல குறித்த காலத்தில் வெளிவர வேண்டிய முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளத் தவறோம். சந்தா நேயர்கள், இனி எழுதும் கடிதங்களையும், புஸ்தக ஆர்டர்களையும், மானேஜர், "விவேக போதினி" திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ், என்று எழுதக் கோருகிறோம். சந்தாதார்களுக்கு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுப்பதுடன், ஆர்டர்கள் காலதாமதப்படாமல் அனுப்பவும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறோம்.

மானேஜர்.

அந்தர்யாமி லீலை

ஆசார்ய லீலை

ஈச்வர லீலை

க்ருஹஸ்த லீலை

விவேக போதினி

“ எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு.” —— திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபி௵ ஆனிமீ ௳ 1912-௵ ஜூலைமீ { பகுதி 1.

ஜீவன் முக்தன்
THE LIVING DEADMAN

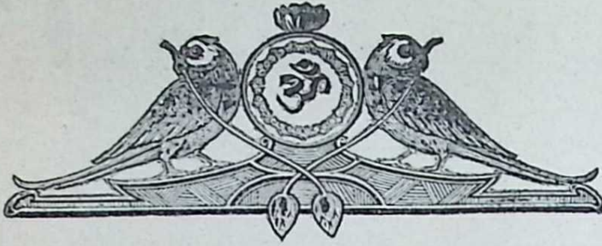
ஜீவன்முக்தன் ஒருவனையே விஷய ஸந்தர்ப்பங்களுக்கேற்ப பகவத்கீதையில் பலவாறு வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று தெரியவந்திருக்கும், இனி ஜீவன்முக்தர்கள் லக்ஷணத்தை நேரிட வர்ணிக்கும் சாஸ்திரங்களிலிருந்து எடுத்து வெளிப்படுத்துவோம்.

ஜீவன்முக்தி என்பது ஒருவித அனுபவம் ஜீவன்முக்தர் லக்ஷணம் என்பது இவ்வனுபவ முடையோர் நடத்தை என்பதாகும். ஆகவே இம்முடிவான அனுபவமுடையவர்கள் நடத்தை இவ்வாறிருக்கும் என்பது தெரியவரும். ஆனல் இங்குக் கூறப்படும் நடத்தை உடையவர்கள் ஜீவன்முக்தர்களாக விருக்கவேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறமுடியாது. புகையுள்ள விடத்தில் நெருப்புண்டாயினும் நெருப்புள்ளவிடத்தில் புகையுண்டு என்னலாமா? ஒருவனுக்கு ஜீவன்முக்தி நிலை வந்துவிட்டதா என்று பிறர் அறிய இந்த லக்ஷணங்களைக் கண்ட உடன் நெருங்கிக் கொஞ்ச காலம் பழகிப் பார்த்தால்தான் தெரியவரும். ஆகையால் இவைகள் வெளிக்குறிகள். இவைகளில் சிற்சில உட்குறிகளாகவும் இருக்கும். ஆனல் இவைகள் பிறர் அறிந்து உபயோகிக்கக்கூடியவைகள் அல்ல; ஒவ்வொருவனும் தானே ஆராய்ந்து திடப்படுத்திக் கொள்ள உபயோகப்படுத்தலாம்.

ஜீவன்முக்தர்கள் தாம் தெளியும் முன்னம் வழக்கமாயிருந்த தங்கள் வர்ணாச்ரம கர்மாதிகள் எவ்வளவு கடினமாயினும் பலருக்கு உபகாரமாகச் செய்தே வருவர். இவர்களுக்குக் காமமாதிகள் வந்தாலும் கணத்தில் போம்: மனதில் பற்ரு: தாமரை இலைத் தண்ணீர் போல ஜகத்தொடுங்கூடி வாழ்வார்: சாதாரண ஜனங்களைப்போலவும், பித்தர் போலவும் காண்பிப்பர். இவர்கள் வியவஹாரங்கள் இவர்கள் கர்மங்களுக்கு எற்ப அநேகவிதமாக விருக்கும். இவ்வாறு இருக்கையில் சென்றதும் கருதார், நாளை வருவதும் நினையார், கிடைத்ததைக்கொண்டு தேறியிருப்பர். எந்த அத்புதத்தைக் கண்டும் ஆச்சர்யம் என்ற நிலைக்கு ஈடுபடார். எல்லாவற்றிற்கும் மாரு ஸாக்ஷியாகவே எப்பொழுதும் நிரதிசய ஆனந்த நிலையிலிருப்பர். இம்மாதிரி கைவல்ய நவநீதம் என்ற நூலில் ஜீவன் முக்தர் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிருர். ஜீவன்முக்தர் நடையுடை பாவனைகளைப் பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பின்வருமாறு வர்ணிக்கிருர்.

பேய்போல் திரிந்து, பிணம்போல் கிடந்து,
பிச்சைஎல்லாம்
நாய்போல் அருந்தி, நரிபோ லுழன்று, நன்
மங்கையரைத்
தாய்போல் கருதி, தமர்போலனைவர்க்கும்,
தாழ்மைசொல்லிச்
சேய்போ லிருப்பர் கண்டீர் உண்மைஞானம்
தெளிந்தவரே.

ஜீவன்முக்தர்கள் பாலர், உன்மத்தர், பிசாசுகள் போல விருப்பார்கள் என்று உபநிஷத்துக்களில்,கூறப்பட்டிருக்கிறது. மனப்பரிசுத்தம், ஆச்சர்யாதி ப்ரமாத நிலைகளுக்கு இடங்கொடுக்கா திருத்தல் ஆகிய இவைகளில் பாலர்கள் போலவம்,தேஹ விஷயங்களில் ஒருவித அச்சாரத்தை வெளி விஷயங்கள் மத்தியில் இருக்குபோது வேறு எங்கேயோ மனப்போக்குடையவர்கள் போன்ற பார்வை இவைகளில் பித்தர்போலவும், விஷய ப்ரக்ஞையின்றி இடும் சப்தங்கள், கவனமில்லாததால் பயங்கரமான பொதுத்தோற்றம் ஆகிய இவைகளில் பிசாசுகள் போலவும் இருப்டர். ஆகவே இங்கு ஒருவன் ஜீவபாவம் நீங்கி நின்ருல் எவ்வாறிருப்பன் என்பது விளங்கும். மேலும் இவர்களைத் தவத்திலும், குணத்திலும், அருளிலும், அன்பிலும், இருளறு சொல்லிலும் காணமுடியும். அதை (பரம நிலையை) நினைத்தும் அதை உரைப்பதுமே ஞானிகளுக்கான நீதி. ஆனல் இக்குணங்களை மேற்கொண்டொழுகுபவரை ஜீவன்முக்தர்கள் என்று மேல் முகாந்திரங்களின்றி மதிக்க விடயில்லை. அநேக முகாந்திரத்தால் ஜீவன்முக்தர்கள் குணம் சில தாமஸ ஆத்மாக்களிடமும் காணப்படலாம். நெருங்கிப் பழகினல்தான் இது விளங்கும். பின்னர் ஜீவன்முக்தர் பாகுபாட்டை எடுத்து விளக்குவோம்.

விவேக போதினி

தொ 5.] பரீதாபிஸ ஆனிமீ [பகுதி 1

விக்கிரஹ ரஹஸ்யம்

THE INNER MEANING OF IMAGES

8. அனந்த கிருஷ்ணன்

கிருஷ்ணன் பால்ய ரூபமாக ஆராதிக்கப்படுவதோடும்கூட யௌவன புருஷனுகவும் ஆராதிக்கப்படுகிறுர். இந்த அவஸரத்தின் சிறப்புத் தோன்ற இந்த விக்கிரஹத்திற்கு அனந்த கிருஷ்ணன் என்று பெயரிட்டிருக்கிறோம். இந்த விக்கிரஹத்தை ஆராதிக்குங்கால் தேர்ந்த மனத்தில் ஊறும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஒருவாறு வெளியிடுவோம்.

அனந்த கிருஷ்ணன் லீலைகளைக் கவனிக்குங்கால் அவைகள் வேதரஹஸ்யங்களையும் முடிவுகளையும் பூர்ணமாக அடக்கியுள்ளனவாக விருக்கும். இவைகள் ஐந்துவிதமாகக் காணப்படும். அவையாவன பரோபகார லீலைகள், கிருஹஸ்த லீலைகள், ஆசார்ய லீலைகள், ஈசுவர லீலைகள், அநதர்யாமி லீலைகள் ஆகிய இவைகளே. இவைகளுக்கு முறையே துஷ்டநிக்கிரஹ சிஷ்ட பரிபாலன விஷயங்கள், 16108-ஸ்திரீகளை விவாஹம் செய்துகொண்டு நித்ய ப்ரஹ்மசாரியாக விருத்தல், கீதாசார்யன் உத்தவர் குரு ஆகிய நிலமைகள், விச்வரூபம் காட்டுதல், திரௌபதீ மான ஸம்ரக்ஷணம், பாரதயுத்தம் நடத்திய விதம் முதலியவைகளே. இவைகள் சிறப்பையும் உட்கருத்தையும் விசாரிக்கப் புகுவோம்.

பரோபகார லீலைகளிலிருந்து பொதுவாகத் துஷ்டர்களும் நிர்கதியாக விடப்படவில்லை என்பது வெளிவரும். சிசுபாலன் கம்ஸன் முதலியோர் இறக்க வேண்டியது அவசியமாயினும் முடிவில் அவர்களும் மேலான பதவி பெற்றனர். ஆகவே பயம், துவேஷம் முதலிய எக்குணங்களாலாயினும் பரம்பொருள் ஞாபகம் ஒருவனுக்கு நிலைத்திருக்குமாயின் அவன் நிக்கிரஹத்தாலோ அனுக்கிரஹத்தாலோ பகவத் கிருபைக்கு ஆளாவான் என்பதாயிற்று. துஷ்ட நிக்கிரஹமும் ஒருவிதமான அனுக்கிரஹம் என்பதாகும். இதனல் சிஷ்டர்கள் நேரே பலனையும், துஷ்டர் நாளடைவில் சீர்திருத்தமாகிய பலனையும் அடைவார்கள். இந்த லீலைகள் விஷயம் பொதுவாகப் பால்ய லீலைகளில் உள்ள பரோபகார விஷயம் போன்றதே. அங்கு விளையாட்டாக இது நடந்துவிடும். இங்கோ தகுந்த ஆலோசனையோடு அவை ஸாவதானமாக நடைபெறும். இதில்தான் சற்று வேற்றுமை காணப்படுவது.

கிருஹஸ்தலீலைகள் சற்றேறக்குறைய பகவான் நிலையிலிருந்து பார்க்கையில் கோபிகைகளுடன் நடந்த ஜாரலீலை போலவிருக்கும். கோபிகைகளைப்போலவே இங்கும் 16108 ஸ்திரீகளும் பகவத் பக்தர்களே. இவர்கள் பகவானைப் புருஷனுகவே கொண்டு பத்தினிகளாகித் திருப்தி பெற்றனர். கோபிகைகளோ முதலில் பகவான் தமக்குப் புருஷனுக வேண்டுமென்று மதித்தபோதிலும் முடிவில் இந்த சிற்றின்ப ஆசை மோக்ஷ ஆசையாக மாறி பிரிவால் திடப்பட்டு நேரே பரமபத ஸாதனமாகி விட்டது. அவர்கள் சற்றேறக்குறைய ஸந்யாஸிகளையும், இவர்கள் கிருஹஸ்த பக்தர்களையும் உணர்த்துகின்றனர். இவர்களுள் 8 பெயர்கள் பட்டமஹிஷிகள் : பகவானது அஷ்ட ஐசுவர்யங்களை உணர்த்துகின்றனர். மிகுந்த 16100 ஸ்திரீகளும் நரகாஸுரன் சிறையிலடைபட்டு வருந்தியவர்கள். பூமிக்கும் தமக்கும் பிறந்து கொடியவனுகி வளர்ந்த நரகாஸுரனைக் கொன்று, இந்த ஸ்திரீகளை அவர்கள் கருத்துக்கிணங்கி விவாஹம் செய்துகொண்டார் பகவான். பிரபஞ்ச விஷயமாக ஏற்படும் ஆசையால் கட்டுண்டு பகவத் பக்தியைக் கடைப்பிடித்தும் கஷ்ட நிலையிலிருந்து பின்னர் ஆசைக்கட்டுவிட்டு பகவத் பராதீனர்களாகி சாந்தி யடையும் பெரியோர்களை இங்கு ஸ்திரீகளாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாரதர் சென்று ஒவ்வொரு ஸ்திரீ வீட்டிலும் பார்க்கையில், அந்தந்த ஸமயங்களில் கிரஹஸ்தன் நடத்த வேண்டியவைகளை ஒருவிதப் பற்றுமின்றிப் பகவான் செய்துகொண்டிருந்ததாகப் பாகவதம் கூறும். இதனுலேயே பரமஞானிகளிடம் ஒருவித ஏற்றத் தாழ்வு

மின்றிப் பரமாத்மா எல்லோரோடும் கலந்துநின்று அங்கங்கு அவரவர்கள் நன்மைக்கு வேண்டியவைகளைச் செய்து தாம் தாக்கற்று நிற்கிறார் என்று விளங்கும். இம்மாதிரி பகவான் இருக்கிறார் என்பது தேர்ந்த ஞானிகளுக்குத்தான் விளங்கும் என்பதை நாரதர் பார்வைக்கு இது வெளிப்பட்டது என்பது விளக்கும். குசேலருக்கு இவர் செய்த மரியாதையே இதற்கு உதாரணம். இந்த லீலையிலும் கோபி லீலையிலும் பகவான் ஸ்திரீகள் மத்தியில் தாக்கற்று நின்று செய்ய வேண்டியவைகளை எவ்வாறு தயங்காது செய்து முடித்தாரோ அவ்வாறு ஒவ்வொரு கிருஹஸ்தனும் தன் பெண்சாதி விஷயத்தில் இருந்துவிட்டால், அதுவே 'நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஸாக்ஷி' என்ற விருத்தியை வளர்த்து மேலான பதவி வரும்படி செய்யும். இவ்வாறின்றிப்பகவான் அநேக ஸ்திரீகளோடு இருந்தாரே என்று எண்ணி, அவருடைய நித்திய பிரஹ்மசரியமாகிய பற்றற்ற நிலையில் தன் பெண்சாதியோடுகூட இருக்கமுடியாத இக்காலத்திய மேதாவிகள் வெறும் சிற்றின்ப ஆசையால் ஸம்ஸார பாரம் உறைக்காமல் ஸுகம் மாத்திரம் கிடைக்கப் பிறர் ஸ்திரீகள், வேசையர்கள் முதலியவர்கள் மேல் துர்ஆசைகொண்டு கெட்டலைகின்றனர். இவர் தமது நிலையை வேதாந்த பரமாகவும், கிருஷ்ணன் நடத்தை மூலமாகவும், தகுந்த நடை என்று வற்புறுத்தி மதிமோசம் போகின்றனர். முற்கூறியவைகளிலிருந்து இவர்களுக்குத் துர் நடத்தையால் ஏற்படக்கூடிய பாபமும், தெய்வமிகழ்வதால் உண்டாகும் பெரும் பாவமும் ஒன்று சேர்ந்துவந்து இவர்களை அதோகதியை அடையும்படி செய்துவிடும் என்பது நன்கு வெளியாகும். ஆதலால் இந்தக் கிருஹஸ்த லீலையிலிருந்து ஒருவித ஆசையோடு தம்மிடம் வரும் பக்தர்களுக்குப் பகவான் தம் நிலைவழுவாது அந்த ஆசையைப் பூர்த்திசெய்து மேன்மை அடையும்படி செய்வர் என்பது தெரியவரும்.

இனி ஆசார்ய லீலைகளை எடுத்துக்கொள்வோம் மூன்று அவஸரத்தில் பகவான் இம்மாதிரி லீலைகளை நடத்தியிருக்கிறார். அவையாவன: பகவத் கீதை உபதேசம், அநுகீதை உபதேசம், உத்தவர் உபதேசம் ஆகிய இவைகளே. இம்மாதிரி அவஸரங்களின் உட்கருத்தைப் பகவானே அர்ச்சுனனுக்கு உத்தர கீதையில் நன்கு வெளியிடுகிறார். இந்த உத்தர கீதையில் மூன்று பாகம் உண்டு. அவையாவன: ப்ராஹ்மணர் உபதேசம், ப்ராஹ்மண ஸ்திரீ புருஷ ஸம்வாதம், குருசிஷ்ய ஸம்வாதம் ஆகிய இவைகளே. இவைகளுள் தாம் துவாரகையிலிருக்குங்கால் முன்பாகம் நடந்தது என்ன, அர்ச்சுனன் ப்ராஹ்மண ஸ்திரீபுருஷர்கள், குருசிஷ்யர்கள் எங்குள்ளவர்கள் என்று கேட்டான். இதற்கு விடையாகப் பகவான், 'புருஷன், குரு ஆகிய இவர்கள் நானே, ஸ்திரீசிஷ்யன் ஆகிய இவர்கள் என் மனதே' என்று கூறி தமது ஆசார்ய நிலையின் ரஹஸ்யத்தை வெளியிடுகிறார். ஆகவே ஒவ்வொரு மனிதனுள்ளும் புத்தியில் பிரகாசிக்கும் பரம்பொருளையே ஆசார்ய லீலை செய்யும் கிருஷ்ணனாகவும், ஒவ்வொருவரது வைராக்கியம் நிறைந்த மனமே அர்ச்சுனன் உத்தவராகிய சிஷ்யர்கள் என்றும் இதிலிருந்து வெளிவருகின்றது. ஆகவே தமது ஆசார்ய லீலைகள் மூலமாக ஒவ்வொருவனுள்ளும் புத்தி மனத்திற்கு உபதேசம் செய்ய அவனவன் ஜீவன்முக்தி நிலையை அடையும் அருமையான வழி குறிக்கப்படுகின்றது. இந்த ரஹஸ்யத்தை விஸ்தாரமாக வெளிப்படுத்தும் கடஉபநிஷத் வாக்கியம் ஒன்று உண்டு. 'ஜீவனே (மனமே) ரதிகன், தேஹமே ரதம், புத்தியே ஸாரதி, விருத்திகளே கடிவாளங்கள், இந்திரியங்களே குதிரைகள், விஷயங்களே பாதைகள், என்பதுதான் இந்த வாக்கியம். இதன்படி நோக்கில் மற்றைய ஆசார்யலீலைகள் எல்லாவற்றின் உட்பொருள் விளங்கியபோதிலும், கீதாசார்ய லீலையின் உட்பொருளுக்கு இது மிகப் பொருத்தமாக உள்ளது. இங்குதான் ஆசாரியன் ஸாரதியாகவும் சிஷ்யன் ரதிகனாகவும் அமைந்திருப்பது. உபதேசம் செய்யும் இடம் குருக்ஷேத்திரபூமி, அதாவது உண்டாகப்படும் இடம், அதாவது மனத்தின் காரியமான பிரபஞ்சம். இது முதலில் ஸுககரமாகத் தோன்றியபோதிலும் விசாரணையால் துக்ககரமாகத் தோன்றும். குருக்ஷேத்திரம் யுத்தபூமியாகுங்கால் அதில்உபதேசம் தொடங்குகின்றது என்பதுவிசாரணையால் பிரபஞ்சம் துக்கபூர்ணம் என்று காணுங்கால்தான் புத்தி தெளிந்து மனதிற்கு உபதேசம் செய்யத் தொடங்குவது என்ற கருத்தை அடக்கியுள்ளது. இப்பொருத்தங்களை உற்றுநோக்கில் முன் எடுத்துக் காட்டிய கட உபநிஷத் வாக்கியத்தை உருவகப்படுத்தி நன்கு விளக்கவே பகவான் கீதாசார்ய லீலையை விளையாடிக் காட்டி

னரோ என்று எண்ணவேண்டி வருகிறது. ஆகவே இந்த ஆசார்ய லீலைகளை நன்கு உணர்ந்து ஒவ்வொருவனும் தன்னுள் ஆசார்யன் உதிக்க வேண்டிய முயற்சிகள் செய்யவேண்டுவதுதான் பகவானைப் பார்த்தஸாரதிரூபமாக ஆராதிப்பதன் நோக்கம் என்பது வெளியாகும். இந்த ஆசார்ய உதயமாகிவிட்டால் பின்னர் :—

எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும்
முத்தர் மனமிருக்கும் மோனத்தே!

என்று கூறப்படும் பரமநிலைதானே கைகூடிவிட யுத்தபூமிக்கு நிகரான பிரபஞ்சத்தில் தாக்கற்று நிற்றலாகிய ஜயம் வந்து தானே நம்மைச் சேரும்.

ஈச்வர லீலைகளில்தான் கிருஷ்ணன் தாமே ஸர்வசக்திமானான ஈச்வரன் என்று நேரிட பக்தர்களுக்குக் காட்டுவது. இவைகள் மூன்று அவஸரத்தில் காட்டப்பட்டன. முதலாவது துர்யோதனனிடம் தூது நடந்த காலத்தில் பகவானை அவன் கட்டிப்பிடித்துச் சிறையிலிட சதியாலோசனை செய்து ஸபையில் கட்டிவிடத் தொடங்க அங்கு விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். இரண்டாவது பகவத்கீதோபதேசத்தின் அங்கமாக அர்ச்சுனனுக்குத் திவ்யப்பார்வைகொடுத்து (11-ம் அத்யாயத்தில்) தமது விச்வரூபம் காட்டி வேதரஹஸ்யம் வெளியிட்டார். மூன்றாவது பாரத யுத்தம்முடிந்தபின் தர்மபுத்திரர் அச்வமேதயாகத்திற்கு முன்னர் பகவான் அனுகீதை உபதேசம் செய்து துவாரகை நோக்கித் திரும்புகையில் எதிர்ப்பட்ட உத்தங்கர் கோபத்தை மாற்ற விச்வரூபம் காட்டினார். இவைகளால் தம்மிடமேபிரபஞ்சம் எல்லாம் அடங்கியிருக்கிறது, தாமே ஸர்வேச்வரன் என்பதை பகவான்வெளியிட்டார். இப்படிச் செய்தும் பீஷ்மார்ச்சுனாதிகள் தெளிந்தனரே ஒழிய துர்யோதனாதிகளுக்கு இது பெரும் ஜாலமாகத் தோன்றிவிட சீர்திருந்த இடமில்லாமல் போய்விட்டது. ஆகவே மூர்க்கனைப் பகவானே நேரிட வந்தாலும் திருத்த முடியாது அவன் பகவத்தண்டனை மூலமாகவே தெளிய வேண்டும் என்பதை இல்லீலைகள் குறிக்கும். மேலும் பகவான் வாய்திறந்து ஸகல அண்டங்களையும் உள்ளே காட்டி யசோதையைப் பிரமிக்கும்படி செய்த இரண்டு பால்ய லீலைகளையும் இந்தப் பாகத்தோடு சேர்க்கலாம்

இனி கடைசியான அந்தர்யாமி லீலைகளை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். பிரபஞ்சத்துள் எங்கும் மறைந்து நின்று பகவான் தம் ஸந்நிதான விசேஷத்தால் எல்லாவற்றையும் சேஷ்டிக்கும்படி செய்கிறார் என்ற ரஹஸ்யம் இவைகளிலிருந்து நன்கு வெளியாகும். துச்சாஸன் ஸபைநடுவில் புடவையைப் பிடித்திழுக்கத் தன்னால் கூடியவரையில் தடுத்து முடியாமல் இரு கைகளையும் சிரமேல் தூக்கி 'ஹா கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா!! எல்லாம் உன்செயல்! என்னால் ஆவதொன்றுமில்லை! நீயே கதி'!! என்று கதறிய திரௌபதிக்கு மறைந்து நின்று எண்ணரும் புடவைகள் அளித்து மான ஸம்ரக்ஷணம் செய்த பகவான் லீலையும்; அகாலத்தில் விருந்தாக வந்த துர்வாஸர் அவர் சிஷ்யர்கள் எல்லோருக்கும் பூரண திருப்திவரும்படி ஒரு கீரையையும் பருக்கையையும் தீர்த்தத்துடன் உட்கொண்ட லீலையும்; தம் ஸந்நிதான மாத்திரத்தில் பாரத யுத்தம் நடக்கும்படி செய்து வைத்த லீலையும் நேரிட அரசனாக விராது ராஜ்யம் நடத்திய லீலையுமே, இந்தமாதிரி லீலைகளுக்கு உதாரணம். இங்கெல்லாம் பகவான் தோன்றாமலாவது அல்லது வெறும் ஸந்நிதான மாத்திரமாகவாவது இருப்பார். இவைகளை உற்று நோக்குங்கால் பிரபஞ்சம் முழுவதும் பிறந்து நடைபெற்று அழிவதும், இடையில் ஜீவர்கள் மொத்துண்டு திருந்தி விருத்தியடைவதும் ஆகிய இவைகள் கடவுள் முன்னிலையில் காந்தச்சிலைமுன் சேஷ்டிக்கும் ஊசிகள் ஆட்டம்போல நடைபெறுகின்றன என்ற விரிந்த எண்ணம் யாருக்குத்தான் வாராது ?

ஆகவே அனந்த கிருஷ்ண ஆராதனத்தில் இவ்வைந்துவித லீலைகள் மனத்திலூறிக்கொண்டே இருத்தல் வேண்டும். வேதாகமங்களில் காட்டியபடி கடவுள் லக்ஷணங்கள் முற்றிலும் அமைந்து கிடக்கும் வஸ்துவைப் புருஷனாகஆராதிக்க வேண்டுமாகில் கிருஷ்ணன் ஒருவனையே பின்பற்றல் வேண்டும். மணியுள் கயிறுபோலத் துவந்துவங்களும் மாறுபாடுகளும் நிறைந்த பிரபஞ்சத்துள் ஊடுருவிச் செல்லும் பரம்பொருளை ஒருவாறு தியானத்திற்குக் கொண்டுவந்து ஆராதிக்கவேண்டுமாகில் கிருஷ்ண ஆராதனத்தால்தான் செய்ய முடியும். இதுபற்றியே ஒரு மஹான் கிருஷ்ண பரமாத்மாவிடம் பின்வருமாறு ஈடுபடுகிறார். 'பிரபஞ்சமாகிய நாடகத்திலிருக்கும் வெளிப்படையான விரோதாம்சங்கள், தோஷங்கள், முதலியவற்றையும் விடாது

நடித்து யாரும் மறவாத வண்ணம் காட்டி, அவைகளின் உள்ளே தாமே கபட நாடக ஸூத்ரதாரியாக விருப்பதை வெளிப்படுத்தியவராயும், தாமே தஸ்கராணும்பதி (கள்வர் தலைவன்) ஆக இருப்பவராயும், பிரேமை கருணை முதலியவைகளுக்கு நிலையமாக விருந்தபோதிலும் தாமே ஸகல விரோதம் சண்டை முதலியவைகளுக்கு இவ்வாறு காரணமாக இருப்பது என்பதை வெளியிடுபவராயும், ஸகல வேதார்த்தங்களையும் வெளிப்படுத்தும் திறனுடையவராயும், ஸகல ஸ்திரீகளும் மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் கூறத் தக்கதாக உள்ள பால்ய லீலைகளை உடைய அற்புதக் குழந்தையாயும், உபநிஷத்துக்கள் வெளியிடும் அற்புத விஷயங்களைத் தெரிவிக்கும் சேஷ்டைகளைக் கோபிகள், ராதை முதலியவர்களோடு செய்த அத்புத புருஷனுயும், உலகத்தையே நிலை நிறுத்தும்படியான சட்டங்களை வெளிப்படுத்திய அமைச்சராயும், ஸந்நிதான மாத்திரத்தில் எல்லா விஷயங்களையும் நியாயப்படி நடக்கும்படி செய்யும் அத்புத வீரராயும், உலகத்தில் உள்ள ஸகல வேதங்களது ஸாரத்தையும் சுருக்கமாகக் கொஞ்ச நாழிகையில் எடுத்துரைத்த பரம குருவாகியும், 16008 ஸ்திரீகளோடு கூடியிருக்கும் நித்ய ப்ருஹ்மசாரியாயும், நாரதரை ஒரு நொடியில் மாயையில் கட்டுப்பட்டுத் தவிக்கும்படி செய்த சூதான ஸ்நேஹிதராயும், ஸதா வேணுகானம், நடனம், விளையாட்டு ஆகிய இவைகளையே நிச்சிந்தையாகச் செய்துகொண்டிருக்கும் கோபாலனுயும், கற்பனாரஸம் ஸம்பவ விசித்திரம், ஆழ்ந்த உட்கருத்து ஆகிய இவைகள் விஷயத்தில் தனக்குத் தானே நிகர் என்று சொல்லும்படியான திவ்யசரித்திரத்தை உடையவராயும், பூர்ணவதாரமாயும் உள்ள கிருஷ்ண பரமாத்மாவைக் கடவுளெனக் கருதித் துதிக்காதிருப்பவரும் உண்டோ?' என்று வியந்து கூறியிருக்கிறார் அம்மஹான். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே வாஸுதேவ சப்தத்திற்கு அமிருதபிந்து உபநிஷத்தில் பின்வரும் பொருள் குறிப்பாகக் கூறப்படுகின்றது.

सर्वभूताधिवासंयद् भूतेषु च वसत्यपि ।
सर्वानुग्रहकत्वेन तदस्म्यहं वासुदेवः ॥

அதாவது 'எல்லா பூதங்களுக்கும் வாஸவிடமாகி அவைகளில் வஸித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் காக்கும் வாஸுதேவன் எவனே அவனே நான்' என்பதாயிற்று. ஆதலால்தான் 'பல பிறவியின் முடிவில் ஞானி 'எல்லாம் வாஸுதேவனென்று என்னை அடைகிறான். அவன் கிடைப்பது மிக அருமை' என்று பகவான் கீதையில் கூறுகிறார். இவ்வளவு சிறப்பான அனந்த கிருஷ்ண விக்கிரஹத்தை முற்கூறிய உட்கருத்துகளுடன் பொருத்தி சுத்த மனதுடன் ஆராதித்தால் நம்முள் கிருஷ்ண பரமாத்மா உதிக்க, அவரொடு இரண்டறக் கலக்கும் நிலையாகிய பரம்பதம் கைகூடிவிடும் என்பது கூறாமலே விளங்க இடமுண்டு.

ஒரு ஸமயம் ப்ராஹ்மண ஸமாஜச் சிறுவர்கள் சிலர் என்னிடம் வந்து, "நாங்கள் ஜனக மஹாராஜாவைப் போல் பற்றின்றி நரி உலக வாழ்க்கையில் இருக்கின்றோம்" என்றார்கள். அதற்கு நான், அப்படிச் சொல்வது சுலபமே. செய்வதுதான் கஷ்டம், என்றேன். ஜனக மஹாராஜனைப்போல் இல்லறத்திலேயே இருந்துகொண்டு களங்கமுறாதிருத்தல் வெகு கடினமே. அத்தகைய ஜனகனும் ஆதியில் என்னென்ன கடுந்தவங்கள் புரியவில்லை! ஆகையால் நீங்களும் அத்துணைக் கஷ்டங்களைப் படவேண்டுமென்று நான் சொல்லவரவில்லை ஆனால் நீங்கள் சொற்ப ஸாதனத்தினாலாவது பழகி, சில காலமாவது சாந்தமான பிரதேசத்திலே, ஏகாந்தமாயிருக்கவேண்டும், ஞானம் பக்தி எனும் செல்வங்களைப் பெற்ற பிறகு ஜெகத்திற் பிரவேசியுங்கள். பாலையசைவற் றமைதியாயிருக்கும்படி விட்டு விட்டால் நல்ல தயிர் உண்டாகின்றது. பாண்டத்தை அசைக்கவாவது மாற்றவாவது செய்தால் தயிர் கெட்டுப்போகின்றது. ஜனங்கள் பற்றற்றிருந்தமையால் விதேஹன் (தேஹமற்றவன்) என்று பேர் பெற்று இத்தேகத்தை வைத்துக்கொண்டே வீடு பெற்றதினால் ஜீவன் முக்தனுய் வாழ்ந்தான். தேக புத்தியை யொழிப்பது மஹா கஷ்டம். உண்மையாகவே அவன் ஒரு மஹா வீரன் அவன் ஞானம், கர்மமென்னும் இருவகைக் கத்திகளையும் வெகு லாகவமாய்க் கையாடினன்.

ஸ்ரீராமகிருஷ்ணபரமஹம்ஸர்

ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்கள் சரித்திரம்

PANDITHURAI THEVER (A LIFE SKETCH)

அமிழ்தினும் இனிய நம் தமிழ்மொழியான து ஆதரிப்போரின்றித் தளர்ச்சி யடைந்திருக்கும் இக்காலத்தில், அதன் வளர்ச்சியையே பெரு நோக்கமாகக் கொண்டு, அவ்வளர்ச்சிக் கேற்ற முயற்சி செய்வதில் கண்ணுங் கருத்துமாய் இருந்துவரும் தமிழ்ப் பாஷாபிமானிகள் மிகச் சிலரேயாகும். அவர்களுக்கெல்லாம் முதல்வராவார் சென்ற பத்து வருஷங்களாக மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தின் அக்கிராசனாதிபதியாய் விளங்கி இப்போது காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமாந் பொ. பாண்டித் துரைத் தேவர் அவர்கள் என்பது தமிழுலகம் முழுதும் அறிந்த விஷயம். அவரது பிரிவாற்ருது நூற்றுக்கணக்கான தமிழ்ப்புலவர்கள் உள்ள முடைந்து, மிக உருக்கமுறப் பாடியுள்ள ஆயிரக்கணக்கான இரங்கற் பாக்களே (சாமகவிகள்) அவரது புலமைக்கும் பெருமைக்கும் போதிய அறிகுறியாகும். இப்பெரியாரைப்பற்றிய விவரங்களை 'நம் போதினி' நேசர்கள் படித்தறிந்து தமிழபிமான முள்ளவர்கள் ஆதல் வேண்டி, சற்று விரிவாக அவரது வாழ்க்கைச் சரிதத்தைக் கீழே தருகின்ருேம்.

நம் தேவரவர்கள் செந்தமிழ்ப் பாண்டி நாட்டிலே, இராமநாதபுரம் என்னும் "பொன்னுடர் தொழுஞ்சேது நன்னுடு புரந்தளிக்கப் போந்த"* சேதுபதிகளது மரபிலே தோன்றியவர். சேதுபதிகள் பரம்பரையாகவே தமிழ்ப்புலவர்களுக்குப் பெரும் பொருளுதவி, அவர்களை யாதரித்து வந்த பெருந்தகை யாளர்கள்.

இச்சேதுபதிகள் வம்சத்திலே, இப்போது அரசாண்டு வரும் ஸ்ரீமான் இராஜேச சேதுபதியவர்களுக்குப் பாட்டனருடைய ஆட்சியில், அவரது சகோதரரும், அறிவு, ஆற்றல் முதலிய வற்றிற் சிறந்தவரும் ஆகிய பொன்னுசாமித்தேவர் என்பவர் இராமநாதபுரம் ஜமீன் மானேஜராயிருந்து வந்தார். இவர்கள்தாம், நம் பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களது தந்தையார். இவர்களது மேற்பார்வையில் இராமநாதபுரம் ஜமீன் மிகச் சிறப்புற்றுச் செழித்தோங்கியது. இவர்கள் இராமநாதபுரம் சமஸ்தானத்துக்குச் செய்த நன்மைகளுக்குக் கைம்மாருகப் பாலவனத்தம் என்னும் பட்டணம் இவர்களுக்குப் பரிசாக அளிக்கப்பெற்றது. அதுமுதல் இவர்கள் பாலவனத்தம் ஜமீன்தார் ஆயினர். இன்னும், இவர் உலகியலை நன்கு அறிந்திருந்ததுடன் எடுத்த கருமத்திற்கு எவ்வளவு இடையூறு வரினும், மனந்தளராது முயன்று, அதனை இனிது முடிக்கும் ஆற்றல் வாய்ந்திருந்தனர். அதுபற்றியன்ருே இவர் அக்காலத்து மதுரை ஜில்லா போர்டுக்கு உப அக்கிராசனாதிபதியாய் இருந்து மதுரை ஜில்லா முழுவதற்கும் பல நன்மைகளைச் செய்தனர்.

பொன்னுசாமித்தேவர் அவர்களது, காரிய நிருவாக சக்தி இவ்வளவு சிறப்புடையதெனினும், அவர்களுடைய தமிழ்ப்புலமையும், தமிழபிமானமும், இதனினும் பலமடங்கு ஏற்றம் வாய்ந்தன. இவர் திருக்குறள் (பரிமேலழகருரையுடன்), திருக்கோவையார்,(பேராசியருரையுடன்) தர்க்கசங்கிரகம், அன்னம்பட்டீயம், சேதுபுராணம் முதலிய நூல்களை, யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் மஹாவித்வான் ஆறுமுக நாவலர் அவர்களைக் கொண்டு, முதல் முதல் அச்சிற் பதிப்பித்தனர். அன்றியும், பற்பல சந்தர்ப்பங்களிற் பற்பல புலவர்கள் பாடிய தனிப்பாடல்களை ஒருங்கு திரட்டிச் சந்திரசேகர கவிராஜ பண்டிதர் அவர்கள் உதவியால் 'தனிப்பாடற்றிரட்டு' என்னும் அரிய நூலை வெளியிட்டனர். மற்றும் இலக்கியம், இலக்கணம், சங்கீதம் முதலியவற்றில் தேர்ச்சியுள்ள பண்டிதர்களுக்கு மிக்க பொருளுதவி செய்தும் தமிழ் மொழியை ஆதரித்து வந்த அருங்குணமுள்ளவர்; திருவாவடுதுறை யாதீனத்து மஹாவித்வான் திரிசிரபுரம் மீனாக்ஷி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள், இவர்களது வள்ளன்மை (பெருங்கொடை) யைக் குறித்து வியந்து,

"இலனென்னு மெவ்வ மெனுந்திருக் குறட்குப்
பலர்பல விதமாப் பகர்ந்தபே ருரையுள்
இரப்பவன் இரக்கப் படுவோ னுகச்
சுரக்குங் கொடையே சொல்லின் முதற்ருல்;
அக்கொடை யிவன்பால் அமைந்த தியல்பென்
றெக்கொடை வள்ளலும் இயம்பப் பொலிவோன்"

எனப் பாடியிருப்பதனல், இவரது உதார குணம் எத்தன்மையது என்பது எல்லார்க்கும் எளிதில் இனிது விளங்கும்.

* இம்மேற்கோள் ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், ஸ்ரீமான் பாஸ்கர சேதுபதியவர்கள்மீது பாடிய சாமகவிகளொன்றனில் கண்டது.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத் தலைவர் ஸ்ரீமான் பாண்டித்துரைத் தேவர்.

இத்தகைய செல்வச்சிறப்பும், கல்விச்சிறப்பும் வாய்ந்த பொன்னுசாமித்தேவர்கட்குச், சற்றேறக்குறைய நாற்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன், தமிழுலகம் மேனுளிற் செய்தவத்தின் விளைவாய், நம் பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்கள் மூன்றும் புதல்வராகப் பிறந்தனர். குழந்தைப் பருவந்தொட்டே, நம் தேவரவர்கள் தமது (மறவர்) குலத்துக்குரிய, வன்மை முதலிய 'மற'க் குணங்கள் அமையப்பெருது, அன்பு அமைதி, பொறுமை முதலிய 'சாத்விக' குணங்களே உடையவராய் விளங்கி வந்தனர். தந்தையாரது வீரம், காரிய நிருவாக சக்தி இவற்றைப் பெரும்பாலும், முறையே இவர் அண்ணன்மாரிருவரும் கொள்ள, அவரது சாத்விக குணங்களை நம் தேவரவர்கள் கொண்டனர் என இம்மூன்று சகோதரர்களுடனும் நன்கு பழகியுள்ளவர்கள் கூறுவது வழக்கம்.

நம் தேவரது இளம் பிராயத்திலேயே, தந்தை பொன்னுசாமித்தேவர் சிவலோகம் சேர்ந்தனரேனும், இளமைந்தர் தம் கல்விக்குரிய ஏற்பாடு ஒன்றும் குறைவு பெருது நடந்து வந்தது. தேவரவர்களும் இயற்கையிலேயே நுண்ணுணர் உடையாதலோடு * "செவி வாயாக நெஞ்சு களனுக, கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்து" வந்ததனல் விரைவில்சிறந்த கல்விமானுய் விளங்கினுர். இவர்க்குத் தமிழ் பயிற்றிய ஆசிரியர் அஷ்டாவதானம் முத்துசாமி ஐயங்கார் ஆவர். நம் தேவரவர்கள் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரத்திலுள்ள நுணுக்கங்கள் பலவற்றையும், சைவசமய நூற் புலமையிற் கைவந்தவரும், மிக்க நுண்ணறிவாளரும் ஆகிய திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பழநி குமாரசாமித் தம்பிரானவர்களிடம கற்றுத் தேர்ந்தனர்.

இளம் பிராயத்திலேயே இவரது தமிழ்ப் படிப்பு மிகச் சிறந்திருந்தது என்பது இவர் பதினுன்காம் வயதிலேயே, கம்பராமாயணத்திலுள்ள கருத்துவிசேஷங்களை நயம்பட விரித்துரைத்துப் பிரசங்கஞ் செய்யும் ஆற்றல் அமைந்திருந்தனர் என்பதனல் எல்லாரும் எளிதில் அறிந்து கொள்ளலாம். இவ்விஷயத்தைக் குறித்தே, மதுரைக் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதரும், மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவரும், ஸ்ரீ பாண்டிதுரைத் தேவருடன் நீண்ட காலம் பழகியவரும் ஆகிய பிரம்மஸ்ரீ ம. கோபால கிருஷ்ண ஐயர் அவர்கள் தாம் தேவரவர்கள்மீதி யற்றிய சாமகவி யொன்றில்,

"இளமையிற்செந் தமிழ்சைவ சித்தாந்த
மாதியெலா மினிது தேர்ந்து
வளமைமிகு கம்பரா மாயண நுட்
பங்களெல்லாம் வயதீ ரேழில்
தெளிவுபெறப் பலர்மகிழப் பிரசங்கஞ்
செய்திறநற் றிறமை வாய்ந்து
'விளையுமிரி னியல்முளையில் விளங்கு' மெனு
முதுமொழியை மெய்ப்பித் தாயே."

என்று பாடியிருக்கிறுர்.

பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்கள், பொன்னுசாமித்தேவர்க்கு மூன்ருவது புதல்வரென முன்னர்க் கூறினேம். தமையன்மாரிருவரும் அகால மரணத்துக்குள்ளாகவே, ஜமீன் பட்டத்துக்குப் பாத்யதையும் நம் தேவரவர்கட்கே கிடைத்தது.

இவ்வாறு கல்விப்பொருளோடு செல்வப்பொருளும் சேரப்பெற்ற நம் தேவரவர்கள், பற்பல வழிகளில் தமிழ் மொழியை ஆதரிப்பாராயினர். தாமே ஆசிரியராய் இருந்து, தமதாசிரியரின் குமாரராகிய, பிரம்மஸ்ரீ மு. இராகவையங்கார்க்கும், பிறர்க்கும் தமிழ் பயிற்றினர். இந்த இராகவையங்கார் அவர்கள் மதுரைச் 'செந்தமிழ்'ப் பத்திராசிரியரா யிருந்து வந்ததுடன், இக்காலத்துப் பிரபல தமிழ் வித்வான்களுள் ஒருவராவர். தேவரது மற்றை மாணுக்கர்களிற் சிலர், எட்டையபுரம் சமஸ்தான வித்வானுயும், பாலவனத்தம் அரண்மனை வித்வானும், மதுரைத்தமிழ்ச் சங்கத்தின் காரியதரிசியும் ஆக இக்காலத்து விளங்குகின்றனர்.

இப்படித் தாமே தமிழ் பயிற்றி வந்ததுடன், தமிழ்ப்புலவர்களையும், சங்கீத வித்வான்களையும், சம்ஸ்கிருத பண்டிதர்களையும், பொருளுதவி செய்து ஆதரித்து வந்தனர். இங்கிலீஷ் படிக்கும் மாணுக்கரில், மதுரையிலுள்ள ஏழைப்பிள்ளைகள் பலர்க்குப் பள்ளிக்கூடச் சம்பளத்திற்காகவும், பரீக்ஷைக்குப் பணங்கட்டுவதற்காகவும் இவர் பொருளுதவி செய்துள்ளதை நாம் நேரில் பார்த்தறிந்திருக்கிறேம்.

இன்னும் இவர் பல நூல்களில் உள்ள சிறந்த விஷயங்களை யாவரும் எளிதில் உணரும் பொருட்டு, 'பன்னூற்றிரட்டு,' என்னும் அரிய தொகை நூலை வெளியிட்டுத் தமிழுலகுக்கும் பேருதவி புரிந்தனர். இந்நூல், இதிகாசம், புராணம், காவியம், நீதி நூல் முதலிய வாகிய ஐம்பத்து

* நன்னூல், பொதுப்பாயிரம்.

மூன்று சிறந்த தமிழ்நூல்களினின்றும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட 1647 செய்யுட்களை யுடையது. மஹாமஹோபாத்தியாயர் பிரஹ்மஸ்ரீ, உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் இந்நூற்கு நீண்டதோர் சிறப்புப்பாயிரம் பாடியிருப்பதனாலும், இதிலிருந்து சில பாகங்கள் மெட்ரிகுலேஷன், பி. ஏ. இப்பரீட்சைகளுக்குப் பாடமாய் ஏற்பட்டிருக்கிறதனாலும், இந்நூலின் சிறப்பு இனிது விளங்கும். இதுபற்றியே

"இன்னூற் றிரட்டிதனுக் கேதுநிக ரின்றெனவே
பன்னூற் றிரட்டொன்று பாலித்தான்—நன்னூல்கட்கு
ஈண்டித் துரையே இடமெனயா வந்தேர்ந்த
பாண்டித் துரையாம் பதி."

என இந்நூலையும், நூலாசிரியரையும் குறித்துச் சிறப்பாகப் பிரஹ்மஸ்ரீ உ. வே. வை. மு. சடகோப ராமாநுஜாசாரியர் அவர்கள் பாடியிருக்கிறார்கள்.

இவர், இவ்வளவு சிறப்பான 'பன்னூற்றிரட்டை' வெளியிட்டதுமன்றித் தாமே, தாம் சைவ சமயத்தின் மாட்டு வைத்துள்ள பற்றுக்கறிகுறியாக, "சிவஞானமுனிவர் இரட்டை மணிமாலை" என்னும் அரிய செய்யுள் நூலை யியற்றி யிருக்கிறார். மதுரை வித்வான் இராமசாமிப்பிள்ளையவர்களைக்கொண்டு சிவஞான சுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டையும் வெளியிட்டுள்ளார். மற்றும் மஹாமஹோபாத்யாயர் பிரம்ஹஸ்ரீ உ. வே. சாமிநாதைய்யரவர்கள் ஐம்பெருங் காப்பியங்களில் ஒன்றாகிய தமிழ்மகள் அணிமேகலைபோலும் மணிமேகலை என்னும் அரிய நூலையும், புறப்பொருள் வெண்பா மாலையையும் பதிப்பித்தற்கு இவரே பொருளுதவி செய்தனர்.

இவ்வளவு அரிய, பெரிய காரியங்களெல்லாம் பெரும்பாலும் 1902-ம் வருஷத்தில் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்க ஸ்தாபனம் ஆவதற்கு முன்னேயே, அதாவது, அவரது முப்பத்தைந்தாம் வயதுக்கு முன்னரே நிகழ்ந்தனவாகும். இனி அச்சங்க ஸ்தாபன விஷயமாகச் சிறிது கூறுவோம்.

காலஞ்சென்ற இராமநாதபுரம் அரசராகிய ஸ்ரீமான் பாஸ்கரசேதுபதியவர்கள் நம் தேவரவர்கட்கு ஒருமுறையில் தம்பியாதல்வேண்டும். இவ்விரு சகோதாரும் ஒருவர்மீதொருவர் மிக்க பெருமதிப்பு வைத்திருந்தனர். பாஸ்கர சேதுபதியவர்களது தமிழபிமானமும் நாடறிந்த விஷயம். இவ்விருவரும், இக்காலத்திய தமிழின் நிலைமையைக் குறித்துச் சிந்தித்து,

*"பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன்
புகழிலே கிடந்து சங்கத்
திருப்பிலே யிருந்து வைகை
போட்டிலே தவழ்ந்த"

தமிழ்க் குழந்தையானது சிறப்புடன் வளரவேண்டுமானால், முற்காலத்தில் தென்னவர்களாகிய பாண்டியர்களுடைய ஆதரவில் மூன்று தமிழ்ச்சங்கங்கள் நின்று நிலவியவாறு, இப்போது ஒரு சங்கம் இருக்கவேண்டுமென்று உணர்ந்துகொண்டனர். "† தண்டமிழ் இருந்திடிற் சங்கஞ் சேர்ந்திடும்" என்பது உண்மையன்றோ? அவ்வாறே இப்போதுள்ள சங்கத்தினை இருவரும் சேர்ந்து 1902 ஆம் வருஷம் மதுரையில் ஸ்தாபித்தனர். சங்கத்தின் ஸ்தாபன விஷயமாக இவ்விருவரும் காட்டிய ஊக்கத்திற்கும் பட்ட சிரமத்துக்கும் அளவேயில்லை.

இப்படி சங்கம் ஏற்பட்ட கொஞ்சகாலத்துக்குள், திடீரென்று சேதுபதியார் இளம் வயதிற் (சுமார் 33 இருக்கலாம்) தேகவியோக மடைந்ததனால், தேவரவர்கட்கு வருத்தத்தை உண்டாக்கியது. தம் தம்பியார் பிரிவாற்றாது, நம் தேவரவர்கள் மனங்கலங்கி யிருந்த நிலையில் பாடிய இரங்கற்பாக்களிலிருந்து ஒரு செய்யுளைக் கீழே வரைகின்றோம். அது ஒன்றே அவர்களது சகோதர வாஞ்சையையும், சாகித்ய சக்தியை நிலைநாட்டற்குப் போதும். அச்செய்யுள் வருமாறு:—

என்னுவி யுளங்குளிர அண்ணா! என்
றன்பொடினி யெனையார் செல்வார்?
மன்னா! மன்னா!! மன்னா!!! எனயாரை
யானினிமேல் மதித்துச் சொல்வேன்?
பொன்னுடர் தொழுஞ்சேது நன்னாடு
புரந்தளிக்கப் போந்தநீ வேறு
எந்நாடு சென்றனையோ? எங்கள்குல
மணிவிளக்கே! இயம்பிடியே.

சேதுபதியார் காலமானதுமுதல் தமிழ்ச் சங்கப் பொறுப்பு முழுதும், தேவரவர்களே பார்க்க வேண்டியதாயிற்று. சங்கத் தலைவராய்த் தாம் இருந்துகொண்டு சங்கத்துக்கு நிதி தேடுவதிலும், பழைய ஏட்டுப்பிரதிகளைச் சேர்ப்பதிலும், அவற்றைப் பரிசோதிப்பதிலும், மாணாக்கர்கட்கு வேறுவேறு பரீட்சை வைத்துப் பரிசு அளிப்பதிலும், அச்சு எந்திரம் முதலிய சம்பாதித்து,

*வில்லிபாரதத்திற்கு வரந்தருவார் இயற்றிய சிறப்புப்பாயிரம்; பொருப்பு பொதியமலை.

† விவேக சிந்தாமணியிலுள்ள தனிப்பாடல்.

அரிய நூல்களைச் சங்கப்பிரசுரங்களாக வெளியிடுவதிலும், இவைபோன்ற பிற செயல்களிலும் மிக்க ஊக்கத்துடன் உழைத்து வந்தார்.

"மெய்வருத்தம் பாரார் ; பசிநோக்கார் ; கண்டுஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரார் அவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னர்."

என்னும் நீதிநெறி விளக்கச் செய்யுளுக்கு இவர்களை யோர் உதாரணமாகக் காட்டுவது பொருத்தமுடையதேயாகும்.

இத்துணை வேலைகளையும், தமது ஜமீன் சம்பந்தமான வேலைகளையும் இடையறாது மேற்பார்த்து வந்த நமது தேவரவர்கட்கு ஒய்வுநேரம் எப்படிக் கிடைக்குமோ, நமக்குத் தெரியாது. அடிக்கடி 'செந்தமிழ்' என்னும் தமது தமிழ்ச்சங்கப் பத்திரிகையின்கண்ணே, நூலாராய்ச்சி விஷயமாகவும், சரித்திர விஷயமாகவும் பல அரிய விஷயங்களைக் குறித்து, மிகநுட்பமான கருத்து நயம் வாய்க்க வியாசங்கள் வரைந்து வந்தார். இவர் இங்ஙனம் கம்பராமாயணச்செய்யுள் சிலவற்றிற்கு எழுதி விடுத்த விளக்கவுரையும், தமிழ்ப்பழஞ் சரிதம் என்னும் விஷயமும், கற்றோரனைவரும் காமுறற் பாலவாய்ச் சிறந்து விளங்குகின்றன.

அன்றியும் சங்கம் நிறுவுவதற்கு முன்னரே இவரால் வெளியிடப்பட்ட பன்னூற்றிரட்டு என்னும் நூலை, இவர் நூற்றுக்கணக்கான புதிய செய்யுட்களைச் சேர்த்துத் திருத்தமாக இரண்டாம் பதிப்புச் செய்து, சங்கப்பிரசுரமாக அதனை வெளியேற்றினர். சைவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படுமாறு, சைவசித்தாந்த நூல்கள் பலவற்றிலிருந்து, சிறந்த செய்யுட்களைத் தேர்ந்தெடுத்து 'சைவமஞ்சரி' யென்னும் பேரால் ஒரு தொகைநூல் வெளியிட்டனர். இங்ஙனமே, பல தோத்திரச் செய்யுட்களைத் திரட்டி, 'தோத்திரத் திரட்டு' என்பதொன்றும் பதிப்பித்திருக்கிறார். இவரால் பதிப்பிக்கப்பட்ட இத்தொகைநூல்கள் மூன்றும் தமிழ் கற்போர்களுக்குப் பேருதவியாயிருக்கின்றன.

இன்னும் இவர், வியாசம், செய்யுள் ஆகிய இவற்றை வரைவதில் மாத்திரம் வல்லமையுள்ள சிலர் போலாகாது, வித்வான்கள் பலர் கூடிய பெரிய சபையில், திருத்தமாக இனிய குரலுடன் நெடுநேரம், கேட்போர் மகிழும்படி பிரசங்கம் புரியும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர். இவரது பிரசங்கங்கள், கற்பனை நயமும், சொற்பொருள் நயமும் கலந்து கேட்கக் கேட்கத் தெவிட்டாதிருக்கும். இவர் சைவசமய விஷயமாகவும், தமிழ்ப்பெருமை விஷயமாகவும், சென்னை, சேலம், தஞ்சை, நாகபட்டினம், சிதம்பரம், மதுரை, திருநெல்வேலி முதலிய இடங்களிற் பிரசங்கம் செய்திருக்கிறார். இவர்களது தமிழ்ப் பாஷாபிமானம், இவ்வளவு சிறப்புடையதாகலின், அதை இதுவரையில் சற்று விரிவாகக் கூறினோம். மற்றைச் சிறப்புகளைப் பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்.

இவர்கள், இக்காலத்தினியல்புக்கேற்ப ஆங்கிலமும் தெரிந்தவர். ஆங்கில பாஷையினிடத்தும், ஆங்கில அரசாங்கத்தாரிடத்தும் மிக்க அபிமானமுடையவர். ஆங்கில ஆராய்ச்சி நூல்களின் போக்கைத் தழுவி காலஞ்சென்ற பிர்ஹ்மஸ்ரீ வி. கோ. சூரியநாராயண சாஸ்திரியார் பி. ஏ. அவர்கள் இயற்றிய "தமிழ் மொழியின் வரலாறு" (The History of Tamil Literature) என்னும் அரிய நூலை, அரங்கேற்றுதற்குக் கூடிய சபையில், இவர்களே சபாநாயகராக விருந்து, அந்நூலைச் சிறப்பித்துக் கூறியதனால், "புதியன புகுதல்" பாஷை வளர்ச்சி யுறுவதற்கு ஒரு காரணமாகும் என்பது இவர்க்கு உடன்பாடு எனல் வெளிப்படை.

இவர், சிறப்புப்பற்றித் தமிழ்க்கல்வியைப் பெரிதும் ஆதரித்து வந்தனரென்றாலும், பொதுக் கல்வியிடத்தில் இவர்க்கு அபிமானங் குறையவில்லை. ஆங்கிலம் படிக்கும் பல ஏழைமாணாக்கர்கட்கிவர் பொருளுதவி செய்து வந்தது முன்னரே கூறப்பட்டது. இராமநாதபுரத்தில், பாண்டியன் ஸகண்டரி வித்தியாசாலை (The Pandian Secondary School) ஒன்றேற்படுத்தி, அதற்கு வேண்டிய பொருளுதவி முழுதும் தாமே புரிந்து வந்தனர். அது இரண்டொரு வருஷங்களில் ஒரு சிறந்த ஹைஸ்கூலாய்விடும் நிலைமையில் இருக்கிறது. இதுவன்றியும், மதுரைக் காலேஜிக்குப் பணம் கொடுத்திருப்பதனாலும், மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தைச் சேர்ந்திருக்கும் சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலாசாலையில், மாணாக்கர்கட்குத் தமிழுடன், ஆங்கிலம், வடமொழி முதலிய பயிற்சி வர வேண்டுமென்னுங் கொள்கை கொண்டிருந்ததனாலும், இவர் பொதுவாகக் கல்வியிடத்து வைத்திருந்த அபிமானம் யாவராலும் எளிதில் இனிதுணரப்படும்.

நம் தமிழ் நாட்டில் பெரும்பாலும் செல்வ மிக்கவர்கள் கல்வி யில்லாதவர்களாய் இருக்கிறார்கள். கல்வி மிக்கவர்கள் செல்வ மில்லாம லிருக்கிறார்கள். தொன்றுதொட்டுத் தமிழ் நாட்டில் இப்படிக் கல்வியும், செல்வமும் ஒன்றோடொன்று முரண்பட்டு இருந்ததென்பது

"இருவேறு உலகத் தியற்கை; திருவேறு
தெள்ளிய ராதலும் வேறு"

என்னுந் திருக்குறளாலும், மற்றும் சில தமிழ்ப் பாக்களாலும் அறியப்படும். இவ் "வுலகத்தியற்கை"க்கு மாறாக மட்டற்ற கல்விப்பொருளும், செல்வப்பொருளும், கலந்துறைவதற் கிடனாயிருந்தமையால், திருத்தக்க தேவர், சீவகசிந்தாமணியிற் சச்சந்தனென்னும் அரசனைக் குறித்து

"நாவீற் றிருந்தபுல மாமக ளோடு நன்பொற்
பூவீற் றிருந்ததிரு மாமகள் புல்ல நாளும்
பாவீற் றிருந்தகலை பாராச் சென்ற கேள்விக்
கோ"

எனக் கூறியது, நம் பாண்டித் துரைத்தேவர் அவர்கட்கும் பெரிதும் பொருத்த முடைத்து என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

இவ்வளவு சிறப்புடைய ஒருவரைத் தமிழ்நாடு இழக்க நேர்ந்தது, தமிழர்தந் துர்ப்பாக்கியமே யன்றி வேறன்று. இவர் தலைமை பூண்டிருந்த தமிழ்ச் சங்கமும் இவரது சுவீகார புத்திரனது ஆக்ஞையும் இவர்க்குப் பின்னும், இனிதோங்குமாறு, இறைவன் திருவருள் சுரப்பானாக.

வே. முத்துஸாமி ஐயன், பி. ஏ. எல். டி.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத்தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக் கெதிரேயிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும்.

மானேஜர்

தெய்வப்புலமை நக்கீரனார்

NAKKIRA THE DIVINE BARD

பாவிற்சிறந்த பாவலர்களையும் நாவிற்சிறந்த நாவலர்களையும் நம் செந்தமிழ் நாடு பண்டைக் காலத்தில் பெற்றிருந்ததாயினும் கவின்பெறக் கவிகள் கட்டும் கவிவாணர்களையும் இலக்கிய இலக்கண ஆராய்ச்சி அமைந்த அறிவாளர்களையும் அது அக்காலத்தில் அடைந்திருந்ததாயினும், அவர்களுடைய சரித்திரங்களை விவரமாயும் விளக்கமாயும், பின்னோரான நாம் அறிந்துகொள்ளும்படி, முன்னோர்களால் ஏதும் எழுதி வைக்கப்படாமையால் முற்காலத்து மூதறிவாளர்களைப்பற்றிப் பிற்காலத்துப் பேரறிவாளர்களுங் கூட ஏதும் நிச்சயித்துரைக்க முடியாமல் தயங்கும் தற்காலத்தில் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் முதல்வரான நக்கீரரைப்பற்றி நாம் எழுத முற்படுவதானது, கருங்கல்லிலிருந்து நார் உரிக்க முயல்வோன் ஒருவனுடைய முயற்சியினை ஒக்குமேயன்றி வேறில்லை. ஆனாலும், காலம் என்னும் காரிருளில், மறைந்துபோன அப்பெரியாரின் சரித்திரம் அவருடைய நூல்களாகிய விளக்கத்தைக்கொண்டு சிறிது விளக்கப்படுதல் கூடுமாதலால், ஒன்றுமே அறிய முடியாமலிருப்பதிலும் சிறிதாவது அறிந்துகொள்ளுதல் நலமென்பதைக் கருதி சில விஷயங்கள் அவரைப்பற்றி எழுதுவதற்குத் துணிந்தோம்.

மதுரைக் கடைச்சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த நாற்பத்தொன்பது புலவன்மார்களுள் நக்கீரர் என்பவர் ஒருவராவர். இவர் பிறந்த ஊர் மதுரை யென்பதும், இவருடைய தந்தையார் கணித சாஸ்திரத்தில் மிக வல்லவர் என்பதும். அதனால் அவருக்குக் கணக்காயனார் எனனுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்ததென்பதும், அவருடைய புதல்வரான நக்கீரனார் "இறையனார் அகப்பொருள்" என்னும் அகப்பொருள் நூலுக்கு உரைக் கண்டார் என்பதும் இறையனார் அகப்பொருளுக்குப் பாயிர உரை செய்த முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார் கூறுவது கொண்டு இனிதறியப் படுகின்றன.

இவர் இயற்றிய நூல்களுள் பத்துப்பாட்டுள் ஒன்றான "திருமுருகாற்றுப்படை" என்பது இக்காலத்தில் பிரபலமாய் எல்லோராலும் பயிலப் பட்டும் போற்றப்பட்டும் வருகின்றது. இவரால்

உரை காணப்பட்ட "இறையனர் அகப்பொருள்" சங்கத்தமிழ் நூலாராய்ச்சி நிறைவுடைய பண்டிதர்கள் சிலரால் மாத்திரம் பயிலப்பட்டுப் பெரும்பாலரால் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகின்றது. "இறையனர் அகப்பொருள்" என்னும் பெயர் கூட கேள்விப்படாத தமிழ் வித்துவான்களும் இக்காலத்தில் உளர்! ஆ! நம் தமிழ் மக்கள் பண்டைத் தமிழ் நூல்களை ஆதரிக்கின்ற திறம் என்னே, என்னே! இவ்விரண்டு பெருநூல்களைத் தவிரத் தனிப்பாடல்களாகவும் நக்கீரனர் சில இயற்றி யிருக்கின்ருர். அவற்றுள் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனரின் தெய்வத்திருக்குறள் நூலை மிகப் பாராட்டி,

"தானே முழுதுணர்ந்து தண்டமிழின் வெண் [குறளால்
ஆனஅற முதலா வந்நான்கும் - ஏனோர்க்கு
ஊழி னுரைத்தாற்கும் ஒண்ணீர் முகிலுக்கும்
வாழியுல கென்னற்று மற்று"

என்று பாடிய செய்யுளும் ஒன்ருகும். இது திருவள்ளுவ மாலையில் ஏழாவது பாடலாகச்சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. கடைச்சங்கத்தி லிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுள் "கீரர்" என்னும் பெயருடையார் பலர் இருந்தார்களென்று திருவள்ளுவ மாலையினல் புலப்படுகின்றமையின், ஏனையோருக்கும் இவருக்கும் வித்தியாசம் தெரியும்பொருட்டு இவர் நக்கீரர் என்று அழைக்கப் பட்டனர் என்று தெரிகிறது. வேறு இருவர் "மோசி கீரனர்" "தேனீக்குடிக் கீரனர்" என்னும் பெயருடையர் ஆவர். மேல் குறிப்பிட்ட ஒரு செய்யுளைத் தவிரக் "கண்ணப்ப தேவர் திருமறம்" என்னும் அகவற்பா ஒன்றும் இவர் அருளிச்செய்திருக்கின்ருர். அது சொல்லழகும் பொருளழகும் நிரம்ப வாய்ந்ததாய், கண்ணப்ப நாயனருடைய பக்தியை விளக்குவதாய் மிளிர்கின்றது. இதனைத்தவிர "விநாயகர் அகவல்" ஒன்றும் இவர் இயற்றி யிருக்கின்ருர் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

"சீர்தரு மூலச் செழுஞ்சுடர் விளக்கே
கார்நிற மேனிக் கற்பகக் களிறே
அல்லல் வினையை யறுத்திடு ஞான
வல்லபை தன்னை மருவிய மார்பா"

என்று ஆரம்பித்து,

"விக்கின விநாயகா தேவே ஓம்
அரகர சண்முக பவனே ஓம்
சிவசிவ மகாதேவ சம்போ ஓம்"

என்று முடிகின்ற இந்த அகவற்பா நக்கீரனரால் இயற்றப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆனல் சிற்சில காரணங்களால் அந்த அகவல் ஆசிரியர் நக்கீரனரால் இயற்றப்பட்ட தன்றென்றும், பிற்காலத்தார் யாரோ அப்பாவினை இயற்றி அவர் பெயராற் கட்டிவிட்டார்களென்றும் முடிவு செய்ய வேண்டியிருக்கின்றது. ஏனெனில், அந்த அகவலின் இடையில்,

"அருண கிரியா ரௌவை போலக்
கருத்து மிகுந்து கவிமழை பொழிய
வாக்குக் கெட்டா வாழ்வை யளித்து
நோக்கரு ஞான நோக்கு மளித்து
இல்லற வாழ்க்கை இடையூ றகற்றி"

என்று சில அடிகள் வருகின்றன.

இந்த அடிகளில் திருப்புகழ் பாடிப் பெரும் புகழ் பெற்ற அருணகிரி நாதரைப்பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகிறதென்பது இவ்வடிகளின் முதல் அடியை நோக்குவார்க்கு இனிது விளங்கும். அருணகிரிநாதர் பிற்காலத்துப் புலவர் என்பதும், அவருடைய காலம் இரண்டொரு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னராய்த்தான் இருத்தல் வேண்டுமென்பதும் தமிழ் நூற்சரித்திர ஆராய்ச்சிக்காரர்களின் கொள்கை. தவிர, திருப்புகழ் பாடல்போன்ற பாடல்கள் பண்டைக்காலப் புலவர்களால் பாடப்படவில்லை என்பதற்குப் பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, ஐங்குறுநூறு முதலிய சங்க இலக்கியங்களிலும், சிந்தாமணி மணிமேகலை முதலிய பஞ்ச காவியங்களிலும் அம்மாதிரியான பாடல்கள் காணப்படாமையே போதிய சான்ருகும். ஆனல் நக்கீரர் காலமோ மிகப் பழமையானது. மதுரைக் கடைச்சங்கம் கிறிஸ்து பிறந்த முதல் நூற்ருண்டிற்குப் பிறகு இருந்ததில்லை என்பது பிரபல பண்டிதர்களின் ஆராய்ச்சியால் முடிவு கட்டப்பட்ட முடிவாதலாலும், ஆசிரியர் நக்கீரனர் கடைச்சங்கப் புலவர்களுள் ஒருவராதலாலும், அவருடைய காலம் இன்றைக்குப் பதினெட்டு அல்லது பத்தொன்பது நூற்ருண்டுக்கு மேற்பட்டதாகும். ஆகவே இரண்டொரு நூற்ருண்டுகளுக்கு முன்னரிருந்த அருணகிரியாரைப்பற்றி ஆயிரத்தெண்ணூறு

வருடங்களுக்கு முன்னிருந்த நக்கீரனர் பிரஸ்தா பித்தார் என்று கூறுவது, சுத்த அசம்பாவித மான கூற்றாகும். இதுவேயுமின்றி நக்கீரனர் பாடியதாகச் சொல்லப்படும் விநாயகர் அகவலை யும், அவரால் இயற்றப்பட்ட ஏனைய பாக்களை யும் ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது அதற்கும் மற்ற வைகளுக்கும் சொற்போக்கிலும் பாக்களின் அமைப்பிலும் வித்தியாசம் பெரிதும் காணப்படு கிறது. ஆகவே, "விநாயகர் அகவல்" நக்கீரனரால் இயற்றப்பட்ட தன்றென்றும், பிற்காலத்தார் யாரோ அதனை இயற்றி அவர் பெயரால் அதனை அமைத்தார்கள் என்றும் கொள்ளுதலே பொருத் தமுடையதாகும்.

இனி, இவருடைய பெரும் புலமையைப் பற்றியும், யாராயிருப்பினும் குற்றம் கண்ட விடத்துக் கண்டிக்கும் தைரியம் இவருக்குண் டென்பதைப் பற்றியும் சொல்லப்படும் ஒரு வர லாறு உண்டு. அதனைக் கூறுகின்றோம் :—

பாண்டிய மன்னனுடைய மனைவி ஒருநாள் ஸ்நானம் செய்துவிட்டு அரண்மனை மேன்மாடி யில் தன் கூந்தலை உலர்த்திக்கொண்டு நின்றாள். அச்சமயம் பாண்டிய மன்னன் அங்கே சென் றான். ஒருபோதும் முகர்ந்தறியாத நறுமணம் அவ்விடத்தில் வீசிற்று. சுற்றுப்புறங்களில் வாசனை வீசக்கூடிய பதார்த்தங்கள் எவையும் இல்லாமையாலும், தன் மனைவியின் கூந்தலி லும் மலர்கள் சூடப்படாமையாலும் அவ் வாசனை எங்கிருந்து வந்ததென்பதை அறிந்து கொள்ள அவனால் முடியவில்லை. தன் மனைவி யின் கூந்தல்வாசனைதானோவென்றும், அப்படி யானால் அவ்வாசனை இயற்கையோ செயற் கையோ வென்றும், ஒரு ஐயம் அவனுக்கு நிகழ்ந் தது. ஆனாலும், அதனை ஒருவருக்கும் தெரி விக்காமல், தன் மனத்திலுள்ளதை அறிந்து வெளியிடும் புலவர்க்குப் பொன்னளிப்பதாய் உரைத்து ஒரு பொன்முடிப்பை அரண்மனை வாயிலிற் கட்டித் தொங்கவிட்டு, யார் தன் உள் ளக்கருத்தை உள்ளபடியே உரைக்கின்றார் களோ அவர்கள் அப்பொன் முடிப்பை அவிழ்த் துக்கொண்டு போகலாமென்று உத்தரவு செய் திருந்தான். மதுரை ஆலவாயில் அவிர் சடைக் கடவுளான ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப் பெருமானின் அர்ச்சகரான தருமி என்னும் பெயருடைய அந்தணோத்தமர் வறுமையால் வாடி வருந்திய படியால், தாம் மன்னன் கருத்தை வெளியிட் டால் பொன்முடிப்பு தனக்குக் கிடைக்குமென் றும், கிடைக்கவே தமது வறுமை வறுமையா கும் என்றும் கருதி ஸ்ரீ சொக்கலிங்கப் பெருமா னிடத்துத் தம் எண்ணத்தைத் தெரிவித்து வேண்டினர். வெண்ணீருஞ் செஞ்சடையும் கருங் கண்டமுமுடைய அண்ணலார், தருமியின் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கிப் பின்வரும் திருப்பா சுரத்தை அருளிச்செய்து, அதனை மன்ன னிடம் காண்பிவிக்கும்படி பணித்தார். அப் பாசுரம் வருமாறு:—

" கொங்குதேர் வாழ்க்கை அஞ்சிறைத் தும்பி
காமஞ் செப்பாது கண்டது மொழிமோ
பயிலியது கெழீஇய நட்பின்
மயிலியல் செறியயிற் றெரிவை கூந்தலின்
நறியவு முளவோ நீயறியும் பூவே "

இத்திருமுகப் பாசுரத்தினை தருமி மன்ன னிடம் கொண்டுபோய்க் காட்டினர். மன்னவன் சங்கப்புலவரிடம் அதனைக் காட்டும்படி ஆக்கியா பித்தான். தருமி என்னும் அந்தணர் அவ்விதமே கொண்டுபோய்க் காட்டவும், சங்கத்திலிருந்த மற்றப் புலவர்கள் எல்லோரும் அப்பாவில் குற்ற மில்லை என்று கூறினர்கள். ஆனல் நக்கீரரோ செய்யுளில் சொற்குற்றம் இல்லாவிடினும் பொ ருட்குற்றம் இருக்கின்றது என்று வாதித்தார். கடவுள் அருளிய திருப்பாசுரத்தில் குற்றம் இருக்கிறதென்று அவர் கூறவே அந்தணனுக்கு மிகுந்த வருத்தம் உண்டாயிற்று. உடனே அவர் ஆலவாய் அமர்ந்த அவிர்சடைக் கடவுளிடம் சென்று முறையிட்டார். சிவபெருமான் ஒரு புலவரைப்போல் திருவுருக்கொண்டு சங்கத்திற் குச் சென்று " நீர் இப்பாவினில் யாது குற்றங் கண்டீர் ? " என்று நக்கீரரை வினவினர்.

" உம்முடைய செய்யுளில் சொற்குற்றம் இல்லை ; ஆனல் பொருட்குற்றம் உளது. அதா வது மன்னன் மனைவியின் கூந்தல் இயற்கை மணம் உடையது என்று அப்பாவில் கூறுகின் றீர். ஸ்திரீகளின் கூந்தலுக்குச் செயற்கை மணமே ஒழிய இயற்கை வாசனை இல்லை. இல் லாததொன்றை உண்டுபோல் கூறியதுதான் குற் றம் " என்று நக்கீரர் பதில் கூறினர்.

" அப்படியானல நீர் வழிபடும் ஞானப்பூங் கோதையாகிய உமாமகேச்வரியின் கூந்தலும் செயற்கை மணமுடையது தானே ? " என்று புலவன் வேடம் பூண்ட சிவபிரான் கேட்டார்.

"ஆம்; அதிற் சந்தேகமில்லை!" என்று மீண்டும் தமது கொள்கையையே வற்புறுத்தி உரைத்தார் ஆசிரியர் நக்கீரனுர்.

இறைவன் தமது நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது திறந்து காட்டினுர்.

அப்போதும் நக்கீரர் "முக்கண் படைத்தவனுனுலும் குற்றம் குற்றமே" என்று தைரியத்தோடு நக்கீரர் வாதித்தார்.

ஆனுலும் இறைவனுடைய நெற்றிக்கண்ணினின்று எழுந்த அக்கினிச்சுவாலை நக்கீரனைப் பற்றி வருத்தவும் அவர் வெப்பம் தாங்கமுடியாமல் பொய்கையில் வீழ்ந்திட்டார்.

புலவர் வேடம் கொண்டு வந்தவர் சிவபெருமான் என்றும், "கொங்குதேர் வாழ்க்கை" என்னும் திருப்பாசுரம் அவரால் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்றும், அதில் குற்றம் காணப்புகுந்தது தம்முடைய அறியாமையாலும் அகம்பாவத்தினுலும் நேர்ந்ததென்றும் நக்கீரர் பிறகு தெளிந்து, தம்முடைய குற்றத்தை மன்னிக்கும்படி இறைவனைப் பணிந்து "திருவெழுகூற்றிருக்கை" என்பதை இயற்றினுர்.

"சிறியேன் சொன்ன அறிவில் வாசகம்
வறிதெனக் கொள்ளா யாகல் வேண்டும்
வெறிகமழ் கொன்றையொடுவெண்ணிலவணிந்து
கீதம் பாடிய அண்ணல்
பாதஞ் சென்னியுட் பரவுவன் பணிந்தே"

என்று "திருவெழுகூற்றிருக்கை"யில் வருவது கொண்டும்,

"பத்தியு நீயே முத்தியு நீயே
சொலற்கருந் தன்மைத் தொல்லோய் நீயேதனுற்
கூட லாலவாய்க் குழக னுவது
அறியா தருந்தமிழ் படித்தன னடியே
னீண்டிய சிறப்பி னிணையடிக் கீழ்நின்று
வேண்டு மதுவினி வேண்டுவன் விரைந்தே"

என்று பெருந்தேவபாணியில் வருவது கொண்டும் இவ்வுண்மை அறியப்படும்.

இதிலிருந்து நாம் அறியக்கூடியது என்னவென்றுல், பண்டைக்காலத்தில் தமிழ்ச் சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவர்களுள் நக்கீரர் அஞ்சா நெஞ்சும், உண்மையை வெளியிடப் பின்வாங்காத தைரியமும் படைத்திருந்தார் என்பதுதான்.

இனி, இவரால் பாடப்பெற்ற திருமுருகாற்றுப்படையைப் பற்றியும், இவரால் உரைசெய்யப்பட்ட இறையனுர் அகப்பொருளைப்பற்றியும் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கூறிவிட்டு, இவ்விஷயத்தை முடித்து விடுகின்றும்.

ஆசிரியர் நக்கீரனுர் இத்திருமுருகாற்றுப்படை பாடியதற்குக் காரணம் ஒன்று சொல்லப்படுகிறது. அது பின்வருமாறு:—

நக்கீரர் ஒருசமயம் இந்தியாவின் வடதிசை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தபோது, இமயமலைச்சாரலில் ஒரு பெருங் காட்டினுள் செல்லும்படியான சந்தர்ப்பம் அவருக்கு நேர்ந்தது. அங்கே ஒரு தடாகத்தைக் கண்டு நீராடி சிவபூசை செய்துகொண்டிருக்கையில் தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஒரு ஆலமரத்தினின்று ஒரு பழுப்பு அவருக்கு முன்னிலையில் பாதி நீரிலும் மறுபாதி நீர்க்கரையிலுமாக விழுந்தது. நீரிலே விழுந்த பாதி மீன் வடிவமும், கரையிலே விழுந்த பாதி பறவை வடிவமும் அடைந்து இருபக்கத்திலும் இழுக்க, அதனை நக்கீரர் கவனித்தார். இதனுல் அவருடைய சிவபூசைக்குப் பங்கம் விளைந்தது. உடனே ஒரு பெரிய பூதம் தோன்றி அவரைத் தூக்கிக்கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய மலைக்குகையில் அடைத்துவிட்டு நீராடச் சென்றது. இதற்கு முன்னும் இப்படியே சிவபூசையில் வழுவினுர் 999 பேர்களை அப்பூதம் எடுத்துக்கொண்டு போய் அக்குகையினுள் அடைத்து வைத்திருந்தது. ஆனுல் ஆயிரம் பேர் சேர்ந்த பின்பே அவர்களை உண்பது என்பது அப்பூதத்தின் கொள்கை யாதலால் இதுவரையில் 999 பேர்களுக்கும் அது நல்லுணவு முதலியன அளித்துக் காப்பாற்றி வந்தது. ஆனுல் நக்கீரரோடு ஆயிரம் பேர் ஆனபடியால் இனி அது எல்லோரையும் தின்றுவிடும் என்னும் அச்சம் அக்குகையில் அடைபட்டிருந்தவர்களுக்கு உண்டாயிற்று. அவர்கள் எல்லோரும் நக்கீரரிடத்தில் இவ்விஷயத்தை முறையிடவே, அவர் முருகக்கடவுளை நினைந்து இத்திருமுருகாற்றுப் படையைப் பாடினுர். அதன்மேல் முருகக்கடவுள் அப்பூதத்தின் கையினின்றும் இவ்வாயிரம்பேரையும் விடுவித்தார். இதுதான் திருமுருகாற்றுப் படையை நக்கீரர் பாடியதற்குக் காரணமாகக் கூறப்படும் வரலாறு. இத்திருமுருகாற்றுப் படையின் மாட்சிமையைப்பற்றி இங்கே கூறப்புகுந்தால் விஷயம் விரியுமாதலால், சமயம் நேரும்போது அதனைப் பற்றித் தனியாக எழுதுவாம்.

இனி, இறையனாரகப் பொருள் என்பது அன்பு, குணம், முதலிய எல்லாவற்றுள்ளுஞ் சிறந்த ஓர் ஆண்மகனும் மடமகளும் தம்மிற்றாமே தனியாய்ச் சந்தித்து ஒன்று படும்போது அவர்களுடைய மனத்திலே நிகழும் பலவகையான நிகழ்ச்சியையும் படிப்படியாகக் கூறிக்கொண்டு போகும் ஒரு இலக்கண நூலாகும். அகத்தில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுவதால் 'அகப்பொருள்' என்றும், மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுளின் அருளால் இந்நூல் அகப்பட்டமையால் 'இறையனார் அகப்பொருள்' என்றும் இது பெயர் பெறுவதாயிற்று.

> "பன்னீ ராண்டு பாண்டிநன் னாடு
> மழைவளங் கரப்ப மன்னுயிர் மடிந்தது"

என்று சீத்தலைச் சாத்தனார் ஐம்பெரும் காப்பியத்துள் ஒன்றான மணிமேகலையுள் குறிப்பிட்டபடி பாண்டிநாடு பன்னிரண்டு வருஷம் பஞ்சத்தால் பீடிக்கப் பட்டபோது, சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்த புலவரெல்லாம் தத்தம் நாடு நோக்கிச் சென்று அது கழிந்தபின் மீண்டும் மதுரையை வந்தடைந்தார்கள். அப்படி வந்தவர்களுள் ஒருவரேனும் பொருள் அதிகார ஆராய்ச்சி யுடையவர்களா யில்லாமற்போனது பாண்டிய மன்னனை உக்கிரப்பெருவழுதிக்கு மிகுந்த கவலையை உண்டாக்கிற்று. அவன் இறைவனை நோக்கிக் குறையிரந்து நின்றான். மதுரை சோமசுந்தரக் கடவுளின் பீடத்திற்குக்கீழ் செப்புத் தகட்டிலே பொறிக்கப்பட்ட அறுபது சூத்திரங்கள் காணப்பட்டன. அவைகளைக் கோவில் பூசகர் மன்னனிடம் காட்டவும் அவை பொருளதிகாரமாயிருப்பதை மன்னன் கண்டு மகிழ்ந்து புலவர்களை அதற்கு உரை செய்யும்படி ஆக்கியாபித்தான். அப்படியே அவர்கள் உரையியற்ற, நக்கீரருடைய உரையே மற்றவர்களுடைய உரையைவிடச் சிறந்ததா யிருந்தது. இதனைப்பற்றி இன்னுங் கூறப்புகின் விஷயம் வளர்ந்துபோம்.

ஆதலால் ஆசிரியர் நக்கீரரைப்பற்றி இதுகாறுங் கூறிய இரண்டொரு குறிப்புகளுடன் இந்த விஷயத்தை முடிக்கின்றோம்.

நாகை - ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்.

ஆத்திசூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

18. இடம்பட வீடிடேல்

வேண்டிய அளவுக்கு மிஞ்சி அதிக இடம் இருக்கும்படி நீ வீட்டைக் கட்டாதே, என்பது இதன் பொருள். இக்கருத்தையே 'சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழு' என்ற பழமொழி விவரித்துக் கூறும். அதாவது வீட்டை அவசியமான விடங்களிருக்கும்படி கட்டிப் பின்னர் அது போதாது என்று தோன்றும்படியான சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்துவா என்பதாகும். இவ்வாறின்றிப் பெரிதாக வீட்டைக் கட்டிவிட்டு அதை வைத்து ஆளக்கூடாத நிலையை அடைந்து தவிக்கலாகாது என்பது இதன் கருத்து.

ஸாதாரணமாக ஒரு வீட்டைக் கட்டினால் அதைப் பெருக்கி மெழுகி இரவில் நன்றாக விளக்கிட்டு வைத்துக்கொண்டிருப்பதே நலம். இவ்வாறு செய்யமுடியாத நிலையில் ஒருவனிருக்க அவன் இத்தகைய பெரிய வீட்டைக்கட்டலாகாது. அவ்வாறு கட்டும்படி நேர்ந்து விட்டால் தகுந்த விலைக்கு அதை விற்றுவிட்டு சிறுகக் கட்ட முயலவேண்டும். அவ்வாறு செய்யாதிருந்துவிட்டால் பிறருக்குக் குடிக்கூலிக்கு விட்டு வியாபாரம் செய்யத் தொடங்கிவிட வேண்டும். வருபவன் வீட்டின்மேல் அக்கரையாக விருப்பான் என்பது என்ன? மேலும் அவன் மாதவாடகை சரியாகக்கொடுத்து வருவான் என்பது என்ன நிச்சயம்? வீட்டின் விலை வரவர குறையாது என்பது என்ன நிச்சயம்? ஆகவே இவைகள் எல்லாம் சேர்ந்து நம்மை வீண் கவலைக்கு ஆளாக்கிவிடும். வியவஹாரம் முற்றினால் அதிலேயே மனம் ஊறிக்கொண்டிருக்குமே ஒழிய வாழ்க்கை நோக்கத்தைக் கவனிக்கக் காலமில்லாமலே போய்விடும்.

நல்ல உந்நத பதவியில் இருப்பவர்கள் விஸ்தாரமாக வீடு கட்டினால் என்ன குற்றம் என்ற சங்கைபிறக்கும். அவர்களுக்குக்கூட இந்நீதி வாக்கியம் பொருந்துமோ? இவர்களுக்கும் ஒருவாறு பொருந்தும். இவர்கள் பதவிக்கு ஏற்ப பெரிய வீடு வேண்டியது அவசியமாக விருக்கலாம். அதற்கு எவ்வளவு பெரிய வீடுவேண்டுமோ அவ்வளவுதான் கட்டவேண்டும். மேலும் கூடிய வரையில் குறைந்த பணச்செலவில், எளிதில்

தகுந்தபடி விலைபோகும்படி வீட்டைக் கட்டி விட வேண்டும். இப்படியின்றி நமக்குத்தான் பத விவந்துவிட்டது பணம் வந்துவிட்டது என்று பெரும் பொருள் செலவிட்டு மனம் போன படியே பெரிய வீட்டைக் கட்டி ஒரு கனவான் பெருஞ் செலவுக்காரனுக இருந்துவிட்டால், அவன் தலை சாய்ந்ததும் அவன் பிள்ளைகள் பாடு கஷ்டம்தான். கனவான் பிள்ளை நற் குணங்கள் வாய்ந்தவனுக விருந்தாலும் இருக்க லாம், ஆனால் அவனைப்போலக் கனவானுக இருக்கவேண்டியது அவசியமில்லை. பெரிய வீட் டில் இருந்து நிர்வஹிக்க அவனால் முடியாமல் போகும். அவன் வேறு சிறு வீடுபார்க்க வேண்டி வரும். முன்னர் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு வரும் என்று எடுத்துக்காட்டிய மனச்சஞ்சலம் எல்லாம் வந்து சேர்ந்து இவனை வீண்கவலைக்கு உள்ளாக் கும். ஆகவே கனவான்களும் பெரிய வீடுகட்டு வதில் தகுந்த ஆலோசனை செய்து கட்டி வேறு இடத்தில் சிறுவீடு ஒன்றும் கட்டி தயாராக வைத்திருக்கவேண்டும். ஒரு பெரிய தோட்டத் தில் இவர்கள் வீடுகட்டும்படி நேர்ந்தால் கூடிய வரையில் சிறிய வீடாகவே தகுந்தபடி கட்டி மற் றைய பாகங்களில் பயிரிடுதல் முதலிவைகளுக்கு இடங்கொடுத்து விடவேண்டும். அவ்வாறின்றி இடங்கொண்டமட்டும் வீடு கட்டிவிட்டால் அவ னுக்கும் அவன் ஸந்ததிகளுக்கும் வீண் கஷ்டம் வியவஹாராதிகள் உண்டாகிப் பெருந் துக்கத் திற்குக் காரணமாகும். ஆகவே கனவான்களும் கண்டபடி வீட்டைக் கட்டிவிடக்கூடாது.

வீடு கட்டுவது மிகக் கஷ்டமான தொழில். அதில் ஒரு உத்தேசத்துடன் தொடங்கினல் முடியும் முன் எண்ணிய தொகைக்குமேல் அதி கத்தொகை இழுத்துவிடும் என்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. அதனால்தான் 'வீட்டைக்கட் டிப்பார், கல்யாணத்தை செய்துபார்' என்ற பழ மொழி ஒன்று நம்முள் வழங்கி வருகிறது. ஒரு வனுக்குப் பொருள் வந்துவிட்டால் அதை வீடுகட்டும் விதத்தில்தான் அவன் காட்டுவது வழக்கம். ஒருகோடி ரூபாய்க்கு ஒரு பொன் கலசம் வீட்டில் வைப்பது என்று பட்டணத்துப் பிள்ளை காலம் முதல் வழக்கமாக விருக்கிறது. வீட்டின் ஒழுங்கைக்கண்டு அதன் சொந்தக்கா ரன் திரவியம் குணம் முதலியவைகளை ஒருவாறு அளவிடலாம். ஆகவே பொருளைச் செலவழித்து பிறர் மெச்ச ஸுகமனுபவிக்கும் விஷயங்களில் வீடுகட்டி வாழ்வது ஒரு முக்கியமாக விதம். ஆத லால் இந்த விஷயத்தை ஒரு நீதிவாக்கியத்துள் ஔவை சேர்த்தாள்.

இந்நீதிவாக்கியத்துள் இதுவரையில்கூறியதை விட ஆழ்ந்த கருத்து ஒன்று அடங்கியிருக் கிறது. பொருள் செலவிட்டு ஸுகிப்பதில் வீடு கட்டி வாழ்வது ஒன்ருதலால் வீடு என்ற பதம் இங்கு பொருளால் வரக்கூடிய உலக இன்பங்களுக்கு உபலக்ஷணமாக வுள்ளது. ஆகவே இந்நீதிவாக்கியத்திற்கு, வீண்சஞ்சலத் திற்கு இடனுகும்படி பொருளைச் செலவிட்டு உலக இன்பங்களில் அழுந்தாதே. பெரும் வீடு கட்டல், நாடகம் பார்த்தல், கூத்தடித்தல், பெரும்விருந்திடல் முதலிய உலகஸுகம்,கீர்த்தி முதலிய நிலையாதவைகளுக்கிடனுக இருப்பவை களில், உனக்குக் கிடைத்த பணத்தை அதிக மாகச் செலவிடாதே என்பது இதில் புதைந்த பொருள். பின்னைப் பொருளை எவ்வாறு செல விடவேண்டும்? பிறர் துயரம் நீக்கல், பொதுநன் மைக்குழைத்தல், தானம், தர்மம், கடவுள் வழி பாடு முதலிய மாருப் பலனைக் கொடுக்கக்கூடிய வழிகளில்பணத்தைப்பெரும்பாலும் செலவிட்டு, வாழ்க்கை ஸுகத்திற்கு அவசியமாக வேண்டிய வீடு முதலியவைகளில் சிறுபான்மை சுருக்கிச் செலவிடவேண்டும். இதுதான் அறிவுடையோர் நெறி. இக்கருத்தையே,

நித்தியமாம் வீட்டுநெறியிலிடம் பாடல்லாற்
பொய்த்த வின்ப வீட்டில் பொருளடையா—தத்தம்
நடையறியும் புன்னைவன நாதனே பூமி
யிடையிடம் படவீடி டேல்.

என்ற ஆத்திசூடி வெண்பா அடக்கியுள்ளது.

அனுவசியமாகப் புதிய ஸபை ஒன்று கட்டி துர்யோதனுதியர் பாண்டவர்களை வந்து பார்த் துப்போகும்படி அழைத்தனர். அங்கு வந்த தும் மாயச்சூதைத் தொடங்கி வீண் விரோ தம் உண்டாக்கி முடிவில் மஹாபாரத யுத்தம் விளையும்படி செய்து எல்லோரும் மாண்டனர். உலக இன்பங்களை ஸம்பாதிப்பதிலேயே பொரு ளைச்செலவிட்டு ஓயா வியவஹாரம் கவலை முதலி யவைகளுக்கு ஆளாகித் தத்தளிப்பவர் இக்காலத் தில் கோடானுகோடிப் பெயர்கள் உண்டு. இவை கள் எல்லாம் இந்நீதி வாக்கியப்படி நடக்காதத னுல் வரும் கேடு இன்னது என்பதை நன்கு விளக்குகின்றன.

9. இணக்கமறிந்திணங்கு

சிநேஹத்திற்குரிய நற்குண நற்செய்கைகள் ஒருவனிடம் இருக்கின்றனவா என்று ஆராய்ந்து பின்னர் அவனோடு சிநேஹம் செய் என்பது இதன் பொருள். இதன் பொருள் ஒருவாறு 'சேரிடமறிந்துசேர்' என்ற ஆத்திசூடி வாக்கியத்தில் அடங்கி இருக்கிறது. முன்னதில் சிநேஹிதனது குணத்தையும், பின்னதில் அவன் நிலை குணம் முதலிய அவனோடு ஸம்பந்தப்பட்டவைகளை எல்லாவற்றையும் ஆராயவேண்டும் என்பதாயிற்று. இவ்வாறிணங்காவிடில் வருங்கேடு 'நல்லிணக்கமல்லது அல்லற்படுத்தும்' என்ற கொன்றைவேந்தன் வாக்கியத்தில் அமைந்து கிடக்கிறது.

இதனால் ஸத்ஸங்கமே செய்யவேண்டும் என்பதாயிற்று. [இந்த இடத்தில் விவேக போதினி 3-ம் தொகுதி பக்கம் 105-இல் இருக்கும் ஸத்ஸங்க விஷயமான குறிப்பை வாசிக்கவும்.]

நல்லோரிணக்க மல்லது வேறுவித இணக்கம் ஏற்பட்டால் பெருங்கேடு உண்டாகும். நல்லோரிணக்கம் இல்லாமல் கெட்டவர்களோடு சேர்ந்திருந்த நல்லவர்கள் பட்ட பாடுகளை ராமாயண மஹாபாரதத்தில் காணலாம். அவர்கள் பெயர்களை கூறிய உடன் எல்லாம் நன்கு விளங்கிவிடும். அவையாவன, விபீஷணர், கர்ணன், பீஷ்மர், விதுரர் என்பவைகளே. இதில் விதுரர் தவிர மற்றவர்கள் மிக வருத்தத்திற்கும் பழிச்சொற்களுக்கும் ஆளாயினர். விபீஷணர் எவ்வளவு நல்லவராயினும் ராவணனோடு சேர்ந்திருந்துவிட்டு ராமர்பக்கம் வந்து ராவணன் ரஹஸ்யங்களை வெளியிட்டு அவனுக்குக் கேடு விளைத்தார். இதைவிட அவர் உயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருந்தால் மேன்மையாக விருக்கும். நம்பிக்கை துரோகிக்கு இக்காலத்தில் விபீஷணன் என்ற பெயர் வந்துவிட்டது. தகுந்த ஸமயத்தில் தீயோரிணக்கம் விட்டு மேல் எதிரிக்கு அனுகூலம் செய்ததனால்தான் விபீஷணருக்கு இப்பழி வந்தது. கர்ணன் விபீஷணரைப்பார்க்கினும் மேன்மையாக நடந்துகொண்ட போதிலும் தீயோரிணக்கத்தால் கொடியவனாகிவிட்டான். துஷ்ட சதுஷ்டயர் (துர்யோதனன், துச்சாஸன், சகுனி, கர்ணன்) என்று மஹாபாரதத்தில் கூறப்படும் கூட்டத்தாருள் சேர்ந்தவனாகிவிட்டான் கர்ணன். அவன் கொடை உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகமின்மை ஆகிய நற்குணங்கள் யாவும் அவன் கொடுங்குணங்களுக்கு முன் ஒளி யிழந்துவிடுகின்றன. பீஷ்மர் இவர்களை எல்லாம்விட மேன்மையாக நடந்தவர். விபீஷணரைப்போல துரோகியாகாமலும், கர்ணனைப்போலக் கெட்டுவிடாமலும், பாண்டவர் இணக்கம் மாறாமலும் இருந்தார். ஆனால் துர்யோதனனிடமே வெகுகாலம் இணங்கியிருந்துவிட்டபடியால் தர்ம ஸங்கட ஸமயங்களில் புத்திக்கலக்கமும், மனம் ஓரிடமிருக்க தேஹத்தை எதிரிகளுக்கு உபயோகப்படும்படியான கஷ்ட நிலைக்கு அவர் வரவேண்டியதாயிற்று. விதுரர் நடத்தையே இக்கூட்டத்தார் நடத்தையுள் மிகச் சிறந்தது. முற்கூறிய மூவருக்கும் உள்ள குற்றம் குறை ஒன்றும் இவர் நடத்தையில்இல்லை. கொடியவர் மத்தியில் இருக்கவேண்டி யிருந்தபோதிலும் இவருக்கு நல்லோரிணக்கம் வெளிப்படையாக விருந்தபடியால் கொடியவர்கள் தம்முள் ஒருவராக இவரை மதிக்கவில்லை. வாழ்நாள் முழுவதும் அவர்களை விட்டு ஒதுங்கியே இருந்து முடிவில் பிரிந்துபோய், சோற்றுக்கடனை உத்தேசித்து பாண்டவர்கள் பக்கமும் சேராமலிருந்துவிட்டார். ஆகவே நல்லோர்களுக்குக் கெட்டவர் இணக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டால் என்ன பாடுபடவேண்டியதாகிறது. நேர்மையாக நடக்க முடியாமல் போய்விடும். கூடியவரை இருபுறத்தையும் ஸரித்தட்டிக்கொண்டுதான் போகவேண்டிவரும். இதில் பெரும் தர்ம ஸங்கடங்கள் வந்து மனதைச் சின்னபின்னப் படுத்திவிடும். இதனால்தான் 'அற்ப ஸஹவாஸம் ப்ராண ஸங்கடம்' என்று பெரியோர் கூறுவர்.

நல்லோரிணக்கத்திலோ இம்மாதிரியான கஷ்டங்கள் ஒன்றுமில்லை. அவர்களிடம் ஸத்யமும் நேர்மையும் குடிகொண்டிருப்பதால் தர்மஸங்கட நிலைகள் வரமாட்டா. கெட்ட குணத்தில் ஒருவித வெறுப்பு இருப்பதால் நாம் வழிதப்பும்பொழுது நம்மைக் கூசாது கண்டித்து நேர்வழி திருப்புவர். மஹாபாரதத்தில் பாண்டவர்களுடன் சிநேஹம் செய்தவர்கள் ஸுகமாக விருந்ததை நோக்கினால் இந்நிலை நன்கு விளங்கும். நல்லோர் தொழிலும் அவர் வாக்கும்சேர்ந்து நம்மைச் சீர்திருத்தி மேன்மைப்படுத்தும். நல்லோரிடம் சிநேஹித்து ஆபத்து நீங்கி ஸுகித்ததற்கும் கெட்டவர்களோடு சேர்ந்து கஷ்டப்பட்டதற்கும் வேண்டிய கதைகள் பஞ்சதந்திரத்தில் உள. அவைகளுள்

இராஜாங்க முறை

பிரதமக் கொள்கைகள்

MORALS AND CIVICS : ELEMENTARY PRINCIPLES

போர்த்துக்கேசிய ஸகோதரர்கள்

PORTUGUESE BROTHERS

பதினாறுவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் போர்த்துகேசிய கப்பல்கள் இந்தியாவில் உள்ள செழிப்பான ஸ்தானமாகிய கோவா என்ற ஊருக்கு வரத்தலைப்பட்டன. அவ்விதம் கோவாவுக்குச் சென்ற கப்பல்களுள் ஒன்றில் ஏறக்குறைய பன்னீராயிரம் ஜனங்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் கப்பல் யாத்திரை செய்ய ஆரம்பித்த காலத்தில் அவர்களுக்கு இடையூறு ஒன்றுமில்லை. ஆனால் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தின் தெற்கேயுள்ள முனையாகிய "நன்னம்பிக்கை முனை" என்றுவழங்கும்(Cape of Good Hope) முனையைக் கடந்து வடகிழக்காக இந்தியாவை நோக்கிச் செல்லும்போது அவர்களுடைய கப்பல் ஓர் பாறையில் மோதி உடைந்தது. தண்ணீர் கப்பலுக்குள் வர ஆரம்பித்தது. வெகு சீக்கிரத்தில் கப்பல் அமிழ்ந்து விடுமென்றே அனைவரும் யோசித்தார்கள். அச்சமயத்தில் பெரிய கப்பலின் ஓரத்தில் கட்டி தொங்கவிட்டிருக்கும் சிறு படகு ஒன்றைக் கப்பலோட்டும் தலைவன் ஸமுத்திரத்தில் எறிந்து அதில் கொஞ்சம் உணவு பதார்த்தங்களையும் போட்டு தானும் தன்னோடு இன்னும் பத்தொன்பது பேரும் அதில் இறங்கி நின்று வேறு யாராவது அதில் வந்து அதனையும் அமிழச் செய்வார்களென்று எண்ணி தங்கள் கையில் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஒருவரும் அந்தப்படகுக்குள் வாராதபடி தடுத்தார்கள். இவ்விதமாக அவர்கள் இந்திய மஹா ஸமுத்திரத்தில் பிரயாணம் செல்லும் போது அவர்களுக்கு நல்ல தண்ணீர்கூட கிடையாது. சில நாளைக்கெல்லாம் அந்தக் கப்பல் மூழ்கிப் போயிற்று.

ஆனால் சிறு படகிற் சென்றவர்களோ நான்கு நாள் இப்படியும் அப்படியும் சென்றார்கள். கப்பல் தலைவன் நோயால் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தான். தலைவன் இறந்ததால் அந்தப் படகில் குழப்பம் உண்டாயிற்று. ஒவ்வொருவனும் மற்றவரை அதிகாரம் செய்ய தலைப்பட்டான். எல்லாரும் அதிகாரம் செலுத்த முயன்றார்களே ஒழிய ஒருவராவது பின் சொல்வதைக் கேட்டு கீழ்ப்படிந்து நடக்கவில்லை. கடைசியில் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளேயே ஒருவனைத் தலைவனாக நியமித்து அவன் சொல்லியபடியே கேட்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். இவ்விதமாகத் தலைவனாக நியமிக்கப்பெற்றவன் ஓர் உபாயம் செய்தான். படகில் இருந்த ஆகாரம் சில நாளைக்குத்தான் காணுமென்று அவன் படகிலுள்ளவர்கள் பெயரை எழுதிய சீட்டுகளைக் குலுக்கி நான்காவதாக வரும் ஒவ்வொருவனையும் ஸமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட வேண்டுமென்று சொன்னான். இப்போது படகில் இருந்தவர்கள் மொத்தம் பத்தொன்பது பேர்தான். அவர்களுள் ஒருவன் ஸந்யாசி. இன்னொருவன் தச்சன். அந்தியகாலத்தில் நன்மார்க்க வார்த்தைகளைச் சொல்லித் தேற்றுவதற்கு ஸந்யாசி வேண்டியிருந்தது. படகை அப்போதைக்கப்போது பழுது பார்த்து வேலைசெய்ய தச்சன் அவசியமாக வேண்டியவனாதலால், அவ்விருவரையும் நீக்கிவிட்டார்கள். புதிதாக நியமனமான படகுத்தலைவன் வயது முதிர்ந்தவனாகவும் உபயோக முள்ளவனாகவும் இருந்தமையால் அவனையும் நீக்கிவிட்டு மற்ற பதினாறு மனிதர்களுள் நான்கு பேரை ஸமுத்திரத்தில் தள்ளிவிடுவதாக யோசித்தார்கள்.

அவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றவர்களுள் முதல் மூன்றுபேரும் தங்கள் மதாசாரத்துக்குத் தக்கவாறு சில சடங்குகளை முடித்துவிட்டு ஸமுத்திரத்தில் குதித்தார்கள். ஆனால் நான்காவதாகிய போர்த்துகேசியனுடைய தம்பியும் அந்த படகிலேயே இருந்தான். மூத்தவனைப் படகிலுள்ளவர்கள் ஸமுத்திரத்தில் தள்ள எத்தனித்த போது, இளையவன் கண்ணில் நீர் ஆறாய்ப் பெருக தமையனைத் தழுவி அவனுக்காகத் தான் உயிர் விடுவதாகக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். தமையனுக்கு மனைவியும் மக்களு மிருந்தன. அன்றியும் குடும்பத்தில் மூன்று ஸகோதரிகள் அவனால் போஷிக்கப்பெற்று வந்தார்கள். இளையவனுக்கு விவாஹமே ஆகவில்லை, ஆதலால் இளையோன் தான் இறப்பதே தகுதியென்றும் அதனால் வேறொருவருக்கும் கஷ்டமில்லை யென்றும் சொல்லி இறக்கத் துணிந்தான். ஆனால் மூத்தவனோ தன்தம்பியின் அன்புக்கு மனமுருகி தனக்காக அவன் இறக்கக்கூடாதென்று வாதாடினான். இளையவன் பிடிவாதமாகத் தானே இறப்பதாகச் சொல்லி மூத்தவன் பாதத்தில் வீழ்ந்து

அவன் காலைக் கெட்டியாகக் கட்டிக்கொண்டான். ஆதலால் அவர்களிருவரையும் விலக்க முடியவில்லை. அவர்கள் இவ்வாறு சிறிது நேரம் மன்றுடினார்கள். மூத்தவன், தம்பியை நோக்கி "நீயே என் சொத்து முழுமையும் அடைந்து என் ஸகோதரிகளேயும், மனைவி, மக்களையும் காப்பாற்று" என்று வற்புறுத்தினன். ஆனால் அவன் என்ன சொல்லியும் இளையவன் கேட்கவில்லை. கடைசியில் இளையவன் பிடிவாதம் செய்து தானே இறப்பதாகச் சொன்னமையால் படகிலுள்ளவர்கள் அவனை சமுத்திரத்தில் தள்ளிவிட்டார்கள்.

அவனுக்கு நன்றாக நீந்தத் தெரியும் ஆதலால் அவன் சீக்கிரத்தில் நீந்தி வந்து படகின் ஓரத்தை ஒரு கையாற் பிடித்தான். அப்போது ஒரு மாலுமி அந்தக் கையை ஓர் கத்தியால் வெட்டினன். பிறகு ஒருவாறு ஸமாளித்துக்கொண்டு அவன் மற்றொரு கையாற் படகைப் பிடித்தான். அந்தக் கையையும் மாலுமி கத்தியால் வெட்டி வீழ்த்தினன். இரத்தம் பெருகிக்கொண்டிருந்த இரண்டு முட்டிக்கைகளையும் உயரத் தூக்கிக் கொண்டு அவன் மறுபடியும் காலால் உதைத்து நீந்திக்கொண்டு தண்ணீரில் மூழ்கிவிடாமல் ஸமாளித்துக்கொண்டு வந்தான். அவன் இவ்வாறு பரிதாபமான நிலையிலிருந்ததையும், அவன் ஸகோதரனிடத்தில் வைத்திருந்த வாஞ்சையையும் கண்டு, படகிலிருந்தவர்கள் பச்சாத்தாபப்பட்டு "அவன் ஒருவன்தானே, அவனைக் காப்பாற்றிவிடுவோம்" என்று ஒரே மனதோடு கூவினர்கள். பிறகு அவனைத் தண்ணீரிலிருந்து படகின் மேலேற்றிக்கொண்டு அவன் கைப்புண்ணுக்கு அந்த ஸமயத்தில் எவ்வளவு சிகிச்சை செய்யக்கூடுமோ அவ்வளவு சிகிச்சை செய்தார்கள். அன்றிரவு முழுமையும் படகைச் செலுத்திக்கொண்டே போய், மறுநாள் உதயத்தில் ஓர் நிலத்தைக் கண்டார்கள். அது ஆபிரிக்கா தேசத்தில் போர்த்துகேசியர் குடியேறிய வேறொரு நாட்டுக்குச் சமீபத்தில் உள்ள மோஜாம்பீக் மலையெனத் தெரிந்துகொண்டார்கள். அங்கேயே அவர்கள் சில தினங்கள் தங்கியிருந்து லிஸ்பன் நகரத்திலிருந்து வந்ததொரு கப்பலில்ஏறி கோவா என்ற ஊருக்கு க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அவ்வூரில் லின்ஸ்காடன் என்ற புலவர் ஒருவர், இருகையும் இழந்த அந்தப் போர்த்துகேசியனேயும் அவன் தமையனையும் தான் நேராகவே கண்டதாகவும், அன்றிரவே அவர்களோடு சேர்ந்து உண்டதாகவும், அந்த ஸகோதரர் மூலமாகவும், மற்ற மாலுமிகள் மூலமாகவும், மேற்கூறியபடி நடந்த விருத்தாந்தங்களைத் தான் நேரே கேட்டதாகவும் எழுதியிருக்கிறார்.

கிழவனும், ஒருகட்டு கழிகளும்.

ஒரு கிழவனுக்கு அநேக குழந்தைகள் இருந்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரோடொருவர் அடிக்கடி சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். கிழவன் அவர்களைச் சமாதானம் செய்ய எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படவில்லை. ஆதலால் அவன் ஒரு யுக்தி செய்தான். தன் பிள்ளைகளைத் தன் முன்னே அழைத்து ஒரு கட்டு கழிகளைக் கொண்டுவரச் சொன்னன். பிறகு ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியே அழைத்து அந்தக் கட்டைப்பிரயாசைப்பட்டாகிலும் உடைக்க முடியுமா என்று பார்க்கச் சொன்னன். எவ்வளவு முயன்றும் அவர்களால் அது முடியவில்லை.

பிறகு அந்தக்கட்டு கழிகளையும் அவிழ்த்து ஒவ்வொரு பிள்ளையிடத்திலும் ஒவ்வொரு கழியைக் கொடுத்து அதை உடைக்கச் சொன்னன். அவர்கள் வெகு சுலபமாய் உடைத்தார்கள். தகப்பன் அந்த மூடப்பிள்ளைகளைப் பார்த்து "சேர்ந்து வாழ்தல் வலிமை என்பதை நீங்கள் கவனியுங்கள். சேர்ந்திருக்கும்பொழுது கழிகளை உடைக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவற்றைத் தனித்தனியே பிறித்தபோது உடைத்துவிட்டீர்கள். இதைக்கொண்டு நீங்கள் சண்டை போடக்கூடாதென்பதும், ஒருவரோடொருவர், சிநேகமாக இருக்கவேண்டுமென்பதும் அப்படியிருந்தால், உங்களுக்கு ஒருவராலும் தீங்கு ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்பதையும் கவனியுங்கள்" என்றான். பிள்ளைகள் தமது தகப்பன் சொன்ன சிறந்த புத்தியை மறவாமலிருந்தார்கள்.

குடும்பத்தில் ஒருவருக்கொருவர் செய்யவேண்டிய கடமைகள்:—

சகோதரர்களும், சகோதரிகளும் தம்மாலியன்றவரையில் குடும்பத்தின் க்ஷேமத்தை உத்தேசித்தே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்ய வேண்டும். தகப்பன் தாய், செய்யவேண்டி இருக்கிற கடினமான தொழில்களில் சகோதரர்கள் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய சகோதரிகள் குடும்ப விஷயங்களைக் கவனித்து பிறகு தாம் இல்லற தருமத்தை நடத்த சக்தியுள்ளவர்களாகிறார்கள்.

சில துக்க சமயங்களில், குடும்பத்தில் மூத்த பிள்ளையும், மூத்த பெண்ணும் தமக்கென்று ஏற்பட்ட சில முக்கிய காரியங்களைச் செய்ய நேரும். நமது வாழ்நாளில் நல்ல விஷயங்களும் கெட்ட விஷயங்களும் நடக்கும். ஆனால் கெட்டவை நடக்கும்போது நாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமென்பதை நாம் நன்றாக அறிந்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால், அப்போது செய்யும் காரியங்கள்தான் முக்கிய கடமைகளாகும். தகப்பன் இறந்துபோனாலும் அல்லது மிகக் காயலாக வாக இருந்தாலும், மூத்த குமாரன் தன் தாயார் சொற்படிகேட்டுக் குடும்பபாரத்தை வகிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே தாயாருக்கு ஓர் ஆபத்து நேர்ந்தால், மூத்த குமாரி குடும்ப விஷயங்களைக் கவனிக்கவேண்டும். எந்தக் குடும்பத்திலும் அதிலுள்ளஜனங்கள் தமக்குள் விசுவாசமாக இருந்தாலன்றிக் குடும்பம் சந்தோஷமாக இராது. இதை நாம் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறோம். இனி எத்தனை முறை சொன்னாலும் சொல்லலாம். ஏனெனில், இவ்விஷயம் மிகவும் முக்கியமானது. சில வீடுகளில் தமயனும் தம்பியும் சொத்துக்காக ஆசைப்பட்டு அக்கிரமமாகச் சண்டை செய்கிறார்கள். அதாவது அவர்களுக்குள், அற்ப குணமும் சுயநலமும், பொறாமையும், அச்சமயம் குடி கொள்ளுகிறது. குழந்தைகளே! உங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட விஷயங்கள் இதுவரையில் தெரியாமலிருந்தாலும், இப்போது அவற்றைப்பற்றி யோசித்துப் பாருங்கள். கொஞ்சம் ரூபாய் அதிகமாய் இருப்பதால் உண்டாகும் ஆனந்தம் மேலா, அல்லது, சிறு பிராயம் முதல் நீ நேசித்து வந்த சகோதரன் சகோதரி மனதைச் சந்தோஷமாக வைப்பதில் உண்டாகும் ஆனந்தம் மேலா ?

இப்பொழுதே இதைப்பற்றி யோசித்து இன்னும் நீங்கள் வாசிக்கப் போகும் புஸ்தகங்களில் சொல்லப்படும் அரிய விஷயங்களையும் மனதிற் கொண்டு, தக்க குணசிரேஷ்டர்கள் எவ்வெக் காலங்களில் எவ்விதம் நடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறிந்து, அவர்கள் போன வழியே உறுதியெனநினைத்து ஒவ்வொருகாரியத்தையும் செய்யுங்கள்.முடிவாக இப்போது நீங்கள் எப்படி நன்றியுள்ள குழந்தைகளாக இருக்கிறீர்களோ, அப்படியே ஆயுள் உள்ள அளவும், பிரிய சகோதரர்களாக உமது வாழ்நாட்களைச் செலுத்துங்கள். C. S. சுந்தரம் அய்யர் பி.ஏ., எல்.டி.

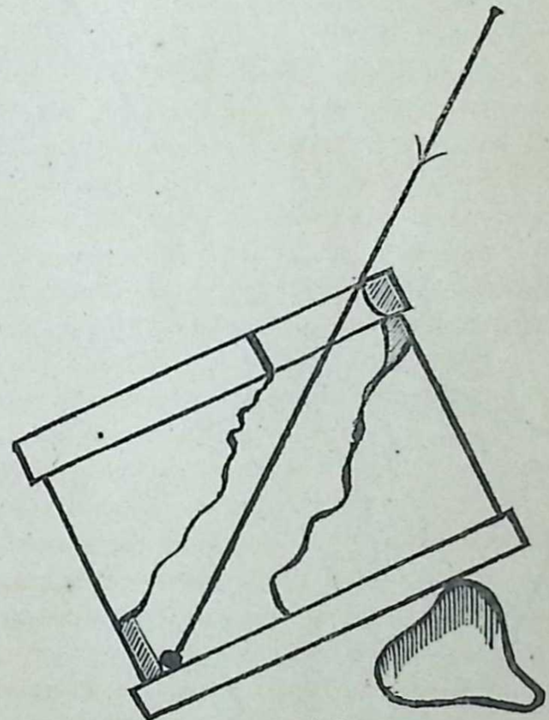
சக்திதத்வ போதினி

PHYSICS PRIMER

ஒளியின் போக்குமாற்றம்

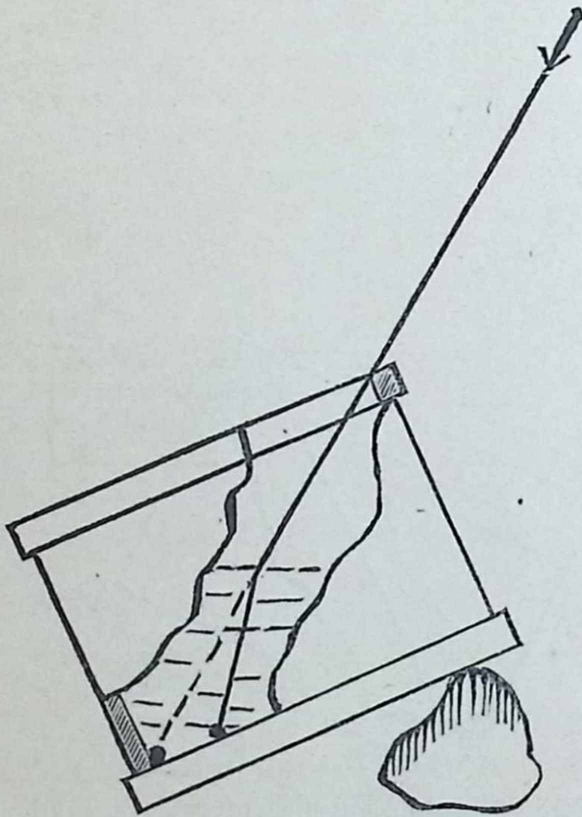
Refraction of Light

ஒளி ஊடுருவிச் செல்லா? இருண்ட வஸ்துகளில் விழுங்கால் இவ்வாறு பிரதிபலித்து அற்புதத் தோற்றங்களை உண்டாக்குகிறது என்பதை முன்னரே விஸ்தரித்தாகிவிட்டது. இனி ஒளி ஊடுருவிச் செல்லக்கூடிய வஸ்துக்களுள் எவ்வாறு செல்லும் என்பதைப்பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம்.

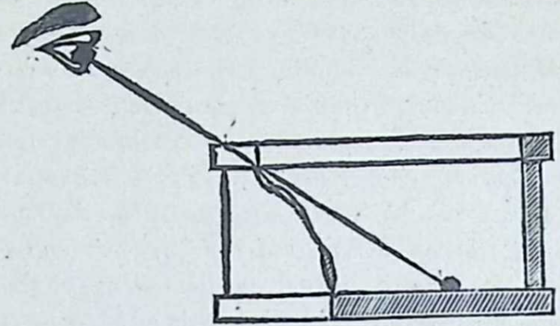

பரிசோதனைக்கு எளிதில் ஸஹாயமாயும், ஸாதாரணமாக அகப்படக்கூடியதாயும் உள்ள ஒளியை ஊடுருவவிடும் வஸ்துக்கள்,கண்ணாடியும் தண்ணீருமே. ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து அடியில் கல் முதலியன வைத்துச் சரித்து நிறுத்தி ஸூர்யன் ஒளி ஸரியாக எதிர்அடிப் பாகத்தில் விழ, அடித்தட்டு முழுமையும் நிழலுள் மறையும்படி வைத்துவிடுவோம். பின்னர்உள்ளே தண்ணீரை விடுவோம். உடனே நிழலுள் மறைந்திருந்த அடிபாகத்தில் கொஞ்சதூரம் ஒளி

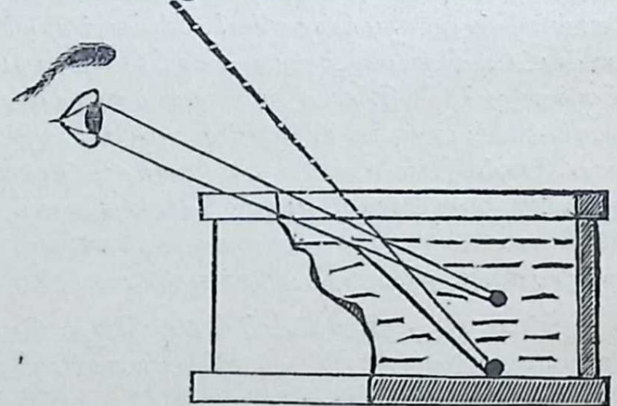
சென்று தாக்கும். இதனாலே பாத்திர நுனியில் தட்டி நேராகப் பாத்திரத்தின் எதிர் அடிபக்கத்திற்குப் போகும் ஒளி தண்ணீர் விட்டதும் போக்குமாறி அடிபாகத்தில் கொஞ்சதூரம்வரையில் பிரகாசத்துள்ளாக்கியது என்பது விளங்கும். ஒளிபடும் பாத்திர நுனியிலிருந்து தண்ணீர் மட்டத்திற்கு ஒரு நேர்கோணக்கோடு இழுத்து. அதைத் தண்ணீருள் நீட்டிவிட்டால்; ஒளி, தண்ணீருள் போகுங்கால் இந்த நேர்கோட்டிற்கு அருகாமையில் நகர்ந்துவிட்டது என்று தெரியவரும்.

இதுபோலவே தண்ணீருள்ளிருந்து வெளியே வரும் ஒளியின் போக்கைப்பற்றி விசாரிப்போம். ஒரு பாத்திரத்துள் ஒரு ரூபாயை வைத்து, அதை அப்பாத்திரத்தின் நுனி சரியாக மறைக்கும்படியாகவும் சற்று உயர்ந்து நோக்கில் ரூபாய் தெரியும்படியாகவும் உள்ள இடத்தில் நின்று தரையில் அங்கு கோடிழுத்து விடுவோம். பின்னர் ரூபாய் அசையாதவண்ணம் ஜாக்கிரதையுடன் மெதுவாகத் தண்ணீரைப் பாத்திரத்துள் விடுவோம். பாத்திரம் நிறைந்ததும் முன்னின்ற விடத்தில் நின்று நோக்குவோம். ரூபாய் நன்றாகத் தெரியும். கொஞ்ச தூரம் பாத்திரத்தை விட்டு விலகிப்போகும் வரையிலும் ரூபாய் தெரிந்துகொண்டேயிருக்கும். மேலும் ரூபாய் உயர்ந்தும் காணப்படும். இதிலிருந்து முன்னர்

பாத்திர நுனியில் தட்டிக்கொண்டு ரூபாயிலிருந்து வந்த ஒளியும் அதன் அருகிலுள்ள ஒளியும் சற்று தாழ்த்தப்பட்டு நமது கண்ணுள் விழவேண்டும் என்று அறிந்துகொள்ளலாம். இவ்வொளி படும் தண்ணீர்மட்டத்தில் ஒரு நேர்கோணக்கோடு கிழித்துத் தண்ணீருள் நீட்டினால் தண்ணீருள்ளிருந்த ஒளியின் வழியைவிட வெளியே உள்ள வழி நேர்கோணக்கோட்டை விட்டு விலகியிருக்கிறது என்பது தெரியவரும்.

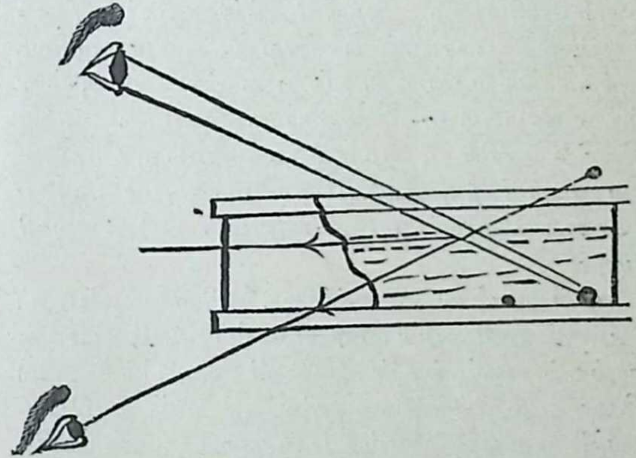
ஆகவே (1) ஊடுருவிப்போகவிடும் வஸ்துக்கள் வழியாக ஒளி போகுங்கால் போக்குமாற்றம் ஏற்படுகிறது. (2) ஒளிவஸ்துவிலிருந்து அடர்த்தி அதிகமான வஸ்துவுள் போகுங்கால் அதனுடன் ஸம்பந்தப்பட இடைமட்டத்தின் நேர்கோணகோட்டைநோக்கி நெருங்கியும் அடர்த்தி குறைந்த வஸ்துவுள்ளே போகுங்கால் இடைமட்ட நேர்கோணகோட்டைவிட்டு விலகியும் ஒளிவழி ஏற்படுகின்றது (3) வரும் ஒளியும் போகும் ஒளியும்

இடைமட்ட நேர்கோடும் ஒரே மட்டத்திலிருக்கின்றன என்றும் வெளியாகும்.

ஆனால் வஸ்துக்கள் உயர்ந்து காணப்படுவதற்குக்காரணம் யாது என்ற சங்கை நிற்கும். போக்கு மாறிய ஒளி நமது கண்ணில் பட்டதும், அது எங்கிருந்து வந்தபோதிலும், மாறியவழிக்கு நேரே வஸ்து இருப்பதாகக் காட்டும் (கண்ணாடியுள் தெரியும் ப்ரதிபிம்பத்திற்கும் காரணம் இம்மாதிரிதான்.) வஸ்துவை நேரே மேலே இருந்து நோக்கில் அதேஇடத்தில்தான் உயர்ந்துதெரியும். ஆகவே ஒதுங்கி நோக்கில் நேர் மேலே கிளம்பும். கோடும், மாறிய ஒளிவழியின் ஒழுங்கும் சேரும் பாகத்தில் வஸ்து தெரிவதால் வஸ்து உயர்ந்து காணப்படும். இக்காரணம் பற்றித்தான், தெளிவான நீரமைந்த ஓடை முதலியவைகளில் அடிபாகம் உயர்ந்து காண, ஆழமே இல்லாதது போன்ற மயக்கத்தை உண்டாக்கும். அங்கு இறங்கிவிட்டால் நமக்கு நிலைக்காமலும் போய்விடலாம்.

ஒரு தடியை தண்ணீருள் தோய்த்தால், தோய்ந்த பாகம் தண்ணீருள் ஒடிந்துவிட்டதாகத் தோற்றும். இதற்கும் இந்தப் போக்குமாற்றம் தான் காரணம். தோய்ந்த பாகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவிடமும் அங்கங்கிருந்து எழும் ஒளியின் போக்கு மாற்றத்தால் உயர்ந்து காணப்படும். மேலேவரவா, ஏற்றம் தகுந்தபடி குறையத் தோய்ந்த பாகம் முழுவதும் மேலே உயர்ந்துவிட்டதுபோலக் காணப்பட அது ஒடிந்துவிட்டது போலக் காணப்படும். தடியை நேராகத் தண்ணீரில் தோய்த்துவிட்டால், தடி ஒடிந்தது போலக் காணப்படாது குறுகிவிட்டதுபோலக் காணப்படும். தோய்ந்த ஒவ்வொரு பாகமும் நேரே மேலே உயர்த்தப்பட, வளையாது குறுகி மாத்திரம் தோற்றுகிறது. ஒளியின் போக்கு மாற்றத்தால் ஏற்படும் விரிவின் பேதத்தினால் தான் வானம் உச்சியில் தணிந்தும் பக்கங்களில் போகப்போக அகன்றும் காணப்படுகின்றது. உச்சியிலிருந்து வாயுவாலும், தூசிகளாலும் பிரதிபலித்து வரும் ஒளி, நேர வருவதால் தூரக் குறுக்கமும், பக்கங்களிலிருந்து வருவன அதிகச் சாய்ந்துவர விரிவும் காணப்படும்.

அடர்த்திஅதிகமான வஸ்துவுள்ளிருக்கும்ஒளிவிடும் பொருள்களிலிருந்து வெளிப்படும் ஒளி எல்லாம் ஊடுருவி அடர்த்தி குறைந்த வஸ்துவுள் போவதில்லை. ஒரு மிக அகன்ற கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் ஒரு காசையிட்டு மேலே தண்ணீரை அதிகமாயில்லாது விட்டு நமது கண்ணிடமிருந்து மெதுவாகப் பாத்திரத்தை ஒதுக்கிக் கொண்டே போவோம். நமது பக்கம் இருக்கும் பாத்திர பாகத்தைத் தண்ணீர்மட்டம் வரையில் ஏதாவது இருண்ட வஸ்துவால் மூடிவிடுவோம். கொஞ்ச தூரம் போகிறவரை காசு தெரியும். பின்னர் மறைந்துவிடும். பாத்திரம் கண்ணாடியாதலால் நுனி மறைப்பது என்று கூறவிடமில்லை, மேல்மட்டம் கண்ணுக்குத் தெரிவதால் அதில் காசினிடமிருந்து வந்து தாக்கும் ஒளிபோக்கு மாறித் திரும்பிநமது கண்ணுருபுகவில்லை என்றுதான் கொள்ளவேண்டும். அடர்த்தியான வஸ்துவிலிருந்து வரும் ஒளி ஒரு சரிவுக்கு மேல்பட்டால் அது ஊடுருவிப் போக்கு மாறி மேலே போவதில்லை என்பது தெரிய வருகிறது.

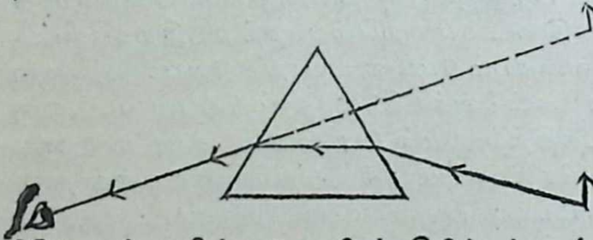

ஆனால் இவ்வொளிகளின் கதி என்ன என்ற சங்கை பிறக்கும். இதை அறிய காசு மறைந்ததும் இடை மறைப்பை சற்று இறக்கிவிட்டு முழுவதையும் மேலே உயர்த்துவோம். அல்லது நமது கண்ணைக் கீழே தாழ்த்துவோம். ஒரு மட்டத்திற்கு மேல் போனதும், காசு கண்ணாடியில் பிரதிபிம்பமாகத் தெரிவதுபோலத் தண்ணீர்மட்டத்திற்கு மேலே தெரியும் ஆகவே முற்கூறிய வரம்பு கிடந்து சாய்ந்த ஒளிகள் தண்ணீர் மட்டத்தில் ப்ரதிபலிக்கின்றனவே ஒழிய ஊடுருவிப் போவதில்லை. இதற்கே **பூரண அந்தர்ப்ரதிபலனம்** என்று பெயர். ஒவ்வொரு அடர்ந்த வஸ்துவுக்கும் இம்மாதிரி வெவ்வேறான ஒருசரிவு வரம்பு ஒன்று உண்டு.

இதற்கு வரம்புச்சரிவு என்று பெயர். இம்மாதிரியான வரம்புச்சரிவுகள் ஸாதாரண வாயுமண்டலத்தில் ஸூர்யவெப்பம், சுற்றுமுள்ள குளிர்ச்சி முதலியவைகளால் ஏற்படுவதால்தான், கானல் நீரும், அதன் ரூபாந்திரங்களும் ஏற்படுகின்றன. கானல் நீரும் அதன் ரூபாந்தரங்களும் என்ற வியாஸத்தைப் பார்க்க விவேக போதினி தொகுதி I, பகுதி 9 பக்கம். 271)

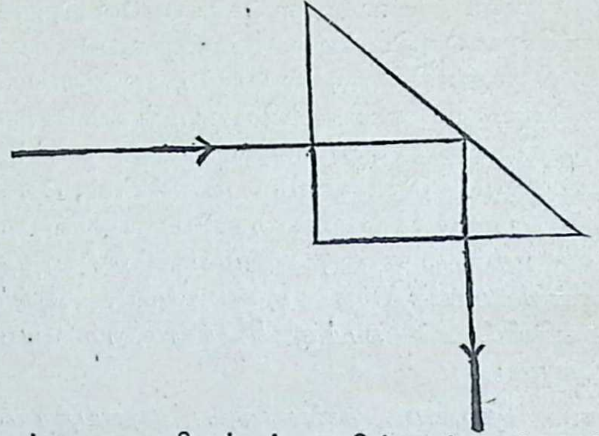
இம்மாதிரியே கண்ணாடியுள்ளும் ஒளிபோக்கு மாறிப்போவதை எளிதில் சோதனை செய்து உணரலாம். சிறுபெட்டி போன்ற உருவுடைய கண்ணாடிக்கட்டியை எடுத்து அச்சுவரிகளிருக்கும் புஸ்தகத்தின் மேல் வைத்தால் கண்ணாடியுள்ளிருக்கும் ஒருவரியின்பாகம்உயர்ந்தும் இடம் மாறியும் காணப்படும். அந்தவரி நடுவில் பெயர்ந்து ஒருபுறம் நீங்கிவிட்டதாகத் தோன்றும். முதலில் ஒருபுறமிருந்து கண்ணாடிக் கட்டியில் புகும் ஒளிபாகம் அந்தவிடத்தின் நேர்கோணக் கோட்டை நோக்கி வளைகிறது, எதிர்புறமும் அந்தச் சரிவு மாறாது வந்து தாக்க, அங்கு மறுபடி எதிர்ப்புறமாக நேர்கோணக்கோட்டைவிட்டு விலகிச் சரிந்து, முன்வந்த ஒழுங்குபோலவே வேறிடத்திலிருந்துகிளம்பும்.முன்போன வழியே போகாவிடினும், அதே சரிவுடன் இது வெளி வரும்.

மூன்றுபட்டைக் கண்ணாடிகளின் வழியாகப் போகும் ஒளியைப்பற்றி விசாரிப்போம். போக்கு மாற்றம் ஒழுங்குப்படி ஒளி ஒரு பட்டையில் விழுந்து மறுபட்டைகளில் ஒன்றின் வழியாக வெளி ஏறுங்கால் எப்பொழுதும் பருமன் அதிகமான பாகத்தை நோக்கியும், பட்டை சேர்க்கைப் புறம் விட்டுவிலகியும் போகும். இதனால் ஒளி

விடும் வஸ்துவின் போலி ப்ரதிபிம்பம் பட்டை சேரும் பாகத்தை நோக்கி நகர்ந்து காணப்படும். இதனுள்போகும் ஒளியில் வர்ணமாறுபாடுகளும் காணப்படும். இதைப் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்.

முப்பட்டைக் கண்ணாடிகளுள் இரண்டுபட்டை நேர்கோணமாகியும் ஸமமாகியும் அமைந்திருந்தால் பூர்ண அந்தர்ப்ரதிபலனம் ஏற்படும். இதனால் இம்மாதிரியான மூன்றுபட்டைக் கண்ணாடியைச் சில யந்திரங்களில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடிக்குப் பதிலாக உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. ஸமப்பட்டைகளுள் ஒன்றில் ஒளி நேராக விழும்படிப் பிடித்தால் போக்குமாற்றம் ஒழுங்குப்படி மாறாமல் நேராக இவ்வொளி போய்

மூன்றாவது சரிவுப்பட்டையின் உட்புறம் தாக்கிவிடும். அங்குப் போகுங்கால் அந்தப்பட்டை நேர்கோணக்கோட்டுக்கும் ஒளிக்கும் உள்ளசரிவு கண்ணாடிக்கு உள்ள வரம்புச் சரிவுக்கு மேற்பட்டிருக்கும். ஆதலால் இவ்வொளி அப்பட்டை வழி ஊடுருவிப்போகாது அங்குபூர்ண அந்தர்ப்ரதிபலனமாகி இரண்டாம் ஸமப்பட்டையில் நேராகத்தாக்கி நேராக வெளி ஏறிவிடும். ஆகவே முதல் பட்டையைநேர் கீழ்மேலாகப் பிடித்து முற்கூறிய சோதனையைச் செய்தால், வெளிவரும் ஒளி தரையில் வந்துவிழும். இனிப் போக்கு மாற்றம் ஸம்பந்தமான விசித்திரக் கண்ணாடிகளைப் பற்றிப் பின்னர் விரிப்போம்.

---

9. இணக்கமறிந்திணங்கு

(16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸுக்ரீவஸல்லாபமும் மித்ரபேதமுமே இவைகளுக்கு முறையே உதாரணங்கள்.

விக்ரமாதித்யன் தட்டானுடன் சேர்ந்து பட்டபாட்டை ஆத்திசூடி வெண்பாவில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

> செய்யபுகம் விக்ரமா தித்தன் ஒரு தட்டாரப்
> பைய லுறவுபற்றிப் பட்டதனல்—வையம்
> மணக்குஞ் சீர்புன்னை வனநாதா நீயும்
> இணக்க மறிந்திணங்கு.

நியாயமஞ்சரி

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

45. कूपमण्डूकन्यायः

కూపమణ్డూక న్యాయః

கூபமண்டூக நியாயம்

கிணற்றுத் தவளை நியாயம் இதுதான் 'கிணற்றுத்தவளைக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன் ?' என்ற பழமொழி ஒன்று உண்டு. கிணற்றுத் தவளை என்னும், தொடருக்கு தான் ஸம்பந்தப்பட்ட சிறு விஷயங்களைத் தவிர மற்றைய வெளி விஷய ஞானம் கொஞ்சமேனும் இல்லா நாட்டுப்புறத்தான் என்று பொருள். இவனுக்கு நாட்டு வளப்பம் ஏன் என்றால் இவனுக்கு வெளிநாட்டின் செழிப்பு முதலியவைகளை விசாரிக்க காரணம் என்ன, அதாவது இவன் அவைகளைக் கவனிக்கவேமாட்டான்: தன்னதே தனக்குப் பெரிதாகவிருக்கும் என்பதாயிற்று. இதிலிருந்து இந்த நியாயம் உபயோகப்படும்விதம் விளங்கும்.

இந்நியாய சம்பந்தமான கதைகூட ஒன்று உண்டு. ஒரு நாள் சமுத்திரத்தில் வசித்து வந்த தவளை ஒன்று, ஒரு கிணற்றிற்கு வந்து அங்கிருந்த தன் தோழனான தவளையைக் கண்டது. 'நீ எங்கிருந்து வருகிறாய்?' என்று அது கேட்க 'நான் கடலிலிருந்து வருகிறேன்' என்றது கடற்றவளை. 'கடல் எப்படி இருக்கும்?' என்ற கேள்வி பிறக்க, கடற்றவளை 'கடல் மிகப் பெரிய நீர்நிலை. அதற்கு எதிர்க்கரையே தெரியாது. . அது பரப்பில் ஒப்புயர்வற்றது' என்று வர்ணித்தது. 'என் கிணற்றைவிடப் பெரிய நீர்நிலை ஏது? நீ கூறுவது வெறும்புரட்டு' என்று கண்டித்தது கிணற்றுத் தவளை. கடற்றவளை எவ்வளவுதான் நயமாகப் பேசி 'பாராத விஷயங்களைப்பற்றி அவஸரமாகத் தமது அபிப்பிராயங்களை வெளியிடவேகூடாது. வெளியிட்டாலும் பார்க்கிறவரையில் அதைக் கடைப்பிடிக்காது தள்ளி வைத்திருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றிக் குரங்குப் பிடியாகத் தன் முதல் அபிப்பிராயமே ஸரி என்று பிடிவாதம் பிடிப்பது மூர்க்கத்தனம்'' என்று கூறியபோதிலும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று சாதித்தது கிணற்றுத்தவளை. அதன் அறியாமையையும் முரட்டுத்தனத்தையும் கண்டு நகைத்துப் பரிஹாஸம் செய்துவிட்டு ஒதுங்கிவிட்டது கடற்றவளை.

இக்கதையிலிருந்து இந்நியாயத்தின் மதவிஷயப் பொருத்தம் நன்கு வெளியாகும். மதவாதிகள் பொதுவாகத் தமது மதமே உண்மை மதம் என்று மூர்க்க எண்ணங்கொண்டு, பிறமதம் எல்லாம் பொய்ம்மதங்கள் என்று அவதூறு பேசி மற்றைய மதஸ்தர்களை வெறுத்து மதத்துவேஷம் என்ற பேய் பிடித்து ஆட்டிவைக்க, பிறமதஸ்தர்களுக்கு அவர்கள் மதக்குற்றங்களையும் தன் மத சிறப்புக்களையும் மாத்திரம் சூதாக எடுத்துக்காட்டி, 'மூக்கறுத்துக்கொண்டால் ஸ்வாமி தெரியும்' என்று எல்லோரையும் மூக்கறையனுக்கிய மூக்கரையன் கதையாக, தன் மதத்தில் சேர்ந்தால்தான் பிறருக்குக் கதியுண்டு என்று இடித்துக்கூறி ஏமாந்தவர்களைத் தன் மதம் சேர்த்துத் தலையைத் தடவும் மதாபிமானிகள் நிறைந்த இக்காலத்தில், இந்நியாயத்தின் மதவிஷயப் பொருத்தத்திற்கு அதிகக் கஷ்டப்பட்டுத் தேடிப் பார்க்கவும் வேண்டுமா ? மதத்துவேஷமும், ஸ்வமதத்திற்கு ஆள்சேர்த்தல் என்ற துர்ஆக்ரஹமும் பிடித்தலைபவர்களே மத விஷயத்தில் காணப்படும் முதல்தரமான கிணற்றுத்தவளைகள்.

46. कूपयन्त्रघटिका न्यायः

కూపయన్త్రఘటికా న్యాయః

கூபயந்த்ரகடிகா நியாயம்

கிணற்று ராட்டணப் பானைகள் நியாயம் என்பது இதன் பொருள். கிணற்றில் ஸாதாரணமாக ஒரு ராட்டிணம் போட்டு அதில் நீளக் கயிறு மாட்டி இருநுனிகளிலும் பானைகள் கட்டி, இருபுறத்தில் ஆள்கள் நின்றுகொண்டு தோட்டத்திற்குத் தண்ணீர் இறைப்பது வழக்கம். இதோடு ஸம்பந்தப்பட்டது இந்த நியாயம். கிணறு எவ்வளவு ஆழமாக இருந்தாலும், தண்ணீர் எவ்வளவு ஆழத்திலிருந்தாலும், அதன் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதைப் பானையில் வரும் தண்ணீரிலிருந்து ஸாதாரண ஜனங்களும் கிரஹித்துக் கொள்ளலாம். இதுபோலச் சாஸ்திரங்கள் எவ்வளவு ஆழ்ந்த பொருள்களை மறைத்து வைத்திருந்தபோதிலும் குரு உபதேச மூலமாக அவைகளின் ஸ்வரூபத்தை ஸாதாரண சிஷ்யனுங்கூட எளிதில் உணருவான். ஒரு பானைச் சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் பார்க்க உதவும் அகப்பைவிஷயமும், இதுபோல விரிந்த விஷய ஸ்வரூபத்தை ஒன்றன் ஸஹாயத்தால் உணரும் திறன் நமக்கு உண்டாகும் இடங்களும் ஆகிய

இவைகள் எல்லாம் இந்நியாயம் உபயோகப்படும் இடங்கள்.

இந்நியாயத்திற்கு வேறு ஒரு உபயோகமும் உண்டு. தண்ணீர் இறைக்குங்கால் முற்கூறிய ராட்டணத்தில் ஒருபானை நீர் மொண்டு நிறைந்து ஏறுவதும் மறு பானை நீர் ஊற்றப்பட்டு காலியாகி இறங்குவதுமாக மாறிமாறி நடந்து கொண்டுவரும். இதுபோல உலகில் ஒருவன் பணக்காரனும் மற்றொருவன் ஏழையாயும், ஒருவனே ஒரு ஸமயம் ஏழையாயும் வேறொரு ஸமயம் பணக்காரனும் நிற்கச் செய்யும் விதிவிஷயத்தில் இந்நியாயம் நன்கு பொருந்தும். ஆகவே இது உலக விஷய ஸுகதுக்க மாறுபாடுகளைக் குறிக்கும்.

47. कूर्माङ्गन्यायः

కూర్మాఙ్గన్యాయః

கூர்மாங்க நியாயம்

ஆமை அங்கநியாயம்என்பது இதன்பொருள். அபாயம் வருங்காலங்களில் ஆமை தனது ஐந்து அங்கங்களாகிய தலையையும் நான்கு கால்களையும் உள்ளே இழுத்துக்கொள்ளும். இதுபோல அறிவுடையோரும் விஷய ஸம்பந்தப்படுங்கால் தமது ஐந்துஇந்திரியங்களை உள்முகப்படுத்தித் தாக்கற்றுநிற்பார்கள். இந்திரிய நிக்காவிஷயமாகஇந்நியாயம் உபயோகப்படும். இக்கருத்தை பகவத்கீதையில் 'ஆமை தன் அங்கங்களை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ளுவது போல, ஒருவன் இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து உள்ளிழுத்துக் கொள்ளும் போதுதான் அவன் அறிவு திடப்பட்டது என்று கூறலாம்,' என்று பகவான் கூறுகிறார்.

இந்நியாயத்திற்கு வேறுவித உபயோகமும் உண்டு. ஆமை அங்கங்களைஉள்ளிழுத்துக் கொள்ளுங்கால் அவை மறைந்தும், வெளியில் நீட்டுங்கால் அவை வெளிப்பட்டும் நிற்கும். அதுபோலக் காரியங்களாகிய பானை, துணி முதலியவைகள் காரணங்களாகிய மண் பஞ்சுகளிலிருந்து வெளியேறுங்கால் வெளிப்படையாகத் தோன்றி, காரணங்களே யாகுங்கால் மறைந்தும் போகும். ஆகவே இல்லாதது உண்டாவதும் இல்லை. உள்ளது அழிவதும் இல்லை. ஒரு வஸ்துவின் வெறுந் தோற்ற மறைவே, ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரம் என்பது. ஆகவே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார விஷயமாக இந்நியாயம் உபயோகப்படும்.

உல்லாஸன் சரித்திரம்

ADVENTURES OF ULYSSES

(தொடர்ச்சி)

எட்டாமத்தியாயம்

என்னை யொன்று மறியாத விளம்பருவந்தனிலே
என்னுளத் தேயமர்ந்தருளியான் மயங்குந்தோறும்
அன்னை யெனப்பரிந்தருளியப் போதைக்கப்போ
தப்பனெனத் தெளிவித்தே யறிவுறுத்தி நின்றாய்,
நின்னையெனக் கென்னென்பே னென்னுயிரென்பே
[னே
நீடிய வென்னுயிர்த்துணையா நேயமதென்பேனே,
இன்னலறுத் தருளுகின்றவென் குருவென்பேனே
என்னென்பேனென்னுடைய வின்பமதென்பேனே
அருளாரமுதே யென்னுடையவன்
பேயென்ற னறிவேயென்
பொருளா யகத்தும் புறத்துமென்னைப்
புணர்ந்த கருணைப்பொருப்பே மெய்த்
தெருளாமொளியே வெளியாகச்
சிற்றறிவின்கணே நடிக்கின்றாய்
இருளாயின வெலாந்தவிர்த்
தென்னெண்ண முடிப்பாயிப்போதே

என, உல்லாஸன் மினெர்வாவைத் தோத்தரித்துக் களித்திருக்கையில், அந்தத் தேவதை "உல்லாஸா, மனை மாட்சியும் அரசாட்சியும் உனக்கு எளிதில் லபிக்கின்றனவா யில்லை; இன்னும் அனேக இடையூறுகளைக் கடந்துதான் நீ அவற்றைப்பெறலாகும். நீ நாடு துறந்துபோய் நாளானமையால் நமனுக்கிரையானா யென்றெண்ணி உன்னாட்டுப் பிரபுக்களும் அயல்நாட்டாரும் உன்மனைவியை மணம்புரியக்கருதி, உன்னரண்மனையிற் புகுந்து உன்பொருளை யெல்லாமுண்டு களித்தழித்து வருகின்றார்கள். உன் பத்தினிமட்டில் உன்னிடத்தில் பக்தி குன்றாதவளா யிருக்கின்றனள். உன்புத்திரன் தலைமகன் இங்கே வசிப்பானாயின், காமாதுரரான பாவிகளால் கொலையுண்டான் என்றெண்ணி நான் மெண்டார் என்னும் தேவன் வடிவம்பூண்டு அவ்விளங் குமரனோடு பற்பல தேசங்களிலும் உன்னைத் தேடலானேன். இவ்வாறு தேசாடனஞ் செய்ததால், தலைமகன் புத்தி விசாலத்தையும் பொறுமையையும் லோகானுபவத்தையும் அடைந்திருக்கிறான். நீ இங்கு வருங்காலமும் தலைமகன் வருங்காலமும் ஸமகாலமாயிருக்கவும் விதித்தேன். உன்குமாரன் கண்ட காக்ஷிகளையும் செய்த அற்புத காரியங்களையும் அவன் வாக்கினாற்கேட்டே நீ களிக்க

லாகும். நான் அவற்றை இங்கு விரித்துரைத்தல் அனுவசியம்,'' என்று சொன்னாள்.

மினெர்வாவும் உல்லாஸனும் ஒரு மாத்தடியி லுட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில், உல்லாஸ னுக்கு மனக்கவலை மிகுந்து, "கருணைக் கடலே, நானே ஒருவனா யிருக்கிறேன்; என் பகைவரோ பலரா யிருக்கின்றார்கள். அகமெம்னன் தன் மனைவியி னுடைய சோர புருஷர்களால் தன் வீட்டிலேயே கொல்லப்பட்டது போல, என் கதியு மாகும்போலத் தோற்றுகின்றது. த்ரோஜா நகரத்தில் எனக்கு நற்றுணையா யிருந்த வாறே நீ மனம் வைப்பா யாயின், என் பகைவர் முன்னூற்றுவரையும் தவிடுபொடி செய்யும் திறத்தின னாவேன். 'உன்பாதமே எனக்குத் துணை,'' என்று வருந்தினன்.

தேவியும் உல்லாஸ னிடத்தில் கிருபை கூர்ந்து, "பிள்ளாய், கவலை யொன்றையும் வைத்தல் வேண்டாம். உனக்கிட்ட வேலையை நீ ஒழுங்காகச் செய்தால், நான் உனக்கு உதவிசெய்வதில் தடையொன்று மில்லை. ஆயினும், உன் பகைவர் உன்னை உல்லாஸனென் றரியாதிருத்தற் பொருட்டு உன் ரூபத்தை நான் முற்றிலும் மாற்றுவேன். அதி லுனக்கு சம்மதந்தானே,'' என்றனள்.

தன்னை ஆக்கலையும் அழித்தலையும் தேவியினிடத்தி லொப்புவித்த உல்லாஸன், அவளாணைக் கிணங்க, அவன் உடல் தளர்ந்த கிழவனுடலாயிற்று. அலஸினை னளித்த விலைபெற்ற ஆடைகளுக்குப் பதிலாகக் கிழிந்த ஆடைகளுண்டாயின. இரப்போர் வைத்திருக்கும் பிக்ஷாபாத்திரம் ஒன்றும்| அவன்கையில் வந்து சேர்ந்தது. திருசிரஸ் சொன்னவாறு அரசிழந்து பிக்ஷுவாகியும் கம்பீரயத் தோற்ற மாத்திரம் உல்லாஸ னிடத்தில் குறையவில்லை. இதுவும் அத்தேவதையின் அருளேயாம்.

பிக்ஷாடனம் பூண்ட உல்லாஸனுக்கு இதினுங் கீழ்மை ஒன்று விதிக்கப்பட்டது. பிக்ஷுவினுடைய வஸ்திரத்தோடு அரண்மனை இடையன் யூமையன் என்பவன் வீட்டிற்குப் போய் யாசிக்கும்படி மினெர்வா உல்லாஸனுக்குக் கட்டளையிட்டனள். யூமையன் எக்காலத்தும் உல்லாஸனிடத்தில் ராஜபக்தி பூரணமாய் வைத்தவன். தேவதை யூமையன் வீட்டிற்கு சமயம் பார்த்து உல்லாஸன்குமாரன் தலைமகனை அனுப்புகிறதாகவுஞ் சொல்லிவிட்டு மறைந்தனள். உல்லாஸன் தன் மகனுக்கு மாத்திரம் தன் வாஸ்தவ ரூபத்தை யறிவித்தலாகுமென்றும் மினெர்வாவின் ஆக்ஞை பிறந்திருந்தது.

தேவதையின் ஆணைப்படி உல்லாஸன் யூமையன் வீட்டுக்குக் கையிற் கோலைப் பிடித்துக் கொண்டு போகையில் இடையன் வீட்டு வேட்டை நாய்கள் உல்லாஸன் மேற்பாய்ந்து கிழித்துவிடும் போலக் குரைக்க, உல்லாஸன் ஊன்று கோலைக் கீழேவைத்து விட்டுச் சும்மா தரையி லுட்கார்ந்தான். நாய்களுக்கும் பிக்ஷுகளுக்கும் இயற்கைப் பகைமைபாம். நாய்கள் குரைத்ததைக் கேட்டவுடன் யூமையன் அவற்றை வந்து அடக்காவிடின் அவை உல்லாஸனுக்குப் பெருங் கேடு செய்திருக்கும்

யூமையன் உல்லாஸனை நோக்கி, "பெரியவரே! என் நாய்கள் உம்மைச்சின்னாபின்னமாக்க இருந்தனவே. என்னுடைய அஜாக்கிரதையால் தமக்கு ஏதாவது தீங்குண்டாயிருப்பின் நான் பெரும் பாவி யாவேன். ஆயினும் என் கவலைகள் கணக்கிலகப்படா. என்னரசன் நாட்டைவிட்டுப் போய் வெகு நாளாயிற்று. அவர் உயிரோடிருக்கிறாரோ இறந்தாரோ அறியேன். அவர் திரும்பி வரக் கூடாதென்று விரும்பி யிருக்கும் பாதகர்களுக்கு ஆடுகளையும் மாடுகளையும் கொழுக்கச் செய்துவருகிறேன். எங்களுக்குப் பிதாவாயிருந்த அரசனை யிழந்து அவருடைய சத்துருக்களுக்கு ஊழியஞ் செய்வதினும் ராஜபக்தியுள்ளபிரஜைகளுக்குப் பெரியதுக்கம் வேறெது?''என்றான்.

யூமையனுக்குத் தன் முன்னிருந்தவனே உல்லாஸனென்பது எள்ளளவேனுந் தோற்றவில்லை. இதுவும் தேவியினுடைய மாயையாம்.

யூமையன் பிக்ஷுவை வீட்டிற்கழைத்துப் போய் அன்னபானாதிகளைக் கொடுக்க உல்லாஸன் "என்னைப்போன்ற அகதிகளுக்கு உபகாரஞ் செய்யும் உன்னைக் கடவுள் க்ஷேமமாய் வைப்பாராக'' என்று ஆசீர்வதித்துப் பிறகு பசிதீர்த்துக் கொண்டான்.

"அய்யா பெரியவரே, உம்மிலுங்கேடானவர்
என் வீட்டிற்கு விருந்தாக வருவாராயினும் அவரை
யுபசரிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன்.
"ஆற்றுவாராற்றல் பசியாற்ற லபசியை
மாற்றுவா ராற்றலிற்பின்'' என்றும்
"விருந்து புறத்ததாத் தானுண்டல் சாவா
மருந்தெனினும் வேண்டற் பாற்றன்று'' என்றும்

பெரியோர் கூறியுள்ளதை நான் என்றும் மறந்திலன். சேவகனுயிருக்கிற என் போலியர்கள் செய்யுமளவு உதவிபுரிய என்றும் ஸித்தமாயிருக்கின்றேன். என் மனத்தை வருத்துவது ஒன்றுளது. இந்த நாட்டிற்கதிபதியான மஹான் போன விடந்தெரியவில்லை. அவர் இங்கிருப்பின் எனக்கு ஒரு குறையுமிராது. பாவி ஹெலென் செய்த குற்றத்திற்காக அவள் குலம் நிர்மூலமாய்ப் போகத்தக்கது. அவள் பொருட்டு உண்டான யுத்தத்தினுலல்லவோ எங்களரசன் நாட்டைத் துறந்துபோம்படி நேரிட்டது. என்னைப் போன்ற ஏழைகள் செய்யும் விருந்தை முழுமனத்தோடு அங்கீகரித்தல் வேண்டும். எங்களரசன அரண்மனையில் கூடியிருக்கும் பாதகர்கள் நல்ல பொருள்களையெல்லாம் உண்டழித்துக் கொழுக்கின்றன ரென்பதே, என்று யூமையன் பின்னுஞ் சொன்னுன்.

இடையன் பேசினவற்றைக் கேட்டு மனம் புண்ணுன உல்லாஸன் "நீர் மிகவும் மேன்மையாகப் பேசுகிற அரசன் யார்? த்ரோஜா நகரத்தில் இறந்துபோனுரென்றுஞ் சொல்லுகிறீர். நான் இந்த நாட்டிற் பழக்கமில்லாதவன். பலதேசங்கள் போய்ப் பார்த்தவனுனபடியால் நீர் பேசிய அரசனைப்பற்றி நானும் ஏதாவது தெரிந்தவனுயிருத்தல்கூடும்" என்று கபடமாய்ச் சொன்னுன்.

இதைக்கேட்ட யூமையன், "விருத்தரே, உல்லாஸ ராஜனைப்பற்றி சமாசாரந் தெரிந்தவராக நடித்தவர் அனேகர். ஒருவயிற்றுச் சோற்றிற்கும் முழத்துணிக்கும் பொய்யையே அனேகர் சொல்லி வந்திருக்கின்றனர். மஹாராணியை இவ்வாறு பொய்யர் பலமுறை ஏமாற்றியிருக்கின்றனர். ஒருவேளைச் சோறும் முழத்துணியும் வேண்டுமாயின் நீரும் ராணியிடத்திற் போய் உமக்குத் தெரிந்தவற்றைச் சொல்லும். என்னைப் பற்றின மட்டில் கேட்டாலோ, எங்களரசன் எங்கு செத்துக்கிடக்கிருரோ அறியேன்; கடலிலுள்ள மீன்கள் அவரை விழுங்கி யிருக்கலாம்; அவருடைய அஸ்திகள் கடற்கரை மணலில் புதைப்பட்டிருக்கலாம். பிழைத்திருக்கிருரென்று எண்ணுவதற்கு கிஞ்சித்தேனும் ஹேது வில்லை. என்னைப்போன்ற ஏழையிடத்தில் அவர் அதிக அன்பு பாராட்டினமைபற்றி நன்றிமறக்காமலிருப்பது என்கடமை. மறுமையில் அவர் தெய்வமாய்த் தானிருப்பார். அவரை வழிபட்டால் அவர் கிருபை எனக்குண்டாகும்," என்றுன்.

யூமையன் வசனங்களைச் செவியுற்ற உல்லாஸன் கண்ணீர்விட்டு, "நண்பரே, உல்லாஸராஜன் ஜீவந்தராகவில்லை என்பதுஞ்சரியன்று. அவர் திரும்பிவருவாரென்று பிரமாணமாய்ச் சொல்லுகின்றேன். அவர் வந்தபின் நீர் எனக்கு வஸ்திரப் பரிசளிக்கலாகும். அதுவரையில் ஒரு நூல் கூட உம்மிடத்தில் நான் வாங்கமாட்டேன். நிர்வாணமாக நின்றுலும் நிற்பேனேயல்லாமல் அற்பப் பிரயோஜனத்தை யடையும் பொருட்டுப் பொய்யை நான் சொல்வதில்லை. இன்று முதல் ஒரு மாதத்திற்குள் உல்லாஸராஜன் திரும்பிவந்து அவருடைய சத்துருக்களைத் தக்கபடி தண்டிப்பார். இது உறுதி," என்றுன்.

யூமையனுக்குத் தன் பேச்சில் விசுவாஸம் பிறத்தலுக்கு உல்லாஸன் அனேக சிறுகதைகளைச் சொன்னுன். உல்லாஸனுடைய குணுதிசயங்களையறிந்தவர் பிக்ஷு வேஷம் பூண்ட உல்லாஸன் சொன்னவற்றை அவசியம் நம்ப வேண்டியதாயிருந்தது. உல்லாஸனுக்கும் தனக்கும் விசேஷ பரிச்சய முண்டென்றுஞ் சொன்னுன். பேஷியா தேசத்திற்குத் தான் வந்திருந்த போது கோயிவிற்போய்க் குறிகேட்ட காலத்தில் அந்தக் கோயில் தேவனும் உல்லாஸன் இதாகாவுக்கு ஒருமாதகாலத்திற்குள் திரும்பிவருவானென்றும் வாக்குக் கொடுத்திருந்ததாம், நான் சொன்னது வாஸ்தவமா யில்லாவிட்டால் என்னுடலை நாய் நரிகளுக்கு இரை யாக்கவும் அன்றேல், மலையுச்சியிலிருந்து கடலிலெறியவும் சம்மத மென்றும் உல்லாஸன் சொன்னுன்.

இராத்திரி போஜனமானபிறகு குளிர் மிகுதியாயிருந்தமையால் கம்பள வஸ்திரம் ஒன்று யூமையனிடத்திற் பெறுவதற்கு உல்லாஸன் த்ரோஜாயுத்தத்தில் செய்த தந்திரமொன்றை யூமையனுக்குச் சொல்லவே, யூமையன் களிகூர்ந்து உல்லாஸனுக்கு ஓர் கம்பளங் கொடுத்தான். அதைப் போர்த்துக்கொண்டு குளிராடக்கமாக இரவுமுழுதிலும் உல்லாஸன் நித்திரை போனுன்.

மறுநாளுதயமானவுடன் உல்லாஸன் படுக்கை விட்டெழுந்து யூமையனை நோக்கி "அன்னதாதா, தாம் எனக்கு வேண்டிய சகாயஞ் செய்

தீர்; தங்களுக்கே பாரமாக எப்போதுமிருக்க எனக்கிஷ்டமில்லை; இவ்வூரில் அனேகங் கனவான்களிருக்கின்றமையால், அவர்களுடைய ஜீவ காருண்யத்தையும் பார்க்கின்றேன். அரண்மனையில் இருக்கும் பிரபுக்களுக்கு ஊழியஞ் செய்து அவர்களாலளிக்கப்படும் பிக்ஷையைப் பெற்று காலம் போக்குவேன். சமையலிலும் பரிசாரகத்திலும் வெகு சுருசுருப்பாய் வேலை செய்வேன். இன்னும் பிரபுக்களாயிருப்பவர்கள் திருப்திப் படும்படியான பல வேலைகளையும் நான் அறிவேன் எனக்குவிடை கொடுத்தல்வேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தான்.

யூமையன் "இந்த வூர்ப்பிரபுக்கள் சமாசாரந் தெரியாமற் பேசுகின்றீர். இராணியை மணம்புரிவதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருக்கிற கனவான்களுக்கு உம்மைப்போன்ற வயோதிகர் செய்யக்கூடிய சிச்ருஷை எவ்வகைத்தென வறியேன், உம்மைப்போல் நரைதிரை படர்ந்தவரை அவர் விரும்பார். பட்டாடை யுடுத்துப் பளீர் பளீர் என்று மின்னும் முகமுடைய யௌவன சேவகர்களா யிருந்தால் அவர் நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசுவார். பிறர்பொருளை யுண்டு திமிர்பிடித்த கனவான்கள் உம்மை வெறுத்து நகைப்பார்கள். நீர் இங்கேயே இருத்தல் வேண்டும். ஒருகால் தலைமகனாவது இராணியாவது உமது வருகையை யறிந்து உம்மைத் தருவித்துக் கொள்வார்கள். நீர்போதல் சரியன்று" என்று மறுத்துவிட்டான்.

இவ்வாறு இருவரும் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் காலடிச் சத்தம்கேட்டது. அங்கிருந்த நாய்கள் குரைக்காமல் உறவுபாராட்டி ஓடின. இதை யறிந்த யூமையன் உல்லாஸனைப்பார்த்து "ராஜகுமாரனை தலைமகன் வருகிறார்" என்றான். தலைமகனும் அந்தக்ஷணமே அவ்விடம் வர உல்லாஸன் எழுந்து தலைமகனுக்கு உபசாரஞ் சொல்ல, தலைமகன் வயோதிகர் தனக்கு மரியாதை செய்தல் தகுதியன்றென்று கிழவனுக்குத் தானே தலைவணங்கி கைலாகுகொடுத்து உட்காரச்சொல்லிவிட்டு யூமையனைப் பார்த்து "என் பிதாவைப் பற்றி சமாசாரந் தெரிந்தவர் இந்தப் பெரியவர் தானோ?" என்று வினவினன். உல்லாஸன் கண்களில் நீர்பெருக, அதைத் தன் கைகளால் மறைத்துக்கொண்டான்.

யூமையன் ராஜகுமாரனை வணங்கி, "கிரீட தேசத்திலிருந்து வந்தவராகச் சொல்லுகின்றார்; தேசாடனஞ் செய்த போர்வீரனும். அவர் பேசுவது வாஸ்தவமோ இல்லையோ யானறியேன். இவருடைய பூர்வ நிலைமை எதாயிருப்பினுமிருக்கலாம். தற்காலத்தில் யாசகராய் வந்திருக்கின்றனர். தாமே அவரிடம் பேசி மருமங்களை யறியலாம்," என்றான்.

தலைமகன், "இந்தப் பெரியவருடைய பூர்வ சரித்திரம் நம்மாற் பரிசீலனை செய்யப்படவேண்டுவதில்லை. இவரை எங்கு வைத்துப் பரிபாலிக்கிறதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. என் தாயை மணம்புரிவதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருக்கும் சண்டாளர் இம்முதியவரைக் கண்டு பரிகசிப்பார்களே; அவரிடத்தில் அடிபடாமல் இவர் தப்புவதே துர்லபம் என்று அஞ்சுகின்றேன்" என்று மனவருத்தத்தோடு சொன்னான்.

தலைமகனும் யூமையனும் தர்க்கித்துக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்ட உல்லாஸன் சுளித்த முகத்துடன் "ராஜனே, தாம் சொல்லிய சொற்களைக் கேட்கையிலேயே எனக்கு ஆத்திரம் பொங்கி வருகின்றது. உமது அரண்மனையிற் பிரவேசித்து அக்கிரமஞ் செய்து வருபவர்களை இப்பொழுதே சின்னாபின்னமாய்க் கிழித்தெறிவேன். இவ்வாறு நீதி தவறினதற்குக் காரணம் யாது? தாமே இஷ்டப்பட்டு அநீதிக்கு இடங்கொடுத்தீரோ? தமது செங்கோல் தவறினமையால் தமக்குப் பிரஜைகள் உதவி செய்ய விரும்பவில்லையோ? தமது உற்றார் நண்பரிடத்தில் விசுவாசங் குறைந்துவிட்டபடியால் அவருமக்கு உதவி புரியோமென்று விட்டாரோ? உற்றவிடத்திலுயிர் வழங்குந் தன்மையோரையன்றோ உற்றாரெனல் வேண்டும்?" என்று கேட்டான்.

தலைமகன், "உல்லாஸனுறவினர் சிலரே, எனக்குதவி புரிய உடன்பிறந்தாரில்லை. என் தாயைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்வதற்கு அரண்மனையிற் கூடியிருப்பவர்களுக்கு நண்பர்களும் உறவினர்களும் அனேகர். ஆர்ஷகுலத்தரசருக்கெல்லாம் ஏகபுத்திரர்தாம் விதிக்கப்பெற்றது போலும். ஆர்ஷருக்கு லோதீயரும், லோதீயருக்குல்லாஸனும், உல்லாஸனுக்கு நானும்,முறையே ஏகபுத்திரர்களாய் வந்தோம். என் பிதாவான உல்லாஸன் நான் சிசுவாயிருக்கையிலேயே ஊரை விட்டுப் போனவர். என்றால் அவருக்கு ஒரு சந்

தோஷமுங் கிடையாது, எல்லாங் கடவுள் செயல் என்று மறுமொழி பகர்ந்தான்.

யூமையன் ஆடு மாடுகளைக்காவல் செய்யும்பொருட்டு வேலையாய் வெளியிற்சென்றான். மினெர்வா பெண்ணுருவெடுத்து வாசற்படியில் நின்று உல்லாஸன் கண்களுக்கு மட்டிற் புலப்பட்டாள். தேவதைகள் தாம் விரும்பியவர்களுக்கு மாத்திரங் கண்ணிற் படுவார்கள். அங்குள்ள சுவானங்கள்தெய்வஸான்னித்தியத்தை யறிந்துகுரைக்காமல் சும்மா கிடந்தன. உல்லாஸனுடைய நிஜரூபத்தை அவன் மகன் அறிதல் வேண்டிய காலம் வந்ததையுணர்ந்து மினெர்வா முதிய பிக்ஷு வேஷந்தரித்திருந்த உல்லாஸனை முன்போல வாஸ்தவ ரூபத்தோடு விளங்கும்படிச் செய்தாள். தளர்ந்த வயதும், நரை திரைகளும் நிறைந்த கிழப் பிச்சைக்காரனாயிருந்தவன் திடமுள்ள அரசவடிவம் பெற்றுத் தம் முன் நிற்பதைப் பார்த்த தலைமகன் திகிலடைந்து "இது தெய்விகமேயொழிய வேறில்லை" என்று சொல்லிக் கொண்டு உல்லாஸனை வணங்கப்போனான். வணங்கவந்த தன் மகனைத் தடுத்து உல்லாஸன், "என்னை நன்றாயுற்றுப்பார். தெய்வமல்லாத எனக்குத் தெய்வத் தன்மையை ஏன் தருகின்றாய்? என்னை உன் அப்பனென்றறி; எந்த உல்லாஸன் ஊரில்லாமை இன்மைதுன் புற்றதோ அவனே யானென்றறி" என்று சொல்லித் தன்மகனைக் கட்டித் தழுவி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டான். தடங்கரை பேர்த்து விட்ட வெள்ளம்போல் உல்லாஸன் கண்களினின்றும் நீர்பெருகிற்று. தலைமகன் மட்டில் தன்பிதாத்தான் தன்னுடன் பேசினவன் என்று நம்பினானில்லை. தன் மனத்தை வருத்துவதற்குத் தெய்வஞ் செய்த மாயை என்றெண்ணுவா னாயினான். "சற்று முன்னரைத்த கிழவராயிருந்த நீர் இப்போது ரூபமாறி யௌவனபுருஷனாய் விட்டீர். மனிதருணவை யுண்டு வளர்பவர்கள் காமரூபிகளா யிருத்தல் சாத்தியமாகத் தோற்றவில்லை," என்று உல்லாஸனை நோக்கித் தலைமகன் கூறலாயினான்.

உல்லாஸன் மகனை நோக்கி "அகத்தில் நான் உன் பிதாவாயிருத்தல் போலவே, புறத்திலுமுள்ளேனென்றறி. உல்லாஸன் பெயரைவைத்துக்கொண்டு என்னையன்றி வேறொருவரும்இங்கு இனி வரமாட்டார். இருபதுவருஷ காலம் அயல் நாடுகளிலலைந்து படாத பாடுகளெல்லாம் பட்டு ஜன்மபூமிதரிசனங் கண்டேன். என்னுருமாற்றம் மினெர்வாவின் காரியம். தன்பக்தர்களை உயர்த்துவதும் தாழ்த்துவதும் அவள் செயல். எல்லாஞ் செய்யவல்லவள் மினெர்வா என்று அறிதல் வேண்டும்," என்றான்.

முதலில் கொஞ்சம் ஐய முற்றிருந்த தலைமகன் சந்தேகந் தெளிந்தவுடன் முன்னின்றவன் தன் பிதாவென்று முழுநம்பிக்கை பிறந்து அவனைக் களிப்புடன் கட்டித்தழுவி ஆனந்தித்தான்.

உல்லாஸன் "அருங்குமாரா,உன் தாயை மணம் புரிய கூடியிருப்பவர்கள் எவர்? அவர் சங்கியை என்ன? உன் தாயின் மனம் எவ்வாறிருக்கின்றது?" என்று கேட்டனன்.

"மனம் புரிதலில்லை யென்று முதலிலேயே மறுத்துவிட்டால் அவர் கோபத்துக்குள்ளாதலாகுமென்றஞ்சி "ஆகட்டும், ஆகட்டும்" என்று சொல்லிக் காலஹரணஞ் செய்து வருகின்றாள். அவர்களும், இனமாகச் சோறு அரண்மனையிற் கிடைக்கின்றபடியால், உண்டு களித்து அவள் பேச்சை நம்பியிருக்கிறார்கள்" என்று தலைமகன் சொன்னான்.

"அவர்கள் தொகையை எண்ணிச் சொல். நம்மினினும் எண்ணிக்கையில் மிகுதியானவர்களாயிருக்கின்றமையால் நாமிருவரே அவர்களை வெல்ல முயல வேண்டும்," என்று உல்லாஸன் கூறினான்.

தலைமகன் உல்லாஸன் பேச்சைக்கேட்டுப் பிரமித்தவனாய், "பிதாவே, உமது புஜபல பராக்கிரமங்களைப் பற்றியும், நுண்ணறிவைப்பற்றியும் விசேஷமாகக் கேள்வியுற்றிருக்கின்றேன். இப்பொழுது உமது துணிவான சொற்கள் என் புத்தியைக் கலக்கிவிடுகின்றன. தங்கள் மனைவியைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்ள விரும்பி நமது அரண்மனையிற் குடிகொண்டிருக்கின்றவர்கள் ஐந்துபேர், பத்துப்பேரென்றா எண்ணுகின்றீர்? அவர்களே ஒரு பெருஞ்சேனையெனலாம். அப்பெருங்கூட்டத்தை நாமிருவருமே வெல்ல வல்லமையுடையோமென்று நினைத்தல் மதிக்குறைவு என்று எனக்குத் தோற்றுகின்றது. ஆத்திரத்தில் அவஸரப்பட்டு ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பிப்போமாயின் அக்காரியம அவமானமாய் முடியும். துணைவரைத் தேடாமல் இக்கருமத்தை நாம் தொடங்கலாகாது" என்று மறுத்துச் சொன்னான்.

"விண்ணுலகுக் கதிபதியும் மினெர்வாவும் நம்முடைய பக்கத்தில் இருப்பின் அவர்களைவிட மேலான உதவியும் உளதோ?" என்று உல்லாஸன் கேட்கத்

தலைமகன் " தாம் சொல்லுவது சத்தியம். தேவருக்குயர்ந்தவர் எவருமிலர். அவர்முன் மனிதர் திரணந்தான்" என்றான்.

உல்லாஸன் தன் மகனைப் பார்த்துப் "பிள்ளாய், நீ அரண்மனைக்குப் போய் மாப்பிள்ளை மாரோடிரு. நம்மிருவருக்கு முள்ள ரகஸ்யத்தை உன் தாயிடத்துஞ் சொல்லக்கூடாது. ஆயுதங்களையெல்லாம் ஆயத்தஞ் செய்துவை. நான் பிக்ஷுவேஷம் பூண்டு மாப்பிள்ளைமாரிடத்தில் யாசிக்க வருவேன். அவர்கள் என்னை அவமரியாதைகள் செய்து அடித்தாலும் நீ எள்ளளவேனுங் கோபங்கொள்ளலாகாது. அவரிடத்தில் சாந்தமான சொற்களைப் பேசவேண்டுமேயன்றிச் சினந்து பேசலாகாது. மினெர்வா நம்மிருவருக்கும் ஒரு ஸம்ஞை காட்டுவாள். அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சத்ருஹதத்திற்கு நாம் ஆரம்பிக்க வேண்டும்" என்று சொல்லத் தலைமகனும் "அப்படியே ஆகுக" வென்று வாக்களித்து அரண்மனை சென்றான். உல்லாஸனும் பிக்ஷுவுருவத்தைத் திரும்பவும் பெற்றான்.

கே. வெங்கிடாராமய்யர், பி. ஏ.

மருந்துப்பக்குவமான மிளகாய்.—2 இந்துப்பு, மூங்கிலுப்பு, பெருங்காயம், வளையலுப்பு, தினிசுக்கு பலம் 1, புளித்ததயிர் படி ½, பச்சமிளகாய் பலம் 1½, இந்த உப்புக்களையும் பெருங்காயத்தையும் தயிரில் கலக்கி, மிளகாயையும் சேர்த்து, ஊறின மிளகாயை வெயிலில் உலற்றி, மறுபடியும் தயிரில் ஊறவைத்து இவ்வாறாக தயிர் முழுவதும் சுருங்கும் வரை செய்ய வேண்டியது. கடைசியில் உலர்ந்து உப்பேறின மிளகாயை ஒரு மண் கலத்தில் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளவும். அஜீரணம், ஆரோசிகம், உஷ்ணவாயு, பசியின்மை, அக்கினி மந்தம், அன்னத்துவேஷம், புளிச்சேப்பம், அஜீரணபேதி, வயிற்றுப்போக்கு வயிற்றுக்கடுப்பு, இவைகளால் கஷடப்படுகிறவர்கள் 4 மிளகாய்களைப் பொன்னிறமாய் வறுத்துப் பொடி செய்து அன்னத்துடன்சேர்த்துக் கொண்டு நெய் விட்டுச் சாப்பிட்டால் மேற்கூறிய வியாதிகள் சொஸ்தப்படுமாம்.

பெரும்புயல்

TEMPEST

(தொடர்ச்சி)

இதைப் பிராஸ்பெரோ தனது மாந்திரீக சக்தியினால் உணர்ந்துகொண்டு, இதுவே நல்ல சமயம் இது தவறினால் இனி இதுவரை செய்த முயற்சியும் வீண்போய்விடும். நம்முடைய நக்ஷத்திரம் உச்சத்திலிருக்கும்போதே, நாம் நினைத்தது அவ்வளவும் சித்தியடையக் கூடியகாலத்திலேயே நாம் செய்து முடித்துக்கொள்ளவேண்டியது. அதன்பின் போனகாரியத்தைப்பற்றி வருந்துதல் பயன் படாத காரியமென்றெண்ணி, உடனே ஏரியலைக் கூவி 'அதோ கப்பல்கள் தூரத்தில் வெகு கம்பீரமாய் பாய்விரித்து ஓடுவது தெரிகிறதா அதில் மிகவும்ஆடம்பரமான துநேப்பிள்ஸ்அரசன்கப்பல். ஒரு பெரிய புயல் உண்டாகித் தத்தளிக்கும் அந்தக் கப்பலை யிவ்விடம் இழுத்துவந்து அதிலுள்ள மனிதரை யெல்லாம் கரைகொண்டுவந்து சேர்' என்று சொன்னார். சொன்ன மாத்திரத்தில் பூதத்திற்கு எதுதான் கடிது.' உடனே, அண்டபகிரண்டங்களத்தனையும் வெடித்து இடி இடித்து, காற்றடித்து உலகமே ஒரு க்ஷணப்போழ்தில் முடிவுக்குவந்து விடுவதுபோல் ஒரு பெரும்புயல் பிரசண்ட மாருதம்போல் முழங்கி கர்ச்சித்தது. காற்று அகோரமாய் கப்பலின் முன்னும் பின்னும் பாய்மரத்திலும் அடிக்கட்டைகளிலும், மோதி கப்பல் மேலுங்கீழுமாய்ப் புரண்டு, தடுமாறித் தத்தளித்துக் கடலலைகள் மேகத்தோடு ஆடும் அம்மானை போல் எறியப்பட்டு மின்னல் மின்ன இடி இடிக்க கப்பலிலேயே நாலாபுறமும் வெளிச்சம் ஜொலித்தெரிய மனிதரெல்லாம் ஆ! வருணபகவான் வெருண்டெழுந்து தன் செங்கோல் கொண்டு நம்மைக் கண்டிக்கிறானென்றும், சரி இனிப் பிழைப்பதில்லை என்றும் நினைக்கும்படி இருந்தது. ஆகவே மந்திர சக்தியால் கடுந்தூக்கங் கண்ட மாலுமிகள் கப்பலுள் தூங்கிக் கொண்டிருந்தாரே தவிர மற்றப்படி நேப்பிள்ஸ் அரசன் அவன் மகன் முதலிய எல்லோரும் உடனே உயிர் பிழைப்பது எவ்விதமாயினென்? உயிர் துறப்பதும் எவ்விதமாயினென்? என்று துணிந்து உடனே கடலில் குதித்துவிட்டார்கள். அலைகள் ஆரவாரித்தன. அவைகளை நீந்திப் போவது மகா கஷ்டம். என்றாலும் ஏரியல் அவர்

களைத் தனித்தனிக் கூட்டாய் இருவர் மூவர் சேர்ந்த ஒரு தனிக்கூட்டமாய் அத்தீவின் வெவ்வேறு இடங்களில் பிராஸ்பெரோவின் கட்டளைப்படி கொண்டுவந்து இறக்கியது. கப்பலை மற்றொரு இடத்தில் பத்திரமாய்ச் சேர்த்தது. கப்பலில் மாலுமிகள் தூங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். கரையேறினவர்கள், தாங்களும் தாம் நேரில் தமக்கு முன் கண்டவர்களுமட்டுமே பிழைத்தார்களன்றி மற்றவர்கள் இறந்து விட்டார்களென்று எண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள். அரசன் கப்பலுடன் வந்த கப்பல்கள், கடல் கொத்தளிப்பு நின்றவுடன் அரசன் கப்பல்மட்டும் காணாதபடியினால் அது இந்தப்புயலையுந் தப்பிப் பிழைக்கவா, அமிழ்ந்து போயிற்று என்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, தாம் பிழைத்து வந்தது பெரிய புண்ணியமென்றெண்ணி உடனே நேப்பிள்ஸ் நகர மார்க்கமாய்த் திரும்பிப் போய்விட்டார்கள்.

இப்படிக் கடலிலிருந்து பிழைத்துவந்து தனியாகக் கரையேறினவன் நேப்பிள்ஸ் அரசனது மகனாகிய பார்டினாண்டு. இவன் ஒரு பாறையிலுட்கார்ந்துகொண்டு, தன் தகப்பன் தண்ணீரில் வீழ்ந்து அமிழ்ந்திறந்து போனானே என துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி அழுது கொண்டிருந்தான். ஏரியல், பிராஸ்பெரோவின் கட்டளைப்படி அவனிடம் போய் அவன் கண்ணுக்குக் காணா உருவெடுத்துக் காதுக்கினிமையாய்ப் பாடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தப் பாட்டுகளில், ஏன் வருந்துகிறாய் மஞ்சள் மணல் நிறைந்தவொரு கடற்கரை யிங்குண்டு. அங்கு வந்து உல்லாசமாய் ஆடிப்பாடி பொழுதுபோக்கலாம் வாவென்றும் தகப்பன் மூழ்கி இறந்ததாய் நினைத்துக்கொண்டிருந்த விஷயத்திற்கு அந்த எண்ணம் மனதிலிருக்க வேண்டியதல்லவா என்று அதைச் சேர்த்துப் பாடி

30 அடி ஆழத்தில் கிடந்தாலும்,
எலும்போ பவளமாய்
கண்ணிரண்டும் நல்முத்தாய்
அழகழகாய் மாற்றம்பெற்று
அழியாம லிருக்கின்றான்.

என்றும் பாடியது. இது கேட்டு பார்டினாண்டு சரி இனி என்ன செய்வது. நடந்தது நடந்தாய் விட்டது. இனி மனிதரால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. நடக்கவேண்டிய விஷயத்தைப் பார்ப்போமென்று நாலாபுறமும் பார்த்து, இந்த இடம் எப்படிப்பட்டது என்றெல்லாம் யோசிக்கவாரம்பித்தான். அப்பொழுது ஏரியல் பாடிக்கொண்டே நகர இதையாவது பின் தொடர்ந்து போவோமென்று நடந்தான். மஞ்சள் மணற்கரைக்குப் போவோம் என்று அதன்பின் ஓசை கேட்கும் வழியாகவே போய்க்கொண்டிருந்தான். இதற்குள் பிராஸ்பெரோ தன்மகள் மிரான்டாவைக் கூப்பிட்டு முதலில் கப்பல் அல்லாடுவதையும், பிறகு கப்பலிலுள்ள ஆட்கள் இன்னாரென்றும், தங்களிருவருடைய வரலாற்றையும், சிறிது சிறிதாக ஞாபகப்படுத்துவது போல, அவள் மனம் கிரகிக்க கிரகிக்க சொல்லிக்கொண்டேவந்து, அவள் முற்றிலும் இந்தச் சங்கதிகளை உணர்ந்துகொண்ட பின்னர், இனி நீ ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். இங்குவரக்கூடிய ஜனங்கள் பல் வேறுவகை இயற்கையமைந்தவர்கள். நீ உன் ராஜகுல மகிமைக்கும் என் புத்திரியாகிய கௌரவத்திற்கும் யாதொரு குறைவும் தீங்குமில்லாமல் ஒழுங்காய் நடந்துகொள்ள வேண்டியது. நல்லது இதோ தூரத்தில் என்ன வருகிறது பார் என்று தூரத்தில் வரும் பார்டினாண்டைக் காண்பித்தான்.

மிராண்டா.—அது என்னமோ பூதம்போலிருக்கிறது. ஆனால் மிகுதியும் அழகு வாய்ந்ததாயிருக்கிறது. அங்குமிங்கும் பார்க்கிறது பாருங்கள்! நான் இதுவரை இதுபோலப் பார்த்ததில்லை. இது ஒரு புது ஜெந்துவாயிருக்கிறது.

பிராஸ்பெரோ.—இல்லை குழந்தாய், அது பூதமல்ல. நம்போல் உண்கவும், உறங்கவும், உணரவுமுள்ளதுதான், இந்த மனிதன் அந்த உடைபட்ட கப்பலிலிருந்தான். ஆகையால் முகம் வாடி வருந்தியிருக்கிறது. மற்றபடி இன்னு மதிகமாய் அழகு வாய்ந்தவன். தன்னுடன் வந்தவர்களெங்கே என்று தேடி வருகிறான்.

பார்டினாண்டு.—(இதற்குள் அவர்களைப் பார்க்குந் தூரத்துக்குள் நெருங்கி கிட்ட வந்து) ஆ இந்த இனிமையான பாட்டு ஓசை கேட்டது முதல் இந்த ரம்மியமான பாட்டும், இத்தீவிலுள்ளமற்றவெல்லாம் அழகியதோர் அரசிஆண்டு வரும் பூமி யென்று எண்ணியபடியே நீ யிருக்கிறாய் நீ இத்தீவின் அரசிதானா. இல்லாவிட்டால், நீ தெய்வப்பெண்தானோ, நான்தான் கனாக் கண்டு கொண்டிருக்கிறேனோ ஒன்றுந் தெரியவில்லையே ?

இப்படி அவன் பேசுவதைக் கேட்டு உடனே மிரான்டா நான் பெண் தான், தெய்வமில்லையென்று சொல்லிவிட்டுத் தன் பிதாவை நோக்கிப் பார்த்தாள். பார்டினண்டுக்கு இந்த நிர்மானுஷ்யமான தீவில் தன்னூரில் வழங்கும் பாஷை பேசக்கூடிய ஆள்களு முண்டாவென ஆச்சரிய மதிகரித்து, எப்படி நாம் திக்குத்திசை தெரியாமல் ஒரு புதுஊரில் நம்மூர் ஆளாவது நம் பாஷை தெரிந்த ஆளாவது வருவாரானால் எவ்வளவு ஆவலோடும், அன்போடும் அவர்களுடன் பேசவும் நடந்துகொள்ளவுமிருக்கிறேமோ அதேமாதிரி, இவள் பெரும் புயலில் அதிர்ஷ்ட வசமாய்த் தப்பிப்பிழைத்து, நிர்மானுஷியமான காட்டில் ஆட்களைக் கண்டு பிடித்ததே பெரும்பயன் அதில் அந்த ஆட்கள் தனக்குத்தெரிந்த பாஷையே பேசுவதானால் இன்னும் சிரேஷ்டம். அப்படிப் பேசக்கூடிய பெண் மிகவும் கட்டழகி. தெய்வப் பெண்போலிருந்தால், இவன் மனதிலிருந்தது அவா அன்புக்கு அளவில்லை யென்று சொல்லலாம். இதைப் பிராஸ் பேரோ மனித இயற்கை தெரிந்தவரால் நன்றாய்ப் பார்த்துக்கொண்டு தன் மனதுக்குள்ளேயே இவ ரிருவரும் ஒருவர்மீது ஒருவரிவ்வளவு அன்பு கொள்வது இவரிருவரும் தன் மனம்போலே மணம்புரிந்து இரு அரசாட்சியையு மொன்று சேர்த்து வெகுகால அன்புடனும் அதிகாரத்துடனு மிருப்பார்களென்று மிகுதியும் சந்தோஷப்பட்டு, என்றாலும் அதை அதிகமாய் வெளியிலும் காட்டக்கூடாது. உலகப்பழக்கமில்லாத தன் பிள்ளை அவன்பேரில் வெகு சீக்கிரமாய்ப் பிரியமுண்டாதல்கூடும். ஆகையால் அவன் இது எளிதில் கிடைத்த பலன் என்று சுளுவாயு மெண்ணிக்கொள்ளக்கூடாது என்று 'நல்லது நீ யார் எங்கு வந்தாய்' என்றெல்லாம் வினவ வாரம்பித்தார். அவன், தான் தன் பிதா கடலில் மூழ்கி யிறந்துபோய்விட்டபடியால் நேப்பிள்ஸ் நகரத்திற்கு முதன்மையானவன், அந்த ராஜ்ஜியத்திற்கு அரசன் என்று சொன்னன். 'இல்லை அவன் இறந்துபோனதாய்த் தெரியவில்லை, நீ வேவுகாரன் போலிருக்கிறது. என்னவாயினும் என்னேடே வா என்கவும், இராஜகுமாரனுகையால், இவ்விதமாய் ஒருவரும் பேச அதுவரையிலனுபவமுமில்லாதவனுகையாலும், நீயார் என்னை வேவுகாரனென்றும், என்னை உன் வேலைக்காரன் போல் உன்பின்னை யழைக்கிறாய் என்று கத்தியை உருவினன். ஆனல் கத்தி ஓங்கமுடியாமல் பிராஸ்பேரோவின் மந்திர சக்தியால் அப்படியே நின்றுவிட்டது. அடா இதென்ன வீரசூரப்புலி கத்தியை யெடுத்தான் ஓங்கமுடியவில்லை யென்று நகைத்துப் பரிகாசம் பண்ணிவிட்டு, நல்லது உனக்கா சொந்தபலம்இருக்காது. நான்சொல்லுகிறபடி செய் என்று கூட வழைத்துக்கொண்டு போனர். மிரான்டாவோ இது முழுவதும் நடந்த நேரமெல்லாம் பதைபதைத்து ஐயோ! என் என் பிதா இதுவரை எவ்வளவோ பிரியமாயிருக்கக் கூடியவர், இப்பொழுது இவ்வளவு குரூரமாய் நெஞ்சில் சிறிதும் பச்சாதாபமில்லாதவர்போல் பேசி, இவ்வரச குமாரனை ஒரு வேலைக்காரன் போல மிரட்டுகிறார். இவ்வளவு அழகுவாய்ந்தவன் வேவுகாரனுயிருப்பானு? என்று சொல்லிக் கொண்டே, தன் பிதாவோடு மன்றாடிக்கொண்டு சினந்து பேசப் போகிறாரென்று பயந்துகொண்டும், மெல்ல மெல்ல அவர்களோடு தம் குடியிருப்புப் பக்கமாய் மூவருஞ் சென்றார்கள்.

ஆளிவிதை.—நமக்கு ஜுரம் அதிகரித்து விட்டால் நமது மண்டையில் பனிக்கட்டியைக் கட்டிவைத்து உஷ்ணத்தை தணிக்கவேண்டி வருகிறது. அப்படிப் பனிக்கட்டி அகப்படாவிட்டால், அதற்குப் பதிலாக ஆளிவிதைச் செடியை உபயோகிக்கலாம். இதற்கு ஓர் உதாரணம் கூறுவ தென்னவெனில் "என்னுடைய மகளுக்கு ஜுரம் அதிகமாயிருந்தபோது பனிக்கட்டிக்காக அநேக இடங்களில் தேடியும் அகப்படவில்லை. இந்த ஆளிவிதைச்செடியை வைத்துப் பார்த்ததில் கொஞ்ச நேரத்திற்கெல்லாம் உஷ்ணம் 104 டிகிரி யிலிருந்து 102 டிகிரிக்கு ஒரே தரியாய் இறங்கி விட்டது. குழந்தையும் சௌக்கியமாக விருக்கிறது." இத்தகையான செடியை உபயோகிக்கும் விதம் யாதெனில், "முதலில் ஆளிவிரையின் தோலை உரித்து விட்டால் உள்ளிருக்கும் தசை பனிக்கட்டி போலவே யிருக்கும். பிறகு அதை யெடுத்து காலையில் தலையில் கட்டிவிட்டு விசிரிக்கொண்டே யிருந்தால் சாயந்திரம் குளுமையாகவே யிருக்கும். பிறகு அதைவிட்டு புதிதாக இரவில் கட்டினல் அடுத்த நாள் காலைவரையில் சீதளமாகவே யிருக்கும். இவ்விதச்செடி எங்கு மகப்படும்.

வஸந்த மாளிகை
VASANTHA MALIKAI
அத்தியாயம் 8
உபாயம்
STRATAGEMS

ஜானகி! ஆஹா! இந்தச் சித்திரங்களெல்லாம் எவ்வளவு இயற்கையாயிருக்கின்றன! இந்தத் திரைகளெல்லாம் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றன! ஆஹா! இந்த ஹம்ஸதூலிகா மன்ஸம் எவ்வளவு மிருதுவாசவும் நேர்த்தியாகவும் இருக்கின்றது! அடி இந்த நிலக்கண்ணடி—! அடி இந்த பொன்பாத்திரங்கள்—! ஆஹா ஹா—! ஜானகி-இன்று மாலை இவ்வந்தப்புரம் முழுமையும் சிங்காரமாய் ஜோடித்திருப்பதைப் பார்த்தால்—என்ன வாஸனையடி இது!-ஏதோ தேவேந்திர பவனம்போல் விளங்குகின்றதேடி! ஆஹா! ஆஹா! ஆஹா! என் பிராணநாதா!—என் ஆசைக்காதலா—ஆஹா அவர் அன்பே அன்பு! அவர் ஆசையே ஆசை! நான் என்ன பாக்கியம் செய்தேனே முன் ஜன்மத்தில்—இப்படிப்பட்ட மஹானுபாவனைத் தேடி மாலையிட-ஜானகி! என் பதவியே பதவி! ஈசா! எல்லாம் உன் அருளே! என்று பலவாறு வியந்துகொண்டு தன் அந்தப்புரத்தில் ஓர் நிலைக்கண்ணடி முன் நின்று, தன் பேரழகைப் பார்த்துத் தானே ஆநந்தபரவசையாய் பாநுமதி நிற்கின்றாள். தன் காதலனை ஆவலுடன் அவள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டும், தனக்குப் புதிதாய் ஏற்பட்டிருக்கும் கௌரவத்தால் பவிஷு பாராட்டிக்கொண்டும், அவள் அங்கும் இங்கும் முன்னும் பின்னும் குதூகலத்தால் தன்னினைவற்று தேவடியாப் பூச்சிபோல, ஜிலு ஜிலுவென்று உலாவிக்கொண் டிருக்கின்றாள்.

ஜானகி! ஆஹா என்ன சந்தோஷமா யிருக்கின்றது. என் காதலர் எப்பொழுது வரப்போகிறார். இன்னும் ஒரு நாழிகைக்குமேல் செல்லும் போலிருக்கிறதே! சரி! இருக்கட்டும்! என் பிராணநாதர் வருமுன்னமே உன் தகப்பனாரைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். தவிரவும், என் காதலருக்கு அத்யந்த பிரியனான, மஹாவீரனையும் பார்க்க—விரும்புகின்றேன். அவனுக்குக் கொஞ்சம் சுருக்குக் காட்டியிருக்கவேண்டும்—"

ஜானகி.—"அம்மணி! மஹாவீரன் வழிக்குப் போகாதேயுங்கள். அவனே முரடன், பழிபாவத்துக்கஞ்சான். அவன் சொல்லுகிறபடியெல்லாம் மந்திரி ஆடுகின்றார்— "பாம்போடு பழகுவதுபோல இருக்கிறது" என்று என் தகப்பனார் அடிக்கடி சொல்லி யிருக்கிறார்.

பாநுமதி. — வாஸ்தவந்தான்! துஷ்டரைக் கண்டால் தூர நில்லு! ஏன் ஜானகி! அது இருக்கட்டும், உன் தகப்பனார் ஏன் இந்தச் சந்நியாசி வேஷம் தரித்திருக்கவேண்டும். அவர் வேஷத்துக்கும், ஸகவாஸத்துக்கும் எவ்வளவோ பரஸ்பரம் விரோதமாயிருக்கின்றதே! - நான் சொல்லுவதைப்பற்றி மனதில் வருத்தப்படாதே! ஏன் இந்தமாதிரி யெல்லாம்-

ஜானகி.—(கண்ணீர் ததும்ப) அம்மணி! அவரவர் வினையை அவரவரே அனுபவிக்க வேண்டும். என் தாயார் இருக்கும்வரை எவ்வளவோ நல்லவராகத்தான் என் தகப்பனார் இருந்தார். அவள் இறந்ததும், அவள்மேலிருந்த அன்பால், எல்லாவற்றையும் வெறுத்துக் கொஞ்ச காலம் உத்தர தேசங்களில் சுற்றித் திரிந்தார். இப்பொழுது தான் கொஞ்ச காலமாய், இங்கேயிருக்கின்றார், மஹாவீரன் தாக்ஷண்யத்துக்காகவும், மந்திரியின் தாக்ஷண்யத்துக்காகவும்.

பாநுமதி.—கண்ணே ஜானகி? நீ மனம் வருந்தாதே. நான் பகிரங்கமாய் என் பதவியை யடைந்ததும்-உனக்கும் உன் தகப்பனாருக்கும்-ஐயோ-என் தகப்பனார் எவ்வாறு தவிக்கின்றாரோ-ஐயோ! என் பிராணநாதர் வந்ததும் அவர் அநுமதி பெற்று-

இவர்கள் இவ்வாறு சம்பாஷித்துக்கொண்டு அவ்வந்தப்புரத்தின் முன்னணியின் பிராகாரத்திற் சென்று உல்லாஸமாய் உலாவிக்கொண்டிருக்கையில், தாதி வந்து, 'அம்மணீ! மஹாவீரர் தங்களைப் பார்க்கலாமா வென்று அனுமதி பெற்று வரச்சொன்னார்' என்றாள்.

'சரி! வரலாம்; என்று பாநுமதி ஆக்ஞாபிக்க, தாதி திரும்பிச்சென்ற சிறிது நேரத்துக்குள், மஹாவீரனும், அவன்பின், சாமியாரும் பிரவேசமானார்கள்.

கபடத்தால் இருண்ட தன் ஹிருதயத்தை, உபாயம், நாகரீகம், ஸமயோபசாரம் முதலானவைகளாலும், செழித்த முகத்தால் மறைத்துக்கொண்டு, மஹாவீரன் வந்தனோபசாரங்கள் செய்ய, ராணுவக்கட்டையான நமது சாமியார், சற்றுமுன் தன் ஆதீனத்திலிருந்த பாநுமதி, சிறிது

நேரத்துக்குள், இந்திரஜாலத்தாற்போல ராஜாங்க கோலத்துடன் விளங்குவதைப் பார்த்துக் கிடுகிடுத்துத் தன் வலக்கையை நெற்றிக்கு நேர் உயர்த்தி 'ஸலாம்! அம்மணீ! என்று பிரக்ருத ஆச்சிரமத்தை மறந்து ராணுவ ஸலாமிட்டான்.

இளங்காற்றால் வணங்கும் பூங்கொத்துப்போல தன் முகத்தை முறையே சற்று வளைத்து, தன் புன்னகையால் அவர்களின் வந்தனேப சாரங்களை யங்கீகரித்துக்கொண்டு, அவர்கள் செய்யும் உபசாரங்களெல்லாம், மந்திரியின் மஹிஷியாய் விளங்கும் தன் உயர்பதவிக் கனுகுணமாயிருக்கின்றனவே யொழிய, கபடமானவைகளென்று அறிய முடியா அப்பேதை, 'மஹாவீர! இன்று மாலை நமக்கு நல்ல சமாசாரங் கொண்டு வரும் பாக்கியம் உனக்குக் கிடைத்ததல்லவா? நிரம்ப சந்தோஷம்" என புன்னகையுடன் சொல்ல,

மஹாவீரன்.—அம்மணீ! எல்லாம் தங்கள் தயவுதான்!—

சாமியார்.—அம்மணீ! அடியேனை மன்னித்தருளவேண்டும். ஏதோ தங்கள் விஷயத்தில் அடியேன் கண்டிப்பாய் நடந்ததாய்க் காட்டிக்கொண்டது, எனது எஜமானனான தங்கள் கணவன் ஆணையை முன்னிட்டே! கணவன் வழிப்பட்டு நடப்பதே கற்புடைய மங்கையரின் பேரணிகலன் என்ற பெரியோர் வாக்கியங்களைத் தாங்கள் அறியாதவர்களா?

பாநுமதி.—சாமியாரே! இந்தச் சந்தோஷ சமயத்தில் உங்களைப்போன்ற உரித்தானவர்களின் பிழைகளைப் பொறுப்பதைப் பார்க்கினும் நம்முடைய பேரும் பதவிக்குத் தக்க பலன் என்ன?

சாமியார்.—"எல்லாம் தங்கள் தயவே!" என்று மறுபடி வணங்கிவிட்டு வெளியே சென்றான். இதற்குள் ஜானகியும் இன்னும் சில அலங்காரங்கள் செய்ய வேண்டுமென்று அந்தப்புரஞ்சென்றுவிட்டாள்.

இப்பொழுது பாநுமதியும் மஹாவீரனும் தனித்திருக்கின்றார்கள். மஹாவீரன் யாதொன்றும் பேசாதிருப்பதைக் கவனித்த பாநுமதி ஏதோ பயத்தாலும், சங்கோசத்தாலும், அவ்வாறு பேசத்துணியவில்லை யென்று நினைத்து, "மஹாவீர! உன் முகத்தைப் பார்க்கையில், நீ ஏதோ நம்மிடம் தெரிவிக்க விரும்புவதுபோல--"

மஹாவீரன்.—தங்களுக்குத் தெரியாத தொன்றுமில்லை. நான் என்ன தெரிவிக்கப்போகிறேன்?

பாநுமதி.—மஹாவீர! கூசாமல் சொல்லு—

மஹாவீரன்.—அம்மணி—! தங்கள் அனுமதியின்பேரில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்—தாங்கள் இன்று தர்மராஜனைப் பார்க்க நேர்ந்ததல்லவா—?

பாநுமதி—ஆமாம்! அதற்கென்ன! அவன் வந்ததுமுதல்—அவன் சொன்ன சமாசாரங்களைக் கேட்டதுமுதல்—கொஞ்சம்—என் மனது—கவலை—

மஹாவீரன்.—அம்மணி! தங்கள் மனம் வருந்த யாது காரணமோ?

பாநுமதி.—என் தகப்பனார் அதிக அபாய நிலைமையில்—

மஹாவீரன்.—ஹா! எங்கள் தகப்பனார்! அப்பொழுது திடீரென்று சம்பவித்திருக்கவேண்டும்! எனது எஜமானர் கட்டளைப்படி யடிக்கடி அனுப்பப்படும் தூதுவன் சிறிது நேரத்துக்கு முன்தான் வந்தான்! தங்கள் தகப்பனார் இன்று காலை சம்பக வனத்தில் வேட்டையாடிக்கொண்டிருந்ததைக் கண்டதாகச் சொன்னானே! அம்மணி! இதெல்லாம் தர்மராஜன் செய்த சூது! அவன் எதையும் செய்யத் துணிந்தவன்!—

பாநுமதி.—மஹாவீர! தர்மராஜனைப்பற்றி நீ அவ்வாறு அபவாதம் கூறுவது தகுதியல்ல. அவன் பரம யோக்கியன். கபடமே யற்றவன். கருணை வாய்ந்தவன். தர்மமே உருவெடுத்தாற்போல விளங்குபவன். பொய் சொல்லும் விதமே யறியாதவன். என் பிராணநாதரைக் கண்டவுடன்—என் சிபார்சால் உபகாரமடையத் தகுதியானவர்களில் அவனே முதல்வன். அவனைப் பற்றி என் பிராணநாதரிடம்—' அம்மணி! நான் தர்மராஜனைப்பற்றி அபவாதம் கூறத் துணிந்தவனில்லை—ஆயினும்—எல்லோரும் நல்லவர்கள் தான்,—ஆயினும் நல்ல விஷயமென்று—தான் கைக்கொண்டதை ஒருவன் எண்ணுவானாகில்—அதைச் சாதிக்கும்பொருட்டு—ஒருசிறு பொய்! அம்மணி—அவ்வளவு கண்டிப்பாய்—தர்மசாஸ்திரம் பார்த்தால்—இவ்வுலகில் ஜீவிப்பதே அசாத்தியமாகும்."

"ராஜாங்க காரியங்களில் நீ அதிகமாய்ப் பழகியிருப்பதால், உனக்கு மனச்சாக்ஷி யென்பது கொஞ்சம் மலினமடைந்திருக்கின்றது. தர்ம

ராஜன் ' அப்படிப்பட்டவனல்ல. அவன் மாதிரியே வேறே ! கேவலம் இவ்வுலக சுகத்தின் பொருட்டு நல்வழி தவறி நடக்கப்பட்டவன் அவனல்ல. இந்த உத்தம குணத்தின்பொருட்டே என் தந்தை யவனிடம் மிக்க அன்புபாராட்டி வருகிறார். இவ்வுத்தம குணத்திற்கே யவனை நான் காதலித் திருக்கவேண்டும். என்ன செய்யலாம். ஆயினும், இந்நிலமையில் என் காந்தர்வ விவாஹத்தையும், என்னை யடைந்திருக்கும் மஹானையும் அவனறியாமையால், நான் ஏதோ உன் போன்றவர்கள் வசத்தால் அகப்பட்டுத் தவிப்பதாய் எண்ணி, என்னை மீட்டி என் தந்தையிடம் சேர்க்க, அவர் வியாதியால் வருந்துவதாய் ஒருவேளை—சொல்லி யிருக்கலாம்.

அம்மணீ! அதில் சந்தேகமேயில்லை! அம்மணி! கலப்பில்லாச் சத்தியமே சிறந்த தர்மமென்று கூறித் திரியும் பேதையரில்நானும் ஒருவனென்று பாசாங்கு செய்யவில்லை. சமயோசிதமாய், அஃதைக் கொஞ்சம் மறைத்துப் பேசாவிடில் அதற்கு அழகுமில்லை. ஆயினும் எவ்வளவு கேவலமாய் என்னைத்தான் மதிப்பினும், அம்மஹானுக்கு மித்திரனாயிருக்கும் நான், தங்களிடமும் பொய் கூறுவேனாகில், அது எவ்வளவு காலம் வெளிப்படாது தப்பிக்க முடியும்."

"மஹாவீர ! என் பிராணநாதர் உன்மேல் வைத்திருக்கும் விசுவாஸமும், அவர் கொண்டிருக்கும் ஆசையெனும் பெருங்கடலில் யாத்திரை செய்யும் ஓர் மரக்கலத்தின் மாலுமியாக உன் ஸகாயத்தை யவரடைந்திருப்பதும் நான் அறிவேன். ஏதோ தர்மனுக்குப் பரிந்து பேசியதால் உன்னைக் கேவலமாய் நினைத்ததாய் எண்ணாதே. என்ன ஆனாலும், நான் கிராமத்தில் வளர்ந்த பெண்தானே. ஆகையால் உபசார வார்த்தைகள் சொல்லத் தெரியாமல் முண்டமாய் உண்மையே பேசிவிட்டேன். வாஸ்தவந்தான் ! காலத்துக்குத் தக்க கோலம்போடவேண்டியது நியாயந்தானே."

அம்மணீ ! வாஸ்தவந்தான் ! ஆயினும் நமது மஹாராணியாரைச் சுற்றிப் பழகி நாகரீகம் எனும் கடலில் நீந்திவரும் எந்தப் பெண்ணும், தமது காதலன்முன், இன்னொருவனைப்பற்றிப் புகழமாட்டாள்— "அது—அவ்வளவாக—"

"மஹாவீர ! அதென்ன அப்படிக் கூறுகின்றாய்?என் பிராணநாதரிடம்,தர்மாஜனைப்பற்றிக் கூறுவதில் என்ன கூடாத காரியம் ? "

" அம்மணி ! அப்படியானால் நமது எஜமானிடத்தில், எவ்வளவோ இரஹஸ்யமாய் காக்கப்படும் இவ்விடத்தைத் தர்மாஜன் கண்டுபிடித்து தம்மிடமும் சம்பாஷித்துச் சென்றார் என்று சொல்லப் போகிறீர்களாக்கும் ?"

"தடையில்லாமல்! ஒன்றுகூட ஒளிக்காமல்?"

"ஏதோ தங்களிஷ்டம் ! பின்னால் அதனால் ஏற்படும் துன்பத்தை யோசித்தால் "—

"என்ன துன்பம் ?"

அம்மணீ சற்று யோசியுங்கள். இவ்வளவு தூரம், இவ்வாண்மனையும், நமது எஜமானருடைய போக்குவரவும் ஏன் இரகஸ்யமாய் காக்கப்படவேண்டும் ? காரண மில்லாமலா ? "ஏதோ என் பிராணநாதர் சித்தம் ! அதில் என்ன ரகஸ்யமிருக்கிறது ? "

" அம்மணீ ! தங்களுக்குத் தெரியாதது ஒன்றும் புதிதாய்ச் சொல்லக்கூடியவனல்ல ! நமது எஜமானருடைய மனோபாவங்களும்,அவர்பொறுமை முதலான குணங்களும் என்னிலும் பன்மடங்கு தாங்கள் அறிந்திருப்பீர்கள். ஆயினும், இவ்வாண்மனைக்கு வெளியே நடக்கும் சில விஷயங்களில் அடியேனுக்கு"

"சும்மா ! தைரியமாய்ச்சொல்லு !"

ஏதோ இவ்விடத்தைவிடக் கொஞ்சம் அதிகப் பரிசயமுண்டென்று எண்ணத் துணிகின்றேன்—"

" வாஸ்தவம்தான்—என்னசொல்லுகின்றாய்—"

"என்ன சொல்வது. இயற்கனவே தர்மாஜனுக்கும் நமது எஜமானருக்கும் அவ்வளவாக நல்ல எண்ணமில்லை—இவ்விஷயமும் தெரியும் விஷயத்தில்—என்ன நேரிடுமோ என்ற சங்கைதான். மேலும் இதுவரை இவ்வாண்மனை ரகஸ்யமும், ஏன்—! தங்கள் பதவியும், இவ்வாண்மனையைக் காத்துவரும் இந்த நாய்ப்பயல் சாமியாருக்குக்கூடத் தொலையாது. இனிமேல் ஒருவேளை இவையெல்லாம் வெளிப்பட காலம்வந்து நேர்ந்துவிட்டதோ என்னவோ !

பாநுமதி.—சற்று நேரம் ஆலோசித்துவிட்டு, மஹாவீர ! நீ சொல்லுவதும் வாஸ்தவந்தான். ஒவ்வொருவரும் தம்தம் பரிசீலனைகளில் புத்திமான்தான். ஆகையால் நீ சொல்லுவதும் சற்று அங்கீகரிக்க வேண்டியதுதான். ஆயினும்—

ஆ ! குதிரைக் காலடிச்சத்தம் கேட்கின்றது. என் பிராணநாதர் வந்துவிட்டார்." (தொடரும்.)

மாணவர் பக்கங்கள்
STUDENTS' PAGES
வியாஸ விதானம்
Essay writing
IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்
REFLECTIVE ESSAYS
மனதைப்பற்றிய விஷயங்கள்: மனோராஜ்யம்
Psychological Subjects : Day dream

குறிப்பு:—ஸ்வரூபம்: உதாரணங்கள் எல்லை-உண்டாகும் விதங்கள்-பயன் கதை-முடிவு.

மனோராஜ்யம் எனப்படுவது விழித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே மனது வேறு ஒருவிஷயத்தைத் தாரையாக விடாது நினைத்துக்கொண்டிருத்தலாகும். இந்த எண்ணம் மனதைமுற்றிலும் கவர்ந்துவிடும். சுற்றுமுள்ளவைகள் ஒன்றும் தோற்று. மனதிலிருக்கும் எண்ணமே ஓயாது முன் நிற்கும். அன்புள்ள காதலனைவிட்டுப் பிரிந்தபெண்ணுக்கு மனம் எவ்வளவு திருப்பினும் திரும்பாது; காதலன் விஷயமாகவே பாய்ந்தோடிக் கொண்டிருக்கும். இதுபோலவே புருஷனை இழந்த பூவைக்கும், பிள்ளையை இழந்த தாய்க்கும்மனோராஜ்யத்தின் கொடுமைஅதிகம் .என்ன முயன்றும் துக்ககாரணத்தை விட்டு கொஞ்சம் கூட மனம் விலகாது: அதன் விஷயமான காரியங்களிலேயே சிலநாள் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். ஆகவே ஸுகத்தில் அதிக ஸுகத்தையும், துக்கத்தில் அதிக துக்கத்தைக் காட்டுவதும் இந்த மனோராஜ்யமே. ஒரு சிறைச்சாலையிலிருக்கும் ஒருவனுக்கு மனதில் அரண்மனை ஸுகாதிகள்ஊறிக்கொண்டிருப்பின் அவனுக்கு சிறைச்சாலையின் கஷ்டமே தோன்றுது. இக்கருத்தையே 'மனங்கொண்டது மாளிகை' என்ற பழமொழி அடக்கியுள்ளது. ஆகவே மனோராஜ்யம் வெளி விஷயத்திற்கு மாறாக விருப்பின் அதிலிருந்து வரும் ஸுகதுக்கங்களின் வலிமையைக் குறைத்துவிடும்.

மனோராஜ்யம் என்பது ஒரு எல்லை கிடந்துவிட்ட மனோபாவத்திற்கே பெயர். மனதால் எண்ணும் தொடர்ந்த எண்ணங்களை அநேக விதப் பெயரிட்டழைப்பது வழக்கம். மதம் கடவுள் இவைகள் விஷயமாக இது இருக்குமாயின் இதற்குத்தியானம் என்று பெயர். வெளியில் செய்து முடிக்க வேண்டிய கார்ய விஷயமாக இது ஏற்பட்டால் இதற்கு யோசனை என்று பெயர் வெளி விஷயத்திற்கு ஒருவித ஸம்பந்தமும் இன்றி மனதை செலவிட்டு மனம்போனபோக்கே போய்க் காலத்தை வீணாகக் கழிப்பதற்குத்தான் மனோராஜ்யம் என்று பெயர். இது ஸாதாரணமாகக் கொடியவர்கள், மூடர்கள், விஷய ஆசை உள்ளவர்கள் ஆகிய இவர்களிடமே முக்கியமாகக் காணப்படும்: முற்கூறியவைகள் முறையே அப்யாஸிகளிடத்தும், வியாபாரிகளிடத்தும் காணப்படும். ஆதலால் வெளிவிஷய ஸம்பந்தம் நீங்கி ஒரு பயனும் இன்றி எண்ணப்படும் எண்ணம் மனோராஜ்யமாகி விடும்.

இம்மாதிரியான மனோராஜ்யங்கள் உண்டாகக் காரணமென்ன? என்ற விஷயத்தைப்பற்றி யாராய்வோம். ஒருவன் வாசிக்கும் புஸ்தகங்களே இதற்குக் காரணம். உலகில் இல்லா அற்புத விஷயங்கள் அடங்கிய அரபிக்கதைகளை விடாது வாசித்தால் நம்மனம் உலக ஸம்பந்தமற்ற அற்புதங்களிலேயே ஊறிக் கொண்டிருக்கும். உலகம் ஆச்சர்யமாகத் தோன்றுது, நிஸ்ஸாரமாகப்படும். சாப்பிடச் சோறு கூப்பிட வேலையாள்கள் இருக்குமட்டும் இந்த அற்புத மனோராஜ்யம் நிலைக்கும்: அவ்வளவுதான். உலகக் கடமைகளைச்செய்து மேன்மைபெற மனமெழாத தாழ்ந்தநிலை வந்துவிடும். இம்மாதிரியே தான் நாடகம் கற்பனைக் கதைகள் (நாவல்கள்) வாசிப்பவர்கள் கதியும். சாகுந்தளம் வாசித்து சகுந்தலைபோன்ற மனைவிவேண்டும் என்ற மனோராஜ்யத்தில் ஒருவன் விழுந்துவிட்டால், அவனுக்குக் கல்யாணம் எப்படி யாகும்? இல்லறத்தில் மனம் எவ்வாறு நிலைக்கும்? அழகிய பெண்டிரை எல்லாம் வெறித்து நோக்கும் மானம் கெட்ட நிலைவந்து விடாதா? ஆகவேநாம் வாசிக்கும் புத்தகங்களே மனோராஜ்யத்தைத் தூண்டி நம்மைச் சீரழியச் செய்வது. மேலும், நமது தோழர்கள் உறவினர்கள் முதலியோரும் வீண் வர்ணனைகள் பொய்கள் கலந்து பேசுவதாலும் இந்த மனோநிலை உண்டாகி ஓங்கும். ஆகவே வாய்ப்பந்தல் போடுபவர்களோடு அதிகப் பழக்கம் கூடாது.

மனோராஜ்யத்தின் பயனை முற்கூறியவைகளிலிருந்து சேர்த்து எழுதுவோம். மனோராஜ்யம் ஒருவன் முயற்சியைக்குறையும்படிசெய்துவிடும். உலகவிஷயத்தில் ஒருவித பைத்தியமான வெறுப்பையுண்டாக்கி பெருங் கஷ்டங்களுக்கு ஒரு

வனே ஆளாக்கிவிடும். ஸாகங்களில் கால் தலை தெரியாது மூழ்கிவிடவும் துக்கத்திலிருந்து மீளாது தத்தளிக்கவும் செய்துவிடும். பார்ப்போர் நகைப்புக்கு இடன் உண்டாக்கிவிடும். மனோராஜ்யம் குடிகொண்ட மூடனை எவராலும் திருத்தமுடியாது. அதன் கொடிய பலன்களை அனுபவித்துத்தான் அவன் திருந்தவேண்டும். வியாதி வந்துவிட்டால் அதைப் பெரிதாக எண்ணிவளரவிட்டு வருந்துவதும் இந்த மனோராஜ்யத்தால்தான். ஆதலால் இதை எப்பொழுதும் புத்திமான் அடக்கி யாண்டுகொண்டே வரவேண்டும்.

மனோராஜ்யத்தின் கொடுமையைக் காட்டும் கதைகள் அநேகம் உண்டு. பிராஹ்மணார்த்தக்காரன் குளக்கரையில் வந்து உட்கார்ந்து, தலையிலிருந்த ஒரு எள்ளை எடுத்துப்பார்த்து மனோராஜ்யம் செய்து குளத்துள் விழுந்த கதையும், தயிர்க்காரன் மனோராஜ்யம் செய்து குதிரை ஓட்டி தயிர்க்குடத்தை உடைத்த கதையும் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அரபிக்கதையில் அல்நாஸ்கர் என்ற கண்ணாடி வியாபாரி விஷயம் மிக வேடிக்கையாக விருக்கும். அல்நாஸ்கர் தகப்பன் இறக்குங்கால் ரூ. 100-அவனுக்கு ஆஸ்தியாக வைத்துவிட்டுப் போனான். அதை அவன் கண்ணாடிஸாமான்கள் வாங்குவதில் செலவிட்டு கண்ணாடிக்கடை பரப்பிக்கொண்டு வியாபாரம் தொடங்கினான். அப்பொழுது அவன் சுவரில் சாய்ந்துகொண்டு,காலை கண்ணாடிக்கூடையின் அருகில் நீட்டிக்கொண்டு வாங்குபவர் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்மனோராஜ்யம் செய்து விஷயங்களை வாய்விட்டுக் கூறவும் தொடங்கிவிட்டான். அடுத்த கடைக்காரர் இந்த அற்புதத்தை வந்து கேட்டுக்கொண்டே நின்று விட்டார்கள்.

அல்நாஸ்கர் கூறலுற்றான்:—'நான் இவைகளை இரட்டிப்பு விலைக்கு விற்று 200 ரூ ஸம்பாதிப்பேன். இப்படி மறுபடியும் மறுபடியும் வியாபாரம் செய்து 1000, 10,000 ரூபாய்கள் வாரிவிடுவேன். உடனே இந்தத் தொழிலை விட்டு ரத்ன வியாபாரியாகி லக்ஷாதிலக்ஷமாகக் குவித்துவிடுவேன். பின்னர் இவ்வூர் மந்திரி பெண்ணை கோலாகலமாக மணம் முடிப்பேன். அவள் தனது குலக்கர்வத்தை என்னிடம் காட்டவா நான் கோபங்கொள்ளுவேன். 'துரைமகளானாலும் பாரி, உரியவனுக்கவள் ஊழியக்காரி' தானே. அப்பொழுது என் மாமி எங்கள் பிணக்கைத் தீர்க்க பெண்ணை என் உள்ளே கால் மாட்டில்கொண்டு விட்டு கெஞ்சி மன்றாடுவாள். பெண்சாதி மிகப் பணிவுடையவளாக இருப்பினும்அவளை அப்பொழுது அங்கீகரியாது இப்படி உதைப்பேன்,' என்று தன் காலால் ஒரு உதை உதைத்தான். இது கண்ணாடிக் கூடையில் பட்டு கண்ணாடி ஸாமான்கள் சுக்குத் தூளாகிவிட்டன. உண்டான சப்தத்தில் உலக பிரக்ஞை வந்தது அல்நாஸ்கருக்கும். எல்லோரும் 'என்னடா மனக்கோட்டை கட்டி அஸ்திவாரத்தைத் தகர்த்துவிட்டாயே' என்று கூறி வயிறுவெடிக்க சிரித்தனர். மனோராஜ்யம் படுத்தும் பாடு இத்தன்மையாகவே இருக்கும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய விஷயங்கள்

1. ஞாபக சக்தி	6. கனவு
2. உருப்போடுவது	7. உறக்க நடை
3. கற்பனாசக்தி	8. மூர்ச்சை: மரணம்
4. அறிவு	9. தண்டனையும்மனோநிலையும்
5. தூக்கம்	10. கவிதை

போதக் குறிப்புகள்

1, ஸ்வரூபம், உதாரணங்கள்
2. எல்லை
3. உண்டாகும் விதம்
4. பயன்
5. கதை
6. முடிவு

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்
Translation Models
Imitation and Reality

A certain man had the peculiar power of grunting exactly like a pig, so much so that whenever he grunted where pigs were grazing, they would all turn round to see if any new member had come into their fold. This man's fame spread abroad and he began to tour to obtain money by means of his art. Wherever he went he erected a pandal and issued tickets, for admission, all of which got exhausted very soon—such was the eagerness of people to hear him grunt. While he was thus making money in a village, a sage happened to pass by with his disciples, and it struck him that he could teach a good lesson to them through this incident. Accordingly he ordered a small

pandal to be erected and advertised that even better grunting could be heard there than in the other pandal and that free of cost. The people were naturally very eager to hear it and. they rushed in. What did the sage do? He brought a pig before them and squeezing it a little, made it grunt. Really the grunt was much better than the man's, but the people exclaimed, "Pooh, is this all? We hear this every day, but what is there in it? It is nothing wonderful" and went away. In spite of the loud tom-tom which he engaged, not one would enter his pandal, while that of the man-pig was crowded to suffocation every few minutes. After all the people had left his pandal, the sage addressed his disciples and said, here is "splendid lesson for us. Men seldom care for reality but always go in for imitation. That is why this world exists which is a mere imitation, a reflection in the distorting mirror of Maya of the great Atman. No external help is required to see the *Self* but very few want it and even if you eagerly advertise it, none will go to you except those who love Truth of Truth's sake. Reflect on this."

உண்மையும் தோற்றமும்

ஒரு மனிதனுக்கு பன்றிகள்போல் உறுமும் திறம் நன்றாக இருந்தது. பன்றிகள் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் இடம் போய் அவன் உறுமினால் தமது கூட்டத்தில் ஏதாவது ஒரு புதிய பன்றி தான் வந்து விட்டதோ என்று அவைகள் நாற் புறமும் சுற்றி வெருண்டு நோக்குமாம். அவன் கீர்த்தி உலகெங்கும் பரவியதும், தன் திறமை யால் அவன் பணம் ஸம்பாதிக்க தேசசஞ்சாரம் செய்யத் தொடங்கினான். ஓர் ஊரில் இவன் உறு மிப் பணம் சம்பாதித்துக் கொண்டிருக்கையில், அவ்வூர் வழியாக ஒருமஹான் தமது சிஷ்யர்களு டன் போய்க்கொண்டிருந்தார். அவன் பணம் சம் பாதிக்கும் வழியைக் கண்டதும் அதன் மூலமா கத் தமது சிஷ்யர்களுக்கு நல்லவிஷயம் ஒன்றை போதிக்கலாமென்று அவருக்குப்பட, உடனே, அங்கே பந்தல் ஒன்றைத் தயார்செய்து 'இங்கு வேறிடங்களில் கேட்கக்கூடிய உறுமலை விடச் சிறந்த உறுமலை கேட்கலாம். இதற்கோ காசு ஒன்றும் கொடுக்கவேண்டியதில்லை. இஷ்ட மானவர்கள் வரலாம்' என்று தமது சிஷ்யர்க ளால் தண்டோராப் போடுவித்தார். ருசிகண்ட அவ்வூர் ஜனங்கள், மிகுந்த ஆவலோடு மஹா னது பந்தலில் வந்து கூடினார்கள். அவரோ நிஜ மான பன்றி ஒன்றை வாங்கிவந்து அதன் காதைத் திருகிக் கத்தும்படி செய்தார். உண்மை யில் இது மற்றையவன் உறுமலைவிட மிக நேர்த் தியாகத்தான் இருந்திருக்கவேண்டும். ஆனால் ஜனங்கள் எல்லோரும் 'சீ! இதுதானா! இதை நாம் தினம் கேட்கவில்லையா? இதில் என்ன ஆச் சரியம் இருக்கிறது!' என்று இகழ்ந்து பேசிவிட் டுப் போய்விட்டனர். மஹான் எவ்வளவோ தண்டோராப்போட்டு பாடுபட்டுப் பார்த்தார். அவர் பந்தலுள் ஒரு மனிதன்கூட வரவில்லை. ஆனால் போலிப்பன்றியின் பந்தலில் கூட்டம் எப்பொழுதும் விடாது கூடிக்கொண்டே இருந் தது. பந்தல் காலியானதும், மஹான் தமது சிஷ்யர்களைச்சூழ இருக்கும்படி சொல்லி 'பார்த் தீர்களா! இப்பொழுது செய்த சோதனையில் ஓர் அற்புதம் வெளியாகின்றது. மனிதர் களுக்கு உண்மை வஸ்துக்களில் இஷ்டமில்லை. போலித்தோற்றங்களில் அதிகப் பிரீதி. இதனால் தான் போலி இன்பங்களாகிய உலகஇன்பங்களைக் கட்டிக்கொண்டு அவைகளை விட்டு நீங்க மனம் வராது அவர்கள் அவைகளில் கிடந்து உழன்று வருந்துகின்றார்கள். மேன்மை அடைவது கஷ்டமல்ல. அதற்கு எந்த வெளிவஸ்துவின் ஸகாயமும் கொஞ்சமேனும் வேண்டியதில்லை. அதை அடைய வேண்டுமென்ற மனப்பூர்வ ஆவல் தான் வேண்டும். நாம் எவ்வளவுதான் பேரின்பத்தின் சிறப்பை எடுத்துரைத்த போதி லும் அதில் ருசி உள்ளவர்கள் தவிர வேறொரு வரும் நம்மை அணுகார். இதைப்பற்றிச் சிந்தி யுங்கள்" என்றார்.

ஓரற்புத தபால்யந்திரம்.—லண்டனிலுள்ள ஒரு போஸ்டாபீஸில் புதிதாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட ஒரு யந்திரம் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அது தபாற் றலைகளைக் கடிதங்களில் தானகவே யொட்டிவிடுமாம்; ஒரு மணி நேரத்தில் 2000 முதல் 3000 வரையிற் றபாற்றலைகளை யொட்டுமாம்; 50000 ஸ்டாம்புகளைக் கொள்ளுமிடமுடையதாம்; இவ்வாறான யந்திரங்கள் பம்பாய்ப் போஸ்டாபீசுகளில் வைத்துப் பரீட்சிக்கப் பட்டு வருகின்றன வென்று தெரிகின்றது. அந்த யந் திரம் அன்னிய தேசத்து நாணயங்களையும் தேய்ந்து போன நாணயங்களையும் தன்மீது வைத்தால் கீழே தள்ளிவிடுமாம்; செலாமணியாகக்கூடிய நாணயங்களை வைத்தால் ஸ்டாம்பை வெளிக்கு கொண்டுவந்து கடி தங்கள்மீது ஒட்டுமாம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி
TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 13
ஸித்தர் பூர்வ சரித்திரம்

அற்பு தச்செய லாற்றலின் யாரையு மயக்கி
வற்பு றும்பொரு ளாசையின் மனமதான் றழியு
மற்ப வீழ்நெறி யடைகுறூஉஞ் சித்தரின் இதயம்
பொற்புண் ஞானியர் போற்றுமென் சடப்பொருள்
[இவற்றை ?

ஐயோ பாவம்! நாராயணய்யர் பிரமித்து தூண்போல் நின்றுவிட்டார். அங்கிருந்த அலங்கோலத்தைக் கண்டும் உறக்கக் கூவ அவருக்கு நாவெழவில்லை. 'ஐயோ! ஐயோ!! திருடன்! திருடன்!!' என்று கூவ இரண்டொருதரம் கூடியவரையில் முயற்சித்துப் பார்த்தும் முடியவில்லை. இச்சொற்கள் பயத்தால் அவர் தொண்டையில் சிக்கிக்கொண்டுவிட்டன. முடிவில் குழறிய வாக்காக இவை வெளி வந்தன. ஸாதாரணமாக இடும் கூக்குரலைவிட இதுமிக ஒலி உடையதாகவே இருந்தது. வெகுதரம் கத்த முயற்சித்து பயத்தால் தடுக்கப்பட்டு பின்னர் பயத்தாலேயே கரை புரண்டு அணைகளை இடித்து வரும் வெள்ளம்போல உண்டாக்கும்சப்தம் இவ்வாறுதானிருக்கும். இதனால் வீட்டில் மிகுந்த குழப்பம் உண்டாகி வெளியிலும் பரவியது. முதலில் வீட்டுச் சேவகர்கள் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டெழுந்து பசபசவென்றுவிழித்தனர்; வீட்டிலுள்ளோர் எல்லோரும் கிளம்பிவிட்டனர்; பின்னர் அயலாரும், அருகிலிருந்த நகர ரக்ஷணை கூட்டத்தாரும் கிளம்பி ஓடிவந்துவிட்டனர். இந்த அல்லோலகல்லோலத்திற் கிடையில்,பயத்தால் வெளுத்த முகமும், விரிந்து புரண்ட கூந்தலும் உடையாளாய் வெலுவெலுக்க ருக்மிணி அலறிக்கொண் டோடிவந்து, தகப்பனர்மேல் சாய்ந்துகொண்டு, 'அவர்! அவர்! உங்கள் அருமை மாப்பிள்ளை! மாப்பிள்ளை!!' என்று ஓலமிட்டாள். தூக்கி வாரிப்போட்டது நாராயணய்யருக்கு! உடல் பதற'மாப்பிள்ளையா? அவனுக்கு என்ன? என்ன சமாசாரம்? திருடன் கழுத்தறுத்துவிட்டானு? என்ன? சொல்லித் தொலையேன்!' என்று உளறிக் கொட்டினர். 'அவர் என்னை அநாதை யாக்கிவிட்டோடிவிட்டார்! ஜபாயே போய்விட்டார்!' என்று கொந்தி அழுதுகொண்டு வெளியிட்டாள். 'அப்படியா! ஐயோ! நான் தொலைந்துபோனேன்! போனேன்! என் பிராணன் போகட்டுமே!!' என்று கதறி பாவம் அந்தப் பிதா மூர்ச்சைபோட்டு அடியற்ற மரம்போல் சாய்ந்துவிட்டார். அங்கிருந்தோர் அவரைத் தூக்கி நிறுத்திவிட அவர் நாற்புறமும் 'திருடன்! திருடன்!! மாப்பிள்ளை! மாப்பிள்ளை!! பணப்பெட்டி! பணப்பெட்டி!!' என்று கதறிக்கொண்டோடி மறுபடியும் முன்போல விழுந்துவிட்டார். இந்த ஸமயம் அவருக்கு வெகு நாழிகை தேஹ உணர்ச்சியே வரவில்லை. ஜனங்கள் மேலும் கீழுமாக ஓடித்தேடிப் பார்த்தனர்; சித்தரையாவது, ஸ்ரீநிவாஸனையாவது, பணப்பெட்டியாவது எங்குதேடியும் அகப்படவில்லை.

இவ்வாறு கொஞ்சநாழிகை கழிந்ததும், குழப்பம் அடங்கி எல்லோருக்கும் சற்று மனம் நிதானப்பட்டது. நாராயணய்யரும் மூர்ச்சை நீங்கி சற்று தேர்ந்து எழுந்திருந்தார். காவற் சேவகர்கள் மேல் நடக்க வேண்டியவைகளைப்பற்றி ஆலோசித்த வண்ணம் இருந்தனர். அங்குக் கூடியிருந்த மற்றவர்கள் எல்லோரும், வாயில் வரத்தகாத வார்த்தைகளை வாரி வீசி ஸித்தபுருஷரை வாய்கொண்ட மட்டும் வைது தீர்த்தனர். ஸித்தபுருஷன் ஒரு ஜாலக்காரன், மோசக்காரன், பெருந்திருடன், கொடியவன் என்றஇவைபோன்ற துர்க்குண ஸம்பூர்ணன் என்றே எல்லோரும் மதிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். 'எனக்கு முதலிலேயே தெரியுமே இந்தப் பயல் வெறும் வேஷக்காரன் என்று' என்றான் ஒருவன். 'இவன் சோற்றுக்கில்லா சோம்பேறியடா' என்றான் மற்றொருவன். 'சாஸ்திரியைக் கண்டதும் கதிகலங்கிவிட்டது அவனுக்கு, நீ பார்க்கல்லே' என்றான் வேறு ஒருவன். 'அதாண்டா! சாஸ்திரிக்கு தெரியும்போலிருக்கு இவன் வண்டவாளம் எல்லாம்!' என்றான் ஒருவன். 'பெரியோரைப் பழிக்கலாகாது: பாபம்! அந்தப் பயல் ஸ்ரீநிவாஸன்தான் திருடியிருக்கவேண்டும்' என்றான் ஐந்தாவன். 'இரண்டுபேரும் கூட்டுடா!' என்றான் வேறொருவன். இவ்வாறு ஜனங்கள் எல்லோரும்தமக்குத் தோன்றியவாறுஇவ்விஷயமாக வார்த்தையாடி வருகையில்,அந்தத் துரோகியான ஸித்தன் வாஸுதேவ சாஸ்திரியைக் கண்டு கலங்

கியதால் ஓடிவிட்டான் போலும் என்று நாராயணய்யர் மனதில் பட்டது. உடனே சாஸ்திரிக்கு ஸித்தன் சரக்குத்தெரிந்திருக்கலாம், என்ற எண்ணம் பிறக்க, 'அந்த மடப்பயல் ஏன் என்னிடம் சொல்லவில்லை? சற்று எச்சரித்தாவது இருக்கக் கூடாதா?' என்று தோன்ற அதிககோபம் வந்து விட்டது. உடனே ஒரு வேலையாளைக் கூப்பிட்டு 'சாஸ்திரியை உடனே தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துவா' என்று கடுங்கட்டளை யிட்டார்.

இந்த ஸேவகன் சாஸ்திரி வீட்டிற்கு வரும் பொழுது, அன்னம்மாள் அழுக்கடைந்த தலையணையில் சாய்ந்துகொண்டு பெருங் குறட்டை விட்டுக்கொண்டிருந்தாள்: சாஸ்திரியோ தம் வீட்டு முற்றத்தில் ஒரு பலகையின் மேல் காலைமடித்து உட்கார்ந்துகொண்டு நிஷ்டாவஸாத்திலிருந்தார். ரிஷிபோன்ற சிறப்புவாய்ந்த முகத்தில் அக்காலத்தில் அப்பொழுது அலர்ந்த தாமரைப்பூவின் காந்தியைவிட சிறந்ததான ஒரு விநோத தேஜஸ் தவழ்ந்துகொண்டிருந்தது. உலகம் இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடி விட்டது. அவர் அமிழ்ந்து கிடக்கும் திவ்ய தேஜஸில், திருடர்களாவது, மாப்பிள்ளைகளாவது, பணப்பெட்டியாவது, ஸித்தர்களாவது இல்லை. அங்கு சாந்தி சாந்தி சாந்தி என்று கூறப்படும் அமைதியே இருந்தது. அலையற்ற நிரதிசய ஆனந்த ஸாகரம், விரிகடல், அகல்விசும்பு, ஸூர்யசந்திர நக்ஷத்திராதி அளவிலகப்படா அண்டப்பரப்பு, இவைகளைவிட ஓடி விரிந்ததாயும், பெருமை சிறுமை என்று கூறொணாததாயும், தேசகால நிமித்தாதீதமாயும் இருக்கும் நிலையாகவே இருந்தனர் நமதுசாஸ்திரிகள். நாராயணய்யர் ஸேவகன்வந்து கதவிடித்த தருணத்தில், அவரிடம் எண்ணம் அனுபவத்திலும், அனுபவம் ஆரூடத்திலும், ஆரூடம் ஸஹஜத்திலும் முறையே இறந்து நின்றது. அறிபவன், அனுபவிப்பவன், அல்லது அறிவு அனுபவம் ஆகிய இவைகள் அங்கு தலை எடுக்கவே இல்லை. மறுபடி இடித்தான் சேவகன்; உள்ளிருந்தோர் இருவரும் அவஸர வேலையிலிருந்தமையால் பதில் ஒன்றும் வரவில்லை.

மூன்றும்தரம் வெகு பலமாக இடித்தான் சேவகன்; அலறிப் புடைத்துக் கொண்டெழுந்தாள் அன்னம்மாள்! பதறி விழுந்தான் வாயிலிருந்த வேலையாள்! ஒரு மலைக் கணவாயில் வழிதப்பி விட்டதாகவும், அங்கு ஓநாய் புலிமுதலிய காட்டு மிருகங்களிருந்தமையால், தப்பிப்பிழைக்க ஒரு செங்குத்தான பாறையின்மேலேறிப் போனதாகவும் அங்கு கால் சறுக்கிவிட கீழேவிழுந்துவிட்டதாகவும், அப்பொழுது ஒருகொடியபுலி வாய்க்கு நேரேவந்ததாகவும், ஸ்வப்னம்கண்டிருந்தாள் அன்னம்மாள். வேலையாள் இடித்ததும், அவள் மேல் புலி பாய்ந்ததும் சரியாகவிருக்கக் கதிறிக்கொண்டெழுந்தாள். கதவு தட்டும் ஓசையைவிட அலங்காரி அன்னத்தினது திவ்ய த்வனி சாஸ்திரிகள் ஸமாதியைக் கலைத்துவிட முக்கிய முகாந்திரமாயிற்று. விழித்தாள் அன்னம்மாள். புலிவாயில் அகப்பட்டிராததைக் கண்டு தேறினாள். மறுபுறம் திரும்பி முற்றத்தில் தன் கணவன் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்ணுற்றாள். 'வேதாந்தம் ராவெல்லாம் ஒக்காந்து கிண்டே இருக்கு. கதவைத் தொரந்து யாரிடிக்கிறது என்றுகூட பாக்கிறதில்லை' என்று கண்டித்து வைதாள். பின்னர் கதவைத் திறக்க, வேலையாள் வாஸுதேவ சாஸ்திரி எங்கே என்றான். அப்பொழுது ஸத்ய ப்ரஹ்ம நிலையிலிருந்து மித்யாஜகத் நிலைக்கு வந்தும் ஜகத் வ்யவஹாரத்திற்குத் தயாராகவில்லா சாஸ்திரியிடம் ஓடோடியும் வந்தாள் அன்னம்மாள். கத்திரிக்காய்க்கூடை ஊறுகாய்ப் பானை இவைகளைக் குலுக்குவது போலச் சாஸ்திரிகள் தோளைப் பிடித்து உலுக்கினாள். 'வேதாந்தம்! ஏ வேதாந்தம்!! ஏந்திரு! பொணம்போல வெரச்சு கிடக்கரேயே!! ஏந்திருன்ன!!' என்றுகாது செவிடுபடும்படி அவர் காதிற்குள் உபதேசம் செய்தாள். ஒன்றும் சொல்லாது சாஸ்திரி எழுந்து கொஞ்ச நாழிகையில் நாராயணய்யர் வீடு வந்துசேர்ந்தார்.

இவரை வெகு பரபரப்புடன் எதிர்பார்த்திருந்த நாரயணய்யருக்கு இவரைக் கண்டதும் அடங்காக் கோபம் வந்துவிட்டது,

நாராயணய்யர்.—(மிகுந்த கோபத்துடன் வாய் கொண்டமட்டும் வைதுகொண்டு) இவை எல்லாவற்றை முன்னரே ஏன் என்னிடம் கூறவில்லை. நடந்ததெல்லாம் தெரியுமா உனக்கு? பணப்பெட்டி! மாப்பிள்ளை!! பய்வாப்பயல் ஸித்தன்!!! எனக்கு ரொம்ப வெட்கமா யிருக்கிறது! அவன் காலிலேயும் நான் போய் விழுந்தேனே!! மானக் கேடு!!! ஏன் என்னிடம் இவைகளை முன்னரே தெரிவிக்கவில்லை?

சாஸ்திரி.—எனக்கு ரொம்ப துக்கமாகத்தான் இருக்கிறது!

நா.—துக்கமோ சுகமோ! ஏன் என்னிடம் கூறவில்லை? சொல்.

சா.—எனக்குத் தெரியாதே.

நா.—உனக்குத் தெரிந்திருக்கவேண்மே! ஏன் உனக்குத் தெரியவில்லை?

சா.—(மனதிற்குள்) இதென்ன கேள்வி! (மௌனம்)

நா.—இந்தப் பாவிப்பெண்ணை விட்டுவிட்டு அந்தப் பேய்ப்பயல் ஸ்ரீனிவாஸன் ஓடிவிட்டான்! இவைகளை எல்லாம் ஏன் என்னிடம் தெரியப் படுத்தவில்லை? இப்பொழுதாவது போக்கிரிஸித்தன் சாயம் வெளுக்கட்டும். சொல் பார்ப்போம். ஆஹா வாஸு! நீகூட என்னை இவ்வாறு காட்டிக் கொடுத்து வேடிக்கைப் பார்ப்பாய் என்று நான் எண்ணவில்லையே! ஐயோ! மாப்பிள்ளை! பணப்பெட்டி!! நேற்றிரவு நீ சொல்லியிருந்தால் போதுமே! இந்தப் பயலை போலீஸார்வசம் ஒப்புவித்து நல்ல வேலை செய்திருப்பேனே.

வா:—உன் பணத்தைக்கொண்டு போவான் என்று எனக்குப் படவில்லை! ஸ்ரீநிவாஸனும் ருக்மணியை விட்டுப் பிரிவான் என்பதும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. வீட்டில் பெண்டுகள் ஸௌக்யம் தானே! என் தோழன் இந்த ஸித்தனுக்குப் புருஷர்களைவிட ஸ்திரீகள்மேல் அதிக ஆசை. இப்பொழுது வேறுவிதமாக வல்லவோ இருக்கிறது.

இத்தருணத்தில் போலீஸ் ஸேவகர்களை நாற்புறமும் அனுப்பியிருப்பதாக, வந்து ஸங்கதி சொன்னான் ஓர் தலைமை ஸேவகன்.

நா.—ஸரிதான்! நாளைக்குள் என் முன்னே அந்தப்பயலை கொண்டுவரவேணும்! போங்கள். (வாஸுதேவ சாஸ்திரியை நோக்கி), உனக்கு இந்த ஸித்தரைத் தெரியுமா? என்ன தெரியும்? நேற்றிரவு ஸித்தன் உன்னைக்கண்டு ஏன் பதறினான்?

வாஸுதேவ சாஸ்திரி.—நான் காசிக்குப் போனகாலத்தில் கேஸிபூரில் தங்க, அங்கிருந்த ஒரு பணம்பெருத்த வியாபாரியுடன் எனக்குப் பழக்கம் உண்டாயிற்று. அவன் என்னிடம் மிக அன்பாகவிருந்தான். அவன் எனக்கு வேண்டியவைகளை கொடுத்து, என்னை அன்பு பாராட்டி வந்ததால் அவ்விடத்திலேயே கொஞ்சநாளிருந்தேன். நான் வந்து இரண்டு மூன்று நாளைக்கெல்லாம் அங்கு காஷாயம், ஜடை, பாம்பு முதலியவைகளுடன் ஒரு யோகி வந்தான். அநேக யோகிகள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து வந்தனர். அவர்கள் அவனை மனம் போனபடி துதிப்பது. ஆகாய கமனம் ஜலஸ்தம்பனம், முதலிய அற்புத ஸித்திகளிருப்பதாக வெளியிடுவது ஆகிய இத்தொழிலையே மேற்கொண்டிருந்தனர். என் நேசன் தோழனான ஒரு வியாபாரி இந்த யோகியை எதிர்கொண்டழைத்துக் கூட்டத்துடன் ஆதரித்தான். நான் எவ்வளவோ அவனுக்குச் சொல்லிப் பார்த்தேன், அவன் கேட்காது தன் வீட்டிற்குள்ளேயே யோகிக்கு ஜாகைவிட்டான். நானும் என் தோழனுமாக ஒருநாள் அவனைப் பார்க்கச் சென்று, உன் பூர்வ விருத்தாந்தம் என்ன என்றுகேட்டோம். தன் பூர்வாச்சிரமத்தில் தான் மதுரை கலாசாலை ஸம்ஸ்கிருத வாத்யார் என்பதாகவும், ஒருகால் தான் திருநெல்வேலி ஜில்லா சதுரகிரி மலைக்குப் போனதாகவும், ஒரு ஸித்தரைக் கண்டு வணங்க, மகிழ்ந்து அவர் தன்னை உள்ளிருந்த ஸித்தாச்சிரமம் அழைத்துச் சென்றதாகவும், அங்கு தனக்குப் பார்வதீ பரமேச்வரர்கள் தர்சனம் கிடைக்கும்படி செய்து தன்னை ஒரு பெரிய ஸித்தனாக்கி விட்டதாகவும், அதற்கு அடையாளமாகத்தனக்கு இந்தப் பாம்பு கொடுக்கப்பட்டது என்பதாகவும், ஆதலால்தான் அகஸ்தியருக்கு நிகர் என்பதாகவும், தன் துணிபட்டவர்களுக்குக்கூட அற்புத சித்து வித்தைகள் தெரிந்துவிடும் என்பதாகவும் கூறி முடித்தான். நாள்தோறும், தன் யஜமானன், சுற்றுமுள்ள மற்றவர்கள் எல்லோரையும், விதம்விதமான செப்படி வித்தை, கண்கட்டி வித்தை, மனஸ்தம்பனம் முதலியவைகளால் ஆச்சர்ய பரவசர்களாக்கி வந்தான். இவைகளை ஸாதாரண தெருவித்தைக்காரர்கள் செய்தால் தந்திரங்கள் என்று மதிக்கும் ஜனங்கள் இவன்செய்ததால் பெரிய சித்து வித்தைகள் என்று கொண்டாடினர். என் தோழர், ஸித்தர் பூர்வ கதையைப்பற்றி என்னிடம் தனியாக விசாரித்தார். 'இவன் ஸம்ஸ்கிருத பண்டிதன் என்றானே அது முழுப்பொய். ஆதிமுதல் மதுரை கலாசாலை பண்டிதர்களை எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும்,' என்றேன். அவ்வூரில் அவன் பெயர் பரவியது, அநேகர் இவன் பரிவாரங்களுடன்இவனுக்கு விருந்தளித்தனர். ஒவ்வொரு நாளும் தான்பறந்து ஓடிவிடுவதாக அவன் பயமுறுத்தினான்: அவ்வூர் வியாபாரிகள் மடத்தனமாக அவனைப் போக

வொட்டாது தடுத்தனர். முடிவில் அவன் ஓடியே தான் போனான்; ஆகாயத்திலாவது, அல்லது தன் பரிவாரங்களோடாவது அவ்வாறு செய்ய வில்லை. அவ்வூர் பெருங்குடும்பத்தைச் சேர்ந்து ஒரு பதினாறு வயது ரூபவதியுடன் பறந்தோடிப் போய்விட்டான். அவன் ஓடினதுதான் தாமதம், அவன் சென்னபட்டணத்தில் பொய்க்கையெழுத்துப் போட்டதாகவும் அதற்காகஅடைக்கப்பட்டிருந்த சிறையிலிருந்து தப்பிஓடிவிட்டதாகவும், ஆகையால்அவனை உடனே பிடித்துவிடவேண்டும் என்பதாகவும் கண்டிருந்த உத்தரவுடன் ஸேவகர்கள் அங்கு வந்துவிட்டனர். அவ்வூரார் ஸேவகர்கள் எல்லோரும் இவனைக் கண்டுபிடிக்கச் செய்த முயற்சிகள் பலவாயினும் இவன் பிடிபடவில்லை: எங்கும் அகப்படவில்லை. சிலர் அவன் இறந்தான் என்றும் வேறுசிலர் அவன் ஹிமாலயம் சென்றான் என்றும் கூறினர். அவனுக்கு என்னை நன்றாகத் தெரியும். நான் மதுரை ஆள் என்று மாத்திரம் தெரியாது: தெரிந்திருந்தால் அவன் இங்கு வந்திருக்கவேமாட்டான்.

கேஸிபூரிலிருக்கையிலேயே என்னிடமிருந்து ஒரு வாக்குறுதி அவன் வாங்கிவிட்டான். அவன் விஷயங்களை நான் ஸந்தேஹிப்பதாக அவன் உணர்ந்து, கேஸிபூர் மஹாஜனங்களுக்குத் தன்னைப்பற்றி ஒன்றும் கூறிவிடலாகாது என்று கேட்டுக்கொண்டு என்னிடம் வாக்கும் வாங்கி விட்டான். அவன் என்னிடம் கூறிய சில கெட்ட வழிகளை விட்டுவிடும்படி நான் வெகுவாக அவனுக்குப் புத்திமதி கூறினேன்: அது பயன்படவில்லை. இந்த ஸம்பாஷணை முடிவில் 'நான் எந்த ஊரிலிருந்தபோதிலும் நானிருக்கும் வரையில் அங்கு என்னைத் தெரிந்ததாகக் காட்டிக் கொள்ளக்கூடாது. என்னைப்பற்றி அவதூறு பேசக்கூடாது' என்று கெஞ்சிக்கேட்டு வாக்குக் கொடுக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். இது ஒரு விசித்ர ஸத்தியமாயினும், நான் தயங்காது செய்துவிட்டேன். எவ்வளவு கொடியவனாயினும், அவனைப் பழிப்பது காட்டிக்கொடுப்பது முதலியவைகள் என் குணத்திற்கு விரோதமானவை, ஆதலால் அவன் சீர்திருந்துவான் என்னைக் காணப் பெற்றால், என்ற நம்பிக்கையுடன் வாக்கும் கொடுத்துவிட்டேன். கடவுளேயாகி நிற்கும் இப்பிரபஞ்சத்துள் கொலைக்காரனைக்கூட வெறுப்பதற் கிடமில்லையே!

"உன் வீட்டில் அவனைக் கண்ட உடன் எனக்கு உண்டான ஆச்சர்யத்திற்கு அளவேயில்லை. நான் ஸத்தியத்தால் கட்டுண்டிருந்ததால் வாயைத்திறக்கமுடியாமல் போய்விட்டது. அதிகம்இருந்தால் எங்கே ஸத்தியத்தை மீறும்படிநேரிடுமோ என்று எண்ணியே நான்நேற்றிரவு திடீரென்றுமறைந்து விட்டேன். உன் வீடு தகுந்த காவலுடனிருப்பதால் ஸித்தன் ஆட்டம் இங்குப் பலிக்காது என்ற தைர்யத்துடனே நான் வீடு சென்றேன்: என் மனமும் ஸமாதானமாக விருந்தது. உன் பணப்பெட்டி போனதையும், ஸ்ரீநிவாஸன் ஓடிவிட்டதையும் கேட்டதும் எனக்கு ஒருவிதத்தில் ஸந்தோஷம்தான்.

நா:—(கோபமும் துக்கமும் கலந்த சிரிப்புடன்) உன் வேதாந்தம் உன்னைப் பெரும் மடையனாக்கி விட்டதப்பா! ஆய்ந்து ஓய்ந்து நோக்கில் முடிவில் அன்னம்மாள் சொல்வது ஸரி! நிரம்ப ஸரி!! வேதாந்தம் மனிதரை மூழுமூடராக்கி விடும். என்னடாது! திருடனுக்கு ஸத்தியம் பண்ணிக் கொடுத்துவிட்டு, சும்மாவிருப்பதா? அடே ஸத்யம் பண்ணமாட்டேன் என்றல்லவா நீ சொல்லியிருக்கவேண்டும்!

வா.—அவன் என்னைரொம்ப கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொண்டான். மேலும் ஸத்யம் கொடுப்பதால் கேடொன்றும் வாராதென்று எனக்குத் தோற்றியது. பெண்ணை அடித்துக்கொண்டு போனபின்பு என்னைக் கேட்டிருந்தால் நான் இந்த வாக்கு கொடுத்திருக்கமாட்டேன். ஸத்தியத்தால் கட்டுப்படாவிடினும் நாம் ஒருவரையும் பொல்லாங்கு சொல்லலாகாது. அவனைப்பற்றி எனக்குத் தெரிந்ததில் நூறிலொருபாகம்கூட நான் உனக்கு இன்னம் சொல்லவில்லை. உனக்கு வந்திருக்கும் கஷ்டம் அவ்வளவு பெரிதல்ல என்பதைக் காட்ட எவ்வளவு சொல்ல வேண்டுமோ அவ்வளவுதான் சொன்னேன். ஒருவேளை ஸித்தன் இப்பொழுது சற்று திருந்தி விட்டாற் போலிருக்கிறது.

நா.—ஆமாமடா மடையா! அவன் மாத்திரமா திருந்தி விட்டான்: நீகூட மடயனைத் திருந்தி விடவில்லையா? மடப்பயலே. பார் இந்தக் கண்ராவியை; (ருக்மணியைக் காட்டிக்கொண்டு) இப்பெண் கண்ணிலிருந்து ரத்ததைச் சொட்ட விட்டுக்கொண்டு நிற்கிறாள், முழுமூடா! நான் கஷ்டப்படவில்லை என்றா சொல்லுகிறாய்?

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மணி அல்லது பக்திநிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

ஹிமயமலைச் சாரல். பல மரக்கூட்டத்திடைப் பொதிந்து விளங்கும் தவவனம். வேதகோஷத்தின் ஸாமகோஷ மயங்கி மனதை மயக்கி ஆநந்த மூட்டுமிடம். இதனிடை எம்பெருமான் சக்கிரவர்த்தித் திருமகனார்ப் புகழைப்பாடி பரவச மடையு மஹா புருஷரது காதில் "ராமா ராமா ராமா" வென்னும் நாமம் காற்றில் மயங்கி கலந்தது. ஹநுமாரும் கண்ணைத் திறந்து நாரதரை க்ஷேமம் விசாரித்தனர். மற்றும் "ஏது தாங்கள் இவ்வளவு தூரம் தயவு செய்தது? எல்லாம் ஸுகமோ? இங்கு விஜயம் செய்ததென்பொருட்டோ? இந்த எளியன்பால் வந்து தர்சனம் கொடுத்து நாயினும் கடையாய என்னைத் தன்யனாக்கினீர்" என்றார்.

"அதுவொன்றுமில்லை. உம்முடைய பகவன் நாமாவின் இசையாலிங்கிழுக்கப்பட்டேன். தங்களைத் தர்சனஞ்செய்து பெறும்பேறு பெற்றேன். ஸாது ஸங்கத்தாலாகாததென்ன? நான் இங்கு யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டேன்—"

"தகுந்த துணையில்லை என்றிங்கு வந்தீரோ!"

"அதற்காகவில்லை. ஆனாலும் தங்களைப்போலத் துணைக்கிடைத்தால் வேண்டாமென்று சொல்லவும் நாவெழுமோ?"

"நீர் கூறும் முன்னமே என்னன்பனுடன் செல்ல, இக்கால்கள் எழா நிற்குமோ? வாரும்; யானும் உடன் வருகிறேன்."

"அப்படியானால் ஸரி; அவந்தி முதலிய புண்ணிய ஸ்தலங்கள் ஏழுங் கண்டு செல்வோம். யானிப்பொழுது வரிசையாக எம்பெருமானது திருக்கோயில்களைக் கண்டு வருவதே காலாலாய பயன் என்றுணர்ந்தேன். அதற்குத் தங்களைப் போன்ற ஸாது துணையே மோக்ஷ ஸாதனத்திற்கு மூல வழியாகும். புறப்படும்."

"அப்படியே"

புறப்பட்டனர். பல தீர்த்தங்களாடி யமுனையைத் தாண்டி விந்திய மலைச்சாரலைக் கடந்து அங்குப் பச்சைப்பசேல் என்று சோபை வீசுமிடமெங்கும் பரந்தாமனது உருவத்தையே கண்டானந்தித்தனர். கருங்கொண்டலைக் கண்டதும் எம்பெருமானது திருமேனியின்வைபவத்தையே அனுபவிப்பர். துளபக்காடைக் காணின் அம்மங்கள விக்கிரஹத்தின் அமைப்பையே நினைந்து நினைந்து உருகுவர். மலையைக் காணுந்தோறும் எம்மிறைவனது கருணையையே நினைந்து உள்ளம் அழிவர். அது பார்ப்பார்க்கு இன்பமளித்து தன்னயம் பாராததை எண்ணி எண்ணித் தாமும் அவ்வாறே ஒழுகவேண்டுமென்று எண்ணுவர்! பரந்தாமனது பக்தியிலீடுபட்டு மெய்ம்மறந்து, நடப்பதும் தெரியாது நடப்பர். தம்மொடு தலைவன் கலந்தன்ன நடிப்பர். உள்ளம் தேக்கி கூத்தாடிக் கூத்தாடிக் கூவுவர். வழி நடந்து வந்தது நெடுந்தூரமென அவர்க்குப் படவேயில்லை. உள்ளங்கலந்து அன்பிலீடுபடில் எம்பெருமானது திருநாமமென்னும் திவ்யசக்தியின் பரப்பால் உண்டாகும் உத்ஸாகத்தின் பெருமையால் எதுதான் அமையாது?

ஸூர்யனுடைய ஒளி மறையும் ஸமயத்து ஓர் சோலையுளிருவரும் தங்கினர். கிளிகள் கொஞ்சிக் குலுக்கிய பழங்களிலிருந்து விழுந்த தேனின் பெருக்கைக் கண்டு எம்பெருமானது நாமவினிப்பைப் பெற அவாவுற்றனர். மலைவீழ்ந்து மிகுவேகத்தோடு பாய்ந்து கணவாய் உச்சியிலிருந்து வீழ்ந்தெரிக்கும் அருவி நீர்த்துளியைக் காணுந்தோறும் தன்னுன்னத நிலையிலிருந்து யாவர்பாலும் எம்பெருமான் எரிக்கும் கருணைத்திரளே மனதில் பதியும். பச்சைப் பசேலென்று பண்ணை முழுதும் படர்ந்து விளங்கும் பசுமைத் தொடர்செழித்து இனிது ஓங்கும் பரந்தாமனது அழகையே மனத்திலூட்டும். நிர்மலமாக நிற்கும் ஓடைநீர் முழுதும் "ஞானப் பெருந்தீபம் கொளுத்திய" பெரியாரது வைபவத்தையே எடுத்துரைக்கும். சிவந்து படர்ந்து விளங்கிய செவ்வானத்தில் பொன்னென எதிர் தோன்றிய நகரம் இருளில் பதிந்து மதியவன் தோன்ற கண்ணிற்கு எதிர்படல், மாயை யொழிந்ததும் மனவமைதியையே குறிப்பிடும். கீழ்க்கொண்டலைக் கிழித்து இனிது ஓடி வெளிவரும் சந்திரனுடைய வேகம் ஐம்புலப்போக்கை அறிய வழி காட்டும். அம்மதியவன்பால் அருகு விளங்கும் நக்ஷத்திர பரிவாரம் மானிடரின் சிறுமையையும் எம்பெருமானது பெருமையையும் சாங்

தம், தயை, பொறை முதலிய அனந்த குணங்களை உருவகப்படுத்தும்.

இத்தகைய இளங்கொழுந்தன்ன செழுமை வாய்ந்து எவர்க்கு மினிமை யூட்டும் இடத்தில் அன்பென்னும் வெள்ளப்பெருக்கில் மூழ்கி விளங்கு மிவ்விருவரும் தங்கி காலங்கழித்து வரும்பொழுது "ஹே! நாரத! இப்புரத்தையும் இதன் புறச்செழுமையையும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரமானந்த மடைகிறேன். 'பழந்தன மிழந்தவர் படைத்த தெனலா' னேன். ஸரயூ நதி தீரத்து இனிது விளங்கிய என் தலைவனது நகரேபோல் இந்நகரம் தோன்றுகிறது. இக் கோபுரத்தை நோக்க நோக்க அவ்வயோத்தியைக் கண்டாற்போல் காணுகிறேன். இது அயோத்தியோ? இவ்வூரரசன் ராமன்தானோ? ராமனை இனி யெங்குக் காணலாகும்?" என்றார் ஹனுமார்.

"நண்ப! இது அயோத்தி யல்ல; துவாரகை. இந்நகர்க்கு மன்னன் ராமன்தான்."

"ராமனா? யார் அவர்? சக்கரவர்த்தி திருமகனா? என்னிரு தோள்மேல் தாள்பதித்து என் பவத்தை யொழித்த எனது தலைவனா?"

"சக்கிரவர்த்தித் திருமகனா? அவர் யார்?"

"தசரத சக்கிரவர்த்தியின் மூத்த குமாரன்; ரகுராமன்"

"அவரல்ல இவர்—அவரல்லவே அல்ல."

"மற்று யாரிவர்?"

"உமது ராமருக்கு முன் என்ன இருக்கும்?"

"அவர் முன் இருந்தது ஒன்றும் இல்லை."

"அவ்வளவு தானோ? அவர் வெறும் ராமன் தான்; அவ்வளவே."

"வெறும் ராமன் என்று அவரைப் பரிகசிக்கிறாய்?"

"யான் பரிகசிக்க வில்லையே."

"மற்றெவன் பரிகசித்தது?"

"உமது ராமன் வெறும் ராமன்தானே? அதை முன் சொல்லும்."

"மூலபலங்களையும் முடியாத அரக்கரை கையொன்றால் அம்பு வாங்கி எங்கும் புகழ்பெற்று ஜயவீர கோதண்டந் தாங்கி, 'சொல்லொக்கும் கடிய வேக சுடுசரங்" கொண்ட என் தலைவன், ராமன் வெறும் ராமனாய் விட்டாரோ?"

"அப்படி யான் ஒன்றுஞ் சொல்லவில்லை. இவ்விடத்திருக்கும் ராமன் வெறும் 'ராமனல்ல. உமது கைவண்ணம் பெற்ற ராமன், என்னதான் நீர் சொல்லிய போதிலும், வெறும் ராமன்தான். அவரெப்படி பலராமராவர்?"

"பலராமனா? யாரவன்? ராமனைக் காட்டிலும் மிகு பலசாலியோ? வீரனோ? சூரப் பிரதாபப் பெருமையிற் சிறந்தவனோ?"

"அப்படி இருந்தாலொழிய அப்படி பெயர் செல்லுமோ? அந்த ஹஸ்தினாபுரம் பட்டபாடு அதற்கன்றோ தெரியும்? அவர் கலப்பையொன்றே உங்களிராமன் குலத்தைக் கலக்கும். அவரைப் பார்த்தால் உமக்குத்தெரியும். பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்?"

"நெடிய வில் வலிய வாங்கும் என் நாதனைக் காட்டிலும் சிறந்தவன் ஒருவனிருக்கிறான்! அவன் பலராமனாம்! நாம் இதுவரை ராமனுடைய பெயரை வஹிக்கத்தக்க ஆட்களை காண முடியவில்லை. இன்றிங்கு அவர் பெயரை மாத்திரம் வஹித்தாலும் பொறுப்பேன். ராமனோடு நிற்காமல் பலராமனென்று பெயர்கொண்டு என் தலைவனுடைய பெயரை ஏளனம் செய்ததன்றி அவர் வலியின் திறமையையும் பரிகலிக்கும் நாமங்கொண்டுளான்! அவன் யார்? அவ்வற்ப குணங்கொண்டவனைக் கண்டால் யான் என்ன செய்வேன் தெரியுமா?"

"தெரியும்! முதுகைக் காட்டிக்கொண்டோடுவீர். நான் சொல்வது பொய்க்குமா? அவரிடம் உமது இருமாப்பு செல்லுமா?"

"பார்த்தால் அப்பொழுது தெரியும்."

"நான் அவரிடம் போய் தங்களிடம் வரும்படிச் சொல்லுகிறேன்."

"அப்படியே செய். சீக்கிரத்தில் அவனை அச்சுவேறு ஆணி வேறாக்கி விடுகிறேன்."

"இதோ வந்துவிட்டேன்" என்று ஓடினார் நாரதர்.

* * *

துவாரகையின் ராஜவீதி. வரிசை வரிசையாக அமைந்த வீட்டின் உப்பரிகைகளில் பதித்த

கலசங்களின்மேற் பதிந்த ஸூர்யனுடைய ஒளி தவறி தெருவெங்கும் தங்கத்தொடு தவழ்ந்தது. இருபுறங்களில் வரிசையாய் வளரும் கமுக மரத்தின் மணத்தில், உடன் படர்ந்த மாதவிக்கொடியில் மலர்ந்த வாஸனை மயங்க, அவ்வீதியின் நடப்பார் மன முழுதும் அத்தெருவின் அழகிலேயே மயங்கும். தென்றற்காற்றும் தேரும் திருநாளும் அத்தெரு வழியே எப்பொழுதும் நடப்பதாயினும் அன்று அங்கு உடன்வந்த கூட்டத்தின் முகத்தில் கொஞ்சமேனும் அமைதி என்பதில்லை. எல்லாரும் பிரமையுள்ளேயே பதிந்தனர். காற்றும் அசைய பயந்தது. கூட்டத்திடையிருந்த ஒரு கிழவனார் பட்டபாடு யாவர் மனத்தையுங் கலக்கும். "ஹே பலராமா! ஹே பலராமா!" என்றிவரிட்ட கூச்சல் அம்மன்னன் அந்தஃப்புரத்திருந்த ஸ்திரீகளையும் வெருட்டி விட்டது. கிழவனார் மெல்ல மெல்ல தத்தளித்து பலராமரது மந்திரத்தை அடைந்தார். என்று மசையாத அரசாட்சி மணியை "டங் டங் டங் டங்" என்று மனம் படக்க கண்டாரது உள்ளம் துடிக்க அடித்தார். பெருங்கூட்டம் வந்துவிட்டது. அந்தஃப்புரத்துத் தன் மனைவியுடன் கேளிக்கையில் விளங்கிய பலராமர் துடுக்கிட்டு "ஹா" வென்றலறிக்கொண்டோடி வந்தார். வந்ததும் கிழவர் அழுதார்; விழுந்தார்; எழ முடியாது திகைத்தார். பேச முடியாது தயங்கினர்: மெதுவாகத் தள்ளித் தடுமாறி கூறுவர்:—

"என்னையனே அபயம்! அபயம்! இந்நாட்டிலினியிருத்தல் முடியாது. ஹே பலராமா! நீங்களிருந்தும் நாங்களிப்படியா பாடுபடுவது. இனி இந்த நாளே எங்கள் பிராஹ்மணக் கூட்டத்தை இவ்வூரை விட்டோடும்படி செய்தால்தான் நலம். இங்கவரிருந்தால் உயிர்ச்சேதம்தான்—"

"படபடப்பு வேண்டாம். உமக்கென்ன குறை சொல்லும்; தீர்ப்போம். கவலைபடாதியும்."

"கவலையேன்? ஊர்க்கு வெளியிருக்கும் ஒரு சிறு குரங்குசெய்யும் பாட்டைத் தவிர்க்க உமக்கு வலியில்லையா? அது என்ன பாடுபடும்? அதைத் தடுக்க உமக்குப் பலமில்லையா? உமக்குப் பலராமரென்று யார் பெயர் வைத்தார்கள்? அந்தக் குரங்குக்குப் பதில்சொல்ல யாரால் முடியும்? என்னால் கேட்டுப் பொறுக்க முடியவில்லையே? எல்லாவற்றையுமொழித்த என்னையே அம்மொழிவெருட்டுகிறது. உமக்கென்ன காதில் படவில்லை போலல்லவோ இருக்கிறது."

"ஒரு குரங்கா?"

"ஒரு சிறு குரங்கு—கோபுரவஸ்து—அல்ப சாகாமிருகம். அதுதான். ஒன்றேஒன்று. அப்பா! அதை நினைக்கும் பொழுதே என் உடம்பு நடுங்குகிறது."

"அது என்ன செய்தது?"

"எப்படி என்று சொல்வேன். ஒன்றும் எனக்குத்தோன்றவில்லை. என் நினைப்பே மறந்துவிட்டது. என்னமோ சொல்லிச் சொல்லி பின் 'இவ்வூர் அரசன் யார்?' என்றது. 'பலராமர்' என்றேன். 'யார் பலராமர்?' யாரது? ராமனைக் காட்டிலும் இவன் சிரேஷ்டனே? அம்மடையனைப் பல என்கிற அடைமொழியை எடுத்துவிடச் சொல். இல்லாவிட்டால் என்னோடு வந்து சண்டை செய்யும்படிச் செய்' என்றது. இன்னம் என்னென்னமோ கூறியது. ஐயா என் மூளையே கலங்கிவிட்டது. ஐயா உம்மிடம் சொல்லிவிட்டேன். நீங்கள் தயவு செய்து அக்குரங்கைத் துலைத்தால் ஊரார் பிழைத்தார். இல்லாவிடில் அவர் நமனுலகிற்கு வேறு வழி தேடவேண்டியதில்லை. வாலொன்றுதான். அதுவே போதும்."

"நீர் யார்? ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறீர்? யானிருப்பது உமக்குத் தைர்யமூட்டவில்லையா?"

"தைர்ய மூட்டும். ஆனால் என்கண்முன் அப்பொல்லாச் சிறு குரங்கே குடிகொண்டிருக்கிறது. யான் என்ன செய்வேன். யான் நாரதன்

அவர் கேட்டவிதத்திலேயே நடுங்கிவிட்டேன். தயவு செய்து அச்சிறு குரங்கைச் சும்மா விடாதி யும்; உமக்குப் புண்யமாய்ப் போகும். அதை முன் பிடித்து சிறையிடும்."

"என்ன நாரதா நீயா இப்படி வந்தாய்? இது என்ன வேஷம்?"

"உங்களுக் கென்னபரிஹாஸம். வீடுஎரிந்தால் பார்ப்பவர்க்குக் கொண்டாட்டம். எருதின்வலி காக்கைக்குத்தெரியுமோ? நான் பட்டபாடு எனக் குத் தெரியும், அக்குரங்கின்வார்த்தையைநினைத் தால் வயிறு கலங்குறது.வந்தவழியில் என்தம் புரு விழுந்ததே தெரியவில்லை.தலைதப்பினது தம் பிரான் புண்ணியம் என்று உம்மிடம் வந்தேன். காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ளும். அக் குரங்கு தனித்திருக்கும் போதே பிடித்துவிடும். பின் எதிர்ப்பது எப்படியோத்தான் என்றெனக் குத் தோன்றுகிறது."

"என்ன நாரதா? ஒரு குரங்கிற்கா இவ்வளவு பயந்து விட்டாய்! பலே! கோலாடக் குரங்கா டாதோ?"

"உங்களுக்குச் சொல்வதற்கென்ன? இக் கரைக்கு அக்கரை பச்சை. போய்ப் பார்த்தால் தெரியும். நீங்கள் போய்த்தான் பாருமே, அது படுத்தும்பாட்டை. உம்மை முன் பலராமன் என் கிறபெயரைமாற்றி ராமன் எனக்கொள்ளவேண்டு மென்று வற்புறுத்துகிறது. நான் சொன்னல் தகுமா? ஆண்டிச்சொல் அம்பலமேறுமோ?"

"ஸரி நான் எனது படைத்தலைவனுடன் சொல்லி அதை யோட்டச் செய்கிறேன். நீ பயப் பட வேண்டாம். ஒரு க்ஷணத்திற்குள் அது இருக்குமிடமெங்கென்று தெரியாமல் ஓட்டி விடு கிறேன."

"மஹாப்ரபூ! உமக்கு ஸமான பலமுடைய வர் யார்? அதனால்தானே பலராமரெனப் பெயர் பூண்டீர். உங்களால் ஆகாததெது? இனி எனக் கென்ன குறை."

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கம்.— இச்சங்கத்துப் பதி னேழும் வருடத்து அறிக்கைப் பத்திரத்தைப் பெற்று நோக்குமிடத்து எமக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒருங் குண்டாகின்றன. சங்கத்தலையாய் கொடையாளியாய் தமிழ்க்காய் உழைத்த பாண்டித்துரையாரின் மரிப்பால் உண்டாகிய தௌர்ப்பாக்கியத்தைத் தோற்றுவிதம் உழைக்கும் மதுரை வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, P. S. சுப்பிர மணிய ஐயரவர்கள் சங்கத்தலைவராயும், தமிழின் உயர் விற்கு வேண்டிய உதவி புரிய தயாரா யிருக்கும் கானடுகோத்தான் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, சா. ராம மு. சித. பெத்தாச்சி செட்டியாரவர்கள் உப அக்கிராஸனதிபதி யாயிருப்பதும், எல்லோருக்கும் இன்பம் தரும். காரிய தரிசிகள், மதுரை வக்கீல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, T. C. ஸ்ரீநிவாச ஐயங்கார், T. N. சுந்தரராஜ ஐயங்கார் இவர்கள் ஆர்வமும் புகழத்தக்கதே. ஊக்கத்தோடு உழைத்திவர் செய்யும் செயல்களை ஜனங்கள் கவனி யாதது நமக்குப் பெருந்துன்பம் உண்டாக்குகிறது. இச் சங்கத்தார் வெளியிடும் "செந்தமிழ்" ப் பத்திரிகைக்கு இந்தத் தமிழ் நாட்டிற்குள் பெறத்தக்கவர் 256 பேர் களே என்பதை நோக்குமிடத்து மிகுந்த வருத்தத்தை உண்டாக்குகிறது. மற்ற இராஜதானிகளில் தமது தாய்ப்பாஷையைப் போற்றுவதுபோல் இந்நாட் டிற்கு இன்னம் ஞானோதயம் ஆவதென்றோ! தமிழ்ப் புத்தகங்களைப் பரிசோதித்து தக்கவித மளிக்கும் பேருதவியைக் கவனியாது விளங்கும் நமது தமிழகத் தினற்கு யாம் மிக்க வணக்கமாக ஷ பத்திரிகையைப் போஷித்துத் தாமும் பேறடைய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம்.

***

லார்ட் பெண்ட்லண்ட்.—சென்னைக் கவர்னராய் வரப்போகிற லார்ட் பெண்ட்லண்ட் ஸ்காட்லண்ட் மந்திரியா யிருந்தவரென்று சொன்னோம். அவர் ராச் சிய நிருவாகத்திறமைமட்டுந்தானுடையவரென்று நாம் நினைப்பதற்கில்லை. அவர் புஸ்தகங்கள் எழுதும் யோக் கியதையுடைய கிரந்த கர்த்தா என்று காண்கிறது. 1901 முதல் 1911 வரை இறந்துபோன பிரபலஸ்தர் களாயுள்ள 1600கனவான்களின் ஜீவிய சரித்திரங்களை யெழுதிய 300 கிரந்த கர்த்தாக்களில் அவர் ஒருவ ரென்று தெரிகிறது. அவர் மிஸ்டர் ஆஸ்க்வித்துக்கு முன்னே லிபரல் கவர்ன்மெண்ட் தலைவராயிருந்த ஸர்

ஹென்ரி காம்பல் பானர்மானின் ஜீவிய சரித்திரம் எழுதியிருக்கிறார்.

* * *

உலகத்திலுள்ள உன்னத சிகரம்.—இதுவரையிலும் ஹிமயமலையில் உன்னதசிகரமாகிய எவரெஸ்டு தான் உலகத்திலுள்ள மலைச்சிகரங்களில் உன்னதமானது என்று படித்தும் கேட்டும் இருந்தோமல்லவா? கிஞ்சிங்கங்காதான், எவரெஸ்டைவிட சில நூறு அடி உயரம் என்று கண்டுபிடித்திருக்கிறதாகத் தெரிய வருகிறது.

* * *

ஒரு புதுவகைப் பெட்டி.— புதுவகை நகைப் பெட்டி யொன்று கண்டுபிடிக்கபட்டிருக்கிறது. யாராவது வந்து நகைப்பெட்டியைத் தூக்கினால் அது நாய் போல ஓயாமற் குலைத்துக்கொண்டிருக்குமாம். எட்டு மணி ஓயாமற் குலைக்குமாம். அதை நிறுத்தவேண்டுமானால் பெட்டியின் சொந்தக்காரன் வந்து அதைத் திறந்து குலைக்கும்படி உள்ளே வைத்த யந்திரத்தை அமர்த்திவிடவேண்டுமாம். இப்பெட்டி உபயோகத்துக்கு வந்தபின் களவுபோகமாட்டாது. எங்கே வேணுமென்றாலும் அச்சமின்றி நகைப்பெட்டியை வைத்துப் போகலாம்.

* * *

நான்கு பிள்ளை ஒரே முறையில் பெற்றவள்.—விசாகப்பட்டணத்திலிருந்து பெங்களூருக்குச் செல்ல ரயிலில் பிரயாணஞ்செய்து கொண்டிருந்த ஒரு ஸ்திரீ சென்றமாதம் 4-ந்தேதி காலை 2-30 மணிக்கு ஹிந்துபூரில் ரயில்வேயை விட்டிறங்கினள். நான்கு மணிக்கு ஒருபெண் குழந்தையைப்பெற்றனள்.பின்னர் அவ்வூர் ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோகப்பட்டனள்; அங்கு 7 மணிக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது; பின்னரும் 7-15 மணிக்கு வேறிரண்டு பெண் குழந்தைகள் பிறந்தன. முதல் பிறந்த குழந்தை யுயிரோடிருக்கின்றது. ஏனைய மூன்று பிள்ளைகளு மிறந்துபோயின. எல்லாக் குழந்தைகளும் பூரண ரூபம் பெற்றிருந்தன. தாய் சுகமா யிருக்கின்றனளாம்.

* * *

கானடா ரயில் பாதையின் நீளம்.—கானடா தேசத்திலுள்ள ரயில்பாதை மொத்தத்தில் 26000-மைல் நீளமுடையதாம். இவ்வாறு வேறு தேசங்களிலில்லையாம்.

காப்பியின் குணதுற்றங்கள்.—அமேரிக்காவிலுள்ள வைத்திய சாஸ்திரிகளுட் சிலர் காப்பி குடிப்பது பற்றி யாராய்ச்சிச் செய்து, காப்பியை யளவிற்கு மிஞ்சி யுண்டால் கெடுதி யுண்டாகுமென்றும், மிதமாகவுண்டால் மூளைக்குப் பலமும், தேகத்திற்குச் சுறுசுறுப்பு முண்டாகுமென்றும், தினமொன்றிற்கு 2-சேர் காப்பிக்குமேல் குடித்தல் கூடாதென்றும் தெரிவித்திருக்கின்றனர்.

* * *

W. T. ஸ்டெட் என்பவரது ஆஸ்தி.—டிடானிக் கப்பல் முழுகியபோது இறந்துபோன W. T. ஸ்டெட் என்பவருடைய ஆஸ்தி 13000 பவுண்டாம்.

* * *

சென்னை மாகாணத்தில் இறக்குமதியாகும் சைகிலும் மோடார்காரும்.-சென்ற 1911-12-ம் வருஷத்து ரிபோர்ட்டின்படி, அயல் நாட்டிலிருந்து இந்த மாகாணத்தில் இறக்குமதியான ஸைகில்களின் மதிப்பு 6,57,000 ரூபாய். இதற்கு முன் வருஷத்திலோ 5,19,000 ரூபாய். மோடார்கார்களோ 1911-12-ல் 10,46000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியா யிருக்கின்றன. அதற்கு முன் வருஷத்தில் 6,24000 ரூபாய்க்குத்தான் வந்திருக்கின்றன. ஸைகில்களும் மோட்டார் கார்களும் இப்படி அதிகமாய் இறக்குமதியாக, குதிரைகள் இறக்குமதியாவது குறைந்துவிட்டது. 1910-11-ல் 1006 குதிரைகள் வந்து இறங்கி இருக்க, இந்த 1911-12-ம் வருஷம் 780 குதிரைகளே வந்திறங்கியிருக்கின்றன, ரஸாயன எருவில் 1910-11-ல் 153000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியாயிருக்க, 1911-12-ல் 294000 ரூபாய்க்கு இறக்குமதியா யிருக்கிறது.

* * *

பர்மா அரிசி.—ஸ்வீடன் தேசத்தார் இப்போது பர்மா தேசத்தரிசியை வாங்கவாரம்பித்திருக்கின்றனர். இனி இந்தியாவிற்குப் பர்மா தேசத்திருந்து அரிசி வருதல் குறைவுபடும்.

புத்தக வரவு
BOOKS RECEIVED

கோமதி கோகிலமானது * ஓர் இனிய செந்தமிழ் நாவல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ N, R. ஸுப்ரமண்ணிய சர்மா இயற்றியது. விலை அணு பத்து.

மதன காந்தி * ஓர் இனிய தமிழ் நாவல் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஆரணி குப்புசாமி முதலியார் இயற்றியது. விலை ரூபா ஒன்று.

* இப்புத்தகங்கள் 'விவேக போதினி' ஆபீஸில் கிடைக்கும்.

வீதை. ராமர். லக்ஷ்மணர். ஹனுமார்.

ராமபஞ்சாயதனம்.

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரிதாபிஸு ஆடிமீ ௸ 1912-ஸு ஆகஸ்டுமீ { பகுதி 2

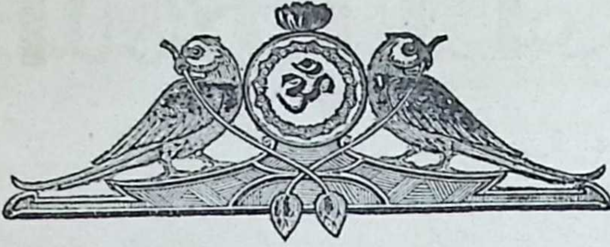
ஜீவன்முக்தர் பாகுபாடு

VARIETIES OF LIVING DEADMEN

ஜீவன்முக்தர்கள் வெளி வ்யவஹாரங்கள் உள் அனுபவங்களால் மாறுபடும் விதங்களை உத்தேசிக்கில் மூன்று விதமாக விருப்பர். அவர்களுக்கு முறையே பிரஹ்மவித், பிரஹ்மவரன், பிரஹ்மவரியான் என்று பெயர். இதில் முன்னர் எடுத்துக்கூறியுள்ள லக்ஷணங்கள் பிரஹ்மவித்தினதே. இவர் மூவர்களுக்கும் பொதுவாக இவைஇருப்பினும்,பின்னவர் இருவருக்கும் சிற்சிலசிறப்பு லக்ஷணங்கள்வெளிவ்யவஹாரங்களில் காணப்படும். பிரஹ்மவித் எல்லா வ்யவஹாரங்களுக்கு இடையிலும் இருந்து மோஹமடையாது ஒதுங்கியே நிற்பன். இதனால் அவனுக்கு உலகில் த்ரஷ்டதுக்கம் அதாவது துக்கத் தோற்றம் மாறவே மாறாது. இவனுக்கு உலகங்களும் அதனால் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களும் ஸ்வப்நம் போலவாவது தோற்றிக்கொண்டே இருக்கும். உள்ளனுபவ விஷயத்தில் இவனைப்போலவே மற்றைய இருவரும் இருந்தபோதிலும், அனுபவத்தில் அழுந்தி நிற்கும் அப்யாஸ பலத்தால் இவர்களிடம் வ்யவஹாரம் அணுகவே மாட்டாது. இரண்டாமவன் தன் தேஹதாரணத்திற்கு வேண்டிய வ்யவஹாரம் மாத்திரமாக நின்று ஸமாதி ஸாதிப்பன். மூன்றாமவன் இவ்விஷயமாகப் பிறர் கூறத் தொழிற்படுவன். ஆகவே இவர்களுக்கு ஸமாதியில் மனம் அழுந்தியே நிற்கும். இந்த அவசிய வ்யவஹாரங்கள் நீங்கியதும் மனம் தானே ஸமாதியில் சென்றுவிடும். மற்றைய விரிவிற்கு இடமே இராது. முதலவனிடம் வ்யவஹாரங்கள் மேன் மேலும் தொடரும், ஆனால் அவைகளிலிருக்கும் பொழுதே தன் அனுபவச் சிறப்பு அவன் மனதில் ஊறிக்கொண்டும், ஓய்ந்தவேளையில் மற்றையவர்கள் போல ஸமாதியில் மனம் அழுந்திக்கொண்டும் இருக்கும்.

பிரஹ்மவித் மூன்று விதமாக உலகில் காணப்படுவன். இவர்களுக்கு முறையே மஹாகர்த்தன், மஹாபோகி, மஹாத்யாகி என்று பெயர். அவசியமான வ்யவஹாரங்களுள் இருந்து நிர்வஹிக்குங்கால் காந்தச் சிலைமுன் இரும்புத்துண்டுகள் அசைவதுபோல எல்லாம் தன்முன்சேஷ்டிக்கத் தனக்குயாதொருவிகாரமும் இல்லை என்ற மன உறுதி மாறாது நின்று ஸமாதியில் இருக்கும் ஸாக்ஷிவிருத்தியே மனதில் ஊறிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றவனே மஹாகர்த்தன். ஜனகர் இம்மாதிரியான மஹாகர்த்தர். உணவு, அனுபவவஸ்துக்கள் இவைகளின் ஏற்றத்தாழ்வுகளைப்பாராது நியாயப்படித் தன்னிடம் வந்துசேருபவைகளை பொறுமையுடன் காட்டுத்தீப்போல அனுபவித்து விகாரமற்றிருப்பவனே மஹாபோகி. கிருஷ்ணன் இத்தகைய மஹாபோகி. உலகவிசித்ரம், நன்மை தீமை முதலிய த்வந்தங்கள் எது எதிர்ப்படினும் ஸ்படிகத்தில் வர்ணம் தோன்றியும் அது உண்மையில் நிர்வர்ணமாகவே இருப்பதுபோல மனம் எப்பொழுதும் ஆச்சர்யம் முதலியவைகளால் கலங்காது தெளிந்திருப்பவனே மஹாத்யாகி. சுகர் தத்தாத்ரேயர் ஆகிய இவர்கள் மஹாத்யாகிகள்.

இவ்விஷயங்களைக் கூறிவிட்டு கைவல்லிய நவநீதம், 'விரத மூன்றுடையவரே வீடுளோரே' என்று சொல்லி இந்த ஜீவன்முக்தர் பாகுபாட்டை முடிக்கின்றது. அதாவது ஜீவன்முக்தர்கள் இம்மூன்று விதமாக விருந்தபோதிலும் இதை அடைய முயலும் அப்யாஸி இம்மூன்று விரதத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் அவன் முக்தி பெறுவது நிச்சயம் என்பதாயிற்று. அப்யாஸிக்கு வ்யவஹாரம் வந்து தாக்கிக்கொண்டிருக்கும். அவன் மனம் கலங்குவதும் தெளிவதுமாகவிருக்கும். அவன்தனக்குவரும் வ்யவஹாரங்களுக்கு ஏற்ப இம்மூவர் லக்ஷணங்களிலும் பழகி வரவேண்டும். பின்னர் ஜீவன்முக்த நிலை வருங்கால் ஏதாவது ஒரு லக்ஷணம் தானே ஓங்கிநிற்கும். முன்னரே இவைகளைப் பிரித்து அப்யாசம் செய்யலாகாது என்பது சாஸ்திரங்களின் துணிபு.

விவேக போதினி

தொ 5.] பரீதாபிஸூ ஆடிமீ [பகுதி 2

விக்கிரஹ ரஹஸ்யம்

THE INNER MEANING OF IMAGES

9. ஸ்ரீராமர்

இந்த விக்கிரஹம் பொதுவாக ஒரு வில்லைக் கையிலேந்திய புருஷன் ஸீதா லக்ஷ்மண ஹனுமாரோடு நிற்பதாக அமைந்துள்ளது. இதைத் தியானபரமாக வழிபடும்பொழுது, ஒரு ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டு வலது காலைத் தொங்கவிட்டு இடது காலை வலது முழந்தாளின்மேல் போட்டுக்கொண்ட ஸ்ரீராமர்மடியில்தன்னைநோக்கி இருக்கும் ஸீதையை உட்காரவைத்துக்கொண்டு, கையில் உபதேசமுத்திரை தாங்கி லக்ஷ்மணர் பரதர் சத்ருக்னர் ராஜோபசாரங்கள் செய்ய எதிரில் ஹனுமார் கூப்பிய கையுடன் மஹா விநயத்துடன் நிற்க கற்பகவிருக்ஷ நிழலில் அமைந்திருப்பதாக ஆராதிக்கப்பட்டு வருகிறது. இவ்விருவித விஷயங்களையும் சித்திரங்களில் காணலாம். உட்கார்ந்திருக்கும் மாதிரி, கையில் பிடித்திருக்கும் உபதேசக்குறி ஆகிய இவைகளைப் பின்னர் தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹ விஷயமாக எடுத்து விவரிப்போம். கற்பக விருக்ஷத்திற்கு அடியில் இருப்பதாக எண்ணுவது இந்த மூர்த்தி ஆராதிப்பவன் விரும்பியதை எல்லாம் கற்பக விருக்ஷம்போலக் கொடுக்க வல்லது என்பதைக் குறிக்கும்.

ராமகதையை வால்மீகி மஹரிஷி வெகு விஸ்தாரமாக எழுதியிருக்கிறார். இதை அறியாதார் ஒருவருமில்லை. ஆதலால் அதை இங்கு எடுத்து விஸ்தரிக்காமல் விடுவோம். இந்தக் கதையின் ரஹஸ்யப்பொருள் இருவிதமாகக் காணப்படும். முதலாவது பக்திபரமானது. இதில் ராமரை வழிபடு கடவுளாகவும், இவரை பக்தி செய்து நல்லகதி யடைந்த ஸுக்ரீவன், லக்ஷ்மணர், ஜடாயு, விபீஷணர், ஹநுமார், குஹன், ஸீதை, மஹரிஷிகள், சரபங்கர், சபரி, காகாஸுரன், பரதர் முதலியவர்களை விதம் விதமாய்க் கடவுளைப் பக்தி செய்தவர்களாகவும் கொள்ளலாம். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே பக்தி ஸூத்ரத்தில் நாரதர், 'மஹிமாஞானத்தால் வருவது, தர்மஞானத்தால் வருவது, உபாஸனக்கிரமத்தால் வருவது, தாஸ்யபாவத்தால் வருவது, ஸஹ்யபாவத்தால் வருவது, ஸ்நேக (நாயகாநாயக) பாவத்தால் வருவது, தான் பகவானுடைய குழந்தை என்ற பாவத்தால் வருவது, ஆத்ம நிவேதனத்தால் வருவது, தாதாத்மிய பாவத்தால் வருவது, துக்கத்தால் வருவது, பிரிவாற்றாமையால் வருவது, ஆகிய இப்பதினொரு விதங்களால் ஒரே பக்தி பதினொரு விதமாகக் காணப்படும்' என்று எடுத்துக்காட்டி இருக்கிறார். ஆகவே ராமாயணமானது இப்படி அநேக விதமாய் ஒரே பரம்பொருளைப் பக்தி செய்து பரமபதமடைந்த மஹான்களது சரித்திரமூலமாய் நமக்குத் தகுந்த வழிபாட்டைப் பின்பற்றி நற்கதியடைய நம்மைத் தூண்டுகிறது.

இரண்டாவது விதம் ஞானபரமானது. இது அத்யாத்ம ராமாயணத்தில் காணப்படுகிறது. சிற்சில மாறுபாடுடன் ஆனந்த ராமாயணத்திலும் காணப்படுகிறது. பின்வருவது அத்யாத்ம ராமாயணத்தில் பாலகாண்டம் முதல் ஸர்க்கத்தில் காணப்படுவது.

மோக்ஷமென்ற அயோத்திமாநகரில் பிரம்மமென்ற தசரதர், ஞானசக்தி இச்சாசக்தி கிரியாசக்தியாகிய கௌஸல்யை ஸுமித்ரை கைகேயி என்ற மனைவிகளோடு அரசாண்டு வந்தார். அப்பொழுது ஞானசக்தியிடம் ஆத்மாவாகிய இராமர் தோன்றினார். அவ்யக்தமாகி குழந்தைப்பருவத்தில் தன் நிஜஸ்வரூபத்தை மறந்து சிரவணமென்னும் வஸிஷ்டாது உதவியால், வைராக்கியமாகிய லக்ஷ்மணரோடு மனனமென்ற விசுவாமித்திரரை அடுத்து, பின்பு அவரை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஆத்மாவாகிய இராமர் பாபங்கள் என்னும் கொடிய அரண்யங்கள் முதலியவைகளைத் தாண்டிச்சென்று,ஞானமாகிய அம்பால் ஆவரணமாகிய தாடகையைக் கொன்று, இச்சையாகிய மாரீசனைத் தன்னை அணுகாதபடி வெருட்டி ஓட்டிவிட்டார். அதன் பின்பு ஏகாந்தமென்னும்

மிதிலா நகரத்துட்சென்று, சாந்தமென்னும் ஜனக ராஜனது ஆனந்தமென்னும் ஸீதையாகிய பெண்ணை விவாஹம் செய்துகொண்டு ஆத்மாவாகிய இராமர் மதமாகிய பரசுராமரைத் தலை எடுக்க ஒட்டாது பங்கப்படுத்திவிட்டு 'நான் பிரும்மபின்னனான ஜீவனல்ல' என்று தெளிய மோக்ஷமென்னும் அயோத்தியை அடைந்தார்.

ஜீவப்ரம்ம ஐக்கியமாகிய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் நடப்பதை, கிரியா சக்தியாகிய கைகேயி சஞ்சலமென்னும் கூனியால் அறிந்து, பிரம்மமாகிய தசரதருக்கும் ஆத்மாவாகிய இராமருக்கும் பேதம் உண்டாக்கினாள். உடனே ஆத்மாவாகிய இராமர், ஆனந்தமாகிய ஸீதை, வைராக்கியமாகிய லக்ஷ்மணர், ஆகிய இவர்களோடு சித்தமென்னும்ஸரயூவைத் தாண்டி புத்தி என்ற குஹனோடு நேசித்தார். பின்பு விக்ஷேபம் என்ற காட்டின் வழியாகத் தபஸ் என்ற சித்திரக்கூடத்தை அடைந்து, மனஸ் என்ற காகாஸுரனுடைய ஸங்கல்பம் என்ற கண்ணைக் கெடுத்து, நிர்விகல்பம் என்ற கண்ணை இருந்தபடி விட்டு, அங்கு ஆத்மாவாகிய இராமர் ஸுகமாய் இருந்தார்.

இதன் பின்பு விக்ஷேப வனத்தின் வழியாய்ப் போகையில், எதிர்ப்பட்ட அகங்காரம் என்னும் விராதனைக் கொன்று, வீர்யம் என்ற அகஸ்தியரைத் தரிசித்து, தைரியம் என்ற அஸ்திரத்தை வாங்கிக்கொண்டு, காமம் என்ற சூர்ப்பனகையை அடக்கினார். அப்பொழுது அதனால் எழுந்த ஆகாமி கர்மமென்ற கரதூஷணாதிகளை வென்றார். இப்படி இருக்கையில் முன்னமேயே ஒழிக்காது விட்டிருந்த இச்சை என்ற மாரீசன் மறுபடியும் வர, அதனால் ஆனந்தமென்ற ஸீதையைப் பிரிந்து ஆத்மா என்னும் இராமர் போக, இரஜோ குணம் என்ற இராவணன் வந்து, ஆனந்தமாகிய ஸீதையைக் கொள்ளைகொண்டுபோய், துக்கம் என்ற லங்கையில் விசாரம் என்ற அசோக வனத்தில் வைத்து, அசுத்த வாசனைகளாகிய இராக்ஷஸிகளைக் காவலாக ஏற்படுத்தினான். இப்படி இருக்க, இச்சை என்ற மாரீசனைத் துரத்திச் சென்று ஆத்மாவாகிய இராமர் கொன்று, நிராசை என்ற பூமியில் அவனைப் புதைத்தார். அப்பொழுது ஆனந்தம் நஷ்டமாய்ப் போனதை ஆத்மாவாகிய இராமர் கண்டு, துக்கித்துக்கொண்டு வைராக்கியமாகிய லக்ஷ்மணரோடு விக்ஷேபம் என்ற காட்டில் மறுபடியும் திரிந்து, சிந்தை என்ற கபந்தனைக் கொன்று, ஸந்தோஷம் என்ற சபரியினிடம் வந்தார்.

ஸந்தோஷம் என்ற சபரியால் ஏவப்பட்டு, ஆத்மாவாகிய இராமர் நிதித்யாஸனமாகிய ஹனுமாரைத் தூதனாக அடைந்து, ஆனந்தமாகிய ஸீதையை ஸதா தியானம் செய்து, ஜனனமென்ற ஸப்தஸால விருக்ஷங்களை அழித்து, பயம் என்ற வாலியைக்கொன்று நிர்பயம் என்னும் ஸுக்ரீவனைக் காத்தார்.

அதன்மேல் நிதித்யாஸனமென்ற ஹனுமார் மோஹமென்ற ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, லோபம் என்ற லங்கிணியைக் கொன்று, அசுத்த வாஸனையாகிய இராக்ஷஸ வீரர்களைச் சிதற அடித்து, ஆனந்தமென்ற ஸீதையைக் கண்டு, இராஜஸமென்ற இராவணனை எதிர்த்து, மௌனமென்ற நெருப்பால் துக்கமாகிய இலங்கையை எரித்து, ஆத்மாவாகிய இராமருக்கு ஸ்வானுபூதி என்ற ஸந்தோஷம் வரும்படி செய்தார்.

இதன் பின்பு மோஹம் என்ற ஸமுத்திரத்தின் கரையில் ஆத்மா என்ற இராமர் வந்து சேர, ஸத்வகுணம் என்ற விபீஷணர் வந்து இவரிடம் குடிகொண்டார். உடனே மோஹம் என்ற ஸமுத்திரத்தைத்தடுத்து, தமோகுணமென்றகும்பகர்ணனைக் கொன்று, இரஜோகுணமாகிய இராவணனை வெருட்டுங்கால், வைராக்கியம் என்ற லக்ஷ்மணர் தோஷம்என்ற இந்திரஜித்தின்பிரமை என்ற பாசக்கயிற்றால் கட்டுப்பட்டு, மோஹம் என்ற மூர்ச்சையில் விழுந்தார். அப்பொழுது நிதித்யாஸனம் என்ற ஹனுமார் நிஷ்டை என்ற ஸஞ்ஜீவி பர்வதத்தை எடுத்து வந்து, வைராக்கியம் என்ற லக்ஷ்மணருக்குப் பலம் என்ற தெளிவை உண்டாக்க, அவர் உடனே தோஷம் என்ற இந்திரஜித்தைச் சீக்கிரத்தில் கொன்றார். இப்படி இருக்கையில், ஸஞ்சித கர்மம் என்ற மூலபலப் படைகள் கோடிக்கணக்காக வர, ஆத்மா என்ற இராமர் தைரியம் என்ற மோஹனாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து, அவைகளை வேரோடு நாசமாக்கினார். உடனே சுத்தவாஸனைகள் என்ற வானரர்கள் தலைதூக்கினார்கள். இதன் பின்பு ஆத்மாவாகிய இராமர், இரஜோகுணமாகிய இராவணனை எதிர்த்து, அகங்காரமென்ற அவன் மார்பைப்பிளந்து, பத்து இந்திரியங்கள் ஆகிய அவன் சிரங்களைக்கொய்து, ஆனந்தமென்ற ஸீதை

யை மௌனம் என்ற அக்கினியில் பரிசுத்தமாக்கி, அவளோடு சேர்ந்து மோக்ஷமாகிய அயோத்தி வந்தார். அங்கு ஜீவப்பிரம்ம ஐக்கியம் என்ற பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு, தாமே பிரம்மமாகிய தசரதராகி ஆத்மாவாகிய இராமர் பிரகாசித்தனர்.

இனி ஆனந்தராமாயணம் விலாஸகாண்டத்தில் 4-வது ஸர்க்கத்தில் காணப்படும் ரஹஸ்யப் பொருளை எடுத்தெழுதுவோம்.

ஸச்சிதானந்தமாகிய விஷ்ணு என்ற ஸாகரத்தில், பூபார ஹரணமென்ற இச்சையாகிய அலை தோன்ற, அதின் திவலை ஆத்மாவாகப் பரிணமித்தது. அப்பொழுது ஹிருதயாகாசமாகிய அயோத்திமா நகரத்திலிருக்கும் சுத்த ஸத்வாந்தஃகரணம் என்ற தசரதருக்கு, இந்த ஆத்மா நான்கு பிள்ளைகளாகத் தோன்றினன். சுத்தஸத்வாந்தஃகரணமாகிய தசரதருக்கு, ஸுபுத்தியாகிய கௌஸல்யை இடம், துரீயாத்மாவாகிய இராமரும், குபுத்தியாகிய கைகேயி இடம் ஸ்வப்நாத்மாவாகிய பரதரும், மத்யம புத்தியாகிய ஸுமித்திரையிடம் ஜாக்ரதாத்மாவாகிய இலக்ஷ்மணரும், ஸுஷுப்தி ஆத்மாவாகிய சத்துருக்கினரும், உண்டானர்கள். இவ்வாறு தோன்றிய துரீயாத்மாவாகிய இராமர், விசுவாமித்திரயாக ஸம்ரக்ஷணம் என்ற மனோவேகத்தால் இழுக்கப்பட்டு, ஜாக்ரதாத்மாவாகிய லக்ஷ்மணரோடு ஸம்ஸாரமாகிய அரண்யத்தின்வழியாகப் போகையில், கெட்ட மனோவிருத்திகளாகிய தாடகையை வதம் செய்து, அதன்மேல் மனோவேகபங்கம் என்ற தனுர்பங்கத்தைச் செய்து பின்பு சுத்தமாயையாகிய ஸீதையை விவாஹம் செய்துகொண்டார். அதன் பின்பு அம்மாயையின் பூர்வ ஸம்ஸ்காரங்களாகிய பரசுராமரை நிக்கிரஹம் செய்தார்.

இவ்வாறு ஆனதும், ஹிருதயாகாசமாகிய அயோத்தி அடைந்து, துரீயாத்மாவாகிய இராமர், ஸ்வப்ன ஸுஷுப்தி ஆத்மாக்களாகிய பரதசத்துருக்கினைப் பிரிந்து, ஜாக்ரதாத்மாவால் ஆதரிக்கப்பட்டு, சுத்தமாயையின் ஸம்பந்தத்தால் வரும் ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார். இப்படி இருக்கையில், சுத்தாந்தஃகரணம் என்ற தசரதருக்குத் துரீயாத்மாவை அடுத்து ஸந்தோஷம் அடையவேண்டும் என்று தோன்ற, அவர் அதற்கு வேண்டிய ஸாதனமாகிய தியானம் என்ற பட்டாபிஷேகத்தை நடத்த முயற்சி செய்தார். இந்த சங்கதியை சஞ்சலமென்ற கூனியால் அறிந்த குபுத்தி என்ற கைகேயி, ஸ்வப்னாத்மாவாகிய பரதனை சுத்தாந்தஃகரணத்தில் குடிகொள்ள வேண்டும் என்றும், துரீயாத்மாவாகிய இராமர் ஸம்ஸாரமாகிய அரண்யத்தில் திரிந்து வெளிவரவேண்டும் என்றும் தூண்ட, அதன்படியே துரீயாத்மாவாகிய இராமர் நடப்பதாக ஒப்புக்கொண்டு, சுத்தமாயை ஜாக்ரதாத்மா ஆகிய இவைகளோடு, ஸம்ஸாரமாகிய அரண்யம் சென்றார். அப்பொழுது துரீயாத்மா ஸம்பந்தமற்ற சுத்தாந்தஃகரணமாகிய தசரதர் தமது உருவம் நீங்கினர்.

ஸம்ஸாரமாகிய அரண்யம் சென்று, துரீயாத்மாவாகிய இராமர் டம்பமாகிய விராதனைக் கொன்று, தேகமாகிய பஞ்சவடியை அடைந்து, பஞ்சபூதமாகிய பர்ணசாலையைக் கட்டிக்கொண்டு அதில் ஒருவாறு விச்ராந்தி அடைந்தார். அக்காலத்தில் அவருக்கு எதிராய் எழுந்த ஆசையாகிய சூர்ப்பனகையை அவர் அடக்க முயல, அப்பொழுது புற்றீசல்போல் கிளம்பி வந்த காமக்குரோத லோபாதிகளாகிய கரதூஷண திரிசிரஸ் முதலிய இராக்ஷஸர்களை வேரறுத்தார். அக்காலத்தில் மோஹமாகிய மாரீசனால் இழுக்கப்பட்டு, இராமர் சுத்தமாயையாகிய ஸீதையைப் பிரிய, அவளை அகங்காரம் என்ற இராவணன் கவர்ந்துகொண்டான். அவள் உடனே தாமஸ நிலையை அடைந்தாள். மோஹமாகிய மாரீசனைக் கொன்றபின்பு, துரீயாத்மாவாகிய இராமர் சுத்தமாயை என்ற ஸீதையினுடைய நிஜஸ்வரூபத்தைக் காணமல்,மிகுந்த துக்கப்படுகையில், ஜாக்ரதாத்மாவாகிய லக்ஷ்மணரது ஸஹாயத்தால் துக்கம் என்ற கபந்தனை அழித்து ஸந்தோஷமாகிய சபரியை அடைந்தார்.

ஸந்தோஷம் என்ற சபரியால் ஏவப்பட்டு, துரீயாத்மாவாகிய இராமர் விவேகமாகிய ஸுக்ரீவனையும், பக்தியாகிய ஹனுமாரையும் அடைந்து, அவைகளை நிலையாய் இருக்கும்படி செய்வதற்காக அவிவேகமாகிய வாலியைக் கொன்றார். பின்பு விவேகம் என்ற ஸுக்ரீவன் பக்தி என்ற ஹனுமாரை, சுத்தமாயை இருக்கும் நிலையைத் தெரிந்துவரும்படி அனுப்பினன்.

அப்பொழுது பக்தி என்ற ஹனுமார், தமது சிறப்பால் ஸ்தூல தேகம் முதலிய இடையூறுக ளால் நிறைந்த அஜ்ஞானம் என்ற ஸமுத்தி ரத்தை எளிதில் தாண்டி, லிங்கதேகம் என்ற இலங்கையை அடைந்து, அகங்காரமாகிய இரா வணனால் தாக்கப்பட்டு அசுத்தமாகிய துக்கத் தில் மூழ்கி, தாமஸ நிலையை அடைந்து துக்கப் படும் ஸீதையைக் கண்டு துரீயாத்மாவிடம் சங் கதியைத் தெரிவித்தார்.

அப்பொழுது விவேகம் என்ற ஸுக்ரீவனோ டும், அவன் பரிவாரங்களாகிய நல்ல வாஸனை கள் என்ற வானர ஸேனையோடும், துரீயாத்மா வாகிய இராமர் அஜ்ஞானம் என்ற ஸமுத்திரத் தின் கரை வந்தார். அங்கு உத்ஸாஹம் என்ற விபீஷணர் வந்துசேர, அவரது தூண்டுதலால் அஜ்ஞானத்தைத் தாண்டும் உபாயமாகிய ஸேது பந்தத்தை நன்றாகச் செய்து, லிங்கதேகம் என்ற இலங்கையை அடைந்து, மதம் என்ற கும்பகர் ணனையும், மத்ஸரம் என்ற இந்திரஜித்தையும் கொன்று, முடிவில் அகங்காரம் என்ற இராவண னைத் துரீயாத்மாவாகிய இராமர் வெட்டிச் சாய்த் தார். இதன் பின்பு, அசுத்தமாயிருந்த மாயை யாகிய ஸீதையை, சித்தசுத்தி என்ற அக்கினி யால் பரிசுத்தமாக்கி அவளை ஸாத்விக நிலையை அடையும்படி செய்து, அவளை இராமர் அங்கீ கரித்துக்கொண்டார். எல்லாம் முடிந்தவுடன், துரீயாத்மாவாகிய இராமர் தனது நல்ல ஸ்நே கிதர்கள் முதலியவர்களோடு லிங்கதேகமாகிய இலங்கையை விட்டு, ஹ்ருதயாகாசமாகிய அயோத்தியை வந்து, ப்ரஹ்மானந்தம் என்ற ராஜ்யபோகத்தை அடைந்தார்.

முடிவில் ஸரயூவில் பிரவேசித்தலாவது, ஹிருதயாகாசத்தை மஹாகாசத்தில் லயிக்கும் படி செய்து ஸச்சிதானந்த ரூபமான விஷ்ணு ரூபத்தைத் துரீயாத்மாவாகிய இராமர் அறிந்து ஸாயுஜ்யமாகிய முக்தியை அடைவதே.

ராமவிக்கிரஹ ரஹஸ்ய விஷயமாக இரண்டுஉப நிஷத்துகள் இருக்கின்றன. அவையாவன: ராம ரஹஸ்யம், ராமதாபினி என்பவைகளே. இவை களில் ராம ஆராதனக்ரமங்கள் மந்திரங்கள் சக் ரங்கள் முதலியவைகள் எல்லாம் விஸ்தாரமாகக் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் ராமரைப் பரம் பொருளாகி நிற்கும் ஆசார்யன் என்றும், ஹனு மாரை பரமானந்த சிஷ்யன் என்றும், ஸீதையை மாயை என்றும்,லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்களைப் பரம்பொருளது ஸகுண ரூபங்கள் என்றும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இதற் கேற்பவே முக்திகோபநிஷத்தில் ராமர் ஆசார்ய னாகவிருந்து பரமவேத ரகஸ்யங்களை சிஷ்ய னாகவிருக்கும் ஹனுமாருக்கு உபதேசிக்கிறார். மேலும் ராமவிக்கிரஹத்தை ப்ரணவமாகவும் பொ ருத்திக் காட்டி இருக்கிறது. இதில் லக்ஷ்மணர் அ, சத்ருக்னர் உ, பரதர் ம், ராமர் அர்த்மாத்ரை. ஸீதை மூலப்ரகிருதி என்று விளக்கப்பட்டிருக் கிறது இந்த விக்கிரஹத்துள், ஸகலவேத ரஹஸ் யங்களும், ஓம் என்பதனுள் அடங்கி இருப்பது போல அடங்கிவிட்டது. இம்மாதிரி ரஹஸ்யம் இதனுள் அடங்கியிருப்பதால்தான் ராமநாமம் ஸகல பயங்களையும் நீக்கி கைதூக்கிவிடும் தாரக மந்திரமாக மதிக்கப்படுகிறது.

ராம என்னும் நாம விசேஷத்தைப்பற்றி விசா ரித்தால் இது தாரக மந்திரமாகக் கருதத்தக்கது தான் என்பது நன்றாக வெளியாகும். 'நித்யானந் தம்,சித்ரூபம்,அனந்தம் ஆகிய இந்த ஸ்வரூபமாக இருக்கும் இவரிடத்தில் யோகிகள் ரமிப்பதால் (ஆனந்தபரவச ராவதால்)இவருக்கு ராமர் என்று பெயர் வந்தது' என்று ராமதாபனியில் கூறப்பட் டுள்ளது. ர என்பதற்கு ப்ரகாசம் என்றும், ம என்பதற்கு மங்களம் என்றும் பொருள். ர என் பது பரம்பொருளையும், ம என்பது ஜீவாத்ம ஆதாரமான பொருளையும் உணர்த்தி ; ராமா என் பது, இரண்டும் ஒன்றே என்ற வேத ரஹஸ்யத்

பது முதலில் முடியாவிடினும் முடிவில்முடியும். பின்யாவராலும் தள்ளப்பட்டமையால் கெடுதி செய்ய முடியாதாகிவிடும். ஆகையால் பொறுமையே பெருமையை விளங்கச்செய்யும். இதனல் நாம் நன்னிலையிலிருந்து நம்மால் எதிர்க்க முடியுங்காலத்திலும் நமதுபொறுமை நம்மைக் காவாதிருக்க முடியாது.

இவ்வெண்ணங்களை எல்லாங் கொண்டே திருவள்ளுவர்,

‘அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்தற் றலை’

என்ருர். அதாவது தன்னை நின்று வெட்டுவோர்க்கே நிற்க இடம் தரும் பூமியைப்போல் தம்மை இகழ்ந்து அதனல் தமக்குக்கேடு உண்டாகும்படிச் செய்பவர்களை அவர்செய்த தீங்கிலிருந்துப்பொறுத்தல் முதல்தருமமாகும் என்ருர். மேலும் உயர்குடிப் பிறந்தார் (அதாவது தலையாயார்) இடத்திற்ருன் அக்குணம்பொலியும் என்பதும் த்வனிக்கும்படிக் கூறினர். மேற்குடிப்பிறந்தார்க்கு அக்குணமின்றேல் குலம் சாய்ந்துவிடும் என்பதும் கொள்ளப்படும்.

மன்னருக்கும் பொறையுடைமை மிக வேண்டும். அது அருளுடைமையை யூட்டி சிஷ்டபரிபாலனத்திற்கு வழிகாட்டும். அன்றியும் வழிதப்பிகுணங்கெட்டுநல்வழிவிட்ட தீயர்களுக்குத் தக்கதண்டனைமாத்திரம்அவர்க்கிடல் அவனுக்குப்பெருமை உண்டாக்காது. தண்டித்ததும் பொறுத்து வழி தப்பினவர்களை நல்வழியில் கொண்டுவர முயற்சிகொண்டுஅவர்களை மேல்வழியில் புகுத்தலே அரசனது பெருந்தன்மையையும் அருளுடைமையையும் காட்டும். இதற்குப்பொறுமைவழிகாட்டும். அன்றியும் ராஜாங்க விஷயங்களில் நியாயங்களை அறிய நிதானமே முக்கியமாக வேண்டியது. உலகத்தாரது ஸுக துக்கங்களுக்குக் காரணமாகிய சட்டங்கள், ஒழுங்குகள் நடத்துவதில் முன்பின் யோசித்து அநுபவ வழியை ஒட்டிச் செய்வதற்கு நிதானம் முக்கிய ஸாதனம். நிதானமும் பொறுமையின் பால்பட்டதால் பொறுமை அரசற்கு இன்றி அமையாதது. அவ்வாறே அது நியாய வாதிகளுக்கும் நியாயாதிபதிகளுக்கும் இன்றியமையாததென அறியலாம். இவையெல்லாம் இம்மைப்பாற்பட்டன.

‘பொறுமை’ என்பது ‘அடங்குந்தன்மை’ என்று கூறினேம். பின்னது மனமடங்கலின் வழியென்றும் இம்மைக்கு மறுமைக்கு முதவியானது என்றுங் கூறப்பட்டது. இங்கது விரிந்தபொருளில் கொள்ளப்பட்டது. படவே அருள், அன்பு முதலிய குணங்கள் அதன் விரிவில் மயங்கிவிடும். ஆயினும் தமக்கின்பம் துன்பம் எதுசெய்யினும் வெளிக்காட்டாதிருத்தலாகிய மனே நிலைமையே பொறுமை என்று சொல்ல வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது. மேலோர் செய்த நன்மையைக் காட்டுவது, உலகிற்கு ஒக்கும்; மேலும், அது நற்பிறவிக்கு ஆளாக்கும். கீழ்மையைக் கூறல் அது கீழ்ப்பிறவிக்கு ஆளாக்கும். புண்ணியமும் பாவமும் அற்ற நிலையே பிறவியறச் செய்யும். அதனல் தனக்குச் செய்யும் கீழ்மையையும் மேன்மையையும் எண்ணுதிருத்தல் தான் பொறுமையின் உயர்ந்த நிலையாகும். அதாவது, மனனவது கீழ்மை மேன்மை என்கிற பாவங்களால் அசைக்க முடியாது ஒடுக்கப்பட்டது என்பது விளங்கும். அதனல் பொறுமையின் நிலைமைப் பெறப்பட்டது. இவ்வளவு விரிவும், உயர்வும், பொருளும் வாய்ந்த பொறுமை என்னும் பதத்தை, ‘ஒருவர்க்குச் செய்த கெடுதியை வெளிக்காட்டாதிருத்த’ லென்னும் பொருளில் கொள்ளுதல் அப்பதத்தின் பெருமையைக் குறைக்கும். பொறுமை என்பது விரிந்த அரும்பெரும் நிலையைக்காட்டும் மொழியென அறியப்படும்.

இனிப் பொறுமையின் ஸ்வபாவத்தைக் காட்டும் அநுபவத்தில் சில கூறுவோம்:—காகாஸுரன் தன்மனைவியின்பால்செய்ததவறை மன்னித்த இராமர்; நக்ஷத்திரகனும் விச்வாமித்திர

னும் வருத்த அவர்க்கே இன்பஞ்செய்த ஹரிச்சந்திரன்; தமக்குக் காட்டிலிருக்கத் துன்பஞ்செய்த துரியோதனன், ராக்ஷஸர்கள் கைகளிலகப்பட்டுக் கஷ்டப்படும்போது, அவனை மீட்டுவரும்படிச்செய்த தர்மபுத்திரர்; தனக்குத் துன்பஞ் செய்த விசுவாமித்திரர்க்கு நன்மையையே செய்த வசிஷ்டர்; ஊரையெல்லாம் எரிக்கிரையாக்கவும் மௌனமாயிருந்த ஜனகர்; யுத்தஸந்நதமாய் பாண்டவ கௌரவ ஸேனை நிற்க துரியோதனனுக்கு நல்லமுஹூர்த்த மிதுதான் என்று மெய்யன்போடு கூறிய ஸஹாதேவன்; ஒட்டக்கூத்தன் தன்பால் கொண்ட பகையால் அவனைக் கொல்லச் சென்று முடிவில் அவனைத் தழுவிய புகழேந்தி; பெண்களது கற்பைக் காக்கக் கையையும் வெட்டியளித்த பொற்கையான் மாறன்; இவர் முதலானவர்களது காதைகளின்மூலமாகப் பொறுமையின் ஸ்வபாவத்தையும், அதன் விரிவையும், பெருமையையும், அது மனதை ஒடுக்கி மேல்வழிக்கு அழிவில்லா ஸாதனமாதலையும், இவையனைத்தையும் அறியலாம்.

வா. சேஷகிரி.

வியாயாமம்:—காலையிலும் சாயரக்ஷையிலும் வெளியில்போய்க் காற்றோட்டமாய் உலாத்திக் கொண்டு வருவதில், தேகத்தில் ரத்தம் செவ்வையாய்ப்போய்ப் பரவும், மாம்சாதிகளும் தாருட்டியமடையும். இல்லாவிட்டால் தினே தினே சோம்பல் அதிகரித்து முடிவில் இருந்த ஸ்தானத்தை விட்டு எழுந்திருப்பதற்கே கஷ்டமாயிருக்கும். முக்கியமாய்வீட்டிலிருப்பவர்களும், வீட்டிலிருந்துவேலை செய்கிறவர்களும், இந்த விஷயத்தை மறக்கலாகாது. பனிக்காலத்தில், பனிநின்றபிறகு உலாத்தவேண்டியது. நடப்பதே நல்லது, நடக்க தாருட்டிய மில்லாதபோது, குதிரைமேலேறிப்போகலாம், தோள்களைப் பின்னுக்குவைத்து, மார்பை விசாலமாக்கிக்கொண்டு நடந்தால் நுரை ஈரலில் அதிக காற்றுச்சென்று ரத்தம் செவ்வையாய்ச்சுத்தியாகும். தோட்டவேலை, ஓடுதல், பந்து விளையாடல், கனமுள்ளவைகளை எடுத்து தூரவிட்டெறிதல், காலால் சுற்றுதல், தாண்டால் வாங்குதல் ஆகிய இவைகளாலும் தேகசவுக்கியம் பிறக்கும். வெளியிற் சென்று உலாத்துவதற்குச் சமயம் நேரிடாவிட்டால், கிரகத்துக் குள்ளாகவே நடந்து உலாத்தலாம். தோட்டவேலை சுகத்தைத் தருவது மின்றி, துஷ்டக்கிரித்தியங்களில் மனதைப் பிரவேசிக்கவொட்டாது. முடிவில் லாபத்தைத் தரும்.

பனைமரம்

PALMYRA TREE

முன்னுரை.—இது நம் நாட்டு நீண்டகாலத்துப் பயிர். இது கடற்கரையோரங்களில் விசேஷமாயுள்ளது. நஞ்சை வயல்களின் வரப்புக்களிலுமுண்டு. நஞ்சையைப் பார்க்கிலும் புஞ்சையில் மிகுதி. இம்மரம் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவின் சமுத்திரக்கரையோரத்திலும் இலங்கையிலுள்ள யாழ்ப்பாணத்திலும் அதிகம். இது வேலிக்காக பயிராக்கப்படுகிறது.

பூமி.—இதற்குமணற்பாங்கே யுரித்தானது. உப்பு சம்பந்தமானது விசேஷம். களிவாயிலும் வளரும். கரிசல் கப்பிக்கல் பூமி சிலாக்கியமானது.

பயிரிடல்.—கொல்லையின் வேலிக் கால்களை நன்றாய்க் கொத்தி வாங்கி, புற்பூண்டுகளை நீக்கி மழைகாலத்தில் அதாவது புரட்டாசி, ஐப்பசி மாதங்களில் இரண்டு மூன்று அடிக்கு ஒன்றிரண்டு கொட்டைகள் வீதம் போடுவார்கள். இவை முளைத்து வெளிக்கிளம்ப இரண்டு மூன்று மாதங்கள் செல்லும். இதற்கு எரு போடல், தண்ணீர் விடுதல், களையெடுத்தல் முதலிய செய்நேர்த்திகள் செய்கிற வழக்கமில்லை. இவைகள் யாவும் கிரமமாகச் செய்யும் பக்ஷத்தில் சீக்கிரத்தில் நல்ல பலனைக் கொடுக்கும்.

காய்ப்புக்குவருங்காலம்.—பன்னிரண்டு வருஷத்திற்குமேல் முப்பது வருஷத்திற்குள் காய்க்கும். அதுமுதல் பதனிகட்ட ஆரம்பிப்பார்கள். சுண்ணாம்பு தடவின கலயத்திலிறக்குவதற்குப் 'பதனி' யென்றும், அது தடவாமல் வெறுங்கலயத்தில் இறக்குவதற்கு 'கள்' ளென்றும் பெயர் வழங்கி வருகிறது. ஒரு மரத்திற்கு ஐந்து, ஆறு கலயங்கள்போட்டு பதனி இறக்குவார்கள். நல்ல மரத்தில் பட்டணம் படி 4-வரைக்கும் பதனி கிடைக்கும். இந்தப் பதனியில் சர்க்கரை அதிகம்.

இதிலிருந்து சர்க்கரை, வெல்லம் செய்யப்பட்டு நமது நாட்டில் வழங்குகிறது. பனை வெல்லம் என்று வழங்குவது இதுவே. இது மருந்து செய்கிறதற்கு உபயோகப்படுகிறது. பனங்கற்கண்டும் இதிலிருந்துதான் எடுக்கிறார்கள். இது தைமாதத்தில் பூத்து, காய்த்து, ஆடிமாதம் வரையில் பழுத்து, நெற்றுக்கள் கீழே தானாகவே உதிர்ந்துகொண்டிருக்கும். தானாக உதிர்ந்த நெற்றுக்களாலே மரம் பயிராவது முண்டு.

வெல்லம்.—ஒரு குவார்ட்டு பதனியிலிருந்து கால் பவுண்டு வெல்லம் கிடைக்கும்.

காய்க்கவிடுதல்.—50 வருஷம் வரையில் பதனி கட்டுகிறார்கள். இரண்டு மூன்று வருஷத்துக்கு ஒருமுறை நிறுத்தி காய்க்கவிட வேண்டும்.

வகை.—ஆண் பெண் என்று இரண்டுவகை. ஆண்மரம் பூத்து மாத்திரம் இருக்கும். பெண் மரம் பூத்து அதில் காய்க்கும்.

பூ.—இதைச் சுட்டு கார்த்திகைமாதத்து கிருத்திகைக்குப் பைகட்டி அதில் நெருப்பு வைத்து பொறி பறக்கச் சுற்றுவார்கள். விறகுக்கு முபயோகம்.

காய்.—இதிலிருந்து நொங்கு எடுத்து விற்கிறார்கள். இதை சிலர் மாத்திரமன்றி மற்றையவர்களும் தின்கிறார்கள். இது குளிர்ச்சியுள்ளது. ஜீரணஸ்தியாகாது. சில மாறுதல்களுடன் மலத்துடன் வெளிப்பட்டு விடும். இதன் ஜலம் குடிக்கிறதற்கு இனிமையாக இருக்கும். வேர்க்கூர்களுக்கு தடவினால் பொறிந்து போய்விடும்.

பழம்.—இதை ஏழை ஜனங்கள் தின்கிறார்கள். மாம்பழம் வாசனையுள்ளது; பித்தமானது. 'பசிக்குப் பனம்பழத்தைத் தின்றால் பித்தம் செய்கிறதைச் செய்யட்டும்' என்னும் பழமொழி உலகத்தில் வழங்குகிறது. சர்க்கரையிட்டு அவித்தும் உண்கிறார்கள்.

மட்டை.—ஒவ்வொரு மரத்திலும் 20முதல் 50 மட்டைகள் வரையிலும் இருக்கும். மாதத்திற்கு ஒரு மட்டைதான் விடும். சிலர் வருஷத்திற்கு 12 மட்டைகள் தான் வெட்டுகிறார்கள்.

ஓலை.—இது கணக்குப்புத்தகம் எழுத உபயோகப்படுகிறது. முன்காலத்தில் இதுதான், இக்காலத்துக் காகிதம்போல் வழங்கப்பட்டது. கூரைபோடுவதற்கும் அடைப்பு அடைப்பதற்கும் உபயோகப்படுகிறது. விறகாகவும் பிரயோஜனப்படுகிறது. பாய் பின்னுவதற்கும் விசிறி செய்வதற்கும் பயன்படுகிறது.

நார்.—மட்டையிலிருந்து நார் எடுக்கப்படுகிறது. சிலர் அரிவாள்கொண்டு கிழித்து எடுக்கிறார்கள். சிலர் ஊரவைத்தும் எடுக்கிறார்கள். நார் எடுப்பதற்கு இளமரத்தின் மட்டையே பிரயோஜனமுள்ளது. 10-பவுண்டு நார் ஒரு ரூபாய். இந்நாரைக்கொண்டு பிரஷ் (Brush) செய்யலாம்.

குறிப்பு.—இதன் குருத்து கறிகாய்களாகவும் உபயோகப்படுகிறது. இதன் கிழங்கும் தின்னுகிறதற்குபிரயோஜனப்படுகிறது. இதில் பிரயோஜனப்படாத வஸ்து ஒன்றுமேயில்லை. மரம் வீடுகட்ட பயன்படுகிறது. இதைப் போல பிரயோஜனப் படக்கூடிய மரம் வேறொன்றுமில்லை. ஆகையால் புஞ்சை பெருத்த விடங்களில் இதை வேலிக்கால்களில் பயிரிட்டால் நமது நாடுசெழித்து ஓங்க இது ஒரு சாதனமாகும்.

உருளாய மோவாது கூறிற் பொருளாயம்
போஒய்ப் புறமே படும்.
சிறுமை பலசெய்து சீரழிக்குஞ் சூதின்
வறுமை தருவதொன் றில்.
பழகிய செல்வமும் பண்பும் கெடுக்குங்
கழகத்துக் காலை புகின்.

அடங்காப்பிடாரி அடங்கியவிதம்

TAMING OF THE SHREW

(28-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

இவ்வாறு உபாத்தியாயரிடம் காதல் சென்ற இவளை, தான் கவனிப்பதே இல்லை என்று லூஸென்ஷியோ வேஷம் பூண்ட டிரேனியோ சபதம் செய்தான். தானும் பையான்காவிடமிருந்த தன் காதலை விட்டுவிட்டதாகவும், தான் ஹார்டென்ஷியோ என்பதாகவும், தான் ஓர் பணக்காரக் கைம்பெண்ணை மணந்து பெட்ருகியோவிடம் அடங்காப்பிடாரியை அடக்கும் விதத்தைக் கற்றுக்கொள்ளப்போவதாகவும் சொல்லிப் பையான்காவை வெறுத்துக்கொண்டு விகியோவும் போய்விட்டான். இதன் பின்னர் டிரேனியோ, லூஸென்ஷியோ பையான்கா இவர்களைக்கண்டு ஹார்டென்ஷியோவின் உபத்திரவம் நீங்கினதைக் கூறினன்.

ஒருவன் லூஸென்ஷியோ தகப்பன் வின்ஸென்ஷியோவின் வேஷம்கொண்டு பாப்டிஸ்டாவுக்கு வாக்களித்து பையான்கா கல்யாணத்தை நடத்திவைக்க வேண்டுமென்று முன்னரே எண்ணியிருந்த டிரேனியோவுக்கு இதை நடத்திவைக்கும் ஸமயம் வாய்த்தது. வழியில் போய்க்கொண்டிருந்த உபாத்தியாயர் ஒருவரைப் பிடித்து அவரை வின்ஸென்ஷியோ ஸ்தானத்திலிருக்க இசையும்படி அவன் செய்தான். பின்னர் அவருக்கு வின்ஸென்ஷியோ வேஷம்போட்டுப் பாப்டிஸ்டாவைப் பார்க்கும்படி செய்ய, பாப்டிஸ்டா ஸ்திரீதன விஷயங்களை லூஸென்ஷியோ வீட்டிலே தீர்மானிக்கலாம் என்றனன். அதன்படியே பையான்காவின் காதலனுகிய க்ரீமியோ வந்து சண்டையிட இடமில்லாது, டிரேனியோ லூஸென்ஷியோவாகவும், உபாத்தியாயர் வின்ஸென்ஷியோவாகவும் இருந்து ஸ்திரீதன விஷயங்களை அங்கு சென்று பேசத் தொடங்கினர்.

ஹார்டென்ஷியோ தன் கல்யாணம் முடிந்ததும் பெட்ருகியோவைப் பார்க்க அவன் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான். அப்போது தான் பெட்ருகியோ கொஞ்சம் காதரீனுக்குத் தானே அன்புடன் தயார் செய்த உணவை அளித்துக் கொண்டிருந்தான். ஹார்டென்ஷியோவைக் கண்டதும் திடிரென்று உணவைக் கொண்டுபோகச் சொல்லிவிட்டு அவனுடன் தனக்குக் காதரீனிடம் இருந்த அன்பைப்பற்றிப் பேசத்தொடங்கிவிட்டான். இதற்குள் தையற்காரர்கள் காதரீனுக்கு உடைகள் தைத்துக்கொண்டுவர அவைகளில் குற்றங்கூறி அவர்களைக் கோபித்துக்கொண்டு துரத்திவிட்டு, காதரீன் இஷ்டப்படி போகாது, வெளியிற் சென்று தையற்காரர்களை ஸமாதானப்படுத்தி சரக்கை வாங்கிப் பணம் கொடுத்துவிட்டு வந்துவிட்டான். இம்மாதிரி எல்லாம் பெட்ருகியோ காதரீனுக்கு மாருகப் பிடிவாதம் பிடித்து அவளைத்தன் இஷ்டப்படி வரும்படி செய்துவிட்டதைக் கண்டு ஹார்டென்ஷியோ வியந்தான். இதற்குள் பையான்கா கல்யாண ஸங்கதி வந்துசேர எல்லோரும் பாடுவா நோக்கிப் புறப்பட்டனர். வழியில் பைஸாநகரத்து வின்ஸென்ஷியோ தன் மகன் லூஸென்ஷியோவைக் காண வந்து கொண்டிருந்தான். அவனையும் கூடச் சேர்த்துக்கொண்டு பாடுவாநோக்கிப் போகையில் வழியில் தான் கூறுவதற்குக் காதரீன் சற்றேனும் மாருகப் பேசினுல் பெட்ருகியோ உடனே தன்னூர் நோக்கி அடிக்கடித் திரும்ப யத்தனித்து அவளுக்கு அடக்கம்வரும்படி பழக்கினுன். அப்பொழுதுதான், 'பெண்சாதி கணவன் கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்கவேண்டும். அப்படி இருந்தால்தான் இருவருக்கும் ஸுகம் உண்டு. இல்லாவிடில் சண்டையும் கஷ்டமுமே ஏற்படும். இம்மாதிரியான அடக்கமே நம்மேல் மாருஅன்பு கொண்டிருக்கும்பெட்ருகியோவிரும்புகிறது. அவர் காதலுக்கும், நமக்காக அவர் கஷ்டப்பட்டு பணம் முதலியன ஸம்பாதித்து வருவதற்கும் நாம் ஏன் அவருக்கு அடங்கி நடக்கக்கூடாது? இவ்வளவுகாலம் இந்த ரஹஸ்யத்தை உணராது நாம் அடங்காப்பிடாரியானேமே' என்று காதரீன் மனதில் பட்டது. அதுமுதல் அவள் நல்லவளாகிவிட்டாள். இப்படி இவள் மாறிக்கொண்டு வருகையிலேயே இவர்கள் பாடுவாவில் புகுந்து லூஸென்ஷியோ வீட்டுவாயிலில் வந்துவிட்டனர். அங்கு வாயிலில் க்ரீமியோ, உள்ளே பையான்கா விஷயமாக என்ன நடக்கிறதோ என்ற ஆவலுடன் கவனித்துக்கொண்டிருந்தான். பெட்ருகியோ வின்ஸென்ஷியோவுக்கு அவன் மகன் வீட்டைக் காட்டிவிட்டு ஒதுங்கினுன்.

வின்ஸென்ஷியோ இங்கு வந்ததும், பையான்கா லூஸென்ஷியோ இருவருக்கும் ரஹஸ்ய விவாஹம்

ஆத்மகுணங்கள் வந்து அணுகா. இதுபற்றியும் ஒருவன் தன் பெற்றோரைப் பேணல் வேண்டும்.

பெற்றோரைப் பேணிச் சிறப்புடன் வாழ்ந்தவர்கள் அநேகர். தர்மவ்யாதன் தன் பெற்றோரைப் பேணி நின்றதால் அவனுக்கு ஸகல தர்மஞானங்களும் உண்டாய் தான் வேடஜாதியாக விருந்தாலும் ஒரு பிராஹ்மணனுக்கு எடுத்துக்கூறும் நிலை அவனுக்கு வந்தது, மஹாபாரதம் ஆரண்ய பர்வத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணப்படும். தந்தை தாய்களைப் பேணியவர்களின் விஷயத்தை ஆர்ய மத உபாக்யானம், முதல்பாகம், புத்திரர் கடமை என்ற கதைகளில் ராமர், பரசுராமர், பீஷ்மர், தர்மவ்யாதன் இவர்கள் கதைகளால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. தந்தை தாய்களுக்கு வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்த பண்டாபுரம் புண்டரீக பக்தனுக்குத் தர்சனம் கொடுக்கவந்த ஸ்வாமீ, அவ்வூர் நதிக்கரையில் அவன் இட்ட செங்கல்லின் மேல் நின்றுகொண்டு அவன் வழிபாடு முடியும் வரை காத்திருந்து அவனைப் பின்னர் அனுக்ரஹித்து மறைந்தார் என்று பக்தவிஜயத்திலிருக்கிறது. பெற்றோர் வார்த்தையை மீறி நடந்ததால்தான் துர்யோதனன், ருக்மி, கம்ஸன் முதலிய கொடியவர்கள் வேரோடழிந்தனர். தாய்தந்தையர்களைப் பேணிச் சிறப்புற்றவர்களைக் காட்ட தாயின் அடிமைத்தனத்தை நீக்கிய கருடன் கதையையும், ஒரு அந்தணன் கதையையும்,

அனையிடர்தீர்த் தான்கருட னந்தணன்செங் கந்தை
தனையெடுத்துச் சாவு தவிர்த்தான் - இனைவாபோய்
சீராடும் புன்னை வனதீரனே நாடோறும்
பேராருந்தந் தாய்ப்பேண்.

என்ற ஆத்திசூடி வெண்பா அடக்கி உள்ளது.

தாய்தந்தையர் நல்லவர்களாக விருந்துவிட்டால் தான் இவைகளைப் பின்பற்றவேண்டும்: இல்லாவிடில் அவர்களைக் கவனிக்கவேண்டியதில்லை என்று சிலர் அபிப்பிராயப்படலாம். அதற்கு அவர்கள் ப்ரஹ்லாதனையும், சண்டேசுர நாயனார் முதலியவர்களைத் திருஷ்டாந்தமாகக் கொடுப்பது வழக்கம். இவர்கள் விஷயங்கள் ஸாதாரணமாக உலகில் நடப்பவைகள் அல்ல; மிக அபூர்வம். இதைக் கொண்டே கொடிய தாய்தந்தையர்களை அவமதிக்கவேண்டும் கொல்லவேண்டும் என்ற விதியை ஏற்படுத்திவிடலாமா? மேலும் இவர்கள் தான் எவ்வாறு நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்? ப்ரஹ்லாதர் தந்தைவாக்கைக் கவனியாது பகவத்பக்தி செய்தாரே ஒழிய அவனை ஒருவிதத்திலும் அவமதிப்பாகப் பேசவில்லை. அவன் கொடுத்த தண்டனைக்கு மாறாக அவனை எதிர்த்து அடித்துவிடவும் இல்லை. அவன் துர்போதனைப்படி நடக்காமலிருந்ததைத் தவிர வேறு ஒருவிதமான ஒழுங்கு தவறின நடத்தையும் ப்ரஹ்லாதனிடம் காணப்படவில்லை. பகவான் தகப்பனைக் கொன்றதும், அவனுக்கு நற்கதி வரும்படி செய்யவேண்டும் என்று ப்ரஹ்லாதர் கேட்டுக்கொண்டார். சண்டேச்வர நாயனாரும் தகப்பன் அடிகளை லக்ஷ்யம் செய்யாதிருந்து, முடிவில் சிவபூஜைக்குத் தடையாகத் தகப்பன் வந்தபொழுது அதையும் கவனியாது தமது காரியத்திலேயே கண்ணாக விருக்கமுடியாது, படபடப்புடன் தகப்பன் காலைத் தான் வெட்டினார். இதைச் செய்யாதிருந்தால் அவருக்கு ப்ரஹ்லாதன் சிறப்பு வந்திருக்கும். இந்த விஷயத்தில் ப்ரஹ்லாதருக்கு இவர் சற்றுக் குறைவுதான். பக்தி விசேஷத்தில் இருவருக்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை. ஆகவே இவைகளிலிருந்து என்ன கொடியவராயினும் பெற்றோர் பெற்றோரே; அவர்களை மதிப்புடன் நடத்துதல் புத்திரர்கடன். அவர்கள் கொடியவர்களாகில் அந்தப் பாபம் அவர்களுக்கு. அதற்காகப் புத்திரன் அவர்களை அவமதித்து வெறுத்தானாகில் இந்தப்பாபம் புத்திரனுக்கு. இப்படிச் செய்வதால் தாய்தந்தையர்கள்கொடுமையும்நீங்காது புத்திரனுக்குப் புண்ணியமும் வாராது. கொடிய தாய் தந்தையர்களிடம் அகப்பட்டுத் தத்தளிக்கும் பிள்ளை அவர்கள் துர்போதனைகள்படி நடக்காது நல்வழியிலேயே பிடிவாதமாக நடப்பதால் மாத்திரம் அவர்களுக்குக் குறிப்பாகத் தனது அப்ரியத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமே ஒழிய, அவர்களை எதிர்த்துப் பேசுதல் அவமதித்தல் மூலமாக எப்பொழுதும் தெரிவிக்கவே கூடாது. அவர்கள் பெருந்தடைகளாக ஏற்பட்டுவிட்டால் அவர்களை விட்டுவிலகி நின்று அவர்களைப் பேணியே தீரவேண்டுமே ஒழிய ஒருகாலும் த்வேஷம் பாராட்டவே கூடாது. அதர்மத்தில் ப்ரவேசித்துத் தாய்தந்தையரைப் பேணவும் கூடாது, தர்மவழி நடக்கவேண்டும்என்று அவர்களை அவமதித்து த்வேஷிக்கவும் கூடாது. அவர்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளை மாத்திரம் சாந்தமனதுடன் எப்பொழுதும் செய்தே தீரவேண்டும்.

21. நன்றி மறவேல்

ஒருவன் செய்த நன்மையை ஒருநாளும் மறக்காதே: என்பது இதன் பொருள். ஆகவே ஒருவன் செய்யும் கெடுதியை உடனே மறந்துவிடவேண்டும் என்பது இதில் த்வனிக்கிறது உலகில் நாம் பலரோடு பழகுங்கால், சிலர் செய்வது நமக்கு நன்மையாயும் சிலர் செய்வது கெடுதியாயும் இருக்கும். இவைகள் இரண்டும் நமது மனதில் பதிந்து நிற்கும். நன்மை பதிந்திருந்தால் அது செய்தவனுக்குத் தருந்தசமயத்தில் நாமும் உதவவேண்டும் என்றும், கெடுதல் பதிந்தால் அது செய்தவனுக்குப் பதில் கெடுதி செய்துவிடவேண்டும் என்றும் ஸாதாரணமாக எல்லோருக்கும் படும். மேலும் முன் எண்ணம் அவ்வளவு பலமாக மனதில் நில்லாது சீக்கிரத்தில் மங்கிக்கொண்டே வரும்: பின்னதோ மங்க வெகு நாளாகும். நன்மை செய்வதால் நமக்கு சித்தஸமாதானமும், தீமை செய்வதால் மனச்சஞ்சலமும் உண்டாவது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமாதலால் எளிதில் மங்கக்கூடிய நன்றி விஷயமான எண்ணத்தை எளிதில் மங்கவொட்டாமலும், தீமை விஷயமான எண்ணத்தை உடனேமங்கிப்போகும்படியாகவும் செய்துவிடவேண்டும், மேன்மையை அடைய விரும்பும் புத்திமான், என்று இந்நீதி வாக்கியம் கூறும். மேலும் ஒருவனோடு நாம் வெகுநாள் பழகிவந்தால் அவன் சிற்சில ஸமயத்தில் நமக்கு நன்மையையும் வேறு சில ஸமயத்தில் நமக்குத் தீமையையும் செய்யும்படி நேரிடலாம். இங்கும் நன்றியை மறவாது தீமையை வெட்டென மறந்துவிடவேண்டும்.

இந்நீதி வாக்கியம் ஒருவனிடமிருந்து உபகாரம் பெறுபவனை நோக்கியே கூறியுள்ளது. இதை நாம் மறந்துவிடும் காலத்தில்தான், நமக்கு விசித்திரமான மனோநிலைகள் எல்லாம் வந்துவிடும். முக்கியமாக உபகாரம் செய்பவன் இதை எடுத்து ஆளத்தொடங்கி விட்டால்தான் இந்நிலையின் மூடத்தனம் நன்கு வெளியாகும். ஒருவனுக்கு நாம் ஏதாவது நன்மையைச் செய்துவிட்டு, அவன் அதை மறவாது பதில் உபகாரம் செய்யவேண்டிய சமயத்தில் செய்யாது விட்டுவிட்டான் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே நாம், 'நாம் செய்த உபகாரத்தை அவன் நினைக்கவில்லை பார்த்தாயா! அநியாயமாக நன்றி மறந்து அவன் அதோகதியை அடைந்து கெட்டுப்போகிறானே,' என்று எண்ணி அவன்மேல் கோபித்து த்வேஷம் பாராட்டுவது நமக்கு வழக்கமாகிவிட்டது. இவ்வாறு உண்டாகும் எண்ணத்தை ஆராய்ந்து நோக்கில் 'ஆடு நனைகிறதே என்று கோநாய் அழுத' கதையாக முடியும். ஆடு நனையாது தான் மழைக்கு ஒதுங்கியிருக்கும் இடத்திலேயே இருக்குமாயின் அதை தான் நனையாது பிடித்துத் தின்று ஸுகிக்கலாமே என்பதுதான் இக்தக் கோநாயின் நோக்கம். இதுபோலப் பிறன் நன்றி கொன்று கெட்டுப்போகிறானே என்று உபகாரம் செய்தவன் எண்ணுவது தனக்கு ஸமயத்தில் உபகாரம்செய்து அவன் ஸுகப்படுத்த வில்லையே என்ற வெறும் தன்னயம்கருதுவதால்தான் உண்டாவது. இம்மாதிரி நன்றி மறவேல் என்ற வாக்கியத்தை உபயோகப்படுத்தி நாம் தட்டழியாதிருக்கத்தான் கீதையில் பகவான் 'நன்மை செய்யத்தான் உனக்கு அதிகாரம், அதன் பலன் உன்னால் வருவதல்ல. ஆதலால் பலத்திலிச்சை விட்டு ஸத்கருமங்களைச் செய்து விடுபடு' என்று அர்ச்சுனனுக்குக் கூறியிருக்கிறார். இம்மாதிரியான எண்ணம் வந்து அப்யாஸிகளை வருத்தாதிருப்பதற்கு ஒரு மஹான் பின்வரும் உபாயம் கூறுகிறார். 'நாம் ஒருவன் ஆபத்காலத்தில் அவனுக்கு உபகாரம் செய்துவிட்டோம் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே அவன் நம்மிடத்தில் நன்றி யறிவோடு இருக்கவேண்டும்

என்பது நமக்குத் தோன்றலாம். அவன் அவ்வா றில்லாவிட்டால் பாபம் அவனது, அதைப்பற்றி நினைந்து வருந்த நாமா ஆள்? அவ்வாறு வருந்தினல் நமக்கு ஸ்வயநயம் கருதும் தன்மை வருகிறது. மேலும் அவன் நன்றியறிவுடனிருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுவதன் நோக்கம் என்ன? நமக்கும் அவனுக்கு வந்தது போன்ற ஆபத்துவர அப்பொழுது அவனும் நாம் செய்ததுபோல நமக்குச் செய்ய வேண்டும் என்பது தானே! அப்படியானல் அவன் நன்றியறிவை நாமறியக்காட்ட, அவன் முதலில் நமக்கு ஒரு ஆபத்து வரவேண்டும், என்று கோரவேண்டும். இவ்வாறு கோருவது நன்றி யறிவாகுமா?' என்று மனனம் செய்தால் உடனே சிரிப்பு வந்து முற்கூறிய எண்ணத்தை மாற்றிவிடும்' என்பர் பெரியோர். ஆகவே இதிலிருந்து உபகாரம் பெறுவோர்கூடச் செய்தவருக்கு அதை எப்படியாவது திருப்பிவிடவேண்டும் என்று எண்ணுவது நன்றியறிவே அல்லவென்றும்; செய்த நன்றியை மறவாதிருந்து தருணம் வாய்க்குங்கால் அதற்குப் பதில் செய்து இந்த அறிவைக்காட்டி மற்றஸமயம்காட்டவேண்டும் என்ற எண்ணம் தோன்றுதிருப்பதே நன்றியறிதல் என்பதும் வெளியாகும். மேலும் வாய்விட்டுக் கூறுவது இன்றித் தகுந்த தருணத்தையும் எதிர்பார்த்திராது ஸமயம் வாய்த்தால் கூடியவரையில் பதில் நன்மைசெய்து காட்டுவதே நன்றிமறவாததற்கு முக்கிய லக்ஷணம்.

ஒருவன் செய்த நன்றியை மறப்பதால் உண்டாகும் கேடு யாது? ஒருவன் நமக்கு நன்மை செய்தால் அவனுக்கு ஒருவிதமாகக் கடமைப்பட்டவனுகிறோம். அதுபற்றியே மிகுந்த மானிகளாக விருப்பவர்கள் என்ன கஷ்டம் வந்தபோதிலும், பிறர் தயவை எதிர்பாராது வருந்துவதே மேல் என்று மதிப்பார்கள். இம்மாதிரி கடமைப் பட்டுவிட்டுப் பின்னர் அதைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் ஸமயம் வருங்கால் அதைப் பதில் செய்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளாது எந்தப் புத்திமான்தான் இருப்பன்? அவ்வாறிருப்பவன் ஸ்வதர்மத்தைக் கவனியாத மூடன். இதுவே அவனை மேலும் உபகாரம் செய்தவனிடம் நன்றுகப்பந்தப் படுத்திவிடும். இவன் மிருகங்களைவிடக் கேடுகெட்டவனுவான். இதோடு நின்றுவிடுவானு இவன். ஒரு ஆபத்ஸமயம் தன் உபகாரிக்கு வந்துவிட, அப்பொழுது அவனுக்கு ஸஹாயம் செய்தால் தனக்கு வரும்படி குறைவதாகவும், செய்யாது அவனைக் கொன்றுவிட்டால் தனக்கு அதிகவரும்படி வருவதாகவும் இருந்தால் இவன் உடனே உபகாரியைக்கொன்று தன் விஷயத்தை அதிகப்படுத்தி விடுவான். இதனல் இவனுக்கு நன்றிகொன்ற பாபமும் வந்து விடும். நன்மைக்குப் பதில் தீமை செய்வதாகிய இந்நன்றி கொன்றவர்களுக்குப் பரிஹாரமே இல்லை. ஆதலால் நன்றி மறத்தல் நன்றி கொல்லும் நிலைக்கு நம்மைக் கொண்டுவந்து விட்டு அனுபவித்தே தீர்க்கவேண்டிய முற்றிய பாபத்திற்கு நம்மை ஆளாக்கிவிடும். ஆதலால் நாம் பிறர் நமக்கு செய்த நன்றியை மறந்து ஒருபொழுதும் அவர்களுக்குத் தீங்கு செய்யும் நிலைக்கு வந்துவிடக்கூடாது.

நன்றிமறந்து அதோகதியை அடைந்ததற்கு மஹாபாரதம், சாந்திபர்வத்தில் நாடீஜங்க உபாக்யானம் என்ற ஒரு கதை யுண்டு. அதை மஹாபாரத வினவிடை 3-ம் பாகம், வின ௪0, பக்கம் 55-56-களைப் பார்க்க.

இந்த விஷயத்தில்

உன்னுட்டாரெல்லா முயிர்காத்துக் கோத்திரத்தில்
எந்நாளும் வாழ்ந்தே யிருப்பதனல்—பன்னுளும்
பூதலத்தின் மேன்மைபெறு புன்னைவன நாதனே
எந்திகழ்ந்து நன்றி மறவேல்.

என்பது ஆத்திசூடி வெண்பா.

இராஜாங்க முறை

பிரதமக் கொள்கைகள்

MORALS AND CIVICS : ELEMENTARY PRINCIPLES

(தொடர்ச்சி)

பிற உறவினரிடத்துச் செலுத்தவேண்டிய கடமைகள்

தகப்பன், தாய், பாட்டனார், பாட்டியார், முதலியவர்களும், குழந்தைகளும், குடும்பமெனப்படுவார். எல்லாரும் ஒரே வீட்டில் வசிப்பார்கள். அன்றியும் நாம் முன்னமேயே சொன்னபடி குடும்பம் என்பது சிற்றப்பன், அத்தை, அத்தான், பங்காளிகள் யாவரையும் குறிக்கும். உங்கள் தாயார், தகப்பனார், பாட்டனார், பாட்டியார் இவர்களுடைய பெயரே அவர்களுக்கும் இட்டு அழைப்பார்கள்.

ஒருவன் பிள்ளையில்லாமல் இறந்துபோனால் அவனுடைய ஸொத்துக்கள் யாவும் சட்டப்பிரகாரம் அவனுடைய ஸகோதரர் பிள்ளைக்காவது வேறு பங்காளிக்காவதுதான் போய்ச் சேரும். இந்தச் சட்டம் நியாயமானதுதான். ஏனென்றால் ஓர் குடும்பத்துக்கு மூலபுருஷன் ஒருவனேயாதலால்,ஸொத்துக்குப் பாத்தியம்குடும்பத்தார் எல்லாருக்கும் உண்டு. இவ்விதமாக ஸொத்து பாத்தியத்தினாலன்றிப் பிரியத்தாலும், குடும்பத்தார் ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

குடும்பத்தில் ஏதாவதொரு விசேஷம் நடக்கும்போது உன் சிற்றப்பன், சிறுதாயார், அவர்கள் குழந்தைகள்முதலியவர்கள் வந்தால் உனக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகாதா ? அவர்களைப் பார்க்க நீ போகும்போது உனக்கு எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறது. வருஷப் பிறப்பன்று நீ முதன்முதல் உன் பெற்றோரை வணங்குகிறாய் ; பிறகு, உன் பந்துக்கள் ஸமீபத்தில் இருந்தால் அவர்களையும் வணங்குவாய். அவர்கள் ஸமீபத்தில் இல்லாவிட்டால் நீ அவர்களுக்குக் கடிதம் எழுதுகிறாய். பொங்கல் பண்டிகை யன்றும், தீபாவளியன்றும், இவ்விதமே செய்வாய். ஒருவனுக்கு விவாஹம் ஆய்விட்டால் அவன் மனைவியின் உறவினரெல்லாம் அவனுக்கு உறவினராகிறார்கள். அவ்விதமே அவன் மனைவியும் தன் புருஷன் குடும்பத்தைத் தன் குடும்பம் எனவே மதிக்கிறாள். இதுதான் விவாஹ உறவு என்று சொல்லப்படும்.

ஒரே குடும்பத்திற் பிறந்தவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யவேண்டும். அவர்கள் எல்லாரும் குடும்பத்தின் நல்ல பெயரைக் காப்பாற்றவேண்டும். ஒவ்வொருவனும்தன்முன்னோர்களின் பெருமையையும் கௌரவத்தையும் மிக்க கௌரவமாகப் பாராட்டுகிறான். ஆனால் யாராவது ஒருவன் ஏதாவது தவறுசெய்து குடும்பத்தின் நல்ல பெயரைக் கெடுத்துவிட்டால் குடும்பத்தாரெல்லாரும் வருந்துவார்கள். மேல் நாட்டுதேசங்களில் அதிலும் பிராஞ்சு தேசத்தில் ஒருவன் தன் பெயரை மாற்றிக்கொண்டாலும் மாற்றிக்கொள்வானே யன்றி, தான் திருடன், கொலை செய்தவன் என்ற கெட்டப் பெயரை அடைய அஞ்சுவான்.

ஆதலால் உங்கள் குடும்பத்தின் நல்ல பெயரை மாற்றத்தக்க செய்கை ஒன்றையும் செய்யாதேயுங்கள். நீங்கள் ஸமீபத்தில் இருந்தாலும், வெகு தூரத்தில் இருந்தாலும், உங்கள் குடும்பத்தைப்பற்றி நினைத்துக்கொண்டு, குடும்பத்துக்கு ஓர் கெட்ட பெயரைக் கொண்டுவராமல் பாருங்கள். உங்கள் உறவினரிடம் நீங்கள் பிரியமாக இருப்பது ஸாதாரணமே. ஆனால் உங்கள் அயலாரிடத்தும் அன்பு பூண்டொழுக வேண்டும் ; ஏனென்றால் அவர்கள் நம்முடைய தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இம்மாதிரியே நீங்கள் பொதுவாக எல்லா ஜனங்களிடத்தும் அன்பு மேற்கொண்டு நடந்துகொள்ள வேண்டும். இவ்விதமாகக் குடும்பத்தினிடம் பிறக்கும் விஸ்வாஸமானது தேசத்தாரிடத்தில் பிரியத்தை உண்டுபண்ணி, மேன்மேலும் பரோபகார சிந்தையையும், தான் வருந்தியும் பிறருக்கு உதவி செய்யும் குணத்தையும் விருத்திசெய்கிறது. குடும்பத்தாருக்குள் பிரியமில்லாவிடில் ஜனங்களும் அன்னியோன்யமாக வாழமாட்டார்கள்.

வேலைக்காரனிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டிய விதம்

ஓர் குடும்பத்தில் அந்தக் குடும்பத்தைச்சேர்ந்தவரேயன்றி வேறு சிலரும் இருக்கக்கூடும். அவர்கள் யாரென்றால் குடும்பத்தில் நெடுநாளாக

வேலைக்காரர்களாக இருந்தவர்கள். சிறு குழந்தைகளை அவர்கள் எடுத்து வைத்துக்கொள்வதாலும், எஜமானர் அவர்களிடம் பிரியமாக இருப்பதாலும், அவர்களும் தங்கள் எஜமானரிடத்தும், அவர் குழந்தைகளிடத்தும் மிக்க அன்புபாராட்டி வருவார்கள். சில வீடுகளில் குழந்தைகளை வளர்த்த செவிலித்தாயார் இருப்பாள். அவர்களும் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். குழந்தைகள் அவர்களிடம் பிரியமாகவும் மரியாதையாகவும் இருப்பார்கள். குழந்தைகளின் பெற்றோர்கள் அப்படிப்பட்டவர்களைப் பக்ஷமாகக் கவனித்து அவர்களை ஸுகமாக இருக்கச் செய்வார்கள். எஜமானன் தேக வலிமை குன்றி, கைப்பணமும் இழந்து வருந்துங்காலத்தில் கூட அவனை அதிக பிரியத்தோடும் மரியாதையோடும் கவனித்துவரும் ஊழியர்களைக் கண்டிருக்கிறோம்.

ஏழையாகவும் உதவியை எதிர்பார்த்தவராகவும் இருக்கும் ஊழியர்களிடத்து நாம் கருணையுடையவராக இருக்கவேண்டும். கடவுள் நமக்குச் செல்வம் கொடுத்திருப்பதால் நாம் அதனை வேண்டுபவர்களுக்குக் கொடுப்போம். ஆனால் அப்படிக் கொடுக்கும்போது தயையோடும் இன்சொல்லோடும் கொடுக்க வேண்டுமேயல்லாது கொடுக்கிறோமென்ற கர்வத்துடன் கொடுக்கக்கூடாது. இனிய பார்வையும் பிரியமான சொல்லும் பணத்தைவிட மேலானவை.

ஆல்பான்ஸோ வென்னும் ஸிஸிலி அரசன்

ஸிஸிலிக்கும் நேபிள்ஸுக்கும் அரசனாக இருந்த ஆல்பான்ஸோ வென்பவன் பிரஜைகளிடத்தில் தண்ணளி நிரம்பியிருந்தான்.

ஸிஸிலித் தீவிலே சண்டையொன்று நடந்தது. அக்காலத்தில் அவன் ஒரு ஆற்றைக் கடக்க முடியாதபடி அவனுடைய பகைவன் அவனைத் தடுத்தான். அதனால் அவன் அந்த ஆற்றின் கரையிலேயே தங்கும்படி நேர்ந்தது. ஒருநாள் முழுவதும் அங்கேநின்ற சேனைக்கு ஆகாரமில்லை. அன்று ஸாயந்திரம் ஒரு போர் வீரன் அரசன் ஆகாரத்துக்காகக் கொஞ்சம் ரொட்டியும், பாற்கட்டியும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அந்த நிலைமையிலுள்ளவன் எவனுக்கும் அந்த ஆகாரம் அச்சமயத்துக்கு எவ்வளவோ ருசியாக இருக்கும். ஆனால் ஆல்பான்ஸோ அது தனக்கு வேண்டியதில்லை யென்றும், தன்னைப்போலவே தைரியமும் வீரமும் பொருந்திய போர்வீரர்கள் அநேகர் அன்னம் அருந்தாமலிருக்கத்தான் மாத்திரம் உண்டுகளிப்பது தகுதியல்லவெனச் சொன்னான்.

இன்னொரு சமயம் ஆல்பான்ஸோ கம்பானியா மூலமாக யாத்திரை செய்துகொண்டு போனான். அப்போது ஒருவன் ஒரு குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டு போனதையும் அந்தக் குதிரையின்கால் சேற்றில் அமிழ்ந்து அது தளர்ந்து நின்றதையும் கண்டான். குதிரையை ஓட்டிக்கொண்டு வந்தவன் அதனைச் சேற்றினின்றும் வெளியேற்ற, எவ்வளவோ முயன்றும் பயன்படவில்லை. வழியே போகும் ஒவ்வொருவரையும் உதவிசெய்யும்படி கேட்டும் பயன்படாமற் போயிற்று. கடைசியில் அவன் ஆல்பான்ஸோ வென்னும் மனிதனை அரசன் என்று உணராமல் தனக்கு உதவி செய்யும்படி வேண்டிக்கொள்ள, அரசன் தன் குதிரையினின்றும் இறங்கி, சேற்றில் கால் அமிழ்ந்தி கிடந்த குதிரையைத் தன் முழுபலத்தால் இழுத்துக் கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். பிறகு அவன் அரசன் என்பதை உணர்ந்த அந்தக் குதிரைக்காரன் தான் தெரியாமற் செய்த பெரும் பிழைக்காகத் தன்னை மன்னிக்கும்படி அவன் பாதங்களில் வீழ்ந்து வேண்டிக்கொண்டான். ஆனால் குதிரைக்காரன் ஒரு தவறும் செய்யவில்லையென்று ஆல்பான்ஸோ அவனுக்கு உறுதிகூறி அவனைத் தைரியப்படுத்தினான். இவ்வளவு நல்ல குணத்துடன் இருந்தமையாலேயே அரசனுடைய பகைவரெல்லாரும் அவனுக்கு நண்பராக ஆய்விட்டார்கள்.

பிளாஸ்கஸும் அவன் அடிமைகளும்

ஆக்டேவியஸ், லெபிடஸ், அன்டோனியஸ் முதலியோர் ரோம் நகரத்தில் முக்கிய அதிகாரிகளான ஸமயத்தில், முன்னே கான்ஸல் என்ற உத்தியோகத்தைப் பார்த்துவந்த ப்ளாஸ்கஸ் என்பவர் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக வெளியே ஓடினார். அதிகாரிகள் அவனுடைய அடிமைகளைப் பிடித்து அவர்களை எவ்வளவோ சித்திரவதை செய்து அவன் எங்கேயிருக்கிறானென்பதைத் தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். ஆனால் அவர்கள் அவனைக் காட்டிக்

கொடுக்கவில்லை. வேறுவிதமாக அவர்களைத் தொந்திரவு செய்ய எத்தனித்தார்களென்பதை ப்ளாஸ்கஸ் கேள்வியுற்றார். தான் இன்னும் ஒளிந்திருக்க, தனக்கு முக்கிய பிராண சிநேகிதர்கள் போன்ற அடிமைகள் தொந்திரவு பொறுக்கமாட்டாமல் இறந்துபோவார்களென்று அஞ்சி, பிளாஸ்கஸ் தான் எங்கே யிருக்கிறாரென்பதைத் தெரிவித்துத் தன்னைக் கொல்லும்பொருட்டு அனுப்பப்படும் கொலையாளிகள் கையால் தான் மாள நிச்சயித்துவிட்டதாகத் தெரிவித்தார். அடிமைகளைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு பிளாஸ்கஸ் தன்னுயிரைக் கொடுக்க நினைத்ததும், அவன் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அடிமைகள் தங்கள் உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் இருந்ததும், எல்லாருக்கும் ஆச்சரியத்தை உண்டுபண்ணிற்று. இதை உத்தேசித்து, பிளாஸ்கஸுக்கு உகந்த அடிமைகளும், அடிமைகளுக்கு உகந்த எஜமானனும் உயிரோடு இருக்கட்டுமென்று, அதிகாரிகள் பிளாஸ்கஸையும் அவன் அடிமைகளையும் விடுதலை செய்துவிட்டார்கள்.

ஓர் வேலைக்காரனுடைய உண்மையான அபிமானம்

1776-ம் வருஷத்தில் குளிர் மிகுதியாக இருந்த காலத்தில் பொடோட்ஸ்கி பிரபுவும் அவர் மனைவியும் வியன்னா நகரத்திலிருந்து க்ராகோ நகரத்துக்குப் பிரயாணப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் போகும் வழியில் கார்பேதியன் மலையைக் கடந்து செல்லவேண்டியிருந்தது. அம்மலையில் ஓநாய்கள் அதிகமாய் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டிருக்கும். அவை ஸ்வபாவத்திலேயே துஷ்ட மிருகங்கள். அதிலும் குளிர் அதிகமான காலங்களில் அவை வெகு கொடுமையாக இருக்கும். ஆதலால் பொடோட்ஸ்கி பிரபு ஏறிச் சென்ற வண்டியைக் கண்டவுடன் அவை பல சேர்ந்து வண்டியைச் சுற்றி ஓடிவந்து துரத்த ஆரம்பித்தன. ஆஸ்லிக் என்ற ஊருக்கும் ஜேடார் என்ற ஊருக்கும் மத்தியில் இது நடந்தது. ஜேடார் என்ற ஊருக்கு அப்பால் க்ராகோ நகரம் சில காதம் தூரம்தான். பொடோட்ஸ்கி பிரபுவோடு கூடச்சென்ற வேலைக்காரர்கள் இருவர். அவர்களுள் ஒருவனை அவர் தமக்கு முன்னேயனுப்பி வாடகைக்குக் குதிரைகள் பேசி வைக்கும்படி சொன்னார். மற்றொருவனிடம் அவருக்குப் பூரண நம்பிக்கை உண்டு. அவனைத் தம்மோடு நிறுத்திக்கொண்டார்.

அவன் எஜமானனிடத்தில பேரன்பு பூண்ட வேலைக்காரனாதலால், ஓநாய்கள் வண்டிக்கருகில் வந்து மிக்க தொந்தரை செய்ததைப் பார்த்து அவற்றின் கோபம் கொஞ்சம் அடங்க அவற்றிற்கு இரையாகத் தனது குதிரையை அவிழ்த்துவிட்டு விடுவதாக எஜமானரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டான். பிரபு அதற்கு ஸம்மதிக்கவே அவன் தன் குதிரையை விட்டுவிட்டு வண்டியின் பின்னே ஏறிக்கொண்டான். ஓநாய்கள் குதிரையை ஆயிரந்துண்டுகளாகக் கடித்து சின்னாபின்னப்படுத்தின.

ஜேடார் நகரத்துக்குச் சீக்கிரம் போய்ச்சேர்ந்துவிடலாமென்ற ஆவல்அவர்களைத் தூண்ட வண்டியை வெகுவேகமாக ஓட்டிக்கொண்டு போனார்கள். ஆனால் குதிரைகள் களைத்துப்போயின. ஓநாய்களோ மாமிஸத்தை யுண்டு இரத்தவெறி கொண்டு முன்னிலும் பதின்மடங்கு அதிவேகமாக ஓடி வந்து வண்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டன. இத்தருவாயில் வேலைக்காரன் எஜமானனைப் பார்த்து "இப்போது உயிர்தப்பிப் போக ஒரே மார்க்கம்தான் உள்ளது. என்னுடைய மனைவி மக்களுக்குத் தகப்பன் போல இருந்து தாங்கள் காப்பாற்றுவதாக வாக்களித்தால் நான் ஓநாய்களுக்கு இரையாகி விடுகிறேன். அப்போது நீங்கள் தப்பிப் போகலாம்" என்று சொன்னான். பொடோட்ஸ்கி பிரபுகொஞ்சம்தயங்கினார். ஆனால் ஓநாய்களினின்றும் தப்ப வேறுவழி யில்லாமையாலும், அவை இன்னும் கொஞ்சம் நெருங்கினால் எல்லாரையுமே கொன்று விடுமாகையாலும், அவர் தமது வேலைக்காரனுடைய குடும்பத்தைக் காப்பாற்றுவதாகப் பிரமாணம் செய்துகொடுத்தார். தக்ஷணமே வேலைக்காரன் வண்டியினின்றும் குதித்து, ஓநாய்களை ஸமீபித்து அவற்றிற்கு இரையானான் !

பிரபு ஜேடார் நகரத்துக்கு க்ஷேமமாய்ப் போய்ச் சேர்ந்தார். அவர் சொன்ன வாக்கை மனச்சாட்சிக்கு விரோதமின்றிக் காப்பாற்றி வந்தார்.

C. S. சுந்தரம் ஐயர், பி. எ., எல். டி.

வஸ்து தத்துவம்

CHEMISTRY

தண்ணீர் அல்லது ஜலம்

WATER

நமக்கு ஸ்வபாவத்தில் ஏராளமாய்க் கிடைக்கிற வஸ்துக்களுள் தண்ணீர் ஒன்று. இது மழையாகப் பெய்து கடல்களிலும், ஆறுகளிலும், ஏரிகளிலும், குளங்களிலும் தங்கியிருக்கின்றது. சுமார் நூறு வருஷங்களுக்கு முன்பு தண்ணீரை ஒரு மூல வஸ்து என்று எண்ணியிருந்தார்கள். பிறகு அநேக பரிசோதனைகளால் இது ஒரு சேர்க்கைப் பொருளென்றும், மூலவஸ்து இல்லையென்றும் தெரியவந்தது. இது பிராண வாயுவும், ஜல வாயுவும் சேர்ந்த ஒரு சேர்க்கைப்பொருள். இத்தண்ணீர், திட திரவ வாயுவாகிய மூன்று ஸ்திதிகள் அல்லது நிலைமைகளில் காணப்படுகிறது. திடபதார்த்தமாகிய பனிக்கட்டி, திரவ பதார்த்தமாகிய ஜலம், வாயுபதார்த்தமாகிய நீராவி, ஆகிய இம்மூன்றும் தண்ணீரின் வெவ்வேறு நிலைமைகளே யொழிய வேறில்லை.

இவைகளுள் திரவபதார்த்தமாகிய ஜலம் சுத்தமாயிருந்தால் அதற்குச் சுவையுமில்லை, வாசனையுமில்லை. இந்த ஜலத்தைக் கொஞ்சமாக எடுத்துப் பார்த்தால் இதற்கு நிறமுமில்லை. ஆனால் இந்த ஜலம் ஏராளமாய் ஓரிடத்தில் தங்கியிருக்கப் பார்த்தால் ஒருவிதநேர்த்தியான பச்சையமைந்த நீலநிறமாகக் காணப்படும். நீரில் தூசி அதிகமாகத் தங்கியிருந்தாலும் அது நீலநிறமாகக் காணப்படும். சுத்தஜலம் காற்று அல்லது ஸஹஜ வாயுவைக் காட்டிலும் சுமார் 800 மடங்கு கனமுள்ளது. இதை பாரத்தினால் அமுக்க முடியாது. அதாவது, பாரத்தினால், ஸஹஜ வாயுபோல், இது அளவில் சுருங்காது. ஆனால் வாயுபதார்த்தங்களைப்போல் அவ்வளவு சுருங்காவிட்டாலும், மிகுந்த பாரத்தினால் மிகச்சிறிது சுருங்கும். தண்ணீர், தன் மூலமாய் உஷ்ணத்தை அழைத்துப் பரவச்செய்வதில் மிக மெதுவான வஸ்து. அதாவது தண்ணீர் தன் மூலமாய் உஷ்ணத்தை நடத்திச் செலுத்த வெகு நேரம் எடுத்துக்கொள்ளும்.

உதாரணமாக ஒரு கண்ணாடிக்குழல் பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் ஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, ஒரு சாராய விளக்கினால் பாத்திரத்தின் வாய்ப் பக்கத்திலுள்ள ஜலத்தைச் சுடவைக்கவும். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் பாத்திரத்தின் வாய்ப் பக்கத்திலுள்ள ஜலம் கொதிக்க ஆரம்பிக்கும். இப்பொழுது பாத்திரத்தின் அடியைத் தொட்டுப்பார்த்தால், அங்கு உஷ்ணம் அதிகமிருக்காது. கொஞ்சம் சூடாயிருக்கும். பாத்திரத்தின் வாய்ப்பக்கத்திலுள்ள ஜலத்தைத் தொடவே முடியாது. அதாவது, இப்பொழுது பாத்திரத்தின் அடிப்பக்கத்திலுள்ள ஜலத்திற்குச் சூடு மேலிருந்து தண்ணீரின் வழியாய்ப் பரவ வேண்டுமல்லவா? இப்படித் தன்வழியாய் உஷ்ணத்தை நடத்திவர தண்ணீர் நேரம் எடுத்துக்கொள்ளுகிறது. இப்பாத்திரத்தின் அடிபாகத்தின் நீரில் ஒரு சிறு பனிக்கட்டி தங்கும்படி இக்குழல் பாத்திரத்தைச் சற்று சாய்த்துப் பிடித்து, அதில் ஒரு பனிக்கட்டியைப் போட்டு, வாய்ப்பக்கத்திலுள்ள நீரைச் சுடவைத்தால், அந்தப்பாகத்தின் நீர்மாத்திரம் கொதிக்க அடிப்பாகத்திலுள்ள பனிக்கட்டிக் கரையாமல் கூடவிருக்கும். ஆனால் தண்ணீர் தன்மூலமாய்மின்சாரத்தைச் சீக்கிரம் நடத்திச் செலுத்துகின்றது.

நீராவி:—சாதாரணமாய், தண்ணீரைக் காய்ச்சினால், அது உஷ்ணத்தினால் ஆவியாக மாறுகின்றது. உண்மையில் நீராவிக்கு நிறமில்லை. ஸஹஜ வாயுவை எப்படி நாம் கண்ணால் பார்க்க முடியாதோ அதுபோலவே, நீராவியும் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படாத வஸ்து. ஆனால் ஒரு பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் ஜலத்தை வைத்துக் காய்ச்சினால், பாத்திரத்தின் வாயினின்று ஒரு வித புகைபோன்ற வஸ்து வெளிப்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம். அதுதான் நீராவியென்று சொல்லுவது வழக்கம். அது நீராவியல்ல. பாத்திரத்தில் நீர்மட்டத்திற்குமேல் நீராவியிருக்கிறது. அது நமதுகண்ணுக்குத்தெரியாது. அதற்குநிறமில்லை. நீராவி, பாத்திரத்திற்கு வெளியே வந்தவுடன் ஆகாயத்தின் குளிர்ச்சியால் குளிர்ந்து சிறு நீர்த்துளிகளாலாகிய மேகம்போன்ற வஸ்துவாகின்றது. அதுதான் நமது கண்ணுக்குப் புலப்படும் வெண்மையான புகைபோன்ற வஸ்து. நீராவிக்கு மற்ற வாயுக்களின் குணங்கள் உண்டு. பாரத்தினால் இதன் அளவு சுருங்கும். உஷ்ணத்தினால் அளவு அதிகரிக்கும், தண்ணீரை 100-டிகிரிக்கு (100°c)ச் சுட வைத்தால் அது ஆவியாக மாறும். அதிகச் சூடு இல்லாவிட்டாலும் நீர்

மெதுவாகக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக ஆவியாக மாறுகின்றது. இதனுல்தான் பாத்திரங்களில் வைத்த ஜலமும், குளங்கள் ஏரிகள் முதலியவைகளிலுள்ள ஜலமும் வரவரக் குறைவுபடுகின்றது. சூரிய வெப்பத்தினல் கடல்கள், ஏரிகள், ஆறுகள், குளங்கள், முதலியவைகளிலுள்ள ஜலம் மெதுவாக நீராவியாக மாறி ஆகாயத்தில் பரவ, இந்நீராவி குளிர்ந்து சிறு நீர்த்துளிகளாலாகிய மேகங்களாகத் தங்குகின்றது. இம்மேகங்களின் மேல் குளிர்ந்த காற்று வீசினல், இவை ம்மழையாகப் பூமியில் பெய்து மறுபடி கடல்கள், குளங்கள், ஆறுகள் முதலியவைகளை நீரால் நிரப்புகின்றன.

பனிக்கட்டி.—இக்காலத்தில் பனிக்கட்டியைப் பார்த்திராதவர்கள் மிகச் சிலர். குளிர் தேசங்களில் பனிக்கட்டி ஏராளமாய் சுபாவத்தில் கிடைக்கும். அதாவது அத்தேசங்களில் கொடுங் குளிர்காலத்தில் ஆறுகள், ஏரிகள், முதலியவைகளிலுள்ள நீர் இறுகிக் கடின பதார்த்தமாகிய பனிக்கட்டி யாகிறது. ஆனல் நமது தேசத்தில் நீரைப் பனிக்கட்டி யாக்குவதற்கு வேண்டிய குளிர் ஒருபொழுதுமில்லை. ஆகையால் நமக்குப்பனிக்கட்டி சுபாவத்தில் கிடைப்பதில்லை. நாமே செய்துகொள்ள வேண்டியதாயிருக்கிறது. இத்தேசத்தின் பெரிய பட்டணங்களில் பனிச்கட்டி செய்யப்படும் யந்திரசாலைகளிருக்கின்றன. சாதாரணமாக O டிகிரியில் (O°c) நீர் பனிக்கட்டியாக மாறுகிறது. அதாவது தண்ணீரை மிகக் குளிரான பதார்த்தங்களால் O டிகிரிக்குக் குளிரவைத்தால், அது மிக பளபளப்பான ஸ்படிகம்போன்ற கடின பனிக்கட்டியாக மாறுகிறது. மறுபடி இப்பனிக்கட்டி உஷ்ணத்தினல் உருகி நீராக மாறுகின்றது. ஆனல் நீரின் மேலுள்ள பாரத்தை வித்தியாசப்படுத்திக்கொண்டு, நீரை O டிகிரிக்கு மேலேயாவது கீழேயாவது பனிக்கட்டியாகும்படி செய்யக்கூடும். இப்பனிக்கட்டி நீரைக்காட்டிலும் கடின பதார்த்தமேயானலும், அதைவிட கனபதார்த்தமன்று. ஒரு பனிக்கட்டித் துண்டைத் தண்ணீரில் போட்டால், அது நீரின்மேல் மிதக்கும்.

அதாவது நீர் பனிக்கட்டியாகும்போது அளவில் அதிகரிக்கின்றது. 10 கன அங்குலம் அளவுள்ள நீர் பனிக்கட்டி யாகும்போது சுமார் 11 கன அங்குலம் (10·908 C. in.) அளவுள்ளதாகிறது. ஆகையால் பனிக்கட்டி நீரைவிட இலேசாயிருக்கிறது. இப்பனிக்கட்டியைச் சிற்சில வியாதிகளின் சிகிச்சைக்கும், இன்னும் அநேக காரியங்களுக்கும் மனிதர்கள்உபயோகிக்கிறார்கள்.

ஆனல் தண்ணீரை மனிதர்கள் குடிப்பதற்கும், சமையல் செய்வதற்கும், ஸ்நானம் முதலிய செய்வதற்கும், இன்னும் மற்ற வஸ்துக்களைச் சுத்தம் செய்வதற்கும் உபயோகப் படுத்துகிறார்கள். பட்டணங்களில் தெருவுகளில் தெளிப்பதற்கும், சாக்கடை முதலியவைகளைச் சுத்தம் செய்வதற்கும் ஜலம் வேண்டியிருக்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதன்தேகத்தின் நிறையில் சுமார் மூன்றில் இரண்டு பங்கு நீராயிருக்கின்றது. அதில் ஒவ்வொரு தினமும் கொஞ்சம் வியர்வையாகவும், மூத்திரமாகவும், வெளிமூச்சு விடும்போது நீராவியாகவும் வெளியே போகின்றது. இந்நீருக்கு ஈடு செய்ய நாம் தண்ணீர் சாப்பிடுவது அவசியமே. தினம் ஒன்றுக்கு ஒரு மனிதனுக்குச் சமையலுக்கும், குடிப்பதற்கும், ஸ்நானம் முதலியவைகளுக்கும் சுமார் 25 காலன் ஜலம் வேண்டும். இந்தக் கணக்கு அந்தந்த இடத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் வித்தியாசப்படும். இப்படி நமக்கு உபயோகப்படும் நீரின் வகைகளைப் பற்றிப் பிறகு பார்ப்போம்.

எம். ஆர் சுப்பிரமணிய அய்யர், பி. ஏ., எல். டி.

தேவாரம்—சிற்றாராய்ச்சி

SAIVITE HYMNS—A CRITICAL NOTE

தேவாரம் பாடிய திருவாளர் மூவருள் ஸ்ரீஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் என்னும் இருவர் தேவாரத்தினின்றும் அறியக்கூடிய அரிய விஷயங்களை முன்னரே எழுதியுள்ளேன். இப்போது ஸ்ரீசுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளது திப்பியப் பாடல்களினின்றும் தெளியக்கிடக்கின்ற விஷயங்களை ஈண்டெழுதுகின்றேன்:—

I. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் சரித்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் :

(1) திருவெண்ணெ நல்லூர் என்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் மண்ணுலகத்தவர் யாருங் காணப் பிராமண வேடம் பூண்டு அற்புதமான ஓலை ஒன்றைக் காட்டி "இவன் எனது அடிமை" யெனச் சொல்லி வலிய யாட்கொண்டு வாதில் வென்றப் பின்னர் அத்தலத்துத் திருக்கோயிலில் மறைந்தன ரென்பது—

"வெண்ணெநல்லூரில், அற்புதப்பழ ஆவணங்காட்டி
அடியனு வென்னை யாளதுகொண்ட நற்பதத்தை"
"அன்று வந்தெனை யகலிடத்தவர்முன் ஆளதாக
வென்றுவணங் காட்டி
நின்று வெண்ணெநல் லூர்மிசையொளித்த
நித்தில திரட் டொத்தினை."
"ஒட்டியாட் கொண்டுபோ யொளித்திட்ட வுச்சிப்
போதனை"
"வாயாடி மாமறை யோதியோர் வேதிய னாகிவந்து
** வெண்ணெநல்லூரில் வைத்தென்னை யாளுங்கொ
[ண்ட."
"நம்பனே யன்று வெண்ணெநல்லூரில் நாயினேன்
[றன்னையாட் கொண்ட சம்புவே."
"மண்ணின்மேன் மயங்கிக் கிடப்பேனை வலியவந்
தெனையாண்டு கொண்டானே."

(2) அங்ஙனம் சிவபிரான் தம்மையாட்கொள்ள வந்தபோது சபையில் தாம் வன்மைகள் பேசிய காரணத்தால் 'வன்றொண்டன்' என்னும் பெயர் தமக்குப் போந்த தென்பது.—

"தன்மையினு லடியேனைத் தாமாட்கொண்ட நாட்
[சபைமுன்
வன்மைகள் பேசிட வன்றொண்ட னென்பதோர்
[வாழ்வு தந்தார்."

(3) குண்டையூர் என்னும் ஊரில் தாம் பெற்ற நெல்லை அவ்வூரினின்றும் எடுப்பிக்க ஆள்வேண்டித் திருக்கோளிலி நாதர்மீது பதிகம் பாடினரென்பது.—

'குண்டையூர்ச் சில நெல்லுப்பெற்றேன்.'
'திருக்கோளிலி மேயானை ** நெல்லிட
ஆட்கள்வேண்டி நினைந்தேத்தியபத்து'

(4) விருத்தாசலத்துக்குப் போகும்போது சுவாமி பிராமண வடிவமாய் இவர்முன் தோன்றி "இந்தக் கூடலை யாற்றூர் வழியாகத்தான் விருத்தாசலத்துக்குப் போகவேண்டியது" என்று சொல்லி அழைத்துச் சென்று மறைந்தன ரென்பது—

'கூடலையாற்றூரில்
அந்தணன் வழிபோந்த அதிசயமறியேனே.'

(5) விருத்தாசலத்திற் சிவபெருமான் அருளிய செம்பொன்னை (மணிமுத்த நதியிலிட்டுப்) பின்னர்த் திருவாரூரில் (கமலாலயம் என்னும் திருக்குளத்தில்) 'பரவை வாடுகின்றாள்' எனப் பாடித் தேடி அப்பொன்னை எடுத்தன ரென்பது—

'எனக்குச்
செம்பொனைத் தந்தருளித் திகழும்முது குன்றமர்ந்தீர்,
வம்பமருங் குழலாள் பரவையிவள் வாடுகின்றாள்,
எம்பெருமா னருளீர் அடியே னிட்டளங் கெடவே'

(6) குருகாவூர் என்னுந் தலத்தில் கட்டமுதுந் தண்ணீருந் தந்து சுவாமி இவர் பசியைத் தீர்த்தன ரென்பது.

"பாடுவார் பசிதீர்ப்பாய் பரவுவார் பிணிகளைவாய்'

(7) சங்கிலிநாச்சியாரை இறைவனருளால் திருமணஞ்செய்தன ரென்பது—

"சங்கிலியோ டெனைப் புணர்த்த தத்துவனை"

(8) திருவொற்றியூரில், மகிழமரத்தின்கீழ்ச் சங்கிலி நாச்சியாருக்குப் பிரமாணஞ்செய்து தவறிய காரணத்தால் இருகண்ணுங் குருடாய், உடற்பிணியும் கொண்டவராய், "என்கண்ணுக்கு ஒரு மருந்து சொல்லாயோ" என இரந்து சுவாமியை வேண்டின ரென்பது.—

"போய் மகிழ்க்கீ ழிருவென்று
சொன்ன வெனைக் காணமே சூளறவு மகிழ்க்கீழே
யென்ன வல்ல பெருமானே."
"பிழையுளன பொறுத்திடுவ ரென்றடியேன்
பிழைத்தக்காற்
பழியதனைப் பாராதே படலமென்கண்
மறைப்பித்தாய்."
"அகத்திற் பெண்டுகள் நானொன்று சொன்னால்
அழையேற் போகுருடா எனத்தரியேன்

முகத்திற் கண்ணிழந் தெங்ஙனம் வாழ்கேன்
முக்கணா முறையோ மறையோதீ
உகைக்குந் தண்கட லோதம்வந் துலவும்
ஒற்றி யூரெனும் ஊருறைவானே."

"ஒழுக்கவென் கணுக் கொரு மருந்துரையாய்
ஒற்றியூரெனும் ஊருறைவானே."

(9) கண்ணிழந்ததும் இவர் கோலைப் பிடித்துக் கொள்ள அக்கோலை ஒருவன் பிடித்துக்கொண்டு வழி காட்டிச் செல்ல அவன்பின் வழியெலாஞ் சென்று இளைத்தன ரென்பது.—

கழித்தலைப் பட்ட நாயதுபோல
ஒருவன் கோல்பற்றிக் கறகற இழுக்கை
ஒழித்துநீ யருளாயின செய்யாய்
ஒற்றியூரெனும் ஊருறைவானே."

(10) இங்ஙனம் திருவொற்றியூரினின்றும் நீங்கிதிரு முல்லைவாயில் முதலிய தலங்களிற் றங்குறையைச் செப்பித் திருவெண்பாக்கம் என்னும் தலத்தை யடைந்து "இறைவனே! இங்கிருக்கின்றீரோ!" என வினவ சுவாமி "உளோம், போகீர்" என விடை யருளி ஊன்றுகோ லொன்று உதவின ரென்பது.—

"கண்மணியை மறைப்பித்தா யிங்கிருந்தா யோவென் [ன
ஒண்ணுதலி பெருமானார் உளோம் போகீர் என்றா [னே."

"ஊன்றுவதோர் கோலருளி உளோம் போகீர் என் [றானே."

(11) ஊன்றுகோலை உதவியாக் கொண்டு சென்ற நாயனார் காஞ்சிமாநகரத்தில் ஒரு கண்ணின் பார்வை யைப்பெற்றன ரென்பது.—

"கால காலனைக் கம்பனெம் மானைக்
காணக் கண்ணடியேன் பெற்ற வாறே."

(12) காஞ்சிபுரத்தினின்றும் நீங்கி ஒருகண் பார் வையோடும் உடற்பிணியோடும் திருநெல்வாயில், திரு வாவடுதுறை என்னுந் தலங்கள் வழியாய்ச் சென்றன ரென்பது.—

"எற்றே யொருகண்ணிலன் நின்னை யல்லால்
நெல்வாயி லரத்துறை நின்மலனே."

"மற்றே லொரு பற்றில னெம்பெருமான்."

"கண்ணிலேனுடம் பில்லடு நோயாற்
கருத்தழிந் துனக்கே பொறையானேன்.
தெண்ணிலா வெறிக்குஞ் சடையானே
தேவனே திருவாவடு துறையுள்
அண்ணலே யெனையஞ்ச லென்றருளா
யாரெனக்குற வமரர்களேறே."

(13) பின்னர் அவ்வுடற்பிணி திருத்துருத்தி என்னும் தலத்தில் வீற்றிருக்கும் வேதேசுரர் திருவருளால் நீங்கிற் றென்பது—

"துருத்தியார் வேள்விக் குடியுளார் அடிகளைச்
செடியனேன் நாயேன்
என்னை நான் மறக்குமா றெம்பெருமானை
என்னுடம்படும் பிணியிடர் கெடுத்தானை."

(14) ஏனைய கண்ணின் பார்வையையும் பெற வேண்டி திருவாரூர் வன்மீகநாதர் சந்நிதானத்தில் நின்று "இறைவனே! ஏனை எனது கண்ணைக் கொண்டீர். அதனால் நீரேபழிபட்டீர் இவ்வொரு கண் ணையுந்தாராதொழிந்தால் நீரேசுகமாய் வாழ்வீராகவும்! உம்மை மறவாது பாடிப்பணியும் உமதடியவனாகிய யான் குன்றின்முட்டிக்குழியில் விழுந்தால் நீரே வாழ் வீராகவும்" என முறையிட்டு ஏனைய கண்ணின் பார் வையும் பெற்றன ரென்பது—

"எற்றுக் கடிகேள் எண்கண் கொண்டீர்
நீரே பழிபட்டீர்
மற்றைக் கண்தான் தாரா தொழிந்தால்
வாழ்ந்து போதீரே."

"என்று முட்டாப் பாடு மடியார் தங்கண் காணாது
குன்றின் முட்டிக் குழியில் விழுந்தால் வாழ்ந்து போ
தீரே."

(15) சுவாமி தம்பொருட்டுத் தூது சென்றன ரென் பது—

"அடியேற் கெளிவந்த தூதனை."

(16) சுவாமி தமக்குத் தோழராயிருந்தன ரென் பது—

"என்னுடைய தோழனுமாய்"

"தூதனை யென்றனையாள் தோழனை."

(17) அவிநாசி என்னுந் தலத்துக்குச் சமீபத்தி லுள்ள திருப்புக்கொளியூர் ஏரியில் இறங்கிக் குளித்த பாலனை முதலையுண்ண அப்பாலனை வரவழைக்க வே ண்டி "முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு காலனை யே" எனச் சிவபெருமானைத் துதித்துப் பணிந்தன ரென்பது.—

"பொழிலாருஞ் சோலைப் புக்கொளியூரிற் குளத்திடை
யிழியாக் குளித்த மாணி யெனைக்கிறி செய்ததே."

"புரைக்காடு சோலைப் புக்கொளி யூரவிநாசியே
கரைக்கால் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு கால
னையே."

(18) ஈற்றில் மனைவாழ்க்கையை வெறுத்தனரென்பது—

"வெறுத்தேன் மனைவாழ்க்கையை
விட்டொழிந்தேன்."

(19) பிறவா வரம் பெற்றனரென்பது—

"பிழைத்தெருநாலினிப் போய்ப் பிறவாமைப்
பெருமைபெற்றேன் பெற்றதார் பெறுகிற்பார்?"

(20) சிவபிரான்மீது அசைதலில்லாப் பத்தி பூண்டவரென்பதும், வேறொரு தெய்வத்தை மறந்தும் நினையாதவரென்பதும்.

"நான் மறக்கினுஞ் சொல்லுநா நமச்சிவாயவே."

"வழுக்கிவீழினுந் திருப்பெயரல்லால்
மற்றுநானறியேன் மறு மாற்றம்."

"விரும்பேனுன்னையல்லா லொரு
தெய்வமென் மனத்தால்."

(21) இவ்வுலகை விட்டுப் பிரிந்தபோது வெள்ளை யானையின்மீது தமது தேகத்தைச் சுவாமி காட்டுவித்தன ரென்பதும் தாம் கைலைக்குச் செல்லும் விஷயத்தை திருவஞ்சைக்களத்திலிருந்த சேரமான் பெருமாளுயனர் அறிய வேண்டியது எனப்பாடினரென்பதும்.

"விண்ணுலகத்தவர்கள் விரும்ப வெள்ளையானையின் மேல்
என்னுடல் காட்டுவித்தான் நொடித்தான் மலை யுத்தமனே"

"ஏழிசை யின்றமிழா லிசைந்தேத்திய பத்தினையும்
ஆழிகட லரையர் வஞ்சையப்பர்க் கறிவிப்பதே."

II. சுவாமிகள் தேவாரத்தினின்றும் அறியக் கூடிய வேறு விஷயங்கள்

(1) சீகாழியில் திருஞான சம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் ஞானம் அருளின ரென்பது—

"ஊனமில் காழிதன்னு ளுயர் ஞானசம்பந்தர்க்கன்று
ஞானமருள் புரிந்தானண்ணுமூர் நனி பள்ளியதே."

(2) திருவீழிமிழலையில் (அப்பர் சம்பந்தர் இவர்களுடைய) தமிழ் கேட்கும் இச்சையால் காசு தினந்தோறும் அருளினது—

"இருந்துநீர் தமிழோடிசை கேட்கு மிச்சையாற்
காசு நித்த நல்கினீர்
அருந்தண் வீழி கொண்டீர் அடியேற்கு மருளுதிரே."

(3) திருக்கோலக்கா என்னும் தலத்தில் திருஞானசம்பந்தருக்குச் சிவபெருமான் தாளம் தந்தன ரென்பது.

"நாளு மின்னிசையாற் றமிழ் பரப்பு
ஞான சம்பந்தனுக் குலகவர் முன்
தாள மீந்தவன் பாடலுக் கிரங்குந்
தன்மையாளனை யென்மனக் கருத்தை."

(4) திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடிய பதிகத் தொகை இவ்வள வென்பது.—

"இணைகொ ளேழெழு நூறிரும் பனுவல்
ஈன்றவன் திருநாவினுக் கரையன்."

III. சுவாமிகள் தேவாரத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள நாயன்மார், அரசர், முனிவர் முதலியோர்.

புகழ்த்துணை நாயனர், வனப்பகை, சிங்கடி, தண்டி, சடைய நாயனர், இசைஞானியார், நரசிங்க முனையரையன், பரவையார், சங்கிலியார், ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனர், திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், மூர்க்க நாயனர், சாக்கிய நாயனர், கண்ணப்பர், கணம்புல்லர், கோச்செங்கணன், பரசுராமன், பகீரதன், மார்க்கண்டன், வீமன், விசயன், பாரி :

"தில்லைவாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" எனத்துவக்கும் பதிகத்தில் எல்லா நாயன்மார்களுடைய திருநாமங்களும் ஒருங்கே சொல்லப்பட்டுள்ளன.

IV. சுவாமிகள் தேவாரத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள பழமொழி போன்ற வாக்கியங்களும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டிய வாக்கியங்களும்,

நல்வாயில் செய்தார் நடந்தாருடுத்தார் (1)
நரைத்தா ரிறந்தா ரென்று நானிலத்திற்
சொல்லாய்க் கழிகின்ற தறிந்தடியேன்
உய்யப் போவதோர் சூழல் சொல்லே.

ஓடு புனற்கரையாம் இளமை. (2)

உறங்கி விழித்தா லொக்குமிப் பிறவி. (3)

நெல் வாலூன்ற வருந்தும் உடம்பு. (4)

மணக்கோலமதே பிணக்கோலமதாம் பிறவி யிதுதான். (5)

அகரமுதலி னெழுத்தாகி நின்றாய். (6)

பலவின்கனியீ. (7)

இன்ப முண்டேற் றுன்பமுண்டு ஏழைமனை வாழ்க்கை. (8)

கொடுக்கிலாதானைப் பாரியே யென்று
கூறினுங் கொடுப்பாரிலை. (9)

பஞ்சதுட்டனைச் சாதுவே யென்று
பாடினுங் கொடுப்பாரிலை. (10)

குலமிலாதானைக் குலவனே யென்று
கூறினுங் கொடுப்பாரிலை. (11)

தாயன்றே புலவோர்க் கெலாமென்று
சுற்றினுங் கொடுப்பாரில்லை. (12)
முற்றிலாதானை முற்றனே யென்று
மொழியினுங் கொடுப்பாரில்லை. (13)
கையுலாவிய வேலனே யென்று
கழறினுங் கொடுப்பாரில்லை. (14)
எள் விழுந்திடம். (15)
முன்னைச் செய்வினை யிம்மையில் வந்துமூடும். (16)
காலையெழுந்து தொழுவார் தங்கள் (17)
கவலை களைவாய் கறைக்கண்டா (18)
பஞ்சியிடப் புட்டில் கீறுமோ? (19)
நஞ்சணி கண்ட நான் மறைக்கிலும், சொல்லு
நா நமச்சிவாயவே. (20)

பொற்குன்றஞ் சோநததோர் காக்கை பொன்
னும். (21)

மகத்திற் புக்கதோர் சனி. (22)
இரும்புண்ட நீர். (23)
கழுதை குங்குமந்தான் சுமந்தெய்த்தால். (24)
அரைத்த மஞ்சள தாவகை யறிந்தேன் (25)
புன்னுனைப்பனி வெங்கதிர் கண்டாற் போலும்
வாழ்க்கை. (26)

வாழ்வாவது மாயம்மிது மண்ணாவது திண்ணம் (27)
கன்று முட்டி யுண்ணச் சுறந்த காலியவை
போல. (28)
குன்றின் முட்டிக் குழியில் விழுந்தால். (29)
பேயோ டேனும் பிறிவொன்றின்னா தென்பர். (30)

வ. சு. செங்கல்வராயன், எம். ஏ.

வைரக்கல் செய்யு முறை.—பெர்லின் நகரத்திலிருக்கும் ஒரு தத்துவ சாஸ்திரி நிலக்கரி வாயுவினின்றும் வைரஞ் செய்திருக்கின்றாராம். இது ஷை வாயுவினுடன் பாதரசங் கலந்து செய்யப்படுகின்றது. பாதரசக்கலப்பினால் ஷை வாயு கெட்டிப்பட்டு வைரமாகின்றதாம். இவ்வாறு கெட்டிப்பட்ட கரியமில வாயு வெகு நேர்த்தியாயிருக்கின்றதாம். இதனுடன் ஒரு துண்டு வைரத்தைச் சேர்க்க அதனைச் சுற்றிலும் வைரக் கற்களுண்டாகின்றனவாம்.

உபநிஷத் ரத்தினமாலை

THE SUMMARY OF THE MINOR UPANISHADS

28. பைங்கலோபநிஷத் (59)

பைங்கலர் யாக்ஞவல்க்யரை அடுத்து 12-வருஷம் சிச்ருஷை செய்து பரமரஹஸ்யமான மோக்ஷத்தைச் சொல்லும் என்று கேட்க, முதலில் ஸ்ருஷ்டிக்கிரமம் சொல்லி எல்லாம் பிரஹ்மத்தைத் தவிர அணுவேனு மில்லை என்று ஸ்தாபிக்கிறார்.

பிரபஞ்சமெல்லாம் முதலில் ஸத்தாகவே இருந்தது. இந்த ஸத்திற்கு ஸத்ய ஞானனந்த அத்வய ப்ரஹ்மம் என்று பெயர். இதில் கானல்நீர், கிளிஞ்சில் வெள்ளி, கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிகத்தில் வர்ணம் முதலியவைபோல ஸத்வ ரஜ தமோ குண ஏற்றத் தாழ்வின்றிக் கலந்த அனிர்வாச்யமான மூலப்ரகிருதி யிருந்தது. இதில் ப்ரதிபிம்பித்ததற்கு ஸாக்ஷி என்று பெயர். மூலப்ரகிருதிமாறி ஸத்வ அதிகமான அவ்யக்தம் அதாவது ஆவரணசக்தி யாயிற்று. இதில் காணப்படுவதற்கு ஈச்வரன் என்று பெயர். இந்த ஈசன்தான் மாயையை அடக்கியாளும் ஸர்வக்ஞன் ஸ்ருஷ்டியாதிகளுக்கு ஆதிகர்த்தா : ப்ரபஞ்சத்திற்கு விரை போன்றவன்.

சுருட்டியிருக்கும் படத்தை விரிப்பதுபோல ஜீவர்கள் கர்மங்களுக்கு ஏற்ப தம்மிடம் அடங்கியிருக்கும் ப்ரபஞ்சத்தை இவர் தோற்றும்படி செய்கிறார். மறுபடி சுருட்டுவதுபோல அவர்கள் கர்மக்ஷயத்திற்கேற்ப இதை மறைத்தும் விடுகிறார். இவருக்கு அடங்கியிருக்கும் ஆவரண சக்தியிலிருந்து ரஜோகுண அதிகமான மகத் என்ற பெயருடைய விக்ஷேப சக்தி பிறந்தது. இதில்தோற்றுவதே ஹிரண்ய கர்ப்பர் என்ற சைதன்யம். இவருக்கு ஸ்தூலஸூக்ஷ்ம தேகங்கள் உண்டு. இந்தச் சக்தியிலிருந்து தாமஸ அதிகமான அஹங்காரம் உண்டாயிற்று. இதில் தோற்றுவதே விராட்சைதந்யம். இது ஸ்தூல தேஹமுடையவராய் எல்லா ஸ்தூலத்தை ரக்ஷிக்கும் விஷ்ணுவாகிறது. இதிலிருந்து முறையே முன்னதிலிருந்து பின்னதாக உண்டான

ஆகாசம், வாயு, அக்னி, அப்பு, ப்ருதிவி, இவைகள்தான் பூத ஸூக்ஷ்மங்கள். இவைகளை ஈசுவரன் ஸ்தூலமாக்க எண்ணி பஞ்சீகரணம் செய்து கலந்தார். [ஒவ்வொரு பூதத்தையும்முதலில் இவ்விரண்டு ஸமபாகமாகப்பிரிப்பது, ஒவ்வொன்றின் ஒருபாதியை நான்குஸமபாகமாகப் பிரித்து விடுவது. ஆக இப்பொழுது ஒவ்வொரு பூத தன்மாத்திரையையும் ஒரு பாதியும் நான்கு அரைக் கால்பாகமும் ஆக ஐந்துபாகயாகப் பிரித்தாகிவிட்டது! ஒரு பூதத்தின் (ஆகாயத்தின்) பாதியை வேறாக எடுத்து மற்றை நான்கு பூதங்கள் ஒவ்வொன்றிலிருந்து ஒவ்வொரு அரைக்கால் பாகத்தை எடுத்து இந்தப் பாதியுடன் சேர்த்து ஐந்துபாகமுடைய பஞ்ச பூதக்கலப்பை உண்டாக்கி பாதிபாகத்தின் பெயரை இந்தக் கலப்பிற்குக் கொடுப்பது (ஸ்தூல ஆகாயமாகும்) இம்மாதிரி ஐந்தாகப்பிரித்து ஐந்துபாகமாக வரும்படி கலப்பதற்குப் பஞ்சீகரணம் என்று பெயர்.] இந்தக் கலப்பு பூதங்களால் ஸ்தூல ப்ரபஞ்ச முழுவதும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது. பஞ்சபூதங்களுடைய ராஜஸபாகத்தை நான்காகப் பிரித்து மூன்று பாகத்தால் பஞ்சவாயுக்களையும், நான்காவதால் கர்மேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கினர் ஈசன். அதன் ஸத்வாம்சத்தை நான்காகப் பிரித்து மூன்றால் ஸம்சயம், நிச்சயம், விகல்பம், நித்திரை, நினைப்பு என்ற விருத்திகளை உடைய அந்தஃகரணத்தையும், நான்காவதால் ஞானேந்திரியங்களையும் உண்டாக்கினர். ஸத்வாம்சகூட்டத்தினாலே இந்திரிய அபிமானி தேவதைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். ஈசன் ஆக்ஞையாலே விராட் ஸகல ஸ்தூலத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்தார், ஹிரண்யகர்ப்பர் ஸூக்ஷ்மத்தை ரக்ஷித்தார். இவ்வாறு எல்லாவற்றிலும் உள்ள ஸ்ருஷ்டி விசித்திரங்கள் எல்லாம் ஈசனையன்றித் தொழிற்படா. அவனன்றி அணுவும் அசையாது. இந்தப் பொருள்களுக்கு அறிவைஉண்டாக்கஎண்ணி ஈசன் ஒவ்வொன்றின்தலையைப்பிளந்து உள்ளே புகுந்துவிட எல்லாம் அறிவுள்ளதுபோலத் தொழிற்படத் தொடங்கிவிட்டன. இவ்வாறு செய்ததும் மாயாலேசத்தால் மோஹத்திற்குள்ளாகி ஜீவத்வத்தை அடைந்தான். உடனே, 'சரீரம் நான், நான் செய்பவன் அனுபவிப்பவன்' என்ற நிலையோடு மூன்று அவஸ்தை மூர்ச்சை மரணம் முதலியவைகளுக்கு ஆளாகி ஜனன மரண சக்கரத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு விட்டான்.

'ஸகலப்ரபஞ்சங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டியாதி கர்த்தாவாகிய ஈசன் ஜீவனாவது எப்படி?' என்று பைங்கலர் கேட்கயாக்ஞவல்க்யர் சொல்லுகிறார். முன்கூறியபஞ்சீகிருத பூதங்களால் ஈசன் வியஷ்டி ஸமஷ்டி ஸ்தூல சரீரங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார். (இங்கு தேஹத்தின் இன்ன பாகங்கள் இன்ன பூதாம்சம் என்றுசாரீக உபநிஷத்தில் கூறுவது போலக் காணப்படுகிறது) ஸ்தூலசரீரம் கர்மத்தால் ஏற்படுவது பால்யாதி அவஸ்தாபிமானத்திற்கு இடம், தோஷபூர்ணம். (பின்னர் முன் கூறிய இந்திரியாதி ஸ்ருஷ்டிகள் கூறப்படுகின்றன) கோசங்கள் ஐந்து. அவற்றுள், அன்னத்தால் உண்டாகி, செழித்து, அதன் ரூபமான ப்ருதிவியில் ஒடுங்குவது எதுவோ அதுதான் அன்னமயகோசம். இதுதான் ஸ்தூலதேஹம். ப்ராணன்களும் கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்ததே ப்ராணமய கோசம். மனதும் ஞானேந்திரியங்களும் மனோமய கோசம் புத்தியும் ஞானேந்திரியங்களும் விக்ஞானமய கோசம். இம்மூன்றும் லிங்கதேஹம். மூல அக்ஞானமே ஆனந்தமயகோசம். இதுவே காரணசரீரம். இந்திரியங்கள், ப்ராணன்கள், பூதங்கள், அந்தஃகரணம், அவித்தை, காமம், கர்மம், தபஸ் ஆகிய இவைகள் அடங்கிய பட்டணமே இந்த தேஹம். ஈசன் ஆக்ஞைப்படி விராட் ஒவ்வொரு தேஹத்துள்ளும் புகுந்து புத்தியைத் தழுவி விச்வனாகிறான். இவனுக்கு விக்ஞானாத்மா சிதாபாஸன், விசுவன், வ்யாவஹாரிகன், ஜாக்ரத், ஸ்தூலதேஹாபிமானி, கர்மத்தின் கார்யம் என்ற பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. ஸூத்ராத்மா ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தில் புகுந்து மனதைப் பற்றி நின்று, தைஜஸன், ப்ராதிபாஸிகன், ஸ்வப்நகற்பிதன் என்ற பெயர்களைப் பெறுகிறான். அவ்யக்தத்துடன் சேர்ந்தவன் காரணதேஹத்தில் புகுந்து, ப்ராக்ஞன், அவிச்சின்னன், பாரமார்த்திகன், ஸுஷுப்தி, அபிமானி, என்ற பெயர்களை அடைகிறான். வெறும் அக்ஞானமாத்திரத்தால் மறைபட்டிருக்கும் பாரமாத்திகனே ப்ரஹ்மத்துடன் ஐக்கியம் என்று தத்வமஸியாதி மஹாவாக்யம் கூறும். மற்றைய ஜீவர்களுக்கு இது பொருந்தாது. அந்தக்கரண பிரதிபிம்ப சைதந்யமே மூன்று அவஸ்தைகளுக்கும் ஆளாகிறது. இவைகளில் அகப்பட்டுப் பிறப்பிறப்பில் ஜீவன் சுழல்கிறான். இந்திரியாதிகளால் தேவதைகள் ஸகாயமூலமாகவிஷயங்களைக் கிரஹிக்கும் அவஸ்தையே ஜாக்ரதை என்பது. புருவமத்தியில் நிலைத்து தேஹம் எல்லாம் பரவி ஜீவன் கர்த்தாவாகிறான்: போக்தாவும் ஆகிறான். அனுபவித்து அலுத்து ஒழிவடைய யத்தனிக்கையில் முதலில் தான் கண்டவைகளின் ஞாபகத்தால் தானே கர்த்தாவாகவும் வஸ்துவாகவும் இருப்பதே ஸ்வப்னாவஸ்தை. இதில் ஜீவன் நாடிமத்தியில் உலாவி வாஸனா ரூபமான ஜகத்வி

சித்ரத்தை தானே தோற்றுவித்துக்கொண்டு தன் கர்மத்திற்கு ஏற்றபடி அனுபவிக்கிறான். சித்தம் என்ற ஒரே காரணத்துடன் இரை எடுத்த ஜந்துகூட்டுள் அடங்குவதுபோல அக்ஞானத்தில் புகுந்து ஸுகிப்பதே ஸுஷுப்தி எனப்படும். திடீரென்று இந்திரியாதிகளிலிருந்து பிரிந்து அறிவிழந்து நிற்கும் அவஸ்தையே மூர்ச்சை. பிரஹ்மா முதல் சிறுபூச்சிவரையில் ஒரு வித பயத்தை உண்டாக்கும் ஸ்தூலதேஹப் பிரிவே மரணம். இந்திரியங்கள், விஷயங்கள், ப்ராணன்கள், காமகர்மம், அவித்தை, ஸூக்ஷ்ம பூதங்கள், இவைகளால் சூழப்பட்டு ஜீவன் வேறு தேஹத்தை அடைந்து லோகாந்தரம்போகிறான். பூர்வ ப்ராரப்தத்தினால் பிறப்பிறப்பாகிற சுழலில் அகப்பட்டு ஓய்வு அடைவதில்லை. வெகுகாலஸத்கர்மபுண்ய பரிபாகத்தால் மனிதருக்கு மோக்ஷஇச்சை உண்டாகின்றது. அப்பொழுது குரு சிச்ருஷையால் எவனோ அநேகரில் ஒருவன் விடுபடுகிறான். விசாரணையால் மோக்ஷம் கைகூடும். இதை விடாது செய்யவேண்டும். ஜகத்ஜீவன் பரம் இவைகளை விசாரித்து அறியவேண்டும். முதலிரண்டையும் உள்ளபடி உணர்ந்தால் மூன்றாவதே சேஷித்து நிற்கும்.

பைங்கலர் மஹா வாக்யத்தை விஸ்தரித்துக் கூற வேண்டும் என்று கேட்டார். அதற்கு யாக்ஞவல்க்யர் கூறுகிறார். தத்வமஸி என்பதுஉபதேசவாக்யம். இதைக் கேட்டு அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி என்று அனுஸந்தானம் செய்யவேண்டும். வெளிப்படையாக வில்லாததாயும், ஸர்வக்ஞாதி லக்ஷணம், மாயோபாதி ஜகத்காரணத்வாதி லக்ஷணங்களை உடையவனே தத்பதத்திற்கு வாச்யார்த்தம். இவனே, 'நான்' என்ற உணர்ச்சிக்கு ஆதாரம். இந்த வேறு போலக் காணப்படும் நானான ஜீவனேத்வம் பதவாச்யார்த்தம். பரமாத்மா, ஜீவாத்மா இவைகளின் உபாதியான மாயை அவித்தை, இவைகளைத் தள்ளி, இவைகளின் லக்ஷ்யமான கூடஸ்தனே ப்ரஹ்மம். இவ்வாக்கியங்களின் அர்த்த விசாரமே ச்ரவணம்; இதை ஏகாந்தமாக அனுஸந்தானம் செய்வதே மனனம். இவை இரண்டன் முடிவான வஸ்துவில் நிலைப்பதே நிதி த்யாஸனம். த்யானம் த்யானிப்பவன் என்ற எண்ணம் நழுவி, காற்றில்லாவிடத்திலுள்ள தீபம் போல த்யான வஸ்துவாக நிற்பதே ஸமாதி. இங்கு ஆத்ம விருத்திகள் உண்டாகி ஸூக்ஷ்மமாக விருந்து கர்மகோடிகளை லயம் அடையும்படி செய்யும். அப்யாஸ விசேஷத்தால் அமிருததாரை தொடங்கிவிடும். இதனால் வாஸனைக் கூட்டங்கள் அடங்கிவிடும். புண்ய பாபாதிகள் ஒழிந்ததும் மஹாவாக்கியப் பொருள் நன்கு விளங்கும். அப்போது இவன் விடுபடுவன். உடனே ஸ்ருஷ்டி வந்தபடி பின் க்ரமமாக ஒடுங்கிவிடும். ஆகவே ப்ராஹ்மணன் எப்பொழுதும் தத்வம் பதங்களின் ஐக்யத்தை த்யானம் செய்யவேண்டும். பின்னர் மேகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல ஆத்மா ப்ரகாசிக்கும். இதைத் தேஹமத்தியில் சிறு ஜ்யோதியாகிய கூடஸ்தனாக த்யானம் செய்யவேண்டியது. எவன் தூக்கம், மரணம் ஆகிய இவைகள் வரும்வரையில் இவ்வாறே த்யானிக்கிறானோ, அவன் தேஹம் நீங்கியதும் விதேஹ முக்தி பெற்று அப்பொழுது மிஞ்சி நிற்கும் பிரஹ்மமே யாகிறான்.

பைங்கலர் 'ஞானிகளும் செய்யவேண்டிய கர்மம் என்ன? அவர்கள் ஸ்திதி என்ன?" என்று கேட்க யாக்ஞவல்க்யர் கூறுவார். அமானித்வாதி தெய்வஸம்பத்து உள்ள முமுக்ஷு 21 குலத்தை மேன்மைப்படுத்துவான். ப்ரஹ்மவித் 101 குலத்தைக் கரையேற்றுவான். (இங்கு கடவல்லியிலுள்ள ரதாதிகதிருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது) இதனால் இந்திரிய மனதுடன் கூடிய ஆத்மா ஜீவனாகிறான். ஆதலால் நாராயணன்தான் மனிதன் ஹிருதயத்திலிருப்பது: ப்ராரப்த கர்மம் முடியும்வரையில் கழற்றிய சட்டையில் பாம்புக்கு உள்ளபற்றைப்போன்ற தேஹப் பற்றுடனிருப்பன் ஞானி. இவன் சந்திரனைப்போலப் பிறருக்கு ஸுகத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டு ஒருவிடத்தில் நிலைக்காது உலாவிவருவான். இவன் எங்குவேண்டுமானாலும் சரீரம் நீக்குவன். இதைக் கண்டவன் இவனைப் புதைக்கவேண்டும் அல்லது திக்பலி கொடுக்கவேண்டும். இவன் எங்கும் பரவிய ஆகாசம்போல அங்கேயே லயமடைந்து பற்றற்ற ஞானப் ப்ரகாசமாகி விடுவன். புருஷனுக்கும் ஞானிக்குந்தான் ஸந்யாஸம். இவனுக்குமேல் அபரக்ரியைகள் முதலியன செய்யவேண்டியதேயில்லை. ஞானாக்னியில் எரிந்த சரீரத்தை மறுபடி எரிப்பானேன்? உபாதி எதுவரையில் உண்டோ அதுவரை குருமரியாதை ஒழுங்குகளை விடலாகாது. சுத்தமனது, சித்ரூபம், பொறுமை, முதலியவைகளால் வரும் 'அவனே நான்' என்ற அறிவால் பரமாத்மத்யானம் ஏற்பட்டு இந்திரிய வ்யாபாரங்கள் ஒடுங்கினால்தான் மனம்புத்தி இவைகள் சூன்யமாகி ஜ்யோதி நிலையை ஒருவன் அடைவன். இப்படிப்பட்டவனுக்கு வேதம் எதற்கு? செய்யும் கார்யம் எதுண்டு?

கர்மங்கள் ஒருவனுக்கு அவசியமாயின் அவன் அறிந்தவனல்ல. முன்னர் கூறியபடி ஞானம் பெறுவதே ஸுகம். ஜலத்துடன் சேர்ந்த ஜலம், பாலுடன் சேர்ந்த பால்,நெய்யுடன்சேர்ந்த நெய், ஆகிய இவைகள்போல ஜீவாத்மா பரமாத்மா சேர்ந்து ஒன்றுபடும். தேஹம் ஞானதேஜஸ் பெற புத்தி அகண்டகாரமானதும் கர்ம பந்தம் நீங்கிவிடும்! எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளே யாகிவிடுவன். எவ்வளவு தவம், சாஸ்திராப்யாஸம் முதலியவைகள் செய்த போதிலும் இந்நிலை வருவது கஷ்டம். இவைகள் மூலமாக அனுவசிய பாகங்களைவிட்டு ஸ்தயவஸ்துவை நெருங்கவேண்டும். இதை அறிந்து நிலக்கும்வரை ஸத்கர்மாதிகளைச் செய்தே தீர வேண்டும். 'நானே ப்ரஹ்மம்' என்ற த்யானம் பெரியோர்களுக்கு மோக்ஷகாரணமாகும். என்னுடையது என்ற எண்ணம் பந்தஹேது: எனதல்ல என்பது மோக்ஷஹேது. மனம் உன்மனீப்பாவம் (அசைவற்றநிலை) சேருங்கால் துவைதமே இல்லை. அது தான் பரமபதம். இந்நிலையில் மனம் போகுமிடமெல்லாம் பரமபதமே: அங்கெல்லாம் ப்ரஹ்மமே. ஆகாயத்தைக் குத்தினாலும் குத்தலாம்; உமியைத் தின்று பசி ஆறினாலும் ஆறலாம்; 'நானே ப்ரஹ்மம்' என்றறியாமல் முக்தி பெறுவது அரிது.

இந்த உபநிஷத்தைப் படிப்பவனுக்குப் பாபங்களும் நீங்கிவிடும். ஸகல ஸத்கர்ம பலனும் கைகூடும். (இங்கு ஸ்கந்தோபநிஷத் முடிவிலுள்ள தத்விஷ்ணோப் பரம பதம் என்று தொடங்கும் ச்லோகம் காணப்படுகிறது.)

29 பிக்ஷுகோபநிஷத் (60)

எந்த வஸ்துவினிடத்தில் பிக்ஷுக்கள் கூட்டம் எப்போதும் ஒழிவு அடைகிறதோ அந்த பிரும்மதத்துவமானது என்னை பிரம்மமே ஆக்கட்டும்.

மோக்ஷத்தை விரும்புகிற பிக்ஷுக்களுள் குடீசக, பஹூதக, ஹம்ஸ, பரமஹம்ஸரென்று நான்கு பேதங்களுண்டு. குடீசகர் என்பவர் கௌதமர், பாரத்வாஜர், யாஜ்ஞவல்க்யர், வஸிஷ்டர் முதலானவர்கள். இவர்கள் பிக்ஷையெடுத்து எட்டு கவளங்களைச் சாப்பிட்டு யோகமார்க்கத்தி லிருந்துகொண்டு மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறவர்கள்.

பஹூதகன் என்பவன் த்ரிதண்டம், கமண்டலு, சிகை, யஞ்ஞோப வீதம், காவிவஸ்திரம் இவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு பிரும்மர்ஷிகளது வீட்டில், மதுமாம்ஸம் இவைகளைத் தவிர பிச்சையெடுத்து எட்டு கவளங்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு யோகமார்க்கத்தி லிருந்து கொண்டு மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறவர்கள். ஹம்ஸர் என்பவர் கிராமத்தில் ஒரு ராத்திரியும் நகரத்தில் ஐந்து ராத்திரியும், க்ஷேத்திரத்தில் ஏழு ராத்திரியுமே வஸிக்கவேண்டும். அதற்குமேல் வஸிக்கக்கூடாது. கோமூத்ரம், பசுவின் சாணம் இவைகளை ஆகாரமாகக் கொண்டு நித்ய சாந்த்ராயண வ்ரதம் செய்து யோக மார்க்கத்திலிருந்து, மோக்ஷத்தையே விரும்புகிறவர்கள்.

பரமஹம்ஸர் என்பவர்,ஸம்வர்த்தர்,ஆருணி, ச்வேதகேது, ஜடபரதர், தத்தாத்ரேயர், சுகர், வாமதேவர், ஹாரீதகர் முதலியவர்கள்போல், எட்டு கவளங்களைச் சாப்பிட்டு யோகமார்க்கத்தில் மோக்ஷத்தையே விரும்புவார்கள். மரத்தினடியிலாவது பாழும் வீட்டிலாவது ச்மசானத்திலாவது வஸிப்பவர்கள் வஸ்திரமுள்ளவர்களாயும், வஸ்திரமற்றவர்களாயும் இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு லாபம் நஷ்டம், தர்மம் அதர்மம், சுத்தம் அசுத்தம் இவை ஒன்றுமில்லை. த்வைதமற்றவர்களாக ஓடு, கல், ஸ்வர்ணம் இவைகளில் ஸமபுத்தியுள்ளவர்களாக எல்லா ஜாதிகளிலும் பிச்சை எடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு எங்கும் ஆத்மாவொன்றையே பார்ப்பார்கள்

பிறந்த மேனியாய் இருக்கிறவர்களாயும், த்வந்த்வமற்றவர்களாயும் வாங்குதலற்றவர்களாயும், விஷ்ணு த்யானத்தை முக்கியமாய் உடையவர்களாயும், ஆத்ம நிஷ்டர்களாயும் பிராண தாரணத்திற்குத் தகுந்த காலத்தில், பிச்சையெடுத்துக்கொண்டு, பாழும் வீடு, தேவாலயம், புல்நிறைந்தவிடம், புற்று, மரத்தடி, குயவன் வீடு,அக்னி ஹோத்ரசாலை,ஆற்றின் மணல் மேடு, பர்வதங்களின் குஹை, மலையருவி, கட்டாந்தரை இவைகளில் இருந்துகொண்டு சுத்தமனம் உள்ளவர்களாய் பிரும்ம மார்க்கத்திலேயே திருஷ்டியுள்ளவர்களாக ஸந்யாஸத்தோடு தேஹத்யாகம் செய்கிறவர்கள் தான் பரமஹம்ஸர்கள்.

30 கிருஷ்ணோபநிஷத் (96)

ஸச்சிதானந்த ஸ்வரூபமான மஹா விஷ்ணுவின் அவதாரமான ஸ்ரீராமர் அங்க அமைப்பின் சிறப்பைக் கண்டு அவர் அமானுஷ ஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபட்டு வனங்களிலிருந்த முனிவர்கள் எல்லோரும், 'எங்கள் பிறவி மிக அசுத்தமானது என்று கூறப்பட்டுள்ளது. உம்மை ஆலிங்கனம் செய்து பரிசுத்தமாவோம்.

உத்திரவு தரவேண்டும்' என்று கேட்டுக்கொண்டனர். அதற்கு ஸ்ரீராமர் 'அடுத்த யுகத்தில் நான் கிருஷ்ணனாக அவதரிப்பேன், நீங்கள் கோபிகைகளாகப் பிறந்து என்னை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளலாம்' என்றனர். அப்பொழுது மஹரிஷிகள், 'அடுத்த அவதாரத்தில் எங்களைக் கோபிகைகளாக்குவது இருக்கட்டும். இப்பொழுது உமது அங்கங்களைத் தொட்டுவிட்டுப் பின்னர் வேறு எந்த ஜன்மம் வேண்டுமானாலும் எடுக்கத் தயாராகிறோம். எங்கள் ஜன்மங்களில் எல்லாம் உமது தேஹஸ்பர்ஸம் கிடைப்பது நிச்சயமாகில் நாங்கள் எவ்வளவு ஜென்மம் வேண்டுமானாலும் எடுக்கத் தயார்தான்' என்று கூறிவிட்டனர். இவைகளைக் கேட்டு அவ்வாறே செய்துகொள்ள ஸ்ரீராமர் அனுமதி கொடுக்க, அவரைத் தொட்டு எல்லோரும் திருப்தியடைந்தனர்.

கிருஷ்ணன் வளர்ப்புத் தகப்பனான நந்தகோபர் பரமானந்தம், யசோதை, முக்தி காந்தை; அவள் தான் ஸத்வ ரஜஸ் தமோ ரூபமான மாயை, ஸத்வ மாயை ருத்ரனிலும், பக்தனாகிய ப்ரஹ்மாவிடம் ராஜஸ மாயையும், தாமஸம் தைத்யரிலும் உள்ளது. விஷ்ணு மாயையிலிருந்து அஸுரர்கள் வெளிப்பட்டனர். தேவகீ வேதத்திலுள்ள ப்ரஹ்மவித்யை, வஸுதேவர் வேதம், கிருஷ்ணராமாள் வேதாஹஸ்யம், கோபிகளும் பசுக்களும் ருக்குகள், மாடுமேய்க்குங்கோல் ப்ரஹ்மா, புல்லாங்குழல் ருத்ரன், கொம்பு இந்திரன், கோகுலவனம் வைகுண்டம், மரங்களே தபஸிகள், தைத்யர்கள் லோபக்ரோதாதிகள், திரஸ்காரம் கலி காலம், விஷ்ணுவே தன் மாயையால் கோபால கிருஷ்ண ரூபம் எடுக்கிறார். இந்த மாயையை உணருவது தேவதைகளுக்கும் அஸாத்யம். த்விஜர்களே திருஷ்டி. இப்படிப்பட்டவரை மாயை எப்படி மயக்கும். பலராமர் சேஷன். கிருஷ்ணன் சாச்வத ப்ரஹ்மம். 16108 பெண்சாதிகள் ருக்குக்களும் உபநிஷத்துகளும். பட்டமஹிஷிகள் ருக்குக்கள். சாணூரன் த்வேஷம், முஷ்டிகள் மத்ஸரம், குவலயாபீடம் தர்ப்பம், பகாஸுரன் கர்வம், ரோஹிணீ தயை, ஸத்யபாமை பூமி, அகாஸுரன் மஹாவ்யாதா கம்ஸன் கலி, குசேலர் சமம், அக்ரூரர் ஸத்யம், உத்தவர் தமம். சங்கம் விஷ்ணு ரூபமான லக்ஷ்மி. அது பாற்கடலில் உண்டாய் இடி போல முழங்கும் தயிர் இருக்கும் உள்ளே புகுந்து பானைகளை உடைத்துத் தான் முன்னர் பாற்கடலில் வடபத்ரசாயியாக விளையாடியதுபோல விளையாடுகிறார். துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்த ஸர்வரக்ஷகரான பரம்பொருள் கருணையால் கிருஷ்ணனாகிறார். சிவனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட சக்கரம் ப்ரஹ்மாவினின்றும், சாமரம் தர்மம், அதன் காற்று ஜயந்திபுத்ரன், நெருப்புப்போல ஒளிவிடும் கத்தி மஹேச்வரன், உரல் காச்யபர், கயிறு தாயாகிய திதி, தேவதைகள் எல்லோரும் 'பகவானுக்கு ஆயுதமாக ஞானிகளே ஏற்படுகின்றனர்; அவர்களைத் தேவதைகளாகவே கருதவேண்டும்' என்று கூறுகின்றனர். ஸர்வ சத்ருக்களையும் அழிக்கும் கதையே காளி, சாரங்கதனுஸ் மாயை ஸுபோஜனம் என்னும் ஆயுதம் சரத்காலம், கையில் வைத்திருக்கும் தாமரைக் கொத்து ப்ரபஞ்சகாரணமான அவ்யக்தம், கருடன் பந்தீர ஆலமரம், ஸுதாமாதான் நாரதர். இம்மாதிரி ஸகல தேவதைகளும் உலகில் பகவானுக்கு அங்கங்களாக உதித்தனர். பகவான் இவர்களைவிட வேறாகத் தோன்றியபோதிலும் உண்மையில் எல்லாம் அவரே.

கடவுளின் பிரகாரம் பல.—ஈசன் ஒருவரேயாயினும் அவரது பிரகாரங்கள் பல. வீட்டின் ஒரே யஜமானன் ஒருவனுக்குப் பிதாவாயும், இன்னொருவனுக்குச் சகோதரனாயும், ஒருத்திக்குக் கணவனாயும் இவ்வாறு பல பிரகாரங்களிற் காணப்படுவதுபோல், ஒரே ஈசனர் எந்த எந்தப் பக்தனுக்கு எந்த எந்தப் பிரகாரமாய்க் காட்சி அளித்தாரோ, அந்த அந்தப் பிரகாரங்களாக வர்ணிக்கப்படுகிறார். வீட்டின் கூரையின்மேல் ஏறுவதற்கு ஏணி, மூங்கில், படிக்கட்டு, கயிறு முதலிய ஸாதனங்கள் பயன் படுவதுபோல், ஈசனைக் காண்பதற்கும் பலவகை மார்க்கங்களும் ஸாதனங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. உலகத்திலுள்ள பிரதி சமயமும் இவ்வழிகளில் ஒன்றைக் காட்டுகின்றது.

உல்லாஸன் சரிதம்

ADVENTURES OF ULYSSES

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்

(தொடர்ச்சி)

ஈகை யரிதெனினு மின்சொலினு நல்கூர்தல்
ஓகோ கொடிது கொடிதம்மா—நாகொன்று
தீவினைக் கம்மியனல் வாய்பூட் டிடப்படின்மற்
ருவா விவரென் செய்வார்.

பிக்ஷுவேஷம் பூண்டு, கையிற் கோலூன்றி, நடை தளர்ந்தவனாய் உல்லாஸன் இடையன் வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டு அரண்மனைக்குச் சென்றபோது, அங்குள்ள பிரபுக்கள் உண்டு களித்திருந்தார்கள். பிறந்த நாள் முதல் பிக்ஷுவாயிருந்தவன் எவ்வாறு தலைவணங்கித் தாழ்ந்து குறையிரப்பானே அவ்வாறே உல்லாஸன் ஒவ்வொரு பிரபுவினிடத்தும் யாசித்தான். ஆழ்ந்து நோக்கினவர்களுக்கு மட்டில் உல்லாஸன் நடையில் கவுரவமிருந்ததென்று நன்ருய்ப் புலப்பட்டது. அவ ரிற் சிலர் "இந்த பிக்ஷு அரசனாய்ப் பிறந்திருப்பின், ஸிம்மாஸனத்திலும் பெருமையுடையனா யிருப்பான்" என்ருர். சிலர் அனுதாபப்பட்டு பிக்ஷை தந்தார்; வேறு சிலர் தமது களியாட்டைக் கெடுக்கவந்த கழுதை யென்று உல்லாஸனைத் திட்டி வெருட்டினர். நன்மன முடையவர் களித்திருக்குங்காலத்தில் துக்கச் சின்னங் களைக் காண்டல் அவர்கள் களிப்பைத் தாழ்த்து மியல் புடையது. உல்லாஸனுடைய சொந்த கிருஹத்திலே அவனுக்கு நடந்த உபசாரத்தைப் பார்ப்போமாயின் கஷ்டகாலஞ் செய்யுங் கொடுமையை நன்ரு யறித லாகும்.

பந்தியிலிருந்த ஒவ்வொருவரையும் பிக்ஷை கேட்டு வருகையில் உல்லாஸன் தன் மகனிடத்திலும் வந்தி ரக்க, குமாரன் இரப்பவன் தன் பிதாவென்றறிந்து தனக்குப் பரிமாறியிருக்கும் உயர்ந்த பொருள்களை உல் லாஸனுக்குதவித் தன் பாத்திரத்தையும் அவனுக்குத் தந்தான். யாசிப்பவன் ஸாமான்ய பிக்ஷுவென்று மாத்திர மெண்ணின அகந்தை பிடித்த பிரபுக்கள் தலை மகன் காரியத்தைக் கண்டித்தார்கள். வாஸ்தவமறி யாதவர் செய்யும் பிழைகளுக்கு அளவுமுளதோ?

அங்குக் கூடியிருந்த பிரபுக்களிற் அந்தீனன் என்னு மொருவன் கோபாக்கிராந்தனாய் "ராஜகுமாரா, கா லாடியாய்த் திரியும் பொய்யர்களை அரண்மனைக்குள் வரவிட்டு அவர்களை யுபசரித்துப் பெருமை செய்கின் றது உனக்குத் தாழ்வை யுண்டாக்கும். இங்கு வந்தி ருக்கும் பிக்ஷு ஒரு காலாடி யென்றே நானெண்ணு கின்றேன்" என்ருன்.

இந்தக் கடுஞ்சொற்களைக் கேட்ட உல்லாஸன் அந் தீனனை நோக்கி "மஹா பிரபுவே, தம்மிடத்தில் யாச கர்க்கு எதுவுங் கிடைக்காது போலும். வெறுங் கஞ்சி வைத்துக்கொண்டிருப்பவனுக்கு நீர் உப்புந்தரமாட் டீர்" என்று இடித்துச் சொன்னான்.

பிக்ஷு தன்னை உதாஸீனமாய்ப் பேசினதைக்கண்டு கோபமூண்ட அந்தீனன், தன் கையண்டையி லிருந்த பலகை ஒன்றையெடுத்து உல்லாஸன் தலைமேல் எறிந் தான். "அச்சமயத்தில் கொக்கைப்போ லுறங்கியிரு ந்து ஸமயத்தில் அதன் குத்தைப்போலிருத்தல் வேண் டும்" என்னும் பழமொழியை அனுஸரித்த உல்லாஸன் சிறிதேனுங் கோபங்கொள்ளாமல் வாசற்படியண்டை போய்த் தனக்குக்கிடைத்த பிக்ஷையைத் தின்றுகொண் டிருக்கையில் "பிராணனும் பொருளும் நஷ்டம் வரு மாயின் ஒருவன் சண்டைபோடுவது ஸஹஜம்; அந்தீ னன் சாண்வயிற்றிற்குச்சண்டைபோடுகிருன். அகதிக் குத் தெய்வமே துணையென்பது வாஸ்தவமானல், அந் தீனன் உயிரோடிருக்குங்கால் அரசியை மணக்கும் பாக்கியத்தைப் பெருன்" என்று கண்டிப்பாய்ச் சொன் னான்.

இந்த வார்த்தைகள் அந்தீனனுக்கு எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெய் வார்த்ததுபோ லிருந்தது. அந்தீனன் உல்லாஸனை நோக்கி "இனி வாயைத் திறப்பாயானல் உன்னைக் காலைவாரி யிழுத்தெறிந்து விடுவேன்" என்று பயமுறுத்தினன்.

பிரபுக்களில் சிலர் அந்தீனன் சொன்னவற்றை அங்கீகரித்தாரில்லை. அவர்களில் ஒருவன் "தேவர் கள் மனிதருடைய பக்தியையும் ஜீவகாருண்யத்தையும் சோதனை செய்வதற்கு பிக்ஷுவேஷம் பூண்டு வருத லுண்டு. நம்மெதிரிலிருக்கும் பிக்ஷு ஒரு தேவனாக இருந்தாலுமிருக்கலாம்.நாம் எதைக்கண்டோம்?பிச்சைக் காரரைக் கடுந்து சொல்லலாகாது" என்று ஹிதோப தேசஞ் செய்தான். தலைமகன் தன் பிதா சொன்ன வற்றை நினைந்தும் மினெர்வாவினுடைய ஸம்ஞையை எதிர்பார்த்தும் ஒன்றும் பேசாமலே யிருந்தான்.

உல்லாஸன் அரண்மனைக்கு வந்த தினத்திலேயே பிரபுக்களிடத்தில் வழக்கமாய்ப் பிக்ஷை வாங்கிக்கொண் டும் அவர்களுடைய நகைப்புக்கு இலக்காயுமிருந்த ஐரஸனென்பவன் வந்தான். ஐரஸன் ஆறு ஆட்கள் சோற்றை ஒருவனாய் தின்பவன் ; உடல் பெருத்த வன் ; சிறிதேனும் மனத்தைரியமில்லாதவன். தனக் குப் போட்டியாக உல்லாஸன் பிக்ஷுவாய் வந்த பொருமையாலும் பிரபுக்களுடைய தயவு தனக்கு மிகுதியாகக் கிடைக்குமென்கிற நம்பிக்கையாலும் ஐர ஸன் உல்லாஸனை இகழ்ந்து பேசிச் சண்டைக்கிழுத் தான். பிக்ஷுக்கள் ஸ்வஜாதி வைரிகளாம். உல்லா ஸனோ கொஞ்சமேனும் ஐரஸன் சொற்களால் சினக் காமல் “ பிரபுக்கள் வயிறு நிரம்பச் சோறு போடுகிறார் கள். தின்று களித்துச் சும்மா போவோமே ” என்று அலக்ஷியமாய்ப் பேசினான். தாழ்ந்து பேசின உல்லா ஸனைக் கோழையனென்றெண்ணி ஐரஸன் ஆரவாரித் தான். பிக்ஷுக்களிருவருஞ் சண்டை செய்யும் வேடிக் கையைப் பார்க்க விரும்பின வீணர்கள் இருவரையும் மல்யுத்தஞ் செய்யச் சொன்னார்கள். உத்தம வீரனாகிய உல்லாஸன் ஸாமான்யப் பிச்சைக்காரனிடத்தில் யுத் தஞ் செய்ய மனமுவக்காவிடினும் தன் வலிமையை அங்குள்ளார் அறிதற்பொருட்டு ஐரஸனை முதலடியி லேயே காலைவாரித் தூரத்தில் எறியவே ஐரஸன் பல் லுடைந்து சவம்போலக் கிடந்தான். உல்லாஸன் அவனுடைய கோலைக் கையிற் கொடுத்து, “ இனி சுவானங்களிடத்திற் போய் உன் அதிகாரத்தைச் செலுத்து ; பிரபுக்கள் ஸபையில் இனி வராதே ; பிக்ஷுக்களிலும் நீதான் பெரியவனென்றெண்ணாதே” என்று எச்சரித்தான்.

பிக்ஷு யுத்தத்தைக்கண்டு களித்த பிரபுக்கள்
ஒருவர்வாய்க் கொள்ளுந் தேனை
யொருவருண் டெளிதிற் போவார்
ஒருவர்கைக் கொள்ளுந் தேனை
யொருவர்கொண் டோடிப் போவார்
ஒருவரோ டொருவ ரொன்றத்
தழுவுவர் விழுவ ரோடி
ஒருவர்மே லொருவ ரேறி
யோகையென் றுவகை கூர்வார்.

பகற்காலம் இவ்வாறு செல்ல இரவு வந்தவுடன் அர சியை மணம்புரியக் கூடியிருந்தவரெல்லோரும் உணவு முடிந்தபின் ஆடல் பாடலுக்கு ஆரம்பித்துக் குதூ கலஞ் செய்தனர். யூரிமாகஸ் என்றொருவன் உல்லா ஸனைப் பலவாறு பழிக்கையில் “இந்தத் தடியனுக்கு வேலிகட்டத் தெரியாது; மண்வெட்டியாற் குழிவெட் டவுமறியான் ; இவன் பிறர் பொருளை அபகரித்துச் சோம்பேறியாய்க் காலம் போக்குகின்றவன். இவனைக் கூலியாளாகவும் ஒருவரும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டார். இவனிடத்தில் தெய்வத்தன்மை யுண்டெனலு மொரு வாறு சரிதான். தெய்வம் வேலை செய்தலில்லை” என்றான்.

உல்லாஸனுக்குப் பௌருஷம் பிறந்து “யூரிமாகஸ் பிரபுவே, என்னை இகழ்ந்து பேசுதலுமக்குச் சுளுவாயி ருந்ததே, நானும் காலையில் ஒரு அரிவாளை எடுத்துக் கொள்கிறேன். நீரும் ஒன்றை எடுத்துக்கொள்ளும், நம் மிருவரில் மாலைக்குள் யார் அதிக வேலை செய்வார், பார்ப்போம். ஒரே நாளில் நான் நாலுகாணி நிலத்தை யுழுந் திறமுடையவன். உம்மாலதாகுமா? ஈட்டி யுத்தஞ் செய்வோம். அதில் எவர் ஜயிப்பார் என்று நினைக்கின் றீர்? நீர் என்னைப் பரிகஸிக்கும்படியாய் ஒரு அம் சத்திலும் நான் குறைந்தவனாக மாட்டேனென்றறியும். இந்த வீட்டிற்குடையவனாகிய உல்லாஸன் திரும்பி வருகின்றவரையில் உமது உடல்வலியைப் பரிபா லித்து வாரும். அதன்பின் நீர் படும்பாட்டை நான் சொல்வேன்” என்று துணிவாய் எதிர்பேசினான்.

பிச்சைக்காரன் பேசின பேச்சினால் கோபாவேச னாய் யூரிமாகஸ் ஒரு பாத்திரத்தை எடுத்து உல்லாஸன் தலைமேல் வீச அது மயிர்க்கிடை தவறினதால் அவன் மேற்படவில்லை. மற்ற கனவான்களும் கோபவசத் தர்களாய்உல்லாஸனை நெட்டிவெளியிற்றள்ளப்போன போது தலைமகன், “என்னுடைய ரக்ஷணையிலிருக் கும் பிச்சைக்காரன் மேல் உங்கள் கைபடவேண்டாம். உங்களுக்கு வெறி பிடித்திருக்கிறது போலும் ; விருந் தினர்களாய் வந்தவர்கள் இவ்வாறு ஆரவாரிப்பதேன் ? அன்ன பானாதிகளை யுண்டு இங்கே இருந்தாலுஞ்சரி, படுக்கப்போகிறதென்றாலுஞ்சரி, எனக்காக்ஷேப மில்லை. பிச்சைக்காரனுடன் கோபித்தல் எதற்கோ ?” என்று கோபத்தோடு சொல்ல, பிரபுக்கள் சிறு பிள்ளை யின் தீரத்தனத்தால் அச்சமுற்று அச்சமயம் சும்மா விருந்து விட்டனர். மினெர்வா அவர்கள் மனத்தில் பயத்தை யுண்டாக்கியுமிருக்கலாம்.

விருந்தினர் தத்தம் விடுதிகளுக்குச் சென்றபிறகு உல்லாஸனும் தலைமகனுந் தனியேயிருந்தார்கள். ஆயுத சாலையிலிருந்து ஆயுதங்களையெல்லாம் எடுத்து வரும் படிதலைமகனுக்கு உத்தரவளித்து உல்லாஸன் "மகனே, நாளைக்கு இவ்வாயுதங்களெல்லாம் உபயோகமாகும். எவராவதுஇவற்றை வெளியிலெடுத்ததற்குக் காரணங் கேட்கின் துருப்பிடித்ததைச் சுத்தஞ்செய்ய வென்று சொல்" என்றான். விளக்குகளெல்லாம் அணைந்து போய் நள்ளிருளாயிருக்கையில் ஆயுதங்கள் பகல்போல ஒளி வீசின. ஸ்தம்பங்கள் ஜோதிர்மயமாயிருந்தன. இவற்றையெல்லாங் கண்ட உல்லாஸன், மகனைப் பார்த்து "குழந்தாய், தேவர் பெருமையை நம்மாலறிதலாமா? இரவைப் பகலாக்க வல்லவர் அவரே. இவ்வொளி வீசுதலே நமக்குச் சுபசகுனம்" என்று சொன்னான். பிறகு இருவரும் ஆயுதங்களையெல்லாம் துருப்போகத் துடைத்தார்கள்.

இருபது வருஷம் கண்ணுற்பாராத தன் மனைவி பனிலோபி என்பவளைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற அவா உல்லாஸனுக்கு மேலிட்டிருந்தது. தன் அரண்மனை ரஹஸ்ய வழிகளெல்லாஞ் செவ்வையா யறிந்தவனாதால் அந்தப்புரத்திற்குச் சென்றான். அந்த ஸமயந்தான் பனிலொபியின்சேடிமார் அவளைப் படுக்கைக்குஅழைத்துப்போகுந் தருணம். பனிலொபி, புருஷர் ஸபையில் விசேஷ தினங்கள்தவிர மற்றைக் காலங்களில் வருகிறதேயில்லை. அந்தப்புரத்தில் தானுஞ் சேடிமாரும் வீட்டிற்குரிய வேலைகளைச் செய்துகொண்டு பொழுதுபோக்கினார்கள். சேடிமார் உல்லாஸன் வந்ததைக் கண்டு "இன்று பகலில் ஒரு பிக்ஷுவைப் பற்றிப் பிரபுக்கள் ஆரவாரித்தாரே, அவன்தான் இங்கு வந்திருக்கிறான். அவனுக்கு இங்கு என்ன காரியம்?" என்றதைக் கேட்ட நிமிஷமே பனிலொபி "பிக்ஷுவாயினும் நம்முன் அவன் வரட்டும். பலதேச யாத்திரை செய்திருத்தலால், எமது பிராண நாயகன் உல்லாஸனைப்பற்றி ஸமாசாரம் தெரிந்தவனாயிருத்தல் கூடும்," என்றாள்.

நாளாகியும் தன்னையும் தன் பெயரையும் மறக்காமல் ஸதா தன்னையே தியானம் பண்ணிக்கொண்டிருந்த பனிலொபியின் தேன்மொழிகள் காதிற்படவே, உல்லாஸனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷம் பிறந்தது. அரசியின் ஸந்நிதானத்தில் உல்லாஸன் நின்றபோது அவனைப் பிக்ஷுவாக எண்ணினாளேயன்றித் தன் பர்த்தாவாகிய உல்லாஸன் எதிரில் நிற்கின்றானென்பதைப் பனிலொபி அறிந்தாளில்லை. உரு மாற்றம் தடுமாற்றஞ் செய்தது.

பனிலொபி பிக்ஷுவுக்கு உபசார வார்த்தைகள் சொல்லி உட்காருவித்துத் தன் பர்த்தாவைப்பற்றி விசாரித்தாள்.

உல்லாஸன் வாஸ்தவத்தை மறைத்தே பேசினதாவது:—

"நான் பிறந்தது கிரீடதேசம். மைனஸன் என்னும் அரசனுடைய பௌத்ரன். உல்லாஸன் த்ரோஜா நகரத்திற்குப் போகும் வழியில் எங்கள் துறையில் இறங்கிப் பன்னிரண்டு நாட்களிருந்தான். அவனுக்கு நான் பலவிதமாக விருந்துகள் செய்தேன். அவன் அங்க அடையாளங்கள், தரித்திருந்த ஆடையாபரணங்கள் எல்லாவற்றையும் நன்றாயறிவேன். காலத்தின் கொடுமையா லேழையாகிப் பிச்சை வாங்கிப் பிழைக்கின்றவனாய் விட்டேனே யல்லாமல், பிச்சைக்காரனாய்ப் பிறந்தவனல்லன். உல்லாஸனை யுத்தகளத்திலும் பார்த்திருக்கின்றேன். அவனுடைய பராக்கிரமங்கள் ஸாமான்ய மனிதனொருவனுக்குங் கிடையாது. அவனுடைய புத்திக் கூர்மையை வருணிப்பது என்னாலாகாத காரியம். புருஷ லக்ஷணங்கள் அவனிடத்திலமைந்தனபோல மன்மதனுக்கும் இல்லையெனலாம். உல்லாஸனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவளைப் பார்க்கிலும். உத்தமிகள் உலகிலில்லை யென்றே சொல்லத்துணிவேன்."

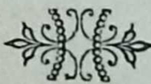
இந்த மதுரமொழிகள் காதிற்பட்டவுடன் பனிலொபி கண்களினின்று தாரைதாரையாய் நீர் பெருகிற்று. தன் பர்த்தா உயிருடன் எதிரில் நிற்கையிலே பனிலொபி அவனிறந்தானென்றெண்ணி யிருந்தாள். உல்லாஸனுக்கும் கண்ணீர்வர ஆரம்பித்தது. மனவுறுதியால் கண்ணீரைத் தடுத்து அன்னியன்போல் அவன் நடித்தான்.

பிக்ஷு தான் பேஷியா தேசத்திற்கு வந்திருந்ததாயும் அங்கு உல்லாஸனைப்பற்றி ஸமாசாரந் தெரிந்ததாயுஞ் சொன்னான். பனிலொபிக்கு நம்பிக்கை பிறந்து தான் கண்ட சொற்பனமொன்றைப் பிக்ஷுவினிடத்தில் சொன்னாள். அதாவது:—

"என்னரண்மனையில் இருபது கோழிகளுண்டு. அவைகளுக்கு நானே தீனிபோடுவது வழக்கம். கோதுமை மணிகளை அவற்றிற்கு நான் இறைத்துக் கொண்டிருந்தபோது ஒரு ராஜாளிப்பக்ஷி பறந்தோடி வந்து அந்த இருபது கோழிகளையுங் கொன்றுவிட்டு ஓடிப்போயிற்று. வளர்த்த பறவைகள் கொல்லப் பட்டதை நினைந்து நான் துக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந் தேன். ராஜாளி என்னைப் பார்த்து "இதனினும் மங்களகரமான விஷயம் ஒன்றுமில்லை. ராஜாளிப் பக்ஷி உன் புருஷன் உல்லாஸன். கோழிகளெல்லாம் உன் அரண்மனைத் திரவியத்தைத் தின்றழித்து உன்னை மணம்புரிய வந்திருக்கும் சண்டாளப்பிரபுக் கள் இந்தப் பாவிகளுக்குக் காலன் கிட்டினனென்பது தான் இதனால் நீ அறியவேண்டியது" என்று சொல் விற்று. நானும் விழித்துக்கொண்டேன். கோழிகள் உயிரோடிருக்கின்றனவாவென்று போய்ப்பார்த்தேன். அவை ஒன்றுஞ் சாகாமலிருந்தன. இந்தச் சொற்ப னம் ஸூசிப்பிப்பது என்ன?

பிக்ஷுவான உல்லாஸனும் ராஜாளிப்பக்ஷி சொன் னவையே சொர்ப்பனத்தின் கருத்தென்று தெரிவித் தான். பனிலொபியும் மனமகிழ்ந்து "உத்தமரே, உமது மதுரவாக்கைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தாலே நித்திரை வராது. மனிதஜென்ம மெடுத்தவர்களுக்குத் தேவர் நித்திரை யென்னும் க்ஷணமரணத்தைக் கற் பித்திருக்கிறார். அதுவும் மனிதருடைய அநித்தியத்தை உணர்த்தற்பொருட்டே. நான் படுக்கப் போகின்றேன். இருபது வருஷகாலமாய் என் கண்ணீரால் நனைந்திருக் கின்ற படுக்கையை இன்றும் நனைக்கின்றேன். இதற் குத்தான் நான் பெண்ணாய்ப் பிறந்தேன்போலும். தமது வரவு நல்வரவாகுக. எனக்கு விடைதரல் வேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க உல்லாஸனும் அந்தப்புரத்தை விட்டுத் தன் மகனிருந்த விடத்திற்கு வந்தான்.

கே. வேங்கடராமையர், பி. ஏ.

ராகங்களின் உற்பத்தி

ORIGIN OF TUNES

ஸங்கீத புஸ்தகங்களில் ஏற்பட்டிருக்கிற இவ் வளவு ராகங்களும் ஆதிகாலந்தொட்டு வழக்கத்திலிருந் தன வல்லவென்று ஸங்கீதப் பழக்கமுள்ளவர் யாரும் கண்டறிந்துகொள்ளலாம். எப்படி காஹரப்பிரியா என்றும் ஹரிகாம்போதி என்றும் உள்ள கர்த்தா ராகங் களும் ஸ்ரஸ்வதி என்றும், ஸ்ரஸ்வதி மனோஹரி என் றும் பலவிதமான ஜந்நிய ராகங்களும் ஸ்ரீ தியாகராஜய் யர் அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டுள்ளனவோ, அது போலவே வேறு கர்நாடக வித்துவான்களும் அபூர்வ ராகங்கள் பாடியிருக்கிறார்கள். ஆக, தியாகய்யர் அவர் கள் பாடியதும், மற்ற வித்வான்கள் பாடியதும் எல்லாம் சேர்ந்து சுமார் முன்னூறு ராகங்களில்தான் ஸாஹித் தியங்கள் இருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அந்த 300 ராகங்களில் சுமார் 50 ராகங்கள்தான் ராகங்க ளாய்ப் பாடும் வழக்கத்தில் உள்ளவை.

[வித்துவான்கள் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு சபைகளில் பாடுவோர், அபூர்வ ராகத்தை ராகமாகப் பாடும் சக்தி பொருந்தியவராயும், அபூர்வ ராகத்தின் ஸாஹித்தியங்களைப் பாடும்போது, அவைகளுக்கு ஏற்ப மனோதத ஸ்வரங்கள் பாடும் வழக்கமுள்ளவராயும் இருக்கவேண்டும். ஆனால் இப்போதைய வித்துவான் களுக்கு அந்த வழக்கம் குறைபட்டுக்கொண்டு வரு வது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கதே.]

அதுவுமன்றி, புஸ்தகங்களிலோ, சுமார் ஆயிர ராகங் கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த ஆயிர ராகங்களும் 72 ஸம்பூர்ண ராகங்களாகிற ஜனக ராகங்களும், அவற் றிலிருந்து பிரஸ்தரித்துக் கிடைத்த ஜந்நிய ராகங்களு மாகும்.

பிரஸ்தரிக்கும் விதிகள் ஷாடவம் (6 ஸ்வரச் சேர்க் கை) ஔடவம் (5 ஸ்வரச் சேர்க்கை) என்னும் விதிக ளாம். ஆரோஹணத்திலோ, அவரோஹணத்திலோ குறைந்த பக்ஷம் 5 ஸ்வரங்கள் வைத்து பிரஸ்தரித்து வர்ஜ்ஜிய ராகங்கள் உண்டாயின. இப்படி வர்ஜ்ஜிய ராகங்களில் மேலடி உண்டாக வேண்டுமென்றால், ம, ப| என்னும் இரண்டு ஸ்வரங்களில் ஏதாவது ஒன் றைத்தான் வர்ஜ்ஜியம் செய்வதேயொழிய இரண்டை யும் வர்ஜ்ஜியம் செய்கிறதில்லை. அப்படி இரண்டை யும் வர்ஜ்ஜியம் செய்த ராகம் பாட முடியாததாம்.

இதைத் தவிர வக்ரம் என்னும் ஒரு விதி இருக்கி றது. அதாவது ஸ்வரங்களைப் பிடிக்கும்போது நேரில் வரிசைக்கிரமமாய் உச்சரிக்காமல் மடக்கி உச்சரிப்ப தாம். உதாரணம், ஸகரி கமப என்பதில் க வக்ரமாம். இதேமாதிரி எல்லா ஸ்வரங்களையும் வக்ரமாக வைத் துக்கொண்டாவது சில ஸ்வரங்களைமட்டும் வக்ரமாய் வைத்துக்கொண்டாவது, அல்லது ஆரோஹணத்தில் மட்டுமோ அவரோஹணத்தில் மட்டுமோ வக்ரம் வைத்

துக்கொண்டாவது அநேக ராகங்களை ஜந்ய ராகங்களாக ஏற்படுத்திக்கொள்ளலாம்.

இப்படிப் பிரஸ்தரித்து ஆயிரம் ஆயிரமாகக் கணக்குக்கு ராகங்கள் ஏற்பட இடமிருந்தாலும் புஸ்தகங்களில் சுமார் ஆயிரம் ராகங்களுக்குத்தான் ஆரோஹண அவரோஹணம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ஆயிரம் ராகங்களுக்கும் ஆதாரம் என்னவென்று விசாரிப்போமாகில் வெங்கடமகி என்பவரால் ஏற்படுத்தியுள்ள லக்ஷண கீதமன்றி, இன்னார் இயற்றியவர் என்று தெரியாத வேறொரு லக்ஷணகீத புஸ்தகம் ஒன்றில் ஏற்படுத்தியிருக்கிற ராகவரிசைகளை யநுசரித்திருக்கிற ஒரு அட்டவணை போலிருக்கிறது. மற்றும் ஒரு லக்ஷண கீதபுஸ்தகம் ஒன்றும் இருக்கிறது. ஆகவே லக்ஷணகீத புஸ்தகம் மூன்றுவகையாய் இருக்கிறது. வெங்கடமகி இயற்றிய தொன்றும் மற்றும் இரண்டின் இயற்றியவர் பெயர் தெரியாமலும், இருக்கிறது.

அவைகளில் மேளகர்த்தாக்களை வரிசைக்கிரமமாக எடுத்துக்கொண்டு, ஜநகராகத்திலும் பிறகு அதன் ஜந்நிய ராகங்களிலும் ஒவ்வொரு கீதம் ஸாஹித்தியம் செய்து ஸ்வரத்துடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

[கீதம் என்பது ஒருவகை ஸாஹித்தியம். அதன் லக்ஷணம் ஸாஹித்தியம் என்னும் அதிகாரத்தில் விஸ்தரித்து எழுதப்படும்.]

முதல் முதல் பாட்டை ஸ்வரமாக எழுதி ஸாஹித்யத்தையும் ஸ்வரத்தையும் எழுதி வைத்திருக்கும் வழக்கம், இந்த லக்ஷண கீதத்தில்தான் ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. முதல்முதல் ஏற்படுத்திய நோடேஷன் (Notation) அந்தப் புஸ்தகத்தில் கண்டுள்ளதுதான்.

இந்த லக்ஷண கீதங்களில்கூட ஏற்பட்டிருக்கும்ராகங்கள் முன்னூறு ராகங்களே.

ஸம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதும் புஸ்தகங்களில் சாஸ்திரங்களில் சில லக்ஷண லக்ஷியம் சேர்த்தே எழுதியிருப்பதுபோல், ராகங்களின் ஸஞ்சாரக்கிரமத்தையும் ராகத்தின் பெயரையும் காட்டி எழுதியிருப்பது கவனிக்கத் தக்கதாகும்.

ஆகவே இந்த ஆயிர ராகங்களுக்கு ஆரோஹண அவரோஹணங்களை மட்டும் காட்டும் புஸ்தகத்தின் கிரந்தகாரரும் தெரியவில்லை. அதில் ராகங்களின் லக்ஷணமும் விரித்துத் தெளிவாய் எழுதியிருக்கவில்லை. இந்த அட்டவணையையே இக்காலத்து ஸங்கீதப் புஸ்தகங்களை அச்சிடுவோர் எழுதிப் பிரசுரிக்கிறார்கள். அதன் அபிப்பிராயம் இன்னதென்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. அவைகள் விற்பனை யாவதற்கும் குறைவில்லை.

கீதங்களை ஸ்வரப்படுத்தி எழுதியிருக்கும் லக்ஷண கீத புஸ்தகம் மூன்றுவகை என்று சொன்னோமல்லவா? அதில் வெங்கடமகி இயற்றிய கீதங்களைக் காலம் சென்ற (முத்துசாமி தீக்ஷிதர் அவர்கள் வம்சத்திற் பிறந்த அவரது பேரப்பிள்ளையான) சுப்பராமதீக்ஷிதர் அவர்கள் "ஸங்கீத ஸம்பிரதாயப் பிரதர்சினீ" என்னும் நூலில் அச்சிட்டுப் பிரசுரித்திருக்கிறார்கள்.

மற்றும் உள்ள இரண்டும் அச்சிடப்படவில்லை. ஆனால் ராகங்களின் ஆரோஹ அவரோஹ அட்டவணை மட்டும் அச்சிட்ட ஸங்கீத புஸ்தகங்களில் அநுபந்தமாகக் காணலாம். ஆனால் லக்ஷண கீத புஸ்தகத்திலிருந்து ஸ்வரஞான பலமிருந்தால் ஏதோ ஒருவகையாய் நாம் ராகத்தின் ஸஞ்சாரத்தை நிர்ணயித்துக் கண்டறியலாம். ஆனால் கேவலம் ஆரோஹணம் அவரோஹணம் மட்டும் எழுதியுள்ள புஸ்தகத்திலிருந்து ராக ஸஞ்சாரத்தைக் கண்டுபிடிக்க இடமில்லை. இப்படி புஸ்தகமில்லாததாலும் ஸ்வரஞான மில்லாததாலும் இருவிதத்திலும் ஸங்கீத சூனியராயிருந்தபோதிலும் ஸங்கீத ஞானஸ்தராய் வேஷம் போட்டுக்கொண்டிருப்பவர்இந்த இரண்டாவது தினுசு அச்சிட்ட புஸ்தகத்தை வாங்கித் தங்கள் அலமாரிகளில் வைத்துக்கொண்டு ஸங்கீதத்தைச் சிரமப்பட்டு அப்பியஸிக்காமலும் ஸங்கீதத்தில் முக்கிய பாகமான ராகத்தின் லக்ஷணத்தை அறியும் திறமை யில்லாமலும் இருந்தபோதிலும், ஸங்கீத ஸம்பந்தமான சில பரிபாஷை வார்த்தைகளை (Technical Terms) பேசிக்கொண்டு ஸங்கீதத்தைப்பற்றி வாய்மொழியாய்ப் பேசித் தள்ளிக்கொண்டு இருப்பவரே யன்றித் தாங்கள் பேசும் விஷயங்களை அனுபவ வித்தமாய்ப் பாடிக்காட்டிதிருஷ்டாந்தப்படுத்தும் வல்லமை யின்றிப் பிதற்றுவோராம். இந்த வகையரா மனிதரிடத்தில் இன்னொரு கெட்ட சுபாவம் ஒன்றுண்டு. அதென்னவெனில், "குறை குடம் கூத்தாடும்" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க நல்ல பாடகர்கள் பாடும் பாட்டுக்களை லக்ஷண பூர்வமாய்க் கேட்க முடியாதிருந்தும், "இவருடைய பாட்டுக் காதில் ஏறவில்லை" என்றும் "அவருடைய பாட்டுச் சுகப்படுகிறதில்லை" என்றும் அதிகப் பிரஸங்கமான குணதோஷத்தைச் சொல்லுவதால், நமது ஸம்பிரதாய வித்வத்து முறையான ஸங்கீதம் குறைபட்டு வருகிறதென்று யாரும் அறியலாம். தாம் குறை கூறும்போது, "பாட்டு இன்ன விதமாய் இருக்கவேண்டும். அது இன்னாருடைய பிராசீன ஸாஹித்தியத்தில் இப்படித்தானிருக்கிறது. இது இவ்விதமா யிருக்கக்கூடாது" என்று சுட்டிக்காட்டினால் எவ்வளவோ சௌகரியமாயும் வித்தை அபிவிருத்திக்கு வரும்படியாயும் இருக்கும். அப்படிக்குக் காட்ட வேண்டிய திறமையோ இல்லை. நமது ஸங்கீதத்தில் அபிமானமுள்ளவர்களே! மேற்படி போலி ஞானஸ்தர்கள் அதிகப் பிரஸங்கமாய்ப் பேசுவதையும், அவர்கள் ஸங்கீதத்தை நடத்துவதற்காகத் தலையிட்டுக் கொள்வதையும் நிறுத்தி, ஸங்கீத ஸபைகளில் அவரது அபிப்பிராயங்கள் தலையெடுக்காமல் அடிக்கவேண்டுமென்பது நீங்கள் இவ்வித்தைக்குச் செலுத்தவேண்டிய உங்கள் முதற்கடமை யென்று எண்ணவேண்டும்.

பி. எஸ். சுந்தரம் ஐயர், பீ.ஏ., எல்.டி.

கல்யாணி
KALYANI
3-ம் அதிகாரத் தொடர்ச்சி

“ பிரபுவே ! இல்லை. இவ்விதத் துறைகளில் இழிபவர், கிழம், குருடு, அசக்தர் இவர்களைத் தங்கள் ஆலோசனையில் சேர்க்கிறதில்லை. நான் உம்மை எச்சரிப்பது வேறு விஷயத்தில். புனபதிகளுக்கு நீர் மிகுந்த கஷ்டமான காரியங்களைச் செய்திருக்கின்றீர். உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். நம்பும். அவர்கள் உக்ரமானவர்கள். மனத்தமொற்றமாகித் துணிவு பிறந்தவருடன் காரியங்கள் நடத்துவதில் எப்பொழுதும் அபாயமுண்டு” என்று முனியம்மாள் சொன்னாள்.

“ சீ ! எங்களுக்குள் நடந்தது சட்டப்படி நடந்ததே ஒழிய, நானாகச் செய்ததல்ல. வழக்கின் முடிவை எதிர்க்க அவர்கள் சட்டத்தின் உதவியைத்தான் தேடவேண்டும்” என்றான் வீரசேனன்.

“சரிதான், அவர்கள் வேறுவிதம் நினைக்கலாம். மற்றைய நிவர்த்திகட்கிடமில்லாவிட்டால், கையாலானதைப் பார்க்கலாம்” என்றாள்.

“நீ சொல்லுகிறதென்ன ? மாதவன் தேகக் கெடுதி செய்யமாட்டானல்லவா ? ” என்றான்.

“அந்த வாலிபன் கவுரவமுடையவன், கபடமற்றவன் ; இம்மட்டோ, உதாரன், தயாளு, கம்பீர சுபாவமுடையவன். ஆனாலும் அவன் புனபதி வமிசத்தன். சமயம் பார்த்திருப்பான். தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களால் மனம் துணிந்திருப்பவனைச் சட்டத்தைத்துணைக் கொண்டு நிர்ப்பந்திப்பதா லுண்டாவதைப்பற்றி எச்சரிக்கையா யிருக்கவேண்டும். ஆகையால் அவன் விஷயத்தில் நீர் கவனமாயிருக்கவேண்டும் ” என்றாள்.

தெரிந்தோ தெரியாமலோ முனியம்மாள் சொன்னது வீரசேனனுடைய பயத்தை உறுதிப்படுத்துவதாயிற்று. முற்காலங்களில் நடந்துவந்த சதிக்கொலைகள், அபூர்வமான காரணங்களால் தற்காலத்திலும் நடத்தப்படுகின்றன என்பதை அவன் அறிந்தவன். புனபதிகள் விஷயத்தில் நடத்தப்பட்ட வியாச்சியங்களால் மாதவனுக்குக் கெடுதிகளுண்டா யிருக்கின்றன. அவற்றால் அவன் பழிவாங்க நினைக்கக்கூடும். நியாயஸ்தல முடிவுகள் சிலவற்றால் அடிக்கடி பயங்கரமான செய்கைகள் நடத்தப்பட்டிருக்கின்றன என்று அவன் அறிவான். தனக்குண்டாகிய பயத்தை முனியம்மாள் அறியாமலிருக்க அவன் முயன்றாலும் அவனால் முடியவில்லை. அவளிலும் குறைந்த புத்தியுடையவர்களுக்கே அவன் மனத்தில் அது நன்றாய்ப் பதிந்துவிட்டதென்று தெரியக்கூடியதா யிருக்கும்பொழுது அவளுக்கு அது தெரியாமலிருக்குமா ? அவன் குரல் மாறிப்போய் “ மாதவன் கவுரவமுடையவன். ஒருவேளை அப்படி யில்லாவிட்டாலும், தங்கள் கையாலானதைப் பார்ப்பவர் படுகிறபாடு அவன் தெரியாதவனா ?” என்று சொல்லிவிட்டு அவள் மறுமொழிக்குக் காத்திராமல் சடக்கென எழுந்து அவ்விடம்விட்டுச் சென்றான்.

4-ம் அதிகாரம்

மிகுந்த மௌனத்துடன் வீரசேனன் தன் மாளிகையைநோக்கி நடந்தான். சுபாவத்தில் கோழைத்தனமுள்ளவளும், அக்காலத்துக் கன்னிகைகளுக்கு வழக்கமாய்க் கற்பிக்கப்பட்டு ஆசாரத்தில் நடந்து வந்த பெற்றோரிடத்தில் பயபக்தி, அவர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடத்தலாகிய குணங்களுடன் வளர்ந்த அவன் பெண் அவனுடைய ஆலோசனையைக் கலைக்கத் துணியவில்லை. இப்படிக் கால் “மைல்” தூரம் சென்றபின் அவன் சடக்கெனத் திரும்பித் தன் மகளைப் பார்த்து “கல்யாணி ! நீ என் முகம் இவ்வளவு வெளுத்துத் தோன்றுகிறாய்” என்றான்.

எவ்வித முக்கியமான சங்கதிகளிலும் தன்னைக் கேட்டால் ஒழியத் தான் தனக்குத் தோற்றுவதைப் பேச ஒரு யுவதிக்கு அதிகார மில்லாததாகக் கருதப்பட்ட அக்காலத்தில், முனியம்மாளுக்கும் தன் பிதாவுக்கும் நடந்த சம்பாஷணையின் அருத்தம் தெரியாதவளாகப் பாவிக்க வேண்டியவளாகிய கல்யாணி அப்படிச் செய்து, அவர்கள் அப்பொழுது நடந்துபோகும் பாந்த காட்டில் மேயும் மிருகபயத்தால் தன் முக வெளுப்பு உண்டானதாகச் சொன்னாள்.

அக்காலத்தில் சில பிரபுக்கள் காட்டு மிருகங்களை வளர்த்து வந்தார்கள். காளைகள் முற்காலத்திலிருந்த பலமும், பரிமாணமும், மிகக் குறைந்தும், பிடரிமயிர் நிறைந்தில்லாமலும், உருவம் சிறுத்தும், நிறம் குன்றிமங்கலாயும், பலமற்றும், கறுப்புக்கொம்பும் குளம்பு

* An adaptation of Bride of Lammermoore.

முடையவைகளாக இருந்தாலும், அவைகளுடைய மூர்க்கம் மட்டும் குறையவில்லை. மனிதர்களிடத்தி லுள்ள பகையால் பழக்கப்படக்கூடாதவைகளாயும் தெரியாமல் ஒருவன் சமீபத்தில் போய்விட்டாலும் அல்லது வேண்டுமென்று அவற்றின் மந்தையைக் கலைத்தாலும் அடிக்கடி அபாயகரமானவைகளாயும் அவைகளிருந்தன.

இக்காளைகளில் சில கும்பலாய்ச் சமீபத்தில் நிற்கக் கண்டதைத் தனக்கு வேறு வகையாலுண்டான பயத் திற்குக் காரணமாக வியாஜமாக்கினாள். அவள் அடிக் கடி இந்த வேட்டைக்காட்டில் திரிந்து, காட்டு மிரு கங்களைக் கண்டு பழகியவள். இக்காலத்தில்போல அக்காலத்தில் ஸ்திரீகள் பயமிருப்பதாக வீணாக நடிக் கிற வழக்கமில்லை. ஆனாலும் அப்பொழுது மெய்யா கப் பயப்படவேண்டிய காரியம் நேரிட்டது.

அவள் அப்படிச் சொல்லவும் அவளுடைய கோழைத் தனத்திற்காக அவள் பிதா அவளை அதட்டிக் கண் டிக்க ஆரம்பிக்கும்பொழுது, அவளுடைய சிவந்த மேலாடையைக் கண்டோ, அல்லது மிருகங்களுக்கு ஒவ்வொரு காலத்திலுண்டாகிற காரணமில்லாத வீரா வேசத்தாலோ ஏவப்பட்டுத் தூரத்தில் புல் மேய்ந்து கொண்டிருந்த மாட்டு மந்தையிலிருந்த காளை ஒன்று கூட்டத்திலிருந்து திடீரென்று பிரிந்து "உம்" காரம் செய்து, பூமியைத் தன் முன்கால் குளம்பால் கீறிக் கொண்டும், தனக்குக் கோபமும் மூர்க்கமும் உண்டாக் கிக்கொள்வதற்குப்போல் தன் கொம்புகளால் மண் ணைக் கிளைத்துக்கொண்டும், தான் புல்மேயும் இடத்தில் தூராகிருதமாய்ப் பிரவேசித்தவர்களைச் சமீபித்தது.

அவ்வெருதின் செய்கையைக் கண்ட வீரசேனன், அது கெடுதி செய்யப்போகிறதென்று அறிந்து, தன் கக்கத்தில் தன் மகள் கையை வைத்துப் பிடித்துக் கொண்டு, அந்த மாட்டிற்கு அகப்படாமல் அதன் கண் பார்வைக்குத் தப்பிப்போக நினைத்துத் தீவிரமாக நடந் தான். இது மிகவும் அவிவேகமான செய்கை. அவன் ஓடுகிறதைக்கண்டு தைரியங்கொண்டு அந்தக் காளை அவர்களைத் துடர்ந்து அதிக வேகமாய்த் தூரத்திற்று. வந்திருக்கிற ஆபத்தைக் கண்டால், வீரசேனனிலும் அதிக மனத்தைரிய முள்ளவர்களும், அதைரியப்பட் டிருப்பார்கள். ஆனால் மரணத்திற்கும் அஞ்சாமல் செய்யும் புத்திரவாஞ்சையானது அவனுக்குத் துணை யாயிருக்க அவன் தன் புதல்வியைத் தாங்கி இழுத்துக் கொண்டு சென்றான். கடைசியில் பயம் மிஞ்சி ஓட முடியாமல் அவள் விழுந்துவிடவே, தப்பி ஓடமுடி யாமல் அவன் திரும்பி அவளுக்கும், அதிக வேகமாய் ஓடித் தூரத்துவதால் மிகுந்த கோபத்துடன் சமீபத் தில் வந்துவிட்ட அந்த காளைக்கும் மத்தியில் தான் நின்றுகொண்டான். அவனிடத்தில் ஆயுதம் ஒன்று மில்லை. கைத்தடிகூடவில்லை. அதிருந்தாலும்தான் என்ன பிரயோசனப்பட்டிருக்கும். பிதாவோ, புத் திரியோ, அல்லது இருவருமோ அம்மிருகத்தால் இறக்கவேண்டியதாயிருந்த அந்த ஆபத்துவேளையில், பக்கத்திலுள்ள ஒரு புதரிலிருந்து பிரயோகிக்கப்பட்ட ஒரு துப்பாக்கிக் குண்டால் அக்காளையின் ஓட்டம் தடைப்படுத்தப்பட்டது. அதன் முதுகெலும்பு, தலை மண்டை யோட்டுடன் சேர்கிற கழுத்தின் பாகத்தில் குண்டு பட்டதால், அதன் உடம்பின் வேறெந்தப் பாகத்தில் பட்டாலும் அதற்குச் சிறிதும் தீங்கு விளைத்திருக்க முடியாத அந்தக் குண்டடி அத ற்கு உடனே மரணத்திற்கேதுவாயிற்று. கோரமான கூச்சலுடன் அது முன்னே இடறி, அதன் கால்நடை யாலல்லாமல் முன்வந்தவேகத்தின் துடர்ச்சியாக, வீர சேனனுக்கு 10 அடிதூரத்தில்வந்து விழுந்தது,மரண வியர்வையால் அதன் அவயவங்கள் கறுத்து, நரம்புத் துடிப்பால் இழுத்துப் பதைத்துத் தரையில் புரண்டது.

இவ்விதம் அதிக ஆச்சரியமாக உண்டாகிய ஆபத்து நிவிர்த்தியை அறியாதவர்களாய்க் கல்யாணி மூர்ச்சை யற்றுத் தரையில் கிடந்தாள். விலக்க ஒண்ணாத கோரமான மரணத்திலிருந்து எதிர்பாராமல் திடீ ரென்று நீங்கிப் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றப் பட்டதால், அவள் தகப்பன் ஸ்தம்பித்துப்போனான். நடந்த தின்னதென்று தெரிய ஒட்டாமல் செய்த அவனுக் குண்டாகிய பேசமுடியாத குழப்பமான ஆச்சரியத் தோடு இறந்தும் பயங்கரமாயிருந்த அந்த மிருகத்தை அவன் உற்றுப்பார்த்தான். தன் கையில் ஒரு சிறு துப்பாக்கியுடன் ஒரு மனித உருவம் சோலையின் மரக் கிளைகளின் மத்தியில் வருவதை அவன் பார்க்காவிட் டால், இடிவிழுந்து அந்த மிருகத்தின் ஓட்டம் தடைப் பட்டதென்று அவன் நினைத்திருப்பான். நடந்ததைப் பற்றிய ஞானம் அவனுக்கு அவ்வளவு தெளிவற்றதா யிருந்தது.

இது உடனே வீரசேனனுக்குத் தங்களுடைய நிலைமையைத் தெரிவித்தது. தன் பெண்ணைத் திரும்பிப் பார்க்கவே அவளுக்கு உதவி செய்யவேண்டிய அவசியம் அவன் மனத்திலுண்டாயிற்று. தன்னுடைய வனவேடர்களில் ஒருவனாக அவன் நினைத்த அந்த மனிதனை அழைத்துத் தன் பெண்ணுக்கு உடனே வேண்டியவைகளைச் செய்யச் சொல்லிவிட்டு உதவிக்காக ஆள் தேட ஓடினான். அவ்வேட்டைக்காரன் அவர்கள் சமீபம் சென்றான். அவன் ஒரு அன்னியனென்று வீரசேனன் கண்டும் தன்னுடைய அவசரத்தில் அதிகம் ஒன்றும் பேச முடியாதவனாய், தன்னிலும் அதிகத் திடகாத்திரமும் ஜாக்ரதையுமுடையவனாயிருந்த அவனிடத்தில் அடுத்துள்ள ஒரு ஊற்றிற்கு அவளைக் கொண்டுபோகச் சொல்லிவிட்டு, அதிகமாக உதவி தேட முனியம்மாள் குடிசைக்குத் திரும்பினான்.

காலத்தில் செய்த உதவியால் அவர்களைத் தனக்கு அதிகக் கடமைப்பட்டவர்களாகச் செய்த அந்த மனிதன் தன்னுடைய நற்செய்கையை அரைகுறையாக விட்டுவிட மனமற்றவனாக இருந்தான். தரையிலிருந்து கல்யாணியைத் தன் கைகளிலெடுத்து, அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்ததாகத் தோன்றிய பாதைகளிலும் அக்காட்டின் ஊடுவழிகளிலும் அவளைத் தூக்கிச் சென்று, ஒரு காலத்தில் மிக்க அழகான ஒரு கட்டடத்தால் மூடப்பட்டிருந்து ஸ்படிகம்போல் தெளிந்த நிறைந்த நீரையுடையதான ஒரு ஊற்றின் பக்கத்தில் அவளைச் சாவதானமாய் இறக்கி வைக்கிறவரை ஓரிடத்திலும் அவன் நிற்கவில்லை. அந்தக் கட்டடம் உடைந்து தகர்ந்து கிடந்ததால் தரையிலிருந்து கொப்புளித்து வருகிற தண்ணீர் அதன்மேல் வெயிலும் காற்றும் பட அதன் பக்கத்தில் உடைந்து கலந்து கிடக்கும் வெண்சுதை உருவங்கள் மேலும் பாசி படர்ந்த கற்களின்மேலும் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை, பீ. ஏ.

ஜகந்மாதாவின் ஸ்மரணம்.—பெண்ணும் பொன்னுமே உலக முழுவதையும் பாவத்தில் முழுக்கடித்து விட்டன. பெண்ணை ஜகந்மாதாவின் ஸ்வரூபமென்று நீ எண்ணுங்கால் அவளுடைய வன்மை அடங்கிப் போய் விடுகின்றது.

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM: A CLASSICAL DRAMA

(தொடர்ச்சி)

சங்க சூடன்—

என்று மின்மை யின்றி விளங்குறூஉம்
அணிபணி தன்மேல் அடைதாக் கபாலத்
தொடரின் வெண்மதித் தொகைகொடு சங்கான்
உடலென விளங்குமிம் மாயனம்
விநாய கர்க்கின்பம் விழைத்து பொலிந்தென.

நீ போ! அமைதி பெறும்படிப் பேசுவதில் பிரயோஜனம் என்ன? கருடன் வரும்வேளை யாகிவிட்டது. (தாயின் காலில்வீழ்ந்து பணிந்தெழுந்து கைகுவித்து)

மானிட ராவ தரிதென்பர் மானவர்;
ஞான முனர்ந்து நயம்பட வளர்ந்து
மோன மூழ்கி முதல்வனை யடைவதே
வழியென்ப ராரியர்; வானுென் றுண்டென்பர்—
தகுதண் டனைதனை தந்து தக்க
புகுமுடற் றந்து புகுத்துமென்றும் முரைப்பர்;
அம்ம விவற்றுள் ளுண்மை யறிவது
எம்மனோர்க் கில்லை; இவ்வுட லழிந்து
ஆருயிர் தானும் நீரொடு நீரும்
காற்றொடு காற்றும் ககனத் ததுவும்
கலந்திடு மென்பதும் கண்டிலன்; அன்றி,
இவ்வுல கிதுவே இருமையு மென்றும்
புண்ணியக் கின்பமும் புன்மைக் கல்லதும்
நண்ணுவ ததுவே நாடு நயமதனால்
விண்ணென் றொன்றிலையால் புண்டரு நாகின்று
லென்றெண் ணுவதோ; அன்றியிவ் வுலகில்
இன்ப மடைவதே இம்மையென் றெண்ணி
விழைவதோ, யெதுவோ,குழைமனத் தறிந்திலேன்.
புழைவள ரிரவுபோல் ஒழியா விளங்கும்
சன்மக் காட்டில் தவழ்ந்து
கன்மத் தொகையின் கணக்கிற் கேற்ப
எப்பிறப் படையினு மப்பிறவி தன்னில்
தப்பா துனையே தாயென வடைதா
ஈதோர் வரந்தா கோதிலென் னுயே!

(தாயின் காலில் வீழ்ந்து நமஸ்கரிக்கின்றான்.)

கிழவி.—(கண்ணீர் வடித்து) அந்தோ! என்ன இனிய மொழிகள்! என்னப்பனே! உன்னைவிட்டு என் கால் என்னைகொண்டு செல்ல எழவில்லை. இவ்விடமே உன்னோடு உயிர்மாய்ப்பனடா! என் குழந்

தாய் ! என் அப்பா உன்னைவிட் டெப்படியடா நான் வாழ்வேன் ! என்னப்பா ! என் செல்வமே ! என் சிரே !—

சங்கசூடன்.—(எழுந்துகொண்டு) இத்தக்ஷிண கோகர்ணத்தில் விளங்கும் எம்பெருமானது திருச் சன்னிதானம் சென்று அவரது கோயில் வலம்வந்து அவரது ஆணையைச் செலுத்துவன் — (இருவரும் போதல்).

நாயகன் .—

இன்றே வமயம் வாய்ந்ததென் எண்ணத்திற்
கெவ்வழி துணைக்கொண் டெய்து முடிவுறும் .—

(பராபத்யன் வரல்)

பராபத்யன் .—இந்த இரண்டு செவப்பு வஸ்திரங்கள் இளவரசு மித்ராவஸுவின் தாயால் அனுப்பப் பட்டுள்ளன. அவற்றை அரசிளங்குமாரர் அணியட்டும்.

நாயகன் .—(அவற்றைப் பார்த்து ஸந்தோஷத் துடன் — தனக்குள்)

எண்ணு தடைந்தவிவ் விருவுடை தம்மா
லெண்ணிய விருப்ப மெய்துவதா யிற்று.

(வெளிப்படையாக)

கஞ்சுகி ! யான் அதைப் பெறட்டும் !

(பராபத்யன் அவற்றைக் கொடுத்தல்)

நாயகன்.—(அவற்றைப் பெற்று—தனக்குள்) மலையவதியின் மணமின்றே பலம் தந்தது. (வெளியாக) பாராபத்ய !—நீ போகலாம்.—யான் நமஸ்கரித்ததாக அரசியிடம் சொல்வாய் !

பராபத்யன் .— தாங்கள் ஆணையிட்டபடியே ? (போகிறான்.)

நாயகன் .—

உற்ற விந்த பொற்றிகழ்க் கலைதாம்
செறியின் பாழ்த்திய துறுமுயிர் பிறர்க்காய்
அளிதர வளித்திட அவாவினேற் கின்றே !

(சுற்று முற்றும் பார்த்து)

துளங்கிட மலையமும் தொடர்கொளும் பழுவமும்
தடதட கிடுகிடுத் துடற்றி யெங்கணும்
படபொடி நிலனதும் அடிபட மரவினம்
வெடிபட ககனமும் மிகைவய வுடல்தொறும்
வடவடத் திடநமன் மனமது மயங்கிருள்
செறித்தொகைத் தொடர்கொள வருஉம் வழிதொறும்
கல்மணுங் கலந்தெரிந் தெல்லென் வெயில்பட
சில்லென் கூதிரும் செவ்வனற் படவையும்
ஒல்லென வீசி எல்லையீண் டெங்கும்
அடி அதிர்ந் திம்மலை அலமரல்,—
கொடுங்கழுத் தலையவன் குறுகலைக் காட்மோல் ;
அப்பாழ்ங் கூரலகான் பராஅவிய வச்சிறை
செப்பொணு வொழுங்கின் திமிரத் தொகைதாம்
படுநாள் படரூஉம் யூழி கொண்டல்
கக்கிடு மழலின் சிவணும் ;
வருஉம் விசை யதனுன் அழூஉங்கடல் வருத்தி
பரூஉ மூழி வெள்ளம் படர்ந்தது
கரைதின் றோடி கலங்கிட் டலையவும்,
திக்குக் கரிதாம் திகைத்து நடுங்கி
புக்கி டந்தெரியாப் புலம்பி
ஊழி கிட்டிற்றென் உப்பரைக் கலக்கவும்,
செய்யொளி புறமெலாம் செறிதா
மெய்படு செம்மையின்
நைபடு மாறுறு ஞாயிறென்றி வந்தாஅங்
கப்புள்ளின் நாயகன் அடைந்ததால்—
சங்க சூடனும் தலத்திவன் வருமுனம்
தங்கூன் பாறையின் தயங்கா தடைகுவன்.

(கற்பாறைமேல் உட்கார்ந்து அக்கல்லின் ஸ்பர்சத்தைப் பெறுகிறான்.)

செய்யச் சீதச் சேற்றின் தழுவுா
மையில் மலைய வதியுமிப் பாறையாங்
கெய்திட தருமெற் கெய்வரு மின்பம் !—அதான்றி
சிறுநாள் தாயின் கவான்மிசைச் செறிந்து
பெறலரூஉ மின்பம் பெரிதுமிச்
சிறுபாறை மிசைபடீஇ பெறுமின்பம் பயக்குமென்?
கருடனும் வந்தனன் கலையுடீஇக் கொள்வனே !

(சிவப்பு வஸ்திரங்களை அணிதல்)

ஜகந்மாதாவின் ஸ்மரணம்.—ஆசையை உண்டாக்கும் இடங்களுக்கு அவசியமாய்ப் போகும்படி நேரிடும்போது ஜகந்மாதாவை இடைவிடாமல் ஸ்மரணம் செய்துகொண்டுபோனால், உன் ஹிருதயத்திலேயே பதுங்கிப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் கெடுதிகளுக்குக்கூட உட்படவொட்டாமல் அப்பாதேவதை உன்னைப் பாதுகாப்பள். அப்படிப்பட்ட இடங்களில் உன் அன்னையாகிய அம்பிகையின் ஸாந்நியத்தியமே உன்னைத் தீய செய்கைகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் உட்படவொட்டாது வெட்கமுறச் செய்து தவிர்க்கும்.

பெரும்புயல்

TEMPEST

இரண்டாம் அதிகாரம்

இனி கப்பலுடைந்ததினின்று தப்பிக்கரையேறின வர்க ளென்னசெய்து கொண்டிருந்தார்கள் என்று சிறிது ஆராய்வோம். இப்படி இறங்கினவர்கள் தனித் தனிக்கூட்டமா யனேகரிருந்தார்களென்று சொன் னோம். அவற்றில் சிலர் ஒருவனைப்பார்த்து, இவன் தூக்குமரத்திற் கென்று பிறந்தவனுயிற்றே! அதினு லல்லவா அந்தத் தூக்குமரத்தினதிர்ஷ்டம் இவன்மூழ் கிப்போகாமல் அவனுடன் நாமுமிருந்ததினல் அவன் பிழைத்ததோடு நாமும் பிழைத்துக்கொண்டோமென்று ஒருவரை ஒருவர் சடாய்த்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டு துக் கத்தை மறக்க முயற்சிசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். மற்றொரு பக்கத்தில் காலிபன் விறகு சுமந்துகொண்டு பிராஸ்பெரோவை சாபமிட்டுக்கொண்டே வந்து கொண்டிருந்தான். இவருக்கு அவர் பாஷை கற்பித்த பயனெல்லாம் தன்னை வையவும் திட்டவும்தான் பயன் பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் அந்தப்புறமாய் கப்பலி லிருந்து வந்த ஸ்டீபானோ என்ற உக்கிராணக்காரன் ஒருவனும், டிரின்குலோ என்ற விதூஷகனும் அவ்வழி யாய் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு பயந்து காலிபன் உடனே குப்புறவடித்து படுத்துக் கொண்டான். அப்படியிருந்தும், அவனிருந்தது டிரின் குலோவுக்குத் தெரிந்து இது என்ன மனிதனு மீனு இன்னதென்று உருத்தெளிவு இல்லாமலிருக்கிறதே. ஆ! இதை நம்மூருக்குக் கொண்டுபோய் ஒரு இடத் தில் வைத்துக் காண்பித்தால் வேலைமெனக்கிட்ட ஒவ்வொருவனும் ரூபாய் கொடுத்துவந்து பார்க்கமாட் டானு? நம்மூரில் உயிரோடிருக்கிற ஒருவனைப்பார் த்து ஒரு தம்பிடி பிச்சைகொடுப்பவன் கிடையாது. செத்துப்போன மிருகத்தை வைத்துக்கொண்டு காண் பித்தால் அந்த அதிசயத்தைக்காண கூட்டங்கூட்டமாய் ஜனங்கள் அதிக பணம் கொடுத்து வருவார்களல்லவா? என்று சொல்லிக்கொண்டே காலிபனை உதைத்துப் பிரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். காலிபனும் அவன் உதை பொறுக்காமல் கத்திக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்டீபானோ.—நல்லது இது என்னவாயினு மென்ன வென்று கண்டுபிடிக்க கொஞ்சம் சாராயம் கொடுத்துப் பார்ப்போமென்று காலிபனுக்குத் தன் கையிலிருந்த புட்டியிலிருந்து சாராயம் கொடுத்தான். சாராயத்தை உட்கொண்டவுடனே அதன் மதுரத்தையும் அது உண் டாக்கிய உற்சாகத்தையும் நினைத்து நினைத்து ஆ! இது பூமியிலுண்டானதன்று. இன்று முதல் உமக்கு அடிமையாகின்றேன். நீர் ஆகாயத்தினின்று வந்த வர்போலத் தோன்றுகிறது, என்று சொன்னன். பின் னும் குடிவெறி அதிகப்பட அதிகப்பட, வாரும் நான் உமக்கு இந்தத் தீவில் நல்ல தண்ணீரெங்கே, உப்பு ஜலம் எங்கே என்று காண்பிக்கிறேன். உமக்காக மீன் பிடித்து கட்டை வெட்டிக்கொண்டு வருகிறேன். நான் இப்போ அவ்வளவு வேலையுஞ் செய்துகொடுத்தும், நான் யாருக்கு உழைக்கிறேனே அச்சண்டாளன், இது மாதிரி மதுரமானவை ஒன்றுந்தருவதில்லை. ஆகவே இனி அவனுக்கு வேலையொன்றுஞ் செய்வதில்லை. உமக்கே வேண்டிய வேலை செய்கிறேன். கிழங்குகள் பிடிங்கித்தரவோ, பறவைகள் பிடித்துத்தரவோ, பழங் கள் பறித்துத்தரவோ எதுவுஞ் செய்கிறேன் வாருங்க ளென்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டே, தனக்கு இப்புது எஜமானன் வந்தபின்பு குறைவொன்றுமில்லை யென்று,மற்றக் குடிகாரர் நினைத்துப் புத்தியைத்தவற விடுவதுபோல் விட்டு, உல்லாசமாய்ப் பாடிக்கொண்டு வந்தான். இத்தனையும் சாராயத்தினல் வந்ததல்லவா என்று நினைத்து டிரின்குலோ எது சாராயமென்று விசாரித்தால்,ஸ்டீபானோ இவனுக்கு முன்பு கரையேறி னவன் கப்பலிலிருந்து புயல் சமயத்தில் பாரத்தைக் குறைப்பதற்காகக் கீழே எறிந்துவிட்ட சாராயம் நிறை ந்த பீப்பாய் ஒன்று மிதக்க அதைப் பிடித்து தொத்தி வந்து ஒரு குகையில் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டு, அதைத் தன் இடம் ஜோபியிலிருந்த புட்டி ஒன்றில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் அடைத்துச் சாப்பிடுவதாகச் சொன்னன்.இப்படி யெல்லாரும் குடித்து வெறிபிடித் திருக்கும்போது அவர்கள் காலிபனை நம்மைத்தவிர இத்தீவிலிருப்பது வேறே யார் என்று கேட்டார்கள். காலிபன்ஒரு மந்திரவாதியும் அவன் மகளுமிருக்கிறார் கள்.இந்தத்தீவு என்னுடையது,என்னை யவர்கள் குரூர மாய் அடித்து அநியாயஞ்செய்து இதைப் பறித்துக் கொண்டார்கள். இப்பொழுது உங்களுக்கு நான் அடி மையாயிருப்பதால் இந்தத் தீவை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனல் முதலில் அந்த மந்திரவாதியைக் கொன்றுவிட வேண்டியது. அதற்குத் தக்கசமயம் என்னவென்றல் சாயங்கால வேளையில் தூங்குவது அவனுக்கு வழக்கம். அந்தச்சமயம் பார்த்து, முதலில் அவன் புஸ்தகங்களைக் கைப்பற்றிக்கொண்டு பருத்த விறகுக் கட்டையொன்றைக்கொண்டு பலமாக அவன்

தலையிலடித்துக் கொன்றுவிடலாம். பிறகு அந்தப் புஸ்தகங்களை யெரித்துவிட்டு மற்றச் சாமான்களையும், அவனே ஒப்பிலாச்சிறப்பு வாய்ந்தவளென்று சொல்லுகிற அவன் மகளைக் கல்யாணம் செய்துகொள்ளலாம். நான் அதிகமாகப் பெண்களையே பார்த்ததில்லை. ஆனால் ஸைகோராக்ஸ் எவ்வளவு கிழவியாயும் அசங்கியமாயு மிருந்தாளோ அவ்வளவுபோல் முற்றிலும் மாறாய் இவள் யௌவனமாயும் அழகாயுமிருக்கிறாள். அவளுக்குநேர் எதிரிடை என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். மற்றப்படி அவளைப்பற்றி அதிகம் சொல்லவும் வேண்டுமா என்றான். நல்லது அப்படியே செய்கிறோம். கிழவனைக் கொன்று அவன் பெண்ணைக் கவர்ந்து கொள்ளுகிறது நல்லதுதான் என்று சொல்லிக்கொண்டே அவ்வழி நடக்கையில் ஏரியில் ஓகோ இது மோசம்போலிருக்கிறது என்றாலும் இல்லாவிட்டாலும் எஜமானுருக்குத் தெரிவிக்க வேண்டியது கடமை என்று மனதில் ஞாபகமாக வைத்துக்கொண்டு, எப்போதும்போல இசைபாட வாரம்பித்து. உடனே இது என்ன ஆச்சரியம் என்று இருவரும் திடுக்கிட்டு நின்றார்கள். காலிபன் பின்னும் பயப்படாதேயுங்கள். இதுமாதிரி இன்னிசை இத்தீவிலெங்கு முள்ளது தான். ஆயிரம் வாத்தியங்கள் ஒருங்கே தொனித்தாற்போல அனேகந் தடவை சப்தங் கேட்பதுண்டு. அதைக்கேட்டு விழித்தும், விழித்தபின் அதின் இனிமையினால் தூங்கியுமிருக்கிறேன். ஆகையால் பயப்படாதேயுங்கள். என்னுடன் வாருங்களென்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு வழிகாண்பித்து முன்சென்றான்.

இனி, கப்பலினின்று மற்றொரு கூட்டத்தார் புயல் தப்பி கரையிலேறி யிருந்தார்கள். அவர்கள் நேப்பிள்ஸ் அரசனாய அலான்ஸோ, அவன் தம்பி ஸெபாஸ்டியன் மிலானில் பிரபுவாயிருந்த அன்டோனியோ இவர் மூவரும் தம்மைச்சேர்ந்த மற்ற சிப்பந்திகளுடன் வேறொரு புறத்திலிருந்தார்கள். எப்படி அரசன்மகன் பர்டினன்டு தன் தகப்பனிறந்துபோனானென்று வருந்திக்கொண்டிருந்தானோ, அவ்விதமே அரசன் தான்மட்டும்பிழைத்ததாயும், தன்மகன் பர்டினண்டு இறந்துவிட்டதாயும் நினைத்து, யாவருந் தேற்ற சிறிதும் தேறுதல் அடையமாட்டாமல் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பிரபுக்கள் ஐயா நமக்கின்று ஒருநாள் வந்த கஷ்டம், வியாபாரிகளுக்கு என்றைக்குமுள்ளது. எத்தனை கப்பற்காரன் மனைவி, தன் மங்கிலியத்தைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறாள். இதுபோலவும் மற்றப்படி எவ்வெவ்வளவு கஷ்டம் ஜனங்கள் அனுபவிக்கிறார்கள். நாமட்டுமாவது தப்பிப் பிழைத்து இவ்வளவு சவுகரியத்தோடிருக்கிறோமேயென்று நாம் சந்தோஷப்பட்டுக்கொள்வதைத் தவிர செய்யக்கூடியது வேறொன்றுமில்லை யென்று தேறுதல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அரசன் அப்படிச் சொல்லியும், ஐயோ! இப்படிக் கஷ்டம் வருமாயின் ஆப்பிரிக்கா அவ்வளவு தூரத்தில் பிள்ளையைக் கொண்டுபோய் கல்யாணஞ் செய்து வைத்திருக்கவும் மாட்டேன். அப்படிச் செய்வித்த விடத்திலிருந்து வரும் வழியில் என் புத்திரனையும் இப்படிக் கடலுக்கிரையாகக் கொடுத்திருக்க மாட்டேனென்று பலவாறாகப் புலம்பிக்கொண்டிருந்தான். சிலர் ஐயனே, அஞ்சாதேயுங்கள். நாங்கள் பார்த்தவரை அவன் அலைகளோடு எதிர்த்து எதுந் தளர்ச்சியில்லாமல் நீந்திக்கொண்டிருந்தபடியால் உங்கள் புத்திரனுக்கு ஒரு கெடுதியும் வரவில்லை. இத்தீவிலேயே வேறு இடத்தில் வந்து கரையேறி யிருக்கக்கூடுமென்று தேறுதல் சொன்னார்கள். அப்படிச் சொல்லியுமின்றுந் தேறுதலடையாமல், பெற்ற மனம் பித்து என்பார்களல்லவா, பின்னுமவள் ஐயோ நேப்பிள்ஸ்க்கும் மிலானுக்குமரசனாகவேண்டுமென்று அருமையாய் வளர்த்த குழந்தையை இப்பொழுது எந்த மீன் விழுங்கித் தின்றுவிட்டதோ, என்று உலக வழக்கமெங்குமொன்றாதலால், அரசனும் பிள்ளையைப் பரிகொடுத்துவிட்டு ஒரு பெண்பிள்ளைபோல் கதறிக் கொண்டிருந்தான். அவன் தம்பி ஸிபாஸ்டியன் நான் அந்தப் பெண்ணை ஆப்பிரிக்காவில் கொடுக்க வேண்டாமென்றெத்தனையோ சொல்லியும் அங்கே கொடுக்கப்போய் இந்த பையனுந் தவறி, நாமிவ்வளவு தடுமாற்றத்தில் வரவேண்டியதாயிற்று என்று ஆறுதல் சொல்லவேண்டிய இடத்தில்நம்முள்ளும் அநேகர் தமக்குப் பிடிக்காத விஷயங்களையெல்லாம் இதுமாதிரி சமயங்களில் தம் பெருமை விளங்குவதற்காகச் சொல்வதுபோல் மிகவும் துக்கிப்பவன்போலப் பேசினான். பின்னர் அழுகிறவர்கள் தாமே அழுது ஓய்வதுண்டு. அப்படி, அலான்ஸோ வருத்தமெல்லாம் அழுது தொலைத்துவிட்டு, அழுதுதான் என்ன, இனி ஆகவேண்டிய விஷயங்களைப் பார்ப்போம், என்று எல்லோரும் சிறிதுதூரம் வந்து நாலாபுறமும் பார்த்தார்கள். என்ன. இந்தத் தீவு மனித சஞ்சாரத்தைத் தவிர மற்றெல்லா விதமாயும் உதவும்போலிருக்கிறதே. உயிர் வாழவேண்டியன தவிர்த்து மற்ற எல்லாப் பொருளுமிவ்விடம் கிடைக்குமென்று நம்புகிறேன் என்று சொல்லிச்சடாய்த்தமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில்

ஏரியல் இவர்கள் கண்ணுக்குக் காணமல் ஆகாயத்தில் இன்னிசையுடன் பாடிக்கொண்டு இவர்கள் பக்கமாய் வந்தது. சாதாரணமாகச் செவிக்கினிய பாடல்களைக் கேட்டால் அனேகருக்கு நித்திரை வந்துவிடுவதுண்டு. ஆகவே பஜனைக்காரர் சிலர் இருந்தாற்போல் தூங்கி விடுவது நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இவர்கள் உடைந்த கப்பலிலிருந்து கஷ்டப்பட்டு நீந்திவந்து கரையேறின அலுப்பையும், சரீர சிரமத்தையும் உத்தேசித்து, பாடலினினிமையையும், அந்த நிர்மானுஷியமான காட்டில் வேறு சப்தமில்லாத விடத்திலுண்டான இனிமையினை இவ்வளவு என்று சொல்லவும்வேண்டுமோ. அவர்கள் அயர்ந்து தூங்கிவிட்டார்களென்று அதிசயிக்கவும் வேண்டுமோ? ஆகவே எல்லோரும் தூங்கிவிட்டார்கள். ஆனால் இருவர்மட்டும் தூக்கம்பிடிக்காமலிருந்தார்கள். அவர்களில் அன்டோனியோ ஒருவன். அவன்போலிருந்த ஸிபாஸ்டியனென்ற நேப்பிள்ஸ் அரசன் தம்பி, மற்றொருவன். அன்டோனியோவைப்பற்றி முன்னமே நமக்குக் கொஞ்சம் தெரியுமல்லவா? தான் பட்டங்கட்டி ஆளவேண்டுமென்று தன்னண்ணனாகிய பிராஸ்பெரோவையும் அவன்குமாரத்தியையும், கடலிலனுப்பிவிட்டு, தன் தேசத்தை மற்றொருவனுக்குக் கீழ்ப்படுத்தி வைத்தவன். இப்பொழுது சிறிது சிறிதாகத் தான் கெட்டுப்போனது மட்டும்போதாது என்று மற்றவனையுங் கெட்டுப்போகத் தூண்டுதல் செய்ய வாரம்பித்தான். ஆகவே அவன் ஸிபாஸ்டியனை நோக்கிச் சொன்னான்.

உன் தலையில் ஒரு கிரீடமிருப்பதாக எனக்கு வெகு திண்ணமாய்ப் புலப்படுகிறது.

ஸிபாஸ்டியன் : என்ன நீயும் விழித்துக்கொண்டு தானிருக்கிறாயா? இல்லாவிட்டால் கனாக்கண்டு புலம்பிக்கொண்டிருக்கிறாயா?

அன்டோனியோ : ஆ! ஸிபாஸ்டியன் நீயல்லவா கண்கள் கொட்டைப்பிராந்துபோல் விழித்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே தூங்கிவிடுகிறாய். பர்டினான்டு இறந்துவிட்டபடியினால் நேப்பிள்ஸுக்கு அரசன் இவருக்குப் பின் யார் என்று நினைக்கிறாய்?

ஸிபாஸ்டியன் : ஏன்! பர்டினான்டு போனால் கிளாரிபெல் என்கிற அவன் சகோதரி எங்கேபோனாள், அவள் பட்டத்துக்கு வருவாள்.

அன்டோனியோ : அடா பேதை கேள். கிளாரிபெல் டியூனிஸில் வாழ்க்கைப்பட் டிருக்கிறாளே. அவ்விடமிருந்து நாம் ஊர் போவதுக்குள்தான் இவ்வளவு தடமோட்டமாய் விட்டதே. அவளாவது வந்து அரசாளவாவது, நீதான் அடுத்த படியிலிருக்கிறாய். இப்போ தூங்குகிறவர்கள் பெருந்தூக்கமாய் தூங்கிவிட்டால் நீ அந்த விடத்திற்கு வருவதற்கும் சந்தேகமோ? அலான்ஸோ இல்லாவிட்டால் வேறு அந்தவிடம் ஆளமுடியாது போய்விடுமோ. உலகமே முடிவுக்கு வந்துவிடுமோ என்று இன்னும் பலவாறாய் தன் மனதில் முன்னமே எண்ணங்கள் ஓடி எப்படித் துரோகஞ்செய்ய நேர்ந்ததோ அதேமாதிரி இவனுக்கும் தூண்டிக் கொடுத்தான். இதுமாதிரி தூண்டுதல் அநேகருக்கு வருவதுண்டு. ஆனால் உடனே தூண்டுதலுக்கு உட்பட்டு போபவர்கள் தக்க மனோதைரிய மில்லாதவர்களாயும், பிரயோஜனமற்றவர்களாயுங் கெட்டுப்போகிறார்கள். மற்றவர்கள், என்ன தூண்டுதலாயினும் அதற்குட்படாம விருப்பதால் தடவைக்குத் தடவை நற்குண மிகுந்து ஒருவிதத் தூண்டுதலுக்கும் உட்படாமல் நல்லோராய் நன்மை யடைந்திருக்கிறார்கள். அலான்ஸோ முதலில் அவ்வளவு கெட்டவனல்ல ஆனாலும், சமயம் வாய்த்து தூண்டுதலும் வந்தபின்னர், அவனால் அதை ஜெயிக்க முடியவில்லை. அது மட்டுமல்ல. ஒரு தடவை கெட்டுப்போனவன் நாளுக்குநாள் அதிகமாகக் கெட்டுப்போய் பிறனையுங் கெடுக்குங் கெட்ட புத்தியுமுண்டாயிற்று. ஸிபாஸ்டியன் அன்டோனியோவிலும் நல்லவன் என்பதற்குச்சந்தேகமேயில்லை. ஏனென்றால் அவன் மனதில் கிளாரிபெல் பட்டத்துக்கு வருவாள் என்று பட்டதே ஒழிய, எவ்விதத்திலும் எல்லாரையு மொழித்துவிட்டுத் தான் ஆண்டுவர வேண்டுமென்று ஆசை கிடையாது. என்றாலும், எல்லாரும் தூங்கும் சமயம். நிர்மானுஷியமான தீவு, உதவிக்கும் தூண்டுவதற்கும் ஒரு கெட்ட மனிதனுண்டானால் எவனும் கெட்டுப்போவதற்குத் துணிவதுண்டு. ஸிபாஸ்டியன் நற்குணத்திற்கு வேண்டிய வைராக்கியஞ் செலுத்தக் கூடியவனில்லை. ஆகவே அவன் தூண்டுதலுக்குட்பட்டு இருவரும் கத்தியை யுருவ வாரம்பித்தார்கள். அந்தச்சமயத்தில் ஏரியல் கோன்ஸாலோவின் காதில் நீங்களெல்லாம் தூங்கும்பொழுது துன்மார்க்கர் துர்நினைவு நினைக்கிறார்களே. உயிர்மேலாசையுண்டானால் உறக்கமெல்லாமுதறிவிட்டு, உடனே எழுந்திரு, மற்றவர்களையுமெழுப்பிவிடு என்று சொன்னது உடனே எல்லோரும் விழித்து எழுந்து பார்த்தார்கள். அலான்ஸோ இதுவென்று கேட்க நெஞ்சுத்துணிவுடன்.

ஸிபாஸ்டியன் —ஐயா தாங்கள் சவுகரியமாய்த் தூங்கும்படி நாங்கள் காத்திருக்கும்போது, காடிகளும், புலிகளும், சிங்கங்களும் வருவதுபோல் பெரியகர்ச்சனை ஒன்று கேட்டது. உடனே உருவின கத்தியோடு நிற்கிறோம்.

மாணவர் பக்கங்கள்
STUDENTS' PAGES
வியாஸ விதானம்
Essay writing
IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்
REFLECTIVE ESSAYS
இலக்கிய விஷயங்கள்—கம்பர்
Literary Subjects—Kambar

குறிப்பு:—முகவுரை : காலம் முதலியன—அலங்காராதிகள் முதலியன—விஷய ஒழுங்கு—வாக்சாதுர்யம் முதலியன—முடிவு: சிறப்பு.

கம்பர் என்ற பெயர் இந்தக் கவிசக்கிரவர்த்திக்குத் தாம் பிறந்த நாட்டினளவாக வந்ததென்று தோற்றுகிறது. இதற்கேற்பவே 'கம்பநாட்டாழ்வார்' என்றும் 'கம்பநாடுடைய வள்ளல்' என்றும் இவர் புகழப்பட்டிருக்கிறார். இப்பெயர் ஏகாம்பர புறமாகிய காஞ்சீபுரத்தின் சிதைவு என்று மதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே காஞ்சிபுரத்தில் பிறந்தவர் இவர் என்பது பெறப்படும். இவர் பின்னர் தெற்கே சென்று கல்வி பயின்று மேன்மை அடைந்தவர். இவர் ஸுமார் பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டிற்கு முன்னரே செழித்தவர் என்று அநேகவித முகாந்திரங்களால் வெளியாகின்றது. நம் நாட்டவர் பொதுவாகத் தமது நூல் முதலியன உலகிற்கு உபயோகப்பட்டால் போதும், தமது விஷயங்கள் நீடித்து நிற்கவேண்டியதில்லை என்ற அமைதியான எண்ணங்கொண்டவராதலால் தமது காலம், சரித்திரம், சிறப்பு முதலியவைகளை நூலைவிட்டு வேறாகக் கண்டறியக்கூடிய சரித்திராதிகளுக்கு இடங்கொடுக்காமல் போய்விட்டனர். ஆதலால் நம் பெரியோரது சரித்ராவிஷயங்கள் அநுமானுதிகள் மூலமாக ஒருவாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட பொதுவாக அவர்களைப்பற்றி வழங்கிவரும் அத்புதக் கதைகள் பொருத்தமுடையனவா அல்லவா என்று மதிக்கலாம். இதைத்தவிர வேறு உறுதியாக ஒருவிஷயத்தையும் கூற முடியாது. ஆதலால் இப்போது விஷயத்தை இச்சுருக்கத்தோடு விட்டு கம்பர் செய்துள்ள நூலில் வெளியாகும் சிறப்பை ஆராயப் புகுவோம்.

கம்பர் சொற்சுவை பொருட்சுவை ஆகிய இவ்விரண்டும் நிறைந்த கவி. இதனுலேயே 'கல்வியிற் பெரியர் கம்பர்' என்பது இலக்கணத்தில் ஐந்தாம் வேற்றுமை எதுப்பொருளுக்கு உதாரணமாகி ஒரு பழமொழிபோல வழங்கத் தொடங்கிவிட்டது. இவர் அலங்காரங்களை வெகு நேர்த்தியாக உபயோகப்படுத்தி வாசிப்பவர் மனதை எளிதில் கவருவார். தன்மை என்ற ஒரு அணி உள்ளது. அதன் லக்ஷணம் உள்ளதை உள்ளவாறு வாசிப்பவருக்கு விளங்கும்படி இயற்கைப்பொருள்களை வர்ணிப்பதே. இவ்வணியின் சிறப்பு:—

மிதித்தது மெல்ல மெல்ல, வெறித்தது, வெறுமிமீதில்
குதித்தது செவியை நீட்டிக் குரபதம் உரத்திற் கூட்டி
உதித்தெழுவமுதை உள்ளம் என்றிவைஉருவச்செல்லு
கதிக்கொரு கல்விவேரே காட்டிய தொத்ததன்றே. [ம்

என்று மாரீச மான் செயலைக்கூறி மான்கள் இயற்கையை உள்ளபடி வர்ணித்ததில் நன்கு வெளிப்படும். தற்குறிப்பேற்றம் என்ற அணியின் அழகை.—

மய்யறு மலரி னீங்கி யான்செய்மா தவத்தின் வந்து
செய்யவ ளிருந்தாள் என்று செழுமணிக்கொடிகளென்
கய்களை நீட்டி அந்த கடிநகர் கமலச் செங்கண் [னும்
அய்யனை ஒல்லைவாவென் றழைப்பது போன்றமாதோ.

என்று மிதிலைக்காட்சிப்படலம் முதற்செய்யுளில் ராமர் வரும்பொழுது அடிக்கும் அநுகூல காற்றுல் எற்படும் கொடி அசைவைப் பொருட் படுத்திவிளக்குகிறார். எதிர்காற்றின் பொருளை இம்மாதிரியே வில்லிபுத்தூராழ்வார் வெளிப்படுத்துவதை உத்யோக பர்வம் வாஸுதேவனைப் படைத்துணை அழைத்த சருக்கசெய்யுளில் காணலாம்.

ஈண்டுநீ வரினும் எங்கள்
எழிலுடை எழிலி வண்ணன்
பாண்டவர் தங்கட் கல்லாற்
படைத்துணை யாக மாட்டான்
மீண்டுநீ போகென் றென்று
அவ்வியன் மதிற்குடி மிதோடும்
காண்டகு பதாகை யாடை
கைகளால் தடுப்ப போன்ற.

இங்கு துர்யோதனன் பகவானைச்சண்டையில் ஸஹாயம் செய்யும்படி கேட்டுக்கொள்ள த்வாரகை நோக்கி வருங்கையில் எதிர்காற்றில் ஆடும் கொடிகள் கருத்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. இதுபோன்ற பொருள் நிறைந்த தற்குறிப்பேற்றம் வேறெங்கும் அதிகமாகக் காணப்படுவதில்லை.

உவமையில் காளிதாஸன் சிறந்தவன் என்பது வடநூலோர் துணிபு. கம்பர் அத்தகையவர் தமிழில். இவர் உவமை மிகப்பொருத்தமாகவும், ஸாதாரண தர்

மங்கள் அநேக விஷயங்களில் பொருந்தி யிருப்பன வாகவும் காணப்படும்.

* * * *

விண்ணவர்க் காக்கிய முனிவன் வேள்வியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மன்னன் மைந்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விமையிற் காத்தனர்.

என்று விச்வாமித்ர யாகஸம்ரக்ஷணம் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை வெகு விஸ்தாரப்படுத்தி வ்யாக்யாதாக்கள் கூறுவர். யாகசாலை கண் வெள்ளை விழி, அதிலிருக்கும் ஹோமகுண்டம் கருவிழி, ராமலக்ஷ்மணர்கள் மேலிமைகீழிமைகள், அவர்கள் அம்புகள் இமைமயிர்கள், மேலிமை கண்ணைக் காப்பதுபோல் ராமர் யாகசாலையைச் சுற்றிக்கொண்டும், கீழிமைபோல லக்ஷ்மணர் ஓரிடத்தில் நின்றுகொண்டும் காத்தனர் என்ற இம்மாதிரியான பூர்ணப் பொருத்தம் இவ்வுவமையில் உள்ளது. இதுவுமன்றிக்கண்ணைப்போல எண்ணியாகத்தை ராமலக்ஷ்மணர்கள் காத்தனர் என்ற பொதுப்பொருளையும் இது கொடுக்கும். இம்மாதிரியே அநேக உவமைச் செய்யுள்கள் கம்பரிடம் காணப்படும். இல்பொருளுவமையைத் தகுந்தவிடத்தில் இவர் உபயோகிக்கிறார்.

கருமுகில் தாமரைக் காடு பூத்துநீ
டிருசுட ரிருபுறத் தேந்தியே டவிழ்
திருவொடும் பொலியவோர் செம்பொற் குன்றின்மேல்
வருவபோல் கலுழன்மேல் வந்து தோன்றினன்.

என்றபாட்டு பகவான் க்ஷீராப்தியில் தேவர்கள் முன் தோன்றுவதை வர்ணிக்கையில் அமைந்துள்ளது.

உவமையில் உபமானம் தெரிந்த பொருளாயும் உபமேயம் தெரியாத பொருளாயும் இருந்து ஸாதாரண தர்மத்தால் விளங்குவதாக விருக்கவேண்டும். கம்பர் சிற்சில விடங்களில் இதை மாற்றி உபமானத்தை நேரிடத் தெரியாத அரிய விஷயமாயும், உபமேயத்தை அறியக்கூடிய விஷயமாயும் அமைத்து உபமானத்தின் விஷயமான ரஹஸ்யத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறார். இதிலிருந்து கம்பர் அந்தரங்க அபிப்பிராயங்களும்மனோ நிலையும் வெளியாகும். தாடகை வதத்தை வர்ணிக்குங்கால்

சொல்லொக்கும் கடிய வேகச்சுடுசரம் கரியசெம்மல் [றக்
அல்லொக்கும் நிறத்தி னாள்மேல் விடுதலும் வயிரக் குன்
கல்லொக்கும் நெஞ்சிற் றங்கா தப்புறங்கழன் றுகல்லாப்
புல்லர்க்கு நல்லோர் சொன்னபொருளெனப் போயிற்
[றன்றே.

இதில் இழிவானவர்களுக்குச் செய்யும் உபதேசத்தின் கதி நன்கு விளங்குகிறது. அதன் மூலமாக ராமபாணச் சிறப்பு வெளிப்படும்.

வரைக்காட்சிப் படலத்தில் தசரதர் தேர் சந்திர சைல மலைச்சாரலில் வந்தபொழுது சக்கரத்தின் சுற்றுகட்டு பொன்னாக விருந்ததால் அடியிலிருந்தபாறைகள் பொன்மயமாகி ப்ரகாசித்ததை வர்ணிக்கையில்,

தெருண்ட மேலோர் சிறியவர் சேரினும் அவர்தம்
மருண்ட தன்மையை மாற்றுவரெனுமிது வழக்கே
உருண்ட வாய்தொறும்பொன்னுரு வுரைத்துரைத்
திருண்ட கல்லையும் தன்னிறமாக்கிய விரதம் [தோடி

என்று கூறிப் பெரியோர்கள் சிறப்பை நன்கு விளக்குகிறார்.

பொதுவாக ஜனங்களுக்கு இருக்கும் மதத்வேஷத்தை நீக்கி மற்ற மதங்களை நன்கு மதித்து தம் மதத்தையும் விடாது விருத்தியடைவதற்கு வேண்டிய ரஹஸ்ய ஞானத்தை, கம்பர் உலாவியற் படலத்தில் ஸ்ரீராமர் ஆனந்தபவனி வருகையில் காட்சி வைபவத்தை வர்ணிக்குங்கால் தமது விசேஷ உபமானம் ஒன்றால் வெளிப்படுத்துகிறார்.

தோள்கண்டார் தோளே கண்டார்
தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார்
தடக்கைகண் டாரு மஃதே
வாள்கண்ட கண்ணார் யாரே
வடிவினை முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னான்
உருவு கண்டாரை யொத்தார்.

இதை வாசிக்கும்பொழுது 'ஸமயகோடிகள் எல்லாம் தன்தெய்வ மென்தெய்வ மென்றெங்கும் தொடர்ந்து எதிர் வழக்கிடவும் நின்றதெது' என்ற அருள்வாக்கு ஞாபகம் வாராமல் போய்விடுமோ? சிறப்பாகச் சைவ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தமாக ஜனங்களுக்கு ஏற்படும் பேதபுத்தி த்வேஷபுத்தி மஹாபாபம் என்பதைக் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் நாடவிட்ட படலத்தில்,

அரனதிகன் உலகளந்த அரிஅதிகன்
எனஉரைக்கும் அறிவலார்க்குப்
பரகதிசென் றடையவரிய பரிசேபோல்
புகலறிய பண்பிற்றமால்
சுரநதியின் அயலதுவான் தொடுகுடுமிச்
சுடர்த்தொகையை தொழுவோர்க்கெல்லாம்

வானதிகம் தரும்தகைய தருந்ததியா
நெடுமேலையை வணங்கியப்பால்.

என்ற உபமானத்தால் நன்கு விளக்குகிறார். இம் மாதிரி உவமை யலங்காரத்தை அரிய ரஹஸ்யத்தை வெளிப்படுத்த கம்பர் அடிக்கடி உபயோகப்படுத்து கிறார்.

இனிக் கதை எடுத்து நடத்தும் அத்புதம் கம்பரிடத் தில் மிக ஏராளமாக உண்டு. ஆதி கவியாகிய் வால் மீகி எழுதிய ராமாயணத்தில் ஸாதாரணமாக நேர் கதையாக ஒழுங்காகக் கூறப்பட்டவைகளை எல்லாம் நாடக ஒழுங்குக்கேற்ப சற்று மாற்றி யமைத்து வாசிக் கும்போதே மேல் என்ன வரப்போகிறது என்ற நீங்கா ஆவலைப் படிப்போர் மனதில் உண்டாக்குகிறார் கம்பர். புத்ர காமேஷ்டியைப்பற்றி வஸிஷ்டரிடமிருந்து தசரதர் தெரிந்துகொள்ளுங்கால், அவர் மனத்தில் தோன்றிய தேவரஹஸ்யம், ஜனகஸபை போனதும் விச்வாமித்ரர் ராமர் குலமுறையை வெளியிட்டதும் சிவதனுஸை எடுக்க வேலையாட்கள் போனபொழுது ஸீதையின் குலமுறை வெளியிடப்பட்டதையும், ராமர் விவாஹத்திற்கு முன்னர் நடந்த விஷயங்களை விரி வாக வர்ணிக்கும் 7 படலங்கள் விஷயங்களையும் பரதர் அயோத்திக்குத் திரும்ப தேவர்கள் இடைநின்றதை யும், சரபங்கர் பிறப்பு நீங்கும் முன் இந்திரன் ஸ்ரீராம ரைத் துதித்ததையும், ராவணன் பூமியோடு பெயர்த்து ஸீதையை எடுத்துச் சென்றதையும், வாலி கேள்வி களின் வீர்யத்தையும், ஸம்பாதிக்கு இறகு முளைத்த விதத்தையும், ஸுந்தர யுத்த காண்டங்களிலுள்ள சிறு கதை மாறுபாடுகளையும், விபீஷணர் ராவணனைவிட் டுப் பிரியும் முன் அவனுக்கு இரணியன் கதையைக் கூறியதையும் வாசிப்போருக்குக், கம்பர், கவிகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கற்பனுசக்தியை உபயோகித்து, மற் றைய ராமாயணங்களுக்கு ஏற்ப ராம கதையை மாற்றி வாசிப்பவர்களுக்கு வியப்பையும் ராமபக்தியையும் அதிகப்படுத்துகிறார் என்பது வெளியாகும்.

இவர் வாக்சாதுர்யம் ராமாயணத்தில் அநேகவிடங் களில் அநேக விதங்களில் வெளியாகிறது. முக்கிய மாக இரட்டுற மொழிதல், சமத்காரம், த்வனி முத லியவைகள் மூலமாக இவை நன்கு வெளிவரும். இவ்விஷயங்கள் அமைந்துள்ள பாகத்தைப் பின்வரும் பாக்களில் தடித்த எழுத்திலிடப்பட்டிருக்கின்றன.

இருபொருள் படும்படியாகக் கூறுவது மாரீசன் வதைப்படலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ள பாடல் களில் காணலாம்.

இந்திரன் சசியைப்பெற்றான் :
இருமூன்று வதனத்தோன்தன்
தந்தையும் உமையைப் பெற்றான்;
தாமரைச் செங்கணானும்
செந்திரு மகளைப் பெற்றான் :
ஸீதையை பெற்றாய் நீயும்,
அந்தாம் பார்க்கில் நன்மை
அவர்க் கிலை உனக்கே ஐயா !

பாகத்தில் ஒருவன் வைத்தான் :
பங்கயத் திருந்த பொன்னை
ஆகத்தில் ஒருவன் வைத்தான் :
அந்தணன் நாவில் வைத்தான் :
மேகத்தின் மின்னை முன்னே
வென்றநுண் ணிடையை நீயும்
மாகத்தோள் வீர பெற்றால்
எங்ஙனம் வைத்து வாழ்வாய் ?

பிள்ளைபோல் பேச்சி னாளைப்
பெற்றபின் பிழைக்க லாற்றாய்
கொள்ளைபோ கின்ற செல்வம்
அவளுக்கே கொடுத்தி ஐய !
வள்ளலே உனக்கு நல்லேன்,
மற்றுநின் மனையில் வாழும்
கிள்ளைபோல் மொழியார்க்கெல்லாம்
கேடுசூழ் கின்றே னன்றே.

தூய தவங்க டொடங்கிய தொல்லோன்
மையவன் வல்விலி ருப்பதன் முன்னம்
சேயிழை மங்கையர் சிந்தைதொ றெய்யா
ஆயிரம் வில்லை அனங்கனிறுத்தான்.

வாச்சமத்காரம் பின்வரும்பாட்டுகளில் விளங்கும்.

தடுத்திமை யாம லிருந்தவர் தாளின்
மடுத்ததும் நாணுதி வைத்ததும் நோக்கார்
கடுப்பினின் யாரும் அறிந்திலர் கையால்
எடுத்தது கண்டார் இற்றது கேட்டார்.

விழிக்கும் கண்வே றில்லாவெங்கான்
என்கான் முளையைச்
சுழிக்கும் வினையால் ஏகச்சூழ்வாய்
என்னைப் போழ்வாய்
பழிக்கும் நாணாய் மாணாப்பாவி
இனியென் பலவுன்
கழுத்தின் நாணுன் மகற்காப்
பின்நான் என்றான்

ஒருவன் கஷ்டப்பட்டபோதிலும் அதனால் அநேகருக்கு நன்மை உண்டாகுமானால் அதை அவன் ஸுகமாகவே ஏற்கவேண்டும் என்ற ரஹஸ்ய தர்மத்தைத் துக்கப்படும் வீதைக்கு ஹனுமார் எடுத்துக் கூறித் தேற்றுவதாக,

சின்னாள் நீயிடர் தீராதாய்
இன்னா வைகலி னெல்லோரும்
நன்னாள் காணுதல் நன்றன்றோ
உன்னால் நல்லறமுண்டானால்

என்ற பாட்டால் வெளியிட்டிருக்கிறார். இந்த எண்ணம் எக்காலத்திலும் மேன்மையுடையதாக ஓங்கி நிற்பது. இதைக் கம்பர் நன்கு அனுபவித்தறிந்து நல்ல ஸந்தர்ப்பத்தில் தமது நூலில் புகுத்துத் தமது கவித்திரத்தை நன்றாக வெளிக்காட்டி யிருக்கிறார்.

கம்பர்தமதுகாலத்தில்தாம்கற்றநூல்களின்கருத்தை தழுவி அநேக விடங்களில் ராமாயணத்தில் பாடல்கள் அமைத்துள்ளதால், அதை வாசிப்போருக்கு அவை பழமொழிபோல் உள்ள பெரியோர் வாக்குக்குத்தகுந்தபடி விவரித்து பொருள் தோன்றச் செய்து சந்தோஷப்படுத்தும். கவி சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பர் வேறு சில நூல்கள் எழுதியிருந்தபோதிலும் ராமாயணம்போல அவைகள் ப்ரஸித்தி பெற்றவைகளல்ல. இந்த ராமாயணமொன்றிலேயே அவர் தம் திறனைப்பூர்ணமாகக் காட்டி தமது மதத்வேஷமில்லாத விஷ்ணுவாராதனத்தை விளக்கி தாம் இக்காலத்திய ஸ்மார்த்தர்கள் மதத்தைச் சேர்ந்தவர் என்பதை நன்றாகக் காட்டி விட்டார். இவர் பிறந்தது சைவத்தில் என்றும் அதனால்தான் இவருக்குக் கம்பர் என்றும் இவர் பிள்ளைக்கு அம்பிகாபதி என்றும் உள்ள பெயர்கள் அமைந்தனவென்றும், பின்னர் விஷ்ணு பக்தி பரவசராகிய இவர் பரம அத்வைத மதத்தவராது நடுநிலைக்கு வந்தனர் என்றும் இவர் சரித்திரங்களிலிருந்தும், இவர் செய்யுள்களிலிருந்தும் நன்றாக வெளியாகும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய
வியாஸ விஷயங்கள்:—

1. ஒட்டக்கூத்தர்	6. காளிதாஸன்
2. புகழேந்தி	7. பவபூதி
3. திருவள்ளுவர்	8. அப்பையதீக்ஷிதர்
4. ஔவை	9. வால்மீகி
5. வில்லிபுத்தூரார்	10. வ்யாஸர்

1. முகவுரை காலம் பெயர் முதலியன.
2. அலங்கார அமைப்பு முதலியன.
3. பொருட்சுவையாகிய வாக் சாதுரியம் முதலியன
4. முடிவுரை சிறப்பு.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்
Translation Models

Destroying enemies.

A Chinese Emperor was told that his enemies had raised a rebellion against him in one of his distant provinces. 'Come, then, my friends', said he, 'follow me, and I promise you that I will quickly destroy them.' He marched against them, but they submitted on his approach. All now expected that he would take the most signal vengeance upon them. Instead of doing so, however, the captives were treated with kindness and calmness, 'How!' exclaimed his chief minister, 'Is this the way you fulfil your promise? You gave your royal word that your enemies should be destroyed; and behold, you have pardoned them all and even bestowed favours upon some of them.' 'I promised,' replied the Emperor, with a generous air, 'to destroy my enemies, and I have kept my word, for see, they are enemies no longer; I have made friends of them." Like this Emperor, let us learn 'to overcome evil with good', and destroy our enemies by changing them into friends by kindness.

எதிரிகளை அழித்தல்

தூரத்திலிருந்த தன்னைச்சேர்ந்த மாகாணங்கள் ஒன்றில் தன் எதிரிகள் கலகம் தொடங்கிவிட்டனர் என்று ஒரு சீனசக்கிரவர்த்தி கேள்விப்பட்டான். 'ஆனால் ஸரி, தோழர்களே! புறப்படுங்கள். என்கூடவே வாருங்கள். நான் அவர்களை அழித்துவிட்டே மறுவேலை பார்ப்பேன்' என்று அவன் உறுதிமொழி கூறினான். அவன் எதிரிகள்மேல் படையெடுத்துச் செல்ல, அவர்கள் அவன் நெருங்கியதும் அடங்கிவிட்டார்கள். அவர்களை அவன் நன்றாகப் பழிவாங்கிவிடுவான் என்று எல்லோரும் எதிர்பார்த்திருந்தனர். ஆனால் அவ்வாறு செய்வதை விட்டு பிடிப்பட்டவர்களை அன்பாகவும், அமைதியாகவும், நடத்தினான் சக்கிரவர்த்தி. இதைக் கண்ட முதல்அமைச்சன், 'என்ன இது? இது தானா உமது வாக்குறுதிப்படி நடப்பது? உமது ராஜ வாக்கால் எதிரிகளை அழித்துவிடவேண்டும் என்று கூறிவிட்டீரே! இதோ பாரும், அவர்களை மன்னித்துவிட்டீர், போதாதென்று அவர்களுள் சிலருக்கு வெகுமதியும் அளித்துவிட்டீரே!' என்று வியப்புடன் கேட்டான். அதற்குச் சக்கிரவர்த்தி, 'ஆம், நான் எதிரிகளை அழித்துவிடுவதாகத்தான் வாக்களித்தேன்! அதன்படியும் செய்துவிட்டேனே! நீயேதான் பார், இங்கு விரோதிகள் ஒருவருமில்லையே! இங்கு எல்லோரும் எனக்குத் தோழர்களாகிவிட்டனர்' என்று பெருந்தன்மையோடு மறுமொழி சொன்னான். கெடுதியை நன்மையால் அடக்கவும், எதிரிகளை அன்பால் அழித்துத் தோழர்களாக்கவும் இந்தச் சக்கிரவர்த்தியைப்போல முயலுவோமாக.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி

TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 14

சாஸ்திரி வேலையில் புகுதல்

குலமகட்குத் தெய்வம் கொழுநனே மன்ற
புதல்வர்க்குத் தந்தையும் தாயும் அறவோர்க்
கடிகளே தெய்வம் அனைவோர்க்குந் தெய்வம்
இலைமுகப் பைம்பூ ணிறை.

சாஸ்திரிகளுக்கும் நாராயணய்யருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையை அதிகமாக விஸ்தரிக்கவேண்டியதில்லை. சுருக்கிச் சொல்லுமிடத்தில் முடிவில் ஸ்ரீனிவாஸனைக் கண்டுபிடித்து நல்வழிக்குக் கொண்டுவந்து அவனைப் பெண்சாதியுடன் சேர்த்துவைக்கும் வேலை சாஸ்திரிகள் தலையில் விழுந்தது. இந்த சாந்த புருஷனைத் தவிர இவ்வேலையை முடிக்க வல்லார் ஒருவருமில்லை, என்பது அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம். அன்றைக்கே இந்த யாத்திரையில் புறப்பட்டு விடவேதாகச்சாஸ்திரிதீர்மானித்துவிட்டார். உடனே ருக்மிணியைத் தனிமையில் அழைத்து முன்னாள் இரவு அவளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் நடந்தவைகளை எல்லாம் விடாத சொல்லும்படி கேட்டார், வாஸுதேவ சாஸ்திரி.

ருக்மிணி கூறலுற்றாள். "வீட்டிலுள்ளோர் எல்லோரும் படுக்கச்சென்று சப்தம் எல்லாம் அடங்கி வெகு நாழிகைவரையில் அவர் என்னிடம் வரவில்லை. அந்தத் திருட்டு விக்தன் வாயிற்படியிலேயே பழியாகக் காத்துக் கிடந்தார். அவரிடம் இரண்டு மூன்று தரம் அணுகிக் கண்ணும் கண்ணீருமாக படுக்க வர வேண்டும் என்று நான் மன்றாடினேன். அதற்குக் கைம்மாறாக எனக்கு வசவுதான் கிடைத்தது. நான் விடாது கெஞ்சத் தொடங்கிவிட என்னை அவர் காலால் உதைத்துத் தூரத்தினார். நான் அழுது கொண்டே என் அறை வந்து சேர்ந்தேன். உடனே விக்தர் உள் கதவு திறந்த சப்தம் கேட்டது. கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் கையில் ஒரு வீஸாவை மறைத்துக்கொண்டு என் கணவன் வந்து சேர்ந்தார். நான் கீழேபோய் எங்கே வீட்டைக்கலக்கி விடுவேனோ என்று பயந்தே அவர் என்னிடம் வந்து விட்டார் போலிருந்தது. என்னருகில் வந்து உட்கார்ந்து என்னைக் கண்கொட்டாது வெறித்துக் கொஞ்சநாழிகை பார்த்துவிட்டு என்னை வாயில் வந்தபடி எல்லாம் வைது கொட்டிவிட்டார்.

"இதற்கு 'உமக்கு நான் பெரும் தடையாக விருக்கிறாற்போலிருக்கிறது. என்னைக் கண்டால் ப்ராண வைரியைக் காணுவது போலத் தோற்றுகிறதோ? ஆ தெய்வமே! என்றைக்கு என்னை உமது பாதாரவிந்தங்களில் சேர்த்துக்கொள்ள உமக்குத் திருவுளமிரங்குமோ!' என்று வெறுப்புடன் கூறினேன். 'ஆம், ஆம்! நீ தான் எனக்கு உண்மையான விரோதி. நீ இல்லாவிட்டால்—' என்று கூறித்தயங்கினார். 'இந்தக் கொடிய தான்தோன்றி விக்தனுடன் நீங்கள் ஓடிப்போயிருப்பீர்கள்' என்று நான் பூர்த்திசெய்து விட்டேன். 'என் குருவை யேன் வைகிறாய்? பாபீ! திருடி!!' என்று கோபத்துடன் கூறி என்னை மறுபடியும் உதைத்தார். 'நான் உண்மையாக ஓடத்தான்போகிறேன்? யார் என்னைத் தடுப்பார்கள் பார்ப்போம். துக்கம் நிறைந்த இவ்வுலகில் உன்னைப்போன்ற கெட்ட கழுதைகளைக் கட்டிக்கொண்டழுவதைவிட காட்டிற்கு ஓடிப்போய் எங்கேயாவது ஒருவர் கண்ணிலும் படாது இறப்பதே மேல்; என்று மிகுந்த பரபரப்புடன் அவர் பொழிந்து விட்டார். துக்கமும் பயமும் என் வாயை அடைத்துவிட்டன. நான் மறுமொழி ஒன்றும் கூறவில்லை. 'நான் சொன்னபடி நடத்திவிடுவேனா என்ன? எனக்கு அவ்வளவு தெரியாதா? நீ அழாதே' என்று என்னை அவர் பின்னர் தட்டிக்கொடுத்து ஸமாதானப்படுத்தினார். நாங்கள் கடிந்து பேசியதன் காரணவிஷயங்களைப்பற்றிப் பேசி ஸமாதானப்பட ஸுமார் ஒரு மணி நேரத்திற்கு மேலாகிவிட்டது. ஒருவாறு இருவருக்கும் மனம் ஒப்பிவந்ததும், கையிலிருந்த கண்ணாடி வீஸாவைத் திடீரென்று எடுத்து 'நல்ல தூக்கம் உண்டாக்கும் மருந்து, ராத்திரி நாழிகை அதிகமாகி விட்டது. நல்ல தூக்கமும் வரவேண்டும். ஆதலால் தான் நான் இதைக் குடிக்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கொண்டே அதைக் கொஞ்சம் குடித்து, எனக்கும் கொஞ்சம் கொடுத்தார். நானும் குடித்தேன். கொஞ்ச நாழிகை யானதும் ஒருவிதமான மயக்கம் வந்து என்னைத் தூக்கத்தில் முழுத்திவிட்டது. எனக்குப் பின்னர் ஒன்றும் தெரியாது. வீட்டில் உண்டான குழப்பத்தில் விழித்துப் பார்ப்பேனோ! அவர் போய்விட்டது உடனே தெரியவந்தது. இனிமேல் நான் கதியற்றவளாகிவிட்டேன். இனிமேல் சாவைத்தவிர வேறென்ன எனக்கு வேண்டியிருக்கிறது. நாலைந்து நாளைக்குள் அவர் வந்து சேராவிட்டால் என் உயிரை மாய்த்துக் கொள்ளுவேன். அவ்வளவுதான்' என்று கூறி முடித்தாள் ருக்மிணி.

'ஒரு பக்ஷத்திற்குள் எப்படியாவது அவனை அழைத்து வந்துவிடுகிறேன். நீ தேறியிரு' என்று ஸமாதானம் கூறிவிட்டு, அன்றைக்கே தன் வேலைமேல் கிளம்பிவிட்டார் சாஸ்திரி. இரவு 12-மணிக்கும், 3-மணிக்கும் இடையில் மதுரையை விட்டுப் போகும் வண்டி வடக்கு நோக்கியே போய்க்கொண்டிருந்ததால், ஸ்ரீநிவாஸன் அதிலேதான் போயிருக்க வேண்டும் என்று ஆராய்ந்து உணர்ந்து சாஸ்திரி அடுத்த வடக்குநோக்கிப் போகும் வண்டியில் புறப்பட்டு விட்டார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்
LADIES' PAGES
ருக்மிணி அல்லது பக்தி நிலை
பக்தி மலர்ந்த காதை
(தொடர்ச்சி)

"இப்பொழுது பார்த்தால்தான் தாங்கள் நாரதர் போலிருக்கிறீர்கள். மறுபடியும் சொல்லுகிறேன் : அந்தக் குரங்கை என்னசெய்கிறேன் பாரும்."

"இப்பொழுதுதான் எனக்கென்னுயிர் வந்தது. இனி எனக்கென்ன குறை. தாங்கள் மஹாபலவானுகி யாவரையுங் காத்து ரட்சிக்கும் பெருமை வாய்ந்தவரிருக்க எனக்கென்ன குறை."

* * * *

பவழந்தவழத் தனது கதிர் விளக்கி வரும் இளஞ் சூரியனது கிரணங்கள் தெருவெங்கும் பதிந்து விளங்கியது. யாதவர்தலைவன், எம்பெருமான் அன்று ஆயர் பாடியில் வெண்ணைத்தயிருண்டு அடியுண்டு பால லீலையில் விளங்கியவாறு, இன்று தன் மனைவியரது இல்லந் தோறும் சாரலீலையிற் பதிந்து தன்னுசை நாயகிகளின் கள்வாய் அமுதம் தன் கனிவாயிற்பதிந்து கருத்தொருமித்து விளங்கிய கோலங் களைந்து, தன் ஆஸ்தான மண்டபத்து வந்து எறினர். யாவரும் அங்கு வருவதன் முன்னமே காத்திருந்த நாரதர் தம்பிரான்முன் தன் தலையை நீட்டினர். அமலனும் தனது செந்தாமரை முகத்தில் சிறு நகையைக் காட்டினர். மேலும் திருவாய்மலர்ந்தனர் :—

"வாரும் வாரும் ! தாங்கள் நெடுநாழிகை காத்திருந்தீர். யான் வருவதற்குத் தாமஸமாய்விட்டது. என் அன்பரது மனந்துடிக்க அவர் காத்திருக்க எனக்கு மனம் ஒப்புவதில்லை. அதிலும் தம்போன்ற பெரியார் ஆப்த நேசர்களாகியவரிடத்தில் யான் முன்னமே வராது செய்த அபசாரத்தை மன்னிக்கக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

"தமது உருவம் ஓர் சடமாகிய சரீரத்திற்குள் புகுந்து விளையாடுவதுபோல் செய்யும் தமது மாயைக் கென்ன குறை? தங்களைக் காண இங்கும் வரவேண்டுமோ? தாங்களிங்கு செய்யும் பலவற்றி லொன்றியும் ஒன்றிற் பலவாயுங் காணும் லீலையைக் காணவே இங்கு வந்தேன். தன்யனுனேன். ஒன்றுமறியாத இப்பேதையிடம் தாங்களிவ்விதங்கூறல் தகுமோ? தயவுசெய்து என்னிடம் அன்புகொண்டு இவ்வாறு கூறுது அருள்செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்."

"அது கிடக்கட்டும். நான் கூறியது என்னவாயிற்று?"

"என்னவாயிற்று? அது தானே தெரியும்."

"என்ன தெரியும்?"

"தாங்கள் எண்ணிய விதமே."

"நான் எண்ணிய விதமா?"

"ஆம் அப்படியே."

"என்ன அது?"

"இன்னம் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் தெரியும்."

"நீ சொல்வது ஒன்றும் விளங்கவில்லையே. என் அன்பன் அவ்வனுமானை அழைத்து வந்தீரா?"

"தாங்கள் கூறியதொன்ருவது நான் தவறியதுண்டோ?"

"ஆனுல் ஹனுமாரிங்குவந்து விட்டாகியது."

"இன்னமிங்கு வரவில்லை.—இனி வருவார்."

இவ்வாறிவர் பேசிக்கொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் கால் நடுங்க கை நடுங்க ஒன்றும் தெரியாது மயங்கி கிடுகிடுவென்ருேடிவரும் சப்தம் கேட்டது. "அது யார்? ஹனுமாரா?" என்ருர் கிருஷ்ணர்.

"என் அவ்வளவு கவலை? தங்களுக்குத் தெரியாதது போல் என் இந்த வேஷம்?" என்ருர் நாரதர்.

"யாரோ தங்களைக் காண வந்திருக்கிருர்" என்று வந்துரைத்தனன் வாயிற்காப்போன்.

"உள்ளே விடு" என்ருர் எம்பெருமான்.

அவரும் வந்தார்.

"யார் அது? நன்ருகத் தெரியவில்லை—அண்ணு! என்ன இந்த கோலம்? யாரோ வருவதாக வல்லவோ சொன்னுன் வாயிற்காப்போன். உமது அடையாளமே தெரியவில்லை. நேற்றைக்குள் என்ன விபரீதம் வந்துவிட்டது. என்ன அண்ணு ஸமாசாரம்? என் இப்படி மயங்கி ஒடிவந்தீர்? எனக்கு மிகவும் ஸங்கடமாக இருக்கிறது. தயவுசெய்து சொல்லும். இங்கு உட்காரும்—" என்று தான் எழுந்து தனது ஆஸநத்தைப் பலராமனுக்களித்து தான் நின்றுகொண்டு அவர்க்கு உபசாரம் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

"யாரிவர்? இவர்க்கென்ன உடம்பு? என்ன கஷ்டம் வந்துவிட்டது இவர்க்கு?" என்ருர் நாரதர்.

"இவர் உமக்குத் தெரியவில்லையா? என் முன்னேன் ஸ்ரீபலராமன். வலியிற் சிறந்தோன். இங்கு என்ன ஸங்கடமோ அடைந்துவிட்டார். எனக்கு இன்னது என்று தெரியவில்லை. அடையாளங்கூட தெரியாமல் மாறிவிட்டார்."

"பலராமா! நேற்று சாயுங்காலம் அவரைக் கண்டு வந்தேன். எனக்குத் தேற்றறிவு கூறினர். இவர்க்கென்ன உடம்பு? வைத்தியர் யாருமிங்கில்லையோ?"

"கிருஷ்ணா! என்னவென்றடா சொல்லட்டும்! நேற்றிந்த நாரதர் என்னிடம் வந்து ஒரு சிறு குரங்கைப்பற்றிப் பேசினர். அவரைத் தொந்தரை செய்ததாம். அதைத் தொலைத்து விடுகிறேன் என்று சொன்னேன். உடனே சேனைத்தலைவனை நமது யாதவ சேனையுடன் அனுப்பினேன். ஒருவன்தான் திரும்பிவந்தான். என்னவென்றவன் சொல்லுகிருன். ஒரு கயிறுபோல் ஒன்று அச்சேனை முழுதையும் சுற்றிக்கொண்டு ஆகார வீதியில் எழும்பி எல்லாரையும் உதிர்த்துவிட்டதாம். மானிட மழைப் பெய்தாப்போல் எல்லாரும் பக்கத்து ஸமுத்திரத்தில் வீழ்ந்திறந்தார்களாம்.

விசேஷக் குறிப்புகள்
NEWS AND NOTES

மிஸ்டர் S. வெங்கோபாச் சாரியார் காலமாயினர்.—மதுரைக் காலேஜியில் 23 - வருஷகாலமாகப் பிரின்சிபலாகவிருந்த மிஸ்டர் S. வெங்கோபாச் சாரியார் ஜுலை 17வ காலை காலஞ்சென்றார் என்பதைக் கேட்டு நமக்கு ஆராத்துயரம் உண்டாயது. இவர் ஷை காலேஜின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு அதிக சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு உழைத்தமை யாவரும் மிகவும் பாராட்டத்தக்கது. இவர் மரணத்தினல் ஷை காலேஜுக்கு பெரும் நஷ்டமே.

* * *

நரிகளின் விசேஷதணம்.—அமெரிக்காவின் அலாஸ்கா என்னும் பிரதேசத்தில் வசிக்கும் நரிகள் கற்பிற் சிறந்தனவாம். ஆண் நரி யிறந்துபோனல் பெண் நரி மற்றோ ராண்நரியை விரும்புவதில்லையாம்; ஆண் நரியும் பெண் நரி இறந்து போனல் மற்றொரு பெண் நரியை விரும்புவதில்லையாம். எவ்விடத்தும் நரிகளது சுபாவ மிவ்வாறேயாம். ஸ்திரீ புருஷர்களுள் பெரும்பான்மையார் மறுமணமுடையவராக விருப்பது நரிகளின் குண விசேஷத்தை நோக்கும்போது நியாயமாகத் தோன்றுவதாமோ?

* * *

ஒரு வெண்கல வீடு.—சுவிட்சர்லாந்தைச் சார்ந்த நியூசாற்ற லென்னும் நகரில் ஆஸ்பத்திரி கட்டடக்கடைக்கால் தோண்டுகையில், வெண்கலத்தால் கட்டிய ஒரு வீடு காணப்பட்டது. அதில் ஒருஸ்திரீயின் முழுவெலும்பு அழிவின்றியிருந்தது. அதன் கைகளில் ஆறு வளையல்க ளிருந்தன; அவற்றுள் நான்கு வெண்கலத்தாற் செய்யப்பட்டவை. இந்த வீடு 600 வருஷங்கட்கு முன்னரமைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று அங்குள்ள பூதசத்துவ சாஸ்திரிகள் கூறுகின்றார்கள்.

* * *

புதுவகையான ஒரு தொட்டில்.—பிரான்சு தேசத்துள்ள பாரிஸ் நகரத்தில் புதுவகையாய்க் குழந்தையை வளர்த்தியாட்டுந் தொட்டில் மின்சார சக்தியினுதவியால் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அது குழந்தை யழவாரம்பித்தால், அக்குழந்தை தூங்கும்வரை யாடுமாம். அதிலமைக்கப் பட்டுள்ள கிராமபோன் தாயார்பாடுவது போல் பாடுமாம், குழந்தை தூங்கிவிட்டால் தொட்டிலாடுவதும் கிராமபோன் பாடுவதும் நின்று விடுமாம்.

* * *

பிள்ளைபெறும் ஸ்திரீகளுக்குக் கிராண்டு.—ஆஸ்டிரேலியாவில் ஜனனவிகிதம் குறைவுபட்டு வருவதை யுத்தேசித்து அந்தத் தேசத்துக் கவர்ன்மெண்டார் பிள்ளைபெறும் ஸ்திரீகளுக்குக் கிராண்டு கொடுப்பதாக உத்தரவு செய்திருக்கின்றன ரென்று ஆஸ்டிரேலியா பார்லிமெண்டைத் திறக்கும்போது லார்டு டென்மென் கூறினாராம்.

ஒரு செம்புலியுடன் யுத்தம்.—காசிப்பூர் மகாராஜாவுடைய சகோதரராகிய குன்வார் ஆனந்தசிங் என்பவர் நெயினிடாலில் வேட்டையாடப் போயிருக்கும்போது திடீரென்று தானிருந்த இடத்திலிருந்து 100 கஜதூரத்துக்குள் ஒரு செம்புலியைக் கண்டாராம். கண்டமாத்திரத்திலே தன்கையில் வைத்திருந்த துப்பாக்கியினல் அம்மிருகத்தை ஒருதரம் சுட்டாராம். அப்படிச்சுட்டதினல் அம்மிருகத்திற்கு சொல்ப காயங்கள் ஏற்பட்டதே யொழிய மரணத்தையுண்டு பண்ணக்கூடிய இடத்தில் குண்டுபடவில்லையாம். அப்புலியானது நெருங்கி வந்துவிட்டது. மறுபடியும் சுட்டும் அதனலும் அம்மிருகம் விழவில்லையாம். அச்செம்புலியானது அவர் மீது தாவிவிழுந்து புருவத்திலும் கன்னத்திலும் காயங்களை உண்டாக்கி விட்டதாம். குன்வார் தன் இருகைகளையும் அம்மிருகத்தின் வாயிற்கொடுத்து அதை வாயை மூடவிடாமற் தடுத்துக்கொண்டாராம். இப்படி செய்யவும், அம்மிருகத்திற்கும் அவருக்கும் மல்யுத்தம்போன்ற யுத்தம் யேற்பட்டு கடைசியாய் அவர் அப்புலியை கீழேதள்ளி தன் கூடவந்திருந்த ஒருவனிடமிருந்து ஒரு வேட்டைக் கத்தியை வாங்கி அம்மிருகத்தைக் கொன்றுவிட்டனராம். அவ்வாறு அம்மிருகத்தோடு அவர் மல்யுத்தம் செய்ததில் அவருக்கு புருவத்திலும் கன்னத்திலும் அநேக பெருங் காயங்கள் உண்டாயிற்றாம்

* * *

மிருகங்களின் வயது.—மிஸ்டர் எம்மெட் காம்பல் ஹால் (Mr. Emmett Campbell Hall)என்பவர் மிருகங்களின் வயதைப்பற்றி அடியிற் கண்டவாறு எழுதியிருக்கிறாராம். உலகத்திலுள்ள ஜந்துக்களிலெல்லாம் அதிக நாள் உயிரோடு இருப்பது திமிங்கிலம், அம்மீன் 1000-வருஷம் வரை உயிரோடிருந்ததாகவும், கூவியர் (Cwier) என்பவர் கண்டுபிடித்திருப்பதாக சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கடுத்தது யானை. யானையானது400-வருஷம்வரை உயிரோடிருந்ததாயும், ரிக்கார்டு இருக்கிறதாம். சிங்கமானது 70-வருடம் வரை ஜீவித்திருக்கிறதாம். ஒட்டகமும் நெடுநாள் ஜீவித்திருக்கும் மிருகங்களுள் ஒன்று. அது 100-வருஷம் வரையிலும்கூட உயிரோடிருந்திருக்கிறதாம். சில குதிரைகள் 60-வருஷம் வரை உயிரோடிருந்திருக்கிறதாம். ஆனல் சராசரியாய்ப்பார்த்தால் குதிரையின் வயது 25-ல் இருந்து 30 வரையில். மற்ற மிருகங்களில் பன்றி 20-வருஷமும், கரடி 20-வருஷத்திற்கு அதிகப்படாமலும், ஓநாய் 20-வருஷமும், நரி 14-முதல் 16-வருஷம் வரையிலும் இருந்திருக்கிறதாம். அணில் 7-அல்லது 8-வருஷமும், முயல் 7-வருஷமும், இருக்கிறதாம். கழுகுகளில் சிலதும், அண்டங்காக்கைகளும், 100-வருஷம் வரையிலும்கூட உயிரோடிருந்திருக்கின்றனவாம். ஆமையானது 107-வருஷம் உயிரோடிருந்ததாயும் கூறுகிறார்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி வைபவம்

தக்ஷிணாமூர்த்தி உபதேசம்

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபிஸு ஆவணிமீ : 1912-ஸு செப்டம்பர்மீ { பகுதி ३

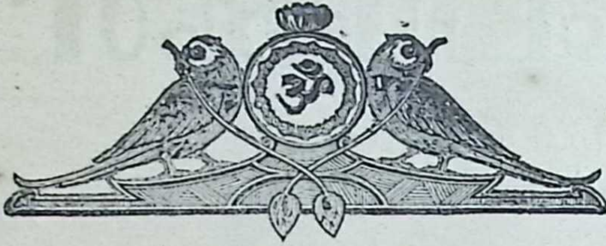
முடிவான நிலை

THE FINAL STATE

முன்னர் எடுத்து விளக்கிய ஜீவன் முக்திக்கும் மேலாக ஒரு நிலை இருக்கின்றது என்று சாஸ்திரங்களால் வெளியாகின்றது. இதுவே மனிதன் உயிருடனிருக்கையில் அடையக்கூடிய முடிவான நிலை. ஜீவன் முக்திநிலை உள்ளபடி ஒருவனுக்குக் கைகூடிவிட்டால் அவன் இந்த முடிவான நிலையில் சேர்க்கப்படுவான். இந்த முடிவான நிலைக்கு விதேஹமுக்தி என்று பெயர். இந்நிலையை அடைந்தவனுக்கு பிரஹ்மவரிஷ்டன் என்று பெயர். இம்மாதிரியான நிலை மனிதனுக்கு உயிருடனிருக்கும்பொழுதே வரக்கூடியது என்பதைக் குறிக்கவே ஆலயங்களில் விக்ரஹங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. அவைகள் எவ்வாறு ஒருவித அசைவு முதலியன இன்றிப் பார்ப்பவர்கள் மனதில் நல்லெண்ணங்களை உண்டாக்கி அவரவர்கள் பக்குவத்திற்கேற்ப, த்யானம் உத்ஸவாதிகள் செய்யும்படி தூண்டி அவர்களை மேன்மை அடையும்படி செய்தும் தாம் அவைகளால் ஒரு மாறுதலும் அடையாமலிருக்கின்றனவோ அவ்வாறே இருப்பன் பிரஹ்மவரிஷ்டனும்.

ஸ்ரீமத் சங்காராசார்யர் முதலியவர்கள் இந்த விதேஹ முக்தியைப்பற்றிக் குறிப்பாகக் கூறிவிட்டனர். பொதுவாக ஜீவன் முக்தர்கள் ப்ராரப்தவசமாய்த் தமக்கு வந்த தேஹம் நழுவியதும் பரலோக யாத்திரைகளில் செல்லாது அங்கேயே விதேஹமுக்தி பதவியைப் பெற்று எங்குமுள்ள ப்ரஹ்மமே ஆகிவிடுகின்றனர் என்று மாத்திரம் கூறிவிட்டார்கள். இந்நிலை ஒருவன் உயிருடனிருக்கும்பொழுதே வரக்கூடியது என்பதை வெளிப்படையாக எடுத்துச் சொல்லாவிடினும் பிரஹ்மவரிஷ்டனை வர்ணிப்பதில் இந்நிலையையே வர்ணித்துமிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரியேதான் கைவல்ய நவநீதத்திலும், 'அன்னியர் தம்மால் தன்னால் அறியாதோன் வரிஷ்டனுமே' என்று அவனை ஜீவன் முக்தருள் ஒருவராக வர்ணித்துவிட்டுப் பின்னர் 'மேவரும் ஜீவன் முக்தர் விதேஹமுக்தியும் நீ கேளாய்' என்று கூறுவதாலும், இதை விவரிக்கும் விதத்தாலும், வாசிப்போருக்கு விதேஹ முக்தி மரணத்தின் பின்னர்தான் வருவது என்ற எண்ணம் உண்டாகும். இப்படியிருந்தும் வாஸுதேவ மனனத்தில் உள்ள 'எங்கு தேஹஸம்பந்த மிருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் துக்கமுண்டு. ஆதலால் விதேஹ முக்தியின் பொருட்டே ப்ரயத்தனம் செய்யவேண்டியது' என்ற வாக்கியத்தையும், வித்யாரண்யர் எழுதியுள்ள பஞ்சதச ப்ரகரணம் திருப்தி தீபத்தில் 'முக்தனை ப்ராரப்தம்கூட அணுகாது' என்று விஸ்தாரமாக வர்ணித்துள்ளதையும் நோக்கில் இந்த விதேஹ முக்தநிலை உயிருள்ளபோதே வரக்கூடியது என்பது தோன்றும். இந்நிலை சில ஜீவன் முக்தருக்கு உயிருள்ளபோது வருவதாயினும் பெரும்பாலார்க்கும் மரணத்தின் பின் வருவதாலும், விதேஹ முக்திநிலையை வர்ணித்தாலும் ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு அது நிஸ்ஸாரமாகத் தோற்றிவிடலாம் என்ற எண்ணத்தாலும், ஜீவன் முக்திநிலையை ஒருவன் அடையுங்கால் அவனுக்கு விதேஹ முக்தி பின் தானே விளங்கிவிடும் என்ற எண்ணத்தாலும் ஆசார்யர் முதலிய பெரியோர்கள் இந்நிலையைப்பற்றி அதிகமாக விஸ்தரிக்காது விட்டார்போலும். அவர்களுக்குப் பின்னர் வந்தவர்கள் விதேஹ முக்தர் சிலரைக் கண்டு அதை விளக்கமாகக் கூறாதுவிட்டால் உண்மை கூறியதாக முடியாது என்று வெளிப்படையாகக் கூறிவிட்டனர்.

ஆகவே முடிவான நிலையாகி விதேஹ முக்தியிலிருப்பவர்கள் இக்காலத்தில் சிலர் இருப்பதனால் இதுவே முடிவான நிலை என்று கூறவேண்டி வந்தது. கும்பகோணம் மௌன ஸ்வாமிகளும், இப்பொழுது நாகப்பட்டணத்திலிருக்கும் மௌன ஸ்வாமிகளுமே இந்நிலைக்கு சாக்ஷி. இம்மாதிரியுள்ளவர்களைத் தர்சிக்கக் கிடைக்காத பலருக்காகத்தான் இந்நிலையை உணர்த்தும் விக்ரஹங்கள் கோயில்கள் அமைந்துள்ளன. நம் முன்னோர்கள் முடிவான நிலையை, ஊஹிப்போர் எளிதில் உணரும்படி அமைத்துள்ள ஆலயங்களின் சிறப்பை என்னென்று கூறுவது இதனால்தான் ஔவையும் "ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று" என்றனள்.

விவேக போதினி

தொ. 5.] பரீதாபி௵ ஆவணிமீ [பகுதி 3

விக்கிரஹ ரஹஸ்யம்
THE INNER MEANING OF IMAGES
10. தக்ஷிணாமூர்த்தி

ஒரு ஆலமரத்தடியில் உயர்ந்த ஜடாமகுடந் தரித்துப் புலித்தோலை உடுத்த ஒரு புருஷன் உயர்ந்த பீடத்தின்மேல் வீராஸனமிட்டு உட்கார்ந் திருப்பதாக அமைந்துள்ளது இவ்விக்கிரஹம். ஜடையில் பிறைச்சந்திரன் கங்கை முதலிய வைகள் காணப்படுகின்றன. வீராஸன அவஸரத் தில் கீழே தொங்கவிட்டிருக்கும் வலதுகால் ஒரு அஸுரனை நசுக்கிக்கொண்டிருக்கிறது. இடது கால் மேலே உயர்த்தப்பட்டு வலது முழங்காலின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு வலது கையில் உடுக்கும் ஒரு இடது கையில் அக்னியும் காணப்படுகின்றது. மற்ற வலது கையில் சின் முத்ரையும், மற்ற இடதுகையில் ஏடும் அமைந் திருக்கின்றது. இவரைச்சூழ்ந்து நான்கு சிஷ்யர் கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களுக்கு ஸநகாதி யோகிகள் என்று பெயர்; முறையே ஸநகர், ஸநந் தனர், ஸநாதனர், ஸநத்குமாரர் என்பதே இந்நால் வர்கள் பெயர். சிஷ்யர்கள் பெரியவர்களாகவும், குரு சிறு வயதுடையவராகவும் காணப்படுகின் றார்கள். இங்கு மௌனத்தையே உபதேசமாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. தக்ஷிணாமூர்த்திவிக்ரஹ அமைப்பைத் தாயுமானவர்:—

துங்கமிகு பக்குவ ஸநகன்முதல் முனிவோர்கள்
தொழுது அருகில் வீற்றிருப்பச்
சொல்லரிய சொல்லை ஒருசொல்லால் உணர்த்தியே
ஸ்வரூபானு பூதி காட்டிச்
செங்கமல பீடமிசைக் கல்லா லடிக்குள்வளர்
சித்தாந்த முத்தி முதலே!
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே!
சின்மயானந்த குருவே!

என்று வர்ணித்திருக்கிறார்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹங்கள் பலவிதமாகக் காணப்படும். சில தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹங் களில் வீராஸனத்திற்குப் பதிலாக யோகாஸன மும், சிலவற்றில் உடுக்கு அக்னிக்குப் பதிலாக, மான், மழு, பாசாங்குசம், வீணை, ஜபமாலை, முத லியவைகளும் காணப்படலாம். இவைகளின் பொருளை முன்னரே சிவலிங்கம், கணேசர் முதலிய விக்கிரஹங்களைப்பற்றிக் கூறிய இடத் தில் வெளியிட்டாகி விட்டது.

இங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் வர்ணனையில் வீரா ஸன அமைப்பில் கீழே தொங்கி ராக்ஷஸனை நசுக்கும் வலது கால், மேலே உயர்த்தி வலது முழந்தாளின்மேல் வைத்திருக்கும் இடதுகால், உடுக்கு, அக்னி, சிரத்திலுள்ள கங்கை, பிறைச் சந்திரன், புலித்தோலாடை ஆகிய இவைகளின் உட்பொருள்களை நடராஜ விக்ரஹத்தைப்பற்றி எழுதிய காலத்தில் எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இங்கு ஆராயவேண்டியவை குரு. சிஷ்ய நிலை, மௌனம், சின்முத்திரை, கையில் பிடித்தி ருக்கும் ஏடு. இவைகளின் உட்கருத்தை எண்ணி ஈடுபட்டே ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர்:—

चित्रं वटतरोर्मूले वृद्धाशिष्या गुरुर्युवा ।
गुरोस्तुमौनं व्याख्यानं शिष्यास्तुच्छिन्त संशयः ॥

அதாவது 'ஆலமரத்தடியில் அமைந்துள்ள அதிசயத்தை என்னென்று சொல்வேன்! வயது முதிர்ந்த சிஷ்யர்களால் சூழப்பட்ட சிறுவய துள்ள குரு ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் மௌனத் தால் உபதேசிக்கச் சிஷ்யர் ஸந்தேஹங்கள் பறந் தோடிப் போகின்றன' என்று ஆனந்த பாவசாகி,

मौनं वाक्या प्रकटित परब्रह्मतत्वं युवानं ।
वर्षिष्टान्तेव सदृषिगणैरावृतं ब्रह्मनिष्टं ॥
आचार्येन्द्रं करगलित चिन्मुद्रमानन्दमूर्तिं ।
स्वात्मारामं मुदितवदनं दक्षिणामूर्तिमीडे ॥

அதாவது,

சீர்பூத்த மௌனமதாய் அருமறை மாமுடிகள்
திகழ்த்து பரப்பிரம தத்துவனை அணியவவனை
நேர்பூத்த உயர்சிட விருடிகணப் பிரம
நிட்டர்கள் சூழ்தர நிறைமா மதியினைச்செங்கழுநீர்
தார்பூத்த குருபரனை சின்முத்திரைக்கை
தரித்தவனை ஆனந்த மூர்த்தியைத் தன்மயனை
யேர்பூத்த முதிதவதனனை யெந்த ஞான்று
மெழிலுறும் சீர்தக்ஷிணாமூர்த்தியை யேத்தெடுப்பாம்.

என்று மனதாரத் துதித்திருக்கிறார்.

இம்மாதிரியே ஈடுபட்டுத் திருவிளையாடற் புராண ஆசிரியராகிய பரஞ்சோதி முனிவரும்:—

கல்லாலின் புடையமர்ந்து நான்மறையா றங்கமுதற் கற்றகேள்வி
வல்லார்கள் நால்வருக்கும் வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப் பாலாய்
எல்லாமா யல்லதுமா யிருந்ததனை யிருந்தபடி யிருந்து காட்டிச்
சொல்லாமல் சொன்னவனை நினையாம னினைந்துபவத் தொடக்கை வெல்வாம்.

என்று தக்ஷிணாமூர்த்தியின் உட்பொருளை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இந்த விக்கிரஹம் குருசிஷ்ய பாவ ரஹஸ்யத்தை உணர்த்துகிறபடியால் இதற்கு ஞான பரமான ஆசார்ய பாவனைப்பொருளே மிகப் பொருத்தமாகும். பக்திபரமான பொருள் இல்லவே இல்லை என்றும் கூறிவிடலாம். முன் எடுத்துக்காட்டிய ஈடுபாடுகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு இவ்விக்கிரஹத்தின் ரஹஸ்யத்தை ஆராயப் புகுவோம்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி யௌவன புருஷனாகவும் சிஷ்யர்கள் 'நான்மறை யாறங்கமுதற் கற்றகேள்வி வல்லாரான' வயது முதிர்ந்தவர்களாகவும் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஸாதாரணமாக அஜ்ஞானம் அனாதி, இப்படி இருந்தும் ஞானம் உதயமானதும் அது ஒளியைக் கண்ட இருளைப் போலவும், தீப்பொறியால் தாக்கப்பட்ட பஞ்சுப் பொதிகளைப்போலவும், இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடிப் போய்விடும் என்பது சாஸ்திர ரஹஸ்யங்களில் ஒன்று. உதயமான ஞானத்தையே உருவமாகக்கொண்டு 'வாக்கிறந்த பூரணமாய் மறைக்கப்பாலாய் எல்லாமா யல்லதுமாய் இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்துகாட்டும்' திறன் வாய்ந்த குரு சிறுவயதுடையவராகவும்; அஜ்ஞானத்திற்கு உட்பட்டதாயும் உள்ளதை உள்ளபடி எடுத்துரைக்க முடியாது மயங்கும் வேதாதிகளில் தேர்ச்சியடைய ஆயுளை எல்லாம் போக்கிய சிஷ்யர்களைப் பெரியவர்களாகவும் இவ்விக்கிரஹத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இக்கருத்தை உள்ளடக்கியேதான் ஸ்காந்தத்தில் ஸுப்ரஹ்மண்யர் சிறுபிள்ளையாக விருக்கையிலேயே நீண்ட ஆயுள் பெற்று வயது முதிர்ந்து ஸகல ஸேனைகளாலும் சூழப்பட்ட சூரபத்மாதிகளை இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறக்கடித்துவிட்டதாகக் கூறியிருக்கிறது.

இந்தச் சிஷ்யர்களுக்கு மௌனமூலமாக உபதேசம் நடக்கிறது. மௌனமென்றால் என்ன? அதனால் என்ன உபதேசம் செய்யமுடியும்? மௌனம் அநேகவிதம். அவைகளுள் வாக் மௌனம், க்ரியா மௌனம், உண்மை மௌனம் என்பவைகளே முக்கியமானவை. வாக் மௌனம் என்பது வாயால்மாத்திரம் பேசாதிருத்தல்: மனம் கிடந்து பதைத்துக்கொண் டிருக்கலாம். க்ரியாமௌனம், வாக்கு பதைத்து வெளியிட்ட போதிலும், மனம் பதைத்துக்கொண்டிருந்த போதிலும் அவஸரமாக ஒன்றையும் செய்து விடாமை. மனத்தைப் பதைக்கவொட்டாது தடுத்துக் கடமைகளைச் செய்துவிட்டு அமைதியுடனிருப்பதே உண்மையான மௌனம். ஒரு பாம்பை நம்முன் கருடன் கொத்தி எடுத்துப் போவதாக வைத்துக்கொள்வோம். அநியாயமாகக் கருடன் பாம்பை வதைக்கிறதே என்று பாம்பினிடம் விருப்பும், கருடனிடம் வெறுப்பும்

கொடிய பாம்பிற்கு இக்கதி வந்தது தகும் என்று மாறுன மனேநிலையும் நம் மனதில் ஏற்படாது, 'எந்த ப்ராணிக்கும் உயிர் வெல்லம், ஆதலால் நாம் பாம்பைக் கருடன் வாயிலிருந்து தப்புவிக்க வேண்டியது முக்கியம். அதைச் செய்ததன்மேல் சிபியைப்போல அதிக ஜீவகாருண்யத்துடன் இருக்க முடியுமானுல் இருக்கவேண்டும்'என்று எண்ணிய பாம்பை விடுவித்துவிட்டுப் பின்னர் இதைக் கவனியாதுஎப்பொழுதும்போல அமைதியுட னிருப்பதே உண்மையான மௌனத்திற் சேர்க்கும் முதல்படி. உலகில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்கள் நியாயாந்யாயங்கள் இவைகளைக் காணும்பொழுது மனம் பதைத்து விருப்பு வெறுப்புக்கு இடங்கொடாது, அந்த ஸமயத்தில் நாம் செய்யவேண்டிய கடமைகளைச் செய்துவிட்டு ஒய்ந்திருப்பதாகிய மௌனமே ஒருவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கும் ஞானத்தின் வரம்பு, வெளி அடையாளம். முற்கூறிய இரண்டுவித மௌனமும் காரணத்தைக் கவனியாது காரியத்தை மாத்திரம் அழிப்பது. பாம்புப்புற்றை மேலே அடித்துடைத்து விட்டு உள்ளே இருக்கும் பாம்பைக் கொன்றுவிட்டதாக மதிப்பது போன்றது இம்மௌனங்களை மௌனமாக மதிப்பது. உண்மையான மௌனமோ விறகு ஒய்ந்து நெருப்பு அடங்குவது போன்றது: மனம் தன் வெளி வ்யாபாரங்களைப் பயனற்றவை என்று கண்டு தன் ஸ்வரூபம் உணர்ந்துஅடங்கிநிற்பது. இம்மாதிரியான சாந்தநிலையில் உள்ளதைப்பற்றி நின்று ஒன்றும் பேசாது இருந்து விடுதலே மௌனமூலமாக உபதேசம் செய்தல். இந்த மௌனத்தின் ஸ்வரூபத்தை ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் தமது அபரோக்ஷாநுபூதி என்னும் நூலில் 'எது மனவாக்குக் கெட்டாததோ, எந்த மௌனம் யோகிகளால் அடையத்தக்கதோ அந்நிலையையே அடைய வேண்டும் என்று அறிந்தோர் மதிப்பதும், வாக்கால் சொல்ல முடியாதபடி அநிர்வாச்சியமாக உள்ளது பிரபஞ்சம் என்று மனஞ்சலியாது நிற்பதாகிய அறிஞரிடம் காணப்படும் நிலையும் உண்மை மௌனமாம். வாக்மௌனம் சிறுவர்களுக்கே தகுந்தது' என்று வெளியிட்டிருக்கிறுர்.

இங்கு தக்ஷிணுமூர்த்தி மௌனமாக நிலைத்த போதிலும் 'இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டி'ச் சொல்லாமல் சொல்லுகிறுர்' என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதனுல்தான் இம்மௌனத்தால் சிஷ்யர்கள் ஐயம் நீங்குகின்றனர். உலக வழக்கிலேயே 'ஏட்டுச்சுரைக்காய் கறிக்காகுமா?' என்பது போன்ற பழமொழிகளால் ஒருவன் வாக்கு ஒருமாதிரி, செயல் வேறுமாதிரி இருந்தால் அவன் வாக்கு நன்கு மதிக்கப்படாது என்பது தெரியவரும். ஆகவே ஒருவர் உபதேசம் செய்தால் அதன்படி அவர் நடந்து காட்ட வேண்டும். ஒருவன் வாய்திறந்து கூறிப் போதியாமல் தன் நடத்தையால் போதிக்கவேண்டியவைகளை நடத்திக் காட்டிவிட்டால் அதுவே சிறந்த உபதேசமாகும். ஆகவே இவ்விக்கிரஹத்தில் வாய்ப்பேச்சின்றி உள்ளதை உள்ளபடி பற்றி நிற்றலாகிய ஆனந்த பாவசநிலையில் குருவே இருந்து சிஷ்யர்களுக்குக் காட்டி, அவர்கள் மனதில் 'நாம் இந்நிலையை அடைந்து இவர்போ லிருக்கவேண்டும்' என்ற அடங்கா ஆவலை உண்டாக்குகிறுர். நடந்து காட்டுவதே மேலானதாயும், நன்றுகச் சீர்திருத்துவதாயும் உள்ள மௌன போதனை என்பதை வேதாதீதமாயுள்ள பொருளாக இருந்துகாட்டும் இம்மௌன நிலை குறிக்கின்றது. இம்மௌன ப்ரசங்கத்தைத்தான் சொல்லாமல் சொல்லுவது என்று கூறுவது. சொல்லாமல் சொல்லுவதன் லக்ஷணத்தைக் கைவல்ய நூலாசிரியர் :—

தன்பதி யல்லாப் பேர்கள் தம்மையல்ல னல்லனென்றுள், அன்பனைக் காட்ட நேரே அவள்வெட்கி மௌனமானுள், என்பது போல நீக்கி இதன்றிதன் றெனச்சேஷித்த, பின்பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமல் பேசும்வேதம்.

என்ற பாட்டில் திருஷ்டாந்த பூர்வகமாக விளக்கியிருக்கிறுர். அதாவது உண்மை வஸ்து இதல்ல இதல்ல என்று தோன்றுபவைகளை எல்லாம் நேதி

களைந்து நீக்கி இவைகளைக் காணும் வஸ்துவாக விருந்து இதுதான் உண்மை வஸ்துவென்று வாய்விட்டுக் கூறுது(கூறமுடியாததலால்)நின்று விடுவதே சொல்லாமல் சொல்லுதல். இந்தப் பொருளை வேதாதீதமாய் 'இருந்ததனை இருந்தபடி இருந்து காட்டி' என்ற தொடரே நன்கு விளக்கும். ஆகவே இவ்வளவு சிறந்த மௌனத்தால் உண்மைப்பொருளைச் சொல்லாமல் சொல்லி உபதேசிக்கலாம் என்பதாயிற்று.

இவ்வாறு இவ்விக்கிரஹம் மௌனத்தாலேயே இப்பொருளை அடக்கியுள்ளதாயினும், இந்த ரஹஸ்யங்களைக் காட்டும் குறிப்புக்களும் இதில் அமைந்து கிடக்கின்றன. இவைகள்தான் சின் முத்திரையும் கையில் பிடித்திருக்கும் ஏடும். வேதாந்த சாஸ்திர ஆராய்ச்சிப் பயிற்சிகளின் பரிபாகத்தால் வருவது இந்த மௌனநிலை என்பதைக் கையிலுள்ள ஏடு விளக்கும்.மேலும்

> ग्रन्तमभ्यस्यमीधावी ज्ञानावज्ञानतत्परः ।
> पलालमिवदान्यार्थं त्यजेत् ग्रन्तमशेषतः ॥

என்பது அமிருதபிந்து உபநிஷத் வாக்கியம். சாஸ்திரங்களில் அடங்கியிருக்கும் ஞானப்பாஸ விஷயங்களைக் கிரஹித்துப் பின்னர் அவைகளை விட்டு அப்பாற்பட்டிருக்கும் பிரஹ்மத்தைப் பற்றி,தான்யத்தைக்கைக்கொண்டு வைக்கோலைத் தள்ளி விடுவதுபோலத் தள்ளிவிட வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்து. சாஸ்திரத் தேர்ச்சியடைந்த ஸனகாதி யோகிகளைப்போன்ற சிஷ்யர்களுக்கு இந்த உபதேசம் மிக அவசியம். அவர் சாஸ்திர வாஸனையும் நீங்கி மேல் போக வேண்டியவர்கள்.

இனி சின்முத்திரை விஷயத்தை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். இதனுள்தான் முற்கூறிய மௌனத்தின் ரஹஸ்யம் முற்றிலும் அடங்கியுள்ளது. இப்பதத்திற்கு ஞான அடையாளம் என்று பொருள்.இதைக் கண்டதுமே ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பது வெளியாகும். இந்த அடையாளத்தின் சிறப்பு விளங்க சாஸ்திரங்களில் ஒரு திருஷ்டாந்தம் கூறுவதுண்டு. நாம் ஒரு சிறு ரத்னத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு போகுங்கால் வழியில் குப்பைகள் சேர்ந்திருந்த விடத்தில் அது கைதவறி விழுந்துவிட்டதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே அங்கேயே நாம் உட்கார்ந்து நமது கை முதல் மூன்று விரல்களை முக்கியமாக உபயோகப்படுத்தி அக்குப்பைகளைத் தள்ளிப்பார்த்து ரத்னத்தைக் கண்ட உடன் அதைக் கட்டைவிரல் ஆட்காட்டி விரல் நுனிகளுக்கிடையில் பொறுக்கி எடுப்போம்.இத்தருணத்தில் உண்டாகும் கையடையாளமே சின்முத்திரை என்னப்படுவது.இது அமைதிக்குறியைப்போலக் கையமைத்து முதல் மூன்று விரல்களை நேரே நிற்கவிட்டு ஆட்காட்டி விரலும் கட்டைவிரலும் நுனியில் ஒன்றுசேருங்கால் உண்டாகும் கையமைப்பு. ஆகவே இம் முத்திரையில் பிரிந்து நேராக நிற்கும் விரல்கள் நாம் ஆராயும் விஷயத்திற்குப் பொருத்தமில்லாதவைகளை நீக்குவதையும், மற்ற இரு விரல்கள் சேர்ந்திருப்பது விஷயஸம்பந்தமான ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களை இவைகளுக்கிடையிலிருந்து தேர்ந்து எடுப்பதையும் குறிப்பாகக் காட்டி, உலகில் ஆய்ந்து ஓய்ந்து அறிதல் என்பதன் ஸ்வரூபம் இன்னது என்பதை விளக்கும். ஸாதாரணமாகப் பெரியோர்களும் கற்றோர்களும் அரிய ஸூக்ஷ்ம விஷயங்களை எடுத்துப் பேசுங்கால் இம்முத்திரையைக் கைக்கொள்வது வழக்கமாகவும் இருக்கிறது. ஆகவே தக்ஷிணாமூர்த்தி ப்ரபஞ்ச விஷயத்தில் கலந்து கிடக்கும் பரம்பொருளைத், தோன்றும் வஸ்துக்கள் எல்லாம் அல்ல அல்ல என்று நீக்கிப் பின் சேஷிக்கும்,ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவாக உணர்ந்து நிலைபெறுவதே பரமநிலை என்று, தமது சின்முத்திரைமூலமாக மௌனத்தின் சிறப்பை உணர்த்துகிறார். மேலும் இம்முத்திரையில் வேறொரு சாஸ்திர ரஹஸ்யமும் அடங்கியுள்ளது. அமைதியாகவிருந்து ப்ரபஞ்ச ஸஞ்சாரத்தால் ஜீவனுக்கு ஏற்படும் மலம், விக்ஷேபம், ஆவரணம் (ஆணவம்)

காம்யம், மாயை) என்ற மூன்று தோஷங்கள் அப்பியாஸத்தால் நீங்குங்காலையில் சேஷிக்கும் ஆத்மாவே, அவன் அதுவரையில் உபாஸித்து வந்த கடவுளது நிஜரூபமான பிரஹ்மம் என்று இம்முத்திரை உண்டாகி நிற்கும் வழி போதிக்கும். ஆகவே இதன் மூலமாகத் தேறிவரும் சிஷ்யர்களுக்கு "பரஜ்ஞானம்பிரஹ்மம்," "தத்வமஸி," "அஹம் பிரஹ்மாஸ்மி" ஆகிய மஹா வாக்கியப் பொருள் ஸதா மனதில் ஊறிக்கொண்டிருக்கும் நிலைவரும். இதனால் அவர்களுக்கு ஞானநிஷ்டை எளிதில் கைகூடும்.

இந்த விக்கிரஹம் குறிக்கும் ரஹஸ்யத்தைச் சுருக்கிக் கூறுவோம். நல்ல முமுக்ஷுவான சிஷ்யர்களுக்குப் பரமாசார்யர்கள் உபதேசிக்கும் விதமும் செய்யும் உபதேசத்தின் ரஹஸ்யத்தையும் அடக்கியுள்ளது இந்த விக்கிரஹம். ஆசாரியன் நேராக வாய்மொழியால் பரம ரஹஸ்யத்தை முதலில் உபதேசித்தபோதிலும் பின்னர் அவர் கூறியபடி இருந்து காட்டி மௌனத்தால் பரமநிலையைக் காட்டும்பொழுதுதான் அந்த உபதேசம் நன்றாகச் சிஷ்யன் மனதில் வேரூன்றி அவரைப்போல் நிஷ்டை செய்து குரு சிஷ்யன் என்ற பேதம் நீங்கி இருவரும் ஏகமாகி நிற்கும் நிலையை அடையவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனுக்குண்டாகும்படி செய்து அவ்வாறு நடக்கும்படி செய்யும். ஆகவே இதில் குரு சிஷ்யன் என்ற ஸம்பந்தத்தின் முடிவான நிலை நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலால் தான் இந்த விக்கிரஹத்திற்கு உத்ஸவாதிகள் கூடக் கோயிலில் இல்லை. இதன் சிறப்பை உணர்ந்தவர்கள் சிலரே இதன் முன்பு நின்று சற்றுத் துதித்துப் போவார்கள். இதுதான் இந்த விக்கிரஹத்தின் வெளிப்பொருள்.

இதுவரையில் கூறியவைகளிலிருந்து சிவன் கோயிலில் வழிபட்டு வரும் முக்கிய மூர்த்திகளாகிய சிவலிங்கம், நடராஜமூர்த்தி, தக்ஷிணாமூர்த்திகளின் சிறப்பு ஒருவாறு விளங்கி யிருக்கும். சிவலிங்கம் ஸத்மூர்த்தி : தக்ஷிணாமூர்த்தி சித்மூர்த்தி, நடராஜர் ஆனந்தமூர்த்தி. இம் மூன்றும் வழிபடுவோர்க்குத் தமது முக்கிய ஸ்வரூப மூலமாக ஆத்மா ஸச்சிதானந்த மூர்த்தி என்பதை உணர்த்தும் குருக்களாகின்றன. இவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாகிய சிதம்பர ரஹஸ்யமே சின்மயானந்த மூர்த்தியால் மௌனப்ராஸங்கம் செய்யப்பட்ட 'மறைக்கப்பாலாயுள்ள வாக்கிறந்த பூரணம்'தான். இவைகள் எல்லாம், மூலமூர்த்தியும் எல்லோரும் முதலில் அனுபவித்து அறிந்து பழகக்கூடியதுமாகிய ஸத்நிலையை உணர்த்தும் சிவலிங்கத்தின் விளக்கங்களாதலால், இதை மூலலிங்கமாகவும் மற்றவைகளை இதற்கு ஸமமான முக்கிய மூர்த்திகளாகவும் சிவன் கோயில்களில் நம்முன்னோர் வழிபடும்படி ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனர்.

இனித் தக்ஷிணாமூர்த்தி குறிக்கும் ரஹஸ்யமான பரமார்த்தப்பொருளை எடுத்தெழுதுவோம். சாஸ்திரங்களிலே இரண்டு குரு ஒவ்வொருவருக்கும் உண்டென்று உற்று நோக்குவோருக்கு விளங்கும். 'ஸாதன சதுஷ்டய ஸம்பன்னனே முமுக்ஷு: இவனே வேதாந்த சிரவணாதிகளுக்கு அதிகாரி : இவன் குருவை அடுத்து மஹாவாக்கிய உபதேசம் பெற்று நிஷ்டைகூடி முக்தியைப் பெறவேண்டும்'என்பதுசாஸ்திரங்களின் துணிபு. ஆனால் ஸாதன சதுஷ்டயத்தில் சமாதிஷட்க ஸம்பத்தி என்னும் மூன்றும் ஸாதனத்தில் ஸமாதானம், சிரத்தை என்ற இரண்டு ஸாதனங்கள் இருக்கின்றன. இவைகளின் ஸ்வரூபத்தை:—

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தம்சிந் திக்கு மாறு
ஸரஸமா வைக்குமித்தை ஸமாதானம் என்பார்மேலோர்
பரமஸத் குருநூல் அன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும்

* * * * *

என்று கைவல்ய நூலாசிரியர் நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். இதனால் ஸத்குருவை அடையும் முன்னரே ஒருவனுக்கு ஒரு குரு இருத்தல் வேண்டும், அதனால் அவனுக்கு ஸமாதானமும் சிரத்தையும் உண்டாகி ஸத்குரு உபதேசத்திற்குத் தகுந்த அதிகாரியாகவேண்டும். இவ்விக்கிர

ஹத்திற்கு வெளிப்படையான பொருள் கூறிய விடத்தில் இப்பாட்டுள் புதைந்துகிடக்கும் வெளி குருநாதரைத்தான் எடுத்துப் பேசியது. இதற்கு மேலிருக்கும் உட்குருநாதரையும் இந்தத் தக்ஷிணாமூர்த்தி விக்கிரஹம் குறிக்கும். இதுதான் இந்த விக்கிரஹத்தின் பரம ரஹஸ்யமான பொருள். வெளிக்குருநாதர் என்ன நிஷ்டை செய்து காட்டியும் வாய்விட்டும் கூறவேண்டி வந்துவிடும். அவர் தான் தக்ஷிணாமூர்த்தியின் பரமரஹஸ்யப் பொருளை நன்கு விளக்கி, அதனால் சிஷ்யன் உள்ளத்தில் உண்டாகும் இடைவிடாப் பழக்க விசேஷத்தாலும், பலஜன்ம புண்ய பரிபாகத்தாலும் தக்ஷிணாமூர்த்தி உதயமாகி, வெளி ஆசார்யர் உபதேசத்தால் பக்குவமான இவனை உள்ளபடியுள்ள மௌன ப்ரஸங்கத்தால் சொல்லாமல் சொல்லி அந்த உபதேச நிலையை 'நினையாமல் நினைந்து' (நினைப்புமறப்பாக மாறிமாறி வாராது. மாறா அனுபவமூலமாக அந்நிலையிலேயே) நிற்கும்படிசெய்து அவன் பவத்தொடக்காகிய மூல அஞ்ஞானமற வேரறுத்துவிடுவார். இந்த அந்தராசார்ய உதயம், இவர் செய்யும் மஹா வாக்கிய உபதேசம், உண்டாகும் அஞ்ஞான நீக்கம் எல்லாம் ஒவ்வொரு முமுக்ஷுவின் உள்ளத்திலும் வெளி ஆசார்யர் செய்யும் 'ஸத் சிதானந்தம்' என்னும் அவாந்தர வாக்கிய உபதேசம், சிரத்தையோடு கூடிய சிஷ்யனது இடைவிடாப் பழக்கம் ஆகிய இவைகள் உதவியால் ஏற்படுபவைகள். இம்மாதிரி பொருந்தும் அனுபவ விசேஷத்தையே இவ்விக்கிரஹம்நம்போன்ற மனிதர்களுக்கு உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கிறது.

வெளி ஆசார்யன் செய்யும் உபதேச விஷயம், உள்ளாசார்யன் உதயமாகும் காலம், உபதேசிக்கும் விஷயம் முதலியவைகளை நேரிடக் குருமுகமாக அறிந்து அப்யஸித்துத் தெளியவேண்டும். இப்படி இருப்பினும் வெளிக்குரு உபதேசிப்பவைகள், இன்னவைகள் அவைகளை அப்யஸிக்கும் முறை, பலன் இவைகளைக் கைவல்ய நவநீத ஆசிரியர் :—

ஞானங் காரணம் அறிபொருள் காரிய
நாமரூபப்பேய்கள்
ஆனதெப்படி அழிந்த தெப்படியென
வாய்குதல் பலனன்றே
மான மைந்தனே தீர்க்க ஸொப்பன
ஜகம்வந்ததும் பாராமல்
போனதும் நினையாமல் உன்போதமாய்ப்
பூரணமா யிருப்பாயே!

அஸத்தி லெம்மட்டுண்டு அம்மட்டும்
பராமுகமாகின யம்மட்டும்
நிஜத்தில் உள்விழிப்பார்வை யாலிப்படி
நிரந்தரப் பழக்கத்தால்
வசத்தில் உன்மனம் நின்று சின்மாத்திர
வடிவமாயிடில் மைந்தா
கசத்த தேஹத்தி லிருக்கினும்
ஆனந்தக் கடல்வடிவாயே!

என்ற பாட்டுக்களில் நன்கு காட்டி, வெளியாசார்யர் இவ்வாறு உள்ளாசார்யர் விஷயத்திற்குச் சிஷ்யனைத் தயார் செய்கிறார் என்பதைக் கூறி யிருக்கிறார். இதன் ரஹஸ்யத்தைக் குருமுகத்தாலும் அப்யாஸ முகத்தாலும்தான் நன்கு உணரவேண்டும்.

தக்ஷிணாமூர்த்தி விஷயமாகத் தாயுமானவர் அநேக பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். அவைகளுள், சின்மயானந்தகுரு, கல்லாலின் என்றுள்ள பாகங்கள் முக்யமானவைகள். ஆகாரபுவனம் சிதம்பரரஹஸ்யத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் தக்ஷிணாமூர்த்தி அஷ்டகம் ஒன்று செய்து இவ்விக்கிரஹத்தின் விஷயத்தை நன்கு விளக்கியிருக்கிறார். இவைகளின் கருத்தை ஒட்டி தக்ஷிணாமூர்த்தியை அந்தராசார்யராகக்கொண்டு உள்ளவாறு வழிபட்டு வந்தால் வெளிகுருவும் கிடைத்து நமக்கு உள்குருவும் உதயமாகும் பாக்கியம் சீக்கிரம் வரும் என்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை.

ஈகை

MUNIFICENCE

அமிழ்தினு மினிய தமிழ்மொழியில் தழைத்து வரும் நீதிநூல்கள் பலவற்றுள்ளும் பெருமை பொருந்தியது திருக்குறள் என்பதை, பாவலர் பலரும் நன்கறிவார். மேலும் இந்நூல் ஆங்கிலம், இலத்தீன் முதலிய மேனாட்டுப்பல பாஷைகளில் மொழி பெயர்க்கப்பட் டிருப்பதனால், மேலைத் தேசத்தாரும் இதை உச்சிமேற் கொள்கின்றனர் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் உணரக் கிடக்கின்றது. இவ்வரிய பெரிய நூலினது சொற்செறிவு, பொருட் பொலிவு முதலிய பெருமைகளை இத்தன்மையவென எடுத்துரைக்க இயலாது இடைக்காடர்

"கடுகைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்"

என்று வியந்து கூறியுள்ளார். இவ்விதம் இடைக்காடனர் இயம்பியதற்கு ஆதாரமாக

"இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்
குலனுடையான் கண்ணே யுள"

என்னும் அருமைத் திருக்குறளை யாராயப் புகுவோம். இக்குறள் வெண்பாவிற்கு எழுவகையாய்ப் பொருள் காணலாம்.

1. பரிமேலழகர் கருத்து. இலன் என்னும்-யான் வறியன் என்று இரப்பான் சொல்லும், எவ்வம்-இளிவரவை, உரையாமை-தான்பிறர்கண் சொல்லாமையும், ஈதல்—அதனைத் தன்கண் சொன்னார்க்கு மாற்றாது ஈதலும், உள-உளவாவன, குலனுடையான் கண்ணே-குடிப்பிறந்தான் கண்ணே.

அதாவது தரித்திரனொருவன் ஓர் கனவானிடம்சென்று தன் குறைகளைக்கூறி யாசித்தால், தன்னிடம் இன்னான் வந்து இன்ன துயரமொழிகளைப் புகன்றான் என்று பிறரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாது தன்னை வந்தடைந்தவனுக்குப் பொருள் வழங்கிப் போக விடுத்தலே உத்தமம். இத்தன்மை உயர்குடியிற் பிறந்தவனிடத்தே காணப்படும். இக்கருத்தை நனியமைத்து விநாயக புராணமுடையார்,

"இரப்பவன் இலனென் றூர
இயம்பிய எவ்வஞ்சொல் லென்று
இரப்பினும் பிறர்பாற் கூறாது
இரக்கமோ டீதன் மைந்தா!"

என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

2. இப்பாவில் பல பொருள்படும் பாகம் "இலனென்னு மெவ்வ முரையாமை யீதல்" என்பதே. காய்க்கு மரம் கல்லேறி படுமே யொழியக் காயாத மரம் கல்லேறி படாது. அதுவேபோல் நிரம்பவும் நிதியைப் படைத்த சீமான்களை யடுத்தே இரவலர்பலரும் யாசிப்பர். ஏராளமான செல்வச்சம்பத்தை யடைந்திருந்த போதிலும் சிலர் தங்களுக்கு இயற்கையாயுள்ள உலோப குணத்தால் ஏற்பவர்களைக் கண்டதும் "ஐயா! நான் என் செய்வேன்! என்னிடம் இதுபொழுது பணமில்லை. நீர் ஏதாவது கொடுக்க இசைவீரேல் நான் ஏற்றுக்கொள்ளத் தடையில்லை" என்று பொய் வார்த்தைகள் பலவும் பேசி வறியோர்களை வறிதே போகச்செய்கின்றனர். "இயல்வது கரவேல்" என்னும் அமுத மொழியை யவர்கள் அறியார்போலும். நான் இச்சமயம் இல்லாதவனா யிருக்கின்றேன் என்று உலோபிகளைப்போல் உரையாமல் 'ஏற்ற கைமாற்றாமை என்னானும் தாம் வரையாது ஆற்றாதார்க்கு ஈவதாம் ஆண்கடன்' என்பது இரண்டாவது பொருள். இதற்கேற்ப முற்கூறிய புராணமுடையார்,

"இரப்பவன் வாளாதேக இலனெனும் எவ்வம்கூறாது
இரப்பினை நிரப்பல் நன்றும்."

3. இலனென்னு மெவ்வமுரையாமை யீதல்—யான் இல்லேன் என்னும் இரக்க வார்த்தையை யாசகன் தனக்குச்சொல்வதற்கு முன்பே அவன் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல். "தண்டாமல் ஈவது தாளாண்மை" என்ற ஔவை தனிப்பாடலும், "குறிப்பறிந்து ஈதலே கொடை" என்ற புலவர்க் கௌடதமாம் நைடதப் பாடலும், "தொல்லை இரவாமல் ஈந்த இறைவர்போல் நீயும் கரவாமலீகை கடன்" என்ற புறப்பொருள் வெண்பாவும் புகட்டு

வது உய்த்துணரத்தக்கது. குறிப்பறிந்தீயுங் குணமுடைய வள்ளலை இக்காலத்தில் காணக் கிடைப்பது அருமையினு மருமையே!

4. நான்காமுரை. இலனென்னும் இழி மொழியை இரப்பவன் தன்னிடம் தானம் வாங்கின பின்பும், வேறொருவனிடம் போய்ப் புகலா வண்ணம் அவனது வறுமை நீங்கவும், அவனுக்குச் செல்வம் நிரம்பவுந் திருப்தியுண்டாகவும் கொடுத்தல். 2, 3, 4 ஆகிய மூவுரைகளும், குறளினுரைகண்ட மற்றை யாசிரியர்களின் கருத்து என்பது பரிமேலழகரது குறிப்புரையால் வெளியாகிறது. சிலவிடங்களில் பிறவாசிரியர்களின் கருத்தை இப்பரிமேலழகர் மறுப்பதுபோல இக் குறளில் மறுத்திலர். ஆதலின் இவ்வுரைகளும் பொருத்தமுடையன வென்பதற்கு ஆக்ஷேப மில்லை.

5. யான் மிகவும் ஏழை என்ற இளிவரவை யாசகன் கூறியதும், அவனது வறுமை நீங்கி அவனையும் ஒரு கொடையாளி யாகும்படியான மிகுந்த பொருளை ஈதல்.

"அருத்தியின் இலனென் னுமுன் அளித்தலும், இலன் என் றப்பால்
உரைத்தில னுகச் சால உதவலும், எற்கின் றூனும்
வருத்தற இலனென் னுமை வழங்கிட வரைவில் செல் [வம்
பொருத்தலும் ஒன்றி னென்று புகழ்மிக விளங்கி நிற் [கும்"

எனக் கச்சியப்ப முனிவர் தமது புராணத்தில், மேற்கண்ட, 3,4,5-ஆகிய மூவுரைகளின் கருத்தை மிக அழகாய்ப் பொருத்தி யிருப்பதும் பெருமையுடைத்தே!

6. சில செல்வவந்தர்கள் "நாம் பிறர்க்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஈயாதபட்சத்தில் பலரும் தூற்றுவரே! அந்தோ! இவர்களுக்கஞ்சியல்லோ பாடுபட்டுத் தேடிய பணத்தை வழங்கும்படி நேரிடுகின்றது. ஐயோ! தனமே! கைவிட்டுப்போகின்றாயோ" என்று மனம்வாடி ஈய இசைகின்றனர். "அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃதொருவன் பெற்றான் பொருள் வைப்புழி." "ஈதல் இசைபட வாழ்தல் அதுவல்லது, ஊதிய மில்லை யுயிர்க்கு" என்ற ஆன்றோர் முதுமொழிகளை உணராதவரா யிருக்கின்றனரே! பெரிதும் பாவம்! எட்டிமரம் காயாதிருந்தென்ன, காய்த்துப் பலனென்ன? அங்ஙனமே ஈயாத புல்லர் இருந்தென்ன போயென்ன? பிறர்க்குதவிசெய்யாது பெருஞ்செல்வம் படைத்திருப்பதைக் காட்டிலும், பரம ஏழையா யிருப்பது மேலாகும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆகவே பலருடைய அலர்மொழிக்கஞ்சியே னும் தியாகம் என்று வந்தவனை நாஸ்தி என்று சொல்லியனுப்பாமல் கொடுத்தல் என்ற ஓர். பொருளையு முணர்த்தும்.

7. சிலர் இரப்பவர்களைக் கண்டதும் "இவன் நமதுவீட்டின்கண் வந்துள்ளான்" என்றெண்ணித் தங்களுக்கு வாயில்வந்தபடி அவர்களை ஏசிப் பேசுவது வழக்கமாயிருக்கின்றது. அவ்விதம் யாசகனை இலனென்று ஏளனஞ்செய்யாது ஈதல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

மேற்கண்ட 6, 7 உரைகளின் கருத்தைப் பின் வரும்பாடலால் பெரிதும் அறியலாகும்.

"நலமிகு செல்வம் பெற்றும்
நல்குர வினரைக் காத்தல்
இலன் அற மாதி சீர்த்தி
யிலன்எனப் பிறர்சொல் எவ்வ
வலனுரைக் கஞ்சி யேனும்
வறியனை இலனென் றெள்ளாது
அலர்புகழ் பயனும் வேண்டின்
ஆக்கையும் அளிக்க மைந்தா."

இம்மாதிரியான விசேஷார்த்தங்கள் பலவற்றையும் ஒருங்கே தருகின்ற சிறப்புப்பற்றியும், குறளின் சுருக்கத்தையும் பொருளின் பெருக்கத்தையும் பாராட்டி, இடைக்காடர் உரைத்த "கடுகு" என்பதை மாற்றி,

"அணுவைத் துளைத்தேழ் கடலைப் புகட்டிக்
குறுகத் தறித்த குறள்."

என்று சொல்லாலும் சிறப்புச் செய்தனர் ஔவையாரும்.

சிறு புன்னுனியில் தங்கியிருக்கும் நீரில் அருகிலிருக்கும் பெரிய பனைமரத்தின் நிழல் எவ்விதம் காணப்படுகின்றதோ அதுபோல் பரந்த பொருளைச் சிறிய குறளில் அமைத்தனர் என்னுங் கருத்துத் தோன்ற,

"தினையளவு போதாச் சிறுபுன்னீர் நீண்ட
பனையளவு காட்டும் படித்தான்—மனையளகு
வள்ளைக் குறங்கும் வளநாட! வள்ளுவனார்
வெள்ளைக் குறட்பா விரி."

என்று கபிலரும் பெருமைப்படுத்தினது கருதத்தக்கதே!

இவ்விதமே பரந்த பொருளைத் தரும் குறள் வெண்பாக்களை யடுத்த சஞ்சிகையில் எடுத்தாளப்படும்.

எஸ். சுப்பிரமணியன்.

ஆத்திசூடி விளக்கம்

MORAL SAYINGS EXPLAINED

22 பருவத்தே பயிர்செய்.

தகுந்த காலத்தில் பயிர்த்தொழிலைச் செய் என்பது இதன்பொருள். அதாவது உழுது பயிரிட்டு அறுப் பறுத்து முடித்தலாகிய பயிர்த்தொழில்களை எல்லாம் தகுந்த காலங்களில் தவறாமல் செய் என்பதாயிற்று. எந்தக்கருமத்தையும் காலமறிந்து செய்தால்தான், பயன் படும். அவ்வாறின்றித் தகாத காலத்தில் எவ்வளவு முயற்சிசெய்தாலும்,முயற்சி வீணாகுமேயன்றிக்காரியம் நடந்தேறாது. ஆதலால் மற்றைய தொழிலைப்போலப் பயிர்த்தொழிலையும் செய்யவேண்டும் என்று இந்நீதி வாக்கியத்தில் ஔவை வெளிப்படையாகக் காட்டு கிருள்.

இதில் த்வனிக்கும் பொருளே மிகச் சிறந்தது. பயிர்செய்தல் என்பதை,

> இன்சொல் விளைநிலனு, வீதவே வித்தாக,
> வன்சொல் களைகட்டு, வாய்மை எருவட்டு
> அன்புநீர் பாய்ச்சி அறக்கதி ரீனவோர்
> பைங்கூழ் சிறுகாலைச் செய்.

என்ற பாட்டில் கூறப்பட்டிருக்கும் உருவகப்பயிர்த் தொழிலாகக் கொண்டால், சிறந்த பொருள் இந்நீதி வாக்யத்திலிருந்து வெளிப்படும். தர்மம் நடத்துவ தாகிய சிறந்த பயிர்த்தொழிலை இளமைப்பருவமாகி தகுந்த பருவம் முதல் செய்து வரவேண்டும். அதற் குத் தகுந்த காலம் இளமையாதலாலும், முதுமை யில் அதன் பழக்கத்தடிப்பால் மனோபலம் எற்பட வேண்மோதலால் இவ்வாறு கூறும்படியாயிற்று. இதற்கேற்பவே :—

> காலைச் செய்வோம் என்றறத்தைக்கடைப்பிடித்துச்
> சாலச் செய்வாரே தலைப்படுவர்—மாலை
> கிடந்தா னெழுத லரிதான்மற் றென்கொல்
> அரங்காலைச் செய்யாத வாறு.

என்ற அறனெறிச் சாரப்பாட்டும் உள்ளது.

மதவழியில் ப்ரயத்தனப்பட்டு வாழ்க்கைநோக் கத்தை உணர்ந்து தாக்கற்று நிற்றலாகிய சிறந்த தொழிலையும் பயிர்செய்தல் அலங்கார முறைமையில் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். தாயுமானவ ஸ்வாமிகள் திருப்பாடல்களில்:—

> காராரு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
> கண்டகங் காரமென்னும்
> கல்லைப் பிளந்து, நெஞ்சகமான பூமிவெளி
> காணத்திருத்தி, மேன்மேல்
> பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
> பதித்தன்பு நீராகவே
> பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமோ மாயையவன்
> பறவையணு காதவண்ண
> நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
> நின்னன்பர் கூட்டமெய்த
> நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
> நின்னருட் பாரமென்று
> மாராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
> யாகின்ற துரியமயமே!
> அண்டபகி ரண்டமும் அடங்கவொரு நிறைவாகி
> யானந்த மானபரமே!

என்ற பாட்டில் ஞானப்பயிரிடும் விஷயம் நன்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.இம்மாதிரியாகஞானப் பயிர்த் தொழிலையும் பருவத்தே செய்யவேண்டும் என்பதாயிற்று. செய்யவேண்டிய பருவம் யாது என் பதை ஆழ்வார், "கிளரொளி யிளமை"

என்ற பாட்டில் நன்ருகக் கூறிவிட்டார். ஆகவே ஒவ்வொரு காரியத்துக்கும் தகுந்தகாலம் உண்டு. கல் விக்கு இளமையே தகுந்த பருவம். இதைப்பற்றிப் பின் னர் எடுத்து விவரிப்போம். ஆதலால் எந்தக் காரியத்தை யும் தகுந்த ஸமயத்தில் செய்து முடிக்கவேண்டும். அப் பொழுதுதான் காரியம் ஸரிவர முடிவுபெறும்.

பருவத்தே பயிர் செய்யாது தகுந்த ஸமயங்களைத் தவறவிட்டதனுல் தீராத்துயரத்திற்கு ஆளாகி முடி வில் தானும் இறக்கும்படி நேர்ந்ததற்கு ஷேக்ஸ்பியர் மஹாகவி எழுதிய"ஹாம்லத்"நாடகமே தகுந்த திருஷ் டாந்தம். ஹாம்லட்டின் சிற்றப்பன் அவன் தகப்ப னைக்கொன்று ராஜ்யத்தைக் கைப்பற்றிக்கொண்டான். ரஹஸ்யமாக நடந்த இந்தக் காரியம் ஹாம்லட்டிற்கு அவன் தகப்பன் பிசாசால் தெரியவந்ததும் அதன் கட் டளைப்படியே அவன் தன் சிற்றப்பனைக் கொன்றுவிடு வதாகத் தீர்மானித்தான். ஊராருக்கெல்லாம் இந்தச் சிற்றப்பன்பேரில் ஸந்தேஹம்தான். இந்த ஸமயத் தில் பலர் அறிய ஹாம்லட் அவனைக் கொன்றிருந்தா லும் ஒரு கெடுதியும் வந்திராது. அவன் தாய் சிற்றப் பனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருந்ததாலும், ஒரு வேளை பிசாசம் கூறியது உண்மையாக விராமலிருந்து விட்டால் என்ன பண்ணுவது என்ற ஸந்தேஹத்

தாலும், தன் காரியத்தைத் தள்ளிவைத்து ஸுமார் இரண்டு மாதம் பைத்தியம்போல் வேஷம் போட்டுக் கொண்டு வீண்போக்கிவிட்டான். ஆனால் சிற்றப்பன் உளவை இதன் மூலமாக உணரவேண்டும் என்ற ஒரு நோக்கம்மாத்திரம் இவனுக்கு இருந்தது. சிற்றப்பனுக்குமாத்திரம் ஹாம்லட்டின்பேரில் ஸந்தேஹம்தான். அவன் உட்கருத்தை அநேகரை விட்டு அறிய முயன்ருன். ஹாம்லெட் அவ்வூர் மந்திரி பெண்ணுகிய "ஓபீலியா"விடம் காதல் கொண்டிருந்தான். அவள் மூலமாகவும் ஹாம்லெட்டின் வேஷரஹஸ்யத்தை உணரப் பார்த்தான் சிற்றப்பன். இப்படி இருக்கையில் சில நாடகக்காரர்கள் வர, அவர்களைக்கொண்டு தன் தகப்பன் இறந்த கதையை நாடகமாக நடிக்கும்படி ஹாம்லெட் ஏற்பாடு செய்து அதற்குச் சிற்றப்பன் தாயார் முதலியவர்களை அழைத்திருந்தான். நாடகம் நடக்கையில் அதில் அரசனைக் கொலைசெய்யும் காட்சி நடைபெறுங்கால் சிற்றப்பன் நடுநடுங்கி எழுந்தோடிவிட்டான், எல்லோரும் திடீரென்று போய்விட்டனர். இதனல் ஹாம்லெட்டிற்குச் சிற்றப்பன் குற்றம் தெரிந்ததுமல்லாமல், சிற்றப்பனுக்கு ஹாம்லெட் விஷயத்தில் உள்ள ஸந்தேஹம் திடப்பட்டுவிட்டது. எப்படியாவது ஹாம்லெட்டைத் தொலைத்துவிடவேண்டும் என்று தீர்மானித்துவிட்டான். அன்றிரவே ஹாம்லெட்டிற்கு அவன் தாயைக்கொண்டு புத்திமதி கூறச் சொல்லி அப்பொழுது வரும் ஹாம்லெட்டின் வாய்மொழியால் அவன் ரஹஸ்ய எண்ணங்களை உணர மந்திரியைத் தாயார் உள்ளில் ஒளிந்திருக்கும்படி செய்தான் சிற்றப்பன். பின்னர் தன் குற்றங்கள் ஞாபகம்வரத் தன்னை மன்னிக்கும்படி கண்ணை மூடிக்கொண்டு கடவுளை வேண்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினன். அப்பொழுது தாயார் உள்ளுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த ஹாம்லெட் அங்குவர, சிற்றப்பன் தனிமையாக விருப்பதைக் கண்டு அவனைக் கொன்றுவிட யோசித்தான். 'இவன் பகவானை நினைத்து இருக்கிறன். இவனை இப்பொழுது கொன்றுவிட்டால் இவனுக்கு ஸ்வர்க்கமல்லவா வரும்? இவனுக்கு நரகம் வரும்படியல்லவோ கொல்லவேண்டும்' என்று எண்ணி நல்ல தருணத்தைத் தவற விட்டுவிட்டு தாயாரிடம் சென்ருன். இந்தத் தருணத்தைத் தவறவிட்டதால்தான் இவனுக்கு விளைந்த ஆபத்துக்கோ அளவே இல்லை. தாயாருடன் அவள் சிற்றப்பனைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருப்பது தவறு என்று வெளிப்படையாகக் கூறிவருகையில், ஒளிந்து ஒருவன் கேட்டிருப்பது ஹாம்லெட்டிற்குத் தெரியவந்தது. அவன் ஒருவேளை சிற்றப்பனகவே யிருக்கலாம் என்று ஒரு எண்ணம்அவனுக்குத் தோன்ற திடீரென்றுகத்தியைஎடுத்து அந்தவிடத்தை நோக்கிக் குத்திவிட்டான். சவத்தை வெளியிலிழுத்து நோக்கவே, தன் காதலி தகப்பனதாக விருந்தது. என்னசெய்வான் பாபம்! இதனல் சிற்றப்பன் இவன் பித்தம்தெளிய இவனை வெளியூருக்கு யாத்திரை யனுப்புவதாகக் கூறி இவனை வழியில் கொல்வதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தான். தகப்பன் இறந்த துக்கத்தாலும் ஹாம்லெட்டிற்கு வந்த பைத்தியத்தால் ஏற்பட்ட துக்கத்தாலும் ஒபீலியா பித்துப்பிடித்து இறந்தாள். ஒபீலியாதமயன் "லீயார்டிஸ்" விரோதமும் ஹாம்லெட்டிற்கு வந்துவிட்டது. இதைச் சிற்றப்பன் அதிகப்படுத்தி விட்டான். தேசாந்தரம் அனுப்பப்பட்ட ஹாம்லெட் தப்பித் திரும்பி வர லீயார்டிஸ்ஸுக்கும் அவனுக்கு விளையாட்டாக ஒரு கத்திச் சண்டையை ஏற்பாடுசெய்து ஹாம்லெட்டைக் கொல்ல யோசித்துவிட்டான் சிற்றப்பன். கத்திச்சண்டையன்று விஷங்கலந்த பானம் ஒன்றைத் தயார் செய்து, கத்தியால் ஹாம்லெட்டு இறவாது தப்பித்துவந்தால் அதைக் குடிக்கக்கொடுத்துக் கொல்லவும் தயாராகி யிருந்தான் கொடியசிற்றப்பன். ஏற்கெனவே ஹாம்லெட் வாக்கால் புண்பட்டிருந்த தாயார் இதைக் குடித்து இறந்தாள். ஹாம்லெட்டிற்கு நல்ல கத்திக்காயமும்பட்டது. லீயார்டிஸ் ஹாம்லெட்டின் பெருந்தன்மையைக் கண்டு, தன்பேரிலும் காயம் பட்டுவிட்டதால் இறக்கும் முன் அவனுக்கு ஒரு உதவிபுரியஎண்ணி சிற்றப்பன் சதியாலோசனைகளை வெளியிட்டான். ஹாம்லெட்டிற்குத்தன் மரணம் அணுகிவிட்டது என்று கண்டு, அவசரமாகச் சென்று சிற்றப்பனைக் குத்தித் தள்ளி அவன் வாயில் மிகுதி இருந்த விஷபானத்தையும் வார்த்துவிட்டான். கொஞ்சநாழிகையில் ஹாம்லெட்டும் இறந்துபோனன். இங்கு ஹாம்லெட்டு முதலில் அகப்பட்ட தகுந்த காலத்தைச் சற்று அஜாக்ரதையாகக் குதர்க்கத்தால் விட்டுவிட்டதால் சிற்றப்பன் ஒருவன் இறக்கவேண்டியதற்குப் பதிலாக, தன் மாமனர், காதலி, மச்சினன், தாயார், ஸ்நேஹிதர்கள் முதலியவர்களை இழந்து முடிவில் தானும் இறக்கும்படி நேர்ந்தது. ஆகவே தகுந்த காலத்தில் நமது கடமைகளைச் செய்யாது விட்டால் பெருங்கேடு விளையும்.

பருவத்தில் பயிர்த் தொழில்களைப் பார்க்காத குடியானவர்களுக்கு நஷ்டம் ஏராளமாக ஏற்படும் என்று கூறவேண்டியது அவசியமில்லை. இதற்குத் திருஷ்டாந்தம் நமது முன்னரே ஏற்படுவதை எல்லோரும் காணலாம். இந்த விஷயமாகத்தான் ஆத்திசூடி வெண்பாவும் அமைந்துள்ளது.

உன்னட்டில் பொற்களந்தை யூரர்நன்னட் செய்த
பொன்னே விளையப் புகழ்பெற்ருர்—ஒன்னர் [பின்னர்
பயந்திடுவேற் புன்னைவன பார்த்திபா நீயும்
செயும்பருவத்தே பயிர்செய்.

இந்நீதி வாக்யத்தில் எந்தக் காரியத்தையும் தகுந்த காலத்தில் செய்ய வேண்டும் என்ற பொதுப்பொருளை ஔவை வெகு அழகாக அமைத்திருக்கிறள்.

நமது சந்தா நேயர்களுக்கு

சந்தா நேயர்கள் கடிதம் எழுதும்போதும் சந்தாத் தொகை அனுப்பும்போதும் தமது விலாஸத்துக்கெதிரே யிருக்கும் நம்பரைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேம். நம்பரைக் குறிப்பிடாத பக்ஷத்தில் வீண் காலதாமதமாகும். மானேஜர்.

காலஞ்சென்ற ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி அவர்கள்

THE LATE MIKADO-THE EMPEROR OF JAPAN

"கண்ணெனப் படுவ மூன்று, காவலர் கல்வி * காமர், விண்ணினைச் சுழல வோடும் வெய்யவன் என்னும்பேரார் ; எண்ணினுன் றலைக்கண் வைத்த கண்ணஃ தில்லை யாயின், மண்ணினுக்கிருளை நீக்கும் வகை பிறி தில்லை மன்னு."

(* காமர்—அழகிய) —சூளாமணி.

அரச நிலைமையின் சிறப்பு

உலகத்துக்கு அரசன், கல்வி, சூரியன் என்பன மூன்று கண்கள் என்றும், அம்மூன்றிலும் முதலில் சொல்லப்பட்ட அரசனேன்னும் கண் இல்லாவிட்டால் உலகத்திலுள்ள உயிர்ப்பிராணிகளைப் பாதுகாப்பதற்கு வேறு வழி ஒன்றுமில்லை என்றும் மேற்கூறிய சூளாமணிச் செய்யுளால் அறியப்படும். இவ்விலக்கணம், குடியரசும் (Republic) ஜனசுதந்தரமும் நாளுக்குநாள் அதிகப்பட்டு வரும் இக்காலத்தில் பொருத்தமுடையதாகுமோ எனச் சிலர்க்குச் சந்தேகந் தோன்றலாம். அதனைக் கீழ் எழுதப்படும் ஜப்பான் சக்கரவர்த்தியின் சரித்திரத்தினுல் அவர்கள் நிவிர்த்தி செய்துகொள்வார்கள் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஜப்பான் நாட்டின் இயற்கை யமைப்பும், முன்னைய நிலைமையும்

ஜப்பான் தேசமானது இங்கிலாந்தைப்போல நாற்புறமும் நீர் அரணுல் சூழப்பட்ட ஒரு சிறு தீவு என்பது நம் "போதினி" படிப்பவர் யாவர்க்கும் தெரிந்திருக்கலாம். சீதோஷ்ண ஸ்திதி முதலிய சில அம்சங்களிலும் இந்நாடு இங்கிலாந்தை ஒத்திருக்கிறது. இங்ஙனம் ஜப்பான் தேசமானது தனது இயற்கை யமைப்பினுலேயே, ஏற்றம் அடையத்தகுந்த நிலைமையில் இருந்ததெனினும், நம் சரித்திரத் தலைவராகிய முட்ஸுஹீடோ என்பவர் பட்டத்துக்கு வரும் முன்னர் அது மட்டற்ற குழப்பமுற் றிருந்தது. ஏறக்குறைய முந்நூறு வருஷங்களாக ஜப்பானில் "ஷோகன்" என்னும் பேரையுடைய ஒரு வம்சத்தாரே உண்மையில் அரசாட்சி செய்து வந்தார்கள். அவ்வரசர்கள் பெயரால் அரசர்களேயன்றிச் செயலால் அரசர்களல்லர். "ஷோகன்" என்பவர்கள் பரம்பரையாகச் சேனுதிபதிகளாயிருந்து வந்தவர்கள். அக்காலத்தில் போர்வீரர்கள் நேரே அரசனது உத்தரவுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்கள் படிப்படியாகத் தமக்கு மேலுள்ள அதிகாரிகளுக்கே கீழ்ப்பட்டிருந்தனர். ஆதலின் சேனைத்தலைவனுன "ஷோகன்" என்னும் பட்டப்பேருடையவனது அதிகாரம் வரவர பலங்கொண்டது. சுமார் ஐம்பது வருஷங்களுக்குமுன் ஜப்பான் இந்நிலைமையில்தான் இருந்தது. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், ஐரோப்பிய வர்த்தகர்கள் ஜப்பானில் வியாபாரம் செய்வதற்குச் சில சுதந்தரம் வேண்டுமென்று "ஷோகனை" வற்புறுத்திக் கேட்டவண்ணமா யிருந்தனர்.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்து வந்த ஜப்பானிய உயர்குலத் தேசாபிமானிகள் 'ஷோக'னுடைய அதிகாரத்தை முழுவதும் அடக்கி, அரசனையே சர்வாதிகாரியாக்கினுல்தான் நாட்டிற்கு நன்மை விளையுமென்றும், இல்லாவிடில் நாட்டில் இரண்டுகட்சி ஏற்படுவதின் பயனுக, தம் நாட்டினைப் பிறர் எளிதில் கவர்ந்துகொள்வர் என்றும் ஊகித்துணர்ந்து கொண்டனர். இங்ஙனம் உணர்ந்துகொண்ட உயர்குலத்தோர் ஒருங்கு சேர்ந்து, காலதாமதம் செய்யாது, நாட்டின் நன்மை கருதி, தங்களுள் ஒருவனுகிய "ஷோகன்" எல்லாப் பொறுப்பையும் இறைவனுக்கே கொடுத்துவிடவேண்டுமென்றும், அதுமுதல் ஜப்பான் தேசம் அரசராலும், அவர்தம் அமைச்சராலும் ஆளப்படவேண்டு மென்றும் தீர்மானித்தனர். இவர்களெல்லாம் ஒரே மனத்தினராயிருந்ததனுல், 300 வருஷ காலமாக அதிகாரஞ் செலுத்தி வந்த 'ஷோகன்' ஸ்தானம் சொற்ப காலத்தில் அடியோடே இல்லாமற் போய்விட்டது. இந்த விசேஷ மாறுதல் ஏற்பட்ட வருஷம் கி. பி. 1867. அவ் வருஷமே மாட்சிமை தங்கிய "முட்ஸுஹீடோ" அவர்களும் பட்டத்துக்கு வந்ததும்.

சக்கரவர்த்தியின் வெளித்தோற்றம் (Personality)

நம் சக்கரவர்த்தியவர்கள் (ஜப்பானில் அரசர்க்கு மிக்கேடோ என்று பட்டப்பெயர் வழங்கும்) 1852-ஆம் வருஷம் நவம்பர் ௴ 3-ஆம் தேதி பிறந்தனர். ஆதலால் அவர் பட்டத்துக்கு வந்தபோது அவர்க்கு வயது பதினைந்தே. அவர் பார்ப்பதற்குக் கம்பீரமான தோற்றமுள்ளவர். ஜப்பானியர்களெல்லாம் குறுகிய வடிவினர். அவர்களில் இவர் 5-அடி 8 அங்குலம் உயரமுடையவராதலால், அந்நாட்டில் மிக உயர்ந்தவர் எனக் கருதப்பட்டனர். அவர் முகமும் கண்ணும் எப்போதும் 'குறுகுறு' என்றிருக்கும். தம்மிடம் வந்து பேசுபவரிடத்தில் அவர் இனிய முகத்துடன் மரியாதையாய்ப்

காலஞ்சென்ற ஜப்பான் சக்கரவர்த்தி

பேசுவார். அவர் பெரும்பாலும் ஐரோப்பியர் போலவே உடை தரிப்பார். ஆனல் அருங்கோடைகாலத்தில் ஜப்பான் பட்டு வஸ்திரங்களை அணிந்துகொள்வார்.

அவர்க்குப் பிரியமான ஆட்டங்கள்.

நம் மிக்கேடோ அவர்களுக்குத் தேகப்பயிற்சி செய்வதில் விசேஷ பிரியம் உண்டு. இவர் குதிரையேறிச் சவாரி செய்வதில் மிகச் சிறந்தவர். ஜப்பான் தேச முழுவதிலும் இவர்க்குச் சரியாகக் குதிரை சவாரி செய்பவரில்லையாம். 'குஸ்தி' (Wrestling) பயில்வதிலும் இவர் மிகத் தேர்ந்தவர். பல பேர்பெற்ற பயில்வான்களைத் தாமே தோற்க அடித்திருக்கிருர். ஒருமுறை "கவுண்ட் டேட்சு" என்பவருடன் செய்த குஸ்தியில் தாம் தோற்றுப்போன பிறகு, தாமே நேரிற் குஸ்தி செய்வதை நிறுத்திவிட்டன ரென்ருலும், குஸ்தி செய்பவரைப் பலவழியாலும் உற்சாகப்படுத்தினுர். இவர்க்குக் குதிரைப் பந்தாட்டத்திலும் (Polo) பிரியம் அதிகம். இவர் அரசராய்ப் பிறந்திராவிடில் சேனைத்தலைவராய் வந்து போரில் மிக்க வீரங்காட்டியிருக்கக்கூடுமென்று தோன்றுகிறது.

இவர் செய்த விசேஷ மாறுதல்

இவ்வரசர் பட்டத்துக்கு வருவதற்குமுன் ஜப்பான் தேசத்தில் ஐரோப்பிய நாகரீகம், பழக்கம் வழக்கம் இவை எவையும் வந்ததில்லை. அவை இயல்பாக வர இருந்ததையும் 'ஷோகன்' முதலியவர்கள் வரவொட்டாது தங்களாலான வரையில் தடுத்து வந்தனர். புதிய அரசரோ, தமது நுண்ணுணர்வினுல் அங்ஙனம் செய்வது அசாத்தியமென்பதையும், சாத்தியமாவதென்ருலும், அது சுத்தத் தப்பு என்பதையும் அறிந்துகொண்டனர். ஜப்பான் தேசம் தனது இயற்கை யமைப்பின் சிறப்பினுல் ஏற்றம் அடையவேண்டு மென்ருல், ஐரோப்பிய ஒழுக்கங்கள் பல அப்படியே ஜப்பானிலும் அமைய வேண்டுமென்னுங்கருத்து இளம்பிராயத்திலேயே நம் மன்னர் பெருமானுக்கு மனத்திற் பட்டது. அவ்வெண்ணம் அவர் மனத்தில் உதித்ததுதான் இப்போதைய ஜப்பானின் மஹோன்னத ஸ்திதிக்குக் காரணமென்பது சரித்திர வுணர்ச்சியுள்ளார் (Historians) எல்லார்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததே. இவ்வெண்ணங் கொண்டவர், தாமிளவரசராய் இருக்கும்போதே (இவர் அரசானது பதினைந்தாம் வயதில் என்பது ஞாபகத்திருக்கவேண்டும்), ஐரோப்பாவிலுள்ள ஜர்மெனி, பிரான்ஸு, இங்கிலாந்து முதலிய நாடுகளுக்குச் சென்று திரும்பி வந்திருந்த ஜப்பானியர்களைத் தமக்குப் பலவித பாடங்களையும் போதிப்பதற்கு ஆசிரியர்களாக அமைத்துக்கொண்டனர்; தாம் அரசரானது முதல் ஐரோப்பியக் கல்வி விஷயத்தில் மிகுந்த ஊக்கங்காட்டி வந்தார்; இன்வாதுரா என்னும் இளவரசரையும், பல மாணுக்கர்களையும் ஐரோப்பாவுக்கும் அமெரிக்காவுக்கும் அனுப்பி, அங்கங்கு புதிதாகக் காணப்படும் ஒவ்வொன்றின் உண்மையினையும் உணர்ந்து ஜப்பான் தேசத்துக்கு ஏற்றதை யெல்லாம் குறித்துக்கொண்டு வரும்படி செய்தனர்; வேற்று நாட்டுக்குச் சென்று திரும்பியவர்களுடன் நெடுநேரம் கலந்து பேசி, அவர்கள் கூறும் விஷயங்களில் தமக்குச் சரியெனத் தோன்றுவனவற்றை யெல்லாம் ஜப்பானில் அனுஷ்டித்து வரும்படி கட்டளை பிறப்பித்தனர்.

"ஊற்றுநீர்க் *கூவலுள் உறையும் † மீனனுர்
வேற்றுநாட் டதன்சுவை விடுத்தல் மேவினுர்"

என சீவக சிந்தாமணியில் வேற்றுநாட்டின் சுவையுணராதார் ஊற்றிலுள்ள மீனெனக் கூறியதன் உண்மையினை இவர் நன்ருக உணர்ந்து கொண்டனர்.

இங்ஙனம் பிறநாடுகளிலிருந்து ஜப்பானில் அனுஷ்டானத்துக்கு வந்த விஷயங்களின் விவரம் வருமாறு:— கப்பல், கப்பற்படை இவற்றின் சம்பந்தப்பட்டவையெல்லாம் இங்கிலாந்திலிருந்து 'காப்பி' செய்யப்பட்டன. காலாட்படை, மருத்துவம் இவற்றைச் சார்ந்த எல்லாம் ஜர்மெனியிலிருந்து வந்தன; சங்கீதம், சித்திரவேலை முதலியன, இட்டாலி, பிரான்ஸு இந்நாடுகளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன; சட்டம், கல்வி, கைத்தொழில் முதலிய பல நாடுகளிலிருந்து வடிக்கட்டி இறுக்கப்பட்டவை. இம்மாறுதல்களைக் குறித்து 'மார்க்குவிஸ் இட்டோ' என்னும் முதல்தா மந்திரியானவர் மிக்கேடோ அவர்கள் பாலினின்றும் வெண்ணெயெடுப்பதுபோல, பல தேசங்களிலிருந்து அங்கங்குள்ள சிறந்தவற்றிலிருந்து அவற்றின் சாராம்சங்களைப் பிழிந்தெடுத்துவிட்டார் என்று சொல்லியிருக்கிருர்.

இம்மாறுதலின் பயன்

இம்மாறுதலினுல் விளைந்த பயனென்னவெனில் அதற்கு ஒரே மொழியில் நாம் மறுமொழி கூறிவிட

(* கூவல்-கிணறு; † மீன் அனுர்-மீனைப்போன்றவர்.)

லாம். அதாவது இக்காலத்திய ஜப்பானின் "முதன்மை" என்பதேயாம். ஜப்பான் மிகச் சிறிய நாடெனினும், சீர்திருத்தம் வாய்ந்த தன் சேனுபலத்தினல் தன்னிலும் பன்மடங்கு பெரியதாகிய சீனதேசத்தோடு இருமுறை தான் செய்த போரிலும் (1874-ஆம் வருஷத்திலும், 1894-ஆம் வருஷத்திலும்,) இணையில்லாத வெற்றிபெற்றிலங்கிற்று. 1904-ஆம் ஆண்டில் நடந்த ருஷிய-ஜப்பானிய யுத்த விவரங்கள் நேற்று நடந்தவைபோலிருக்கின்றன. அந்த யுத்தத்தில் ஜப்பானியர்களது கப்பற்படையும் காலாட் படையும் காட்டிய ஒற்றுமை, வீரம், ஒழுங்கு இவை பல ஐரோப்பியர்களால் இன்றும் புகழப்படுதலுமன்றி, அப்போரில் ஜப்பான் நற்பேர் பெற்று, உலகிலுள்ள உயர்தர நாடுகளில் தானும் ஒரு முதல்தரமான நாடாவதற்குக் காரணமாயிருந்தன.

இங்ஙனம் முன்னர்க் கூறிய மாறுதலின் பயனுக ஜப்பான் போரில் வெற்றி பெற்றது எனக் கூறுதல் குன்றக் (சுருக்கமாய்க்) கூறுதலேயாகும். ஏனெனில் நாட்டில் உட்குழப்பமின்றி, அமைதியெங்கும் பரவி வருவதால், நாடெங்கும், கல்வி, நல்லுணர்வு, வர்த்தகம் முதலிய செழித்தோங்கி, வருகின்றன. குடிகளும் சுபிக்ஷமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர். இப்படிப்பட்ட அமைதியினல் அமையும் இன்பமும் மேற்கூறப்பட்ட மாறுதலின் பயனேயாம்.

இவ்வரசர் செய்த ராஜாங்க மாறுபாடு

நம் "மிக்கேடோ" அவர்கள் பட்டத்துக்கு வருவதற்கு முன், ஜப்பான் அரசின் நிலைமை எப்படி யிருந்ததென முன்னர் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அப்போது உண்மையில் 'ஷோகான்' அரசனுயிருந்தானெனினும் அரசனுடைய அதிகாரத்துக்கு அளவேயில்லை. அவன் கொடுங்கோல் செலுத்த விரும்பின், அதனைத் தடுப்பதற்குத் தக்க அதிகாரத்தை யுடையவர்கள் எவருமில்லை. இப்படி ஸ்வயாதிகாரம் முழுவதும் வாய்ந்திருந்த "முட்ஸுஹிடோ" என்னும் நமது அரசர், தங் குடிகளிடத்தில் ஐரோப்பியக் கல்வி முதலியவற்றைப் பரவச் செய்ததுக் கேற்ப, அவர்களுக்குத் தாமாகவே சுதந்தரங்களும் கொடுக்க முன்வந்தனர். அவருடைய இந்தச் செய்கைதான் அவரை உலகெலாம் புகழும் அலகிலாப் பெருமைக் குரியவராகச் செய்திருக்கிறது. எப்படியென்றல் உலகத்தில் தேசசரித்திரம் ஏற்பட்ட காலமுதலாக இதுவரையில், தான் செலுத்திவந்த தன்னதிகாரத்தை (autocracy) த் தன் குடிகளின் நன்மைகருதித் தாமுகவே சிறிதுசிறிதாய்க் குறைத்துக் கொண்டு, பிரஜைகளின் சுதந்தரத்தை அதற்குத் தக்கபடி படிப்படியாய் அதிகப்படுத்திய அரசர் வேறு யாருமிலர். பிரஜைகளின் பக்குவநிலை யறிந்து அவர்கட்கு நன்மை செய்பவனன்றே நல்வேந்தனுகும். இக் கருத்துப்பற்றியே தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவனும்,

"முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு
இறையென்று வைக்கப் படும்."

என இறைவனுக்கு இலக்கணம் வகுத்தனர். 1869-ஆம் வருஷத்திலேயே, அதாவது தாம் பட்டத்துக்கு வந்த இரண்டாம் வருஷத்திலேயே இவ்வரசர் ராஜாங்கத்தின் அமைப்பைக் குறித்துச் சில விசேஷ மாறுதல்கள் செய்வதாக உறுதிமொழி யளித்தனர். அங்ஙனம் அளித்தவர் அப்போதே அரசர்க்குப் பல வழியிலும் உதவி செய்வதற்கு ஒரு 'ஆலோசனை சபை' ஒன்று உண்டாக்கினர். இவ்வாலோசனை சபையும் அரசரும் சேர்ந்தே, தேசத்தில் முன்னர்க் கூறப்பட்டபடி, கல்வி, முதலிய பல விஷயங்களில் ஐரோப்பிய முறைகளைக் கைப்பற்றினர்கள். 1883-ஆம் வருஷம், நம் அரசர் மார்க்குவிஸ் இட்டோ என்பவருடன் கலந்து ஜப்பானிய அரசு, இன்ன இன்ன சட்டதிட்டங்களுக் குட்பட்டிருக்கவேண்டியதென ஒரு பட்டயம் பிறப்பித்தனர். அதுமுதல் ஜப்பான் அரசாட்சி, ஆங்கில அரசாட்சியைப்போல ஜன ஆட்சிக்குட்பட்ட அரசாட்சி (Limited Monarchy) யாக அமைந்திருக்கிறது.

1897-ஆம் வருஷத்தில் ஒரு அமெரிக்கா பத்திரிகையானது, ஒவ்வொரு அம்சத்தில் ஒவ்வோரரசர் சிறப்புற்றிருத்தல் கூடுமெனினும், பல அம்சங்களிற் சிறப்புற்றிருக்கும் இவர்க்கு இப்போது உலகில் அரசு செலுத்தும் அரசரில் ஒருவரும் ஒப்பாகமாட்டாரென்றும், அப்படி உவமை யுரைக்க விரும்பின், பண்டைச் சரித்திரத்தை ஆராய்ந்து, ரோமாபுரிக்கு அகஸ்டஸ் போலவும், இங்கிலாந்துக்கு ஆல்பிரட் (The Great) போலவும், பிரான்சுக்கு நேப்போலியன்போலவும், ஜப்பானுக்கு இம் "மிக்கேடோ" அவர்கள் இருக்கின்றனர் என்றும், உற்றுநோக்கின் இவர் மேற்கூறிய ஒவ்வொரு

வரிலும் உயர்ந்தவரென்றே கூறவேண்டும், என்றும் புகழ்ந்தெழுதி யிருக்கிறது.

போர்வீரர்களிடத்து இவர்க்குள்ள பிரிவு

முட்ஸுஹீடோ என்பவர் தமது சேனையினைச் சீர்திருத்தி, சீனுமீதும், ருஷியாமீதும், சிறந்த வெற்றி பெற்றார் என முன்னர்க் கூறினோம். இந்த யுத்தங்களில் இவர் சேனையினது ஊக்கமும் திறமும் உலகு முழுவதும் புகழப்பெற்றன எனவும் கூறினோம். இவர் சேனை இத்துணைச் சிறப்புடையதாதற்குக் காரணம், அது நவீன முறைப்படி பழக்கப்பட்டது மாத்திரமன்று; சக்கரவர்த்தி எப்போதும் போர்வீரர் மாட்டுக் காட்டிவந்த அன்பும் அதற்கு ஒருசிறந்த காரணமாகும். அரசர் தமது அரண்மனையில் போரில் வீரங்காட்டி மாண்டுபோன போர்வீரர்களது படங்களை மாட்டி வைத்திருக்கிறாராம். சாமானிய காலாட் படையாட்களையும் தாம் நேரில் வரவழைத்து, அவர்களுடைய அன்னவஸ்திரம், முதலியவற்றைக் குறித்தும், யுத்தத்தில் ஏற்படும் அவர்களுடைய சுகதுக்கத்தைக் குறித்தும் நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பது அவருடைய வழக்கமாம். அச்சமயங்களில் வீரர்களும் ராஜவிச்வாசம் பொங்கிக் கண்ணீர் சொரிவாராம். அரசருக்குத் தம் படைவீரரிடத்திருந்த அன்பு இவ்வளவு எனினும், அப்படை வீரருக்கு அரசரிடத்திருந்த அபிமானம் இதனினும் பன்மடங்கு சிறந்தது. சாகுந்தறுவாயில் ஒவ்வொரு வீரனும், 'அரசன் நீடூழி வாழ்க'எனத் தன் மனமார வாழ்த்திப் பின் உயிர் விடுவன். ஒருவனும் தோற்றுத் திரும்ப விரும்பான். அப்படித் தோற்க நேர்ந்திடில், தானே தன் வயிற்றினைக் கிழித்துக் கொண்டு கொலை செய்துகொள்வான். அங்ஙனம் போர் முகத்துத் தோல்விக்கஞ்சி, தற்கொலை செய்து கொள்வது சிறந்த கௌரவமென ஜப்பானில் கருதப்படுகிறது. அரசன் இறந்த சங்கதி காதிற்பட்டவுடன் ஒரு போர் வீரன், 'மன்னன் மரித்தபின்னும் நான் வாழ்குவேனு'என்று சொல்லிக்கொண்டு அப்போதே தற்கொலை செய்துகொண்டான். இதனால் ஜப்பானியர்களின் அரச விச்வாசம் எவ்வளவு சிறந்ததென்பது எளிதில் அறியப்படும். சேனையே அரச செல்வத்திலெல்லாம் சிறந்தது என்றும், அச்சேனைக்குத் தலைவன் சரியானவனாக இருக்கவேண்டும் என்றும் திருக்குறளில்,

"உறுப்பமைந்து ஊறஞ்சா வெல்படை வேந்தன்
வெறுக்கையு ளெல்லாம் தலை"

(ஊறு - தடை ; வெறுக்கை - செல்வம்)

"நிலைமக்கள் சால உடைத்தெனினும் தானை
தலைமக்கள் இல்வழி இல்."

(தானை - சேனை)

கூறியிருப்பது ஜப்பான் சக்கரவர்த்திக்கும், அவர் சேனைக்கும் மிகப்பொருத்தமுடையதாகும்.

பிரதிதினம் இவர் காலங்கழிக்கும் விதம்

இப்படிச் சிறப்பு வாய்ந்த நம் முட்ஸுஹீட்டோ சக்கரவர்த்தி நாள்தோறும் எப்படித் தமது பொழுதைப்போக்கிவந்தனர் என்பதைப் பலர் அறிய விரும்பலாம். அவர் தம் வேலைகளில் மிக்க ஒழுங்கு வாய்ந்தவர். வெளியாடம்பரத்திற் சிறிதும் விருப்பில்லாதவர். நல்ல புஸ்தகங்களைப் படிப்பதில் அவர்க்குப்பிரியம் அதிகம். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் நெடுநேரம் படிப்பதுண்டு. காலையில் கீழ்நாட்டுக் காவியங்களைப் பாடங் கேட்பதுடன், மேனாட்டுக் கலைகளையும் தமது ஆசிரியர்களிடம் முறையே கற்றுவந்தனர். பிறகு ராஜாங்க சம்பந்தமான வேலைகளைப் பார்ப்பார். பிற்பகலில்செய்யுள் நூல்களையும், சங்கீதம் முதலிய அருங்கலைகளையும் மிக்க ஆவலுடன் படித்துவருவார். அவர் தாமே இரண்டொரு அரிய செய்யுட் பிரபந்தங்கள் செய்திருக்கின்றனராம். அரசர், தாம் கற்று வந்த பல விஷயங்களிலும், பல தேசங்களுடனும் பரஸ்பர சம்பந்தம் வாய்ந்த சட்டங்களில் (International law) நிபுணராயிருந்தமைபற்றி, சிலசமயங்களில், மந்திரிக்கும், ஆலோசனை சபையாருக்கும் தெரியாத விஷயத்தைக்கூட இவர் எடுத்துச் சொல்லுவாராம்.

முடிபுரை

இவ்வளவு பெருமை மிக்க சக்கரவர்த்தியைப்பற்றிப் பத்திரிகையிற் படிப்பவர்க்கும் அவரிடத்தில் ஒருவித பக்தி ஏற்படும் ; அப்படியென்றால், ஜப்பான் தேசத்தார்க்கு அவரிடத்திலுள்ள அன்பின் மிகுதியைப் பற்றி ஆச்சரியப்பட ஏதுவேயில்லை. அவர்கள் இவ் அரசரைத் தெய்வமெனவே கொண்டாடுகிறார்கள். "ஒவ்வொரு பள்ளிக்கூடத்திலும் குறித்த நேரத்தில் பிள்ளைகளெல்லாரும் அரசர், அரசியர் இவர்களின் படத்தை வணங்கி வருகிறார்கள்" என்று காலஞ்சென்ற

W. T. ஸ்டெட் என்பவர் தாம் ஜப்பானைப்பற்றி எழுதியுள்ள புஸ்தகத்தில் கூறுகிறார்.

ஒரு அரசனுடைய ஆட்சியில், ஒரு நாட்டிற்கும் இவ்வளவு நன்மை யுண்டாகவில்லை என, உலகோர் யாவரும் ஒருங்கு புகழும்படி ஜப்பான் தேசத்திற் செங்கோல் செலுத்திய முட்ஸுஹீடோ என்னும் சக்கரவர்த்தி சென்ற ஜூலைமாதம் 30-ஆந் தேதி காலஞ் சென்றனர் எனக் கேட்டுத் துயரம் அடையாதவர்களும் உண்டா? இவரது மரண சமாசாரத்தைக் குறித்து, இங்கிலாந்தின் பிரத மந்திரி மிஸ்டர் ஆஸ்குவித் மிக உருக்கமுறப் பேசினர்; இந்தியா கவர்ன்மெண்டாரும், மூன்றுவாரம் இராஜாங்கமெங்கும் துக்கக்குறி காட்டப்படவேண்டுமென்று விளம்பரஞ் செய்தனர்.

ஜப்பான் நாடு சீர்கெட்டிருந்த காலத்தில் பட்டத்துக்கு வந்து 45 வருஷம் அந்நாட்டில் ராம ராஜ்யம் போற் செங்கோல் செலுத்தி, அந்நாட்டினை உலகிலுள்ள பல "நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு" * எனச் செய்த இவரை ஒரு அவதார புருஷர் என்றே எண்ண வேண்டும்.

"நெல்லு முயிரன்றே; நீரு முயிரன்றே;
மன்ன னுயிர்த்தே மலர்தலை யுலகம்"

(உயிர்த்து—உயிராக வுடையது)

எனப் புறநானூற்றிற் கூறியிருப்பது இவரிடத்தும், இவர் நாட்டினிடத்தும் மிகப் பொருத்தம் வாய்ந்துள்ளது.

ஜப்பான் சக்கிரவர்த்தினி

இவ்வளவு சிறப்புடைய மன்னரை, மணவாளராக அடையும் பாக்கியம் பெற்றிருந்தும், இப்போது விதிப்பயனாக வைதவ்யம் அடைந்திருக்கும் அரசியாரைப் பற்றிய விவரங்களிற் சிலவற்றைச் சுருக்கிக் கூறி இதனை முடித்து விடுவோம்.

முட்ஸுஹீடோ சக்கரவர்த்தியின் ராணியாகிய ஹேரௌ கோ என்பவர் 1850-ஆம் ஆண்டிற் பிறந்தவராதலின், அரசரினும் இவர் இரண்டு வயது அதிகப்பட்டவர். தமது 19-ஆம் ஆண்டில் இவர்க்குக் கல்யாணம் நடந்தேறிற்று.

இளம்பிராயத்தில் இவர்க்கு உலக விஷயங்களை அதிகமாகக் கவனித்தறிந்துகொள்ளச் சமயம் நேர்ந்திலது எனினும், அரசியான பிறகு தம் நாயகர் ஏற்படுத்திய ஒவ்வொரு புதிய மாறுதல்களிலும், நமது ராணியாரும் மிக்க ஊக்கம் காட்டி வந்தனர். நவீன முறைகளைக் கைப்பற்றியவர்களில் நம் ராணியாரும் முதல்வராவர். இவரது உடைப்புக்கள் பாரிஸ், லண்டன் முதலிய இடங்களில் தயாராகி வருகின்றன. எனினும், தம் நாட்டு ஐதிகங்களில் இவர்க்கு மிக்க அபிமானம் உண்டு. ஜப்பானியர்களது க்ஷேமலாபமே இவரது மனத்தில் முதலாக இருக்கும் எண்ணம். ஜனங்களும், இவரைத் தம்முயிர்போலப் பாராட்டுகின்றனர். சீனவோடும்,ருஷியாவோடும் போர் நிகழ்ந்தபோது, அரண்மனையைச் சேர்ந்த ஒருவரும், ஆடம்பரத்திற்காகப் பொருட்செலவு செய்யக்கூடாதென்று இவர் ஏற்பாடு செய்தனர். தமது சொந்தப் பணத்திலிருந்து வேண்டுமளவு செலவு செய்து, போர்வீரர்களது சௌகரியத்தை அதிகப்படுத்தினர். காயம்பட்டுப்போகும் வீரர்களுக்குச் சிகிச்சை செய்யுந்தொழிலில் பல ஸ்திரீகளைப் பழக்குவித்தனர். தாமே, இவ்விஷய சம்பந்தமானவற்றையெல்லாம் மேற்பார்ப்பதற்கு "ரெட்கிராஸ் சொஸைட்டி" என்னும் தாதிகள் ஸங்கம் ஒன்றுண்டாக்கி அதற்குத் தலைவரா யிருந்து வந்தனர். இப்படி அரசியார் போர்வீரர்களிடத்துக் காட்டிய அன்புக்கும் அரசர் அவ்வீரர்கள்மீது காட்டிய அன்புக்கும், ஒன்றை ஒன்றுக்கு உவமையாகச் சொல்லலாமேயன்றி வேறு உவமை கூறுவது பொருந்தாது.

ஜப்பானிய அரசர்க்குப் பட்டமஹிஷியாகிய இவரைத் தவிர வேறு மனைவியர் பதினொருவர் உளர். அவர்களும் உயர்தர பிரபுக்களின் வம்சத்தைச்சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் சந்ததியாரும் பட்டத்துக் குரிமையுடையவர்கள். உதாரணமாக இப்போது இருக்கும் முதன் மனைவியாகிய ஹேரௌ கோவுக்குப் புத்திரர் இல்லை. ஆதலால் இரண்டாந்தர மனைவியின் புத்திரர் ஒருவரே இப்போது அரசராய் இருக்கிறார். ஜப்பான் அரசாங்க அந்தப்புர ரஹஸ்யம் இப்படிப்பட்டதெனினும், அரசனுக்குப் பட்டமஹிஷியிடத்திலாவது, பட்டமஹிஷிக்குச் சக்களத்தியின் பிள்ளை யிடத்திலாவது அன்பு சிறிதும் குறைந்திருக்கவில்லை. உண்மையில் தன் பிள்ளையை வளர்ப்பதுபோல அரசிளங்குமரனை ஹேரௌ கோ என்னும் சக்ரவர்த்தினியே வளர்த்து வந்தனராம்.

புதிய ஜப்பான் சக்ரவர்த்தி

இப்போது பட்டத்துக்கு வந்திருக்கும் அரசர் யோஷி ஹீடோ என்பவர்க்கு 33-வயது ஆகிறது. இவர்க்கு நான்கு சகோதரிகளும், மூன்று புத்திரர்களும் இருக்கின்றார்கள். இவர்களுக்குச் சம்பத்து விருத்தியுடன் சந்தான விருத்தியும் கிடைத்திருப்பது இதனைப் படிப்போர்க்கெல்லாம் மிக்க திருப்தியை யுண்டுபண்ணும். இவர் அரசாட்சியில் ஜப்பான் தேசமானது மேன்மேலும் சிறப்புற்றோங்கிச் செழித்து வர வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நாமெல்லோரும் ஏத்துவோமாக.

"அரசருங் குடிகளும் அம்ம! வேறலர்;
உரைசெயி னுயிருலாம் உடலம் ஆவரால்"-

மதிவாணன்.

வே. முத்துஸாமி ஐயர், பி. ஏ., எல். டி.

* மேற்கோள் நளவெண்பாவிலுள்ளது. நல்ல நாடுகளுக்கெல்லாம் முதலாவதாக நாட்டக்கூடிய நாடு என்பது பொருள்.

பிராணிகளின் விருத்தாந்தம்
BIOLOGY—A PRIMER

I. ஜீவவஸ்து:—(i) சேர்க்கையும் தொழில்களும் அமீபா (ii) மனுஷ சரீரத்தின் ஒற்றுமை.

ஜீவவஸ்து என்பது ஜீவனுக்கு ஆதாரமாக உள்ளது. தேகமானது ஜீவவஸ்துவினால் ஆக்கப்பட்டிருக்கிறது. வஸ்துவைப் பிரித்துப் பரிசோதிக்குங்கால் முக்கால் பங்கு ஜலமும் மற்றைய வஸ்துக்களில் கரிவாயுமிகுந்தும், பிராணவாயு, உப்புவாயு, கந்தகம், விஷவாயு முதலியவைகளும் சேர்ந்து காணும். இவைகள் என்ன அளவில் சேர்ந்திருக்கிறதென்பதையும் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அப்படி லோகப்பொருள்களைச்சேர்த்து ஜீவவஸ்து உண்டுபண்ணினது உண்டா என்று கேட்டால் இன்னும்இல்லையென்று தான் சொல்லவேண்டும். ஜீவவஸ்துவின் தொழில்களை அமீபா என்னும் ஒரு ஜீவாசியின் சரித்திரத்தால் அறியலாம். கட்டுக்கடை ஜலத்தில் வசிக்கும் அமீபா மிகவும் சிறிய தேகமுடையது. பூதக்கண்ணாடி கொண்டு பார்த்தால்தான் தெரியும். ஜீவ்யதொழில்களாகிய சுவாசித்தல், உண்டுபெருத்தல், மக்கட்பேறு என்பவைகளை இவைகளிடம் கண்டபோதிலும் அவைகளுக்கேற்ற விவரமான குறிப்புகளை அவைகள் பெறவில்லை. அசைவுக்குக் காரணமாகிய மூளைவஸ்துவும், திரவ பதார்த்தத்தை உண்டுபண்ணும்படியான மற்றைய உறுப்புகளும் நம் திரேகத்தில் இருப்பது போல அமீபாபோன்ற ஜீவன்களிடம் கிடையா.

II. பிராணிகளின் பிரிவுகள்:—(i) பிராணிகளை மூன்றுவிதமாகப் பிரிக்கலாம். அமீபா போன்ற அற்ப ஜீவாசிகள், மலேரியாபோன்ற விஷசுரமுண்டாக்கும் மூளைக்கிருமிகளும் இவ்வினத்தைச் சேர்ந்தவை.

(ii) கடற்பஞ்சு,பவழப் பிராணி, முதலியவை இருதோல் அமைப்புடன் ஒரு துவாரமுள்ள ஒரு அறையுடன் விளங்கும்.

(iii) ஜீரணக்குழாயானது வாய், ஆசனத்துடன் ஒரு அறையின் வழியாய் ஊடுருவிச் செல்லும்படியான அமைப்பு. இவ்வித அமைப்பு வகையில் புழு, பூச்சி முதல் குரங்கு மனுஷன் வரையில் அடக்கலாம். நத்தை இனமும் இந்தப் பிரிவுச்குள் அடங்கும். மீன், ஊர்வன, பறவை, மிருகம் இவைகள் முதுகெலும்புள்ள பிராணிகளின் உட்பிரிவுகள்.

III. பிராணிகளின் ஜீவிய தொழில்களை எவ்வாறு நடத்துகின்றன வென்பதைச் சற்று கவனிப்போம்.

(i) சுவாசம்.—தரையில் வசிப்பன பிராணவாயுவை காற்றினின்றும், தண்ணீரில் வசிப்பன அதனுள் கலந்த பிராணவாயுவைத்தண்ணீரினின்றும் பெறுகின்றன. அற்ப ஜீவாசிகள் தேகத்தின் வழியாகவும், மீன் போன்ற ஜலசரங்கள் காதின்பக்கம் உள்ளே அமைந்திருக்கும் இரத்தம் நிறைந்த இரப்பைகளின் வழியாகவும் (Gills) மற்றவைகள் (மனிதன்போன்ற) தவளைக்கு மேல்பட்ட பிராணிகள் சுவாசப்பைகளினாலும் பிராண வாயுவைப் பெறுகின்றன.

(ii) உணவு.—நமக்கு உண்ண வாயும், விழுங்கத் தொண்டைக் குழாயும், ஜீரணிக்க வயிறும் குடல்களுமிருக்கின்றன. இவைகளோடு சமபந்தப்பட்ட கோளங்களிலிருந்து உமிழ்நீர் முதலிய திரவபதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் உணவு ரக்தம் உறுஞ்சி எடுத்துக்கொள்ளக்கூடியமாதிரி ஜீரணிக்கப்பட்டு உறுஞ்சி மிஞ்சிய சக்கையை மலமாகக் கழிக்கிறது. வாயும் வயிறுமுள்ள மற்ற பிராணிகளும் இப்படியே உண்டு ஜீவிக்கின்றன.

(iii) மக்கட்பேறு:—அற்ப பிராணிகள் அமீபாவைப்போல் தன் தேகத்தைப் பகுத்தும், மற்றைய பிராணிகள் சுக்லச்ரோயுனிதங்களை ஆண்பெண்ணாக வகுக்கக்கூடிய உறுப்புகளினின்றும் பெற்று அவைகளின் சேர்க்கையால் கருத்தரித்து விர்த்தியாகின்றன. ஆண் பெண் உறுப்புகள் ஒரு பிராணியினிடமே காணலாம். மண்ணுண்ணிப் புழு, அட்டை இவைகள் உதாரணம். ஆண் பெண்ணாகப் பிரிந்து மனிதன் போன்ற மற்றைய பிராணிகளில் பார்க்கிறோம். பிராணிகளில் பெரும்பான்மை முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொரிக்கின்றன. சிறுபான்மை மிருகங்களைப்போலக் குட்டிகளை உயிருடன் பெற்றுப் போஷிக்கின்றன.

IV. பிராணிகளைக் காணுமிடங்கள்:—

(i) உஷ்ணதேசப் பிராணிகள்

(ii) குளிர்தேசப் பிராணிகள்

(iii) கண்டங்களின் அபூர்வ ஜெந்துக்கள்.

பிராணிகளை உஷ்ணதேசப் பிராணிகளென்றும் குளிர்தேசப்பிராணிகளென்றும் பிரிக்கலாம். ஜலசரங்க

ளென்றும், பூசரங்களென்றும் விவரிக்கலாம். குளிர் தேசத்து பிராணிகள் அடர்ந்த ரோமங்கள் உடையன. (உ-ம்) நரி, கலைமான், காடி முதலிய மிருகங்களை வடக்கே போகப்போகப்பார்க்கலாம்.

யானை, புலி, சிங்கம், ஒட்டகம் இவைகளை உஷ்ண பிரதேசங்களில்தான் காணலாம்.

ஸீப்ரா (Zebra) என்னும் வரிக்குதிரையையும், ஜிராப் என்கிற ஒட்டச்சிவிங்கியையும், ஆஸ்திரிச் (Ostrich) என்னும் தீப் பறவையையும் ஆப்பிரிக்கா கண்டத்தில்தான் காணலாம். கங்காரு என்ற மிருகம் ஆஸ்த்ரேலியாவுக்கும், நீர்யானை அமெரிக்கா தேசத்துக்கும் உரித்தான பிராணிகள்.

மயில்கள் இந்தியாவைத்தவிர வேறு இடங்களில் காணக்கிடையா. ஜலத்தில் வசிப்பது ஜலசரம். பூமியில் வசிக்கும் பிராணிகள் பூசரங்கள் ஆகும். திமிங்கிலம், சுடற்பூனை, இவைகள் மீன்களைப்போல் ஜலத்தில் வசிப்பினும் மிருகஜாதியைச் சேர்ந்தன.

V. உற்பத்தி :—(i) வீட்டுப்பிராணிகள்.
(ii) காட்டுப்பிராணிகள்.

ஆடு, மாடு, குதிரை, நாய், பூனை, கோழி, வாத்து முதலிய பிராணிகள் மனிதனுல் பிடித்து வளர்க்கப்படு மாகையால் அவைகளை வீட்டுப்பிராணிகள் என்றும் சொல்லப்படும்.

யானை காட்டுப்பிராணியாயினும் மனிதனுல் பழக்கி வீட்டுப்பிராணி ஆக்கப்படுகின்றது. மற்றைய பிராணிகள் காட்டுப்பிராணிகள்.

N. S. ஜம்புநாதய்யர், B. A. L. T., F. Z. S.

வேஷம் போடுகிறவர்களை நம்பாதே.—சிலர் வயிற்றுப்பிழைப்பிற்காகப் பலவித வேஷங்கள் போடுவார்கள்; ஒருவர் தான் கீரையேசாப்பிடுகிறதென்றும், மற்றொருவர் தான் கிழங்குகளையே சாப்பிடுகிறதென்றும், அன்னத்தைவிட்டு அநேகநாளாகிவிட்டதென்றும் சொல்லிக்கொண்டு திரிவார்கள் ; அவர்களை நீ நம்பவேண்டாம். அப்படி அவர்கள் இவைகளை நிஜமாகவே துறந்து இருப்பார்களேயாகில் என் தற்புகழ்ச்சி செய்துகொள்ளவேண்டும்? அப்பேர்ப்பட்ட மகான்கள் இருக்கவேமாட்டார்கள் என்றல்ல நான் சொல்வது. அப்பேர்ப்பட்டவர்களை நம்முன் காண்பது மிகவும் அரிது. அப்படி உண்மையாகக் கீரையே சாப்பிடுகிறவர்களா யிருந்தபோதிலும் அம்மாதிரி போஜனம் செய்பவர்க ளென்பதைவிட வேறு ஒரு வித குணங்களையும் எடுத்துக் காட்டவில்லையே. ஆகையால் இவ்வாறு பேசுகிறவர்களெல்லாம் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக வஞ்சகங்கள் பேசும் வேஷக்காரர்களே யன்றி வேறல்ல.

நியாயமஞ்சரி

POPULAR MAXIMS EXPLAINED

48. कैमुतिक न्यायः

కైముతిక న్యాయః

கைமுதிக ந்யாயம்

தெரிந்துகொள்ள முடியாததும் ஸாதிக்க முடியாததுமான காரியங்கள் ஸித்தியாகும்படி நேர்ந்துவிட்டால் மற்றையக் காரியங்கள் கைகூடக் கேட்பானேன். இம்மாதிரியான விஷயங்களில் இந்யாயம் உபயோகப் படும். 'மலையை விழுங்குகிற மஹாதேவருக்குக் கதவு ஒரு அப்பளம்' என்று வழங்கிவரும் பழமொழி இந்யாயக் கருத்தை அடக்கியுள்ளது. எல்லாவற்றிலும் மிகக் கடினமானது தாயுமானவர் கூறுவதுபோல 'சிந்தையை அடக்கியே சும்மாவிருப்பது.' நாம் ஸாதாரணமாகச் சிந்தையை அடக்கி ஏதாவது ஒரு கார்யஸித்தி விஷயத்தில் முயலுகிறோம். சிந்தையை அடக்கிச் சும்மாவிருக்கும் திறன் நமக்கு வருமாயின் மற்றைய கார்ய ஸித்திகள் ஒரு லக்ஷ்யமா நமக்கு? இதுவே இந்யாயத்திற்கு மதவிஷயப்பொருத்தம். இந்யாய ஸாரத்திற்கேற்ப ஸ்ரீமத் சங்கராசார்யர் பரமநிலையை 'சிறந்த ஐச்வர்யம், மேலான தனம், பேரின்பம், இதைவிட அடையவேண்டியது ஒன்றும் இல்லை, இந்த ஆனந்தம் கடந்த ஆனந்தம் இல்லவே இல்லை. இதைக் கண்ட கண்ணுக்கு வேறு ஒன்றும் ஒரு பொருட்டாகப்படாது, இதை உணர்ந்தபின் உணரவேண்டுவது ஒன்றுமில்லை' என்று வர்ணித்திருக்கிறார். ஒரு மதாந்தராசாரியரும் 'முதல் பகவந்நிலையைத் தேடிப்பிடி, மற்றைய (இஹலோகச்சிறப்பு) எல்லாம் தாமே உன்னை வந்து அணுகும்' என்று இந்யாய ரஹஸ்யத்தை மதவிஷயத்தில் பொருத்தி வெளியிட்டிருக்கிறார்.

49. कोषपान न्यायः

కోషపాన న్యాయః

கோஷபான ந்யாயம்

முன்காலத்தில் ஒருவன் பேசுவது பொய்யா மெய்யா என்று அறிய ஒரு வழக்கம் உண்டு. அவனை ஒருநாள் உபவாஸம் (பட்டினி) இருக்கச் செய்து அடுத்த நாள் மூன்றுகையளவு தண்ணீர் குடிக்கும்படி செய்வது. அப்பொழுதெல்லாம் ஸுகமாக விருந்து அடுத்த நாள் இது அவனை மிகக் கஷ்டப்படுத்தியே தீர்க்கும். இம்மாதிரி முதலில் ஸுகமாக விருந்து

பின்னர் கர்மத்திற்கேற்பப் பலன் கொடுப்பவைகள் விஷயத்தில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். 'சிரித்துக் கொண்டு செய்யும் கர்மபலன்களை அழுதுகொண்டே அநுபவிக்கவேண்டும்' என்று கெட்ட கர்மவிஷயமான பழமொழி இந்யாய ரஹஸ்ய விஷயத்தை வெளிப்படுத்தும். 'தெய்வ மிகழேல்' என்ற ஔவையார் கனிவான மொழியின் கருத்தைக் கவனியாது தான் தொழும் மூர்த்தியிடம் உள்ள பக்தியை ஆதாரமாகக்கொண்டு மற்றவர்கள் மூர்த்திகளைப் பழித்து மதத்வேஷம் உண்டாகும்படி செய்பவர்கள் எவ்வளவுதான் தாம் உலகில் உள்ள பொய்மத ஆராதனைகளைக் கண்டித்து, உண்மை மார்க்கத்தில் ஜனங்களை நிலைநிறுத்த முயல்கிறோம் என்று எண்ணியிருந்த போதிலும், முடிவில் அவர்கள் கொடிய நரக துக்கத்தை அநுபவிக்கும் படிதான் நேரும். இதற்கிணங்க ஒட்டக்கூத்தரும் தாம் எழுதிய உத்தரகாண்டம் திக்விஜயப் படலத்தில், ராவணன் யமனை எதிர்த்து அவன் பட்டணத்துள் புகுந்து பார்க்கையில்,

* * பலதெய்வம் பழித்துரைக்கும் பாதகரும் பரந்த தங்கள்
வாய்வழியே புழுச்சொரிய மாநரகக் கும்பியிடை மறுகக் கண்டான்

என்று கூறி இவ்விஷயத்தை வற்புறுத்துகிறார். இம்மாதிரி விஷயங்களே இந்யாய உபயோகத்தை நன்கு விளக்கும்.

50. क्रियाविकल्प न्यायः

క్రియావికల్ప న్యాయః

க்ரியாவிகல்ப ந்யாயம்

வஸ்து மாறுபாடின்றித் தொழில் மாறுபாட்டால் மாத்திரம் வேற்றுமை ஏற்படும் இடங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். ப்ரகிருதி தத்வ சாஸ்திரப்படி கரி, எழுதுகோல்தண்டு, வயிரம் ஆகிய இவைகள் பார்வைக்கு வேறாகக் காணப்பட்டபோதிலும் வஸ்து விஷயத்தில் ஒன்று தான் என்று வெளியாகிறது. ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பலர் பலவித வேலைகளில் அமர்ந்திருப்பினும் எல்லோருக்கும் குடும்பத்தை யாதொரு தடையுமின்றிப் பாதுகாத்து வரவேண்டும் என்பதே பொதுநோக்கம். இம்மாதிரியே மதங்கள் ஆராதனை மார்க்கங்கள் பலவிதமாயிருப்பினும், மனிதனுக்கு மோக்ஷஸுகம் கொடுத்து நிலையிலிருத்தவேண்டும் என்பதே பொதுநோக்கம். இது எல்லோருக்கும் உண்டு. இம்மாதிரி வெளித்தொழில்களில் பலவிதமாகி இருந்தும் உள்நோக்கம் ஒன்றாகவே இருக்கும் இடங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும்.

51. खलेकपोत न्यायः

ఖలేకపోత న్యాయః

கலேகபோத ந்யாயம்

களத்தில் கிழம், பால்ய, சிசு இந்நிலையை உடைய புறாக்கள் ஏககாலத்தில் வந்து விழுந்து மடியும். இதுபோல எல்லோருக்கும் ஒரே காலத்தில் வரும் ஆபத்து ஸம்பத்து விஷயங்களில் இந்யாயம் உபயோகப்படும். பொதுவாக மரணம், வயது வித்யாஸம், கார்ய அவஸரம், காலநிலை முதலியவைகளை மதியாது ஈவு இரக்கமின்றி வரவேண்டியபொழுது வந்தே தீரும். இதையே, 'இலையுதிர, பூவுதிர பிஞ்சுதிரக் காய் உதிரக் கனியுதிர அடித்துத் தீர்க்கும் சண்டமாருதம்போல் மரணம் இவ்வுலகில் ஈவு இரக்கமின்றி உலவுகிறது' என்று வர்ணிப்பர் பெரியோர். இம்மாதிரியே ரயில் கப்பல் முதலியவைகளில் ஏற்படும் ஆபத்தால் ப்ரயாணிகள் கூட்டங்கூட்டமாகப் பரலோகம் போகும்படி நேருவதுமுண்டு.

52. खल्वाटबिल्वीय न्यायः

ఖల్వాటబిల్వీయ న్యాయః

கல்வாடபில்வீய ந்யாயம்

மொட்டைபில்வப்பழ ந்யாயம். இது காகதாளீய ந்யாயம் போன்றது. அதில் பழம் விழுந்து தற்செயலாய் ஆஹாரமாக ஏற்பட்டதையும், பனை மரத்து அடியில் நிழலுக்கு ஒதுங்கிய மொட்டையன் மண்டையில் பனம்பழம் விழுந்து உடைந்துபோனதையும்பற்றிக் கூறியுள்ளோம். அவைகளே இந்யாயவிஷய விளக்கமாகும்.

நேரில் மல்லுக்கு நிற்காதே — ஒரு மனிதன் உன்னைக் கெடுக்க ஆரம்பித்தால் நீ வெளியில் அவனிடத்திலே மிகவும் தாழ்ச்சியாய் இருந்து உள்ளுக்குள் அவனைத் திரும்பிக் கெடுக்க எவ்வளவு முயலவேண்டுமோ அவ்வளவும் முயலலாம்; அதிகமாய்ச் செய்ய நமக்குச் சக்தியிருந்தாலும் செய்யலாம்; இது ஒரு அவகுணமாகமாட்டாது. ஆனால் வெளியில் அவனிடம் அதிக சிநேகமாய்க் காட்டிக்கொண்டு உள்ளுக்குள் கெடுத்துக்கொண்டே வருவோமாகில் அப்பொழுது துர்க்குணமுள்ளவர்களாவோம்.

தூங்கா விளக்கு

THE UNDYING LIGHT.

ஓர் யுத்தவீரன்—அவன் தனது அரசனுக்காக நன்ருக உழைத்தான். வெகுநாள் உழைத்தான். நாட்டில், போர் எல்லாம் ஓய்ந்து அமைதி நிலேத்ததும், நாட்டிற்காக உழைத்து, உடம்பு முழுதும் யுத்தவடு நிறைந்த அந்த வீரனைக் கூவி 'இனி உன்னுல் எனக்காக வேண்டியதில்லே. உனக்கினிமேல் சம்பளம் கொடுக்கமுடியாது. உனக்குச் சேரவேண்டியதைப் பெற்றுக்கொண்டு, வீட்டைச் சேர். ஸம்பாதிக்க முடியாதவர்க்கிதற்குமேல் பணந்தரமுடியாது' என்று அரசன் கூறினன்.

எளிய வீரன் தான் என்ன செய்வதென்று தெரியாது தத்தளித்தான். தன் வீட்டைநோக்கி அடிவைத்துக்கொண்டு போகையில் வழியில் ஒரு பெரும் வனம் வந்து அடைந்தான். இரவு முந்தியதால், காலே முதல் ஆஹாரம் இல்லாமல் குற்றுயிராய் வந்தவன் அங்கு ஒரு மாடத்தில் தீபவொளி கண்டான். அவ்வீட்டிலிருப்பவள் ஒரு சூன்யகாரி. அவள் வீடுசென்று 'அம்மா! எனக்கேதாவது உணவு தாரும். என் காதடைக்கிறது. கொஞ்சம் ஆஹாரம் கொடுத்து படுக்கவும் கொஞ்சமிடம் கொடுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் உங்கள் காலிலேயே ப்ராணனை விடவரும்' என்று கெஞ்சினன்.

'அஹ்ஹா! பலே! ஸேனையை விட்டுச் சொல்லாது ஓடிவந்தவனுக்கு வெறுமை அன்னமிடுவேன்! யார் அது செய்வார்? ஆனல் உன் நிலேமைக் கனுதாபப்பட்டு அன்னமிடுவேன். நான் சொல்லியவிதம் நடந்தால்தான் அதுவும்.'

'என்னே என்ன செய்யவேண்டும் என்று கட்டளேயிடுகிறீர்?'

'நாளே என்தோட்டம் எல்லாம் கொத்தி செம்மைப்படுத்த வேண்டும்'.

இதற்கு அவன் உடம்பட்டான். மறுநாள் தன்னுல் முடிந்தவரையும் உழைத்தான். ஆனல் ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயம் ஆயும் அவனுல் முழுதும் செய்ய முடியவில்லே.

'ஹா! பார்த்தாயா! இன்றைக்கு? இதற்குமேல் நீ செய்யமாட்டாய்? இங்கு இன்றிரவு தங்கி அந்த மரத்தைவெட்டி எனக்குச் சுப்பலேத்தா' என்று அவள் சொன்னுள்.

வீரனும் அந்நாள் மரத்தை வெட்டினன். அன்று ஸாயங்காலம் கிழவி அன்றிரவும் இருக்கும்படிச் சொன்னுள்.

'நாளேக்கு நீ எனக்கு ஒரு அல்ப கார்யம் செய்ய வேண்டியது. என் வீட்டிற்குப்பின் ஓர் பாழுங்கிணறு உண்டு. அதில் என் தூங்காவிளக்கு விழுந்துவிட்டது. அது அவியாத விளக்கு. அதை நீ எனக்கு எடுத்துத் தரவேண்டியதுதான்' என்று மேலுங் கூறினள்.

மறுநாள் அவனேக் கிணற்றண்டை அழைத்துப் போய் ஓர் கூடையுள் உட்கார வைத்துக் கிணற்றுள் இறக்கினுள். அவனும் தூங்காவிளக்கைக் கண்டு எடுத்துக்கொண்டு தன்னே மேல் எடுக்கும்படி செய்கை செய்தான். அவளும் கட்டின வழியாய் கயிற்றை மேல் இழுக்க வீரனும் விளக்குடன்மேல் கிட்டத்தட்டக் கிணற்றின் மேற்சுவர் நிலேவருமுன், தன்கையை நீட்டி அக்கிழவி வீரன்கையிலிருந்து விளக்கைவாங்கப் பார்த்தாள். அவளுடையகெட்ட எண்ணத்தைக்கண்டு அவன் 'என்னே பூமிமேல் வரவிட்டால் அன்றி விளக்கைத் தரமாட்டேன்' என்ருன். அந்தச் சூன்யகாரிக்குக் கோபமிஞ்சியது. அவனேக் கிணற்றில் தள்ளிவிட்டு தன் வீடு போனுள். அவ்வீரன் கிணற்றின்கீழ் ஈரமாகிய சேற்றில் அமுங்கிக் கிடந்தான். தூங்காவிளக்கு எரிந்தவண்ணமாக இருந்தது. அதனுல் என்னப்ரயோஜனம். வயிற்றுக் கன்னமில்லாமல் அவன் கதை யமனூர்க்கு ஓலே எழுதுவதா யிருந்தது. சற்றுநேரம் என்ன செய்வதென்று சிந்தாஃக்ராந்தனுக விருந்தான். கடைசியாக ஒன்றுந் தோன்ருது விளக்கில் தொங்கிய தூண்டுகோலால் விளக்கைத் தூண்டினன். அதிலிருந்து சுடர்கள் கீழ் விழுந்தன. அப்பொழுது அங்கு ஒரு ஸேவகன் எதிர் வந்து,

'ஐயா! எனக்கென்ன வேலே இடுகிறீர். தயவு செய்யும்' என்ருன்.

'உன்னேயேன் நான் வேலேசெய்யச் செய்யவேண்டும்.'

'நீங்கள் கூறியதெல்லாம் நான் செய்துதான் தீர வேண்டும்.'

'ஆனல்ஸரி என்னேக் கிணற்றுக்கு வெளியில்விடு.'

அந்த ஸேவகன் வீரனேப்பாதாளமார்க்கமாய் தூங்காவிளக்கோடும் அழைத்துக்கொண்டு அந்தச்சூன்யகாரிசேமித்திருந்த பொருள்குவிய லிருக்குமிடத்தைக் காட்ட, தன்னுல் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய பொருளே எடுத்துக்கொண்டு பூமிமேல் வீரன் வந்தடைந்தான். உடனே 'நீ போய் அக்கிழவி காலுங்கையுங் கட்டி ந்யாயவாதியின் முன்விட்டு ந்யாயம் நடத்து' என்ருன்.

அக்கிழவிக்கு முள்ளம்பன்றி வாஹனமிட்டு அவளை கூக்குரலிட கழுவிற்கு ஆவாஹனம் செய்து கழுகுக்கு இரை ஆக்கினன். பின் ஓடிவந்து,

'ஐயா எனக்கின்னம் என்ன வேலை இடுகிறீர் தயவு செய்யும்' என்றான்.

'இப்பொழுது எனக்கு உன்னால் ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நான் கூப்பிட்டபொழுது வா.'

'நீங்கள் என்னைக் கூப்பிடவேண்டியதில்லை. இந்தத் தூங்காவிளக்கை சுடர்விழத் தூண்டினல் நான் வருவேன்' என்று சொல்லி மறைந்தான்.

வீரனும் தான் எவ்வூரில் இருந்து பிரயாணப்பட்டானோ அவ்வூரே அடைந்து ஒரு வீடுவாங்கி அங்கு அமர்ந்தான். வீட்டை நன்றாக அலங்கரித்துப் பார்வைக்கு மிக அழகியதாகத் தோன்றும்படிச் செய்தான். பின் தூங்காவிளக்கைச் சுடர்விழத் தூண்டினன்.

'ஐயா! என்ன வேலை இடுகிறீர்' என்று சேவகன் தோன்றினன்.

'நான் இவ்வரசனை மனஃபூர்த்தியாக வழிபட்டேன். என்னை அவன் தயையின்றித் துரத்தினன். அவனுக்குப் புத்தி வரும்படிச் செய்யவேண்டும்.'

'நான் என்ன செய்யவேண்டும்'

'இன்று இரவு அரசன் அந்தஃபுரம் சென்று அவன் மகளை எனக்கு இன்று ஊழியஞ்செய்யக்கொண்டுவா.'

'எனக்குச் செய்வது எளிதுதான். உமக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்கலாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு மறைந்தான்.

அன்றிரவு அரசன் மகளைக் கவர்ந்து வந்தான்.

'அஹ்ஹா! வந்தாயா? வா. துடைப்பம் எடுத்து இவ்வறையை விளக்கு.' பெருக்கி ஆனதும் தனது கால் செருப்பை அவள் மேல் எறிந்து 'இதை நன்றாகத் துடை' என்றான். ஒன்றும் சொல்லாது அவ்வேலையும் செய்தாள். அறைக்கண் மூடிக்கொண்டே செய்தாள். காலை ஆனதும் மறுபடியும் அவளை அவள் அறையுள் சேவகன் ஒருவரும் அறியாது விட்டுவிட்டான்.

காலை எழுந்ததும் அந்த ராஜகன்னிகை தன் தகப்பனைப் பார்த்து 'என்ன கெட்ட கனாக்கண்டேன் நான்' என்று இரவில் தான் வீரன் வீட்டில் செய்ததெல்லாம் சொல்லிவிட்டு 'ஆனல் உடம்பெல்லாம் நான் வாஸ்தவமாகச் செய்தாற்போல் வலிக்கிறது' என்றும் சொன்னள்

'ஒருவேளை அது கனவாய் இராது. நிஸ்சயமாக நடந்திருக்கலாம். ஆகையால் நான் சொல்வதைக் கேள். உன் மடி நிறைய கடலையை வைத்துக்கொள். உன்னைக் கொண்டு செல்லும் வழி முழுதும் இறைத்துக்கொண்டே போ. அது வழியைப் பின் கண்டுபிடிக்க வழிகாட்டும்' என்று அரசன் கூறினன்.

இதை எல்லாம் அந்த ஸேவகன் ஒளித்துக்கொண்டே கேட்டிருந்ததினல் ஊரில் உள்ள தெருவெல்லாம்கடலையை இறைத்து இருந்தான். இரவு எல்லாம் வேலை செய்து வந்த ராஜகன்னியை யார் அவ்வாறு உழைக்கும்படி செய்திருக்கலாம் என்று அறிவது அஸாத்யமாகிவிட்டது. ஊரிலுள்ள சிறுவர்கள் எல்லாம் நேற்று இரவு கடலைமழை பெய்து இருக்க வேண்டுமென்று கூவிக்கொண்டு கடலையைப் பொறுக்கித் தின்றார்கள்.

'இன்று வேறு யோசனை செய்யவேண்டும். உன் படுக்கைக்குப் போகுமுன் உன் காலில் இருக்கும் ஒரு சிலம்பைவீட்டில்வைத்துவிட்டுப்போ. கொண்டுபோகப்படும் இடத்தில் மற்றொன்றை வைத்துவிட்டுவா. நான் அதைக் கண்டுபிடிக்கும்படிச் செய்வேன்' என்று அரசன் கூறினன். இதை முழுதும் ஸேவகனும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பொழுது போனதும் வீரன் அரசன் மகளைக் கொண்டுவரும்படி ஸேவகனோடு சொல்லினன். 'இன்றைக்கு என் மனம் அலைகிறது. என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. நான் அப்பெண்ணைக் கொண்டுவரத் தடையில்லை. சிலம்பை அவர் இங்குக் கண்டுவிட்டால் உன் கதி என்னவாகும்' என்று ஸேவகன் மேலும் கூறினன்.

'நான் சொல்லியதை நீ செய்' என்று வீரன் மொழிந்தான்.

மூன்றுநாள் இரவும் அரசன் மகள் வீரன் வீட்டில் சிறு வேலைகள் எல்லாம் செய்தாள். காலைபொழுதுவிடிவதற்குமுன் அப்பெண் படுத்து உறங்கும் அறையுள் விடப்பட்டாள். அரசனவன் ஊர் முழுதும் சோதனை செய்து வீரன் வீட்டில் சிலம்பைக் கண்டு எடுத்தான்.

ஸேவகன் தூண்டியதால் ஊரைவிட்டோடப்போகும் பொழுது அரசனுடைய கொத்துவால் ஸேவகர் அவனைப்பிடித்து டாணாவிலடைத்தார்கள். ஓடிய அவஸரத்தில் தனது தாங்காவிளக்கை விட்டு மறந்து வந்த வீரன் கையில் கொஞ்சம் பணமிருப்பதைக் கண்டு அங்கு கண்ட தன்னினத்தான் ஒருவனைப் பார்த்து 'நான் இருந்தவீட்டில் சில சாமான்களை வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டேன். அதைக் கொண்டு வந்தால் சில வரா

ஹூன்கள் தருவேன்' என்ருன். அவனும் சென்ற வைகளை எடுத்து வந்தான். பெட்டியுள் சேமித்து வைத்திருந்த தூங்காவிளக்கைக் கண்டதும் அவன் ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. தான் தனியாயிருக்கும் பொழுது அவ்விளக்கை சுடர் விழும்படித் தூண்டி ஞன்.

உடனே ஸேவகன் 'பயப்பட வேண்டாம். ஒன்றும் தீங்குண்டாகாது. பொறுமையாக அவர் எங்கு அழைத்துப்போனலும் போங்கள். தூங்காவிளக்கை மாத்ரம் மறவாதிரும்' என்று மறைந்தான்.

மறுநாள்தான் விசாரணை. விசாரணை நடந்தது. அவனைக்கழுவிலேற்றும்படிஉத்தரவிட்டார்கள். அவன் ஒரு தப்பும்செய்யாதிருந்தும் அவனைத்தண்டித்தார்கள். அவனைக் கழுமரத்தின் அருகு கொண்டுபோகும் வழியில் எனக்கு ஒரு அபீஷ்டமிருக்கின்றது. என் கடைசி வரம் அது. அதைத் தாரும் என்றுஸேவகன்கேட்டான்.

'உனக்கென்ன வேண்டும்' என்று அரசன் கேட்டான். 'ஒன்றுமில்லை. நான் எப்படி இருந்தாலும் சாவடைவது நிச்சயம். எனக்கு மோக்ஷமுண்டோ இல்லையோ என்பதுமாத்ரம் ஸந்தேஹம். அதற்கோர் சகுனம் பார்க்கவேண்டும். அதுவும் ஒன்றுமில்லை. இந்த விளக்கைத் தூண்டி, சுடர்விழுந்தால் அதுபோதும். இதுதான்.'

'இதுதானு! ஆயிரம் தடவை செய்துகொள்.'

வீரனும் தனது விளக்கைத் தாண்டி சுடர்விழச்செய்தான். ஸேவகன் தோன்றி 'ஐயா நான் என்ன செய்யவேண்டும்' என்று கைபொத்தி வாய்பொத்தி வணக்கத்துடன் கேட்டான்.

'இந்த அநீதி நடத்தும் நியாயாதிபதிகளைக் கொல். அந்தக் கொலைபாதக அரசனை விடாதே' என்ருன் வீரன்.

அந்த ஸேவகன் எல்லாரையும் நொக்கி நுறுக்கி த்வம்ஸம் செய்தான். அரசனையும் மிக வருத்தி 'என் ராஜ்யம் என் பெண் இரண்டையும் உனக்குத் தருகிறேன் ; விட்டுவிடும்படிச் செய்' என்று கெஞ்சும்வரை வீரன் அவனை விடும்படி உத்தரவு கொடுக்கவில்லை.

இனிமேல் நான் கதை சொல்ல முடியாது. படிப்பவர்காள்! நான் இனி என்ன சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. கதையின் முடிவை நீங்களே முடித்துக் கொள்ளலாம். நான் கதையை இனி வளர்க்கமாட்டேன். வந்தனம்! போய்விட்டு வருகிறேன்.

வஸ்து தத்துவம்

CHEMISTRY

தண்ணீர் வகைகள்

NATURAL WATERS

மழை ஜலம்.—சுபாவத்தில் அகப்படும் நீர்களுள் மழை நீரே மிகச் சுத்தமானது. அல்லாமலும், மற்ற நீர்களுக்கு மழைநீரே காரணமாயிருக்கிறது. பூமியின்மேல் பெய்கின்ற மழைஜலத்தின் ஒருபாகம் ஆறுகள், ஓடைகள் முதலியவை வழியாக ஓடுகிறது; ஒரு பாகம் பூமியின் வெடிப்புகள், துவாரங்கள் முதலியவைகளின் வழியாய் கீழே போய்த்தங்கி, மற்ருேரிடத்தில் ஊற்ருக மறுபடி வெளியே வருகிறது; மழை ஜலத்தில் சிறுபாகம் மரம் செடிகளால் குடிக்கப்படுகிறது; கொஞ்ச ஜலம் சூரிய வெப்பத்தினல் ஆவியாக மாறுகிறது. பூமியில் எல்லாவிடங்களிலும் மழை ஒரேமாதிரியாகப் பெய்வதில்லை. மலைப்பிரதேசங்களிலும், காடுகள் நிறைந்த விடங்களிலும் மழை அதிகமாகப் பெய்கிறது.

மழைஜலம் பூமியில் கிடைக்கும் நீர்களுக்குள் மிகச் சுத்தமானதா யிருந்தபோதிலும், இதிலும் அநேக அசுத்த வஸ்துக்கள் கலந்துவிடுகின்றன. மழைஜலம் ஆகாயத்தினின்று கீழே விழும்போது, நடுவிலிருக்கும் காற்றையும், அதிலுள்ள கரியமலவாயு முதலியவைகளையும், கரைத்துக்கொண்டு வருகிறது. அல்லாமலும்காற்றில் மிதந்துகொண்டிருக்கும் பொடிபோன்ற தூசிகளையும், மண்ணையும் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறது. ஆனல் இப்படிக் காற்றிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட அசுத்தம் மிகச் சிறிதே. மழைஜலம் பூமியின் மேல் விழுந்து ஓடும்போது அத்தரையின்மேலிருக்கும் அசுத்தங்களை யெல்லாம் அடித்துக்கொண்டுபோகிறது. இந்த ஜலம் மிக அசுத்தமானது. அழுகின இலைகள், கறி, பட்சிகள், சிறு பிராணிகள் முதலியவைகளின் அசுத்தங்கள், ஆகிய இவைகள் பூமியின்மேல் விழுந்த மழைஜலத்தில் கலக்கின்றன. இந்த ஜலத்தைச் சுத்தி செய்ய, வடிகட்டுவது போதுமேயாயினும், இதைக் காய்ச்சி ஆவியாக்கி, மறுபடி ஆவியைக் குளிரச்செய்வதே நல்லது. இப்படிச்செய்தால், எவ்வளவு அசுத்தமான நீராயினும் மிகச் சுத்த நீராய்விடும். ஆனல் இம்மாதிரிச் செய்வது சாதாரணமாய் வீடுகளில் முடியாத காரியம். ஆகையால் நாம் எப்பொழுதும் தண்

ணீரைக் காய்ச்சி, பிறகு வடிக்கட்டிச் சாப்பிடுவதே மிகவும் நல்லது.

ஆற்றுநீர்.—பூமியின்மேல் விழுந்த ஜலம் தரையின் வழியாய்ப் பல நீர்த்தாரைகளாய் ஓடி, ஒன்று சேர்ந்து ஒரு சிற்ருறு ஆகின்றது. ஆகையால் ஆற்றின் நீர் தரையின்மேலிருந்த அசுத்தங்களையெல்லாம் அடித்து வரும். ஆறு ஓடிவரும் தரையானது உறுதியான பாறையாயும், மணலாயுமிருந்தால் அதிக அசுத்தங்கள் அந்நீரில் இரா. சாதாரணமாய் மண்ணையும், தழைகளையும், சில உலோக வஸ்துக்களையும் ஆற்றுநீர் அடித்துவரும். இந்நீரை முன் சொன்னதுபோல் சுத்தம் செய்துவிட்டால், நமது உபயோகத்துக்கு மிகச் சிறந்த நீராகும்.

ஊற்றுநீர்.—மழைஜலம் கீழே விழுந்து மணல் தரையின் வழியாய்ப் போகும்போது, மணலால் உறிஞ்சப்பட்டு நீர் பூமியின் கீழே போகிறது. பூமியிலுள்ள வெடிப்புகளின் வழியாகவும் நீர் கீழே போவதுண்டு. இந்த நீர் பூமியின் தரைமட்டத்திற்குக் கீழே ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. நாம் பூமியின் கீழ் தோண்டும்போது காணப்படும் ஜலம் இதுதான். சிற்சில தாழ்வான இடங்களில் சிறு துவாரங்களிருக்க, அவைகளின் வழியாய் இந்த நீர் மறுபடி பூமியின்மேல் ஊறி வருகின்றது. இதைத்தான் நாம் ஊற்றுநீரென்று சொல்லுகிறோம். இது கொஞ்சம் சுத்தமான நீர், பூமியின் கீழேபோய், அங்கு தங்கி,பிறகு மேலேவரும்போதெல்லாம் சிறு துவாரங்களின் வழியாய்ச் செல்லவேண்டியிருப்பதால், அந்த நீரில் தங்கியிருந்த களிமண், தழைகள் முதலியவை தடுக்கப்பட, நீர் மாத்திரம் வருகின்றது. ஆகையால் ஆற்றுநீர் கலங்கியிருக்க, ஊற்றுநீர்மட்டும் வடிகட்டப்பட்ட நீர்போல் தெளிவாயிருக்கிறது. ஆனல்இந்தஊற்றுநீரைமிகச்சுத்தமான நீரென்று சொல்லமுடியாது. இந்த நீரில் மண் தூசி முதலிய அசுத்தங்கள் இல்லாவிட்டாலும், இதுபோகும் பூபாகத்திலுள்ள உப்பு முதலிய வஸ்துக்களைக் கரைத்துக் கொண்டு வருகிறது. இந்நீர் சாதாரணமாக உப்பு, சீமைச்சுண்ணும்பு, மஹாக்நீஷச்சுண்ணும்பு, நவாச்சாரம் முதலிய வஸ்துக்களைக் கரைத்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆனபோதிலும் இது சற்றுச் சுத்தமான நீர்தான். இதைக் காய்ச்சி நாம் உபபோகிக்கலாம்.

கடல் நீர்.—சுபாவத்தில் கிடைக்கின்ற நீர்கள் எல்லாவற்றிலும் கடல்நீர் மிக அசுத்தமானது. கடலில் வந்து விழுகிற ஆறுகளெல்லாம் பூமியின் வழியாய் ஓடி வரும்போது, அங்கங்கு இருக்கும் வஸ்துக்களையெல்லாம் கரைத்து வந்து கடலில் தள்ளுகின்றன. இப்படிக் கடலில் தங்கும் வஸ்துக்கள் அதிகரிக்கின்றன. ஆனல் சூரிய வெப்பத்தினுல் கடல் நீர் ஆவியாக மாறும்போது, நீர்மாத்திரம் குறைவதே தவிர அதிலுள்ள வஸ்துக்கள் ஆவியாக மாறி போகவில்லை. ஆகையால் கடலிலுள்ள அசுத்த வஸ்துக்கள் வரவர அதிகரிக்கின்றன.

கடல்நீரில் ஏராளமாயிருக்கும் வஸ்து கடலுப்பு. இந்த உப்பு நமக்கு ஒரு மிகவும் உபயோகமுள்ள வஸ்து. உப்பில்லாமல் ஒரு மனிதனும் வசிப்பதில்லை. இதைத் தவிர பொடாஸ் உப்பு, மஹாக்நீஷ உப்பு, சீமைச்சுண்ணும்பு முதலியவைகளும் கடல் நீரில் கரைந்திருக்கின்றன. நூறு பங்கு கடல் நீரின் எடையில், சுமார் $2\frac{3}{4}$ பங்கு சாதாரண கடலுப்பும், சுமார் $\frac{3}{4}$ பங்கு பாக்கி உப்புகளுமிருக்கின்றன. இக் கடல் நீரைக் காய்ச்சி ஆவியாக்கி, மறுபடி இந்த ஆவியை நீராகக் குளிரச்செய்தால், இது நல்ல சுத்த நீராகும். இதை நாம் குடிப்பதற்கும், சமையல் செய்வதற்கும் உபயோகிக்கலாம். கப்பல்களில் பிரயாணம் செய்யும்போது, மனிதர்கள் கடல்நீரை இம்மாதிரி சுத்தம் செய்துதான் உபயோகிக்கிறார்கள்.

M. R. சுப்பிரமணிய ஐயர் பி. ஏ., எல். டி.

பக்தியுள்ள தாயின் ஜெபம்.—நியுயோர்க்கிலுள்ள சாமர்வில்லி என்னுமிடத்தில் ஒரு துஷ்ட வாலிபனையுடைய ஒரு பக்தியுள்ள தாயிருந்தாள். ஒருநாள் அந்த அம்மாள் அன்றுமாலை தன் மகனை வெளியே எங்கும் போகாமல் தன்னேடிருக்கும்படி மிகவும் கெஞ்சிக்கேட்டாள். அதற்கு அவன், அம்மா நான் உங்கள் வார்த்தையின்படி செய்யமுடியாது; வெளியே நான்போய் என் சிநேகிதரோடு சந்தோஷமாயிருந்து விடிந்த பிறகு வருவேன் என்றான். அதற்கு அந்த அம்மாள், என்மகனே! நீ வீட்டுக்குத் திரும்பி வரும்வரையில் நான் தூங்காமல் கடவுளை உன்னைக் காப்பாற்றும்படி உனக்காகச் செபித்துக் கொண்டே இருப்பேன் என்பதை நீ நினைத்துக் கொண்டு போ என்று சொன்னுள். அப்போது மகன் தன் தாயை ஏசிப்பேசிச் சபித்து வீட்டைவிட்டுப் போய் அன்று இரவெல்லாம் தன் கெட்டதோழனேடு துர்ச்சனமா யிருந்து விடியற்காலை நாலுமணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்து சன்னல்தட்டுகள் வழியாய் வீட்டில் விளக்கு எரிவதையும் தன் தாயார் தூங்காமலிருந்து தனக்காகச் செபித்துக்கொண் டிருப்பதையும் பார்த்து அவள் செய்த ஜெபத்தை உற்றுக் கேட்டுக் கொண்டிருந்து பிறகு தன் அறையில்போய்ப் படுத்துக்கொண்டான். தூக்கம் வரவேயில்லை. தாயின் ஜெபத்துக்குச் செவிகொடுத்து அவன் மனதில் நல்லெண்ணமுண்டாகக் கடவுள் தூண்டினர். அவன் மனம் வாதனைக்குள்ளாகித் தன் சீர்கெட்ட ஜீவியத்தை நினைத்துத் துக்கப்பட்டுக் கண்ணீர்விட்டு நல் வழிக்குத் திரும்பினன்.

கல்யாணி

KALYANI *

4-ம் அதிகாரத் தொடர்ச்சி

மனோகரமான ஒவ்வொரு இடத்தைப்பற்றியும் ஒவ்வொரு ஐதிகம் புராண கதைகளில் சொல்வது போல், இந்த ஊற்றிற்கும் அற்புதமான கதையொன்றுண்டு. அநேக வருஷங்களுக்கு முன் இவ்விடத்திற்குச் சமீபத்தில் ஒரு புனபதி வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கையில் அழகிய ஒரு பெண்ணை அங்கே கண்டு மயங்கினன். பிறகு இருவரும் அடிக்கடி சூரிய அஸ்தமன சமயத்தில் அங்கே சந்திப்பார்கள். அவளுடைய தேககாந்திபோல் மன ஒளியுமிருந்ததால் அவளிடத்தில் அவனுக்கு அதிக ஆசை பிறந்தது. பிறாறியாமலிருந்ததால் இன்பச்சுவை விருத்தியாயிற்று. அவள் எப்பொழுதும் அவ்வூற்றிற்குச் சமீபத்திலேயே தோன்றி மறைவாள். அவளுக்கும் அதற்கும் பிறரால் அறியக்கூடாத சம்பந்தமொன்றிருப்பதாக அவன் தீர்மானித்தான். அவர்கள் சகவாசத்திற்கும் அவள் ஏற்படுத்திய சில நிபந்தனைகள் அதில் பரமரகசியம் ஒன்றிருப்பதாகச் சூசிப்பித்தன. வாரத்தில் ஒருமுறைதான் சந்திக்கவேண்டும். அது வெள்ளிக்கிழமையா யிருக்க வேண்டும். பக்கத்துக் கிராமக்கோவிலில் சந்தியா கால பூஜை மணி அடித்தவுடன் அவள் போய்விட வேண்டும். இவ்விதம் நடந்துவந்ததை அவன் குலகுரு அறிந்து, அது ஒரு பிசாசாயிருக்க வேண்டுமென்றும், அதனுடன் சகவாசஞ்செய்வதால் இம்மை மறுமைகளுக்குத் தீங்கு நேரிடுமென்றும், சொல்லித் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தை வற்புறுத்தி நிலைநிறுத்தமோகினியுடன் சம்பந்தமுடையவர்கள் பட்டபாடுகளைக் காட்டப் புராணங்களிலும் கதைகளிலுமிருந்து அத்தாட்சிகள் கூறி, குறித்த நாழிகைக்குமேல் கொஞ்சம் தாழ்ந்தால் அப்பிசாசின் மெய்யுருவம் வெளிப்படுமொகையால் அவ்விதம் செய்து பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்று சொன்னான். தன் குரு எதிர்பார்ப்பது நடக்கமாட்டாதென்கிற நம்பிக்கை அவனுக்கிருந்தாலும், அப்படிச் செய்வதால் யாது நேரிடுமென்பதை யறியும் ஆசையால் அப்புனபதி அதற்கிணங்கினன்.

குறித்த காலத்தில் வழக்கம்போல் ஒருநாள் தலைவனும் தலைவியும் சந்தித்தார்கள். முன்செய்த ஏற்பாட்டுப்படி காலசந்தி மணியடிக்கச் சிறிது காலம் தாமதித்தது. அப்பொழுது அம்மோகினியின் வெளித்தோற்றம் மாறுதலடையாவிட்டாலும், திடீரென்று ஏங்கிச் சத்தமிட்டெழுந்து, தலைவன் தன்னைத் தழுவியிருந்ததை நீக்கிக்கொண்டு, தான் போவதாயும் திரும்பி வரப்போகிறதில்லையென்றுஞ் சொல்லி அவ்வூற்றில் முழுகிக் கண்ணுக்குத் தோற்றாமல் மறைந்தனள். அவளதில் இறங்கவே இரத்தத்தால் சிவப்பாகிய நீர்க்குமிழிகள் தோன்ற, மனந்தடுமாறி அந்தப் பிரபு தன்னுடைய ஆய்ந்தறியாத அவிவேகச்செய்கையால் அத்புதமும் இரகசியமுமான அப்பெண்மணி இறந்தனளென்று கண்டான். அவள் ஸௌந்தரியத்தைப்பற்றி ஞாபகமும் தான் செய்ததைப்பற்றிய அனுதாபமும் அவனை வருத்த, அதற்கு இரண்டொரு மாதங்களுக்குள் ஒரு யுத்தத்தில் அவன் தன்னுயிரைத் துறந்து அதற்குப் பிராயச்சித்தஞ் செய்தவனானன். ஆனல் அவனிறப்பதற்கு முன்னமேயே தன் காதலியின் ஞாபகார்த்தமாக அவள் வாசஸ்தலமாகத் தோற்றிய அப்புனித ஊற்றை மற்றவர்கள் தொட்டு அசுத்தமும் அழுக்குமாக்காதபடி அழகான ஒரு கட்டடம் கட்டி அதைப் பத்திரப்படுத்தினன். அக்கட்டடம் உடைந்த துண்டுகள்தான் இப்பொழுது பக்கத்தில் சிதறிக் கிடந்தவை. அதுவே புனபதி வமிச நாசத்திற்கு அங்குரார்ப்பணமாயிற்று.

அவ்வூற்றைப்பற்றிச் சாதாரணமாகச் சொல்லுகிற கதை இது. அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஆசையில்லை என்ற சங்கையால் அவளைக் கொன்று அவன் அதில் எறிந்ததாகக் கூறுவர் சிலர். சிலர் அது அன்னிய சமயத்தவரின் கட்டுக்கதை யென்றனர். ஆனல் அது புனபதி வமிசத்தினர்க்கு ஆபத்து ஸ்தலமென்றும், அதன் சமீபத்தில் போவதும் அவ்வூற்றுச்சலத்தைக் குடிப்பதும் அவர்களுக்கு அனிஷ்ட சூசகமென்றும் சகலரும் சொன்னர்கள்.

இந்த அமங்கல இடத்தில், இறந்தவள்போல் அதிக நேரம் மூர்ச்சையற்றிருந்த கல்யாணி மயக்கம் தெளிந்தாள். சீரணமாயிருந்த சுவரின் ஒரு பக்கத்தில் அவள் முதுகைச் சாத்திவைத்திருந்தது. மயக்கம் நீங்க அவளைப் பாதுகாத்துக்கொண்டு நின்றவன் தெளித்த அபரிமிதமான தண்ணீரால் நனைந்திருந்த ஆடைநீர்சொட்டிக்கொண்டு அவளுடைய அழகிய மிருதுவான மேனியில் ஒட்டியிருந்தது.

அவளுக்கு ஸ்மரணையுண்டானதும், தன் மூர்ச்சைக்குக் காரணமாகிய அபாயம் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

* An adaptation of Sir Walter Scott's **Bride of Lammermore.**

வரவே தன் பிதாவைப்பற்றிய ஸ்மாரகமுண்டாயிற்று. சுற்றிப்பார்த்தாள். அவனைக்காணவில்லை. "என் பிதா, என் பிதா" என்று சொல்ல மாத்திரமே அவளால் முடிந்தது. "வீரசேனன் சௌக்கியம். க்ஷேமமாயிருக்கிறான். சற்று நேரத்தில் உன்னிடம் வந்து சேருவான்" என்று ஒரு அன்னியன் பக்கத்தில் நின்று சொல்வதைக் கேட்டாள்.

"நிச்சயந்தானா! அந்தக் காளை எங்களுக்கு அதிகச் சமீபத்தில் வந்திருந்தது. என்னைத்தடுக்காதே. என் தகப்பனைத் தேட நான் போகவேண்டும்" என்று சொல்லிக் கல்யாணி எழுந்தாள். ஆனால் தான் நினைத்ததை முடிக்கப் போதுமான பலமில்லாதிருந்ததால் அவள் சாய்ந்திருந்த கற்சுவரில் விழுந்து காயப்படாமலிருக்க, அவள் பக்கத்திலிருந்த அன்னியன் அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொள்ளாமலிருக்க முடியவில்லை. ஆகிலும் அழகுள்ள ஒரு பெண்ணுக்கு அபாயம் வாராமல் ஒரு வாலிபன் இடை விலக்குகையில் சாதாரணமாயுண்டாகாத க்ஷணிக அப்பிரியத்துடன் அவன் அவளை ஏந்தினான். ஏனெனில் திடகாத்திரனாகிய அவ்வாலிபன் அற்பமாகிய அவளைத் தூக்கமுடியாதவன் போல, ஒரு நிமிஷங்கூட அவளைத் தன் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்ற மோகம் சற்றுமற்றவனாய் அவள் முன்னிருந்த கல்லின்மேல் அவளைச் சடக்கென வைத்துவிட்டுச் சில அடிதூரத்தில் நின்றுகொண்டு "வீரசேனன் க்ஷேமமாயிருக்கிறான். இப்பொழுதே இங்கே வருவான். அவனுக்காக நீ வருந்தவேண்டாம். நல்லூழினால் ஆச்சரியமாக அவன் காப்பாற்றப்பட்டான். நீ அதிகமாகக் களைத்திருக்கிறாய். என்னிலும் அதிகத் தகுதியான உதவி வருகிறவரை நீ எழுந்திருக்க நினைக்கக்கூடாது" என்று மறுபடியும் பரபரப்புடன் சொன்னான்.

அப்பொழுது பூரணமான போதம் திரும்பி வந்துவிட்ட கல்யாணி திரும்பி அன்னியனைக் கவனமாகப் பார்க்க இயற்கையாய் நேரிட்டது. ஆசிரயம் அவசியமான ஒரு கன்னிகைக்குக் கைகொடுத்துதவ மனமற்றவனுக்கவாவது அல்லது அவனுடைய சகாயத்தை அவள் மறுதலிக்கத் தூண்டக்கூடிய தோற்றமாவது அவனிடத்திலில்லை. அவன் தரித்திருந்த வேட்டையுடுப்பால் அவன் பெரிய அந்தஸ்துள்ள வமிசத்தனென்று தெரிந்தது. தலையில் போட்டிருந்த குல்லா முகத்தை அநேகமாக மூடியிருப்பினும், சற்றுக் கடுகடுத்த முகமும், அழகும், லாவண்யமும், கம்பீரமுமுடைய தேகமும் உடையவனென்று கண்டாள். இராசபமான மனச்சஞ்சலத்தினாலோ அல்லது எப்பொழுதும் மனவெறுப்புச் சிந்தையிலிருப்பதாலோ வாலிபத்தின் முககாந்தியும் கபடமற்ற உல்லாசமும் ஜ்வலிக்க வேண்டிய அவன் முகம் பொலிவிழந்திருந்தது. அவன் முகத்தைப் பார்த்தால் அவனிடத்தில் கருணை அல்லது பயபக்தி அல்லது சந்தேகம் அல்லது வினோதம் தோன்றாமலிராது.

விவரிக்க இவ்வளவு நேரஞ் சென்ற சாயலைக் கல்யாணி ஒரு நிமிஷம் பார்த்தவுடன் தெரிந்துகொண்டாள். அந்த அயலவனுடைய கண்களை அவள் கண்கள் சந்தித்தவுடன் நாணத்தாலும் பயத்தாலும் தரையை நோக்கித் தலைகவிழ்ந்து நின்றாள். ஆனாலும் பேசவேண்டிய அவசரமிருந்தது. அல்லது அவள் அவசரமிருப்பதாக நினைத்தாள். பதறிய பேச்சுடன் தன்னையும் தன் பிதாவையும் காப்பாற்றின மகா புருஷன் அவனாகத்தானிருக்கவேண்டுமென்ற நிச்சயத்துடன் தன்னுடைய ஆச்சரியமான இரட்சண்யத்தைப் பற்றிச்சொல்லத்தொடங்கினாள்.

நன்றியறிதலைக் காட்டும் அவள் வார்த்தைகளைக் கேட்கக் கூசியவனைப்போல் சடக்கென "அம்மா! உன்னைக் குலதேவதையாக மதிக்கக்கூடியவர்களின் ஆதரவுக்குள் உன்னை விடுகிறேன்" என்று கடுஞ்சொல்லாகாவிட்டாலும் கண்டிப்புடனும் ஆனால் அதிக இனிமையாயும் பதில் சொன்னான்.

அவன் மறுமொழியின் உபயார்த்தத்தைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து கபடமும் நடிப்புமில்லாத க்ருதஜ்ஞதையுடன் தன்னைக் காப்பாற்றினவனுக்குப் பிழை செய்தல் என்கிற எண்ணத்தை வெறுத்தவளாய், "எங்களுக்கு நீர்செய்த நன்றிக்காக உமக்கு நான் வந்தனம் அளித்த வார்த்தைகள் உசிதமாகவில்லைபோலிருக்கின்றன. நான் சொன்னவை எனக்கு ஞாபகமில்லை. அப்படித்தானிருந்திருக்கவேண்டும். என்னுடைய பிதா, மந்திரி, வருகிறவரை இருந்து அவனுமக்கு வந்தனமளித்து உமது பெயரை அவன் தெரிந்துகொள்ள இடம்கொடுக்க விரும்புகிறேன்" என்றாள்.

"என் பெயர் அவசியமில்லை. உன் பிதா—இல்லை, வீரசேனன்—கூடிய சீக்கிரத்தில் அதைத் தெரிவதால் எவ்வளவு பிரியப்படுவானோ அவ்வளவும் பெரும்படி தெரிந்துகொள்ளுவான்" என்றான்.

"நீர் அவன் விஷயத்தில் தப்பபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறீர். தனக்காகவும் எனக்காகவும் அவனும்மி

டத்தில் நன்றியறிதலுள்ளவனுக விருப்பான். உமக்கு என் பிதாவைப்பற்றித் தெரியாது. அல்லது அவன் அம்மிருகத்தின் கோபத்திற்கு ஆளாயிருக்க அவன் சுகமாயிருக்கிருனென்று கதைசொல்லி என்னைவஞ்சிக்கிறீர்" என்றுள்.

இந்த எண்ண முதித்தவுடன், தரையிலிருந்து குதித்தெழுந்து ஆபத்து நேர்ந்த சோலையை நோக்கிச் செல்ல முயன்றுள். அவளுக்குதவி செய்ய விருப்பம் ஒருபக்கத்திலும் அவளிஷ்டம்போல் அவளை விட்டு விடப் பிரியம் மற்றொரு பக்கத்திலும் அவனை இழுக்க அவன் கொஞ்சம் தாமதிக்கிறதாகத் தோற்றினுலும், சாதாரண பூததயையால் அவன் அவளைப் போகக் கூடாதென்று பிரார்த்தித்துத் தடையுஞ் செய்தான்.

"அம்மா! உயர்குலப் பிறப்பையுடைய நான் ஆணை யிடுகிறேன். நான் சொல்வது உண்மையே. உன் பிதா க்ஷேமமா யிருக்கிருர். காட்டுமிருகங்கள் மேய்ந்த இடத்திற்குப் போக நீ முயன்றுல் பெரிய அபாயத்திற் குள்ளாவாய்" என்றுன். அவன் சொன்னதையும் கவனியாமல் அவள்போக ஆரம்பித்த பொழுது "நீ போகத்தான் போகிருயானுல், உனக்கு ஊன்றுகோலாக நானிருப்பது அதிக உசிதமில்லை யானுலும் என் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நட" என்றுன்.

அவன் சொன்ன சூசனையைக் கவனியாமல் அவனுடைய வார்த்தையைப் பிடித்துக்கொண்டு "நீர் ஒரு ஆண்பிள்ளையானுல், குலீனரானுல் என் பிதாவைக் கண்டுபிடிக்க எனக்கு உதவி செய்யும். நீர் என்னை விட்டுப்போகக்கூடாது. என்கூடப் போகவேண்டும். நாமிங்கே பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவன் ஒரு வேளை அங்கே இறந்துகொண்டிருப்பான்" என்றுள்.

நியாயம் சொல்லுவதையும் மன்னிப்புக் கேட்பதையும் அங்கீகரியாமல் அன்னியன் கையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண் டெழுந்தாள். அந்த ஆதாரமில்லாவிட்டால் அவளால் நடக்கமுடியாது. அவன் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போகாமலிருக்க அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துக்கொண்டு அவள் போகையில், முனியம்மாளுடைய வேலைக்காரியும் தான் உதவிக்காக அழைத்து வந்த இரண்டு மரம்வெட்டுகிறவர்களும் தன்னைப் பின்தொடர வீரசேனன் அங்கே வந்தான். தன் கையில் பழக்கமாகத் தொங்கிக்கொண்டு வருவதுபோல் அயலான் ஒருவன் கையில் தன் மகள் தொங்கிக்கொண்டு வருவதைக் கண்டால் அவனுக்கு மற்ற காலங்களி லுண்டாயிருக்கக்கூடிய பிரமிப்பை அப்பொழுது அவளைக் கண்டவுடன் ஜனித்த சந்தோஷம் வென்றது. ஆனந்தத்துடன் அவளைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு "கல்யாணி! என் கண்ணே! தப்பிப்பிழைத்தாயா" என்று கேட்கத்தான் அவனுல் முடிந்தது.

"சுவாமி கிருபை செய்தார். நான் க்ஷேமமாயிருக்கிறேன். நீரும் க்ஷேமமாயிருக்கிறதைக் கண்டு எனக்கு அதிகப் பூரிப்புண்டாகிறது. ஆனுல் இந்தக் கனவான் என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பார்" என்று சொல்லி அவன் கையை விட்டுவிட்டு ஒதுங்கிநின்றுள். உடனே அவள் முகக்குறியால் தான் உதவியைப் பிரார்த்தித்துக் கட்டாயப்படுத்திய சுவாதீனத்தை எண்ணி நாணினுளென்பது விசதமாயிற்று.

"தன்தேகபலத்தாலும் மனத்திடத்தாலும் என் குழந்தையின் பிராணனையும் என் பிராணனையும் காப்பாற்றி, ஒரு மனிதன் மற்றொருவனுக்குச் செய்யக்கூடிய அதிக மேலான உதவிசெய்த அம்மகா புருஷனுக்கு மிக்க நன்றியறிதலுடையவனு யிருக்கிறேனென்று நான் வற்புறுத்திக் கூறுவதால் அவருக்கு நாம்கொடுத்த தொந்தரைக்காக அவர் பச்சாத்தாபப்படமாட்டாரென்று நம்புகிறேன். நாம் அவரை ஒன்று பிரார்த்திப்போம்......" என்றுன்.

"பிரபுவே! என்னிடத்தி லொன்றும் பிரார்த்திக்க வேண்டாம். நான் புனபதி" என்று கண்டிப்பாயும் திட்டமாயும் சொன்னுன்.

ஆச்சரியத்தால் ஒருவரும் பேசவில்லை. சித்த விகாரங்களுண்டாயின. மாதவன் தன்னுடையால் தன்னை மூடிக்கொண்டு நன்றுய் வெளிக்குக் கேட்காததும் அப்பிரியமாகப் பேசப்பட்டதுமான சில உபசார வார்த்தைகளைக் கல்யாணியிருந்த பக்கந் திரும்பி முணுமுணுத்துவிட்டு அவர்களை விட்டுத் திரும்பி உடனே சோலைக்குள் சென்று மறைந்தான்.

தனக்குண்டாகிய க்ஷணிகமான ஆச்சரியம் நீங்கியவுடன் "புனபதியா! அவர் பின்னுலே ஓடுங்கள். அவரை நிறுத்துங்கள். ஒரு நிமிஷம் என்னுடன் பேசும்படி அவரைப்பிரார்த்திபுங்கள்" என்று வீரசேனன் சொன்னுன்.

உடனே இரண்டு காட்டாட்களும் அவனைத் தேடி ஓடினுர்கள். அவர்கள் சீக்கிரம் திரும்பவந்து குழப்பத்துடனும் அவலக்ஷணமாயும் அவன் திரும்ப வரமாட்டேனென்று சொல்லிவிட்டான் என்றுர்கள்

வீரசேனன் அவர்களிலொருவனைத்தனியே அழைத்துப் புனபதி என்ன சொன்னுனென்று விபரமாய்க் கேட்டான்.

இனிமையில்லாத சங்கதியைச் சொல்லப் பிரியப்படாத அந்த மனிதன் அவன் திரும்பிவரமாட்டேனென்று சொன்னுனென்று மாத்திரம் சாவதானமாகச் சொன்னுன்.

"இல்லை. அவன் அதிகம் சொல்லியிருக்கிருன். அதென்னவென்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். ஒளியாமல் சொல்" என்ருன்.

"ஐயா! அவன் என்னவோ சொன்னுன். அதைக் கேட்டால் தங்களுக்குப் பிரியமாயிருக்க மாட்டாது. ஆனல் அவன் ஒரு தீங்கும் கருதவில்லை என்று நான் உறுதியாகச் சொல்வேன்" என்று கீழே குனிந்து கொண்டு அந்த வேடன் சொன்னுன்.

"அது உனக்கென்ன! அவன் சொன்ன அதே வார்த்தைகளையே கேட்கப் பிரியப்படுகிறேன்" என்று வீரசேனன் சொன்னுன்.

"சரிதான். அவனும் நானும் இனிச் சந்திக்க நேரிடும் காலத்தில் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் பிரிவதாலுண்டாகக் கூடிய அவ்வளவு சந்தோஷம் நாங்கள் சந்திப்பதால் அவன் அடைய மாட்டானென்று வீரசேனனுக்குச் சொல் என்று சொன்னுன்" என்ருன்.

"சரிசரி! இராஜாளிப் பந்தயத்தில் நாங்கள் வைத்திருக்கிற சபதத்தைக் குறித்துச் சொன்னுனென்று நினைக்கிறேன். அதனல் ஒன்றுமில்லை" என்று வீரசேனன் சொல்லிவிட்டுத் தன் மகளைத் திரும்பிப்பார்த்தான். அதுவரை வீட்டிற்கு நடந்துபோகக் கூடிய தைரியம் அவளுக்குண்டாயிற்று. ஆனல் எல்லாச் சங்கதிகளும் அவள் மனத்தில் பதியக்கூடிய தன்மையுடையவளாகையால், அப்பொழுது கண்ட பயங்கரமான காட்சிகளெல்லாம் அவள் ஞாபகத்தில் நன்ருய்ப் பதிந்து, தேகத்தில் நரம்புத் தளர்ச்சியாலுண்டான கெடுதியிலும், அதிகக் கெடுதியை அவள் மனதிலுண்டாக்கின. கனவிலும் நனவிலும் பயத்தினுலுண்டாகும் தோற்றங்கள் அந்த உக்கிரமான மிருகத்தின் உருவத்தையும் ஓடிவரும்பொழுது அது செய்த பயங்கரமான தொனியையும் அவளுக்கு ஞாபகப்படுத்தின. தனக்கும் நிச்சயமாகத் தனக்கு நேரிடக் கூடியதாயிருந்த மரணத்திற்கும் மத்தியில் தோற்றியது முகத்திலும் வடிவிலும் பிறப்பின் மேன்மையும் கவுரவமும் பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்த மாதவன் உருவமே. ஒரே மனிதனைப்பற்றி, அதிலும் அனுகூலமாகிய ஒரே மனிதனைப்பற்றி, அடிக்கடி நினைக்க நேரிடுவது ஒரு கன்னிகைக்கு அபாயகரமானதே.ஆனல் கல்யாணி யிருந்த நிலைமையால் அந்நினைவு விலக்க வொண்ணுததாயிருந்தது. மாதவனைப்போல் ஆச்சரியமும் அசாதாரணமுமான சாயல்களும் நடையுமுடைய வேறெருவ வாலிபனை அவள் பார்த்ததேயில்லை. அவைகளில் அவனுக்கு ஒப்பும் உயர்வுமுள்ள ஆயிரம் பேரை பார்த்தாலும், ஆபத்து, அதன் விமோசனம், நன்றியறிதல், ஆச்சர்யம், விநோதம் இவைகளின் ஞாபகம் அவர்களொருவரிடத்திலுமுண்டாகாது. அவனுடைய வடிவழகுக்கும் நடை அழகுக்கும் தகுதியற்ற ஆச்சரியமான அசாதாரண அடக்கமும் சமயோசித உபசாரணையின்மையும் அவள் மனதில் அவன் ஞாபகம் பதியக் காரணமானதால் "விநோதம்" என்று கூறப்பட்டது. மாதவனைப்பற்றியும் அவனுக்கும் தன் தகப்பனுக்குமுள்ள விவாதங்களைக் குறித்தும் கல்யாணிக்கு ஒன்றும் தெரியாது. அவ்விவாதங்களாலுண்டாகிய கோபமும் மனக்கசப்பும் அவள் சாந்தையாகையால் அவளுக்குத் தோற்றியே யிருக்கமாட்டா. ஆனல் அவன் மேன்மையான குலத்திற் பிறந்தவனென்றும் கவுரவமும் செல்வமுமுள்ள வமிசத்தில் ஜனித்தாலும் ஏழையாய்ப் போய்விட்டானென்றும் அவளுக்குத் தெரியும். தன் பிதாவின் அரண்மனையையும் இராச்சியத்தையும் புதிதாயடைந்தவன் காட்டப்போன நன்றியறிதலை வெறுத்து விலக்கிய பெருமை வாய்ந்த அவன் மன நிலையை மெச்சி அனுதாபங்கொண்டாள். அதைத்தான் அறிந்துகொண்டாள். முரடர்களின் கோபத்தைச் சமனஞ் செய்ய உபயோகிக்க ஸ்திரீகள் நன்ருயறிந்திருக்கிற மனேகர வியாபாரங்கள் போன்றவைகளால் மனம் கரையும்படியும் அதிகச் சாந்தமாயும், சாவதானமாயும் தன் தகப்பன் அவனைப் பிரார்த்தித்திருந்தால், ஒருவரையொருவர் நன்ருயறிந்து நண்பர்களாவதை மாதவன் விலக்கியிருப்பானு என்ற கேள்வி அவள் மனத்திலுண்டாகிய, அபாயமான கேள்வி. அந்த எண்ணமும் அபாயம், அதனல் விளையும் பயனும் அபாயம்.

தோட்டாற் சுருங்கிபோலிருக்கும் கன்னிகைகளுக்கு அபாயகரமான மனமயக்கத்தில் கல்யாணி யிருந்தாள். வேறிடங்களுக்குச் சென்று, அந்த முகத்தைத் திரும்பிப் பாராமல் புதுமுகங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு சில காலஞ் சென்றால், சிலர் விஷயத்தில் நேர்வதுபோல இவளுக்கும் அம்மயக்கம் ஒழிந்திருக்கலாம் என்பதுண்மையே. ஆனால் அவள் அதே இடத்திலிருந்தாள். அவள் மயக்கம் மாற வேறு விஷயங்களுமில்லை. அவள் தாய் வீரசேனை இராஜதானியிலிருந்தாள். அவள் தகப்பன் ஜனங்களுடன் சாதாரணமாகக் கலந்து திரிபவனல்ல. படாடோபத்திற்காகவும் காரியாநுகூலத்திற்காகவும் சிலவேளை சிலரை வீட்டிற்கழைக்கிறதுண்டு. ஆகையால் கவுரவமுள்ள மற்றக் கனவான்களைப் பார்க்க மார்க்கமில்லாததால் கல்யாணியின் மனத்திற் குடிகொண்ட மாதவனுருவத்தை ஒத்து மற்றொன்று தோன்ற இடமில்லை.

இந்நிலையிலிருக்கையில், அவிவேகத்தால் தன் மனத்தை விட்டகலாமலிருக்கும்படி தான் விட்டுவிட்ட சங்கதியைப்பற்றிப் பேசச் செய்யலாமென்று நம்பி அடிக்கடி முனியம்மாள் வீட்டிற்குக் கல்யாணி சென்றாள். ஆனால் அவள் அபீஷ்டத்தை இவ்விஷயத்தில் அவள் பூர்த்தி செய்யவில்லை. அவனுடைய குடும்ப விஷயத்தைப்பற்றிக் கிழவி அடிக்கடி மனக்கசிவுடன் பேசுவாள். ஆனால் மாதவனைப்பற்றி அதிகம் பேசுகிறதில்லை. பேசின சில வார்த்தைகளும் கல்யாணி எதிர்பார்த்த அளவு அனுகூலமாகவுமில்லை. அவன் கடுமையும் பகை சாதிக்கிற குணமு முடையவனென்றும் தனக்குச் செய்த தீங்கை மன்னிக்காமல் சலம் சாதிக்கிறவனென்றும் சூசிப்பித்தாள். இதையும், தன் தகப்பனிடத்தில் மாதவனைப்பற்றி ஜாக்ரதையாயிரு" என்று சொன்னதையும் சேர்த்து யோசித்துக் கல்யாணி அதிக பயத்துடனிருந்தாள்.

ஆனால் முனியம்மாள் அப்படி எச்சரித்த கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் தன் பிதாவினுயிரையும் தன்னுயிரையும் தப்பவைத்தானது அவன் களங்கமற்றவனென்று காட்டுகிறது. முனியம்மாள் சொல்லுகிறபடி அவன் பழிவாங்கவேண்டு மென்னும் எண்ணமுடையவனா யிருந்தால் அதை நிறைவேற்ற வேறொன்றும் செய்யவேண்டியதில்லையே. காலோசிதமும் நல்முடிவு முடையதாகிய அவனுதவியை ஒரு க்ஷணநேரம் செய்யாமலிருந்திருந்தால் அவனென்றும் செய்யாமலே அவன் கோபத்திற் கிலக்கானவன் பயங்கரமான மரணத்தை நிச்சயமாக அடைந்திருப்பானே. ஆகையால் இரகசியமான தப்பெண்ணத்தினாலோ அல்லது கிழத்தனத்தாலும் துரதிர்ஷ்டத்தாலு முண்டாகும் சந்தேகத்தாலோ முனி இப்படிச் சொன்னாளென்றும் அது மாதவனுடைய கருணை நடைக்கும் கம்பீர சுபாவத்திற்கும் தகுதியற்றதென்றும் கல்யாணி எண்ணினாள். இந்த எண்ணத்தில் முழுநம்பிக்கை யுடையவளாய் அதிகாலையில் சூரிய ரச்மியில் முத்துப்போல் பிரகாசிக்கிற பனித்துளிகளையுடைய அழகி ஆனால் சற்று நேரத்தில் ஒழிந்துபோகிற சிலம்பி நூல்வலைபோல், கல்யாணியும் பின் அடைய எண்ணும் சுகானுபவங்களையெல்லாம் தன் மனத்தில் வீணான மனோராச்சியஞ் செய்து ஆனந்த மடைந்துகொண்டிருந்தாள்.

அவள் தகப்பனும், மாதவனும், நடந்த விசித்திரமான சங்கதியைப்பற்றி அடிக்கடி ஆழ்ந்து யோசனை செய்துகொண்டிருந்தார்கள். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் வீரசேனனுக்கு முதல்வேலை வைத்தியனை அழைத்து நேர்ந்த அபாயமும் பயங்கரமுமான நிலையினால் தன் மகளுக்குக் கெடுதி ஒன்றும் சம்பவிக்கவில்லையா என்பதைப்பற்றித் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்வதாயிருந்தது. அது நிச்சயமானவுடன், காலஞ்சென்ற புனபதியின் கருமகைங்கரிய காலத்தில் நடந்த விஷயத்தைப்பற்றித் தான் முன்னெழுதி வைத்திருந்த "யாதாஸ்தை"த் திருத்த ஆரம்பித்தான். மெய் பொய்களை மாறாட்டும் சாமார்த்தியத்தில் வளர்ந்து, எந்தக் கக்ஷிக்காக "வக்காலத்து" வாங்குகிறானோ அந்தக் கக்ஷி ஜயிக்கவேண்டிய அகடவிடங்களில் கை பழகிய ஒரு வக்கீல் அவனாகையால் முதலில் உண்மைக்கதிகமாகப் பாராட்ட நினைத்த கலகத்தைக்குறைத்து அமுக்கியமாகக் காட்டுவது அவனுக்கொரு தொந்தரையான வேலையாகவில்லை. உலகப்பழக்கம் குறைந்த கோபிகளான வாலிபர் விஷயத்தில் சாமோபாயங்களைக் கைக்கொள்ளவேண்டிய அவசியத்தை சஹகாரிகளான மந்திரிகளுக்குப் போதித்தான். அந்த வேலைக்காக நியமிக்கப்பட்ட உத்தியோகஸ்தன் நடத்தை அனுவசியமாகக் கோபமூட்டக்கூடியதாயிருந்த தென்பதையும் எழுதாமல் விடவில்லை. இது அவன் பயிரங்கமாக எழுதிய யாதாஸ்து. இதுவிஷயத்தில் நடவடிக்கை

கள் நடத்தவேண்டிய தனது சொந்த நண்பர்களுக்கு அனுப்பிய கடிதங்களில் அதிலும் அதிக அனுகூல மாகவே எழுதியிருந்தான். கரும கைங்கரியத்தில் சாதாரணமாக ஜனங்களுக்குள்ள பயபக்தியையும் பூஜ்யதையையும் அனுசரித்து, தன் தகப்பனுடைய கைங்கர்யத்திற்கு இடையூறுண்டாகாமல் செய்ததற்காக மாதவனைக் கண்டிப்பதை ஒருவரும் பிரியப்படமாட்டார்களாகையால், அவனுக்குத் தயைசெய்வது காரியசாதகமாயும் லோகரஞ்சிதமாயு மிருக்குமென்று காட்டினன். கடைசியாக இவ்விஷயத்தில் கடினமான நடவடிக்கை நடத்தக்கூடாதென்பது தன்னுடைய முக்கிய வேண்டுகோளென்று தயாளமும் பெருந்தன்மையுமுடையவன்போல் எழுதினன். ஒரு காலத்தில் கவுரவமா யிருந்த அந்தச் சமஸ்தானம் தற்கால நிலைக்கு வரக்காரணமாகிய நீடித்த வியாச்சியங்களில் தான் ஜயித்ததால் அவர்கள் விஷயத்தில் தானிருக்கிற ஸ்திதியைச் சாதுர்யமாகச் சூசிப்பித்து, தான் நியாயமாயும் சட்டப்படிக்கும் தன் பாத்தியதையை ஸ்தாபித்தாலும் தன்னல் அக்குடும்பத்திற்குண்டான பிரதிகூலத்திற்குப் பிரதிபலன் அளிக்க மார்க்கமிருந்தால் அது தனக்கு அதிகத் திருப்தியாயிருக்குமென்றும் ஒத்துக்கொண்டான். ஆகையால் அது காரணமாக வேருெரு கெடுதியும் விளையக்கூடாதென்பது தன் சொந்தமான முக்கிய பிரார்த்தனையென்றும், தன்னுடைய அனுகூலமான எழுத்தாலும் மத்யஸ்தத்தாலும் அது நன்மையாக முடிந்ததென்னும் பெருமை தனக்குக் கிடைக்க வேணுமென்றும் குறிப்பித்தான். இந்தக் குழப்பத்தைப் பற்றித் தன் மனைவிக்கு அவனெழுதாமலிருந்தது ஆச்சரியம். ஒரு காட்மோட்டால் கல்யாணிக்குண்டான பயத்தைப் பற்றி எழுதினவன் விநோதமும் பயங்கரமுமான இச் சம்பவத்தைப்பற்றி விவரமாய் எழுதவேயில்லை.

தாங்களெதிர்பாராத விதத்தில் வந்த கடிதங்களைக் குறித்து, மற்றைய மந்திரிகளுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. ஒருவரோடொருவர் கலந்து பேசி, ஒருவர் சிரித்தார். ஒருவர் புருவத்தை நெறித்தார். ஒருவர் ஆச்சரியந்தானென்ருர். மற்ருெருவர் "இவ்வளவு தானு அவர் கடிதங்கள். இவ்வளவு கடிதங்களிலும் சங்கதியின் மூலம் வெளிப்படவில்லையே. என்ன ஆச்சரியம்" என்ருர்.

வேறு கடிதங்களிருக்குமென்று அக்கேள்வியால் யூகிக்க வேண்டியிருந்தாலும் அவைகளுக்கு எதிராக வேறு காகிதங்கள் வரவில்லை.

தலை நரைத்த ஒரு கிழமந்திரி "சரிதான். ஆட்டுத்தோல் சந்தைக்கு வந்ததுபோல் குட்டியின் தோலும் வரும் என்பதை வீரசேனன் அறிந்திருப்பானென்றிருந்தேன்" என்ருர்.

"நாம் எதிர்பாராததா யிருந்தாலும் அவனிஷ்டம் போல் விடுவோம்" என்ருர் மற்ருெருவர்.

"பிடிவாதக்காரனுக்குப் பிடித்ததே பிடி" என்ருர் இன்னொருவர்.

"இன்னும் ஒரு வருஷத்தில் தெரியும். மாதவன் அவனை ஆட்டிவைத்து விடுவான்" என்ருர் ஒருவர்.

"ஐயோ! அந்த ஏழை வாலிபனல் என்னசெய்ய முடியும். எல்லாவற்றையும் வீரசேனன் பிடுங்கிக் கொண்டானே" என்ருர் மற்ருெருவர்.

"ஆஸ்தியில்லையானல் ஆளில்லையோ" என்ருர் இன்னுமொருவர்.

"இவ்விதம்பேசுவதில் பயனென்ன. அவன் நினைத்தபடி செய்யட்டும்" என்ருர் ஒருத்தர்.

"சரி! நாம் நான்கு பேரிருக்கிருேம். சாகக்கிடக்கும் சாம்பன் பிரபுவையும் சேர்த்து நாம் 5 பேர் பஞ்சாயத்தில் அவ்விதம் தீர்மானித்தோ மென்பதை வீரசேனனுக் கெழுதியனுப்பு" என்று ஒருவர் அங்கே யிருந்த ஒரு உத்தியோகஸ்தனுக்குக் கட்டளையிட்டார்.

"கனவான்களே! அந்தத் திரிதலையான கந்தப்பிரபுவின் சொத்து யாருக்குச் சேருகிறது. பொக்கிஷதாரைச் சேரவேண்டியதுதானே" என்ருர் ஒரு பிரபு.

"சரி சரி. அவர் கொண்டுபோகிறது. நான் ஏமாந்திருக்கிறதா. அது எனக்கென்று வைத்திருக்கிறேன்" என்ருர் மற்ருெரு மந்திரிப்பிரபு.

"கட்டுச்சோற்று மூட்டையை அவிழ்க்குமுன் நாய் வாயை நக்குவது போலிருக்கிறீர். இன்னும் அபராதமே போடவில்லையே" என்ருர் மற்ருெரு பிரபு.

"அதற்கென்ன! "பேனு" வினல் இரண்டிழுப்புத் தானே. சென்ற 30 வருஷங்களாக இராஜாங்கத்திற்குச் செய்யாததெல்லாம் செய்து படாதபாடெல்லாம் பட்டு நல்லது சொன்னுலும் கெட்டது சொன்னுலும் விடாமல் இரவும் பகலுமுழைத்துக் கஷ்டப்பட்டு நாக்கு உலர்பவனுக்கு அப்பொழுதைக் கப்பொழுது தொண்டையை நனைக்கக் கொஞ்சமாவது வேண்டாமா" என்ருர் இன்னொரு மந்திரி.

"ஆம் ஆம்! உம்முடைய தாகத்தைத் தணிக்கப் போதுமானதென்று நாங்கள் நினைத்தாலாவது அல்லது உம்முடைய தொண்டையில் போட்டதை உள்ளே இடித்துத் தள்ளக் கொட்டைக்குச்சு வேண்டியதாக எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தாலாவது அது நியாயந் தான்" என்ருர் மற்ருெரு பிரபு.

அக்காலத்து அமைச்சரின் அழகிருந்தபடி இது!

S. V. கள்ளபிரான் பிள்ளை, பி. ஏ.

உல்லாஸன் சரிதம்
ADVENTURES OF ULYSSES
பத்தாம் அத்தியாயம்
(தொடர்ச்சி)

அந்நா ரின்று நாளை யழிவதற் கைய மில்லை
உன்னா சுனக்கே தந்தே ஞாதி யூழி காலம்
பொன்னரி சுமந்த பீடத் திமையவர் போற்றி செய்ய
மன்னவ னாக யானே சூட்டுவன் மகுட மென்றான்.

பொழுது விடிந்தவுடன் வழக்கம்போலப் போஜனப் பிரியர்களான பிரபுக்கள் அரண்மனைக்கு வந்தார்கள் அங்கு ஆயுதங்களெல்லாம் செவ்வைப்படுத்தி வைத்திருத்தலைக் கண்டு உள்ளுக்குள்ளே பயந்த கனவான்கள் தலைமகனைக் கேட்க அவன் பிதாவின் ஆக்ஞைப்படி "துருப்பிடித்தவைகள் சுத்தஞ்செய்யப்பட்டுள்ளன" வென்றான். மூடர்களான பிரபுக்கள் அவன் சொன்னதை நம்பி வயிற்றுக் காரியத்திற் சாரம்பித்தார்கள். அன்று வழக்கத்துக்கு மாறாக உல்லாஸனுக்குப் பிரத்யேகமாய் ஒரு ஆஸனம் அளிக்கப்பட்டு அதினின்று தன் ஆகாரத்தை யுண்ணும்படி தலைமகன் ஏற்பாடு செய்திருந்தான். பிச்சைக்காரன் பந்தியிலுட்கார்ந்ததைப் பார்த்த பொறாமைக்காரர்கள் மனங் கொதித்தது. அவர்களில் பிலாஷனென்றொருவன் ஜீவ காருண்யமுடையவனா யிருந்தான். இவன் உல்லாஸனிடத்திற் சென்று "முதியோரே, உமது வரவு நல்வரவாகுக. உம்மை, இங்குள்ளார் படுத்திவைத்திருக்கிற பாட்டைக் கண்டு என் மனம் புண்ணாயிற்று. ஊழ் உத்தமரையும் வருத்தாமல் விடுவதில்லை. ஒருகால் உல்லாஸனும் உம்மைப்போல் உலகிலெங்கேயோ உழல்கின்றார். விதிசெய்யும் விபரீதங்களை என்னென்று சொல்வது?" என்று அனுதாபப்பட்டுச் சொன்னான்.

பிச்சைக்காரனை உல்லாஸனுக்கு உவமித்த நிமிஷமே காமப்பேய் பிடித்த பிரபுக்கள் வெறிகொண்டவர் போலக் குலுங்கக் குலுங்க நகைத்து ஆரவாரித்தார்கள். மினேர் வாவின் ஆக்ஞையால் இவர்கள்களிப்பில் அச்சமும் கலந்து நின்றது. இச்சமயத்தில் அவர்களி லொருவன் "உங்களுக்கு வெறி பிடித்ததோ? என் இப்படிச் சிரிக்கின்றீர்கள்? உங்கள் இறைச்சியில் இரத்தம் ஓடுகின்றது பார்த்தீர்களா? பகற்காலம் நள்ளிரவாயிற்றே; ஆரவாரிக்கின்றீர்களே, உங்கள் கண்களில் நீர் பெருகுகின்றதே. கூடம் முழுதிலும் பேய்க்கூட்டமாயிருக்கின்றதே. இந்த இடம் பூதப்பிரேதங்களால் நிரம்பியிருத்தலால் நரகமென்றே சொல்லலாம்," என்றும் தீர்க்கதரிசியைப்போற் பேசினான். மதிகெட்டுப் போன மற்றவர் அவனைப் பரிகவித்து "இவனொரு பைத்தியக்காரன். இவனைக் கடைச்சந்தியில் கொண்டு நிறுத்தல் வேண்டும்" என்றார்கள்.

தீர்க்க தரிசியாய்ப் பேசினவன் யூரிமாகஸ் என்பவனை நோக்கி, "அடா, மூடா, எனக்குக் கண்களும் கால்களுமிருக்கின்றன. வெளியில் ஸ்வயமாகவே போவேன். தைவ ஸம்மதமானதை உங்களுக்குச் சொல்லுதல் கழுதையின் காதில் உபதேசஞ் செய்ததுபோலாயிற்று. உங்களுக்கு நாசம் ஸமீபித்திருப்பதால் மதிகெட்டுப் போனீர்கள். பிச்சைக்காரன் தைவானுக்ரஹம் பெற்றவனென்று நீங்கள் கடிதிலறிவீர்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு வெளியிற் போனான்.

சோற்றுப் பிரபுக்கள் உணவுப்பாத்திரங்களில் தீனி பரிமாறப்பட்டவுடன் அத்தீனியில் லக்ஷியம் வைத்து வயிறார வுண்டு களித்திருக்கையில் தலைமகன் மினேர்வாவின் ஏவலினால், "பிரபுக்களே, உங்களுக்கு நான் அறிவிப்பதொன்றுண்டு. என் பிதா உல்லாஸனுடைய வில் இங்குள்ள ஆயுதசாலையில் வெகு காலமாய் நாணேற்றப் படாமலிருக்கின்றது.

'அன்றுமுத லின்றளவு
மாருமிந்தச் சிலையருகு
சென்றுமிலர் போயொளித்தார்
தேர்வேந்தர் திரிந்துமிலர்;

என் தாயை மணம்புரிய நினைப்பவர் இச்சிலையை வளைத்து நாணேற்றிக் குறியில் அம்பு எய்வாராயின் அவரை அவள் அங்கீகரிப்பாள். உங்களிலிஷ்டப்பட்டவர்கள் வில்லை யெடுத்து வளைத்தலாகும்" என்றான்.

தலைமகன் இவ்வாறு பேசின தருணத்தில் பனிலோபியும் ஸர்வாபரண பூஷிதையாய்ச்சபையில்வந்து நின்றனள்.

கொல்லும் வேலுங் கூற்றமு
மென்னும் மிவையெல்லாம்
வெல்லும் வெல்லும் மென்ன
மதர்க்கும் விழிகொண்டாள்
சொல்லுந் தன்மைத் தன்றது
குன்றுஞ் சுவருந்திண்
கல்லும் புல்லுங் கண்டுரு
கப்பெண் கனிகின்றாள்.

இழைகளுங் குழைகளு மின்ன முன்னமே
மழைபொரு கண்ணிணை மடந்தை மாரொடும்
பழகிய வெனினு மிப்பாவை தோன்றலால்
அழகெனு மழகுமோ ரழகு பெற்றவே.

சபையிலிருந்தோரை நோக்கிப் பனிலொபி சொன்னதாவது :—" புருஷசிரேஷ்டர்களே, என் பிராணநாதன் ந்ரோஜா நகரஞ் சென்றபொழுதே என்னழகும் போயிற்று. என் மகன் சொன்னபடி எனக்குச் சம்மதம். "

தலைமகன் தன் மாதாவைச் சபையினின்று அந்தப்புரத்திற்குப் போகலாமென்று சொல்ல, அவளும் அப்படியே செய்தாள். உல்லாசனுக்கும் அவன் சத்துருக்களுக்கும் பெரும்போர்விளைவது நிச்சயமாயிருந்ததால் பெண்பாலர் அங்கிருப்பது அயுக்த மென்றெண்ணித் தலைமகன் அவ்வாறு செய்தான்.

அந்தீனன், யூரிமாகஸ் முதலிய பிரபுக்கள் வில்லைத் தூக்கி வளைக்கப் பார்க்கையில் கீழேவீழ்ந்து அவமானப்பட்டனர். உல்லாஸன் தலைமகனைப் பார்த்து, " ராஜகுமாரரே, பிரபுக்கள் பிரயத்தனங்கள் பாழ்த்துப் போயின ; பிச்சைக்காரனை எனக்கு இடங்கொடுப்பீராயின் நான் ஒருகை பார்க்கின்றேன்" என்றான்.

பிரபுக்கள் உல்லாசனைத் திட்டி "உயர்ந்தோர் தொழிலைத் தாழ்ந்தவர் விரும்பல் தகுதியன்று. வில்லைப் பிக்ஷு தொடலுமாகாது" என்று மறுத்தார்கள்.

தலைமகன் "வில் என்னுடையது: எனக்கிஷ்டமானவர் கையிற் கொடுப்பேன். அதைத் தடுக்க ஒருவருக்கும் அதிகாரமில்லை" என்று சொல்லி பிக்ஷுவாகிய உல்லாசனிடத்தில் வில்லைக் கொடுத்தான். வில்லைக் கையிலெடுக்கு முன்னரே ஸபையின் கதவுகளெல்லாம் சாத்தப்பட்டன. பொறியிலகப்பட்ட எலிகள் போலப் பிரபுக்கள் திகைத்து நிற்கையில் உல்லாஸன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிக் குறிவைத்த பொருசாத்தாலடித்துத் தன் மகனை நோக்கி " பிக்ஷு கையில் வில்லைக் கொடுத்ததினுலுமக்குக் குறைவொன்றும் வாமற் பாதுகாத்துவிட்டேன். இனி நம்மிருவருக்கும் வேறு வேலைகளுள ; அவற்றைச் செய்வோம் " எனவே, உல்லாஸன் கருத்தையறிந்த தலைமகன் தன் னாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டான். அப்பனும் மகனுமாய் மஹா பதிவிரதையான பனிலோபியைப் பாணிக்கிரஹணஞ் செய்ய வந்திருந்த பரமசண்டாளர்களை எமனுக்கிரையாக்கிச் சவங்களை வெளிப்படுத்தி ஸ்நானஞ்செய்து உல்லாஸனும் தலைமகனும் ராஜசபைக்குத் திரும்பிவந்தனர். இதற்குள் மணமகர்களாய் வந்திருந்தோரெல்லாரும் பிக்ஷுவினுலும் தலைமகனுலுங் கொல்லப்பட்டாரென்னுஞ் செய்தி பனிலொபியின் காதிற் பட்டு, அதை அவள் நம்பாமல் நேரில் பார்க்க நினைந்து ஸபைக்கு வந்தாள் பிக்ஷு வேஷமாறி உல்லாஸன் தன் ஸ்வரூபத்தை யடைந்து அவன் பக்கலில் தலைமகன் நிற்றலையுங் கண்ட பனிலொபி,

நெஞ்ச மெலிவே னினது தடந்தோளுங்
கஞ்சமலர் முகமுங் காணமல்—எனவும்,
மன்னவனே யிப்பிறப்பிற் கண்டு மணந்திலனேல்
இன்னமொரு பிறப்பி லானுலு மேழையேன்
றன்னந் தனியே யிருந்துதவ மாற்றியுமுன்
பொன்னகல முள்ளுருகப் புல்லுவேன்

எனவும், சொல்லி உல்லாஸனைத் தொழுதுநிற்கையில்,

பருகிய நோக்கெனும் பாசத் தாற்பிணித்
தொருவரை யொருவர் தம்முள்ள மீர்த்தலால்
வரிசிலை யண்ணலும் வாட்க ணங்கையும்
இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினர் ;
மருங்கிலா நங்கையும் வசையி லையனும்
ஒருங்கிய விரண்டுடற் குயிரொன் றாயினர்.

தலைமகனும் பனிலொபியும் நாட்டிலுள்ளா ரனைவரும் அரசன் வருகையாற் களிகூர்ந்தாரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

நல்வினை யடைந்த காலை நனிநலந் திளைப்பர் நன்மை
யல்வினை யடைந்த காலை யல்லலிற் றுளைவ ரெல்லாந்
தொல்வினை வழிய வாகுந் தோன்றனு பவங்க டந்தம்
புல்வினை யாலென் றெண்ணல் புலமையோ ரிடத்தின் [றாமால்.

உல்லாஸன் சரிதம் முற்றிற்று.

ப்ரஹ்மாந்வேஷணம்:—கள்ளனெருவன் ஓர் இருட்டறையினுட் புகுந்து அங்குள்ள பலவகைப் பொருள்களையும் தொட்டுக்கொண்டே போய், மேஜையொன்றின்மேல் தன் கைபட 'ஈதல்ல' வென்று அப்புறம் சென்று, அங்கே நாற்காலி யொன்று கையிற்பட 'இதுவுமல்ல' என்றிவ்வாறு அவ்வறையிலுள்ள வஸ்துக்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்ருய்ப் பரிசோதனை செய்து பார்த்து விலக்கி, கடைசியில் ஆஸ்தி நிறைந்த பெட்டியானது அவன் கையில் அகப்பட்டவுடனே 'இதோ இருக்கிறது' என்று சொல்லிக்கொண்டு மகிழ்கின்றான். இதனுடன் அக்கள்ளனது சோதனை முடிந்துவிட்டது. இதைப்போல்தான் ப்ரஹ்மாந்வேஷணமும் (ப்ரஹ்மாந்வேஷணம்—ப்ரஹ்மத்தைத் தேடுதல்,)

நாகாநந்தம்

NAGANANDAM : A CLASSICAL DRAMA

கருடன்.—மதியுருக் கண்டதும், மயங்கி நடுங்கி
கதிகுறைந் துரைதரும் கதிர்மணிச் சேடன்
என்பால் ஒடுங்கி பயமுற லேண்மையும்
மன்படு மன்பொடென் முன்னவன் விரிந்து
வானெரிக் கொழுந்து வளர்தர பராஅய்
தான்பெறு சகடுந் தயங்கி
வான்பெற ஒடுங்கி
கிடுகிடுத் தடிபெயர்ந்து கீழ்வீழ்ந் திடருற
படுகதிர் படரெனைப் பார்த்து நடுங்கி; அதான்றி,
வருஉம் வழிதொறும் வளர்முகிற் றொகைதாம்
விரீஇய வென்சிறை வளர்பெற மிசைசெயாஅ
றெய்த லுறங்கப் பெய்பாண் அலைமுழங்கி
தைவரு மலயத் தண்ணிழற் றீண்டு
தவரு அரவூன் அவாவின் நுகர்வான்
வந்தனன் சிறையிருள் வயங்கி
சந்தனத் தருப்பொழி லியாண்டு நிறைத்தே !

நாயகன்.—(ஸந்தோஷத்துடன்)

அருளி லார்க்கிலா அவ்வுடற் றன்னை
அரவைக் காத்திடு மறத்தின் மெய்ம்மையின்
வரும்பிறப் பெஃதினு பெருகவெப் பவத்தினும்
பிறத்தின் பிறர்க்கருள் செம்மையி னுதவவே.

கருடன்.—(நாயகனைப் பார்த்து)

உற்றெனைக்கண் டிற்று ரத்தி
ரத்த மெற்றி கக்கிடா
புற்ற ரைத்த னற்பு யிர்த்தி
டச்செய் கிற்கும் பெட்பினன்
கற்ற லத்த சர்ப்ப னைக்கொற்
செல்லின் கன்றிச் * சுச்சினன்
குற்றி யெற்றி கொத்தி பற்சு
வைத்து துப்பன் ஒல்லினன் !

(நாயகனை அலகால் கவ்விக்கொள்ளல்—நேபத்யத்தில் வாத்யகோஷமும் பூமாரியும் பொழிதல்.)

கருடன்.—(ஆச்சரியத்துடன்) அஹோ ! என்ன பல்லிய முழக்கமிது. என்ன வாத்திய கோஷம் ! என்ன மலர்மாரி ஈது ! (வானத்தைப் பார்த்து செவிசாய்த்து).

தம்மிடை நறுமணந் தார்வண்டிற் களிதர
விம்மி மீமிசை மலர்மழை பெய்வதென்?
வானின் வயங்கு முரசொலி பரந்து
கானெங்கும் விளங்கி கவர்வதென் ?—கண்டனன்
விசைபட வந்தவென் வேகத் தலண்ட
அசைதரு காற்றதே ! அவ்வொலி தானும்,
பொழிநாட் காண உருஉமிடு
பொழிக் கொண்டல் உடற்றன தகைத்தே.

நாயகன்.—(தனக்குள்)

பாக்கியப் பெருக்கின் பலனெனக் கின்று
முடித்ததென் சிந்தையின முடிந்த எண்ணமே.

கருடன்.—(நாயகனை அலகான் பற்றிக்கொண்டு)

நாகரைக் காக்க வாகைக் கொளுமிவ்
வியக்குரு அன்னான் பயிலென் பசிப்பிணி
முற்று மற்றிடச் செயும் மொய்ம்பினன்
பற்றினை விட்ட பாரிய னிவனே !

யான் இந்த நாகனைக் கௌவிக்கொண்டு மலயத்து உச்சியிலுட்கார்ந்து அங்கு என்னிஷ்டப்படி உண்பேன்.

(ஜீமுதவாஹனனைக் கவ்விக்கொண்டு போதல்.)

களம் 5 அங்கம் 1

கௌரி ஆலயம்—ஜீமுதகேதுவின் ஆச்ரமம்

(பிரதிஹாரன் வரல்)

பிரதிஹாரன்.—ஆசைக்குகந்தவன் உய்யான வனத்திற்குப் போயினும், அவ்வாசை,கேடுவருமோ என்றுதான் எண்ணச் செய்யும் ; பெருங்காடு சென்றாலோ? அதிலும் துன்பத்திற்கிடமாகி நெருங்கிவிளங்கும் பாழுமாரணியத்துள் போனாலோ? நித்தம்நித்தம் துன்பமடைதலைக் கண்டுகொண்டிருக்குமிடம் போனாலோ?—ஏன்? மனம் கேடு வருமோ என்றெண்ணுதிருக்குமோ ?—அதுதான்—அரசன் விசுவாஸு,ராஜகெம்பீரன்—தன் மருமகன் கடற்கரையிடம் சென்றவர் வாக்காணுது வருந்துகிறார். மனக்கவலை படுகிறார். ஐயோ ! பாவம் என்ன செய்வர் ? என்னை அவர் 'ஸுநந்தா ! நான் என் மருகன் கடலோரம் சென்றதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அவ்விடமெங்கும் கருடன் பயமே விளங்குகிறது. அந்த ஸமாசாரம் கேட்டதுமுதல் என் மனம் குமுறுகிறது. வருந்துகிறது. துரிதமாய்ப் போய் அவர் வீடு வந்து சேர்ந்தாரா, இல்லையா என்பதைக் கண்டு வா' என்று பார்த்து சொன்னார். (நடந்து முன் நோக்கி) அகோ ! இதோ ஜீமுதவாஹனரது தந்தை ராஜச்ரேஷ்டன் ஜீமுதகேது தன் மனைவியுடனும் மருமகளுடனும் தன்ஆச்ரமத்தின் வெளிப்புறம் ஜபத்திலமர்ந்திருக்கின்றனர்.மேலும்—மடிப்பு மடிப்பாகக்காற்றில் படர்ந்தலைக்க வெண்ணுரை அசைந்தசைந்தொதுங்குவதுபோல் விளங்கும் வெண்பட்டு முத்தரீயமும் அணிந்துவிளங்க அவர்பால் புனிதவுருவும் ஒழுங்கும் அருவிபோல் பாயும் லாவண்யப்பெருக்கில் கற்பின் பெருக்கு மயங்கி கங்கைப்பெருக்கின் இடையறாது வரும் புண்யத்தொகுதியைத் தலைவனரிட மயங்க விளங்கும் அவர் பத்நியாகிய அரசி தன் தலைவனாகிய அந்த ஜீமுதகேதுவை முன்னீர்த் தலைவனுக்கு ஸமானம் செய்வள். அவன் பக்கிலிருக்கும் இவ்வெள்ளிய மலைய மலையும் கடற்கரையையே சிவனும்—அவனா யான் அடைவன்,

* சுச்சு = பறவைமூக்கு.

மாணவர் பக்கங்கள்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

IV. ஆராய்ச்சி வியாஸங்கள்

REFLECTIVE ESSAYS

இலக்கிய விஷயங்கள்—வேர்ட்ஸ்வோர்த்.

Literary Subjects—Wordsworth.

குறிப்பு.—முகவுரை : காலம் முதலியன—வாழ்க்கையும் மனோநிலையும் — சிறப்பு — குறைகள்—முடிவுரை : பொது அபிப்பிராயங்கள்.

இங்கிலாந்தில் வடமேற்கு பாகத்திலிருக்கும் மலை ஏரிகள் நிறைந்த ரமணீயமானவிடத்தில் ஸாதாரண நிலையிலுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்தவர் இம்மஹா கவி. இம்மாதிரி பிறந்து சிறந்த கற்பனை சக்தியும் அமையப்பெற்றிருந்ததனாலே இவர் மனதில் முதல் முதற்கொண்டே ஒருவிதமான உறுதி குடிகொண்டிருந்தது. இவருக்குக் குடும்பப்பற்றும், ஒருவித தெய்வபக்தியும் இருந்ததால் இந்த உறுதி வீண் அஹங்காரமாக மாறாது அளவுள் அடங்கியே கிடந்தது. இவர் கவி பாடும் நிலைக்கு வருவதற்கு முன்னரே, ஆங்கல நாட்டில் ஒருவிதமான விருத்தத்திலேயே விஷயங்களைப் பொருத்திப் பாடுவதே சிறந்ததென மதிக்கப்பட்டு எல்லோரும் அவ்வாறே பாக்களை மதித்து வந்தனர். பா ஒழுங்குமாத்திரம் மிஞ்சியதே ஒழிய கவிகள் வரவர விஷயச்சிறப்பைக்கூடக் கவனியாது நின்றுவிட்டனர். மேலும் நாகரீக ஸம்பந்தமான விஷயங்கள், நாகரீகம் மிகுந்து உயர்ந்த குடிப்பிறந்தோர் விஷயங்கள் ஆகிய இவைகளே பாக்கள் விஷயமாக எடுத்து ஆளப்பட்டு வந்தன. இந்த ஸந்தர்ப்பங்களுக் கிடையில் வேர்ட்ஸ்வோர்த் தமது பாக்களை வெளியிட்டார். இதன் முகவுரையில் ப்ரவிஷயத்திற்காக உண்மையை மாற்றலாகாது, ஸாதாரண குடியானவர்கள் வாழ்க்கையிலும் மேலான கற்பனரஸம் நிறைந்த விஷயங்கள் காணப்படுவதால் அவைகளும் செய்யுள் விஷயங்களாகத் தகுந்தவைகளே,நாம் ஸாதாரணமாகப் பேசுவதில் உபயோகிக்கும் நடைசிறந்த பாஷைநடை என்பதே அவரது பிரதமக்கொள்கைகள் என்றும், அதன்படியே அப்பாக்கள் வரையப்பட்டிருக்கின்றன என்றும்கண்டிருந்தது. ஆனல் காலவிஷயங்களுக்கேற்ப அப்பொழுதிருந்த செய்யுள் எழுதும் முறையைக்கண்டிக்க இவர் செய்யுள் விஷயங்களுக்கும் வசனவிஷயங்களுக்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை,அம்மாதிரியேதான் பாஷாநடை விஷயமும் என்றுகூறி ஸ்தாபித்திருந்தார். இவைகளைக் கண்டதும் அக்காலத்தில் இலக்கியம் சீர்தூக்குவோர் வேர்ட்ஸ்வொர்த் செய்யுள்களை முற்றிலும் பழித்துக் கூறினர். வேர்ட்ஸ்வொர்த் பிடிவாதமாகவே ஸ்ருஷ்டி விசித்திரம், ஸாதாரண ஜனங்கள் வாழ்க்கை இவைகளையே தமது செய்யுள் விஷயங்களாக வைத்து எழுதத் தொடங்கிவிட்டார். இவர் ஜனனபூமி, ஜனித்தகுடும்பம், வாஸஸ்தானம் இவைகள் எல்லாம் இவ்வேலைக்குத் தகுந்தவைகளாகவே இருந்தன.

ஆங்கில கவிகளில் கற்பனரஸம் சிறந்த கவிகளுள் இவர் ஒருவர். ஸாதாரணமாக அலைந்து திரிந்து பாடுபட்டு ஜீவிக்கும் நாட்டுப்புறத்தவர்கள் ஸ்ருஷ்டி வைசித்ரியத்தை உள்ளபடி காணும் நிலையிலிருப்பதால் அவர்கள் நடவடிக்கைகளையே இவர் தம் செய்யுள் விஷயமாகக் கொண்டார். செய்யுள் விஷயங்கள் மனஸ் ஸமாதானம், கடவுளையே ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல், இந்நிலையை ஸ்ருஷ்டி விசித்திர ஆராய்ச்சியால் திடப்படுத்தல் ஆகிய இவைகளை நம்முள்வளர்க்கும் திறனுடையவைகளாக இருக்கவேண்டும் என்பதே இவர் முக்கியக்கொள்கை. இந்நிலையை அடைய ஸஹாயம் செய்ய ஸ்ருஷ்டி விசித்ரத்துள் ஊடுருவிப் பரவிநிற்கும் அந்தராத்மா ஒன்றுள்ளது. அது நமது ஆத்மாவைப்போன்ற லக்ஷணமுடையது. ஆகவே நாம் ஸ்ருஷ்டி விசித்ரத்தை ஊன்றி நோக்குங்கால் அதனோடு ஆனந்திக்கும் நிலை நமக்கு வருவதோடுங்கூட அதனுள்ளிருக்கும் ஆத்மாவுக்கும் நமது ஆத்மாவுக்கும் சேர்க்கை ஏற்பட சாந்தம் பிறக்கும், என்ற விஷய விஸ்தாரமே அவர் செய்யுள்களின் ஸூக்ஷ்ம விஷயம். இந்தக் கலப்பு ஏற்பட எப்பொழுதும் ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தில் நமது கற்பனை சக்தியை ஸஹாயமாகக்கொண்டு ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து பழகவேண்டும்; அதைப்பற்றிப் பாடியாடி ஓயவேண்டும் என்பதையே இவர்விஸ்தரிக்கிறார். இந்த அற்புத விஷயம் குழந்தைகளுக்கு நன்றாய் அனுபவத்திலிருக்கும் அவைகள் மேலான நிலையிலிருந்து மரணம் என்னும் உறக்கம் அல்லது மறதியைத் தாண்டி அந்நிலைக்கு மாறான இவ்வுலக வாழ்க்கையுள் வருவதால் இதில் முதலில் மனம் பற்றாது முன்னிலையின் அழிவற்ற திசைமுதலியன அடிக்கடிதோன்றிக்கொண்டிருக்கும். வரவர மனிதன் வயது முதிர இவ்வுலக அனுபவங்கள் அதிகமாக தன்னிலைமறந்து விஷயத்தில் அழுந்தி 'கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலம்' என்று மூழ்கி விடுகிறான். இதிலும் சிற்சில விஷயங்கள் இவன் பூர்வ நிலையை ஞாபகப்படுத்த வந்துசோ, ஸ்ருஷ்டி வைசித்ராதிகள் மூலமாக மனங்குவிந்து இவன் மேன்மை பெறுவன் என்பதே மானிட வாழ்க்கைப்பற்றிய இவர் அபிப்பிராயம். இவைகளையே இவர் தம் அனுபவத்தை ஒட்டி வெகு அழகிய செய்யுளில் வெளியிடுகிறார். வ்யாபாரம் இவ்வுலக இன்பம் ஆகிய இவைகளே சதமென நம்பித் தொழிற்படும் ஆங்கிலர்களுக்கு இவைகள் எல்லாம் சிறந்தனவாகப் படமாட்டா.வேதாந்த சாஸ்திர ரஹஸ்யம் விளங்கக்கூடிய மனமுள்ள இப்பாதகண்ட வாஸிகளுக்கு இவைகளின் சிறப்பு அதிகமாக விஸ்தரிக்காமலே விளங்கும்.

இவர் காவியங்களின் சிறப்பு அநேக விதத்தைப் பொருத்ததாக விருக்கிறது. (1) இவர் பாஷை நடை தெளிவாயும் எளிதாயும் கார்யகாரண ஸம்பந்தத்திற்கு முற்றிலும் பொருந்தியதாயும் இருக்கும். (2) வீண் கைச்சரக்கு ஆகாயபாண முதலியன ஒருநாளும் இவர் விடவே மாட்டார். அனுபவத்தை ஒட்டியே உள்ளதை உள்ளபடி நேராக வெளியிடுவார். (3) இவர் கவி விஷயங்கள் பொருள் நிறைந்தனவாகவே இருக்கும். இவைகள் வேறு புத்தகங்கள் அல்லது கல்விப்பயிர்ச்சி முதலியவைகளால் ஏற்பட்டவைகளல்ல, எல்லாம் தமது ஸொந்த ஆராய்ச்சி, அனுஸந்தான முதலியவைகளையே ஆதாரமாக உடையன. இவைகள் புதியவைகளாகவே காணப்படும். (4) ஸாதாரண நடைக்கு இடையே திடீரென்று அமையும்சொற்சுவை பொருட்சுவை நிறைந்த அடிகள் இவர்கவிகளில் நமது கவனத்தைப் பதித்துவிடுகின்றன. (5) யுக்தி, உருக்கம் நிறைந்த ஸாக்ஷித்வநிலை இவர் காவ்யங்களில் நன்கு வெளியாகும். (6) ப்ரபஞ்ச விசித்ரத்துள் ஒளிரும் பரஞ்ஜ்யோதி விஷயமான உணர்ச்சி, அதைப்பற்றி நன்ருக வர்ணிக்கும் சக்தி ஆகிய இவைகளே இவர் செய்யுளுக்கு உண்மையான கம்பீரம் வரும்படி செய்கின்றன. இந்த ஆறு விஷயங்களும் இக்கவியின் சிறப்பிற்கு முக்கிய காரணம்.

இவருக்குச்சிற்சில குறைகளும்இருக்கின்றனஎன்று மதிப்பர் சிலர். இவர் பாஷைநடை ஒரே மாதிரியாகவிராது சிலவிடத்தில் மழுங்கியும் சிலவிடத்தில் திடீரென்று உயர்ந்தும் காணப்படும். சிறு கவிகளில் ஒழுங்காயும், பெரிய காவியங்களில் பாஷை நடை நடுநடுவே சிதைந்தும் காணுகிறது. இதை ஒரு குற்றமாகக் கொள்வர். இதற்கு இக்கவியே தாம் எழுதிய கிரந்தங்கள் ஒன்றில், விஷய காம்பீர்யத்தைப்பொருத்தது என் பாஷை காம்பீர்யம் என்று கூறி யிருக்கிருர். சிற்சில காரியங்களில் வெகு ஸாதாரண விஷயங்களைப் பெரிதாகக்கூறி எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. இது அனுவசியம் என்பர். நாடக ஒழுங்கு இவருக்குப் பிடிபடவில்லை. இருவர்கூடிப்பேசுவதாகக்கூறுமிடத்து பாஷை மாறுபாடு இன்றி ஒரேமாதிரி கூறுவதால் ஒருவர் வாக்கென்றே வாசிப்போருக்குத் தோன்றிவிடும். இந்தக் குறை அவர் கவிகள் சிலவற்றில் ஏராளமாகக் காணப்படும். ஸாதாரண விஷயங்களை வர்ணிக்கப் புகுமிடத்து இவர் எப்பொழுதும் தம் மனோநிலைப்படி அதனுடன் முற்றும் பொருந்தாத பெரிய விஷயங்கள் கற்பனைகள் முதலியவைகளை அமைத்துக் கூறிவிடுகிருர்.

இங்குக் கூறியவைகள் உண்மையான குற்றங்களாக விருப்பினும் அவைகளுக்கு அவர் தோன்றிய காலமும், பிறர் முதலில் வரம்பு கிடந்து அவர் கவிகளைப் பழித்ததும், அதனல் அவருக்கு ஏற்பட்ட பிடிவாதமுமே காரணங்கள். இவைகளைவிட முன்னர் கூறியுள்ள சிறப்பு விஷயங்கள் மிகுந்த ஆற்றலுடையவை. இவர் வெளியிட்டிருக்கும் கவிகளிலிருந்து மனிதன், ஸ்ருஷ்டி விசித்ரம், மானிட வாழ்க்கை இவைகளைப்பற்றிய அருமையான விஷயங்களை அறிவுடையோர் அறிவதுபோல மற்றைய கவிகளிலிருந்து அதிகமாகக் கிரஹிக்க முடியாது. நாகரீகம், தேசாசாரம் முதலியவைகளால் மாறுபட்டிராத மானிட வாழ்க்கை ஸ்ருஷ்டி விசித்திரம் இவைகளைப்பற்றியே இவர் பாடி இருப்பதால், உலகம் முழுவதும் உள்ள ஜனங்களது பொது வாழ்க்கை, தன்மை முதலியன நன்ருகத் தெரிய வரும். மேலும் ஸ்ருஷ்டி வைசித்ரியத்தில் இவர் ஈடுபட்டு சிற்சில ஸமயங்களில் அறிவு, அனுபவமாகி, அனுபவ உணர்ச்சியும் அழிந்து நிற்கும் நிலையானது, வேதாந்த முடிவாகிய பிரஹ்மமேயாகி நிற்றல் என்னும் நிலை சுத்த கல்பனுவிஷயத்தில் ஈடுபட்டு நிற்கவல்ல ஒவ்வொருவனுக்கும் சற்று அனுபவத்திற்கு வரக்கூடியது; அது வீண் மனோராஜ்யமல்ல என்பதை இப்பரத கண்டத்தவர்களுக்கும், ஆழ்ந்த அறிவுடைய வெளிநாட்டாருக்கும் நன்கு விளக்கும். இவர் கவிதைகளை வாசிப்பவர்கள் மனம் மாறிவிடுகின்றது என்பது படித்தவர் அனுபவமாதலால் இவரிடம் சொற்குற்றம் போன்ற சிற்சில விருந்தபோதிலும் பொருட்சிறப்பு அவைகளுக்கு மேலாக நின்று இவரைப் பெருங்கவி என்று மதிக்க இடங்கொடுக்கும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய
வியாஸ விஷயங்கள் :—

1. ஷேக்ஸ்பீயர்	6. ஹோமர்
2. மில்டன்	7. சாஸர்
3. மெகாலே	8. காம்பெல்
4. ஷெல்லீ	9. ஸ்காட்
5. பைரன்	10. லாங்பெல்லோ

போதுக்குறிப்பு.

1. முகவுரை : காலம் முதலியன.
2. வாழ்க்கையும் மனோநிலையும்.
3. சிறப்பு.
4. குறைகள்.
5. முடிவுரை : பொது அபிப்பிராயங்கள்

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்
Translation Models

Why does not the water fall out of a quickly revowing bucket ?

We must remember that every substance, whether it be a solid or a liquid, tends to remain in the same position unless some force is applied to it to move it, The force of gravity keeps the water in the bucket when the bucket is at rest, and attracts both the bucket and the water to the earth, When we swing the bucket over our heads, gravity would cause the water to fall out if we held the bucket still, but by keeping it moving, we bring other forces into action which act in other directions, and tend to make the water press against the sides of the bucket. If the water could get out, it would not fall straight down to the earth, but would go on some distance in the direction in which the bucket is moving at the moment, and would gradually come to the earth, So that the water stays in the bucket as the result of the several different forces acting upon it while it is being swung quickly round and round.

விரைவாய்ச் சுழலும் சிறு தோட்டியிலிருக்கும் தண்ணீர் கீழே விழாதிருப்பானேன் ?

திடதிரவப்பொருள் ஆகிய எல்லாம் தம்மை அசைக்கக்கூடிய ஒரு சக்தியின் சேர்க்கை இல்லா திருக்கும் வரையில் இருந்த விடத்திலேயே நிலைத் திருக்கும் தன்மை உடையன, என்பது நமக்கு ஞாபகத் திலிருக்கவேண்டும். சிறு தொட்டி அசைவற்றிருக்குங் கால் பூமியாகர்ஷண சக்தி அதனுள்ளிருக்கும் தண் ணீரை உள்ளேயே நிற்கும்படி செய்து, அதையும் தண்ணீரையும் பூமியைநோக்கி இழுத்துக்கொண்டி ருக்கும். இதைச் சுழற்றுகையில் தலைக்குமேல் வரும் பொழுது நிறுத்திவிட்டால் பூம்யாகர்ஷணசக்தி தண் ணீரைச் சிதறிவிழும்படி செய்துவிடும். ஆனல் அந்தத் தொட்டியைச் சுழற்றிக்கொண்டே இருந்தால், வெவ் வேறு புறம் நோக்குவதும் அதனல் தண்ணீரைத் தொட்டியின் பக்கங்களில் ஒட்டிக்கொள்ளும்படி செய் வதுமான சக்திகளைத் தொழிற்படும்படி செய்கிறோம். இக்காலங்களில் தண்ணீர் கொஞ்சம் வெளியேறி விட் டால், நேராக அது பூமியின்மேல் விழாது: அத்தரு ணத்தில் தொட்டி சுற்றும்பக்கம் கொஞ்சதாரம்போய்ப் பின்னர் மெதுவாகப் பூமியிலிறங்கும். ஆகவே தொட்டி சுற்றுங்கால் தண்ணீர் அதனுள் நிற்பது அப்பொழுது ஏற்படும் பலவிதமான அநேக சக்திகளின் காரியம்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES

உண்மை உயர்வு அல்லது வாஸுதேவ சாஸ்திரி
TRUE GREATNESS OR VASUDEVA SASTRI

அத்தியாயம் 15
ஒரு விதவையைத் தேற்றியது

ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும்
மாண்டார் வருவாரோ? மாநிலத்தீர்!—வேண்டா
நமக்கும் அதுவழியே, நாம்போமளவும்
எமக்கென்னென் றிட்டுண் டிரும்.

மதுரையில் இவ்வாறு இருக்க, திண்டுக்கல்லில் பெரிய கார்யங்கள் நடந்தேறிக்கொண்டிருந்தன. கடு கடுப்பான முகத்தை உடைய கிழவராயும், காட்டுப் பூனை என்ற பட்டப்பெயர் பெற்றவராயும் உள்ள நமது தோழர் நாயன்ன சாஸ்திரிகள் விஷயம் வாசிப் பவர்களுக்கு ஞாபகமிருக்குமே. தனது பிள்ளை கண்ணு மூலமாக அவன் திடீரென்று பெரும் பணக்கார னுக முயல்வதாக முன்னரே கூறியுள்ளோம். 'இறந்து போன கிருஷ்ணன் தாயார் எனக்குத் தமக்கை முறை யாகவேண்டும். அவள் என்னிடம் மிகுந்த அன்புபாரா ட்டி வந்தாள். புதிதாக ஏற்படுத்தப்படும் அவள் கணவன் உயில்படி அவளை எப்படியாவது என் பிள்ளையை ஸ்வீ காரம் எடுத்துக்கொள்ளும்படி முதலில் தூண்டிவிட வேண்டும். மேலும் அந்த நூதன உயிலில் குடும்ப ஸொத்து முழுவதும் கிருஷ்ணன் தகப்பன் ஸ்வந்த ஸம்பாத்தியம் என்றும்; ஆதலால் அவர் இஷ்டப்படி அதை விநியோகப்படுத்தலாம் என்றும்; கிருஷ்ணன் குழந்தைமுதல் நோயாளியாக விருந்தமையால் அவன் தாயாருக்குப் பின் ஜீவித்திருந்தால்தான் ஸொத்து அவனைச் சேரவேண்டும் என்றும், அல்லது கிருஷ் ணன் தாயார் வழியாக அவள் ஸ்வீகாரம் எடுத்துக் கொள்ளும் பிள்ளையைச் சேரவேண்டும் என்றும் வெளிப்படையாகக் கண்டுவிடவேண்டும்' என்பதே இக்காட்டுப்பூனையின் கொடிய மனோராஜ்ய விஷயம். இவ்வாறு எல்லாம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தகுந்த ஸமயத்தில் கிருஷ்ணன் தாயாருக்கு இந்த விஷயம் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவள் ஸம்மதத்தின்பேரில் திருட்டுக் கையெழுத்திடுவதில் தேர்ந்த ஒருவன் உதவி யால் பழயதுபோலத் தோற்றும்படிசெய்த காகிதம்

ஒன்றில் இந்த விசித்திர உயில் வரையப்பட்டது. பின்னர் அநேகருக்கு லஞ்சம் தகுந்தபடி கொடுத்து இதில் ஸாக்ஷிக் கையெழுத்துகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஸ்வீகாரம்கூட நடந்தேறியிருக்கும். ஆனால் மூன்று மாதம் வரையில் இதற்கு நல்ல நாள் அகப்படாததால் இதைத் தள்ளிவைக்க வேண்டி வந்தது. லக்ஷ்மிக்கு இந்த விஷயம் ஒருவாறு தெரியவர அவளுக்கு மிகுந்த துக்கம் உண்டாகிவிட்டது ந்யாயப்படி தனக்கே வந்து சேரவேண்டிய ஸொத்து போய்விடுமே என்பதால் எழுந்ததல்ல இந்தத் துக்கம். இவ்விஷயத்தில் சேர்ந்திருக்கும் மனிதர்களின்கெட்ட எண்ணம் இழிவு முதலிய துர்க்குணங்களே இவள் மனதை ஓயாது புண்படுத்தியது. இவ்விஷயத்தை இவள் ஒருவரிடமும் ப்ரஸ்தாபிக்காது துக்கத்தை உள்ளேயே வைத்துக்கொண்டு உருகிக்கொண்டிருந்தாள்.

ஓர் இரவு அவள் தன் உள்ளில் அழுதுகொண்டிருந்தாள். புது உயில் விஷயம் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்துவிட்டது. விக்கி அழுதுகொண்டு, " ஆ! உலகம் எவ்வளவு கொடியதாகிவிட்டது! பாழும் உலகம்!! என் அன்பே! என் கண்ணே! இவ்வுலகை விட்டு இவ்வளவு விரைவில் நீர் நீங்கியது நல்லதே! உமது சிறு வாழ்நாளைக்குள் கொடுமை துரதிர்ஷ்டம் முதலியவைகளைக் கண்டு வருந்தாது போய்விட்டதே உமக்கு மேன்மை. எப்படி யிருந்தபோதிலும் நீர் மறுபடி இங்குத் திரும்பி வரவேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமே வாராது. என் துக்கம், தனிமை, கையற்ற நிலை ஆகிய இவைகள்கூட எனக்கு இந்த விருப்பத்தை உண்டாக்கா. ஸத்யவானை ஸாவித்ரிக்குத் திருப்பிக் கொடுத்ததுபோல யமதர்மராஜனே என் எதிரே வந்து உம்மைத் திருப்பிக் கொடுப்பதாக மன்றாடினாலும் 'வேண்டாம்! இங்கே நாங்களிருவரும் சேரவேண்டியதில்லை! எங்களைச் சேர்த்துவைக்க உமக்கு மிகுந்த ஆவலிருக்குமாயின் என்னையும் எடுத்துப்போய்க் கணவனுடன் சேர்த்துவையும்' என்பேன். இச்சிறந்த வரத்தைத் தரமாட்டேன் என்று அவர் மறுத்தால் 'மேல் மேலும் அதிக ஆனந்தம் கொடுக்கும் உயர்ந்த பதவிக்கு, என் நற்குணம் அவாது அளவிடமுடியாப் புண்யங்கள் இவைகளை முன்னிட்டு என் கணவரைக்கொண்டு சேரும். நான் படும் பாடுகள் செய்யும் விருதங்கள் என் கணவருக்கு ஸஹாயம் செய்யுமாகில் இப்பொழுது படுவதுபோல ஆயிரமடங்கு கஷ்டப்பட நான் தயார். அவர் ஆனந்தப்பட வேண்டும் என்பதே என் முக்கிய ஆவல். என் உயிரைவிட இஷ்டமாயும், என் மன்மதனாயும், என் ஆனந்தமாயும் இருந்த அவர் ஸுகமே என் ஸுகம்' என்று மன்றாடுவேன்.

" ஆ! கிருஷ்ணா, கண்மணீ! பிறர் உன் பெயரை உச்சரிக்குங்கால் எனக்கு வந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவேயில்லை. உன் விஷயத்தில் திருப்தியுடன் உன் பெயரைக் கூறித் துதிக்குங்கால் என் மனம் ஆனந்த பரவசமாகிவிடும் என்று கூறவும் வேண்டுமோ? அதை எவ்வளவு பெருமையாகப் பாராட்டி வந்தேன். உன்னைக்காண்பதுவே ஆனந்தம், உன்னுடன் பேசுவது ஸ்வர்க்கம், இனிமையான குரல், பக்தி முதலியவைகள் நிறைந்த மொழிகளால் நீ வசனிப்பதைக் கேட்பது ஸ்வர்க்கத்தினும் சிறந்ததாக எனக்குத் தோன்றுமே! பகலில் உன் மிருதுவான பாதம் பட்ட தூளிகள் எல்லாம் வானுலகு ஏறி இரவில் நக்ஷத்திரங்களாகின்றன என்று தோன்றும். உமது மூச்சுக் காற்று மிகப் பரிசுத்தம் என்று எனக்குத் தோற்றும். மலைபோலக் கம்பீரமான உமது மார்பில் சாய்ந்தால் உண்டாகும் ஆனந்தத்தை என்னென்று சொல்லுவேன்! ஆ! ஹா! பார்வதிக்குக்கூடக் கைலாஸத்தில் இந்த ஸுகம் இருக்குமா? கிருஷ்ணன் என்ற பெயர் உமக்கே தகும்! எனக்கு நீர்தான் கிருஷ்ணன். நான் உம் விஷயத்தில் ருக்மிணி, ஸத்யபாமை, கோபிகள் முதலியவர்கள் எல்லோரையும்போலப் பற்றுடையவளாக விருந்தேன்.

" வீண் பேச்சு! நான் வேஷக்காரி, வெட்டிப்பேச்சு மாத்திரம்தான்! உமக்கு மரணம் அணுகிவிட்டது என்று உணர்ந்ததும் உமக்கு முன் நான் உயிரைவிட்டிருக்கவேண்டாமா? உம்மேலிருந்த காதலைப் பூர்ணமாக வெளியிட அந்த ஸமயம் ஒன்றுதான் ஏற்பட்டது, அதையும் தவற விட்டுவிட்டேனே! இனி ஏது! அம்மாதிரி காலம் வருவதேது!! இப்பொழுது வாய்கொண்டமட்டும் வம்பு பேசுவதால் பயன் என்ன? எனது காதலுக்கு ஆலயம் போலவும், உமது கம்பீரமான ஆத்மாவை அடக்கி இருந்ததாகவும், உள்ள உமது தேகம் சிதையில் என் கண்முன் வெந்ததே! அதன் அழகை நான் அநேகநாள் உள்ளன்புடன் அனுபவித்ததில்லையா? அது வெந்து நீராவதைக்

கண்ட உடன் அந்த நெருப்பிலேயே நான் மூழ்கியிருக்கலாகாதா? மதிமோசம் போய்விட்டனே! மடத்தனமாக. உலகக் கொடுமைகளை எல்லாம் கண்டு கலங்கும் பாவியானேன்! என்னைத் தற்கொலை செய்து கொள்ளக்கூடாது என்று என் வீணைத் தடுக்கிறீர்? ஆ கொடிய பிதாவே!' என்று இவ்வாறு லக்ஷுமி ஓர் இரவு உருகி அழுதுகொண்டிருந்தாள்.

இவ்வாறு சொல்லி வாய் மூடுமுன் கதவை யாரோ மெதுவாகத் தட்டியதுபோன்ற சப்தம்ஒன்று கேட்டது. திறந்து பார்ப்பாளோ அவள் அருமைத் தகப்பனரே அங்கு நிற்கக் கண்டாள்! அவள் கண்ணீரில் மூழ்கித் தத்தளிப்பதை கண்ட உடன் வாஸுதேவ சாஸ்திரிக்கும் கண்ணில் கரகரவென்று நீர் ததும்பத் தொடங்கி விட்டது. அவைகளை அடக்க அவரால் முடியவில்லை. பின்னர் அவைகளை ஒருவாறு அடக்கிக்கொண்டு மிருதுவான வாக்குக்களால் அவளைத் தேற்றத் தொடங்கினர். அவராலன்றி வேறு எவரால் இவ்வளவு பரிவுடனும் ஆழ்ந்த பொருளுடனும் கூடிய மொழிகளை எடுத்தாள முடியும்.

லக்ஷ்மி.—அப்பா! அப்பா! நான் இறக்க என் இடங்கொடுக்க மாட்டேன் என்கிருய்?

வாஸுதேவ சாஸ்திரி.—குழந்தாய்! அவஸரப்பட்டு விடாதே! கடவுள் அருளால் நீ இங்குவந்து பிறந்துவிட்டாய், எப்பொழுது உன்னை இங்குவிட்டு நீக்கவேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். உனக்கு இன்னும் இறக்கவேண்டிய யோக்யதை வரவில்லைஅம்மா!

லக்ஷ்மி.—அப்பா! நீ எப்பொழுதும் சிறந்த ஞானத்தை எடுத்து வெளியிடுகிருயே! உனக்கு நிகர் இம்மூவுலகிலும் உண்டோ? எங்கள்பாடுதானே திண்டாட்டமாக விருக்கிறது! (என்று விக்கி அழத்தொடங்கினள்).

சாஸ்திரி.—அழாதேபெண்ணே! வேண்டாம் அடக்கிக்கொள். துக்கம் எப்பொழுதும் எனது என்ற பற்றுல்தான் ஏற்படுவது. இப்பற்று நீங்கியவிடத்தில் துக்கம் ஏது? ஸுகதுக்கங்கள் நமது மனத்தைப் பற்றியவைகளே ஒழிய வெளிவிஷயங்களல்ல.

லக்ஷ்மி.—எனக்குச் சாகவேண்டிய யோக்யதை இல்லை என்றுல், இவ்வுலகில் சாகத்தகுந்தவர்கள் யார் தான் இருக்கிறுர்கள்? சொல்லேன் பார்ப்போம்.

சாஸ்திரி.—லக்ஷ்மி! கண்ணே!! உயிருள்ள காலத்திலேயே எவன் செத்தாரைப்போலிருக்கிருனே அதாவது துக்கம் மமகாரம் முதலியவைகளிலிருந்து விடுபட்டிருக்கிருனே அவனே சாகத் தகுந்தவன். நான் சொல்வதைச் சற்று நம்பி ஊன்றிப்பார். பெண்ணே! நீ பெரிய காரியங்களை ஸாதிக்க இவ்வுருவம் தாங்கியிருக்கிருய். கூடிய சீக்கிரத்தில் உலக ரஹஸ்யங்கள் உனக்கு நன்கு வெளியாகும்.

இதைக் கேட்டதும் லக்ஷ்மிக்குப் பொய் உயில் விஷயம் ஞாபகம் வந்துவிட்டது. உடனே அவளைச்சுற்றி தலைவிரித்தாடும் சதியாலோசனைகளைத் தகப்பனருக்குத் தனக்குத் தெரிந்தவரையில் தெரிவித்தாள்.

சாஸ்திரி.—என்ன பயம் உனக்கு! தைர்யமாயிரு. எது நடந்தாலும் நமது நன்மைக்கேதான் என்று மதித்துத் தேறியிரு. நமக்குக் கிடைக்காத வஸ்துக்களை விரும்பவும் வேண்டாம்; நமக்குக் கிடைப்பவைகளை வெறுக்கவும் வேண்டாம். கார்யங்கள் முறைப்படி நடக்கட்டும்; அவைகளை நடத்துவிப்பவர் ஈசன். எல்லாம் எனையாளும் ஈசன் செயல். மேலும் ஸொத்துக்களை அவர்கள் அனுபவித்தால் என்ன நாம் அனுபவித்தால் என்ன? மமகாரம் நீக்க முயல்பவர்களுக்கும் நீங்கியவர்களுக்கும் இதனல் என்ன பேதம் வந்துவிடும்? எல்லோரும் ஸுகப்படவேண்டியதுதானே! நீ வீணை என் அழுது கரைந்து போகிருய்?

லக்ஷ்மி.—அப்பா! உமக்கு என்ன உதாரகுணம்!! இப்பாழுலகம் கொடியதல்லவா? என்ன வெகு தாராளமாகக் கூசாது கூறிவிட்டீரே!

சாஸ்திரி.—என் கண்மணீ! நான் சொல்வதில் நம்பிக்கை வை. இவ்வுலகம் கொடியதல்ல என்று நீயே உன் வாய்விட்டுக் கூறும் காலமும்வரும். நாம் உலகை நோக்கும் நிலைமாறுபாடுகளால் உலகம் விதம்விதமாகத் தோற்றும். இவ்வளவுதான். நாளாக நாளாக இவைகள் தாமே உனக்கு விளங்கிக்கொண்டே வரும்.

இதன் பின்னர் சாஸ்திரி மதுரையில் நடந்திருந்த அலங்கோலங்களை எடுத்துரைக்க, ருக்மிணிக்கு வந்த ஆபத்தை எண்ணி அவளுக்காகக் கொஞ்சம் அழுதாள் லக்ஷ்மி. பிறகுதாம் புறப்பட்டு வந்திருக்கும் வேலையையும் தெரிவித்தார். கொஞ்ச நாழிகை இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு முடிவில் போய்வருவதாகச் சொல்லிக் கொண்டெழுந்தார்.

சாஸ்திரி.—நான் போய் வேலையை முடித்துக்கொண்டுவந்து சேருகிறேன். மனதைத் தேற்றிக்கொண்டு தைர்யமாகவிரு. உயிரை மாய்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று தோன்றும்போதெல்லாம் என்னையும் என் வாக்குக்களையும் ஞாபகப்படுத்திக்கொள். அதெல்லாம் இருக்கட்டும். எனக்காகவாவது நீ உயிருடன் இரு. அப்பாவை அனுதையாக்கி ஆலாகப் பறக்க விட்டுவிட்டு ஓடிவிடாதே யம்மா! நான் என்ன சொல்லப் போகிறேன் இதைவிட'

என்று மிக உருக்கமாகக் கூறிவிட்டுத் திண்டுக்கல்லிலிருந்து வடக்கே போகும் அடுத்த ரயில் வண்டியில் சாஸ்திரி புறப்பட்டுவிட்டார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

ருக்மிணி அல்லது பக்தி நிலை

பக்தி மலர்ந்த காதை

(தொடர்ச்சி)

"இவன் மாத்ரம் அந்தப்பாசத்திற்குள் இருந்து தவறிப் பிழைத்து வந்தாலும். அந்தக் குரங்கு என்ன பாடு படுகிறதாம். இந்த நாரதன்தான் சொன்னான். நான் என் பெயரை மாற்ற வேண்டுமாம். இல்லாவிடில் அதோடு சண்டைசெய்ய வேண்டுமாம். என்ன அழகு. நாம் ஒரு மிருகத்தோடா சண்டை செய்வது? கேவலம் ஓர் மரத்திலிருந்து மரம்பாயும் ஒரு குரங்கோடா சண்டை செய்வது? அது நமக்குப் பெருமையா? அல்லது அழகா? என்ன செய்வது. நீதான் யுக்தியிற் சிறந்தவன். யோசித்துப் பதில் கூறு."

"என்ன? ஒரு குரங்கு உன் பெயரை மாற்றச் சொன்னால் அது கேவலமாகவா இருக்கும்? அதுவும் ஒரு சேனைமுழுதையும் ஆகாசவீதியில் தெறித்துவிட்டதைப் பார்த்தால் எனக்கென்னமோ பயமாகத்தான் இருக்கிறது. அது பெயரை ஏன் மாற்றச்சொல்லுகிறது?"

"நான் பலராமன் என்கிற பெயரை ராமன் என்று மாற்ற வேண்டுமாம். அதற்குக் காரணம் நான் பலசாலியல்ல என்கிறதாம். அப்பெயரோடு இருந்தால் அதனோடு சண்டை செய்யவேண்டுமாம்."

"அதற்கு உன் பெயரில் பல என்னும் அடைமொழியை எடுக்கவேண்டும் என்று அல்லவா எண்ணம். அதை எடுத்தால் உனது பிரதாபத்திற்குக் குறைவல்லவா? ஒரு சிறு குரங்கிற்குப் பயந்து பெயரைமாற்றினன் என்றல்லவா யாவரும் எளனஞ் செய்வர்."

"அதுதானே யானுங் கூறுவது. சண்டை செய்வதென்றால் அதுவும் ஆண்மைக்குக் குறைவேயல்லவா?"

"என்னமோ அப்பா? தாங்கள் கூறுவதைக்கேட்டால் நாம் நிர யோசியாது ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. என்ன செய்யலாம். பெயரை மாற்றினால் உன்னுடைய வீரப்பிரதாபத்திற்கே குறைவு மானக்கேடு. சண்டை செய்வதென்றால் ஒரு குரங்கைக்கொல்ல என்ன ஆர்பாடம் என்பார். இன்னது சொல்வது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. நாரதா! நீ என்ன சொல்கிறாய்?"

"நான் என்ன சொல்வது. நான் முன்னமே அதன் வால் ஒன்றே போதும் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். வீறு என்றிவர் கூறியது அவர் வால்தான். வால் என்றால் வாலா அது. அது எத்தனை நீளம் வளரும்! எனக்கிவர் பெயரை மாற்றுவதே நலம் என்று தோன்றுகிறது. அக்குரங்கோடு போய்ச் சண்டை செய்தாலும் அண்ணா பிழைப்பது அப்படி இப்படித்தான். அதன் வாலே அந்த வேலை செய்யும். பேரை மாற்றினால் என்ன குற்றம்? பலராமர் என்பதை ராமர் என்று மாற்றுவதால் தங்களுக்குப் பலமில்லை என்று ஏற்பட்டு விடுமோ? அது எப்படி முடியும். தங்கள் பலம் குறையவே குறையாது. பெயரை மாற்றாது சண்டைசெய்து தோல்வியடைந்தால் எல்லாரும் பரிகஸிப்பதைவிட நாமே பெயரை மாற்றிக் கொள்வது நன்றென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது" என்றார் நாரதர்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் அண்ணா தோன்றுகிறது. என்ன செய்வது. வேறு வழியில்லை," என்றார் கிருஷ்ணரும்.

சிந்தாஃகிராந்தனாய் பலராமர் ஆஸனத்தில் சாய்ந்து மயங்கி இருந்தனர். அவர் உடல்முழுதும் இளைத்து சிந்தனையே மேலிட்டிருந்தனர். அப்பொழுது ஸ்ரீ பெரிய திருவடிகள் கண்ணபிரான்முன் தோன்றினார்.

"நல்ல ஸமயத்தில் வந்தாய். இந்நகர்க்குப்புறத்தில் ஒரு குரங்கு வந்திருக்கிறதாம். அதை யாரோ போய்த் துரத்தப் பார்த்தாராம். முடியவில்லையாம். நீதானப்பா அதைத் துலைக்கவேண்டும்" என்று கண்ணபிரான் திருவாய் மலர்ந்தார்.

"உங்களுக்கென்ன வேலை. குரங்கையடி, எலியைப் பிடி, என்பதைத் தவிர. ஊருக்கு வெளியில் குரங்கு வந்தால் அதைப் பிடிக்க நான் ஓர் குரங்காட்டியோ? தெரியாமல் உம்மிடம் அமர்ந்தேன். தக்கபடி எனக்கு வேலையிடாமல் என்னை ஏன்பரிகாஸம் செய்கிறீர்கள்?"

"ஏன் அப்பா இந்தக் கோபமுனக்கு? நான் தகுந்தவன் நீயென்று முன்னமே யோசித்துதான் சொன்னேன். உன்னுடைய வீரப்ரதாபம் நம்மினும் சிறந்தது என்று எண்ணிக் கூறினேன். உன்னை நான் என்றைக்காவது பரிகஸித்ததுண்டா?"

"இப்பொழுதுதான் செய்கிறீரே?"

"அதோ பார் அங்கு பலராமரை. என்னமாக மயங்கிக் கிடக்கிறார். அந்தக் குரங்கின் வேலை அது. நான் உன்னைப் பரிகாஸம் செய்யவில்லை. நீ புத்திசாலி. ஸமயோசித பலவான். என்னைக்காட்டிலும் சக்தியுள்ளவன் என்று எண்ணிச் சொன்னேன். தயவு செய்து எங்களைக் காப்பாற்றும். உன்னைவிட்டால் எங்களைக் காக்க வேறு யாரால் முடியும்."

"தாங்கள் சொல்வது நியாயம். அன்று அந்த அம்ருத கலசத்தை எடுத்துவந்ததை விடவா இது கஷ்டம். நிச்சயமாகப் பெரிய திருவடிகள் உங்களது மான ஸம்ரக்ஷணம் செய்வர்" என்றார் நாரதர்.

உள்ளம் சற்றே குளிர, கருடாழ்வார் "நான் போய் என்ன செய்ய வேண்டியது?" என்றார்.

"ஒன்றும் வேண்டியதில்லை. அவர் என்னைக் காண வந்திருக்கின்றனர். நான் கூப்பிட்டதாகச் சொன்னால் தானே வருவார். இதுதான் தாங்கள் தயவு செய்து செய்யவேண்டும்."

"முன்னம் என்னவென்னவோ சொன்னீரே. இவ்வளவுதானா?"

" இதுதான். இது செய்தால் போதுமப்பா ! "

" இதற்கென்ன ? இதோ அழைத்து வருகிறேன் ஒரு க்ஷணத்திற்குள் " என்று சொல்லிக்கொண்டு கருடன் சென்றான்.

" பலராமா ! அங்கு வந்திருப்பது இப்பொழுது தான் ஞாபகம் வருகிறது. நேற்று சாயங்காலம் அவரைக் கண்டேன். உன் பயம் ஒழி. அவரை நான் பார்த்து ஏதாவது சொல்லி ஸமரஸஞ் செய்யப் பார்க்கிறேன்."

பாலஸூரியனது பொன்கதிர் விளங்கும் கோபுரவாயிலை விட்ட பெரிய திருவடிகள் மிகு லேசாக நடந்தார். பொழில்கள்தோறும் விளங்கும் கொடிப்புணர்ந்து விளங்கும் மரங்களின் செழிப்பைக் கண்டு பிரமையிலாழ்ந்திருந்தான். " ஒரு அல்பக் குரங்கை, மரம்விட்டு மரம் பாய்ந்து கொடிக்கிளையில் தலைகீழாக ஊசலாடும் ஒரு சிறு மந்தியை மஹாபலவானென்று எண்ணி என்னை அழைத்துவரச்சொன்ன அந்த கண்ணனது மொழிகள் என்ன மொழி ! அவர்க்கிப்படித்தான் எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த யோசனை என்பதே கிடையாது. நான் ஊழியஞ்செய்தால் தக்கவிடம் தகாதவிடமென்று அறியாது காலாகாலங்களிலில்லாமல் அனுப்புகின்றனன். வீண்வேலையன்றி வேறுவேலை கிடையாது. ஒரு குரங்கைத் தன்னிடம் அழைத்துவரவேண்டுமென்றால் நானா இதற்காள் ? இவர்க்குக் குரங்கிடமும் காடியிடமுமே வேலை. முன் ஜாம்பவான் என்னுங் காடியை யழைத்துவா வென்று சொன்னாப் போல் ஞாபகம் எனக்கிருக்கிறது. இப்பொழுது குரங்கை அழைத்துவர வேண்டுமாம். நான் முடியாது என்று மறுத்துவிடுவேன். சொல்வதற்குள் தட்டிக் கொடுத்து என் வாயெடுக்க வொட்டாமல் செய்துவிடுகிறான். என்ன செய்வது. எனக்கிவ்வாறு வேலை செய்வது மிகவும் அவமானமாக இருக்கிறது. அவரை விட்டு விலகவும் மனம் வரவில்லை—" என்றிவ்வாறு தன் மனத்தில் தோன்றியவாறு எண்ணிக்கொண்டு ஆழ்ந்து விளங்கினர்.

பின் வயல்களில் பண்பாடும் தேரை யினத்தையும் சங்கினத்தையுங் கண்கொண்டு கவனியா நிற்பர். அணில் வாலென முதிர்ந்து தொண்டைக் கதிராய் விளங்கும் நெற்பயிரைப் பார்த்து குதூஹலிப்பர். இடையே ஓடும் சிற்றருவிகளில் துள்ளிக்குதிக்கும் வானவில்லெனச் சித்திரமமைந்தமீனினத்தைதக்காணக் காணக்கூத்தாடுவர். ஓடிவரும் நீர்ப்பெருக்கில் இடையறாது அலைக்கும் ஒலியில் தன்னொலிமயங்க எக்கலிப்பர். பித்து பிடித்ததுபோல் கூத்தாடுவர். மற்று, தான் எந்த வேலையாக வந்ததென்பதாவது போக வேண்டிய எண்ண மிருந்ததாகவாவது தோன்றவில்லை. அவர்க்கு அக்குரங்கின்பால் இருந்த அலக்ஷியம்தான், வந்த கர்மத்தையே மறக்கச் செய்தது.

விசேஷக் குறிப்புகள்

NEWS AND NOTES

சென்னைப் புதுக்கவர்னர்.—இப்போது சென்னை ராஜதானிக்குக் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டுள்ள லார்ட் பெண்ட்லண்ட் அவர்கள், தமது பத்தினியாருடனும் இரண்டு குழந்தைகளுடனும் செப்டம்பர் மாதம் 28-ந் தேதி லண்டனிலிருந்து ஸிம்லா என்னும் கப்பலில் புறப்பட்டு அக்டோபர் மாதம் 28-ந்தேதி சென்னை வந்து சேருவார் என்று தெரிகிறது.

* * *

ஆகாயக்கப்பலில் விவாகப்பவனி.—மெஸ். டிறும் என்னும் ஓர் பிரான்சியன், பிரான்சிலிருந்து ஆகாயக் கப்பல் மார்க்கமாய் இங்கிலாந்துக்கு மணக்கோலத்தோடு சென்று விவாகம் முடித்து அப்பால் அந்த ஆகாயக்கப்பலிற் றானே மணவாளியையு மேற்றியழைத்துக்கொண்டு பிரான்சுக்குச் சென்றனன்.

* * *

கடல்நீரில் பொன்.—நியூயார்க்கில் வசிக்கும் ஆஸ்டிரியா தேசத்து ரசாயன சாஸ்திரியான டாக்டர் ஆஸ்கார்மாகேல் என்பவர் 4,84,009 பவுண்டு செலவு செய்து யந்திரங்களமைத்தால் வருடத்திற்கு 260,000 பவுண்டு மதிப்புள்ள பொன், கடல் நீரினின்றும் எடுத்தல் கூடுமென்று கூறுகின்றனர் ; இவர் தினமொன்றிற்கு 60 பவுண்டு செலவு செய்தால் 720 பவுண்டு மதிப்புள்ள பொன் எடுத்தல் கூடுமென்றும், அங்ஙனம் செய்வதால் தினமொன்றிற்கு 660 பவுண்டு லாபங் கிடைக்குமென்றுங் கூறுகின்றார்.

* * *

மிஸ்டர் A. O. ஹியூம், ஐ. ஸி. எஸ்., காலமாயினர்.-இந்தியன் காங்கிரஸ் மகாசபைக்குப் பிரதான புருஷராகக் கருதப்பட்டு வந்த மிஸ்டர் A. O. ஹியூம் சில மாதங்களாக வியாதியாயிருந்து காலமாயினர். இவரது ஜீவியச் சுருக்கம் நமது போதினியில் பின் வெளி வரும்.

* * *

கிழவனாகாதிருப்பதற்கான ஒரு புது முறை.—மெட்சினிகால் என்னும் ஒரு பிரபல டாக்டர் கிழத்தனமுண்டாவதற்குக் காரணம் தேகத்திலுள்ள சில சிறு புழுக்களின் விஷமேயாமென்றும், அப்புழுக்கள் சர்க்கரையில் பிழைத்திருப்பதில்லை யென்றும், தேகத்தில் சர்க்கரை யுண்டாகுமாயின் இப்புழுக்க ளிறந்து போமென்றும் டாக்டர்கள் கூடிய ஒரு பெருஞ்சபையில் கூறினர். இவர் தேகத்தில் சர்க்கரையை யுண்டாக்கக்கூடிய புழுக்களைக் கண்டுபிடித்திருக்கின்றார். இப்புழுக்களை அவர் ஒரு வெள்ளை எலியின்மீது விட்டுப் பரீட்சைசெய்துபார்த்தார். அதற்குக் கிழத்தனமுண்டாகவில்லையாம். இனி யப்புழுக்களை மனித சரீரத்திற் செலுத்திப் பரீட்சை செய்ய வுத்தேசித்திருக்கிறாராம்.

ஒரு தீவில் புதையுண்டுள்ள பெருஞ்சொத்து.—வெனிசுவீலன் கடற்கரைக்கு 400-மைல் தூரத்தி லுள்ள காலப்பாகோ என்னுந் தீவிற்கு வடக்கே யுள்ள கோக்கோ என்னுந் தீவில் சுமார் 120-லட்சம் பவுண்டு மதிப்புடைய சொத்துக்கள் பூமிக்குள்ளிருக்கின்றனவாம். இவை பல வருஷங்களாகக் கடற் கொள்ளைக்காரர்களால் புதைக்கப்பட்டனவாம். இச் சொத்துக்களைக் கண்டுபிடித்தெடுக்கச் சிலர் துரைத் தனத்தாரின் அதிகாரம் பெற்று அங்குச் சென்றிருக்கின்றனர்.

* *

ஒரு விசித்திரப் பிரதிமை.—ஜப்பானில் சில காலங் கட்குமுன் ஒரு கனவா னிறந்துபோனர். அவரது ஞாபகார்த்தமாக ஒரு சிற்பசாஸ்திரி மின்சாரக் கருவி யமைத்து ஒரு பிரதிமை செய்து வைத்திருக்கின்றார். அது வாயைத் திறக்குமாம், மூடுமாம், கையைத் தூக்குமாம், முடக்குமாம், அந்தக்கனவான் செய்த பிரசங்கங் களை கிராமபோனிலமைத்து, அதனை யப்பிரதிமை யின் பின்புறத்தில் வைத்திருக்கின்றனர். அது பாடும் போது அப்பிரதிமை வாயைத் திறப்பதும் மூடுவது மாக விருப்பதையும் கையைத் தூக்குவதும் முடக்கு வதுமாக விருப்பதையும் பார்த்தால் அவரே பிரத்தி யட்சமாகப் பிரசங்கம் செய்வதுபோலிருக்குமாம்.

* *

சுரங்க வெடிப்பால் நேர்ந்த விபத்து.—இங்கிலாந்து தேசத்துக் கன்னிஸ்ய ரோகாசுக்கருகேயுள்ள டெனுபி சுரங்கத்தி னிரண்டிடங்களில் வெடிப்புண்டாயது. பின்வந்த சமாச்சாரத்தால் அச்சுரங்க விபத்திலிறந்தவாது தொகை 79 என்று தெரிகின்றது. நமது சக்கரவர்த்தியவர்கள் சுரங்கத்தின் வெடிப்புண்டாகிய விடத்திற்கு நேரேசென்று சுரங்கத்தினுள் 1000 அடி பரியந்தம் பூமிமட்டத்திற் கிறங்கிப்பார்த்து, தமது அநுதாபத்தைத் தெரிவித்தார்.

* *

பூகம்ப விபத்து.—இம்மாதம் ஐரோப்பா கண்டத்தின் கீழப்பாகத்தில் ஓர் பூகம்பமுண்டாயிற்று. கான்ஸ்டான்டிநோபிலின் அருகேயும் ஒரு நீடித்த பூகம்ப முண்டாயிற்று; சோர்லு என்னுமூரில் பூகம்பத்தால் ஒரு விளக்குக்கூண்டு விழுந்து விட்டது. 300 வீடுகள் தீப்பற்றி விழுந்தொழிந்தன. மார்மோராக் கடலில் தென்கரையிலுண்டான பூகம்பத்தால் அநேககிராமங்கள் பாழ்பட்டுப்போயின; அளவிறந்தன பேர் மாண்டனர். சானக்கிலுண்டான பூகம்பத்தால் அங்கொரு கிறிஸ்தவக்கோவிலும் மகம்மதிய மசூதியுமிடிந்துபோயின. கானேவிலும் ஹோராவிலுமுள்ள கடற்கரை விளக்குக்கூண்டுகள் பூகம்பத்தால் இடிந்துவிழுந்து பூமிக்குள் மறைந்துபோயின, அங்கு அநேக கிராமங்கள் தீப்பற்றி யெரிந்தொழிந்தன. ஹோராவில் 80 பேரிறந்தனர். 300 பேர் காயமடைந்தனர். மிரியோ பியடாவில் 300 பேரிறந்தனர். 600 பேர் காயமடைந்தனர். அங்கு இரண்டு கிராமங்கள் பூமிக்குள் மறைந்து போயின என்று தெரியவருகிறது.

பம்பாய்க் கவர்னர் நியமனம்.—தற்போது பம்பாய்க் கவர்னராக விருக்கும் ஸர் ஜார்ஜ் கிளார்க் அவர்கட்குப் பின் லார்ட் செம்ஸ் போர்ட் அவர்கள் பம்பாய்க் கவர்னராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்.

* *

ஸ்டாம்பு விற்பனை.—சென்னை ராஜதானியில் சென்ற வருஷத்தில் 1-கோடியே 27-இலட்ச ரூபாய்க்கு மேற்பட ஸ்டாம்பு விற்பனையா யிருக்கின்றது.

புஸ்தக விமர்சனம்

REVIEWS OF BOOKS

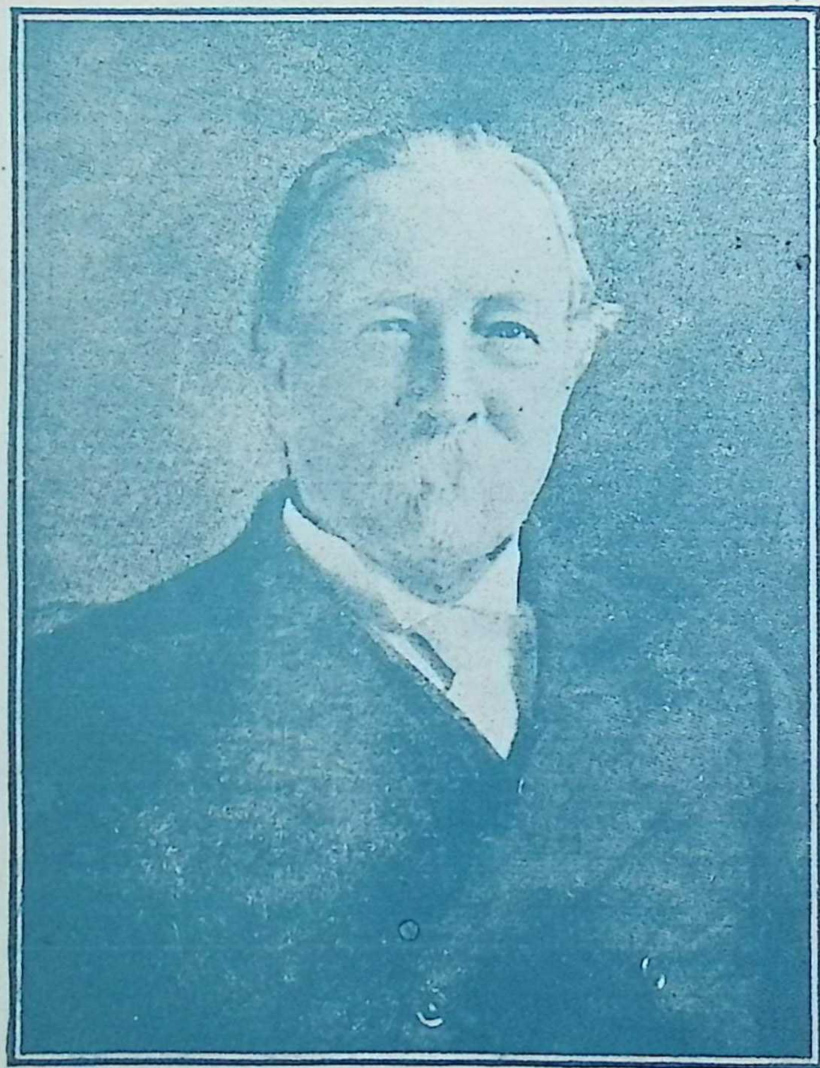
கல்யாணி.—இது ம-ா-ா-ஸ்ரீ, R. S. நாராயண ஸ்வாமி அய்யர் பி.ஏ., பி.எல்., அவர்கள் எழுதியது. துப்பறியும் நவீனங்களின் பகுப்பில் சேர்ந்த இக்கதை மிகு லாவண்யமாகவும் செம்பாகமாகவும் எழுதப்பெற்றுள்ளது. படிப்பவர் மனதைக்கவரும் தன்மை வாய்ந்தது. இத்தகைய கதைகளை யாவரும் விரும்பாதிருக்க முடியாது.

* *

பிரேமகாந்தன்.—இது "தாமரைப்பெண்" எழுதியது. தனது காலத்தை நல்லதாகச் செலவிடச் செய்யும் பெண்மணி யொருவள் எழுதுமிந்நூலில் பக்தியே மேலிட்டு விளங்குவது. இது அம்மாது இரண்டாவதாக எழுதும் நூல். முதலில் எழுதிய கோமளம் காஞ்சியாத்திரை என்னும் நூலினும் ஒழுங்கு படிந்து நடை சிறந்து விளங்கினும், மிகைபட மேற்கோள் கொண்டு விளங்குகிறது. மற்றும் வெளிவரும் நூல்களில் இதையும் கவனித்து எழுதுவாளாயின், தான் மனத்திற்கொண்டதைஎண்ணியவிதம் கையால்தீட்டும் தன்மை எளிதில் அடைவள். யாம் கூறும் இக்கூற்று அபிமானமே. எழுதுவோர் விருத்தியைக் குறித்தன்றி வேறன்று. இதை யுள்ளங்கொண்டொழுகல் நலமென எமக்குத் தோற்றுகிறது.

* *

ஜனகா மோஹன சாதுரியம் அல்லது எலிபிடிக்கும் பொறி, சுகுமாரதிலகம், நாகரீக பாரிஜாதம் : ம-ா-ா-ஸ்ரீ S. G. இராமாஞ்சலுநாயுடு அவர்கள் இயற்றிய இவை நன்ருக எழுதப்பட்டுள்ளன. ஹாஸ்ய ரஸம் நிறைந்து விளங்குவன, சிறுவர்கள் யாவரும் விநோதத்துடன் படிக்கக்கூடியவை. சித்திரப்படங்கள் நன்ருக அமைந்திருப்பின் நலமாயிருக்கும்.

ஆலன் ஒ. ஹியூம்.

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தொகுதி V } பரீதாபி௵ புரட்டாசிமீ : 1912-௵ அக்டோபர்மீ { பகுதி 4

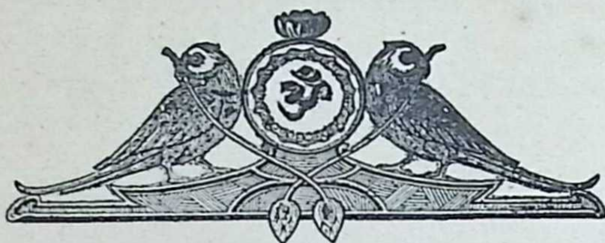
ஈஷணாத்ரயம்

THE THREE DESIRES

ஈஷணை என்னும் பதத்திற்கு ஆசை என்று பொருள். இவைகள் முக்யமாக மூன்று உண்டு. அவை யாவன: தாரேஷணை, தனேஷணை, புத்ரேஷணை என்பவைகளே. இவைகளுக்கு முறையே பெண்ணாசை, பொன்னாசை, மண்ணாசை என்று பெயர். இவைகளின் ஒழுங்கு மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை என்று தமிழ் சாஸ்திரங்களில் வழங்கி வருகிறது. இவைகளைச் சற்று மாற்றி பட்டினத்துப் பிள்ளையார் அன்னவிசாரம், ஸ்வர்ணவிசாரம், மாதரைப்பன்ன விசாரம் என்று கூறி ஸாதாரண மனிதர்களுக்கு இவைகள் இம்முறையே மனத்தில் தோன்றுகின்றன என்று வற்புறுத்துகிறார். இம்மாதிரி மூன்று விசாரங்களை வைத்து மனிதன் வாழ்நாள் எல்லாம் வீணாகி அவன் தவித்துத்தேற இடம் ஏற்படுத்திவிட்டார் ஈசன். இக்கருத்தைத்தான் பட்டினத்தடிகளும் 'என்ன விசாரம் வைத்தாய் இறைவா கச்சி யேகம்பனே!" என்று வியந்து வெளியிட்டிருக்கிறார்.

இவ்வீஷணைகளுள் எது ஒன்றிருந்தபோதிலும் மற்றவிரண்டும் வந்து சேர்ந்துவிடும். ஸகலமும் துறந்து சுகப்பிரஹ்மம் தகப்பனார் வீடுவிட்டு வெளியேறிப் போன காலத்தில் வ்யாஸர் புத்ரேஷணையால் இழுக்கப்பட்டு 'சுகா! சுகா!!' என்று கதறிக்கொண்டு பின் தொடர்ந்தார். சுகர் பின் திரும்பி நோக்காது முன்சென்றார். இவர்கள் ஒரு குளக்கரை வழியாகப் போக வேண்டி வந்தது. நிர்வாணிகளாகச் சில தேவமாதர்கள் அங்கு ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்தனர். 16 வயது யௌவன புருஷரான சுகரைக் கண்டதும் அவர்களுக்கு யாதொருவிகாரமும் உண்டாகாததால் அவர்கள் ஜலக்ரீடையிலேயே இருந்துவிட்டனர். பின்னர் வந்த வ்யாஸ மஹரிஷியைக் கண்டதும் கரையேறி வஸ்த்ரங்களை உடுத்திக்கொண்டனர். இதற்குக்காரணம் என்ன என்று வ்யாஸர் கேட்க, 'உமது பிள்ளை எல்லாம் துறந்தவன். உமக்கோ இன்னும் புத்ரேஷணை விடவில்லை. மற்ற ஈஷணைகள் இல்லாமல் போகுமா? உம்மைக்கண்டதும் எங்களுக்குஜலக்ரீடையிலிருக்கமனம்தாளவில்லை'என்றனர். உலகவிஷயமாகப் பார்க்கிலும் மூன்று ஈஷணைகளுள் ஒன்றிருந்தால் மற்றிரண்டும் வந்துசேர்ந்துவிடும் என்பது எளிதில் விளங்கும்.

இவ்வீஷணைகளுக்கே உட்பொருள் ஒன்றுண்டு. மண்ணாசை அதற்காதாரமாகிய ஸ்தூலதேஹப்பற்றையும், பெண்ணாசை ஸூக்ஷ்மதேஹம் அதாவது மனப்பற்றையும், பொன்னாசை ஆபரணாதி ரூபபேதங்களுக்குப் பொன் ஆதாரமாக விருப்பதுபோல முற்கூறிய இரண்டு பற்றுக்களுக்கும் காரணமாகிய காரண தேஹப்பற்றென்றும் கூறுவர் பெரியோர். ஸாதாரணமாக மண்ணாசை முதலியவைகளை விட வேண்டும் என்று கூறும் சாஸ்திரப்படி நாம் அவைகளைவிட முயன்றால் அவைகளை வரவரக் குறைத்துக்கொண்டே வரலாம், அவ்வளவுதான்: முற்றிலும் விடமுடியாது. ஆனால் குருவாக்கின்படி நிஷ்டையிற் பழகி மூன்று தேஹத்திற்கும் அப்பாற்பட்டு நின்றால் குறைந்துவரும் இவ்வீஷணைகள் ஒழுங்காகத் தாமே கழன்றுகொண்டு வர நாம் இவைகளிலிருந்து முற்றிலும் விடுபடுவோம். ஆகவே நிஷ்டைசெய்யாச் சமயங்களில் வைராக்கியத்தை மேற்கொண்டு இவைகளிலிருந்து ஒதுங்கியும், நிஷ்டையில் இவைகளை முற்றிலும் மறந்து அப்யாஸம் செய்தும் இவைகளிலிருந்து நாம் விடுபட முயலவேண்டும். 'கிருஷ்ணா! மனம் சஞ்சலமுடையது; எப்படிப்பட்டவரையும் கலக்கிவிடும்; மிகுந்த பலமும், திடமும் உடையது. அதை அடக்க முயலுவது காற்றை அடக்க முயலுவதுபோல அஸாத்யமாக முடியுமல்லவா?' என்று கேட்ட அர்ச்சுனனுக்கு, இதுவரையிலும் இங்கு கூறப்பட்டுள்ள கருத்தை உள்ளடக்கியே பகவானும் 'மனத்தை அடக்குவது மிகக் கடினம்,ஸம்சயமே இல்லை. ஆயினும் அதன் சஞ்சலத்தை அப்யாஸத்தினாலும் வைராக்யத்தினாலும் ஸாவதானமாக அடக்கமுயலவேண்டும்' என்று மறுமொழி கூறியிருக்கிறார்.

விவேக போதினி

தொ. 5.] ஸ்ரீ தாபிஷூ புரட்டாசிமீ [பகுதி 4

ஸ்ருஷ்டி விஷயம்

1. மகாப்பிரளயம்

THE PRALAYA STATE

விசித்திரமான தோற்றத்தோடு கூடிய இப் பிரபஞ்சத்தை நோக்குபவர் ஒவ்வொருவரும் 'இது எவ்வாறு, எதிலிருந்துண்டாயிற்று?' என்ற கேள்வியைக் கேட்காமலிருக்கிறதில்லை. இந்தக் கேள்விக்கு எல்லோரும் தங்களுக்கேற்றபடி விடை கொடுக்கவும் முயலுகிறார்கள். இந்தச் சேதனசேதன ரூபமான பிரபஞ்சம் எப்படி உண்டாயிற்று? இது ஸர்வ வல்லமையுள்ள கடவுள் என்ற ஒரு வஸ்துவால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதா? அல்லது, இதிலடங்கிய அணுக்களின் ஸ்வபாவத்தால் உண்டானதா? முன் சொன்னபடி உண்டாக்கப்படுகிறதானால், கடவுள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தைச் சூனியத்திலிருந் துண்டாக்கினாரா? அல்லது அசித்தாகிய பிரபஞ்சம் முதலில் குழப்பத்தோடு உருவில்லாமல் கிடக்க, அதை அவர் ஒழுங்குபடுத்தி உருவோடு தோன்றும்படி செய்தாரா? பின் சொல்லியபடி பிரபஞ்ச முண்டாகின்றதானால், இது உண்டாகும்படி செய்யும் அணுக்களின் ஸ்வபாவமும், ஸ்வரூபமும் என்ன? அவைகள் எப்படி உண்டாயின? அவைகள் இல்லாமலிருந்த காலமும் உண்டா? அல்லது அவைகள் எக்காலத்திலும் இருப்பவைகளா? கடவுள் ஒருவர் உண்டானல் அவர் எப்பொழுதாவது உண்டானவரா? அவருக்கு அந்தமுண்டா? தேகந்தோறும் வெவ்வேறாய்த் தோன்றும் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்ன? என இவைபோன்ற அளவிறந்த கேள்விகள் நமது மனதில் அடிக்கடி உதிக்கின்றன. இவைகளை எல்லாம் இங்கு எழுதப் புகுந்தால் விஷயம் மிகவும் விரியும். ஆகையால் யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும், புதிய பிரகிருதிசாஸ்திரங்களுக்கும் ஒத்தனவாயும், நமது சாஸ்திரங்களில் தொன்றுதொட்டு உள்ளனவாயும், சரியானவையாயும் உள்ள பிரபஞ்ச உற்பத்தி, சிருஷ்டிக்கிரமம், இவ்விஷயங்களைப்பற்றி இங்குத் தொகுத்துக் கூறுவோம். இந்தச் சிருஷ்டி விஷயத்தைப்பற்றி நன்றாய் அறிந்துகொண்டால் நமது ஜீவதசையில் நேரிடும் கஷ்டமான நிலைகளிலும், மதவிஷயங்களில் வரும் இதுபோன்ற ஸங்கடநிலைகளிலும், உள்ளபடி அறிந்து நேர்வழியில் நடக்கவேண்டிய ஞானம் நமக்கு உண்டாகும்.

சிருஷ்டிக்கிரமத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு முன், மூன்று புதிய சொற்களின் பொருளை நன்றாய்த் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இது நன்றாய் விளங்குவதற்கு ஒரு செடியின் திருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக்கொள்ளுவோம். அந்தச் செடி நன்றாய் வளர்ந்து செழிப்பதற்கு அதன் அணுக்கள் எலலாம் ஒற்றுமையாய் வேலை செய்தல் வேண்டும். சிறந்த குடும்பங்கள் ஒழுங்காய் நடத்தப்படும்பொழுது இதுபோலவே அதிலடங்கிய ஒவ்வொருவரும் ஒற்றுமையோடு உழைத்தல் வேண்டும். இம்மாதிரியான ஒற்றுமையாலே தான் குடும்பங்கள் எல்லாம் சீக்கிரத்தில் நல்ல நிலைக்கு வரும். இதுபோலவே செடி வளர்ந்து தழைப்பதற்கும் அதன் அணுக்கள் தம்முள் ஒற்றுமையாக இருக்கவேண்டியது அவசியம். இதுபோலவே ஓரறிவுயிர் முதல் ஐயறிவுயிர் வரையில் எல்லா உயிர்களையும் உற்று நோக்குங்கால் மூன்று விஷயங்கள் வெளியாகின்றன. அவ்விஷயங்கள் பின் வருபவைகளே: (1) ஒற்றுமை (அல்லது தெளிவு) என்பது வஸ்துக்கள்

செழித்து வாழ்வதற்குச் சகாயமானதாயும், (2) பொருத்தமின்மை (அல்லது மோஹம்) என்பது வஸ்துக்களை நாசம் செய்வதற்குச் சகாயமானதாயும், (3) பிரவிருத்தி (அல்லது மாறுதல்) என்பது முன் சொன்ன நிலைகள் இரண்டும் இருப்பதற்குக் காரணமாகியும் இருக்கின்றன. உலகத்தில் காணப்படும் ஸகல விஷயங்களிலும் இம்மூன்று நிலைகளையும் எப்பொழுதும் காணலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ்வொன்று மேலாகி நிற்கும். செடிகள் பட்டுப் போகும் காலத்தில் அதில் அடங்கி இருக்கும் வஸ்துக்களே முழுவதும் நாசமடைவதால் அப்பொழுது பொருத்தமின்மை அல்லது மோஹம் என்ற நிலை ஓங்கி நிற்கிறது. ஒருவனுக்குச் சுகம் உண்டாவதற்கு அவன் தேகத்தின் பாகங்கள் எல்லாம் ஒற்றுமையாய் வேலை செய்ய வேண்டும். ஒற்றுமையின்றி வேலைசெய்யுமாயின், வியாதி பலக்குறைவு முதலிய துக்கங்கள் உண்டாகும். ஆகவே ஒற்றுமைக்குச் சுகம் என்ற பெயரும், மோஹம் என்பதற்குத் துக்கம் என்ற பெயரும் பொருந்தும். இவ்விரண்டு நிலைகளும் பிரவிருத்தி அல்லது மாறுதல் என்ற நிலையின் தொழிலாலன்றி உண்டாவதற்கு இடமில்லை. முன் சொன்ன செடியின் விஷயத்தில், முளைக்குங்கால் பிரவிருத்தி என்பது ஓங்கியும், மற்றிரண்டு அடங்கியும் இருக்கின்றன. முளைவிட்டுச் செழிப்பதில் ஒற்றுமையும், நாளுக்கு நாள் சீக்கிரம் விருத்தியாவதில் பிரவிருத்தியும், பழைய விரையுடைந்து நாசமாவதில் மோஹமும் வெளிப்படும். இதுபோல நல்ல செடியாய்ச் செழித்து வளர்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒற்றுமை ஓங்கியும், மற்றிரண்டு ஒடுங்கியும் இருக்கின்றன. இந்தச் செடி யழியுங்காலத்தில் மோஹம் ஓங்கியும் மற்றிரண்டு ஒடுங்கியும் இருக்கின்றன. இம்மூன்றிற்கும் நமது சாஸ்திரங்களில் குணங்கள் என்றும், ஒற்றுமை, மாறுதல், பொருத்தமின்மை என்பவைகளுக்கு முறையே ஸத்வ, ரஜஸ், தமோ குணங்கள் என்றும், பெயரிட்டு, அவைகளை முறையே வெளுப்பு, சிவப்பு, கறுப்பு என்ற வர்ணங்களாகவும் உருவகப்படுத்தி இருக்கிறார்கள். உயிர்ப்பிராணிகளை உற்று நோக்குங்கால் இக்குணங்கள் முறையே சுத்தம் அல்லது தெளிவு என்ற நிலையாகவும், சுறுசுறுப்பு என்ற நிலையாகவும், மந்தமல்லது சோம்பல் என்ற நிலையாகவும் காணப்படும். ஆகவே உலகத்தில் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமாகிய ஸகல விஷயங்களிலும் இம்முக்குணங்களும் எப்பொழுதும் காணப்படுகின்றன. ஆனால் ஒவ்வொரு காலங்களில் ஒவ்வொன்று ஓங்கியும் மற்றிரண்டு அடங்கியும் இருக்கும். இதற்கேற்பவே கைவல்லிய நூலாசிரியரும்:—

"உத்தமம் வெளுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு
கறுப்பு மாகும்
சத்துவ குணத்தி னோடு ரஜோகுணந்
தமோகு ணம்தான்
சுத்தமோ டழுக்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக்
குணமு மூன்றாய்
ஒத்துள வேனுந் தம்முள் ஒருகுணம்
அதிக மாமே"

என்று எடுத்துரைத்திருக்கிறார்.

சிருஷ்டியைப்பற்றிச் சொல்லப் புகுங்கால், முதலில்சாதாரணமானவர்கள்கடவுள்தனதுஸர்வ வல்லமையால் எண்ணின மாத்திரத்தில் திடீரென்று சூனியத்திலிருந்து இப்பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டித்துவிட்டார் என்று எண்ணலாம். இதற்கும் சாஸ்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கும் உண்மைக்கும் வெகுதூரம். மதவேறுபாடுகளை வேறு இடத்தில் விஸ்தரிக்கப்போகிறோம். ஆகையால் தற்காலத்தில் இவ்விஷயத்தில் கடவுள் ஜீவாத்மா உலகத்திற்குக் காரணமான அசித்து ஆகிய இவைகள் அநாதியாய் இருப்பனவாக வைத்துக் கொள்வோம். இப்படி ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் யுக்திக்குப் பொருந்தாத கொள்கைகளுக்கு இடமுண்டாகும். கடவுள் இல்லாமலிருந்த காலம் ஒன்றுண்டு என்று ஒப்புக்கொண்டு அவர் வேறொன்றால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டார், என்றால், எல்லா மதங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட

ஓர் அஸ்திரத்தை மந்திரித்து அதைக் கிணற்றில் எறிந்தார். உடனே அது பந்தைக் கரைமேல் கொண்டுவந்து சேர்த்துவிட்டது, இதன் மூலமாக துரோணாசாரியர் பாண்டவ கௌரவர்களுக்கு ஆசாரியரானார்.

***

அடாது செய்தவர் படாது படுவர்.—விச்ரவஸ் என்ற ஓர் மகரிஷி இருந்தார். ஒரு அஸுர பெண் தனக்கு மஹா பராக்ரமமான குழந்தைகள் உண்டாகவேண்டுமென்று ஓர் அசுர முகூர்த்தத்தில் அவரிடம் வந்து யாசித்தாள். இந்தச் சமயம் அனுக்கிரஹம் செய்யக்கூடிய நல்லஸமயமல்லவே என்று ரிஷி எவ்வளவு தூரம் புத்திமதி கூறியும் கேளாத அப்பெண்ணுக்குக் குழந்தைகள் உண்டாகும்படி அநுக்ரஹித்தார். அவளிடத்தில் உண்டானவர்களுள் ராவணன் மூத்தவன். அவன் பிரம்மதேவரைக் குறித்துக் கொடுமையாத தவம் இருந்து சிறந்தவர்களைப் பெற்ற மகாபலவானானான். அந்த கர்வத்தால் அவன் புத்தி அதர்மத்திலேயே பாயத் தொடங்கிவிட்டது. முதலில் தகப்பனார்உத்தரவுக்கு மீறி தன் தமயன் முறையிலிருந்த குபேரனோடு சண்டையிட்டு அவன் புஷ்பக விமானத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு லங்காபட்டணத்தைவிட்டு அவர்களைத் துரத்தி விட்டான். பின்னர் ராவணன் லங்கைக்கு அரசனானான். அங்கிருந்துஅவன்செய்தஅதர்மங்களுக்கு குறைவேயில்லை. பரஸ்திரீகளை உபத்திரவித்தல், ரிஷிகள் தவங்களை அழித்து அவர்களை கொல்லுதல், திக்கு திக்காய் சென்று அங்குள்ள அரசர்களை வலுச்சண்டைக்கு இழுத்து அபஜெயப்படுத்தல் முதலிய கொடுந்தொழில்களில் அவன் விடாது முயன்று கொண்டுவந்தான். வர பலத்தால் அவனுக்கு சென்றவிடமெல்லாம்ஜயம்வந்துகொண்டிருந்தது. இதனால் அவனுக்கு அதர்மகாரியங்களில் அதிக ஊக்கம் உண்டாயிற்று. அப்படியிருந்தும் சென்றவிடங்களிலெல்லாம் பெரியோர்களில் சிலர் அவன் உபத்திரவம் தாங்காது சபிக்க அந்தச் சாப மூட்டைகள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தன. இதைக் கவனியாது மிகுந்த உத்ஸாகத்துடன் ராவணன் அதர்மத்தில் முனைந்து வேலை செய்யத் தொடங்க அவன்உணராமலே அவன்பலம்குறைந்து கொண்டு வந்தது. பலநாள் திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவானென்ற கதையாக எங்கும் அதர்மம் செய்து ஜயமடைந்து வந்த ராவணன் பரம்பொருள் அவதாரமான ராமர் விஷயத்தில் அதர்மம் செய்ய எண்ணி அவர் தர்மபத்தினியாகிய ஸீதையையிலங்கைக்கு. கவர்ந்து சென்றான். அங்கு அவளை சிறையில் வைத்து தொந்தரை செய்தான். லோகமாதாவாகிய சீதாபிராட்டியார்க்கு செய்த துன்பமே பின்னால் அவனுக்கு யமனாகவந்து இராமபிரானது மூலமாக அவன் ஊர் உறவு எல்லாமழிய கொல்லப்பட்டான்

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

4. அவைநடு வுற்ற காதை

ஒழிக்கவேண்டுமென்று அரக்கு மாளிகையிற் கொளுத்தி அழித்து விட்டோமென்றிருக்க பாண்டவர்களோ மச்சயந்திரத்தை அர்ஜுனன் மூலமாக அடித்து த்ரௌபதியை மணந்தார்களென்று த்ருதராஷ்ட்ரனுக்குத் தெரிந்தது அரசமரத்துப் பேய் அடித்தாலும் துலையாதென்றாற்போல பாண்டவர்கள் அழியாதிருப்பதைக்கண்டு மனவெறுப்பொருபக்கம் நிற்க, விதுரர் த்ரோணர் பீஷ்மர்முதலியோரது வேண்டுகோளாலும் த்ருபதனது கோட்பாட்டினாலும் ஒருவாறு த்ருதராஷ்ட்ரன் பாண்டவர்களுக்குப் பாதிநாட்டை யளிக்கஒத்துக்கொண்டான். இந்த்ரபிரஸ்தம் என்னும்தலைநகர் ஒன்று உண்டாக்கி அதில் தருமர் தனது தம்பிமாரோடும் த்ரௌபதையோடும் அரசு செலுத்தி வந்தனர்.

இவ்வாறிருக்க நாரதரென்னும் மஹாரிஷி அவ்விடம் வந்து தருமரை நோக்கி ‘ஸுந்தோபஸுந்தரென்னும் இரண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஓர் பெண்மேல் மோஹங்கொண்டு என்றும் இணைபிரியாதவர்கள் அப்பெண்ணால் பிரிந்து மனங்கெட்டு ஒருவரோடு ஒருவர் சண்டையிட்டு மாண்டுள்ளார்கள்’ என்னும் கதையைக் கூறி ‘ஹே! தருமபுத்ர! நீங்கள் ஐவரும் ஒரே மடைந்தையைப் பத்தினியாக அடைந்திருக்கிறீர்கள். அது ஓர்வேளை மனத்தைப் பிரிப்பதற்கு ஹேதுவாக இருப்பினும் இருக்கலாம். அடைந்து பின் ஒழிக்கலாமென்பதைக் காட்டிலும் அவ்விதமான கார்யங்களைத் தடுத்தலே நன்மைபயக்கும். ஆகையால் உம்முள் த்ரௌபதையின் விஷயத்தில் சில நிபந்தனைகள் செய்துக்கொண்டு தவறின்றி அவைகளை அநுஸரித்து வரவேண்டும்” என்றார்.

பின் தருமர் நாங்கள் என்னசெய்யவேண்டுமென்று வணங்கிக்கேட்க “நீங்கள் சில முறைமைகொண்டு வாழவேண்டும். உம்முள் ஒருவருள் ஒருவர்க்கு மனவேறுபாடில்லாது இருப்பதற்கு நான் சொல்லியவண்ணம் செய்வீர்களானால் நன்மையாயிருக்கும். த்ரௌபதை ஒவ்வொரு வருஷம் ஒவ்வொரு கணவனோடு வாழவேண்டும். அவ்வவ் வருஷங்களில் மற்றையோர்களைக் கணவர்களாகப் பாவிக்கக்

கூடாது. நீங்களும் அவ்வாறே இருக்கவேண்டும். வருஷமுடிந்ததும் மற்றொருவனைக் கணவனாகப் பாவிக்கவேண்டும். இவ்வாறே ஐவரையும் வருஷத்திற்கொருவரை பர்த்தாவாக அடைந்து கிரமமாக வாழவேண்டியதவள் கடமை. நீங்களும் அவள் ஒருவனைப் பர்த்தாவாகப் பாவித்து அவனோடு ஏகாந்தமாக இருக்குங்காலத்து மற்றைய நால்வரில் ஒருவர் காணும்படி நேரிடுமானால் நிபந்தனைக்கு மாறுபாடாக நடந்ததற்காகப் பன்னிரண்டு வருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்து அப்பாபத்தைப் போக்கிக் கொள்ளவேண்டும். பாபம் என்பதை ஜாக்ரதையோடு கவனியுங்கள். அவள் ஒருவனோடு இருக்க அவனுக்கு மனைவியானாளே ஒழிய உங்களைவரையு மணந்திருப்பினும் எல்லாருக்கு மனைவியாகமாட்டாள். இதுதான் உமது நிபந்தனை. அதைத் தவறுவது பாதிவ்ரத்ய பங்கதோஷத்திற்குக் காரணமாகும். இதனை நீங்கள் அனுஸரிப்பதே அவளுக்கும் 'ஐவரையடைந்தாளிவள்' என்னும் பழி சேராதிருப்பதற்கும், உமக்கும் 'ஐவரும் ஒருவளையே மணந்தார்' என்னும் இழிவு வாராதிருப்பதற்கும் வரையறை ஆகும்'' என்று நாரதர் சொல்லிய மொழிகள் எல்லார்க்கும் நியாயமென்றுபட அவர் கூறிய ஒழுங்கின்படி ஒழுகிவந்தனர்.

இவ்வாறொழுகுநாளில் ஓர்நாள் ஓர் எளியவனுக்குதவிசெய்யும் பொருட்டுத் தனது வில்வேண்டியிருந்த காலத்துத் தருமரும் த்ரௌபதையும் ஏகாந்தமாக விருந்த காலமாயிருந்தும், தான் ஓர் ப்ராஹ்மணனுக்குதவிசெய்வதற்காகப் பன்னிரண்டு வருஷம் தீர்த்தயாத்திரை செய்யவேண்டி வருமாயினும் ஆகட்டும் என்று உட்சென்று வில்லை எடுத்ததோஷத்திற்கு, தீர்த்த யாத்திரைசெய்து பலமனைவிகளை அடைந்து வந்தனன். இதற்குள் நாரதர் தரும புத்திரரைப் பாண்டுவின் கோரிக்கைப்படி தருமனை இராஜஸூய யாகஞ் செய்யும்படிச் சொல்ல அவரும் தனது தந்தை இந்திர பதவியை அடையும் பொருட்டு யாகத்தை நன்றாகச் செய்தனன். அதிலொரு விஷயம் நடந்தது. இராஜஸூயயாகத்தில் கொலையாவது மனத்தைக் குதூஹலத்திலிருந்து தடுக்கும் வேலைகளையாவது செய்வது தகாது. ஆனால் அவ்வாறு இங்குச் செய்ய முடியவில்லை. அவ்யாக முடிவில் யார்க்கு அக்ரபூஜை அளிக்க வேண்டும் என்றுகேட்க பீஷ்மர் மானிடவுருவில் மயங்கி வளரும் மாயக்கண்ணனே அதைப் பெறத் தகுந்தவனென்றான். இது எல்லாருக்கும் நன்றெனப்பட்டது; ஆயினும் சேதி தேசத்தரசனாகிய சிசுபாலனது மனத்தைச்சுட்டது. "நன்று நன்று! அரசர்களெல்லாமிருக்க ஓர் ஆட்டிடையனுக்கு அக்ரபூஜை அளிப்பது! இந்திர ஜாலத்தில் வல்லவன் இவனுக்கு அக்ரபூஜை! இவன் பெருமையை யார் அறியார்! கோவியர்களது கற்பை யழித்தவன். திருடன். உரலிற் கட்டுண்டவன். பலரால் அடியுண்டவன். பெண்களது சேலையைக்கவர்ந்த திருடன். ஸ்த்ரீலோலன். காமி. வம்பன். நெறியற்று திரிபவன். தாயையும் அடக்கும் தறிதலை. இவனை அறியாதவர் யார். இவனுக்கு அக்ரபூஜை! அரசர்க்கு இது முறைமை! நன்று! நன்று!—'' என்று பலவாறு உளற கோபங்கொண்டு அவன் சிரத்தை ஸ்ரீ வாஸுதேவன் தனது சக்ராயுதத்தால் துண்டித்தனர். ஆனால் தருமருக்கொன்று ஞாபகம் வந்தது. அது நாரதர்சொல்லியமொழி யாகத்தில்யாதேனும்தடையுண்டானால் எல்லா க்ஷத்ரியரும் மாளும்படியான ஒரு கொடியயுத்தம் நடக்குமென்பதே. வியாஸரிடம் தனது மனக்குழப்பத்தைத் தருமர் கூறியதும் "கவலையுறேல், அதனால் என்னபயன். பதின்மூன்று வருஷங்களிற்குப் பின் உன் மூலமாகவே ஓர் பெரும்யுத்தம் நடக்கும். நீ மனம் தளர்வதில் பிரயோஜனமில்லை'' என்று சொல்ல தருமருக்கு இன்னமும் மனநோய் அதிகமாகிறது.

இவ்வாறு இங்கு இருக்க த்ரௌபதிக்கு மிகச்சந்தோஷமாகி காலம் நடந்து வந்தது. தான் பட்டமஹிஷியாக இருந்து இராஜஸூய யாகத்திற்குத் தலைவியாக இருப்பது, தனது நாயகர்களை எல்லாம் வணங்குகிறார்களென்ற ஓர் எண்ணம், தனக்கு நிகரானவர்கள் குணத்திலாவது, அழகிலாவது பொருளிலாவது இல்லை என்னும் மனத்தின் நிலைமை, பெண்பாலார் எல்லோரும் தன்னை வணங்குகின்றனர் என்னும் பெருமை—இவை முதலாகிய குணங்களும் அக்குணங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்ட செயற்கையும் அவளை ஓர் உத்ஸாக நிலையில் இருக்கும்படிச் செய்தது. அது எல்லாரையும் பரிஹஸித்தல், எளியோர் வருந்துவதில், அவர் வருந்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் இல்லாவிடினும், அவர் படும் பாதைகளில் வேடிக்கைப் பார்த்தல் முதலாகிய குணங்களில் திரும்புவது அதிசயமன்று. த்ரௌபதியும் இவ்வழிக்கு முற்றும் இல்லாவிடினும், கொஞ்சமேனும் ஆளாகவில்லை என்று யார் தைரியமாகக் கூறுவார்கள். அவ்வாறு அவள் ஒழுங்குபடாதிருப்பின் துர்யோதனன் யாகசாலையைப் பார்த்துவரும் காலத்தில் மேடுபள்ளம் தெரியாது ஸ்படிகத்தில் ப்ரதிபலனமாகையால் உள்ளது இல்லது தெரியாது தத்தளித்து வருங்காலத்தில் அவனைப்பார்த்துப் பகபகவென்று சிரிப்பாளானால் ஓர் வேளை அது ஸ்த்ரீகளின் விநோதகுணமோ? ஒருவன் கஷ்டப்படுவதைப் பார்த்து ஆனந்திப்பதும் ஆகுமோ? அதனால் கேடு வராதோ? என்னமோ பார்ப்போம். பின்னால் தெரியாது போய்விடுமோ?

"கணவன் அடித்தது படவில்லை சக்களத்தி சிரித்தது பொறுக்கவில்லை'' என்றார்போல தான் தத்தளித்து நடப்பதைக் கண்டு எல்லாரும் நகைப்பினும் த்ரௌபதி நகைத்ததைப் பார்த்துதுரியோதனன் மனம் பொறுக்கவில்லை. அவளை ஏளனஞ் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணமே அவன் மன

முழுதுங்குடிகொண்டது. அதை எவ்வாறு செய்வது; எவ்விதம் செய்வது என்பதையே ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான். மேலும் எல்லோரும் தன்னைக் கண்டு சிரிக்க தருமன் தனக்குதவி செய்யும்படியாயிருந்ததே என்று எண்ணுமல் அவனுக்கும் அவனேடு சேர்ந்தயாவர்க்கும் கெடுதி செய்வதெவ்வகை என்று யோசித்துக்கொண்டு பாரம் மேற்கொண்டவன்போல சிந்தனையிலாழ்ந்து வெகு ஜாக்ரதையாக அடிபெயர்த்து நடக்கலானன். சில ஸமயம் ஏதோ ஓர் நிச்சயமான வழித்தோன்றிவிட்டதென்ற ஆர்வமடைந்தவன்போலக்குதித்து நடப்பானுயினும் தன்னை அவமதித்தாளல் லவா என்ற எண்ணம் அவன் மனதிற் பாய்ந்து வேலைசெய்ய தன்வசம் தனக்கில்லாதவன் போல் நடக்கலானன். பின் தனது விடுதி சேர்ந்து ஹஸ்தினபுரஞ் சேர்ந்தான்.

அஸ்தினபுரி மிக்க வளப்பமோடு அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. தெருவின் வரிசையும், அவைகளில் எங்கும் பூரணகும்பம் பொலிவோடு விளங்குவதும், கோட்டையின் உச்சியில் பாம்புக்கொடி காற்றிலலைவதும், அகழிமுற்றும் விசாலித்தாழ்ந்து இயற்கையுஞ் செயற்கையுங் கலந்து திகழ்வதும், உய்யானவனங்கள் முழுதும் புதிதாகச் செய்குன்றுகளியற்றி அவற்றின் உச்சியில் நீரூற்றுகள் மேற்பாய்ந்து நீருவியாய் விழுவதும், எங்கும் தோரணங்களும் மயிற்பிச்சங்களும் ஆலவட்டங்களும் பரவி பந்தலில் புணர்ந்திருப்பதும், பாதைகள் முழுதும் செப்பஞ் செய்யப்பட்டு ஓர்பெரும் ஆஸ்தான மண்டபத்திற்குச்சேரும்படி திருந்தப்பட்டிருப்பதும் யாவர் வருகையையோ எதிர்ப்பார்த்தாற்போல இருந்தது. அன்றி மண்டபமும் பலவித அரசசின்னங்களும் இருப்பிடங்களும், ஆஸனபந்திகளும் அவற்றிற்கு எதிரில் உயர்ந்தமேடையில் விளங்கும் அரியாஸனமுமிவை எல்லாம் பார்த்தவர்கள் பிரமையுள் ஆழ்ந்து விடுவாராயினர். அதில் அநேக ஜன ஸமூஹத்தோடும் பெரும் இரைச்சலோடும் அநேகர் வந்திருங்கினர்கள். தருமன் முதலியோரும் த்ரௌபதி முதலியோரும் மிக்க முகமனேடு அங்கு அழைக்கப்பெற்றூர்கள். இவர்கள் இந்திரபிரஸ்தத்திலிருந்து துரியோதனநியர்களின் வேண்டுகோளின் மேல் வந்தவரே ஒழிய வேறில்லை. வஸந்தகாலத்தில் தருக்களின் ஸமூஹத்திலும் கொடிகளின் கட்டங்களிலும் மலையினுயரங்களிலும், பசேலென்று பூத்து நிற்கும் மரக்கூட்டத் தொகுதிகளிலும், மேலுயர்ந்தோங்கி பனிமூடிய உச்சிகளிலும் கவனத்தைச் செலுத்தி, மான்பிணை முதலிய அரிய மிருகங்களோடு விளையாடவும் கொடியமிருகங்களோடு வேட்டையாடவும் உத்ஸாகத்தோடு பொழுதுபோக்கவும் இவர்களைத் துரியோதனன் அழைத்ததாகத் தெரியவரும். விளையாட்டே வினையாய் முடியுமென்பது மாத்திரம் என்றேனும் பொய்த்ததுண்டோ? அது அனுபவித்தவர்க்கே தெரியும், (தொடரும்)

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

உபாத்திமைச் சங்கம், திருமங்கலம்.—இச்சங்கத்தின் முதலாவது ஆண்டின் மஹோத்னவம், ஸெப்டம்பர்மீ 24வ சனிக்கிழமை பகல் 1-மணிக்கு ஷை ஹைர்போர்டுஸ்கூல் கட்டடத்தில் வெகுவிமர்சையாய்க் கொண்டாடப்பட்டது. ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர். R.G. க்ரீவ், அவர்கள், M.A., அக்ராஸனம் வஹித்தார்:—முதலில், அச்சங்கத்தின் 1910-ம்வூ ஆகஸ்டுமீ 31வ முடிவாயுள்ள ஆண்டில் அபிவிருத்தி விஷயங்களைப்பற்றிய ரிபோர்டு அச்சங்கத்தின் அக்ராஸனுதிபதியான ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. பி. சுப்ரமண்ய அய்யர் B.A. அவர்களால் வாசிக்கப்பட்டது. பிறகு ஷை சங்கத்தின் செக்ரடிரியும், அவ்வூர் போர்ட் ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டருமான ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி, சுந்தரேசசாஸ்திரிகள் அவர்கள் (Solar System) ஸூர்யனும் அதைச் சுற்றிய கிரஹங்களும் என்பதைப்பற்றி அங்குக் கூடியிருந்த உபாத்திமார்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் சித்ரப்படங்கள் மூலமாக எடுத்துச் சொன்னபின், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, அமெரிக்கன் மிஷன் ட்ரெயினிங் ஸ்கூல் ஹெட்மாஸ்டர் S. சின்னய்யா, B.A., அவர்கள், ஸன்மார்க்கப் பயிர்ச்சியைப்பற்றி வெகு தெளிவாய் எடுத்துச் சொன்னர். பிறகு Mr. R. G. க்ரீவ் அவர்கள் அங்குக் கூடியிருந்த உபாத்திமார்களுக்கு தான் சொல்லவேண்டியவை முழுவதும் தமிழில் சொல்லமுடியாதென்றும், தான் இங்கிலீஷில்பேசப் போவதை அங்கிருந்த மதுரை காலேஜ் ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஏ. ராஜாராம் அய்யர் அவர்கள் தமிழில் தெளிவாய்ச் சொல்லுவாரென்றும் சொன்னர். எலிமெண்டரி பாடசாலைகளின் உபாத்திமார்கள் நடந்து கொள்ள வேண்டியதைப்பற்றிச் சில புத்திமதிகள் இங்கிலீஷில் கூறினர். பின் நடக்கவேண்டியவர்களுக்குத் தான் இருக்கக்கூடவில்லைஎன்றும் ம-ா-ாஸ்ரீ ராஜாராம் ஐயர் அவர்கள் தான் இங்கிலீஷில் பேசியதை அவர்களுக்குத்தமிழில் எடுத்துச்சொல்லும்படி சொல்லிவிட்டு, 2½மணிக்கே மதுரைபோய்விட்டார். சங்கமும் சொற்பகாலத்துக்கு கலைந்து மறுபடி 3-மணிக்குக் கூடியதும், ம-ா-ா-ஸ்ரீ ஐயரவர்கள் இன்ஸ்பெக்டர் பேசியதைத் தெளிவாய் தமிழில் எடுத்துச்சொன்னர். கிராமோ போன், பாட்டுக்கச்சேரி முதலியவைகள் பிற்பாடுநடந்தன. அன்றைக்காகத் தயார் செய்யப்பட்ட நான்கு திருடர்கள் எனும் கதைநாடகரூபமாக, திருமங்கலம் பள்ளிகூடச் சிறுவர்களால் வெகுஅழகாக நடித்துக் காண்பிக்கப்பட்டது நாடக விருத்தியையே கைக்கொண்டவர்களைக் காட்டிலும், அச்சிறுவர்கள் ஆக்டு செய்தது ஒவ்வொன்றும் வியப்பைத் தந்தது. இதைப்பார்க்க அவ்வூர் ஜனங்கள் எல்லோரும் வந்திருந்தார்கள். ஆரம்பம் முதல் முடிவுவரை மிகவும் திருப்தியாகவே இருந்தது. இச்சங்கத்தின் கொண்டாட்டத்தை ஸரிவர

நடத்த ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. பி. சுப்ரமண்ய அய்யரவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, கிருஷ்ணசாமி அய்யரவர்கள், ம-ா-ா-ஸ்ரீ, வி. சுந்தரேச சாஸ்திரிகள், இவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட சிரத்தையும், சிரமமும், மெச்சத்தக்கதே.

***

இராமநாதபுரம் ராஜாவும், தமிழ்ச்சங்கமும்.—சீரும் செல்வமும் ஒருங்கே ஓங்கிவளரும் பாரத தேசத்து பாண்டிநாட்டின் கண்ணே ராமனாதபுரம் சமஸ்தானமொன்றுளதல்லவா? இச்சமஸ்தானத்திற் கிறைவராயமருபவர், நல்ல விவேகசாலிகளாயும் மிக்க கற்றவர்களாயு மிருந்தே வந்திருக்கிறார்கள். காலஞ்சென்ற பாஸ்கர சேதுபதி மகாராஜாவும், கற்றோரை யாதரித்தது மன்னியில், தமிழை வளர்க்க மிகுந்த பிரயாசை யெடுத்துவந்தார். வித்வான்களின் குழாம் என்று பொலிவுபெற்று விளங்கும் அவர்காலத்தில், அநேக அரியநூல்க ளச்சிடப்பட்டன.

நிற்க. அவருக்குப் பின்னால் சென்ற மாதத்தில் சிம்மாசனமேறிய இளவரசும் மிகுந்த புத்திசாலியாக விருப்பதோடு வித்வக்கூட்டத்தை யாதரித்து வருவதாயும் தாய் பாஷையின் மீது, மிகுதியும் ஆசையுடையவராயும், இராமனாதபுரத்திலேயே ஒரு தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கத் தீர்மானித்திருப்பதாயும், மதுரையினின்றும் வெளிவரும் "வித்யா பானு" ப்பத்திரிகையின் மூலமாயறிந்த நாம் மிகுதியும் சந்தோஷிக்கிறோம். அதிபால்யத்தில் இத்தகைய சிறந்த குணமேற்பட்டது சாலவு மெச்சத்தக்கதே. சென்ற சில வருடங்களாய் ஆதரிப்பாரின்றி, வெளி நாடுகளிலலைந்து திரிந்த, வித்வ கோஷ்டிகளுக்கொரு ஆதாரவு ஏற்பட்டது ஆனால் பாத்திரமறிந்து, கொடுப்பன கொடுத்து கடைசிவரை நிதானமாயிருந்து வரப் பிரயாசப்படுவதுதான் அவருடைய முக்கிய கடனாக விருக்கவேண்டும். ஆதரிப்பாரின்றித் தத்தளிக்கும் தாய்ப்பாஷையைப் புரக்க வந்த இப்புண்ணியருக்குக் கடவுள், நீண்ட ஆயுளையும், பூரண சௌகரியத்தையுமளிக்குமாறு, கருணையங்கடவுளைப் பூராமனதுடன் நாம் வழிபடுகின்றோம்.

***

"கீழைந்தேச இராணி"—கற்குத்தாவைக் கிழக்குத்தேசங்களுக்கெல்லாந் தலைஸ்தானமாக்கி வைப்பதற்கு இந்திய அரசாட்சியார் முயற்சிக்கின்றனர். இராசமாளிகைகள் கோட்டை கொத்தளங்கள் யாவையும் அரணிப்பாக்குவதற்கு யோசனை நடக்கின்றது. 15 மைல் விஸ்தீரணத்துக்கு நகரி பருப்பிக்கப்படும். இதற்கெல்லாம் 8,25,00,000 ரூபாய் மதிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். எல்லாம் முடிந்தபின் கிழக்குத்தேச இராணி என்னத்தக்க சிறப்புப்பெற்று விளங்குமாம்.

***

கள்ளரைத் திருத்தல்.—இந்தியாவிலே கள்ளச் சாதி என ஒருசாதி யுண்டு. இந்தச்சாதியில் 30 இலட்சக்குடிகள் வரையிலிருக்கிறார்கள். களவு தொழிலே இவர்களுக்குப் பிறவித்தொழிலாகும். இப்படிப்பட்டவர்களை முற்றும்த்திருத்தி நயப்படுத்தும்படி இரட்சண்ணிய சேனைத்தலைவராகிய ஜெனரல் பூத் அவர்கள் துணிந்திருக்கிறார். இந்தநோக்கத்துக்காக அவர்களைத்தமது பொறுப்பில் விடவும், குடியிருப்புக்கும், பயிர்ச்செய்கைக்குந் தேவையான நிலங்களை அவர்களுக்குப்பிரித்துக்கொடுக்கவும், இந்தியதாரிய மந்திரியாகிய மோளி அவர்களைச் ஜென்ரல் பூத் அவர்கள் கேட்டிருக்கிறாராம்.

***

ஓர் பெரிய போர்க்கப்பல்.—உலகத்திலுள்ள போர்க்கப்பல்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் பெலத்தாலும் பருமனாலும் முதன்மை பெற்றுள்ள போர்க்கப்பல் பிரித்தானிய இராச்சியத்துக்குச் சொந்தமானதாயிருக்கின்றது. இதுபுதிதாயமைக்கப்பட்டுச் சென்ற மாதம் 20ந்திகதி கடலிலிறக்கப்பட்டது. இறக்கப்பட்ட காட்சியைப்பார்க்க 40,000 ஜனங்கள் துறைமுகத்திற் கூடினார்கள்.

***

பேதி.—ருஷியா தேசத்திலே பேதிநோய் ஒரு வாரத்தில் மாத்திரம் 7000 பேருக்குண்டாகி, 3000 பேரை வௌவிற்று.

***

மரணதண்டனை யின்மை.—ருஷியாதேசத்திலே தூக்கிக்கொல்வது வேறெவ்வகையாவது மரண தண்டனை செய்யும் வழக்கமில்லை. கடுங்குற்றவாளிகளும் இராசதுரோகிகளும் சீபேரியா தேசத்துச் சுரங்கங்களுக்கு அனுப்பப்படுகிறார்கள். இராணுவப் பகுதியைச்சேர்ந்தோர்க்குள் இராசதுரோகம் முதலான கடுங்குற்றங்கள் காணப்படுமாயின் அவர்களைப்

பீரங்கிவாய்க்கிலக்காகவைத்துச் சுட்டுக் கொன்று போடுவார்களாம்.

***

துடிவெறியைவிட மருந்து.—மதுபானிகள் தம் தாகத்தை யடக்க விரும்பினுல் திறமான அப்பிள் பழம் புசித்தல் நல்லதென ஓர் வைத்தியர் கூறுகின்ருர். அதன் சாரத்துக்கு இவ்வகைச் சக்தியுண்டாம். இலேசான வழியாயிருப்பதால் விரும்பினோர் சோதித்தறிக.

***

அமெரிக்காவுக்குச் செல்லும் இந்தியர்.—இந்தியரிற் பெருந்தொகையானேர் அமரிக்காவிற் பிழைக்கச்சென்றிருக்கிருர்கள். பின்னு மனேகர் அங்கே போகிருர்கள். கலிபோர்ணியாவில் மாத்திரந் தற்பேதிருப்போர் தொகை பதினுயிரத்துக்கு மேலாம். கணடாதேசத்தில் குளிர் தாங்க முடியாததலால், அங்கு செல்வோர்தொகை அதிகமல்லவாம். இந்தியர்காலத்துக்குக்காலம் அதிகம் அதிகமாய்ப்போய்ச் சேருவது அமரிக்கருக்கு மிகுந்த வெறுப்பைக்கொடுக்கின்றது. அவர்கள் ஜப்பானியர், சீனர் முதலானவர்களுக்கு காட்டும் வெறுப்பைவிட இந்தியருக்கே அதிகவெறுப்புக் காட்டுகின்ருர்களாம்.

***

அநுதாபக் கடிதங்கள்.—இதுவரையில் அலெக்சந்திரா மகாராணியவர்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டிருக்கிற அநுதாபத் தந்திச் செய்திகள் 11,000. கடிதங்கள் 15,000.

***

சர்க்கரையின் குணம்.—பலத்தையூட்டுவதிற் சர்க்கரை சிறந்தபண்டமென்று இப்போது ரூபகாரமாயிருக்கின்றது. யுத்தகளத்திலிருக்கிற ஜெர்மன்போர்வீரர்களுக்குரிய ஆகாரத்திற் சர்க்கரையும் ஒன்ருகச் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் அதிகமாய்ச்சர்க்கரைசேர்ந்தபண்டத்தைச்சாப்பிடும்போது மஸ்துண்டாக்கும்படியான வஸ்துக்களின்மேல் விருப்பங் குறைந்துபோகிறதென்றுஞ் சொல்லப்படுகிறது.

***

அதிக உயரத்துக்குப்பறந்த ஆகாயவிமானம்.—இங்கிலாந்து தேசத்தவரான மெஸ்டிரெச்சல் என்னும் ஓர் துரைமகன் சிலநாட்களுக்கு முன்னே தனது ஆகாயவிமானத்தை மிக உச்சத்துக்குச் செலுத்திச் சென்ருன். விமானம் அதி உயரத்தில் முகில்களினூடே சென்று மறைந்துவிட்டதாற் கீழ்நின்று காட்சி பார்த்தோர் கண்களுக்குச் சிறிதும் புலப்படிலது. ஆகையால் அவருக்கும் விமானத்துக்கும் ஏதோ அபாயமுண்டாயிருக்க வேண்டுமென அவர்களெண்ணிக்கொண்டிருக்க அவன் ஒருமணி நேரத்தின்பின் 15 மைல் தூரத்துக்கப்பாற் சேமமாய்த் தரையிலிறங்கினன். ஆகாயத்தில் 6000 அடி உயரத்துக்குமேலே சகித்தற்கரிய குளிரிருந்ததாகவும், அந்தப்பகுதியிலே விமானத்தின் கெதி மிகத்தணிவாயிருந்ததாகவும் இவர் தெரிவித்திருக்கிருன். இதுவரையில் இவ்வளவு விரைவாய்ஆகாயவிமான மூலம் மேலெழுந்தவரும், அதிக உயரத்துக் கெழுந்தவரும் எங்குமில்லையாம்.

புத்தகக் குறிப்பு

மாம்பழம்

மாம்பழம்.—ஒட்டு மாம்பழக்கன்று செடிகளை பயிர் செய்து வியாபாரஞ் செய்யும் சேலம் அப்துல் ரஹிமான் சாயபு அவர்களின் வேண்டுகோளிற்கிணங்கி, பலபாஷாந்திரக்ரந்த ஸாரங்களைக்கொண்டும், அனுபவஞானத்தைக் கொண்டும், தென்னிந்தியவியவஸாயப் பத்திராதிபரும், பென்ஷன் வியவசாய இன்ஸ்பெக்டருமாகிய ஜீ. ராஜுகோபால் நாயுடு அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இப்புத்தகம் இதில் மாமரவகைகளும் அவைவிளையு மிடங்களும்; நாற்றைவளர்க்கும் விதமும் அவற்றின்பேதமும, ஒட்டுகட்டுதலின் விதமும், பயனும்; சூட்டுக்கொடியதும் அதற்கிடவேண்டிய உரம் முதலிய விசேஷங்களும், விருத்திசெய்யும் வகையும், பலபேதமும் அவற்றிற்குக் காரணம்; மகாவினத்தைக் கெடுக்கும் புழுக்களை ஒழிக்கும் விதமும் பருக்கவைக்கும் விதமும், அவற்றின்பயோகள் மாத்திரங்கூறுதலன்றி பழத்தை தேனித சுவைத்து வைத்தல் முதலிய பாகங்கள் செய்யும்வகையும், மாமர இனங்களின் உபயோகமும் கூறப்பட்டுள்ளது. இது விவசாயிகளுக்கு உபயோகமானது. முக்கியமாக மாந்தோப்புடையவரிட மிருக்க வேண்டியது. பல சித்திரங்களைக் கொண்டு விளக்கப்பெற்றுள்ளது. விலை அணு 7

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணஹூ ஐப்பசிமீ 1910–ஹூ நவம்பர்மீ { பகுதி 5

கர்வம்

PRIDE

ஒருவன் தன்னைப்பற்றிச் சிறந்த அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்குங்கால் இருக்கும் மனோ நிலைக்கே கர்வம் எனப்படும். தாம் ஏதாவது சிறந்த தொழில் செய்யுங்காலத்திலாவது அல்லது தம்மிடத்தில் ஏதாவது ஓர் சிறந்த சக்தி அல்லது குணம் இருக்கின்றது என்பதை உணர்ந்த காலத்திலாவது இது ஸாதாரணமாகஎல்லோருக்கும் நிகழும் மனோநிலை. இது சிற்சில லௌகிகர்களிடம், முகத்தின் அழகாலும் நடை உடை பாவனைகளாலும் வெளியாகும். மனத்தின் தொழில்களை உணரும் திறமை வாய்ந்தவர்களிடம் இது உள்ளே மறைந்து கிடக்கும். நிஷ்டாபரராகிய மஹா ஞானிகளிடத்தில் இது அதிஸூக்ஷ்மமாக இருக்கும். ஸாதாரணமாக வெளியில் அடிக்கடித் தோன்றும் இந்நிலைக்கு கர்வம் என்றும், மறைந்து கிடப்பதற்கு அகங்காரம் என்றும் பெயர்.

ஸாதாரண ஜனங்களுக்கு ஸாதாரண ஸமயங்களில் ஆத்மஸ்துதி ரூபமாகவும், தம்மைத் துதித்தால் வரும் ஓர்வித ஸந்தோஷ ரூபமாகவும் இந்தக் கர்வம் வெளியாகும்; வேறு சிலஸமயங்களில் தமது சக்தியைப் பிறர் ஸந்தேகிக்கின்றனர், குற்றங் கூறுகின்றனர், மதியாது நடக்கின்றனர் என்று அவர்களுக்குத் தோற்றுங்கால், இக்கர்வம், கோபம் பாநிந்தை இந்த ரூபமாக வெளிவரும். அப்பொழுது இக்கர்வத்தால் விளையும் கேட்டிற்கு அளவே இல்லை. எவ்வளவு நல்லவனுயிருப்பினும் குற்றங்கூறுங்கால் கோபிக்காமலும், துதிக்குங்கால் ஸந்தோஷிக்காமலும் இருக்கமாட்டான். இம்மனோ நிலைகள் எல்லாம் கர்வ ஸூக்ஷ்மமாகிய அகங்காரத்தின் காரியமே. நன்றாகக் கற்றவர்களிடத்தும், கற்றபடி நடக்க முயலுபவர்களிடத்தும், சாந்தமான மஹான்களிடத்தும் இவ்வஹங்காரம் அதிக நுட்பமாக மறைந்து கிடக்கும். இது அப்போதைக்கப்போது அவர்கள் கூறும் வார்த்தைகளில் குறிப்பாக வெளியாகும். அவமதிப்பு முதலிய கொடிய நிலைகளை அடையுங்கால் மஹான்கள் சபிப்பதும், 'பெரியவர்களை அவமதிக்காதே மிகுந்த கேடுவரும்' என்று நேரிடக் கூறுவதும், 'நாம் கோபித்துக் கொள்ளுவானேன், அக்கொடியவனைப் பார்த்துக்கொள்ளக் கடவுளிருக்கிறார்,' என்று கூறுவதும், 'கொடியவர்கள் தூஷித்து நமது பாபத்தைக் கவர்ந்து போகின்றார்கள்,' என்று வாய் விட்டு வேண்டியவர்களிடம் கூறுவதும் இந்த ஸூக்ஷ்ம கர்வத்தின் ரூபபேதங்களே. ஆதலால் தான் ஓர் கவி 'கர்வம் கடைசிவரையில் உயர்ந்தோரிடம் இருக்கும் குணக் குறைவு' என்றார். இதையுணர்ந்து எக்காலத்திலும், எவ்வளவு தகுந்த முகாந்தரங்கள் இருந்தபோதிலும், கர்வத்தினது ரூபாந்தரங்கள் எதற்கும் இடங் கொடுக்கவேகூடாது.

ஸாதாரணமாக நம்மைச் சுற்றிலும் உள்ள அளப்பரும் ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தை உள்ளபடி உணரமுடியாமலும் அது இவ்வாறிருக்கின்றது என்பதை மறந்தும் மயங்கிய காலத்திலேயே இக்கர்வம் நம்மை வந்து கவர்ந்துகொள்ளும். இந்த ரகஸ்யத்தை உற்று நோக்கி மனனம் செய்துவந்தால் நாம் எவ்வளவு சிறந்தவைகளை எவ்வளவு எளிதில் செய்தபோதிலும் எல்லாம் ஸ்ருஷ்டி விசித்திரத்தை விடச் சிறந்தவையாக இருக்க முடியா ஆதலால் கர்வப்படக் காரணமில்லை என்பது விளங்கும். ஒரோர்வழியில் உள்ள சிறப்பால் ஸாதாரணமாகக் கர்வம் நமக்கு உண்டாகுமாயின் ஔவையார் கூறியபடி,

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கரையான்
தேன்சிலம்பியாவர்க்கும் செயலரிதால்-யாம்பெரிதும்
வல்லோமே என்று வலிமைசொல வேண்டாம்காண்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது.

என்பதை மனனம் செய்து அதைத் தொலைக்க வேண்டும். மேலும் 'வல்லவனுக்கு வல்லவன் உலகில் உண்டு' என்ற பழமொழியின் பொருளும் நமக்கு ஸஹாயமாகும். மனிதராய்ப் பிறந்த நாம் சிறந்தவைகளைச் செய்யக் கடமைப் பட்டவர்கள்; மேலும் எங்கும் பரம்பொருளே பரவி நிற்றலால் அவனன்றி ஓரணுவும் அசையாது. ஆதலால் கர்வப்படக் காரணமில்லை என்று அடிக்கடி மனனம்செய்தால் நாளடைவில் இக்கர்வம் தலை எடுக்காமலே அழிய, நாம் பரிசுத்தராவோம்.

விவேக போதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரணஹூ ஐப்பசிமீ [பகுதி 5

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

VII. தைத்ரீய உபநிஷத்து 1.

THE TAITHRIYA UPANISHAD

தக்ஷிணதேசத்திய பிராஹ்மணர்களிற் பெரும் பாலாரலும் இந்த உபநிஷத் அத்யயனஞ் செய்யப்பட்டு வருவதால், இது மற்றைய உபநிஷத்துக்களைவிட அதிகமாக வழங்கி வருகின்றது. மேலும் இவ்வுபநிஷத்தில் ஓர்விதச் சிறப்பும் உண்டு. மற்றைய உபநிஷத்துக்களெல்லாம் பிரஹ்மத்தைப்பற்றி மாத்திரம் கூறுகிற்கும். இதுவோ அவ்வாறின்றிக் கர்மகாண்டத்திற்கும் ஞானகாண்டத்திற்கும் இடையே நின்று கர்மகாண்டத்தின் நோக்கங்களை வெளியிட்டு முமுக்ஷுவை, எளிதில் ஞானகாண்டத்துள் சேர்க்கத் தகுந்ததாகிய உபாஸனகாண்டமென்ற ஒன்றை முதலில் எடுத்து விரித்துக்கூறிப் பின்னர் பிரஹ்ம விஷயத்தைப்பற்றி விஸ்தரிக்கின்றது. இந்த உபாஸன பாகத்தில் கர்மங்களைச் சிரத்தையுடன் செய்யும் விதம், நல்லொழுக்க முறை, உபாஸன விதம், இவைகளால் அடையக்கூடிய சித்தசுத்தியாகிய பலன் என்னும் இவற்றை எடுத்து விளக்கி இவற்றிலிருந்து ஆசார்ய உபதேசமாகிய ஞானத்தைப்பெற ஓர் சிஷ்யன் பக்குவமாகும் விதத்தை நன்ருகக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இந்த உபநிஷத் பாகத்திற்கு சீக்ஷாவல்லி என்று பெயர். அடுத்தபாகத்திற்குப் பிரஹ்மானந்தவல்லி என்று பெயர். இதில் பிரஹ்மஸ்வரூபமும் அதைச் சென்றடையும் முறைகளும் எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. மூன்ருவது பாகத்திற்குப் பிருகு வல்லி என்று பெயர். இதில் ஓர் குரு சிஷ்யனுக்குத் திருஷ்டாந்த பூர்வமாக முன் வல்லியிற் கூறியவிஷயங்களை விளக்கும் வழி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வாறு இவ்வுபநிஷத்து ஞானகாண்ட பாகமாகிய பிரஹ்ம விஷயத்தையும், உபாஸன காண்டமாகிய கர்மகாண்ட ரஹஸ்ய பாகத்தையும் அடக்கியிருப்பதால் இது மிகச்சிறந்ததாகின்றது. கர்மகாண்டத்தில் பழகியவர்கள் எளிதில் இவ்வுபநிஷத் மூலமாக உபாஸன நிலையை அடைந்து பின்னர் ஞானநிலையில் நிலைபெறலாம். நம்மதங்களில் குற்றங் கூறுபவர் சிலர், தைத்ரீய உபநிஷத் பின்னிரண்டு வல்லியே ஒழிய,முதல் வல்லியை அடக்கியுள்ளதல்ல என்று வீண் தர்க்கம் செய்யத்தொடங்குகின்றனர். நாம் முன்னர் கூறியிருக்கும், 'சீக்ஷாவல்லி உபாஸன பாகமே ஒழிய கேவலம் கர்மகாண்டபாகமன்று. கர்மகாண்ட ரஹஸ்யத்தை உணர்ந்து உபாஸனையில் பழகுவதே ஞானத்திற்கு முதல்படி' என்பதை அவர்கள் கவனித்தால் குதர்க்கம் செய்வதை நிறுத்தி இவ்வுபநிஷத்தின் சிறப்பில் ஈடுபடுவார் என்று நம்புகிருேம்.

I. சீக்ஷாவல்லி:—சீக்ஷை என்ற பதத்திற்கு,எழுத்துக்களின் மாத்திரை உச்சரிப்பு முதலியவைகளைப் பற்றிக் கூறும் சப்த சாஸ்திரம் என்று பொருள். இந்தப் பாகத்தில் வேதாத்யயனமாகிய பிராஹ்மணாது முக்ய கடமையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஞானம் பெற ஒருவன் அவசியம் செய்யவேண்டிய கடமைகளாகிய உபாஸனை, தியானம், ஸ்தோத்ரம், ஸத்கரம் முதலிய நல்லொழுக்கங்கள் எல்லாவற்றையும் இவ்வுபநிஷத்து எடுத்துக் கூறும்.

(1) முதலில் இந்த வல்லியில் சிஷ்யன் ஒவ்வொரு தேவதையின் பெயரைச்சொல்லி அதற்கு நமஸ்காரம் செய்துத்தானும் தன் ஆசாரியனும் நெடுங்காலம்வாழத்தான்,வேத ரஹஸ்யத்தை உணர்ந்து வித்திபெற வேண்டும் என்று

வேண்டுகிறான். இவ்விடத்திலேயே சிஷ்யன் மெதுவாகக் கர்மகாண்ட நிலையை விட்டுப்பெயர்வதற்கு முயலுகிறான். கர்மகாண்டத்தில் சிஷ்யன், யாகஹவிர்ப்பாகஞ் சென்றடையும் தேவதைகளே சிறந்தவர்கள், அவர்களால் வரும் நன்மைகளே புருஷார்த்தங்கள் என்று கொண்டு கர்மங்களில் பழகிப்பின்னர் இவ்வுபாஸனை கண்டத் தொடக்கத்தில், அந்த தேவதைகளுக்கு ஆதாரமாயிருக்கும் பரவஸ்துவாகிய ரஹஸ்யத்தை உணரத் தனக்குக் குருவுடன் நோய் அற்ற நீடிய வாழ்வு வேண்டும் என்று தேவதைகளையே பிரார்த்திப்பது அவன் மனோநிலையின் ஏற்றத்தைக் காட்டுகிறது. தன் சிஷ்யன் அதிமேதாவியாகி உலகில் சிறப்புற்று விளங்குவதைக் கண்டு பொறாமை கொண்டு மனமழிந்து அவனை அவமானம் செய்யத் தீர் எண்ணங் கொள்ளும் சில உபாத்தியாயர்களைப் போல, தேவதைகள் எவ்வளவு நல்லவர்களாயினும், கர்மகாண்டத்தில் தம் கீழ் இருந்தவர்கள் இப்பொழுது தமக்கு மேல் செல்ல எண்ணுவதைக்கண்டு பொறாமைகொண்டு அவர்களுக்கு வியாதி, மனச்சஞ்சலம், முதலிய பெரிய தடைகளை உண்டாக்கித் தடுக்க எண்ணும் துர்க்குண முடையவைகளே. இந்த வேதரஹஸ்யத்தையே புராணங்களில் தவம்செய்ய எண்ணுபவரது மனோநிலையைக் கலைக்க பல வழிகளில் முயலும் இந்திரன் முதலியோர் கதைகளாக உருவகப்படுத்தி இருக்கிறது. எப்படி இருந்தபோதிலும் உபாஸனையில் நிலை பெறச்செய்ய கர்மமே இதுவரையில் ஸஹாயமாக இருந்ததால், சிஷ்யன், கர்மங்கள் சென்றடையும் தேவதைகளை வணங்கி அவர்கள் தனக்கு ஞானவழியில் யாதொரு தடையையும் செய்யாமலிருக்கும்படி பிரார்த்திக்க வேண்டிய து நியாயமே. முதலில் சிஷ்யன் தேவர்கள் செய்யக்கூடிய கெடுதிகளைத் தடுக்க எண்ணி இவ்வாறு துதித்தபோதிலும், பின்னர் அவனுக்கு உண்டாகும் ஞானத்தால் அவனுக்குத் தான் நடந்துகொண்டமாதிரி தவறெனத் தோன்றுது. ஞான நிலையில் எவ்வுயிரையும் தன்னுயிர் போலப் பார்க்குங்கால் தேவதைகளையும் புண்படுத்தாது தான் நடந்துகொண்டு மேன்மை அடைந்தமாதிரி நியாயம் என்று ஏன் அவனுக்குத் தோன்றாமல் போகும்?

(2, 3 & 4) இதன் பின்பு எழுத்து, உச்சரிப்பு, மாத்திரை, பிரயத்தனம், ஸ்வரபேதங்கள் என்னும் இவைகளைப்பற்றிக் கூறி, இவைகளாலாகிய வேதமாகிய ஸம்ஹிதை என்பதை ஓர் பிரதீகையாக (அடையாளமாக)க் கொண்டு அதை ஐந்து ரூபமாகத் தியானம் செய்யும் வகை கூறப்படுகிறது. இம்மாதிரியான வேத சப்தங்களின் அமைப்பை ஓர் குறியாகக் கொண்டு தியானிப்பதே, இப்பொழுது அவைகளின் கருத்துக்கள் அடங்கிய விக்கிரஹாராதனத்திற்கு மூலம். வேதத்தில் விக்ரஹாராதனம் இல்லை என்று கூறும் அறிவிலிகள் இவ்வுபநிஷத் பாகத்தையும் இதில் அடையாளமாகக் காட்டப்படும் பிரதீகைகளையும் நன்கு

தொ.	வஸ்து.	அடி.	இடை.	முடிவு.	சேர்க்கும் கருவி.
உபா	ஸம்ஹிதா	ஸம்	ஹி	தா	
1	உலகம்	பிருதிவி	ஆகாசம்	ஸ்வர்க்கம	வாயு.
2	தேஜஸ்	அக்னி	அப்பு	ஆதித்யன்	மின்னல்.
3	ஞானம்	குரு	வித்யா	சிஷ்யன்	போதித்தல்.
4	பிரஜை	மாதா	பிரஜை	பிதா	உண்டாக்குதல்.
5	ஆத்மா	அடிவாய்	வாக்கு	மேல்வாய்	நாக்கு.

ஆராய்ந்து தெளிவார்களாக. இதை ஆராதிக்கும் ஐந்து விதங்களாவன, பிரபஞ்சம், தேஜஸ், ஞானம், பிரஜை, ஆத்மா, ஆகிய இவைகளே. ஸம்ஹிதை என்பதைத் தியானம் செய்யும் வகையினை முன்காட்டியிருக்கும் அட்டவணையிற் காண்க. இங்குக் குறித்தவாறு உபாஸிப்பவன் இகபரம் இரண்டிலும் ஸுகமாக விருந்து பிரஹ்மதேஜஸ் நிறைந்தவனாவான். இம்மாதிரியான விஷயங்களைப் பெற்று முதலில் உலகில் தேறிய பின்னரே, சிஷ்யனுக்கு உள்ளபடி வைராக்யம் உண்டாக அவன் ஞானம் பெற அதிகாரியாவான். மேலும் இம்மாதிரியான தியானத்தால் மனம் ஒரு வழிப்படும். ஞானம் கைகூட உலகில் ஓர்விதமான கவலையற்ற நிலைவேண்டும். இது உண்டாவதற்குச் சிஷ்யன் முதலில் இந்தத் தியானம் செய்ய வேண்டியது அவசியமே. இந்தத் தியானத்தின் முடிவில் 'நோயற்றும் ஐச்வரியம் நிறைந்தும் உள்ள வாழ்வையும், உண்மை ஞானத்தையும் கொடுக்க வேண்டும்' என்ற பிரார்த்தனைகளடங்கிய மந்திரங்கள் காணப்படும்.

(5 & 6) இதன் பின்னர் வையாஹ்ருதி உபாஸனைகள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதில் பூ, புவ,

நெ.	வையாஹ்ருதிகள்	உலகம்.	தேவதை	வேதம்	வாயுக்கள்
1	பூ:	பூமி	அக்னி	ருக்	பிராணன்
2	புவ:	அந்தரிக்ஷம்	வாயு	ஸாமம்	அபானன்
3	ஸுவ:	ஸ்வர்க்கம்	ஆதித்யன்	யஜுஸ்	வ்யானன்
4	மஹ:	ஸூர்யன்	சந்திரன்	ஓம்	அன்னம்

ஸுவ.; என்பவை மூன்று. மஹர் என்பது நான்காவது; உயர்ந்தது. இது மாஹசமஸர் என்ற ருஷியால் உணரப்பட்டதாம். இவைகளை உபாஸிக்கும் விதம் மேலே காட்டிய அட்டவணையிலிருந்து அறியலாம். இவ்வையாஹ்ருதிகளைப் பிரஹ்மமாகவும், ஆத்மாவாகவும், மதித்து மற்றைய தேவதைகளை இவைகளின் அங்கங்களாகக் கருதவேண்டும். இங்குக் கூறப்பட்ட பிரஹ்மம் பிரபஞ்ச காரணமாகிய ஸகுண பிரஹ்மமே. இதன் பின்பு யோகசாஸ்திரப்படி பிரஹ்மத்தை ஹ்ருதயாகாசத்தில் தியானம் செய்து, பின்னர் வையாஹ்ருதிகளைத் தேவதைகள் உருவாகக் கருதித் தியானம் செய்து, முடிவில் அடையும் பலன் கூறப்படுகிறது. (இதில் பிராசீனயோக்யன் என்ற ஓர் சிஷ்யன் பெயர் காணப்படுகிறது).

7. இதுவரையில் வேதத்தைப் பிரபஞ்சம் முதலியவற்றிற்குக் குறியாகக்கொண்டு தியானம் செய்யும் வகை கூறி, இனி இந்தத் தியானம் நிலைபெறப் பிரபஞ்ச முதலியவைகளை வேதத்தின் உருவமாகக்கொள்ளும் உபாஸனை பின்னர் கூறப்படுகிறது. பங்தி என்பது ஓர்வித வேதசந்தஸ் (விருத்தம்). இதற்கு எவ்வெட்டு எழுத்துக்களாலாகிய அடிகளாக ஐந்தடியிருக்கும். பிரபஞ்சமும் ஐந்தன் கூட்டமாதலால் அதையும் பங்தி எனக்கொண்டு வேதமாகப் பாவிக்கலாம். இம்மாதிரியே ஒருவன் ஜீவாத்மாவையும் பாவிக்கலாம். பூமி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், முக்ய திக்குகள், உபதிக்குகள்; அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன், நக்ஷத்திரங்கள்; அப்பு, செடி, மரம், ஆகாசம், ஆத்மா என்னும் இவைகளே அண்டத்தில் காணப்படும் ஐந்தன் கூட்டம். இம்மாதிரியே ஐந்து வாயுக்களும், ஐந்து இந்திரியங்களும்; தோல், மாம்ஸம், சதை, எலும்பு, மூளை என்னும் இவைகளும் பிண்டத்தில் காணப்படும் ஐந்தன்கூட்டம். ஆதலால் பிரபஞ்சத்தை வேதத்தின் உருவமாகப் பாவித்து ஸித்திபெற முயலவேண்டும்.

8. இதில் ஓம் என்ற பிரணவத்தின் தியானம் விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. ஓம் என்பதே பிரஹ்மம். இதுவே எவ்விதக்காரியங்

களிலும் யாகத்தில் உபயோகப்படும் சொல். ஓம், என்பது ஸம்மதக்குறி, உத்தரவுக் குறி. ஸாமம் கூறுவதும் ருக்சொல்லுவதும், அத்வர்யூ பதில் உரைப்பதும், பிரஹ்மா உத்தரவளிப்பதும், ஆஹுதி கொடுக்கச்சொல்வதும் ஓம் ஆலேயே தொடங்கவேண்டும். வேதாத்யயனம் சொல்லுபவர்களும் இப்பதத்தாலேயே தொடங்கல் வேண்டும். பிரஹ்மத்தை அடையவேண்டும் என்று கருதி எல்லாமாகி நிற்கும் ஓம் என்பதை உச்சரிப்பவன் எண்ணம் நிறைவேறும்.

9. இப்பாகத்தில் உபாஸகன் கடமைகள் எடுத்து விஸ்தரிக்கப் படுகின்றன. நியாயம், ஸத்யம், தபஸ், தமை, அக்னி, அக்னிகர்மங்கள், அதிதிகள், மனித ஸம்பந்தம், பிள்ளை பெறுதல், வம்சவிருத்தி செய்தல், ஆகிய இவை விஷயமானவைகளைச் செய்து, இவைகளைப் பற்றி உணர்ந்து, இவைகளைப் போதிக்கவும் ஒருவல்லவனாக இருத்தல் வேண்டும். இதனாலே உபாஸனை செய்பவன் தனது கடமைகளை விடவேகூடாது என்பது விளங்கும். முற்கூறிய கடமைகளுள் சிலவற்றைச் சிற்சிலர் சிறந்ததெனமதிப்பர். ரதீதரர்பிள்ளை, ஸத்யவசஸ் ஸத்யமே சிறந்ததென்றும், புருசிஷ்டர் பிள்ளை, தபோனித்யர் தபஸே சிறந்ததென்றும்; முத்கலர்பிள்ளை நாகர், உணர்தல், போதித்தல் ஆகிய இவைகளே சிறந்தவை என்றும் மதிக்கின்றனர்.

10. இந்தப் பாகத்தில் ஞானம் வேண்டும் என்று பிரியப்படும் சிஷ்யன் ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரம் கூறப்படுகிறது. இதை உணர்ந்தவர் திரிசங்கு என்ற ரிஷி, '(பிரபஞ்ச) விருக்ஷத்தைத் தாண்டுபவன் நான். என்கீர்த்தி மலையின் கொடுமுடி போன்றது (எங்கும் விளங்குவது) பரம்பொருள் என்னைப் பரிசுத்தமாக்கிவிட, ஸூர்யனுள் இருக்கும் வஸ்துவைப் போல நானும் அழிவற்றவனானேன்! நானே தேஜஸ் நிறைந்த ஐச்வரியம்! சிறந்த ஞானத்தால் எனக்கு அழிவில்லாமலும், நிலைத்திருக்கவும், கூடிய நிலை வந்து விட்டது!' என்பதே அம்மந்திரத்தின் பொருள். இதில் விடுபட்ட திரிசங்கு ரிஷி தமது அனுபவத்தை மெய்ம்மறந்து வெளியிட்டபோதிலும், இந்நிலையை அடையாது அதை அடைய ஆவல்கொண்டிருக்கும் முமுக்ஷுவும் இதை மிகுந்த சிரத்தையோடும் பக்தியோடும், ஒழுக்கத்தோடும் தியானித்துவந்தால் முடிவில் அவனுக்கு ஞானநிலை கைகூடுவது எளிதாகும்.

11. இங்கு ஆசார்யன் சிஷ்யனை நோக்கி அவன் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைத் தொகுத்துக் கூறுகிறார். 'உண்மையை உரை. அறஞ்செய விரும்பு. கல்வியது கைவிடேல். பொருளைக் குருதக்ஷிணையாகக் கொடு. பிள்ளை பெறுமலிராதே. இந்தக் கடமைகளை விடவே கூடாது. அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம். ஆசாரியனும் அதிதியும் அத்தகைத் தெய்வமே. ஸத்கர்மத்தையும் பரோபகாரத்தையுமே செய்ய வேண்டும். நம்மை விடச் சிறந்தோர் முன்னிலையில் மூச்சுக்கூட விடக்கூடாது. சிரத்தையாயும், தாராளமாயும், அடக்கமாயும் தானம் செய். கொடுக்குங்கால் மனதில் ஓர்வித அச்சமும், அன்பும் இருக்கவேண்டும். ஸந்தேஹம் வருங்காலும் பாபிகளோடு ஸம்பந்தப் படுங்காலும் சிஷ்டாசாரத்தையே பின்பற்று. இதுவே வேதரஹஸ்யமானபுத்திமதியும் கோட்பாடும். இதன்படி நீ நட, என்று இவ்விரு பாகங்களிலும் வேதம் நன்னடக்கைக் கோட்பாடுகளை எல்லாம் வெளிப்படையாகக் கூறியிருக்கிறது. இவைகளையே பின்னர் புராணங்கள், கதைகள் ரூபமாக உருவகப்படுத்தி எல்லோரும் எளிதில் உணரும்படி செய்கின்றன.

12. இங்கு ஆதியில் கூறிய தேவதாப் பிரார்த்தனையே மறுபடியும் காணப்படுகிறது. இதுவரையில் த்யானம் நடத்தை முதலியவைகளை உள்ளபடி உணர்ந்த சிஷ்யன் மன

முதிர்ச்சி அடைய அவன் மனத்தில் முன்னர் இருந்த பயம் குறைந்து, ஓர்வித அன்போடு தேவதைகளை இங்கு அவன் முற்கூறிய மந்திரத்தாலேயே துதித்து ஞானம்பெற அதிகாரியாகிறான்.

இதுவரையில் கூறிவந்த சிக்ஷாவல்லியின் சுருக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுவோம். இதில் 12-அனுவாகங்க ளிருக்கின்றன: அவைகள் (1) தேவதைகளால் கேடு விளையாமலிருப்பதற்காகச் செய்யப்படும் துதியும், (2) வேதஸ்வர உச்சாரணம் முதலியவைகளும், (3) ஸம்ஹிதையை ஐந்துவிதக் குறிகளால் தியானிக்கும் விதங்களும், (4) நோயும் கவலையுமற்ற வாழ்வு வேண்டும் என்னும் பிரார்த்தனையும், (5) நான்கு வையஹ்ருதிகளை நான்கு விதமாகத் த்யானம் செய்யும் ஒழுங்குகளும்,(6) பிரஹ்மத்தைஹ்ருதயத்தில் தியானம் செய்யும் வகையும், (7)தோற்றரூபத்தில் பிரஹ்மத்தைத் தியானம் செய்யும் வகையும், (8) பிரணவத்தியானமும், (9) உபாஸகன் கடமைகளும், (10) அவன் ஞானம் அடைய ஜபிக்கவேண்டிய மந்திரமும், (11) அவன் கடமை முதலியவைகளின் சுருக்கமும், (12) முதலில் கூறப்பட்ட பிரார்த்தனையுமே. இவ்வாறு இருப்பதால் கேவலம் கர்மகாண்டம் என்று கூற முடியாததாயும், ஞானகாண்ட ரஹஸ்யங்கள் ஆங்காங்கு வெளிப்படையாக ஆற்றுமணலில் தங்கச் சன்னங்கள் போல பிரகாசிக்கப் பெற்றதாயும் உள்ள இப்பாகத்தை உபநிஷத் பாகமென்று கூற என்ன தடை? இத்தகைய உபாஸனை பாகம் இவ்வுபநிஷத்தில் இவ்வாறு விரிந்து கிடப்பதால்தான் இது எல்லா உபநிஷத்துக்களையும் விட மிகச் சிறந்ததென்று மதிக்கப்பட்டுப் பிராஹ்மணருள் பெரும்பாலராலும் அத்யயனம் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இவ்வுபநிஷத்தின் சிறப்பை மேலுள்ள இரண்டு வல்லிகளிலும் நன்றாகக் காணலாம்.

முற்காலத்திய வழக்கங்களிற் சில

SOME ANCIENT CUSTOMS

புறநானூறு முதலிய பழைய தமிழ் நூல்களைக் கொண்டு அறியக்கூடிய முற்காலத்திய வழக்கங்களுட் சில இங்கு எடுத்துக் கூறுவாம்:—

1. அரசர்களில், யுத்தத்தில் இறவாமல் நோயால் இறந்தவர்களைச் சுவர்க்கம் புகுவிப்பதற்காக அவர்களுடம்பைத் தருப்பையிற் கிடத்தி வாளாற் பிளத்தல் வழக்கமாம். நான்கு வேதங்களையும் கற்றுவல்ல அந்தணர் பசிய தருப்பைப் புல்லைப் பரப்பிக் கிடத்த "உண்மையான போர்வீரராய வேந்தர் செல்லும் உலகத்திலே செல்க" என்று அவ்வுடலை வாள் வீசிப் பிளத்தல் வழக்கமாம்.

2. அரசரது அரண்மனை வாயிலில் பள்ளியெழுச்சிக் காலத்தில் வலம்புரிச்சங்கம் ஊதுவது வழக்கம்.

3. இறந்தவர் உடலைத் தகிப்பித்தல் வழக்கம்.

4. அரசர், பகைவர் ஊரைக் கொளுத்தலும், பாணர்க்குப் பொற்றாமரை முதலிய பரிசளித்தலும், வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்கள்.

5. படைக்கலம் பயில்வோர் முருக்க மரத்தாற் செய்த தூணத்தை இலக்காகக் கொண்டு அதன்கண் ஆயுதங்களைச் செலுத்திப் பயில்வது வழக்கம்.

6. பகைவர் ஊரை அழிப்பதற்கு முன், பசு, பசுபோலுஞ் செந்தன்மை பூண்டுள்ள அந்தணர், மகளிர், நோயாளிகள், பிண்டோதகக் கிரியையைப்பண்ணும் பொன்போலும் பிள்ளைகளைப் பெறாதவர் ஆகிய இவர்களை ஒருபுறம் விலக்கியே ஏனையவற்றை அழிப்பது வழக்கம்.

7. ஊர் காப்பவர் நள்ளிரவில் விளக்குக் கொண்டு நகர் சோதனை செய்வது வழக்கம்.

8. பகையரசர் கொடுத்த திறைகளை அரசர் பரிசிலர்க்குக் கொடுத்தலும், பகைவருடைய அரணிற் கொண்ட பொருள்களை அவர்களுக்குக் கொடுத்தலும், பகைவருடைய நாட்டின்கணுள்ள ஊர்களைச் சுட்டழித்தலும், பகைவருடைய நாட்டு வயலில் தமது குதிரை முதலியவற்றைச் செலுத்தலும், அவ்வயல்களைக் கொள்ளை யூட்டுவித்தலும், பகைவரது நாட்டையும் அரண்களையும் அழித்துக் கழுதையேரால் உழுது வரகு, கொள் முதலியவற்றை விதைத்தலும், பகைவருடைய பொருள்களைத் தம் வீரரால் கொள்வித்தலும், பகைவர்களது கிரீடத்திருந்த பொன்னால் தமது காலுக்குக் கழல், செய்வித்துப் புனைந்துகொள்ளுதலும், பகைவருடைய முரசத்தை வெளவுதலும், பகைவருடைய யானையின் நெற்றிப் பட்டப் பொன்னினால் தாமரை செய்வித்து அதைப் பாணர்க்குச் சூட்டுதலும் வழக்கமாம்.

9. போரில் புறங்கொடாது இறந்த வீரர்களது ஞாபகார்த்தமாகச் சிலையை நாட்டி, இறந்தவர் பெயரை அதன்கண் எழுதி, அக்கல்லுக்குச் சிவந்த மாலை, மயிற்பீலி முதலிய சூட்டி, அதற்கு மது நிவேதனஞ் செய்து அதைத் தொழுது வழிபடுதல் வழக்கமாயிருந்தது.

10. கணவனை யிழந்து மகளிர் அழுகை ஆரவாரத்துடனே தமது கூந்தலைக் களைவதும், கைவளை முதலிய அணிகலன்களை நீக்குவதும் அல்லியினிடத்துண்டாகும் புல்லரிசியை உண்ணுவதும், பாயின்றிப் படுப்பதும் வழக்கம். இது,

கொய்ம்மழித் தலையொடு கைம்மையுறக் கலங்கிய
கழிகல மகடூஉப் போலப்

புல்லென் றனையாற் பல்லணி யிழந்தே—என்னும் 'புறநானூறு' என்னும் நூலிலுள்ள 261-வது செய்யுளால் விளங்கும். கணவன் இறந்துபட சிலமகளிர் தீப்பாய்தலும் வழக்கம். பூதபாண்டியனது தேவி பெருங்கோப்பெண்டு என்பவள் தீப்பாயும்போது அவள் பின்வருமாறு சொல்லியதாக மேற்சொன்ன நூலில் ஒரு செய்யுள் இருக்கின்றது. "சான்றோர்களே! நின் தலைவன் இறந்தான். ஆதலின் நீயும் தீப்பாய்ந்து இறந்து படு என்றல்லவோ நீங்கள் எனக்குப் புத்திமதி சொல்லவேண்டும். அப்படிச் சொல்வதைவிட்டு 'இறத்தலைத் தவிர்க'என்கிறீர்களே. நெய்யில்லா உண்டியை உண்டும், பருக்கைக்கற்கள் பரப்பப்பட்ட படுக்கையில் பாயில்லாமற் படுத்தும், கைம்மை நோன்பால் வருந்தும் பெண்டிருள் ஒருத்தி அல்ல நான். என் கொழுநன் இறந்து பட்டானாக, தீயும் தாமரைத் தடாகமும் இனி எனக்கு ஒரே தன்மைத்து."

11. அரசர் சிவாலயத்தை வலம் வருகையில் அவர்கள் கொற்றக்குடையைத் தாழ்த்தல் வேண்டுமாம். ஒரு பாண்டிய ராஜனை ஒரு புலவர் பின்வருமாறு வாழ்த்துகின்றார். "வடதிசையில் இமயமலை வரையும், தென்றிசையில் கன்னியாறு வரையும், கீழ்த்திசையினும் மேற்றிசையினும் கடலளவும் உன் புகழ் பெருகுக. துலாக்கோல் போல நீ நடுநிலைமையி னின்றும் தவறாத ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டிருக்க. நினது படை குடி முதலிய அங்கங்கள் விளங்குக. உனது வெற்றிக் குடை முனிவரால் பரவப்படும் மூன்று திருநயனத்தையுடைய சிவபெருமானது கோயிலை வலம் வரும்போது தாழ்க. உனது மாலை உன்பகைவரது நாட்டைச்சுடும் புகை உறைத்தலால் வாடுக. நீ சூரிய சந்திரரைப்போல என்றும் நிலைபெற்று வாழ்க.

வ. சு. செங்கல்வராய பிள்ளை, எம்.ஏ.

வியாஸ விதானம்

ESSAY WRITING

I. வர்ணனையுள்ள வியாஸங்கள்
DESCRIPTIVE ESSAYS

5. ஸாதாரண செயற்கைப் பொருள்கள்—கடிகாரங்கள்

Common artificial things—*Clocks &c.*

தோற்றம்.—இனங்கள்—உபயோகிக்கும் விதம்—உட்பாகம்; அவைகளின் உபயோகம்—எச்சரிக்கை—முன்னவர்கள் இவை இல்லாதிருக்கையில் இருந்த நிலை.

கடிகாரம் என்பது காலத்தை அளவிட ஏற்பட்ட ஒரு கருவி. இதில் வட்டமாயும் வெளுப்பாயும் உள்ள ஒரு முகப்புத் தட்டிருக்கும். அதன் ஓரத்தில் கூடிய வரையில் பெரிதாய் கறுப்பாக 1-முதல் 12-வரையிலுள்ள எண்கள் வரைந்திருக்கும். இவைகளுள் ஓரெண்ணுக்கும் அடுத்த எண்ணுக்கும் இடையே எங்கும் ஒரே மாதிரியாக இடைவெளியிருப்பதோடு ஒவ்வொரு இடைவெளியும் 5-ஸமபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். பிரிக்கப்பட்ட முகப்புத்தட்டு முழுவதும் 60-ஸமபாகங்களாகி இருக்கின்றது. இந்த வட்டத்தட்டின் மத்தியில் சேர்க்கப்பட்டதாக இரண்டு முள்ளுகள் காணப்படும். அவைகளுள் ஒன்று நீண்டதாகவும் மற்றொன்றைவிட வேகமாகச் சுற்றி வருவதாகவும் காணப்படும். நீண்ட முள்ளுக்கு நிமிஷமுள் என்றும், குறுகியதற்கு மணிமுள் என்றும் பெயர். நிமிஷமுள் 12-இல் இருக்குங்கால் மணிமுள் ஏதாவது ஒரு எண்ணிலிருக்கும்படி அமைக்கப்பெற்று, இவைகள் உள்ளே இருக்கும் சக்கரங்கள் சுற்ற இருவித வேகங்களோடு தள்ளப்படுகின்றன. அப்பொழுது நிமிஷமுள் 12-இலிருந்து புறப்பட்டு மறுபடியும் 12-க்கு வரும் காலத்தில் மணிமுள் முன்னிருந்த எண்ணிலிருந்து அடுத்த எண்ணுக்குப் போய் நிற்கும். ஆகவே நிமிஷ முள் 60-ஸமபாகம் போகும் காலத்தில் மணிமுள் 5-ஸமபாகம்தான் போகும்; அதாவது நிமிஷ முள் மணி முள்ளைபோன்ற 12-மடங்கு வேகமுள்ளது. கடிகாரங்கள் தூசிபடிந்து கெடாமலிருக்க முன்புறம் கண்ணாடியாலும், பின்புறம் நல்ல மூடிகளாலும் மூடப்பட்டிருக்கும்.

கடிகாரங்களில் அநேக விதம் உண்டு. இவைகள், பெயரையும் அவைகளின் பருமனையும் உள்ளிருக்கும் சக்கரமுதலியவைகளின் அமைப்பையும் பொறுத்தவை. எப்படியாயினும் பொதுவாகக் கடிகாரங்களைத் தோற்றமாத்திரத்தில் இரண்டுவிதமாகப் பிரிக்கலாம். அவைகள் தொங்கலால் தூண்டப்படும் கடிகாரங்கள், எஃகுச் சுருளையால் தூண்டப்படும் கடிகாரங்கள், என்பவைகளே. முதல் வகுப்பிலுள்ளவைகளுக்கே கடிகாரங்கள் என்று பெயர்; இவைகளை வாரத்திற்கு ஒருதரம் தூண்டினால் போதும். இரண்டாம்வகுப்பிலிருப்பவைகளுக்குக் கைக்கடிகாரங்கள் என்று பெயர்; இவைகளை ஒரு நாளைக்கு ஒருதரம் தூண்ட வேண்டும்.

இவ்விருவிதமாகக் காணப்படும் கடிகாரங்களை உபயோகிக்கும் விதம் எப்படி என்பதைப்பற்றி விவரிப்போம். இவைகளைத் தூண்டுவதற்கு வாரத்திற்கு ஒருதரமாவது அல்லது ஒரு நாளைக்கு ஒருதரமாவது சாவி கொடுக்க வேண்டும். உடனே இவைகள் ஓடத் தொடங்கும். பெரியமுள் முற்குறிப்பித்தபடி வேகமாயும், சிறியமுள் வேகக் குறைவாயும் போகும். மணிக்குத் தொடக்கம் 12-என்ற எண்ணே. அப்பொழுது நிமிஷமுள் 12-இல் இருக்க மணிமுள் 7-இல் இருப்பதாகக் கொள்ளுவோம். மணி அப்பொழுது 7-என்று சொல்லப்படும். பெரிய முள் நகர்ந்து 4-இல் வருவதாகக் கொள்ளுவோம். வட்டத்தில் காணப்படும் 60-ஸம இடை வெளியுள் ஒவ்வொன்றிற்கும் நிமிஷம் என்று பெயராதலால், அப்பொழுது 20-

நிமிஷங்களாயிருக்கும். மணிமுள் 7-இல் இருந்து புறப்பட்டுப்போய் 7-க்கும் 8-க்கும் இடையிலிருப்பதால் அப்பொழுது மணி 7-அடித்து 20-நிமிஷம் ஆய்விட்டது என்று சொல்லப்படும். முன்னர் நிமிஷமுள் 12-இல் இருக்குங்கால் இம்மாதிரியே மணிமுள் எந்த எண்ணிலிருந்து புறப்பட்டதோ அது மணியையும், நிமிஷமுள் அப்பொழுது இருக்கும் எண்ணுக்கு 12-இல் இருந்து பிரதக்ஷிணமாக எவ்வளவு நிமிஷ இடை இருக்குமோ அதுவே அதிகமாக ஆகி இருக்கும் நிமிஷத்தையும் உணர்த்தும். தவறாது மாத்திரம் கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுத்து வந்தால் ஒவ்வொரு சமயத்திலும் இதிலிருந்து ஸரியான மணியையும் நிமிஷத்தையும் அறியலாம். இதனாலேயே இம்முள்ளுகளுக்கு முற்கூறிய பெயர்களும் ஏற்பட்டன.

இக்கடிகாரங்களின் உட்புறத்தில் அநேகம் பற்களுடைய சக்கரங்கள் காணப்படும். இவைகளுள் பெரிதாகிய ஒன்றோடு ஓர் கிண்ணம் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும். இதனுட்புறம் பட்டையான எஃகுச் சுருளையால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். இதன் ஒரு நுனி மத்தியிலிருக்கும் இரும்பு ஆணியில் கட்டப்பட்டிருக்கும். இந்த ஆணியில்தான் சாவியை மாட்டிக் கடிகாரத்திற்குச் சாவி கொடுப்பது. சாவி கொடுத்தவுடன் அக்கிண்ணத்திலிருக்கும் எஃகுச் சுருளை சிறிது சுற்றளவில் குன்றிவிடும். உடனே இதன் இயற்கையால் இது அகலத் தொடங்க கிண்ணச் சக்கரம் சுற்றத்தொடங்கும். இது மற்றைய பற்சக்கரங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் அவைகள்ால் மெதுவாக ஒருநாளிலாவது, ஒரு வாரத்திலாவது முன்போலாகும். இவ்வாறாகும்பொழுது மற்றைய சக்கரங்கள் மூலமாக இந்தச்சுற்றும் வேகம் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு முன்வட்டத்தின் மேலிருக்கும் முட்களை முற்கூறிய இருவித வேகங்களுடன் ஓட்டும். சாவி சக்கரத்தைச் சுற்ற இடந்தருவது தொங்கல் அல்லது அதற்குப்பதிலாகக் கைக் கடிகாரத்திலிருக்கும் சிறிய எஃகுச் சுருளை. இக்கைகளின் அசைவால் பெரிய எஃகுச்சுருளை ஒழுங்காகப் பிரிந்துகொண்டும், அது அவ்வாறு பிரிவதால் இவை ஒழுங்காக ஆடிக்கொண்டும் இருக்கும்.

இவ்வளவு நுட்பமான சக்கரங்களாலாகிய கடிகாரங்கள் இக்காலத்தில் மிகமலிந்து விட்டன; ரூ. 3-க்குக்கூட அகப்படும். ஆயினும் 20 அல்லது 25-ரூபாய் கொடுத்து வாங்கப்படும் கடிகாரங்கள் நல்லகடிகாரங்கள். அவற்றை ஜாக்கிரதையாக வைத்துக்கொண்டிருந்தால் சற்றேறக்குறைய 20-அல்லது 25-வருஷம் வரை ஸரியாக மணிகாட்டி வரும். கடிகார விஷயத்தில் நாம் முக்கியமாகக் கவனிக்கவேண்டிய ஒழுங்குகள் சிலவுள: அவையாவன (1) கடிகாரத்திற்கு ஒழுங்காகத்தவறாது சாவி கொடுப்பது; (2) சாவிகொடுக்குங்கால் முடிவில் பலமாகச் சாவியைத் திருகாதிருப்பது. வலிவுடன் திருகினால் பெரிய எஃகுச்சுருளை முறிந்து விடும்; (3) கடிகாரத்தை கீழேயாவது ஜலத்திலாவது போடாதிருத்தல்; (4) தூசி படியும்படியான இடத்தில் வைக்காதிருப்பது; (5) முள்ளுகளைப் பின்னே திருப்பாதிருப்பது ஆகிய இவைகளே.

முற்காலத்தில் கால அளவை உணர இம்மாதிரியான நுட்பயந்திரங்களில்லை. நம் முன்னோர்கள் பகலில் ஸூர்யன் இருக்கும் இடத்தாலும், நிழலின் நீளத்தாலும் காலத்தை அளவிட்டும், இரவில் நக்ஷத்திரங்களின் நிலைகளாலும், பக்ஷிகளின் சப்தங்களாலும் காலத்தை அளவிட்டும் வந்தனர். மற்றும் சில ஜாதியார் நாழிகைவட்டிலாலும் உடுக்கை போன்ற குவளையுள் மணலிட்டு அது அடிக்குவளையில் விழும் நேரத்தாலும் காலத்தை அளந்துவந்தனர். இந்தக்கருவிக்கு மணற்குவளை என்றுபெயர். இம்மாதிரி அநேகவிதக் கஷ்டங்களினால் சிலம்தேர்ச்சி அடைந்தவர்களால்மாத்திரம் காலத்தை ஒழுங்காக முற்காலத்தில் அளவிட முடிந்தது. இப்

பொழுது கடிகாரத்தின் ஸஹாயத்தால் எல்லோருக்கும் காலத்தின் அளவை உணரும் திறன் உண்டாகிவிட்டது.

[இம்மாதிரியே விவரிக்கக் கூடிய
வியாஸ விஷயங்கள்

1. தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடி	6. தீப்பெட்டி
2. நாற்காலி	7. துப்பாக்கி
3. வண்டி	8. அலமாரி
4. த்விசக்ரவண்டி	9. அச்சுயந்திரம்
5. புஸ்தகம்	10. விளக்கு

போதக் குறிப்புகள்

(இக்குறிப்புக்களுள் சிற்சில எல்லா வியாஸங்களிலும் விஸ்தரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்.)

1. தோற்றம்,
2. இனங்கள்.
3. உபயோகிக்கும் விதம்.
4. உட்பாகங்களும், அவைகளின் உபயோகங்களும்.
5. எச்சரிக்கைகள்.
6. இவ்விஷயத்தில் முன்னோர்கள் இருந்த நிலை].

நிச்சயமாய் தெரிந்ததைமட்டும் தெரியும் என்று சொல்,—இது பெரும்பாலும் சில சிறுவர்களிடமிருக்கிறதில்லை. நம்மை யாராவது ஒருவன் எவ்விதமாயாவது ஒரு சமாசாரம் கேட்பானேயானால் அது நமக்குத் தெரிந்தாற்றான் தெரியும் என்று ஒப்புக்கொண்டு மறுமொழி சொல்ல வேண்டும்; தெரியாமலிருக்கையில் தெரியும் என்று சொல்ல வேகூடாது. பல பெயர்கள் பல தடவைகளில் மோசம் போயிருக்கிறார்கள். ஒருவன் தனக்கு ஒரு விஷயம் தெரியாமலிருக்க மற்றொருவன் கேட்கும் போது தெரியும் என்று சொல்லி அதை அவன் நம்பி அந்நம்பிக்கையின்மேல் நடந்து கடைசியாய் அது அவனுக்குத் தெரியாது நாம் மோசம் போனோம் என்று அம்மற்றொருவன் எண்ணும்பொழுது நமது கௌரவம் என்னவாயிற்று. ஆகையால் நமக்குத் தெரிந்ததைதான் நாம் தெரிந்ததாகச் சொல்ல வேண்டும்; தெரியாததைத் தெரியும் என்று சொல்ல வேகூடாது. இதனால் பெருத்த அவமானங்கள் நேரிடும்,

ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர்

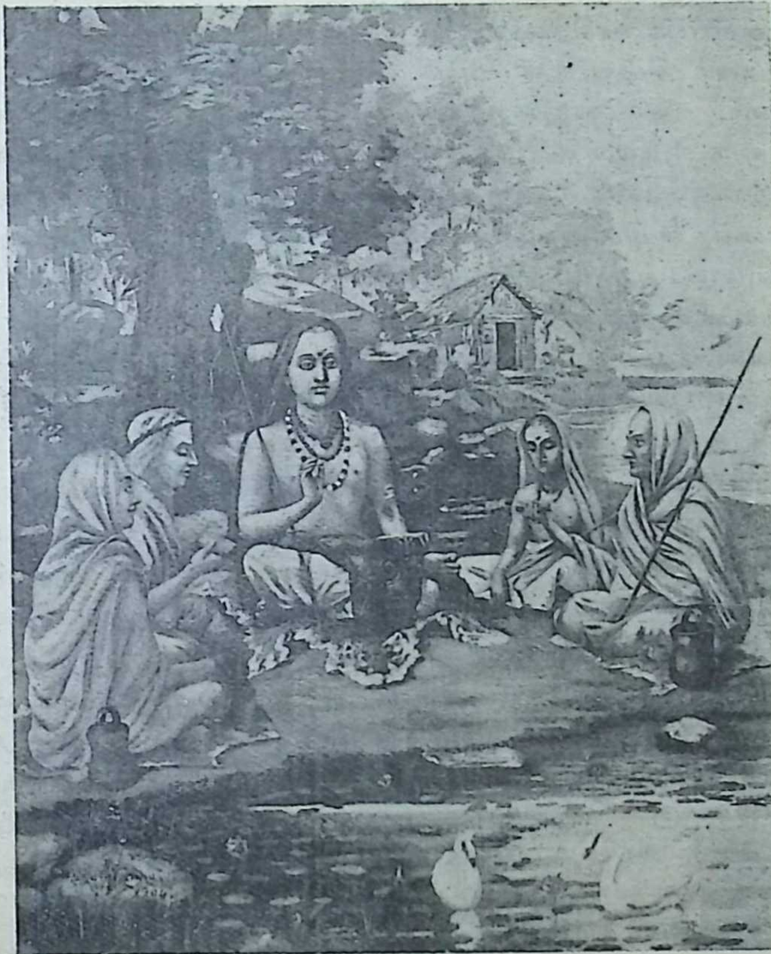
SRI SANKARACHARYA

ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர், கொச்சிஷோரனூர் இருப்புப் பாதையில் ஆல்வாய் என்ற ஊருக்கு அருகாமையில் 5,6-மைல் கிழக்கேயிருக்கும் காலடி என்னும் கிராமத்தில் சுமார்*2400-வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தவர். இவர் தாய் தந்தையருக்கு முறையே ஆர்யாம்பாள் என்றும், சிவகுரு வென்றும் பெயர். இவர்கள் மகாசிவபக்தர்களா யிருந்தனர். பரமசிவமே இவர்கள் பக்திக்கு மெச்சி இவர்களிடம் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியராக அவதரித்தாரென்று இவரைப் பற்றிய சரித்திரங்கள் கூறும். இவர் இளமைப் பிராயத்திலேயே மிகுந்த புத்தி நுட்பமுடையவராயிருந்து ஸகல சாஸ்திரங்களையும் வெகு சீக்கிரத்தில் கற்றுணர்ந்தார். இளமையிலேயே இவர், தம் தகப்பனாரை இழக்கும்படி நேரிட்டது. பின்னர் தாய்க்கு உதவியாக இவர் வளர்ந்துவரும் காலத்தில் இவரது கல்யாண பிரஸ்தாபம் ஏற்பட, தமக்குத் துறவறத்திலேயே மனம் இருக்கிறதென்றும், ஆதலால் விவாகம் வேண்டாம் என்றும் மறுத்தார். அப்பொழுது இவர் தாயார் மிகுந்த துக்கப்பட அந்த வார்த்தையை அவ்வளவில் நிறுத்திவிட்டார். கொஞ்சநாள் கழிந்தபின்னர் இவரும் இவர் தாயும் அருகாமையிலிருந்த ஆற்றுக்கு நீராடச் சென்றனர். அங்கு ஓர் முதலை இவர் காலைக் கவ்விக்கொள்ள "எனக்கு முடிவுகாலம் வந்துவிட்டது, இப்பொழுதாவது ஆபத் ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள அனுமதி கொடுக்க வேண்டும்" என்று தாயை வருந்திக் கேட்

* இவர்காலம் சுமார் 1200-வருஷங்களுக்கு முன்புதான் என்று இக்காலத்தவர் மதித்திருக்கின்றனர். ஆனாலும் சுமார் 2400-வருஷங்களுக்கு முன்னர் இவரது அவதாரகாலம் இருக்கவேண்டும் என்பதற்கு தகுந்த ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன வென்று இவ்விஷயத்தில் நூதனமாய் ஆராய்ச்சி செய்தோர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்,

டார். இந்தக் கஷ்ட ஸமயத்தில் தாய் மன மிரங்கி அனுமதி கொடுக்க இவர் மனதினு லேயே ஸந்யாஸத்துக்குரிய மந்திரங்களையெல் லாம் தியானம் செய்துகொண்டு ஸந்யாஸி யாகத் தீர்மானித்தார். முதலையும் இவரை விட்டுவிட்டது. கரை ஏறியதும் தாயாரைத் தம் உறவினரிடம் ஒப்புவித்து அவள் முடிவு காலத்தில் தாம் எப்படியாவது வந்து உதவுவ தாக வாக்களித்துக் குருவைத் தேடிக்கொ ண்டு தேச ஸஞ்சாரஞ்செய்யப் புறப்பட்டனர்.

போகும் வழியில் அநேகம் வித்வான்கள், சிறு வயதாயிருப்பவர் ஸந்யாஸம் கொள்ள லாகாது என்று விஸ்தாரமாக இவருடன் வாதிக்க இவர் சுருதி, யுக்தி முதலியவற் றால் வெகுநேரம் அவர்களுடன் தர்க்கஞ் செய்து "ஸந்யாஸ ஆச்ரமம் மிகச் சிறந்தது; மோக்ஷத்திற்கு முக்கிய ஸாதனம்; இதை யடைய,வயது முக்கியஸாதனமாகமாட்டாது. எவ்வயதில் இருந்தாலும் தகுந்த சாஸ்த்ர

ஞானத்தின் பேரில் உலகவிஷயங்களில் உண் மையான மாறா வெறுப்பு ஏற்பட்டால் அப் பொழுதே ஸந்யாஸம் கொள்ளலாம்" என்று முடிவுகூறி அவ்வித்வான்களை வாய் எடுக்க வொட்டாமற் செய்தார். அவர்களிடமிருந்து ஸந்யாஸப்பிரதிஷ்டாபனாசாரியர் என்ற பட்டப் பெயர் பெற்று வடக்கே செல்லுகையில்

நர்மதா நதி தீரத்தில் ஸ்ரீ கோவிந்த யோகி என்ற யதீசுவரரைக்கண்டு அவரிடம் சிஷ்யனாக அமர்ந்து நிஷ்டை பழகி ஸித்திபெற்றார். இவரிடத்தும் இவர் குருவாகிய ஸ்ரீ கௌடபாதரிடத்தும் தமக்குள்ள நன்றியறிதலை சங்கராசாரியர் தாம் பின்னர் செய்த கிரந்தங்களில் அடிக்கடிக் காட்டியிருக்கிறார்.

ஆசாரியரது ஆஞ்ஞைப்படி காசிக்ஷேத்திரம் அடைந்து அங்கு அவர் சிஷ்யர்களை அங்கீகரிக்கத் தொடங்கினர். அங்கே இவருக்குப் பத்மபாதர், என்ற ஒரு சிறுவரும் சிஷ்யராக வந்து அமர்ந்தார். இங்கு தான் சங்கராசாரியர் தமது வியாக்யானங்களையும் அற்புதமான சிறிய சுலோகங்களையும் இயற்றியது. இங்குத் தான் இவர் ஓர் பறையனைத் தூர விலகு என்று கூறின காலத்து, அவன் கேட்ட அத்வைதக் கேள்விகளுக்குப்பதிலாக "பிரபஞ்சத்தை அத்வைத திருஷ்டியால் உணருபவன் எவனோ அவன் சண்டாளனாயினும் துவிஜனாயினும் என் குருவே" என்று முடிவுபெறும் மனீஷா பஞ்சகம் என்ற ஐந்து சுலோகங்களையும்; அநியாயமாய்த் தனது ஆயுள் முழுவதையும் இலக்கணப் பயிற்சியில் வீணாகக் கழித்த ஒருவனை நோக்கி பஜகோவிந்தம் என்று முடிவு பெறும் சுலோகங்களையும் இவர் வெளியிட்டார். காசி க்ஷேத்திரத்தில் இவருக்கும் மஹாஞானியான ஓர் கிழப் பிராஹ்மணருக்கும் பிரஹ்மஸூத்ர பாஷ்ய விஷயமாக வெகு தர்க்கம் ஏற்பட முடிவில் தகுந்த ஆதாரங்கள் காட்டி சங்கராசாரியர் அவரைத் திருப்திபடுத்தினர். வியாஸரே கிழவர் ரூபமாக வந்து சங்கராசாரியரது அறிவின்நுட்பத்தைக் கண்டு ஆனந்தித்தார் என்று ஸ்ரீ சங்கரர் சரிதைகள் கூறும்.

பின்னர் காசி க்ஷேத்திரத்திலிருந்து இவர் அத்வைத ஸித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்ய வெளியேறினர். பிரயாகையண்டை வருங்கால், அங்கு மாறு வேஷம் பூண்டு பௌத்த மதத்தின் குற்றங்களைப் பௌத்த குருக்களிடமிருந்தே தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு பின்னர் அவைகளை எடுத்துக்காட்டிப் புத்த மதத்தைக் கண்டித்து வேதத்தின் கர்மகாண்ட பாகங்களே மிகச் சிறந்தவை; அவைகளே ஈசுவரனைவிடச் சிறந்தவை என ஆரியதருமத்தை நிலை நிறுத்திய குமாரில பட்டரைக் கண்டார். அவர் அப்பொழுது சுற்றிலும் உமி முதலியவைகளால் மூடப்பட்ட நெருப்பில் பாதி எரிந்து கொண்டிருந்தார். இம்மாதிரி செய்யக் காரணம் என்னவென்று சங்கராசாரியர் கேட்க, அதற்கு அவர் "நான் என் குருக்களாகிய புத்தர்களுக்குத் துரோகம் செய்தேன், கர்மங்களின் சிறப்பை நிலைநிறுத்த ஈசுவரனைக் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாது விட்டு விட்டேன்; இவ்விரண்டு பாபங்களுக்கும் இதுவே பிராயச்சித்தம்' என்றார். பின்னர், அவருடன் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டும் என்ற சங்கரரை நோக்கி "எனக்கு மரண காலம் வந்துவிட்டமையால் என்னால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஆதலால் மாஹிஷ்மதி என்ற பட்டினத்தில் என் சிஷ்யன் மண்டனமிச்ரன் என்னும் ஒரு மஹா வித்வான் இருக்கிறான். அவனை நீர் திருப்தி செய்தால் என்னைத் திருப்தி செய்ததற்கு ஸமானம்" என்று கூறி தேகம் நீங்கினர். இவரது நேர்மையையும் மனநின் சுத்தியையும் கண்டு மிகுந்த அன்பு கூர்ந்து சங்கரர் சற்று வியப்படைந்தார்.

கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் மாஹிஷ்மதிக்கு வந்து மண்டனமிச்ரரோடு வெகுநாள் வாதம் செய்து அவரைத் திருப்திப்படுத்தி ஸந்யாஸியாக்கினர். அப்பொழுது அவர் பெண்சாதியாகிய பாரதி தேவியும், துறவறம் பூண்டு சங்கராசாரியரோடு கணவன் பின்னே புறப்பட்டாள், மண்டனமிச்ரருக்கு இந்த ஆச்ரமத்தில் ஸுரேசுவர ஆசார்யர் என்ற பெயர் வந்தது. பின்னர் சங்கரர் தக்ஷிணதேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இதற்குள் இவருக்கு தோடகர், ஹஸ்தாமலகர், என்ற இரண்டு

சிஷ்யர்களும் ஏற்பட்டார்கள். இவர் போன வழியில் அநேக கொடிய வழக்கங்களுடைய மதஸ்தர்கள் எதிர்பட்டனர். அவர்களது மதங்களும் வழக்கங்களும் இன்னவையென்று அவர்களிடமிருந்தே ஸாவதானமாகத் தெரிந்து கொண்டு அவர்களிடம் இருந்த கெட்ட பழக்கங்களை யெல்லாம் வேதங்கள் முதலியவைகளிலிருந்து தகுந்த ஆதாரங்களைக் காட்டி மறுத்து, அவர்கள் ஆராதனையை நிலை நிறுத்தி, அது சென்று முடியும் நிலையாகிய அத்வைத நிலையை நன்கு விளக்கி மதத்துவேஷங்களை ஒடுக்கி அவர்களை யெல்லாம் சீர்திருத்தினர்.

பின்னர் தேற்கே துங்கபத்ராநதி உற்பத்தி ஸ்தானத்தருகில் அவர் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு அவர் சிருங்கேரி எனும் இடத்தில் ஓர் மடத்தை ஸ்தாபித்து அதில் தமது சிறந்த

சிஷ்யரான ஸுரேசுவர ஆசாரியாரை அதிபதியாக ஏற்படுத்தினர். அங்கு அவர் கொஞ்ச காலம் தங்கியிருக்க அப்பொழுது கூடவேயிருந்த பாரதி என்பவளுடைய ஒழுக்கம், பரிசுத்தம் முதலிய சிறந்த ஆத்மகுணங்களைக் கண்டு அவளது பிற்காலத்தில் அவளை அங்கேயே ஆராதிப்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்தார். இன்னும் அவள் சாரதாம்பிகையாக அம்மடத்துள் ஆராதிக்கப்பட்டு வருகிறாள்.

இங்கு இருக்கையில் இவர் தாயாரது அபாய நிலை இவருக்குத் தெரியவந்தது. உடனே சிஷ்யர்களை விட்டு விட்டுத் தாம் தனியாகக் காலடிவந்து சேர்ந்தார். அங்குச் சாகும் தருணமாயிருந்த தாயாருக்குத் தகுந்தபடி உபதேசங்கள் செய்து ஸுகமாக அவளைப் பரலோகம் சேர்ப்பித்து, விட்டு அவளுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக்கடன்களைச் செய்ய யத்தனித்தார். அங்கிருந்த பிராஹ்மணர்களெல்லோரும் ஸந்யாஸிக்குக் கர்மம் செய்ய அதிகாரம் இல்லையென்று கூறி இவருக்கு ஸஹாயம் செய்யாது ஒதுங்கி விட்டார்கள். தாமே தம்மால் இயன்ற மட்டும் தாய்க்குச் செய்ய வேண்டியவைகளை ஸரிவரச் செய்து முடித்து, தம்மைக் கஷ்டப்படும்படி விட்டுவிட்டவர்களது ஒழுக்கங்களை மாற்றிவிடவேண்டுவதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்தார். இவர் தாய் விஷயத்தில் ஸஹாயமில்லாததால் எந்த எந்த மாதிரிஎல்லாம் செய்யும்படி நேர்ந்ததோ அந்த அந்தமாதிரியாக இவரைத் தடுத்தவர்களெல்லாம் எப்பொழுதும் செய்துவர ஏற்பாடுகள் செய்தார்.

இதன் பின்னர் இவர் தக்ஷிண தேசத்தின் கீழ்க்கரையோரமாக யாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டுத் திருவானைக்காவல், காஞ்சிபுரம், திருவொற்றியூர் முதலிய இடங்களிலிருந்த சாக்தேயர்களைக் சீர்திருத்திக் கொண்டு ஜகந்நாதம் வந்து அங்கு ஓர் மடம் ஏற்படுத்தினர். பின்னர் ஆரியாவர்த்தம் வழியாக யாத்திரை செய்து அங்கிருந்தகொடிய மதஸ்தர்களைச் சீர்திருத்தித் துவாரகை வந்து அங்கும் ஓர் மடம் ஏற்படுத்தினர். பின்னர் காஷ்மீரம் சென்று அங்கிருந்த பௌத்தர் முதலியோரை ஜயித்து வியாஸ பௌர்ணிமையன்று ஸர்வஞ்ஞபீடம் ஏறி, மிகச்சிறப்புற்று விளங்கினர். இவ்வாறு மடங்களைச் சீர்படுத்திக்கொண்டு ஆஸாம் தேசத்தில் காமரூபம் என்ற பட்டினம் வந்து அங்கிருந்த அபிநவகுப்தன் என்ற பெரிய சாக்தேயனை எதிர்த்து, தோல்வியுறச் செய்தார். இதனால் அவன் கோபங்கொண்டு சங்கராசாரியர் மேல் ஆபிசாரப்பிரயோகம் செய்து அவருக்கு மூலவியாதி வரும்படி செய்துவிட்டான். இதனால் வரவர இவர் பலம் குறைந்து கொண்டே வந்தது. இதைப் பத்மபாதர் உணர்ந்து தகுந்த மந்திரங்கள் மூலமாக இதை மாற்றிவிட்டார். ஆயினும் இந்த வியாதியின் வேகம் முற்றிலும் போகவில்லை. தேகம் தளர்வதைக்கண்ட ஆசாரியர், பதரிகாசிரமம் சென்று அங்கோர் மடம் ஏற்படுத்தி அருகாமையில்ஓர்நாராயணக்ஷேத்திரத்தையும் கட்டிவைத்தார். பின்னர் கேதாரம் வந்து இளம் பிராயமாகிய 32-ம் வயதில் ஸித்தி பெற்றார்.

பேச்சியின் மத்தியில் தடுக்காமை.—ஒரு மனிதன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் நாம் வாய்க்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டாவது அல்லது வேறு விதமான சம்பாஷணைகளை ஆரம்பித்தாவது அவன் பேச்சைத் தகையக்கூடாது. இந்தச் சமாசாரம் ஒரு இளங்குழந்தைக்குக்கூட தெரிந்த விஷயம்.

ஒரு சங்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தால் நமக்கு இன்ன சங்கதி தெரியுமென்று சொல்லி அதைப் பற்றி வாதிப்பதைக்காட்டிலும் அவர்கள் எந்தச் சங்கதியைக் கொடுத்து வாதிக்கச் சொல்லுகிறார்களோ அதை அங்கீகரித்துக்கொண்டு வாதிப்பது நலம், ஏனெனில் நாமே ஒரு விஷயத்தைத் தடுத்து வாதிக்க எத்தனித்துப் பின்னால் பின்வாங்குவதைப்பார்க்கிலும், இதரர்கள் சொன்ன சங்கதியில் சரிவரப் பேசத்தெரியாமல் பின்வாங்குவது அவ்வளவு மரியாதைக் குறைவல்ல. நமக்குச் சுவயமாய்ச் சக்தியிருக்கும் பக்ஷத்தில் எதிலும் சரிவர விளங்கும்.

மாட்சிமை தங்கிய இந்திய சக்ரவர்த்தினி மேரி மஹாராணியார் *

HER GRACIOUS MAJESTY QUEEN MARY

(*A Life-sketch*)

"தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று" என்று

பெரு நாவலர் சொன்னதின் பொருள், பிறத்தலுக்கு முக்கிய பிரயோஜனம் கீர்த்தியாம்; கீர்த்தி பெறாமல் வாழ்நாட்களைக் கழித்தலினும் பிறவாமலிருத்தல் நலமென்பதாம். நமது நாட்டிற்குத் தற்காலம் சக்கிரவர்த்தியாயிருக்கும் ஐந்தாவது ஜார்ஜ் என்பவருக்குப் பட்டமஹிஷியான மேரி என்னுஞ் சீமாட்டியின் சரித்திரத்தை நோக்குங்கால் புகழுடம்பு ஓம்புதற்கே அவதரித்த பெண்மணி யென்றே சொல்லலாகும். புண்ணியவசத்தால் ராஜ ஐசுவரியம் கிடைப்பது உண்மை. "விளையும் பயிர் முளையிலே" என்னும் முதுமொழியும் பொய்த்துப் போவதில்லை. முளையைச் சரிவரப் பரிபாலிக்காவிடின் பயனுண்டாகா தல்லவா? நமது மஹாராணி அவர்கள் குலத்திலும் குணத்திலும் உயர்ந்தவரா யிருந்ததோடு நல்லொழுக்கமும் அவருடன் செழித்து வளர்ந்தமையால் இப்போதடைந் திருக்கும் உத்தம பதவி அவர்கட்குத் தகுந்ததாக ஏற்பட்டது. சிறு பிராயமுதல் இந்தச் சீமாட்டியின்சரித்திரம் எல்லோரும் மெச்சும்படி யிருத்தலால் அதனைச் சற்று விஸ்தரித்தே இங்குச் சொல்லுவோம்.

இங்கிலாண்டில்1760-ம்ஆண்டுமுதல்1820-ம் ஆண்டுவரையில் மூன்றாவது ஜார்ஜ் என்னும் அரசன் ஆண்டுவந்தார். அவருடைய தௌஹித்ரி டசேஸ் அப் டேக் என்பவர் காலஞ்சென்ற விக்டோரியா மஹாராணி அவர்களுக்கு அத்தையின் பெண்ணாகவேண்டும். மேரி மஹாராணி அவர்கள் மேற்சொன்ன டசேஸ் அப் டேக் என்பவரின் ஸ்ரீமந்த புத்ரியாக 1876-ஆ மேமீ 26வயில் அவதரித்தனர்.

தாயைப்பார்த்து பெண்ணைக் கொள்ளவேண்டுமென்று பெரியோர் சொல்வது வாஸ்தவம் என்பது மேரி மஹாராணியின் சரிதையால் நன்றாய் விளங்கும்.

நமது மஹாராணி அவர்களின் தாயார் தெய்வ பக்தி மிகுதியா யுடையவர். குடித்தன வேலைகளைச் செய்து முடித்த பின்னர் "பைபில்" என்னும் கிறிஸ்தவ வேத புத்தகத்தைப் படித்து அதன் ரகஸ்யார்த்தங்களைச் செவ்வையாயுணர்ந்து வேதோக்தமான காரியங்களையே தானுஞ் செய்து தன் மக்களுக்கும் அந்த நற்பழக்கமே படியும்படி செய்து வந்தார். அங்கிலேய ராஜவம்சத்தைப்பற்றிய ஒரு ஐதிகமுண்டு: அதாவது— பூர்வத்தில் இஸ்ரேல் ஜாதியாருக்கு அரசனாயிருந்த டேவிட் என்னும் புருஷனிடத்தினுதித்தவர்கள் என்பதாம். இஸ்ரேல் ஜாதியார் தெய்வகடாக்ஷம் பெற்றவர்கள். ஆதலின் அங்கிலேய அரச வம்சத்தாரும் தெய்வகடாக்ஷம் பெற்றுப் பெரியநாடுகளுக்கு எக்காலத்திலும் அரசுரிமையை யுடைத்தாயிருக்கின்றனர். இந்த அபிப்பிராயம் மேரி மஹாராணியின் தாயாரின் மனத்தில் நன்றாய்ப் பதிந்திருந்தது. அதற்கொத்தவாறாகவே, புத்ரியும் ராஜஸம்பத்தைப் பெற்றிருக்கின்றனர்.

இளம் பிராயமுதல், நமது மஹாராணி அவர்களுக்கு ஏழைகள் குடித்தனம் நடக்கும் மாதிரியைத் தெரிந்து கொள்ளுகிற பழக்கம் உண்டாயிருந்தது. செல்வத்தில் உதித்தவர்களுக்குப் பெருமையுண்டாவது அச்செல்வத்

* W. T. ஸ்டெட் என்பவர் பிரசுரம் செய்துவரும் பத்திரிகையின் ஸகாயத்தாலும், டௌன் ஹைஸ்கூல் பிரதம தமிழ்ப் பண்டிதர் ம-ள-ள-ஸ்ரீ, K. நாராயணசாமி அய்யர் செய்த வெண்பாவின் ஸஹாயத்தாலும் இச்சரித்திரம் எழுதப்பட்டது.

தைப் பாத்திரமறிந்து பகுத்தலாலே என்னும் வாஸ்தவஞானம் உடையவராயிருந்தனர் அவர் அன்னைக்கும் அதுவே சம்மதமான காரியம். ஏழைகளிடத்தில் இரக்க முண்டாகும் மார்க்கத்தை உயர்ந்த பதவியிலுள்ளவர்கள் தேடுவாராயின் உலகத்தில் துக்கம் கஷ்டம் இரண்டும் இல்லாமலே போய்விடும். நமது நாட்டுச் சீமாட்டிகளைப்போல அறையிலடைபட்டிராமல் வீட்டிற்கு வெளிப்புறத்தில் பாதசாரியாகவாவது குதிரைமேலாவது அடிக்கடிப் போவதுண்டாம். அக்காலத்தில் வேலைக்காரர்கள் யாரையாவது கண்டால் குலப்பெருமையை எள்ளளவேனும் பாராட்டாமல், குசல பிரச்னம் செய்து குளிர்ந்த முகத்தோடு பேசுவார்களாம். இதுவன்றோ பின்வரும் க்ஷேமத்திற்கு ஸூசனையாயிருந்தது.

நமது நாட்டுச்சிறுமியரைப்போலிராது, இங்கிலீஷ், ஜர்மன், ப்ரெஞ்சு, இடாலியன், என்ற நான்கு பாஷைகளிலும் விசேஷ பாண்டித்யத்தை யடைந்தார். ஷேக்ஸ்பியர் முதலான சிரேஷ்ட கவிகளின் கிரந்தங்களை வாசிப்பதிலும், அர்த்தத்தை அறிந்து களிப்பதிலும் காலங்கழிக்க அவர்கட்கு மிகப்பிரியம். வயது வளர வளர தேகதிடமும் புத்தி கூர்மையும் விருத்தியாய்க் கொண்டே வந்தன. வேலை செய்து ஜீவனஞ்செய்யும் ஸ்திரீகளின் சங்கத்தைப்பற்றியும், ராஜாங்கத்தார் ஏழைகளுக்கு ஸகாயமாகச் செய்திருக்கும் சட்டங்களைப் பற்றியும் மேரி மஹாராணி அவர்கள் ஐயமறக் கற்றிருந்தார். ஸங்கீத ஞானமும் மிகுதியாக உண்டு. பெண்களுக்கு வேண்டிய ஸகல ஸத்குணங்களும் மேரிமஹாராணி அவர்களை உறைவிடமாகக் கொண்டனவென்று உறுதியாய்க் கூறலாம்.

இச்சீமாட்டி தீனசரண்யை என்பதற்கு எல்லாரும் அங்கீகரிக்கும்படி ஒரு திருஷ்டாந்தம் உண்டு. ஏழைகள் அங்கிலேய தேசத்தில் குளிரால் பீடிக்கப்பட்டுத் துன்பமடைய அவர்களுக்கு உபகாரமாக நமது மஹாராணியார் அவர்கள் 13,000-ஆடைகள் சேகரித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

காலஞ்சென்ற நமது சக்கிரவர்த்தியவர்கள் தமது மருமகளிடத்திலிருந்த பூததயையைக் கண்டு களிகூர்ந்தாரென்றும் கூறுப.

திருமணம்.

முதலில் மேரி அம்மாளைத் தற்காலத்தில் சக்கிரவர்த்திப் பட்டத்தைப் பெற்றிருக்கிறவருடைய ஜேஷ்ட பிராதாவாகிய (Duke of Clarence) என்பவருக்கு மணம் புரிவிப்பதாக ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தன. 1892-ம் வருஷ ஆரம்பத்தில் அவ்விராஜ குமாரன் பரமபதமடைந்தார். சிறிது காலம் விவாகப்பேச்சுக்கள் நின்றேபோயிருந்தன. அக்காலத்தில் ஓர் கவிப்பெண் எழுதியதை இங்கு மொழிபெயர்த்தெழுதுவோம்.

“தமது பாதம் சிங்காதனத்தை ஏறுவதற்கிருந்தது. அரச குமாரரைப் பாணிக்கிரஹணம் பண்ண இருந்தீர். மகுடமும் தமது சிரஸிற் பதிய இருந்தது. நாடெங்கும் தமக்கு ஆசி கூறப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. இச்சமயத்தில் இடிவிழுந்தாற்போல தாம் உத்தேசித்த நாயகருக்கு யமதூதன் வந்து தம் மனத்தை வருத்தினான். மகுடமும், சிங்காதனமும், ராஜ்யமும், தாம்பத்யமும் போயின. எல்லாம் சொப்பனம் போலாயிற்றே. இது என்ன பாவம்!” மேரி மஹாராணி அவர்களுக்கு அக்காலத்திலுண்டான துக்கத்தை என்னென்று சொல்வோம்?

மேற்குறித்த கருத்தமைந்த வெண்பா

“வண்குடியின் மேரியுனை மக்கள்தாம் வாழ்த்தியதும்
பண்பமைசிங்காதனந்தான் பற்றியதும்-நண்பரைய
மைந்தனின்கைபற்றுவதும் மாமுடிநீ தாங்குவதும் [ன்
முந்தைவினை நீக்கியவாமுன்”

ஜேஷ்ட பிராதாவுக்கு நிச்சயம் பண்ணப்பெற்ற மாதுசிரோமணி அவர் இறந்த

பின் இளையவரை மணம் புரிந்தனர். மேற்கு நாட்டிலுள்ள கிறிஸ்தவர் ஆசாரத்திற்கு இவ்வகைக் கலியாணம் விலக்கே அல்ல. நியாயத்திற்கும் ஒத்ததாகவே யிருக்கிறது. நமது காருண்ய சக்கிரவர்த்தினியா யிருந்த விக்டோரியா சீமாட்டியும் மேரியை அன்றி வேறொருவரும் அங்கிலேய நாட்டில் இராணிப் பட்டம் பெறுதற்குத் தக்கவரல்லரென்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தமையால் மேரி அம்மாள் ஜார்ஜ் என்னும் இளவரசருக்கே வாழ்க்கைப்பட்டுப் பட்டமஹிஷிப் பதவியையும் அடைந்திருக்கின்றனர்.

கிருஹஸ்தாச்ரம தர்மங்கள் ஸரிவர நடத்தப் பெறுவதற்கு மனையாட்டியிடத்தில் இருக்க வேண்டிய குணங்களையும் செய்கைகளையும் ஆராய்வோமாயின் அவற்றிற்குக் கணக்கில்லை. மேரிப் பெருமாட்டி யிடத்தில் அவை குடிகொண்டிருக்கின்றன வென்றால் அவ் விலக்குமியைமனைவியாகக்கொண்ட நமது சக்கிரவர்த்தியின் பாக்கியத்தை என்னென்று கூறுவது? "குடித்தனமோ துரைத்தனமோ" என்பார்களே. குடித்தனத்தில் தேர்ந்தவர்களே துரைத்தனத்துக்கும் தகுதியுள்ளவர்கள் ஆதலின் மேரி அம்மாளே அரசியாதற்குரியவர்.

நமது அரசிக்கு இப்போது ஐந்து பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணுமிருக்கிறார்கள். மக்கட்பேறு பெரும்பாக்கியந்தான். அம்மக்களை நல்வழிப்படுத்தல் அதனினும் பெரிய பாக்கியம். "எனக்கேன் இத்தனை குழந்தைகள் பிறந்து என் வாணாளை வருத்துகின்றன?" என்று துக்கிக்கிற மாதாபிதாக்கள் அநேகர் உண்டு. ஞானஹீனமான மாதாபிதாக்கள்தான் இவ்வாறு கூறுவார்கள். ஸன்மார்க்கமறிந்த மாதாபிதாக்கள் மக்களைத் தெய்வத்தின் கொடைகளாகப் பாவித்துத் தம்முடைய ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்துச் "சான்றோரென்கை ஈன்றோர்க்கழகு" என்னும் முதுமொழியைக் கைப்பற்றிக் கடவுளை நோவாமல் எப்பொழுதும் அவருடைய கருணையை நினைந்து நினைந்து நன்றி பாராட்டுவார்களன்றோ? நமது மஹாராணி அவர்களும் அத்தன்மையை உடையவர் என்பதற்குச் சாட்சி வேண்டுவதில்லை. "இன்சொலாலன்றி யிருநீர் வியனுலகம், வன்சொலாலென்று மகிழாதே" என்ற ஆன்றோர் வாக்கை மறவாமல் மக்களை இன்சொலாலேயே நன்னெறியி லொழுகச்செய்து களிக்கின்றனர் தம்மக்களில் எவராவது சற்று மூர்க்ககுணத்தைக் காட்டுவாராயின் அவரைத் தன் முதுகின் மேலிட்டு இன்சொற் சொல்லி ஒழுங்குபடுத்துவர். ஸாமானிய ஜனங்கள் தம்மக்களை முதுகில் தூக்கிக்கொண்டு போதல்போல், நமதரசியும் தூக்கிக்கொண்டு போவார். ஸாத்வியினுடைய சரீர ஸ்பர்சத்தாலேயே நல்ல ஸ்வபாவங்கள் குழந்தைகளுக்கு அந்தக்ஷணமே படிந்து விடுகின்றனபோலும்.

மேரி மஹாராணி வீட்டிற்குள்ளே எப்பொழுதும் அடைபட்டிருப்பதில்லை. காற்று உலாவுமிடத்தில் தாமும் தம் மக்களும் உலாவுவதுண்டு. மக்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு கைத்தொழில் பயின்றவர். அவ்வாறு தம் கையாற் செய்தபொருளை ஏழையாயிருக்கிறவருக்குக் கொடையாகத் தருகிறது வழக்கம்.

இளங்குமாரர்களில்ஒருவர் உபாத்தியாயினிக்குக் கீழ்படியாமல் பிடிவாதம் பண்ணினபொழுது உபாத்தியாயினி "இளவரசரே, இத்தனை விளையாட்டுக் கருவியை வைத்துக்கொண்டு முரட்டுத்தனஞ் செய்கின்றீரே. அதோ இருக்கும் ஏழை பிள்ளைகளுக்கு ஒரு மரப்பாவை கூட இல்லையே. உமக்குரிய பதுமைகளில் இது தேவையில்லை யல்லவா? இதை அவனுக்கு நான் கொடுத்து விடட்டுமா?" என்று கேட்க இளவரசர், "எனக்கு உபயோகமில்லாததையா பிறருக்குத் தருதல் பெருமை? நான் மிகவும் விரும்பிய இந்தப் பதுமையை

அவனுக்குக்கொடுத்தல் வேண்டும்," என்பார் "நன்றாயிருந்தாலுங் கொடுப்பார்களா?" என்றபடி நடக்காத இளவரசன் பட்டத்துக்கு வருவாராயின் நாம் என்ன பெரு நன்மைகளைத் தாம் அடையமாட்டோம்?

வெகுநேரம் பாடம் படிப்பதில் குழந்தைகளை மடக்கிவைக்க மஹாராணியவர்கள் ஸம்மதிப்பதில்லை. அவ்வாறு மடக்கிவைத்தல் புத்திக்கு மந்தத்தையும் தேகத்திற்கு நோயையும் தருமென்பதாம். ஒவ்வொரு குழந்தையும் ஸ்வயநயம் பாராட்டாமலும், தன்னையடக்கி நடக்கவும் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வேலைக்காரர்களுக்கு ஒய்வு காலங்கொடுத்து அவர்களும் ஸந்தோஷ மடைதற்கு இடங்கொடுப்பதுண்டு.

நமது மஹாராணியவர்களுக்கு ஸங்கீதஞானமுண்டென்றோம். சிங்காரப் பாட்டுகள் பாடுதலேயில்லை. கடவுள் துதியாயிருக்கும் கீதங்களையே செவ்வையாயும் பக்தியாயும் பாடுவார்களாம்

நமது சக்கிரவர்த்தியும் அவர் பட்டமஹிஷியும் நீடூழிகாலம் நம்மையாண்டு வாழ்க, வாழ்க.

இச்சரித்திரத்தை நாம் எடுத்துரைக்கப் புகுந்தது பின்வரும் ஒரே காரணம் பற்றியென்க. ஆரியப்பெண்கள் இந்நாட்டில் கல்வி,ஒழுக்கம், தயா,தாக்ஷணியம் முதலிய உத்தமமான பொருள்களை யடைய முயலாமல் மௌட்டியத்தில் மூழ்கிப் பொன்னிலும் ஆடையிலும் ஆடவர் தேடும் பொருளை அழித்துச் சீர்குலைந்து புகழற்று வாணாளை வீணாளாக்காமல் இகபர ஸாதகமானவற்றில் புத்தியைச் செலுத்தி மேன்மையை அடையவேண்டு மென்பதே.

கே. வெங்கட்ராம அய்யர்.

நடுக்கங்கற்க நடந்தசிறுவன்

THE BOY THAT LEARNT TO SHUDDER

ஓர் தகப்பனுக்கிரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தனர். அவர்களுள் மூத்தவன் புத்திமான். அவனுக்கு எதையுஞ் செய்யுந் திறமை யுண்டு. இளையவன் மந்தன், மடையன். கல்வியென்பது அறியாத நிரக்ஷரகுக்ஷி. அவனைக் கண்ட பொழுதெல்லாம் ஜனங்கள், 'குலத்தைக் கெடுக்க வந்த கோடரிக்காம்பு' என்று சொல்வது வழக்கம்.

எதையுஞ்செய்ய மூத்தவனே வரவேண்டியது. ஆனால் அவனைத் தன் தகப்பன் மாலை வேளையிலாவது, இருட் காலத்திலாவது, ஊர்க்கு வெளியிலிருக்கும் இடுகாட்டுக்கு அருகிலுள்ள வழியிலாவது போகும்படிச் சொன்னால், "அப்பா, என் உடல் நடுங்குகிறது" என்று பயந்து சொல்வான். சாயுங்காலங்களில் எல்லாமானதும் இரவில் உண்டு படுக்கைக்குப் போகும்பொழுது வீட்டில் எல்லாருங்கலந்து கதைகள் சொல்லுங்காலத்திலேதாவது மனத்தைப் பயத்துக்குள்ளாக்கிப் பீதி உண்டாக்கக்கூடிய ஸமாசாரம் ஏதேனும் வந்தால் கூட்டமுழுதும் "உடல் நடுங்குகிறது, நிரம்ப பயமாயிருக்கிறது" என்று சொல்வார்கள். இக்காலங்களிலெல்லாம் மூலையொன்றில் பதுங்கிக்கிடக்குஞ் சிறியவன் அவர்கள் எதைப்பற்றிப் பேசுகிறார்கள் என்றாவது என்ன பேசுகிறார்கள் என்றாவது அறியாமல் திகைப்பான். "அவர்களெல்லாம் எங்களுடம்பு நடுங்குகிறது, மனங்கலங்குகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள், அது என்னவாகவிருக்கலாம். ஒருவேளை அது எனக்குத் தெரியாத ஓர் வித்தையாய் இருக்கலாம்" என்று எண்ணுவது வழக்கம்.

இப்படி இருக்க ஓர் நாள் தகப்பன் சிறுவனை நோக்கி "நீ பெரும் மூடன். மூலையிற் பதிவாய்; கற்க அறியமாட்டாய். நீ இருப்பது எனக்

கோர் பாரமாகவிருக்கிறது. உன் தமையன் நன்றாகக் கற்று வருகிறான். உனக்குச் சொல்வலதை எல்லாம் ஓர் காதால் வாங்கி மறுகாதால் விட்டு விடுகிறாய். உனக்கு எத்தனை நாளைக்கு வீணுகப் பிண்டம் படைப்பது? போதும். என் எதிரில் நிற்காதே. ஏதேனுங் கற்று உன் உணவிற்கு வழி தேடினாலன்றி என் எதிரில் வாராதே போ" என்றார்.

"எனக்கும் அப்படித்தான் அண்ணா பட்டது. நானும் ஏதேனும் கற்கவேண்டுமென்று ஆவலாயிருக்கிறேன். ஆகையால், நடுக்கங் கற்க நான் அறியவேண்டும். அது இன்னதென்றே என்னால் அறியமுடியவில்லை" என்று சிறுவன் கூறினான்.

இதைக் கேட்டுத் தமையன் பல்லெல்லாம் தெரியச் சிரித்தான். தந்தை கவலைப்பட்டு "உனக்கு நடுக்கமின்னதென்று தானே தெரியவரும். உன் ஜென்மத்தில் பிழைப்பு, உழைப்பு இவை யொன்றும் அறியமாட்டாய். ஒரு காசு உன்னால் ஸம்பாதிக்க முடியாது" என்று நெட்டுயிர்ப்புவிட்டான்.

மனமுறிந்தவனாகித் தன் மகனது ஸ்திதியைக் குறித்துத் தன் அன்பரிடமெல்லாங் கூறி வியஸனமுற்ற காலத்தி லொருவர் 'உன் மகனை அவன் வழியே நடப்பித்துப் பின் நம் வழி நடக்கச் செய்யவேண்டும்; ஆகையால் அவனுக்கு நடுக்க மின்னதென்று அறிவிக்கவேண்டும். அதற்கு அவனை என்னுடன் அனுப்பும். அவனை என் ஸ்நேகிதனாகிய மந்திரவாதியிடம் விட்டு நடுக்கமின்னதென்றறியச் செய்கிறேன்" என்றான். அதைக்கேட்டு மிக்க ஸந்தோஷத்தோடு எவ்வாறேனும் அவன் விருத்தி அடையவேண்டும் என்று தன்மகனை அவனிடம் ஒப்புவித்தான்.

மந்திரவாதியிடம் அச்சிறுவன் ஒப்புவிக்கப்படவே நடுராத்திரியில் மயானத்திற்குச் சென்று சில மயான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவரும்படியாகச் சொன்னான். தனியாகவே சென்று கேட்டவை எல்லாம் கொஞ்சமேனும் பயமில்லாமல் எடுத்து வந்தான். வந்ததும் மந்திரவாதி 'நடுக்க மின்னதென்று தெரிந்ததா?" என்றான். மிக வியஸனத்தோடு சிறுவன் "தெரியவில்லையே" என்றான்.

"ஆனால் இன்று நீ உணர்வாய். மயானத்தில் பிணமெரியுங் காலத்தில் பக்கத்தில் இருந்து ஜாக்கிரதையாகக் கைகால்களை வீசி எறியும் பிணத்தின் மண்டை ஓட்டை எடுத்துவருவாய். ஆனால் இடையே அங்குச் சில பேய்கள் வந்து பயத்தை யுண்டாக்கும். அதைக்கண்டு பயப்படாமல் வா. அப்பொழுது நடுக்கம் இன்னதென்று அறிவாய்" என்று மந்திரவாதி கூறினான்.

சிறுவன் அவ்விராத்திரி மிக உத்ஸாகத்தோடு, எரியும் பிணத்தினருகு உட்கார்ந்து, புலால் நாற்றம் வீசும் புகையின் திரளை ஒதுக்கிக்கொண்டு, கைகால்களை யெல்லாம் எரியின் பரவலால் வீசி எறிதலை விசித்திரமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இடையே எதிரில் ஓர் உருவம் மயிர் அங்கி போர்த்து மஹா விகாரமாகி வெண் கோரப்பற்களைக் காட்டிக் குட்டைக்கால்களால் அசைந்து ஒதுங்கி யொதுங்கி அவனருகு வந்தது.

சிறுவன் அதை நோக்கி "நீ யார்? உனக்கிங்கென்ன வேலை. என் வேலையைக் கெடுக்க நீ யேன் இங்கு வந்தாய்" என்று கேட்டான். பதில் ஒன்றுமில்லை. மறுபடியும் "நீயார்? ஏன் இங்குவந்தாய். பதில் சொல்" என்றான். அப்பொழுதும் பதில் ஒன்றும் இல்லை. மற்றுமொருமுறை அவ்வாறே கேட்டான். அப்பொழுதும் பதிலில்லை. மிகக் கோபத்தோடு அச்சிறுவன் "பதிலும் சொல்லுவதில்லை. வாயும் திறப்பதில்லை. உனக்கென்ன இங்கு வேலை. ஓடிப்போ. இல்லாவிட்டால் உன் மண்டையை உடைத்து அம்மண்டையை எடுத்துக்கொண்டு போவேன், மந்திரவாதிக்குக் காட்ட" வென்று கூறிக்கொண்டெழுந்து

அப்பேயை அடிக்க எழும்பி, இச்சிறுவனை வெருட்ட எண்ணி இவ்வடிவங்கொண்டு வந்த மந்திரவாதியை மோதிக் கீழே தள்ளிவிட்டு மண்டை ஓட்டை எடுத்துக்கொண்டு வீடு சேர்ந்தான்.

பொழுது விடிந்ததும் மந்திரவாதியின் மனைவி கணவனைக் காணாது "இன்னும் என் கணவன் வீட்டிற்கு வரவில்லையே. யாது காரணமோ அறியேன். நீ அவரை எங்கேயேனுங் கண்டதுண்டோ" என்று சிறுவனைக் கேட்டாள். அதற்கவன் "அவரை நான் இராத்திரிமுதல் காணவில்லை" என்றான். "நேற்று இராத்திரி சுடலைக்குப் போவேன் என்று போனார்" என்றாள். "அப்படியாகில் இரவில் ஒரு உருவம் வந்தது. அது அவர்தானோ என்னமோ தெரியாது. அந்நள்ளிருளில் வந்ததால் திருடனாயிருக்கலாமென்று எண்ணி பல முறை யாரென்று கேட்டேன். பதில் சொல்லாமையால் நான் மோதி அவரை அங்குக் கீழேதள்ளினேன். ஒருவேளை அவராயிருக்கலாமோ என்னமோ பாரும்: அவராயிருந்தால் நான் வேண்டுமென்று செய்யவில்லை. என்னை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று மிக்க வணக்கத்தோடு சொன்னான்.

மிக்க ஆத்திரத்தோடு அவளங்குச் சென்று கணவன் காலொடிந்திருப்பதைக் கண்டு கவலையுற்று சிறுவனது தந்தையிடஞ் சென்று "இந்த அநியாயமுண்டா! உலகத்திற் கொக்குமா! காலையா ஒடித்து விடுவது. இதுவும் என் தலைவிதியா! உன் மகன் செய்த அநீதியைப் பாரும்! இது அடுக்குமா! இப்பாழா போவானால் வந்ததைப் பாரும். என் கோலமிது" வென்று அழுதாள். இதைக் கேட்டதும் "அப்பா! உன்னால் எனக்கு வந்தபெயர் போதுமடா! என்னெதிரில் நில்லாதே. இவ்வைம்பது ரூபாயைக் கொண்டு நீ எங்கேனும் தொலைந்து விடு. என் எதிரில் நிற்கவேண்டாம். என்னை உன் தகப்பனென்று எங்கும் சொல்லவேண்டாம். உன்னை மகன் என்று சொல்வதே எனக்கு மானக்கேடாய் இருக்கிறது. என்று மிகக் கோபத்துடன் அச்சிறுவனைக் கழுத்தைப்பிடித்து நெட்டித்தள்ளினான்.

"அண்ணா கொஞ்சம் பொறுத்துக்கொள்ளும். இதோ நான் போய் விடுகிறேன். ஆனாலும் நான் நீங்கள் எண்ணிய விதம் துஷ்டத்தனம் செய்தவனல்ல. நான் நிரபராதி. நான் அடித்தபொழுது அவரின்னாரென்றே தெரியாது. யாரோ துஷ்டன் இராத்திரிவேளையில் ஸஞ்சாரஞ் செய்கிறானென்று அடித்தேன். அவர் வேஷமும் அவரை அறியும்படியாக இருக்கவில்லை. நான் மூன்றுமுறை நீ யாரென்று கேட்டேன்; பதிலே இல்லை" என்று சிறுவன் கூறினான்.

"சீ! போ! உன்னால் எனக்கெப்பொழுதும் தொந்தரையே தவிர மற்றொன்றும் இல்லை. இவ்வாசலில் உன் நிழல்கூட வீழவிடவேண்டாம். இந்தக்ஷணமே ஓடிவிடு" என்று உரத்து தகப்பன் கூவினான்.

"ஸரி நான் போகிறேன். கோபம் வேண்டாம். நான் நடுக்க மின்னதென்று கற்கவேண்டும். அதன் மூலமாகவாவது ஸம்பாதிக்க வழிதேடுவேன்." என்று சொல்லி ஊரைவிட்டு 50-ரூபாயை இடுப்பில் செருகிக்கொண்டு "எப்பொழுது நடுக்கமின்னதென்றறிவேன், நடுக்கமின்னதென்று எப்பொழுது அறிவேன்" என்று உரத்துச் சொல்லிக்கொண்டே வழிநடந்தான்.

வழியில் இவன் செயலைக்கண்ட ஓர் மனிதன் 'உன் மனத்தில் என்ன குறை' என்றான். 'ஒன்றுமில்லை. நடுக்க மின்னதென்று என்னால் அறிய முடியவில்லை. அதை இன்னதென்று கற்கவேண்டுமென்பதுதான் குறை' என்று சொன்னான்.

இதைக்கேட்ட அம்மனிதன் வழியில் இருந்த கழுமரத் தருகு ஓர் மரத்தின் கிளையில் ஏழு திருடர்களைத் தூக்கிட்டு இருப்பதைக் காட்டி 'இங்கு நீ இன்று தங்கிஇருந்தால் நடுக்கமின்னதென் றறிவாய்' என்றான். சிறுவனும் ஸந்தோஷத்துடன் அன்றிரவு அங்குத் தங்குவதாகவும் தான் நடுக்கமின்னதென்று கற்றால் தன்னிடமுள்ள ஐம்பது ரூபாய்களை அவனுக் களிப்பதாக வாக்களித்து அவனை அனுப்பினான். இரவு மிகவும் குளிராய் இருந்ததால் குளிர் காய அங்கிருந்த கட்டைகளை எல்லாம் கூட்டி எரி ஒன்றுண்டாக்கி ஸந்தோஷமாகவிருந்தான். ஆனால் காற்று நாலாபக்கங்களினால் வீசியதால் மரத்திலிருந்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பிணங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்து அசைந்துக் கொண்டிருந்தன. இதைக்கண்ட அச்சிறுவன் மிக்க அன்போடு "சீ முட்டாள்களே! என் வீணாகச் சண்டையிடுகிறீர்கள். உங்களுக்குக் குளிராயிருந்தால் என்னோடு குளிர்காயும்" என்று சொல்லிக் கொண்டவைகளை மரத்தினின்று இறக்கி நெருப்பருகு வீழ்த்தி ஸுகமாகக் குளிர் காய்ந்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஆனால் காற்று மிக வீசிபதால் தீ நாலா பக்கங்களிலும் படர ஆரம்பித்தது. இதைக் கண்ட சிறுவன் அப்பிணங்களை நோக்கி 'மூடர்களே! ஜாக்கிரதைபாக இருங்கள். நெருப்பு உடம்பைக் கொளுத்திவிடும்' என்று சொல்ல அவை அசைவற்று இருந்தன. அன்றியும் அவற்றிடத்து துணிகளிலும் நெருப்புப் பற்றிக்கொண்டது. இதைக் கண்ட சிறுவன் "சீ! உங்களுக்கிங்கிருக்கத் தகுதி அல்ல. முன்னிருந்த இடம்தான் ஸரி" என்றவைகளை மறுபடியும் தூக்கிவிட்டான். பின்பு தூக்கம் கண்ணை ஒடுக்கிக்கொண்டு வந்ததால் மெய்ம் மறந்து தூங்கினான்.

காலையானதும் அம்மனிதன் வந்து "நடுக்கமின்னதென்று அறிந்திருப்பாயென்று எண்ணுகிறேன்" என்றான். "அது-தான்-இல்லை" என்று சிறுவன் கூறினான். பின் அம்மனிதன் தன்வழியே போனான். சிறுவனும் வழி நடந்துக் கொண்டிருந்தான்; இடையே ஓர் வண்டிக் காரனிவனுடைய கூச்சலைக் கேட்டு 'நீயார்' என்றான். 'எனக்குத் தெரியாது' என்றான். 'உன் பெயர் என்ன?' 'அதுவும் தெரியாது.' 'உன் தகப்பன் பெபராவதென்ன?' 'அது சொல்ல முடியாது.' 'உன் ஊரெது?' 'அதுவும் சொல்லமுடியாது.' 'நீ மொணமொணப்பது என்ன' என்றான். 'ஒன்றும் இல்லை. எனக்கு நடுக்கம் இன்னதென்று தெரியவில்லை. அது தெரியவில்லையே என்று மொணமொணக்கின்றேன்" என்றான். "நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது உன் கதை. ஸரி. வாயை மூடு. என் வண்டியில் ஏறிக் கொள். உனக்குத் தங்கத்தகுந்த இடத்தில் விட்டுவிட்டுப்போவேன்" என்றான். ஸரியென்றவ்வண்டியி லேறிக்கொண்டு ஓர் ஸத்திரத்தை அடைந்தான்.

அவ்விடத்திலும் நடுக்கமென்பது இன்னதென்று என்று அறிவேன் எனவே த்யானஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். இதைக் கேள்வியுற்று, அருகிலறையுள் இருந்த அந்த ஸத்திரத்தின் தலைவன் "உனக்கென்ன பைத்தியமா" என்றான். "இல்லை எனக்கு நடுக்கமென்பது இன்னது என்று தெரியவில்லை. அதை நான் அறிய வேண்டுமென்று ஆவலாய் இருக்கிறேன்" என்றான். அதற்கு அந்த ஸத்திரக்காரன் உனக்கு நிஸ்சயமாக அவ்வெண்ணம் இருக்குமானால் இவ்வூருக்கருகாமையில் மாந்திரிகத்தால் வயப்படுத்தப்பட்ட ஓர் அரண்மனை இருக்கிறது. அதில் நித்திரை செய்தால் நீ நடுக்கமின்னதென்று அறிவாய்" என்று சொன்னான். அவன் மனைவி "உமக்கென்ன ஆலோசனை இல்லை போலிருக்கிறது. பாழும் வீட்டிற்கு இவ்வழகிய பாலனையா அனுப்புவது"? என்றான். சிறுவன் அஞ்சாது "அது எதுவாயினும் பயமில்லை. எமனேதான் வரட்டு

மே. அவனையும் நான் பார்த்துக் கொள்வேன். நான் கற்றுக்கொள்ளத்தானே வந்திருக்கிறேன்" என்றான். "ஆனால் ஸரி அவ்விடத்து நீ மூன்று இராத்திரி படுத்துத் தூங்கி மீண்டு வந்தால் இவ்வூர் அரசன் மகளை மணம் செய்துக் கொள்ளலாம்" என்றான். சிறுவனும், "ஆனால் நான் அரசனை நேரில் காண்பேன்" என்று சொல்லிவிட்டு நாளை நடுக்கமின்னதென்று அறியலாகும் என்னுமாசையால் நித்திரையின்றி இரவுமுழுதுங் காலங்கழிக்கவாரம்பித்தான்.

"நடுக்கமுணரா-உடற்கொண்-டென்-பயன்" என்னும் பதத்தைக் கரடுமுரடாக நாதநாமக்கிரியையில் பாட வாரம்பித்தான். அது மயங்கிபிலஹரியிற் பாய்ந்து ஸாவேரியில் முடிந்தது. இருளும் முடிந்தது பொழுதும் விடிந்தது சிறுவன் உடனே கைகால் கழுவிக்கொண்டு அரசனிடம்போய் "நான் இவ்வூருக்கு வெளியிலிருக்கும் அரண்மனையில் படுத்து நித்திரைசெய்ய விரும்புகிறேன். தயவு செய்யவேண்டும்" என்றான். அரசனும் சிறுவனது அழகைக்கண்டு மனமிசைந்து "நீ போகலாம். உனக்கேதேனும் பொருள் வேண்டுமானல் கேள்; அவை மூன்று பொருள் தான் கொடுக்கப்படும். அவை ஆனல் உயிரில்லாதவாயிருக்கவேண்டும்" என்றான். "உடனே சிறுவன் மட்டமாகிய கைவாள் கூடிய ஆயுதம் நிறைந்த தச்சனது ஆயுதப்பெட்டி, படுக்கும் நாற்காற் பலகை ஒன்று, நெருப்பு ஆகிய இவை மூன்றும் கொடுத்தால் போதும்" என்று கேட்டு அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு அந்தப் பாழ் அரண்மனை வாயிலை அடைந்தான்.

சாயுங்காலம் குளிர்ச்சி அதிகமாக இருந்தது. சிறுவனும் குளிர் தாங்காது பெரும் அனலில் குளிர் காய்ந்துக் கொண்டிருந்தான். இரவு நடு ஜாமத்தில் அனலை ஊதிக்கொண்டிருக்கும்போது ஓர் மூலையில் "மி—யாவ், ம்யூ, மி—யாவ், என்ன குளிர்கிறது" என்னுமொரு சப்தம் அவன் காதிற் பட்டது. "சீ மடையர்களே! குளிராயிருந்தால் நெருப்பண்டை உட்கார்ந்து குளிர் காயுங்கள்" என்றான். என்றதும் இருண்ட இரண்டு பூனைகள் அங்கு அவன் இருபக்கத்திலும் உட்கார்ந்து குளிர்காய ஆரம்பித்தன. பின் அவை அவனை நோக்கி "நேசா உனக்கு எங்களோடு சதுரங்கமாட விருப்பமுண்டா" என்றன.

"உண்டு. ஆனால் உமது பாதத்தின் நகங்களைக் காட்டின பிந்தி தான் பதில்சொல்வேன்" என்றான். அவைகளும் பாதங்களைக் காட்ட "ஹோ! அப்பாடா! இவ்வளவு வளர்ந்திருக்கின்றனவே. அவைகளை உமக்காக நான் செதுக்கிவிடுகிறேன். அசைபாது காட்டுங்கள். பின் நான் உங்களுடன் ஆடுவேன்" என்று சிறுவன் சொன்னான். அவைகளும் காட்ட அவற்றின் பாதங்களைத் தச்சனது பலகையில் பதித்து ஆணி அடித்து அப்பூனைகளை அசைவில்லாமலிருக்கும்படிச் செய்தான். பின் சிறுவாளை எடுத்து அவற்றைக்கொன்று அருகிலிருந்த நீர் ஓடையில் சுழற்றி எறிந்து, 'உம்முடன் நான் ஆட்ட மிவ்வாறுதான் ஆடுவது' என்று உரத்துக் கூவினான்.

அவ்வாறு செய்ததும் கூட்டம் கூட்டமாய்ப் பூனைகளும் நாய்களும் கூவிக்கொண்டும் குரைத்துக்கொண்டு சிறுவனை எதிர்க்க வந்தன. அவன் அனலை எல்லாம் கிளரி அவனைத் தொந்தரை செய்யவும் ஆரம்பித்தன. 'வௌ-வௌ-வௌ—வௌ—வௌ' என்னும் சப்தமும், 'ம்யூஉ—மிப்யாஅவ்—மிய்யாஅவ்' என்னும் இரைச்சலும் அவனைக் கொஞ்சநேரம் பிரமையுள் ஆழ்த்தியதாயினும், பொறுமை அவனைச் சும்மா இருக்கும்படி செய்தது. அவனுலும் பொறுக்க முடியாது போகவே மிகுந்த ஆத்ரத்தோடு எதிர்த்தவைகளை எல்லாம் குத்தியும் வெட்டியும் கொன்று எறிய செத்தவை தவிர மற்றைபவை எல்லாம் பயந்தோடின. மரித்தவைகளை அருகிலிருந்த ஓடையிலெறிந்தான்.

பின் நெடுநேரம் விழித்திருந்ததால் கண் மூடிக்கொண்டு வந்து, அவிந்த அனலைத் தூண்டி மூட்டிவிட்டு, அதனருகு உட்கார அவன் இமைவிழிக்க முடியாமையால் தூங்க வேண்டுமென்ற எண்ண முண்டாகியது. சுற்று முற்றும் திரும்பிப் பார்க்க அடுத்த மூலையில் ஓர் பெருங் கட்டிலில் படுக்கை விரித்திருந்ததை கண்டான். மிக்க ஆநந்தத்துடன் அவன் அதில் படுத்ததும் அக்கட்டில் நகர ஆரம்பித்தது. அதிக வேகமாகவும் நகர ஆரம்பித்தது. வீடுமுழுதும் சுற்ற ஆரம்பித்தது. சிறுவனும் மஹா குதூஹலத்தோடு 'அப்படித்தான் ஓடு; நன்றாக ஓடு' என்று கூவிக்கொண்டே இருந்தான். 'சரசர,' 'தடதட' 'படபட' 'கடுபுடு' என்னும் சப்தங்களோடு அக்கட்டில் வீடு, மெத்தை, படிக்கட்டு எங்கும் சுற்ற ஆரம்பித்தது. கடைசியாக ஓர் மூலையில் குப்புற வீழ்ந்து, ஓர் மலைபோலிருந்தது. படுக்கை முதலியவைகளை எல்லாம் உதரிக்கொண்டு மேற்கிளம்பி "யார் வேண்டுமானாலும் இப்படுக்கையில் ஸவாரி செய்யட்டும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அனலருகு வந்து படுத்து அயர்ந்து நித்திரைபோனான்.

காலையானதும் அரசன் அங்குவந்து சிறுவன் கால் நீண்டு விழுந்திருப்பதைப் பார்த்து "அநியாயமாய் சிறுவன் பிசாசுகளால் கொலையுண்டான்" என்று நெட்டுயிர்ப்பு விட்டான். அதைக்கேட்ட சிறுவன் "அப்படி ஒன்றுமில்லை. நாங்கள் ஸுகமாகத்தான் இருக்கிறோம்" என்றான். அரசன் "ஸரி. ஒன்றாகியது. இன்னமிரண்டு நாளிருக்கின்றது" என்றான். "நேற்று கடந்ததுபோலவே அடுத்த இரண்டு நாளும் கடந்து விடும் ஆயினும் இன்னமும் நடுக்க மின்னதென்று அறிய முடியவில்லை" என்று சிறுவனும் சொல்ல அரசன் தன்னூர்ப் புகுந்தான்.

மறுநாள் இரவு மெல்லென வந்தது. சுற்று முற்றும் காற்றுமசையாது ஸ்தம்பித்து நின்றது. மரத்திலிருந்த இலையும் ஆடவில்லை, அருகிலிருந்த ஓடையிலிருந்து விழும் நீர்த்தாரைகள் ஜர்ஜல சப்தத்துடன் வந்தாலும் அந்நள்ளிரவில் பயத்தையே யூட்டும். ஊர்க்கு வெளியிலெங்கும் இருள். பயம் கொண்டவன் மனம்போல் வீடும்அவ்விரவில் பிரமையிலேயே ஆழ்ந்திருந்தது. அச்சம், பெரும்பயம், மனக்குழப்பம் இவையெல்லாம் ஒருவனைக் கைக்குள் கொள்ளும்படியான வேளை. அவ்வேளை நமது சிறுவனும் அனலை மூட்டி அதனருகு முக்காட்டுக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். இதற்குள் இரண்டு மூன்றல்லது நான்கு ஜாமப் பொழுதாயிருக்கலாம். அப்பொழுது சாளரத்தின் வழியாக ஓர் முண்டமாகிய மனிதனது அறையுடல் வீழ்ந்தது. "ஹெஹஹே! பலே! அது எப்படி முடியும்" என்று கூவினான். உடனே மறுபாதியுடல் வீழ்ந்தது. பின் இரண்டு பாகங்களும் கூடி ஓர் மனிதவுருவங்கொண்டது. அது பார்ப்பதற்கு மஹா கோரமாயிருந்தது. அச்சிறுமனிதன் பலகையின்மேல் படுத்தான். சிறுவனும் அவனைப்பார்த்து "அது முடியாது அது முடியாது! பலகை என்னுடையது" என்று கூவிக்கொண்டு தன்னை எதிர்த்த மனிதனைக் கீழ்த்தள்ளிவிட்டு அதன்மேல் உட்கார்ந்தான்.

இதற்குள் இன்னமநேகம் மனிதர்கள் அவனைப் போலவே வந்தார்கள். இவர்கள் எல்லாம் கைகளில் மண்டையோடும் எலும்பும் கொண்டு வந்து மண்டையோட்டை பந்தாட ஆரம்பித்தனர். சிறுவனும் பொழுது போகாமையால் ஆடவேண்டும் என்றாசைகொண்டு "நானும் ஆடலாமோ" என்றான். உடனே 'பணம் தந்தால் ஆடலாம்' என்றார்கள். சிறுவனும் அம்மண்டையோட்டை பந்தய வாட்டமாகப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்து தான் கொண்டு வந்த செல்வத்திற் பாதி தொலைத்தான். நடுஜாமம் ஆனதும் யாரையும் கண்ணெதிரில் காணமுடி

யாமையால் பலகைமேல் படுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்தான்.

மூன்ருவது இரவில் ஓர் பெருங்கிழவன் அங்கு வந்து நின்ருன். அவனுடைய நீண்ட தாடியும், சடைத்த மயிரும், எலும்பைப் போன்ற கைகால்களும், உள்ளடங்கிய கண்ணும், வளைந்த மூக்கும், வெளிவந்த பல்லும், சிரிப்புக்குட்பட்ட குதூஹலத்தையும் பறக்கச் செய்யும். அவன் வந்ததும் சிறுவனை நோக்கி "யாரடா நீ. இங்கெப்படி வந்தாய். ஜாக்கிரதை. இங்கு ஏன் வரவேண்டும்" என்று உரத்துக் கூவினன். கொஞ்சமும் அஞ்சாது "நடுக்கம் இன்னதென்று கற்க இங்கு வந்தேன்" என்ருன். இதோ "உன்னைக் கொன்று கசக்கி நடுக்கம் இப்படி இருக்கும் என்ருனக்குக் கற்பிக்கிறேன். உன்னைச் சும்மா விடேன், என்னேடுவா. உன்பாடு இனித் தெரியும்" என்று சொல்லிக்கொண்டு அச்சிறுவன் கையைச் சரசரவென் றிழுத்தான். சிறுவன் கோபத்தோடு "ஏன் வீண்அகந்தை. அஹங்காரம் வேண்டாம். அதிகப் பேச்சு வேண்டாம்.உம்முடைய வீண்வியவஹாரங்கள் எல்லாம் எனக்கென்ன செய்யும். யாரிடத்து நீர் பேசுகிறீர் என்று ஆலோசித்துப் பேசும். மிதமிஞ்சி பேசவேண்டாம். எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன்றெளிது. தாடியும் மீசையும் நரை கொண்டு பூமியிற் றவழ இருக்கும்பொழுதும் உனக்கு அகந்தை என்பது போகாமலிருக்கிறது. சீ! உன் ஜன்மம் எதற்கு உதவும். பயனற்றதாயன்றே—" என்று கடுத்துச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது அக்கிழவன் மிகச் சிடுசிடுத்து "அவ்வளவோடு பேச்சை நிறுத்து; போதும். நீ என்னை ஜயித்து விட்டால் உன்னை விடுவதேயன்றிச் சும்மா விடேன்" என்று கூவிக்கொண்டு சிறுவனை, மனத்திருளையும் இருளடிக்கும் படியான அந்தகாரக் கொடுவழியின் வாயிலாக ஓர் கொல்லன் உலைக்களத்திற்கு வந்து சம்மட்டியைக் கொண்டு பட்டடையையும் பூமியில் பாயும்படி மோதினன். அதைக்கண்டு சிறுவன் "இவ்வளவுதானு? நான் இதைக் காட்டிலும் விசித்திரமாகச் செய்யக்கூடியவன். உன்னையும் ப்ரமிக்கச் செய்யும் திறமை என்னிடத்துள்ளது" என்று சொல்லிக்கொண்டு அவன் கையிலிருந்த சம்மட்டியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு அப்பட்டடை விரிந்து அப்பிளவையின் இடுக்கில் கிழவனுடைய தாடியானது புதையும்படி மோதினன். கிழவன் மேல் நிமிரமுடியாது கவிழ்ந்த தலை நிமிராது வெருண்டிருந்தான். "இனி சாவடைவது உன் முறை" என்று கூவிக்கொண்டு கிழவனது முதுகெலும்பு முறிய அருகிலிருந்த ஓர் உலக்கையால் சாடினன். கிழவன் கெஞ்சினன். அப்பொழுதுஞ் சாடினன். "அப்போதும் நீ நல்லவன். உனக்கு வேண்டிய பொருளும் ஸௌபாக்கியமும் தருவேன். என்னை விட்டு விடு. நான் சொல்வது நிஜம்" என்று மிக வணக்கமாகக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

பின்னச்சிறுவன் அச்சம்மட்டியை அழுந்திய விரிவிலிருந்தெடுத்து தாடியை வெளியேவிட்டான். கிழவனும் சிறுவனை அரண்மனை முற்றும் அழைத்துச் சென்று ஓர் அறையுள் அவனை அழைத்துப்போய் "இதோ எதிரில் உள்ளது மூன்றுபைகள். ஒவ்வொன்றும் பொன்னுடையது. ஒன்றை ஏழைகளுக்குக் கொடு. மற்றொன்று அரசனைச் சேர்ந்தது. மூன்ருவதுன்னுடையதே" என்று சொல்லி விட்டு மறைந்தான்.

காலையானதும் அரசன் வந்து சிறுவனை நோக்கி மஹாஸந்தோஷங்கொண்டு அவனை மார்போடணைந்து "இம்மனை மந்திரக்கட்டிலிருந்து விடுபட்டது. இனி என்னுடைய குழந்தையை மணந்து இந்நாட்டை ஸுகமாக ஆள்வாய்" என்ருன். "அதற்கொன்றும் தடையில்லை,

என்தாய் தந்தையர்களை அழைத்து அவர் நேராகக்காணும்படி ஓர்மாத காலத்திற்குள் மணந்து கொள்வேன்" என்றார். அரசனு மதற்கு ஒப்பினன்.

இதற்குள் சிறுவனது தகப்பனாரை யாரோ ஒரு வேதியன் தோன்றி இவ்வண்டியிலேறும் என்றான். அதில் அவன், அவனுடைய மனைவி, மூத்தமகன் மூவரும் ஒன்றும் சொல்லாது திப்பிரமைகொண்டேறினார்கள். வழியில்தமது சிறுவனுடைய பிரதாபமும் வீரமும் கொடி கட்டிப் பறப்பதைக்கேட்டு ப்ரமைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது ஓர் பெரிய பூந் தோட்டத்தில் அவர்கள் கொண்டு சேர்க்கப் பட்டனர். அங்கு அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வோர் தனி விடுதியில் விடப்பட்டனர். அங்கு உடை எல்லாம் மாற்றப்பட்டுப் பார்ப் பதற்கு மஹாஉன்னதபதவியிலிருப்பவர்போல் செய்யப்பட்டனர். பின் சில நாளானதும் மூவ ரும் தனி வண்டியில் குதூகலத்தோடு கூடிய நகரத்தில் ஓர் பெரிய மண்டபத்திற்கு மஹா மரியாதையோடு அழைத்துக்கொண்டு போகப் பட்டனர். அதே ஸமயத்தில் அங்கு மற் றோர் இராஜவண்டியில் மந்திரவாதியும் அவன் மனைவியும் ப்ரமையோடு வந்திறங்கினர்.

இவர்களையெல்லாம் சிறுவன் இன்னாரின்னா ரென்று சொல்லிச் சபையில் அவரது பேருதவி யால்தான் இந்நிலைமைக்கு வந்ததாகவும் கூறித் தன் தமையன் மணஞ்செய்யா திருப்பதால் தான் மணஞ்செய்துகொள்வதும் தகுதியல்ல என்றான். என்றதும் அரசன் தனது தம்பியின் குமாரத்தியை அவனுக்களித்துத் தன்மகளைச் சிறுவனுக்களித்து ராஜ்ய பட்டாபிஷேகத் தையும் சிறுவனுக்குச் செய்து ஆனந்தமடைந் தான்.

மந்திரவாதிக்குக் கால் கூடி விட்டது. அவர்க்கு ஓர் நாடளிக்கப்பட்டது. சிறுவன் தன் தாய்தந்தை தமையனோடு ராஜாங்கத்தை மஹா ஸந்தோஷத்தோடும் ஆண்டு வந்தானா யினும் நடுக்கமின்னதென்று தெரியவில்லையே யென்று கவலையுற்றிருந்தான்.

இப்படி இருக்குநாளில் சிறுவன் மனைவி "ஏனோ இவர் மனம் இன்னம் நடுக்கம் தெரியவில்லை என்று அலைகின்றது" என்று வியஸனமுற்றிருந்தாள். பின் தன்கணவனோடு ஒரு நாள் இனிது வீற்றிருக்கும்போது அவன் அயர்ந்து நித்திரை செய்ய நாலு பக்கங் களிலும் சாமரை வீசுகையில் பக்கத்திலிரு ந்த தீர்த்தபாத்திரம் தவறி கீழே வீழ்ந்ததில் நீர்த்திவலைகள் இவன்மேல் ஜில்லென வீழ்தலும் "ஹா ஹா ஹா என்றலறி என் உடம்பு நடுங்கு கிறது" என்று தனக்கும் தெரியாது குழறினன். அருகிலிருந்த நாயகி கண்விழித்துக் கொண்டு நீங்கள் நடுக்கம் தெரியாதென்றீர்களே கற்றுக் கொண்டாய் விட்டதோ என்றாள். ஹா அப் படிக் குளிர்கிறது, இன்றுதான் நடுக்கம் இன்ன தென்றறிந்தேன் என்று சொல்லிக்கொண்டே ஸுகமாகத் தூங்கினன்.

பின்அவன் பல நாள் ராஜ்யத்தை ஆண்டு ஸுகமாகவிருந்தான்.

நீ கற்றவித்தையைச் சங்கத்திற் காட்டாதே.—சில விசேஷ சந்தர்ப்பங்களில் மாத்திரமன்றி வேறு சமயங்களில் நீ கற்றவித்தையை ஒருபொழுதும் காட்டிக்கொள்ளாதே. அதைவித்வான்களுக்கென்று எப்பொழுதும் அடக்கி வைத்துக்கொள். அவர் கள்கூட உன்னிடத்திலிருந்து அதைத் தாங்களே முயன்று அறிந்துகொள்ள வேண்டுமேயல்லாது நீ அவர்களுக்குப் பலவந்தமாய்க் காட்டாதே. இப்ப டிச் செய்யும்பக்ஷத்தில் நீ மரியாதை பெறுவதுடன் உனக்கு எவ்வளவு தெரியுமோ அதைவிட நீ அதிக மாய் அறிந்திருப்பதாக ஜனங்கள் எண்ணிக்கொள் வார்கள். ஒரு சங்கத்தின் மத்தியில் உட்காரும் பொழுது அந்தச் சங்கத்தைவிட உனக்கு அதிக மாய்த் தெரிந்திருப்பதாக நீ எண்ணவே எண்ணாதே. அப்படி நீ எண்ணிக்கொண்டு உன் வித்தையை வெளியில் காட்ட ஆரம்பித்தால், உன்னை நோக்கி ஜனங்கள் பல கேள்விகள் கேட்பார்கள். அவை களுக்குத் தகுந்த மறுமொழிகள் சொல்ல ஒருக்கால் உன்னால் முடியாமற்போனால், "சீ, இவன் இவ்வ ளவுதானா" என்று எல்லாரும் உன்னை இகழ்ச்சி யாய் எண்ணிவிடுவார்கள். நம்மிடத்தில் உண்மை யான சரக்கு இருக்குமாகில் அதை எப்பொழுதானா லும் உபயோகப்படுத்திக்கொள்ளலாம். எவனிடத் தில் சரியான சரக்கு இல்லையோ அவன் தனக்குத் தெரிந்த கொஞ்சத்தை வெகுவாய்ப் பாடாடோபத்துடன் வெளியில் காட்டிக் கடைசி யாய் அவமானப்படுகின்றவனாவான்.

சட்டதிட்டங்களை மீறி நடக்கலாகாது.

THE LAW SHOULD NOT BE BROKEN

ஏன்? என்றைக்காவது ஒருநாள் அகப்பட்டுக் கொள்ளவே வேண்டும் என்பது திண்ணம். அநியாயம் எப்பொழுதும் செய்துகொண்டே வந்து வாழ்ந்தவர்களை இதுவரையில் நாம் கண்டதில்லை. இராஜாங்கத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சட்டங்களைப்பற்றி மட்டும் நாமிங்குச் சொல்லப் புகவில்லை. எல்லாவிதச் சட்டதிட்டங்களையும் பற்றிச் சொல்லுகின்றோம். சூரியன் காலை உதித்து மாலை அஸ்தமிப்பது போல சில சட்டதிட்டங்கள் எப்பொழுதும் இயல்பாகவே நடக்கும்படி ஈசுவரனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வண்ணம் ஈசுவரனால் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திட்டங்களில் ஒரு மயிரிழையேனும் வழுவு என்பது இருக்காது. இம்மாதிரிதான் நாம் இவ்வளவுநேரம் தூங்கவேண்டும், இவ்வளவு பிரமாணம் சரீரத்தைச் சுத்தமாய் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும், என்ற பல திட்டங்களும். இவைகள் எல்லாம் இயற்கையான திட்டங்கள். ஒரு பொழுதும் நாமிவைகளுக்கு விரோதமாய் நடக்கவே முடியாது. அவ்வாறு விரோதமாய் நடந்துவாழ்ந்தவன் ஒருவனுமில்லை. முதல்முதல் தூக்கம் விழிப்பதால் ஒன்றுமில்லைபோல நமக்குத்தோன்றும்; கடைசியாய் நாம் இவ்வழுவால் படாத அவஸ்தைப் படவேண்டும். என்ன பட்டும் தேசத்துக்கும் மனத்துக்கும் சுகமேயில்லாமல் வியாதிக்காரனாய், கைப்பொருளை வைத்தியம் செய்துகொள்ளுவதில் இழக்கலாகும்.

இராஜாங்கத்தார் ஏற்படுத்தியிருக்கும் சட்டங்களை விட்டு நாம் வழுவி நடப்பதாலும் இவ்வாறுதான் நமக்குத்துக்கம் விளையும். திருடப் புத்திசொல்லிக்கொடுத்த பாட்டியை ஒரு இளைஞன் நம்பி அவ்வாறு திருட்டு வித்தையில் தேறிப் "பல நாள் திருடன் ஒரு நாள் அகப்படுவான்" என்ற சித்தாந்தப்படி அகப்பட்டுக்கொண்டு இராஜாங்கத்தாரால் சிறைச்சாலைக்கு அழைக்கப்படும் பொழுது தன் பாட்டியையும் அழைத்துப் போக விண்ணப்பம் செய்துகொண்ட கதையை நாம் கேட்டிருக்கின்றோமல்லவா? துர்ப்புத்தி, துர்நடத்தை, சட்டத்துக்கு அடங்காத குணம், இவைகளை எல்லாம் நாம் இளமைப்பருவத்திலேயே நம்மை விட்டு நீக்கவேண்டும். முதல் முதல் நம்மை அடக்கி ஆளப்பட்டவர்கள் நம்மைப் பெற்றெடுத்து வளர்த்த தாய் தந்தைகள். அவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் குணம் நமக்குச் சிறுவயதிலேயே அமையவேண்டும். அவ்வண்ணம் அமைந்தால் நாம் பெரியவர்களாய் உலகத்தாரோடு ஒத்துநடக்கும்பொழுதுஎல்லாவிதச் சட்டதிட்டங்களின்படியே நாம் நடக்க அதுஒரு பெரும் காரணமாகும். "விளையும்பயிர் முளையிலே தெரியும்" என்னும் மூதுரை பொய்யல்ல. சிறு வயதில் சட்ட திட்டங்களின்படி நாம் நடப்பது பெரிய வயதிலும் அப்படியே செய்வோம் என்பதற்குப் பெரும் அத்தாட்சி.

"செய்வன திருந்தச்செய்".—நாம் ஆரம்பிக்கும் காரியத்தைத் திருந்தச் செய்யவேண்டும். இது முதலில் வெகு கஷ்டமாயிருக்கும், பழகப்பழக வெகுசுலபமாய் நமக்குஇக்குணம் வந்துவிடும். அதன் பிறகு யாராவது ஒருவன் அரை குறையாய் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதை நாம் பார்ப்போமேயானால் அது நமதுமனத்திற்கே அருவருப்பை உண்டாக்கும். அரைகுறையான வேலைஎவ்வளவுவெட்கமானவேலை! ஒன்றைஅரைக்கால்செய்து, மற்றொன்றைக்கால் செய்து, எல்லாவற்றையும் குறைவாகவைத்து விட்டு, இன்று ஒரு காரியமாவது முடியவில்லையே, ஈசுவரா! என்று ஏங்கிநிற்பதைக்காட்டிலும், குரங்குப் பிடியாய் ஒரு காரியத்தைப் பிடித்து முடிப்பது எவ்வளவு மேன்மை. இக்குணம் நம்மிடமிருப்பதைமற்றவர்கள் கண்டால் நம்மிடம் அதிக மரியாதை பாராட்டுவார்கள். ஒருவிஷயத்தில் இப்பிடிவாதமும், இவ்வுறுதியும் நம்மிடமுண்டாய் விட்டால், அது மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும் நம்முடன் கூடவே நின்று இருந்து நமக்குப் பெருங்கௌரவத்தை விளைவிக்கும். பல்லுத்தேய்ப்பதைச் சரியாய்த்தேய்ப்பவன் நன்றாய்த் தேய்த்தும் குளிப்பான். நன்றாய்த் துணிகளைத் தோய்த்து வைத்துக்கொள்வான். தான் உபயோகப்படுத்தும் பாத்திரங்களையும் நன்றாய்த் துலக்கி வைத்துக்கொள்வான். வெளி விஷயங்களிலிருப்பதுபோல புத்தி சாத்தியமான விஷயங்களிலும் வெகு சட்டதிட்டமாயிருக்க ஒவ்வொரு கருமத்தையும்திருத்தமாகச்செய்வான். இக்குணம் வெகுமேன்மையானதாகையால் நாம் சிறு வயதிலேயே இதைப் பயிலல்வேண்டும்.

பதிவிரதைகளின் சிறப்பு

THE DIVINITY OF CHASTITY

முக்கணார்தன் டலைநாட்டில் கற்புடைமங்
 கையர்பெருமை மொழியப் போமோ?
ஒக்குமெரி குளிரவைத்தா ளொருத்தி; வில்வே
 டனையெரித்தா ளொருத்தி; மூவர்
பக்கமுற வமுதளித்தா ளொருத்தி; யெழு
 பரிதடுத்தா ளொருத்தி; பண்டு
கொக்கெனவே நினைந்தனையோ கொங்கணவா
 வென்றொருத்திக் கூறி னாளே.

இந்தப் பாட்டு பதிவிரதைகளின் விசேடத்தை யெடுத்துக் கூறுகிறது. இதில்,—

1. எரிகுளிர வைத்தவள்:—ஹரிச்சந்திர மஹாராஜனுடைய மனைவி சந்திரமதி. நாட்டைத் துறந்து காட்டுமார்க்கமாய் நட்சத்திரேயனால் நடத்தப் பட்டுப் போகும்பொழுது விஸ்வாமித்திர முனியின் ஆக்கினையால் தோன்றிய அக்கினிப் பிரவாகத்தைத் தன் கற்பென்னும் தண்ணீரினால் அவித்தாள்.

2. வில்வேடனை யெரித்தவள்.—நளமஹாராஜனுடைய மனைவி தமயந்தி. சூதாட்டத்தில் நாட்டை யிழந்து தன் பத்தினி சமேதராய் காட்டையடைந்து அங்கு அவள் படும் துயரம் கண்டு சகிக்க முடியாமல் இரவே யெழுந்து நளமஹாராஜன் போய்விட, மறுநாள் சூரியன் உதயமானதும் கண்விழித்துப் பார்க்க, தன் கணவன் பக்கலில் இல்லாமையைக் கண்டு காடெங்கும் அழுது திரியும் சமயத்தில் ஒரு மலைப்பாம்பால் விழுங்கப்பட்டாள். அந்த வேளையில் அங்குற்ற வேடனொருவன் அந்தப் பாம்பைக்கொன்று, தன்னைச் சேரும்படி அவளை வேண்டினான். தான் எடுத்துச் சொல்லிய நியாயங்களைக் கேளாமல் பலாத்கரப் படுத்தவே தன் கண்கள் இரண்டையும் அவன்பேரில் சாய்த்து அந்த க்ஷணமே அவ்வேடனைச் சாம்பலாக்கினாள்.

3. மூவர் பக்கமுற அமுதளித்தவள்:—அத்திரி மஹாரிஷியின் மனைவி அனுசூயை. ஒரு காலத்தில் நாரதமுனிவர் பெரு மணல்களைப் பார்வதியினிடம் கொண்டுபோய் கடலைப் பதமாய் வறுத்துத் தரும்படி கேட்க, அவள் சிரித்து அவரைப் போகச் சொல்லிவிட்டாள். பிறகு முறையே, மஹாலட்சிமியினிடமும், சரஸ்வதியினிடமும் போக, பார்வதி செய்தது போலவே அவர்களும் நகைத்து அவரைப் போகச்சொல்லிவிட்டார்கள். நாரதர் கோபங்கொண்டு தான் பூலோகத்திற்குச்சென்று ஒரு பதிவிரதையைக்கொண்டு அவைகளை வறுத்துவருவதாய் வந்துவிட்டார். பூலோகத்தில் மேற்கண்ட அனுசூயையினிடம் போக அவள் நாரதர் வேண்டிய வண்ணமே செய்து கொடுத்தாள். இவ்வற்புதத்தை மும்மூர்த்திகளின் மனைவிகளுக்கும் சொல்ல அவர்கள் பொறாமைகொண்டு அனுசூயையின் கற்பையழிக்க வெண்ணி தங்கள் பர்த்தாக்களை ஏவினார்கள். அவர்கள் பிச்சைவாங்குபவர்கள்போல் ஜாடையாய்ப்போய் பிச்சைகேட்க, அனுசூயை பிச்சையிட வந்தாள். ஆனால், அவர்கள் நிர்வாணமாய்ப்பிச்சையிட்டால் மாத்திரம் வாங்குவோமென்று சொல்ல, உடனே அவர்கள் மூன்று பேரையும் பாலகர்களாக்கி நிர்வாணமாய்த் தன் பக்கலில் இட்டுப் பால் ஊட்டி வைத்திருந்தாள்.

4. எழுபரி தடுத்தவள்:—நளாயினி யென்னு மாது. குஷ்டரோகத்தினால் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் தன்கொழுநன் வேசைவீடு போக இச்சைகொள்ள, அதைப் பூர்த்தி செய்வதற்காகவேண்டிப் பலநாள் ஒரு வேசைக்கு அவளறியாமல் ஊழியம்செய்துவர, ஒருதினம் இதைக் கண்ட அப்பொதுமகள், கருத்தையறிந்து அவள் ஒரு பதிவிரதையென்று பயப்பட்டு அவள் கொழுநனைக் கொண்டு வரும்படிச்சொன்னாள். இவ்வாறே அவள் தன்கொழுநனை ஒரு கூடையில் வைத்தெடுத்துக்கொண்டு வந்து, பொழுது விடியுமுன் திரும்பிப் போகை

யில் வழியில் கழுவிலேற்றப்பட்டிருந்த மாண்டவ்யனென்னும் ரிஷியின் காலில் அந்தக்கூடை பட்டு அதனால் மாண்டவ்ய ரிஷிக்கு நோயதிகரித்தது. நோயுண்டாக்கக் காரணம் யாரென்று பார்க்கக் கூடையில் எதையோ தூக்கிக் கொண்டு போகும் ஒரு பெண்ணைக்கண்டார். உடனே அவள்பொழுது விடியுமுன் அமங்கலியாய்ப் போகக் கடவதென்று சபித்தார். இந்தச் சாபம் காதில் விழுந்ததும், பொழுது விடியாமற் போகக் கடவதென்று அந்தக்கற்பாசி மறு சாபமிட்டாள். அவ்வாறே பொழுது விடியாமலிருக்க, தேவர்களின் வேண்டுகோளால் தனக்கிட்ட சாபத்தைப் போக்கிக் கொண்டு பொழுது விடியும்படி உத்தரவளித்தாள்.

5. பண்டு கோக்கெனவே நினைந்தனையோ கோங்கணவா என்றவள்.—திருவள்ளுவ நாயனாரின் மனைவி வாஸுகியம்மை. கொங்கணரென்னும் ரிஷி ஒருவர், தன் வழியேவந்து கொண்டிருந்தபொழுது, மேற் பறந்து போய்க் கொண்டிருந்த கொக்கொன்று எச்சமிட அது அவர் தலையின் பேரில் விழுந்தது. முனிவர் வெகுண்டு அந்தக் கொக்கை உற்று நோக்கலும் அவர் தபோ மகிமையால் அது எரிந்து போய்விட்டது. பிறகு அவர் ஓர் ஸமயம் திருவள்ளுவர் மனைக்கு வந்து பிச்சை கேட்டார். அந்தச்சமயம் வாசுகியம்மை தன் கணவருக்கு அமுது படைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ஆகையினால் பிச்சையிடுவதற்குச்சற்றுத் தாமதித்து வந்தாள். அதைப்பொறாராகி அவளைக்கொங்கணர் உற்று நோக்கினார். உடனே தன் பதிவிரதா சக்தியினால் அறிந்த அவள் "முன் தாங்களெரித்த கொக்கென்று அடியாளையும் நினைத்தீரோ" என்று சொன்னாள். வழியில் நடந்த விருத்தாந்தத்தை அறிந்தது அவளுடைய கற்பினுடைய சக்தியென்றறிந்து உடனே அவளை வணங்கிச் சென்றுவிட்டார்.

இவ்விதமாகிய பதிவிரதைகள் சரித்திரம் நம்முடைய புராணங்களில் ஏராளமாய்க் கிடக்கின்றன. இந்தக் காலத்தும் அப்பேர்ப்பட்டவர்கள் இல்லாமற் போகவில்லை. ஒருத்தியாகிலும் இருப்பாள். அவள் பொருட்டுத்தான் உலகம் உய்கின்றது.

"நல்லா ரொருவர் உளரேல் அவர்பொருட்டு
எல்லார்க்கும் பெய்யு மழை"—

T. S. மூர்த்தி முதலியார்.

வேலைக்கள்ளனாய்த் திரியாதே.—உன்னை ஒரு யஜமானன் ஒரு தொழிலில் நியமித்திருந்தானேயானால் நீ எப்பொழுதும் அத்தொழிலைச் செய்ய உனக்குக் குறிப்பிட்டிருக்கும் இடத்தில் ஸ்திரமாயிருந்து அத்தொழிலைச் செய்யவேண்டும். இக்குணந்தான் சிலரிடம் இருக்கின்றதேயில்லை. அவ்விடத்தை விட்டு அடிக்கடி மறைந்துபோகும் குணம் அவர்களிடத்தில் அதிகமாயிருக்குமேயானால் அது அவர்களுடையக்ஷேமத்திற்கு மிகவும் குறைவு. தாம் இல்லாத சமயத்தில் தமது யஜமானன் அவ்விடம் வந்து தம்மை விசாரிக்கும்பொழுது தமக்கு அடுத்தபதவியிலிருந்து வேலைசெய்யும் மற்றொரு வேலைக்காரன் இப்பொழுது தான் நீருந்தப் போனார் அல்லது குளத்தங்கரைக்குப் போனார் என்று ஒரு நாளைப்போல் சொல்லி வருவானேயானால் அதை அடிக்கடிக்கேட்டுக்கொண்டுவரும் யஜமானனுக்குத் தம்மிடத்தில் என்னமாய் நம்பிக்கை இருக்கும்? மேலும் இக்கொடியகுணம் நம்மிடமதிகமாக ஊன்றிவிட்டால் நாம் ஒரேவிதமான சாக்குப்போக்குகள் சொல்லுவதற்குப் பதிலாகப் புதியவைகளையும் இல்லாதவைகளையும் சொல்லத் தொடங்கிப் பொய்யும் சொல்லப் பழகி விடுவோம். ஆகையால் வேலைக்கள்ளனாயிருக்கும் ஸ்வபாவத்தை நாம் முற்றிலும் அகற்ற வேண்டும். கஜானாவில் சிப்பாய் பாராகொடுப்பது போல் நாம் ஒரு நிமிஷங்கூடத் தவறாமல் தமக்குக் குறிப்பிட்ட இடத்திலிருந்து கொண்டு வேலை செய்ய வேண்டும்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஓநாயும் கொக்கும்

காட்டின் வழியாய்க் களைத்து ஓடியபோர்
வாட்ட மடைந்த ஓநாய் வல்பசி
சேட்டைக் குடைய திரிந்தலைந் திடையே
எதிர்த்தவோ ராட்டின்மேல் குதித்துயிர் குடித்து
மதிய தெண்ணது மாமிச முண்ட
ஆத்திரமதனொடு வாய்த்திறந் திடையே
புலாலிடைச் செறிந்த என்பு தைத்து
அலாவழி யாக நெஞ்சிடைப் பட்டிட
நெடுமூச்சு வாங்கி நீங்கலாத் துயரில்
அடுத்திட ஓநா யந்தோர் நொடியுள்
கழுத்தது நீண்ட கொழுத்ததோர் கொக்கை
"நண்ப! என் நெஞ்சிடை நாடிய வென்பினை
கண்டெடுத் திடுவையேல் கொண்டிடத் தருகுவன்
உண்டியுஞ் சீரும் உறுஞ்செல் வமுமே"
எனநோக்கி யுரைத்து, தன் மனநோக்கி ஆழ்ந்து
வாயாங் காத்து வகையுடன் காட்ட,
சாய்ந்த கழுத்தை வாயுள் தந்து
என்பை எடுத்து எறிந்துடன் கீழே—எறிந்து,
"என்றெனக் கியைந்த செல்வம் ஈட்டுதி"
என்றுரை விளிக்க "வாயுட் பொதிந்த
தொண்டையைத் துண்டாய்க் கண்டஞ் செய்யா
துண்ணது விடுத்தது ஒன்றே
பலநாட் செல்வங் குலவி யொருநாள்
கிடைத்தது போலென முடிந்த தவன்றே
உயிரைக் காட்டினும் உயரது முண்டே"
என்றுரை நாட்ட எண்ணிய மனத்துள்
'தீயதோர் தமக்குச் செய்திடு நன்மைக்
கேதிரது நோக்கலு மதிவழிறு' என
பற்பல வெண்ணி அற்புத முற்று
நற்குணந் தேட நடந்ததக் கொக்கே.

***

உனக்கென்ன ஒரு கொம்பு முளைந்திருக்கிறதோ?—இந்த வசனம் ஸாதாரணமாக உபயோகித்துவரும் பழமொழிகளில் ஒன்று. உலகில் ஒவ்வொருவனிடத்திலும் ஒவ்வொரு அற்புத சக்தி அமைந்திருப்பது ஸஹஜமே. அப்படி இருப்பவருள் சிலரைப் பெரும்பாலார் பொதுவாக மிகச்சிறந்தவர்கள் எனக் கொண்டாடுவது வழக்கம். இதைக் கேட்குங்கால் பொறாமையாலாவது, அல்லது ஒன்றில் சிறந்தவன் மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் சிறந்தவனாக இருத்தல் அவசியமன்று என்ற நுண்ணறிவாலாவது தூண்டப்பட்டு வேறு சிலர் ஒன்றிற் சிறந்தவரது பெருமை அவ்வளவு சிறந்ததன்று என்பதைக் காட்ட 'அவனுக்கு என்ன ஒருகொம்போ? அவன்நெற்றியில் ஒருகொம்பு முளைத்திருக்கிறதோ? அவன் கொம்பு முளைத்தவனோ?' என்று இவ்வாறு பலவிதமாக எடுத்துரைப்பது வழக்கம். மனிதனுக்குக் கொம்பு இல்லை. அவ்வாறில்லாத வஸ்து ஒருவனிடம் இருக்குமாயின் அது எல்லோருக்கும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்கும். எல்லோரையும் அவனைப் பற்றியே பேசும்படி செய்யும். ஆகவே அவனுக்குக் 'கொம்பு முளைத்திருக்கிறதா?' என்ற தொடருக்கு மனிதனிடம் இதுவரையில் இல்லாத வஸ்து அவனிடம் என்ன இருக்கிறது? அவனைப்பற்றி இவ்வளவு சிறப்பித்து வாயோயாது நீங்கள் ஸதா பேசிக்கொண்டிருக்கத் தலைப்பட்டீர்கள், என்பது பொருள்.

கம்பனது கவித்திறத்தைப் பற்றி எல்லோரும் அவன் காலத்தில் புகழ்ந்துபேசி அவனை ஓர் தேவதையாக மதித்து அவனைப்பற்றிப் பேசுவதிலேயே வீண் காலம் கழித்துவர அவர்களை நோக்கி, இப்பழமொழியின்கருத்தமைந்த ஓர்பாடல்கூறி ஔவை அவர்கள் வீண்காலப்போக்கைத் தடுத்தாள். அந்தப் பாட்டு வருமாறு:—

வான்குருவி யின்கூடு வல்லரக்குத் தொல்கறையான்
தேன்சிலம்பி யார்க்கும் செயலரிதால்-யாம்பெரிதும்
வல்லோமே என்று வலிமைசொல வேண்டாம்காண்
எல்லார்க்கும் ஒவ்வொன் றெளிது.

இதனால் ஒருவன் சிறப்பைக்கண்டு அடிக்கடிப் பேசுவதால் மாத்திரம் பயனில்லை. அவ்வாறு மாத்திரம் செய்துவிட்டு விடுவதால் பேசுபவர்களுக்கு வீண்காலம் கழிவதேதவிர யாதொரு நன்மையும் வாராது; சிறப்பு உடையவர்களுக்கு வீண் கர்வமும் அதனால் பெரும் கேடுகளுமே உண்டாகும். ஆதலால் ஓர் சிறப்பை எங்காவது கண்டால் அதைப் பற்றிச் சற்றுப்பேசி நிறுத்திவிட வேண்டும். மேலும் அது மிகச்சிறந்ததென்று நம்மனத்திற்கு அடிக்கடிப் பட்டால் அதை மனத்திற்குள் வைத்துக்கொண்டு, நம்மால் முடியுமாகில் நாமும் அதை அடைய வெளிப்படையாய் முயற்சிக்கவேண்டும். அவ்வாறின்றி வீணாக அதைப்பற்றிப் பேசும் பேச்சோடுமாத்திரம்

திருத்திவிடலாகாது என்பது இப்பழமொழியின் கருத்து.

இப்பழமொழி இராமாயணத்தில் வரும் ரிசிய சிருங்கர் அதாவது கலைக்கோட்டு மாமுனியின் கதையோடு ஸம்பந்தப்பட்டது போலக் காணப்படும். காசிபர் பிள்ளையாகிய விபண்டக ரிஷிக்கு ஓர் பிள்ளை இருந்தார். அவருக்கு நெற்றி உச்சியில் ஓர் மான்கொம்பு முளைத்திருந்தது. அவரைக் கண்டு ரிஷிகள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டனர். அவர் சிறுவயதிலேயே தகப்பனார் ஆச்சிரமத்தில் வளர்ந்து வருங்கால் மிகுந்த பரிசுத்த சித்தராக இருந்தார். அவருக்குப் பிரபஞ்ச விஷயமே தெரியாது; ஸ்திரீகள் இன்ன குணமுடையவர் என்பதே அவர் மனத்தில் தோன்றவில்லை. இந்தச் சுத்தாத்மாவை உள்ளபடி அறிந்த ரிஷிகள் இவருக்கு ஞானம்தான் முதிர்ந்து சிரஸுள் தங்க இடமின்றி நெற்றியில் கொம்பாகி வெளி எழுந்ததோ என்று மதித்து வியந்தனர். இப்படி இருக்கையில் மஹா சுத்தாத்மாவான ரிசிய சிருங்கருக்கு விஷய ஸுகம் அனுபவிக்கும் பிராரப்த விசேஷம் வந்துவிட்டது.

அப்பொழுது சில வருஷங்களாக மழையே இல்லாது வருந்திய அங்கதேசத்தில், அதன் அரசனாகிய ரோமபாதன் ஓர் மஹாஜனஸபை கூட்டி மழையை உண்டாக்க வழிதேடினான். அந்தஸபையிலிருந்த பிராஹ்மணர்கள் சிலர் 'காட்டில் விபண்டகர் பிள்ளையாகிய ரிசியசிருங்கர் இருக்கிறார். அவரது நெற்றியிலிருக்கும் கொம்பால் அவரைக் கண்டுபிடிக்கலாம். அவர் மஹாதர்மாத்மா. உலக விஷயமென்பதே அவருக்குத் தெரியாது. அவரை மெதுவாக உமது ஊருள் அழைத்து வந்தால், அவர் அடிவைப்பது முதல் நல்ல மழை பொழிந்து உமது ராஜ்யம் செழிக்கும். வந்தவரை வீணாக விட்டுவிடாது உமது பெண் சாந்தையை அவருக்கு விவாஹம் செய்து கொடுத்து நீர் கிருதார்த்தர் ஆகவேண்டும்' என்றனர். திசை தப்பித் தத்தளிக்கும் மாலுமி கரையைக் கண்டு ஸந்தோஷிப்பது போல அரசன் ஸந்தோஷப்பட்டு சில ஸ்திரீகளை ரிசிய சிருங்கரிடம் அனுப்பி அவர் தகப்பனார் இல்லாத ஸமயம் பார்த்து ரிசியசிருங்கரை வனத்திலிருந்து தமது நாட்டிற்குக் கொண்டுவந்து விட்டான். மஹான் அங்கதேச எல்லையில் அடி வைத்ததும் மழை தாரை தாரையாகப் பொழிந்தது. மழையால் ரிஷிவரவை உணர்ந்த ரோமபாதர் எதிர்கொண்டு ரிஷியை அரண்மனை கொண்டுபோய் தனது பெண் சாந்தையை விவாகம் செய்து கொடுத்தார். விபண்டகர் இதை ஞானதிருஷ்டியால் அறிந்து தன் மகன் பிராப்தம் இத்தகையது என்றுமதித்து கோபியாதிருந்தார். ரிசியசிருங்கரும் உலக விஷயங்களில் மூழ்காது தமது காலத்தை நல்ல வழியில் கழித்து முடிவில் அழியாப்பதவி பெற்றார். கொம்பு முளைத்த இவர் சிறப்பிலிருந்தே 'அவனுக்கு ஒரு கொம்போ?' என்ற பழமொழி வந்திருக்கலாம்.

***

வேஷந்தீன் திறம்.—இராவணன் ஸீதையை இலங்கைக்குக் கொண்டுவந்து அசோகவனத்துள் வைத்து அநேகவிதமாக நயவழியாலும், பயவழியாலும், பலவிதமான மாறு வேஷங்கள் தரித்து அவளை வசப்படுத்த முயன்றான். எல்லாம் முடிவில் பயன் படாதது கண்டு திகைத்து நிற்கையில் அவனுக்குத் தன்தம்பி கும்பகர்ணன் ஞாபகம் வந்தது. உடனே அவனை எழுப்பியாவது ஸீதையைப் பயமுறுத்தி அவளைத் தன் வசப்படுத்தி விடலாம் என்று அவனுக்குத் தோன்றியது. தன் தம்பி இடம் சென்று அவனை எழுப்பி அவன் தீர்க்க நித்திரைக்காரனாதலால் அவனிடம் சுருக்கமாக விஷயங்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான்.

இராவணன்.—ஸீதை என்ற ஓர் அழகிய ஸ்திரீ இருக்கிறாள்.

கும்பகர்ணன்.—அவளை உடனே தூக்கி வந்துவிடேன்.

இரா.—தூக்கிவந்து அசோகவனத்தில் வைத்தாய் விட்டது.

கு.—அப்படியானால் அவளை வசப்படுத்திக்கொள்ளேன்.

இரா.—என்ன முயன்றும், எவ்வித ரூபங்கள் தரித்தும் அவளை வசம் பண்ணமுடியவில்லை. ஆதலால் தான் உன் ஸஹாயத்தைத் தேடிவந்தேன்.

கு.—நீ முயற்சி செய்த காலங்களில் எல்லாம் ஸீதை எவ்வாறு நடந்து கொண்டாள்?

இரா.—நான்எந்த உருவம் தரித்து எவ்வளவு விதமாகப் பேசியபோதிலும் அவள் என்னை ஓர் துரும்பாக எண்ணி 'என் நாதன் ஸ்ரீராமரைத் தவிர மற்றவரை ஓர் துரும்பாகக்கூட மதிக்கேன்! கண்ணெடுத்தும் பாரேன்!' என்று தலைகுனிந்து கொண்டு அச்சமின்றிக் கூறுகிறாள்.

கு.—ஆனால் இராமர் உருவமெடுத்து அவளை வசப்படுத்த முயன்றாயா?

இரா.—அப்படியும் செய்ய முயன்றேன். இராமர் உருவத்தை நான் தரித்ததும் எனக்கு ஸீதையிடம் இருந்த துர் ஆக்கிரஹம் எங்கேயோ மறைந்து போய் விடுகிறது. அந்த உருவத்தைத் தரித்துக் கொண்டு ஸீதையிடம் போனால் எனக்குமேல் ஒன்றும் செய்ய ஓடவில்லை. நிராபராதியான ஓர் ஸ்திரீயை நாம் ஏன் வருத்தவேண்டும் என்று எனக்குத்தோற்றுகிறது. எனக்கு மேல்யோசனை தோற்றவில்லை.

கு.—நான் வந்து அதிகமாக அவளை எவ்விதத்தில் பயமுறுத்தப் போகிறேன். நீ இவ்வளவு முயன்றும் உன்னால் முடியாமற் போய்விட்டபடியால் ஸீதை மஹா பதிவிரதையாய் இருத்தல் வேண்டும். அவள் புருஷனாகிய ராமன் உருத்தரித்தால் உன் கெட்ட எண்ணங்கள் அக்காலத்தில் மாறி உன் மனத்தில் நல்ல எண்ணங்கள் ஊறுவதால் அவரும் சிறந்த மஹானாய் இருத்தல் வேண்டும். ஆதலால் ஸீதையை இங்குப் பலாத்காரமாக நீ வைத்திருப்பது உனக்குக் கெடுதியாகவே முடியும். இப்பொழுதே இராமரிடம் ஸீதையைக் கொண்டுபோய் விட்டுச் சரணமடைந்துவிடு என்று புத்திமதி கூறினான்.

கும்பகர்ணன் வார்த்தை இராவணன் காதில் ஏறவே இல்லை. கும்பகர்ணனும் உறங்கத் தொடங்கினான்.

இக்கதையிலிருந்து வேஷத்தின் திறம் வெளியாகிறது. கெட்டவழி எளிதாகையால் அதற்குத் தகுந்த வேஷத்தின் பலன் சீக்கிரத்தில் தெரியும், சற்று நீடித்தும் நிற்கும். நல்லவழி மிகக் கடினமாக இருப்பினும் அவ்வழிக்குரிய பெரியோரைப்போல வேஷம் போடுவதின் பலன் அந்த ஸமயத்தில் இராமல் போகாது. அது நீடித்து நிற்பதும் நிற்காததும் வேஷம் போடுபவனது நோக்கம், மனதின்நிலை இவைகளைப் பொறுத்தது. ஆகவே நல்லோரைப் போல் ஒருவன் வெகுகாலம் மனப் பூர்வமாக நடித்து வந்தால் அவர்கள் எண்ணம் முடிவில் அவனிடம் குடி கொள்ளாமல் போகமாட்டாது.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

4. அவைநடுவேற்ற காதை

(தொடர்ச்சி)

உண்டாடுதல், விளையாடுதல், வெறியாடுதல் முதலிய பல ஆடல்களுமாயின. சேவலாடல், காளையாடல், குரவையாடல் முதலிய ஆடல்களுமாயின. வேட்டை முதலிய ஆட்டங்களுமாகி வீட்டையடைந்த பாண்டவகௌரவர்கள் மலைநாட்டு அழகிற்கும் நகரத்தினழகிற்கு முள்ள வேற்றுமைகளை ஆராய்ந்தனுபவியாநின்றனர். பிறகிவ்வாறு ஆய்ந்தோய்ந்தானதும் நீர் விளையாடல் முதலிய ஆடி பழகினர். அதற்குப் பிந்தித் தம்நகரத்துட் புகுந்து செய்குன்று, தலை வீழ்அருவி முதலிய நோக்கிக் காலங் கழித்தனர். உய்யான வனத்தில் சிலநேரம் பொழுது போக்கினர். மண்டபத்தைப் பின் அடைந்தனர். அங்குச் சகுனி பொழுது போகாமையால் விளையாட்டாக வட்டாடியேனும் பொழுது போக்கலாமென்றனன். அரங்கத்துட்சார்ந்து இளஞ்சூதில் காலத்தைச் செலவிட்டனர். பித்து தலைக்கேறியதும் தருமர் தனக்கும் தெரியாது பந்தயமாகச் சிறு ஊரிலிருந்து நாடு நகரங்களெல்லாமிழந்தனர். பின் தன் உடன்பிறந்தார் நால்வரையும் தோற்றனர். அதன்பின் தன்னையும் தோற்றார். பின் என்செய்வது என்று தோன்றாது நிற்க சகுனி த்ரௌபதியைப் பந்தயமாக வைக்கலாமென்றான். ஆலோசியாது ஆகட்டும் என்று ஒத்துக் கொண்டனர். ஆட்டம் முழுதும் ஆகிவிட்டது. இவருக்கும் பந்தயத்திற்கு ஒன்றுமில்லை. சகுனிவேலையு முடிந்து விட்டது. விளையாட்டே வினையாகி முடியுமென்பதற்குப் படிப்பினை வேறுமுண்டோ?

துரியோதனன் விதுரரை அனுப்பித் தருமன்முதலியோரை அழைத்து வருகவென்று சொல்ல, அவரும் அவ்வாறே சென்று சூது ஆடுவதற்காக வஞ்சனையினால் உங்களைக் கெடுக்கத் துரியோதனன் முயல்கிறான் என, தம்பிமார் தடுக்கவும் நாமே சூதாடுவது தகுதியன்று. அது கொடிது. அழைத்தால் வரமாட்டேன் என்பது அரசர்க்கு அழகன்று. எந்தக் கஷ்டம் வந்தாலும் வரட்டும் என்னும் மனத்துணிவோடு “எல்லாமவன் செயலே” என்னும்

பேரெண்ணத்திற் பதிந்தவனாகி சூது விளையாடி நாடுமுதல் மனைவியீறாகத் தோற்று நின்றனன். கொடுமையிலே பிரவர்த்தி யுடையவர்கள் நன்னிலைமையில் இருப்பார்க்குத் தாழ்வுவந்தால் தமக்கு வாழ்வு உண்டானாற்போல ஸந்தோஷமடைவர். கொடுங்கோன்மை முதிர்ந்த மொழிகளால் விதுரரைக் கூவி "நீர் என்னை யன்று இகழ்ந்து சிரித்த அச்சிறுக்கியை இங்கு அழைப்பியும். அவளை எனக்கு சேவகவேலை செய்யும்படிச் செய்யும்" என்றான் துரியோதனன். விதுரர் "அவள் செய்வது தகுதியல்ல, தன்னைத் தோற்றபின்தான் தருமன் அவளைத்தோற்றான். நீ சொல்வது முழுதும் அடாதது. உலகத்திற்கு ஒவ்வாது" என்றார். பின் துரியோதனன் கண்ணில் தீப்பொறி பறக்கச் சிரித்தான். கோபமூண்டவன் கொக்கரித்து ஆவேசத்தில் பட்டவனாகி தன் எதிரிலிருந்த பிரதிகாமி என்னும் தேர்ப்பாகன் மகனை த்ரௌபதியை அழைத்துவரும்படி ஏவினான். தலைமேல் பழிசுமந்தவன்போல அவன் சென்று கண்ணீரும் கம்பலையுமாகி த்ரௌபதியின் முன் தோன்றி ஒன்றும் சொல்லத்தோன்றாது, பிரமித்து ஒருவாறு தேறி, நடந்தவைகளைக்கூறி, இக்கொடும் தொழிற்குத் தானாளாகவேண்டியிருந்ததையுஞ் சொல்லி திரும்பிவந்து இராஜஸபையில் அவள் கேட்ட சில கேள்விகளைச் சொன்னான்.

தீயெழ விழித்து, பற்களைக் கடித்து அத்துரியோதனன், த்ரௌபதி கேட்ட கேள்விகள் எரியுமனலில் நெய் விட்டாற்போலக் கோபம் கொழுந்துவிட்டு எரிய தன் தம்பியாகிய துற்சாதனனை நோக்கி "நீ சென்று அவளைக் கைப்பற்றி இழுத்து வா" என்றான். சொல்லும் மொழி முடிவதன் முன்னமே அவன் அவள்பால் சென்று கொல்லென்று சிரித்துக் கொக்கரித்து "அடீஇ மஹா பதிவ்ராதா சிரோமணி! ஐந்து பேரோடு வாழுமண்ணி! உன்கணவர்களைச் சூதால் அரசன் துரியோதனன் வென்றான்! தருமன் உன்னையும் தோற்றான். ஊரையும் தோற்றான். யாவையும்தோற்றான். எங்களுக்கு ஊழியஞ்செய்யு முறைமையும் கொண்டான். இனி நீ இராசசபையில் வந்து ராஜதுரியோதனனுக்கு ஊழியஞ் செய்ய நட. முறையால் நாட்டையிழந்தவன் உன்னையு மிழந்தான். வா சீக்கிரம் புறப்படு. நில்லாது நடவாய். இனி தாமதித்தல் முடியாது. சபையில் வந்து உன் கணவர்களது பரிஹாஸ நிலைமையை நன்றாய்க் காண். அன்று துரியோதனனைக்கண்டு நீ நகைத்ததை இன்று உன்கணவரைக் கண்டு செய்யலாம் புறப்படு. ஐந்துபேர்களைக் கணவர்களாகப் படைத்துப் பொதுமகளிர்களைப்போல வாழ்ந்தும் மஹா பதிவ்ரதை போல நடிக்கிறாயே, அடீஇ நீ நற்குலத்தில் பிறந்தவளானால் என்பின்னால் கூசாமல் வா" என்று கூறியதுமல்லாமல் கீழ்மையென்னும் ப்ரவாஹத்தில் பட்டு எல்லை கடந்தவனாகி த்ரௌபதியின் கரங்களை நன்றாகப் பிடித்து இழுத்து ராஜசபையை அடைய முயன்றான்.

இங்கு ஒன்று கவனிக்கவேண்டியது. த்ரௌபதியின் கரத்தைத் துற்சாதனன் பிடித்திழுத்தால் அவளுடைய கற்பிற்கு ஒருஹானியும் நேரிடாது. அவள் மனதுக்கு த்ரோஹமாகிய எண்ணம் இருக்கும்பக்ஷத்தில் அது அவளது குணத்தைத்தாழ்த்தும். அவள்மனம் ஸரியாக இருக்கும்வரை துற்சாதனன் அவள் ஸம்மதமின்றி எதுசெய்யினும் பதிவ்ரத்ய பங்கமாகாது. தம்வசமின்றி நடப்பதற்குத் தானாளாக முடியாது.

தன் கரத்தைப்பற்றித்தீண்டினகாலத்திலும் தீண்டி இழுத்த துற்சாதனனது செய்கைக்கஞ்சி பதைபதைத்து கணவரால் பார்க்க முடியாமையால் தானும் பார்த்தலாகாதென்று கண்களை மூடிக்கொண்டு ஆழ்ந்த கற்பிற் சிறந்த காந்தாரியிடம் சென்று அவளிடம் தன்பக்கம் நியாயம் கிடைக்கும் என்று காலில் வீழ்ந்து தனக்கு நேர்ந்த விபத்தைக் கூறினாள். "ஸ்திரீகளை அந்நியன் தீண்டல் அழகோ! இது முறையோ. என்னைச் சபை நடுவழைத்துப் போதல் தருமமாகுமோ. தங்களுடைய குழந்தைதெரியாமற் செய்த தவறுகளைத் தாங்கள் தங்களுடைய குணவிசேஷங்களால் சரிப்படுத்தவேண்டும். தாங்களே இதைச் செய்வதற்குத் தகுந்த பாத்யமுடையவர். குணங்களாலும் முறைமையாலும் தாங்களே இதைச் செய்யத் தகுந்தவர். தம்மிடம் நியாயம் எனக்குக் கிடைக்காவிடில் யாரிடம் எனக்குக் கிடைக்கும். தம்மையே அடைக்கலம் என்று அடைந்தேன். இனி க்ஷணமும் பொழுது போக்காது என்னைக் காப்பீர். ஸ்திரீகளுக்கு கெடுதியன்றி அவர் மானத்திற்கும் கேடு வருமாயின் பதிவ்ரதைகளாகிய ஸ்திரீகள் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டாமோ? அம்மா உம்முடைய பெருமையா

கிய குணங்களும் நடக்கைகளுமே எனது கற்பிற்கும் மானத்திற்கும் ஊன்றுகோலாகி நின்று என்னை எத்துயரத்தி லிருந்தும் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று பதைபதைத்து ஒன்றும் தோன்றாது ஆத்திரமும் பொறுக்காது கூறினாள். ஆனாலும் மக்களிடம் கொண்ட ஆசையானது வரம்பு கடந்து நியாயத்தை அறியவொட்டாது காந்தாரியைச் செய்தது. அவள் "பயப்படவேண்டாம் நீ போ உனக்கொன்றும் கெடுதி வராது" என்றாள். இவ்வாறுசொல்வாள்என த்ரௌபதி ஒருநாளும் எண்ணவில்லை. பின் விதி வலிதென்று நடந்தாள். காந்தாரிக்குத் தனக்கும் தோன்றாதது ஒன்று தோன்றியது. அவள் துற்சாதனனைக் கூவி "நீ அவள் கையைப் பிடிப்பது அழகல்ல. அவள் தலைமயிரைப் பிடித்து செல்" என்ன, அவனுமவ்வாறே செய்தான்.

பிறர் கையிற்பட்டு, தன் கணவர்கள் தருமமென்னும் கட்டுப்பாட்டின் வழியில் செல்வதால், அவர் தங்கள் பூதசரீர மூலமாகத் தனக்கொன்றும் உதவி செய்ய முடியாதென்பதையு மறிந்தவளாகித், தானே தனது வலியால் தனக்கு நேரும் துன்பங்களைக் காத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆத்திரம் த்ரௌபதிக்குண்டானது. துற்சாதன் குழல் குலுங்க இழுத்து வரும்பொழுதே அவள் உடலும் பதைத்தது. அவளுடலில் இருந்த மானமும் குலைய மனமும் குலைந்தது. ஆயினும் அவள் அறிவு சோர்வு அடையவில்லை. கற்பின் நிலையும் தாழவில்லை. எதனால் அவள் பெருமைக்கு மூலமுண்டோ அம் மூலம் கெடவில்லை. அதிலிருந்து நன்மை வேர்விட இடமிருந்தது என்பதற்கு ஸந்தேஹங்கிடையாது. மெய்ம்மறந்து பிறன் வசமாகி உடல் வரினும் மனமானது தன்கணவர் பாலும் அவரின் தரும நிலையின் பாலும் நுழைந்து நுழைந்து எண்ண அவளுக்கொரு தைரியம் உண்டாகியது. தருமமே ஜயமடையும் என்றும் அறிந்தாள். அதற்குமுன் வரும் கஷ்டங்களையும் தானே அழிக்கவும் முயலலாம் என்றும் எண்ணினாள். அது ஸரியோ ஸரியில்லையோ என்பதுதானே தெரியும்.

இவ்வாறு தூண்டப்பட்டவளாகி ஸபை நடுவுற்றதும், தன் கணவர்கள் நிலைமையைக்கண்டு வருத்தமடையினும் அதற்கஞ்சாது அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி "பெரியோர்களே! நான் கேட்பதற்கு ஆலோசித்துப் பதில் சொல்லுங்கள். நான் ஓர் எளிய ஸ்திரீ. நான் சொல்வதில் தவறிருப்பினும் இருக்கலாமாயினும் நான் சொல்வதற்குத் தாங்கள் பதில் கூறவேண்டும். மஹாத்மாவாகிய தருமர் தம்மைத்தோற்பதற்கு முன் என்னைத் தோற்றாரா? அல்லது தோற்றபின் என்னைத் தோற்றாரா? முன்னம் என்னைத்தோற்றுப் பின் தன்னைத்தோற்றால் நான் ஊழியாவதற்கு ஒரு தடையுமில்லை. அவ்வாறின்றித் தன்னைத் தோற்று என்னைத் தோற்றாராயின் அது பொருந்தாது. நியாயமும் ஆகும். தருமத்திற்சிறந்த மஹான்களே! நீங்கள்தான் இந்த ஸங்கைக்குத்தரமளிக்க வேண்டும்" என்றாள். விதுர விகர்ணரிருவர் மாத்திரமே அவள் சொல்லுவது நியாயமென்றார். மற்றவர் கொடுங்கோலுக்கஞ்சி மனத்தை விற்று மயங்கி இருந்தார்.

ஸபை நடுவில் நியாயம் கூறத்திறமை வாய்ந்தவர் ஒருவருமின்றி அநீதி இருள்மூண்டு நிற்பதைக்கண்ட வீமன் முதல் நால்வரும் கோபக்கனலால் ஒளி மூட்ட முயல எண்ணங்கொண்டதை பொறுமையிற் சிறந்த தருமர் தரும ஸங்கடத்திலகப்பட்டு ஒன்றுஞ் செய்யத்தோன்றாது திகைத்து, அவரது கோபத்தைத் தணிக்கும்படி அருள் வீசிநிற்கும் கண்களை த்ரௌபதையும் கண்டனள். அவரது எண்ண முற்றையுங் கொண்டனள்.

இதுநிற்க மறுபடியும் ஸபையோரைக் கண்டு "நான் சொல்லுவது உமது மனத்திலேறாவோ? ஆணோடும் பெண்ணோடும் பிறந்தவரில்லையோ?உங்களுடைய வீட்டில் பெண்களுமில்லையோ? என்னை இவ்வாறு ஒரு அந்நிய மனிதன் கைப்பற்றி இழுத்து வரவும் உம்மனம் பொறுக்குமோ? உம் மனங்கல்லோ? உம்முடைய மகளிவ்வாறு துன்பமுற்றால் அவள் கோ கோ என்று அலறும்பொழுது நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? கைப்பற்றி யிழுப்பதையுங் கண்டு களித்தது போதாதென்று கொடுமொழிகளை அப்பாதகர் கூறவும் நீர் கேட்கிறீர்கள். ஆண்சிங்கம் ஒருவருமிங்கில்லையோ? தன் தகப்பனை முறையாக அடைந்தவரும் ஒருவருமிங்கு இல்லாது போய்விட்டாரோ? ஞான மென்பதிங்குச் சூனியமாய்விட்டதா? என் மேல் உங்களுக்குக் கிருபையில்லாமல் போய்விட்டதா? நான் கேட்ட மொழிக்குப் பதில் கூறிரோ?" என்று கதறினாள். பதிலொன்று மில்லை. எங்கும் ஸ்தம்பமாகவே இருந்தது. காற்றுமசைய பயந்தாற்போல மயங்கியது.

"மேலும் தீண்டாக்காலத்தில் சேலை கட்டி நிற்கும் ஓர் எளிய ஸ்திரீயை—கேவலம் அற்பமாகிய ஸ்திரீயை—கைப்பற்றி யிழ்த்து, பின் குழலை அவிழ்த்துத்தடதடவென்று தள்ளி ஸபைநடுவிழுத்துவால்—ஹா! என்ன காலத்தின் கோலம். காலத்திற்கேற்ற அலங்கோலம். இத்தனையும் கண்டும் உமக்குக் கண்கள்தான் இல்லையோ? அவை படத்திற் பதித்த வெறும் ஓவிய வுருத்தோற்றமோ? சீ! சீ! நீங்களும் அரசர்களென்று கையில் வில்லேந்தி மீசையை முறுக்கி மண்ணை ஆளும் அரசரென்று பெயரும் வஹித்தீர்களே! நீங்களல்லவா குலத்திற்கலங்கார சிகாமணிகள்! வெட்கம் மானம் ஹீனம் ரோஷம் ஒன்றும் உமக்குக் கிடையாவோ? தோளின்மேல் உமக்குத்தலைகளுமில்லையோ? அன்றிப் பிரமன் அன்றெழுதியநாள் பதுமைகளைச் செய்து இது த்ரோணன்; இது பீஷ்மன் எனப் பலபெயர் வைத்து இப்பதுமையமைந்த இச்சிங்காரசபையை ஏற்படுத்தினானே? நான்சொல்வது கொஞ்சமேனும் உங்கள் செவியில் ஏறாவோ? மனிதர்களாகப் பிறந்து, மறைகளெல்லாம் அறிந்தவர்களெனப் பெயரும் பூண்டீர்? ஏன் இந்த வீண் பெருமை! சீ! சீ! நான் இந்த அநியாய ஸபையை என்னவென்று மதித்தேன். நியாயம் பிறப்பதற்கு ராஜஸபை என்பது போய் பொய்யும், சூதும், வஞ்சனையும், பொறாமையும், குதூஹலமுமாக நாட்டியம் செய்யும் சாலையாகவா இது முடிந்தது! ஹஸ்திநாபுரமோ! சந்திரவம்சத்தரசரது சபையோ! எனக்கு நீதி என்பது கிடைக்காதோ?" என்றாள். கண்ணில் நீர் அருவியே நீண்ட தாரை தாரையாய் வீழ்ந்தது. உடல் முழுதும் வியர்த்தது. மனமும் படபடத்தது. ஹ்ருதயமும் துடித்தது. ஆவேசமும் ஓடியது. ஆயினுமவளைக் கவனித்தவர் முன்சொன்ன இருவர் தவிர வேறு யாவருமில்லை. மதியாதவர் ஸபையில் வந்தகப்பட்டபின் என்செய்வாள். ஆண்டிசொல்லு அம்பலமேறுமோ?

இதற்குள் "போதும் போதும். உன் வாயை மூடு. நீ மஹாபதிவிரதை! நன்னடத்தையுடையவள்! மஹாசீலை! உன்மொழி இக்கேறாது விட்டது! உன் தோல்வாயை மூடு; போதும்! உன் வள்ளல் முழுதும் வெளியிட வேண்டாம்! என்னைக்கண்டு நீ சிரித்த சிரிப்பு இப்பொழுது எங்குப் போய்விட்டது! அதைவிட்டு விட்டு வாயுள் வந்தவாறு பிதற்றிக்கொண்டு என் குரைக்கிறாய். மானமுள்ளவளாயின் ஐவரோடு வாழ்க்கையோ படுநீலி. நீ ஓர் பொதுமகள். உனக்கிவ்வளவு வாய்ப்பதட்டமுண்டோ. ஸரி உன்பெருமை எல்லார்க்கும் நன்கு வெளியிட்டதுபோதும்! போதும்!" என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் பற்களை நறநறவென்று கடித்து உதடு அசைய மீசை துடிக்க முகம் வியர்த்து கண் சிவக்கத் தன் தம்பியாகிய துற்சாதனனைக் கூவி "இவளுடைய அஹங்கார மடங்கவில்லை. இனி அவளை வீணே விடாதே. அவளை நிர்வாணமாக்கி இந்நடு ஸபையில் நிறுத்து. பலரும் பார்த்து நகைக்க பரிபவப்படுத்து" என்றான். வெள்ளத்தில் அடித்து வரும் பொருள்போல துரியோதனனுடைய மனோவழியின் வழியாக யாவும் செய்யத் தயாராகி த்ரௌபதியின் துயிலைக் களையமுயற்சித்தான். கைகளை மடக்கி மார்பகம் மூடி மானத்தைக்காக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்தாள். "எல்லாரும் இதற்குடந்தை யாயிருக்கிறார்கள். ஆஹா இதுவும் காலத்தின்கொடுமை. பகவானது லீலை. ஆயினும் என் மானம் போக நான் விடேன்" என்று எண்ணி துற்சாதனனுடைய கைகளைத்தடுக்க முயன்றாள். மானமென்னும் வலிமையால் உண்டாகிய ஆவேச சக்தியால் எவ்வளவு முயன்றாலும் ஸ்த்ரீயினுடைய வலிமை எவ்வளவு தாங்கும். மெதுவாகிய கரங்களும் வலியற்றது. உடல்மேல் இருந்த ஆசையும் ஒருவாறு ஒழிந்தது. இனி தன்னால் ஒன்றும் முடியாதென்று தீர்மானித்தாள். துயிலைப்பிடித்து மார்பகங் காட்டாது மூட முயற்சித்த கரங்களைத் தலைமேல் குவிய நீட்டினாள். மேல்நின்ற துயில் நெகிழ்ந்ததோ இல்லையோ என்பதை அவள் அறியவில்லை. தன் மானத்தின்மேல் அபிமானங்கொண்டவளாகவும் நிற்கவில்லை. தன்னால் ஒன்றுமாகாது தன்கணவர்களது ஸ்தூலாகாரத்தாலுமொன்றுமாகாது; அது தருமமென்னும் வலையுள் சிக்கி பிணியுண்டு இருக்கின்றது. ஆகையால் அவர்களது ஆத்மஸ்வரூபமாகி அவ்விடத்தந்தராத்மாக விளங்கும் கிருஷ்ண பரமாத்மாவே தன்னைக் காக்கவேண்டுவது. அவன் செயல்தான். எல்லாம் அவன் செயல்தான். தன்னால் ஒன்றுங் கிடையாது. அவர் ஆட்டியகோலத்திற்காள்தான் தான் என்றிவ்வாறு எண்ணிஎண்ணி ஒன்றுந்தோன்றாது "ஹே கிருஷ்ணா! த்வாரகாவாஸா! கோவிந்தா! எல்லாவற்றையுங் காண்பவனே! எங்கு முள்ளாய்! அரசசரண்ய! ஆபத்பாந்தவ! மூவருள் முதல்வோய்! மூலபுருஷா! அப்பா! என்னாலினி ஒன்றுமில்லை. சக்தியுடையவளாக யான் எண்ணியது தவறு. உன்னையே அடைக்கல மடைந்தேன். தருமத்தின் நிலையில் நின்று உடலால் உதவி செய்ய முடியாவிடினும் உண்மையறிவு, எண்ணம், மனம், ஆத்மா இவைகளின் மூலமாக என்னைக்காக்க முதல்வராக நிற்கும் அவரது உள்ளும் புறம்புமாய் நின்று அநாதியாயபரல்பொருளே! லீலாமானுஷ விக்ரஹமாகி ஆயர்பாடியிம் அம்மையார் கையில் அகப்பட்டு எளியவனாகி நிற்கும் கண்ணா! கடல் வண்ணா! இனி என்னால் பொறுக்க

முடியாது'' என்று கூவினாள். கதறினாள். குளறினாள். பேய்போலலறிக்கூவினாள். தன்னிடை நின்ற ஒருவரையும் அவள் காணவில்லை. அரசஸபையிலிருந்ததாகவும் அவளுக்குப் படவில்லை. தன்மேல் பூண்ட துயில் களைய ஒருவன் முயற்சித்ததாகவும் அவள் அறியவில்லை. அவள் மனமங்கு எங்கு மில்லை. ஆத்மஸ்வரூபமாகக் கண்ணனையே அவள் தன் மனத்தில் கொண்டாள். கண்களில் நீர் தாரைதாரையாகச் சிந்தியது. கண்கள் படம்போல் நிலைத்தது. ரோமம் சிலிர்த்தது. உடல் வியர்த்தது. மனங் களைத்தது. பொறி வாயில்கள் செயலொழிந்தன. மனோவியாபாரமெல்லாம் நின்றுவிட்டன. பரவசமாகி அயர்ச்சி அடைந்தவள் போல் நின்றாள். கூப்பிய கை தலைமேல் வைத்தது ஒன்றுதான் எல்லாருங் கண்டார். அவளது பக்தியின் தீவிர விருத்தியையும் ஒழுங்கையும் யாரால் காணமுடியும்? மார்பின்மேலிருந்த துயில் களைந்து விழுமென்று துற்சாதனன் த்ரௌபதி கையைத் தலைமேற்கொண்டதும் இழுத்தான்; அது வரவுமில்லை. மறுபடியுமிழுத்தான்; சற்று நெகிழ்ந்தது. மற்றும் வலிய இழுத்தான்; ஓர் புடைவை கீழே தனியாய் விழுந்தது. ஆனால் அவன் மனோபீஷ்டம் முடியவில்லை. அவன் இன்னமும் த்ரௌபதி மற்றொரு புடைவைகட்டி இருப்பதாக எண்ணவில்லை. அதையும் உரிந்தான். ஆனால் மற்றொன்று அவளுடம்பில் விளங்கியது. அவள்மனத்துப் பரமஞானம் செழித்தது போலவே அவள் உடலிலும் துயில்களும் கிளைத்தன. இழுத்து இழுத்துக் கீழ்த்தள்ளிய புடைவைகுவியல் கிடக்க, அவன் கையும் சோர்ந்தது. அவன் உடலும் சோர்ந்தது. அவன் மனமும் சோர்ந்தது. அவன் எண்ணமும் சோர்ந்தது. த்ரௌபதியின் திடமான பக்தி கொஞ்சமேனும் சோரவில்லை. அவள் உடலிலிருந்த கலை கொஞ்சமேனும் நெகிழ்ந்து, சோரவில்லை. பரம்பொருளின் பெருந்தன்மைக்கு ஈடுபட்ட பெரும் பாக்கிய மவளதே யல்லவா?

இவ்வைசித்திரியச் செயல் எல்லார் மனத்தும் துரியோதனன் செய்கை தவறு என்பதை நாட்டியது. குருட்டரசனும் மனங் கொதித்தான். ஆனதைப்பற்றி என்செய்வதென்று சென்றதைப் பற்றி மன்னிக்கும்படியாய் மிகக் கேட்டுக் கொண்டான். நீ கேட்கும் வரனும் யான் அளிப்பன் என்றும் த்ருதிராஷ்டிரன் அபயம் கொடுத்தான். என்கணவரையும் அவரது நாட்டையும் எனக்குத்தந்து அவரது அடிமைத் தொழிலும் நீங்கச் செய்யவேண்டுமென்று கணவர்பால் கொண்ட அன்பு தூண்ட நல்லறவுருவாக வந்த தமது கணவரது ஸுகமே தனது ஸுகமென்று எண்ணிப் பொங்கிய ஆனந்தத்தோடு கேட்டாள். அவனுமதற்கிசைந்தான். இந்திரப் பிரஸ்தம்செல்ல ஐவரும் பாஞ்சாலியும், தேர் ஏறினார்கள்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்
GENERAL NEWS

புதிய இராஜப்பிரதிநிதி.-நமது இராஜப்பிரதிநிதி லார்டு ஹார்டிஞ் இம்மாதம் 3வ வியாழக்கிழமை, லண்டனைவிட்டு இந்தியாவுக்காகப் பிரயாணமாகி விட்டார். இவரை வழியனுப்ப, லார்டு மார்லியும், இன்னும் அநேக கனவான்களும் விக்டோரியா ஸ்டேஷனில் வந்திருந்தார்களாம்.

***

புதிய இந்திய மந்திரி.—லார்டு மார்லி இந்தியா மந்திரி வேலையை ராஜினாமா கொடுத்துவிட்டார். அவருக்குப்பதிலாக லார்டு க்ரூ இந்தியா மந்திரியாய் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவர் இதுவரை குடியேற்ற மந்திரியாய்(Secretary of State for Colonies) இருந்து வந்தார். இவர் லார்டு ஸபையில் லிபரல் கக்ஷியாருக்குத்தலைவர்.

***

தஞ்சாவூரில் கல்விப் பொருட் காக்ஷி.—சென்ற அக்டோபர்மீ 1, 2, 3, 4-தேதிகளில் தஞ்சாவூரில் கவர்ன்மெண்டு ட்ரெயினிங் ஸ்கூலில் கல்வி ஸம்பந்தமான பொருட்காக்ஷியொன்று, ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ, V. R. வெங்கட்டராமய்யர் B.A.,L.T., அவர்களின் அக்கிராஸனத்தின் கீழ் வெகு விமரிசையாக நடந்தேறியது. எலிமெண்டரி பாடசாலை உபாத்திமார்கள் அநேகர் கல்வி ஸம்பந்தமான காக்ஷிப் பொருள்கள் அனுப்பியிருந்தார்கள். அநேகம் உபந்நியாஸங்களும் அவ்விடத்தில் நடந்தன. தஞ்சாவூர் ஸப் அஸிஸ்டெண்டு Mr. சீனிவாஸாசாரியர் இக்காக்ஷியில் மிகவும் ஊக்கம் எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

***

மைலாப்பூர், பி. எஸ். ஹைஸ்கூலைச் சேர்ந்த லிடரரி ஸொஸைடி.—(Literary Society)யின் 2-வது வருஷ மஹோத்ஸவம், ரானடே ஹாலில் வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப் பட்டது. கனம் ஹை கோர்ட் ஜட்ஜ் வி. கிருஷ்ணஸாமி அய்யர் அக்கிராஸனம் வஹித்தார். ரெவரண்டு D. G.M. லீத் என்பவர், மாணவர் காலம் (Student-Life) என்பதைப்பற்றி ஓர் பிரஸங்கம் செய்தார். லீலாவதி ஸுலோசனா என்னும் நாடகத்திலிருந்து ஓர் அங்கத்தை அப்பள்ளிக்கூடமாணவர் நடித்துக் காண்பித்தது நிரம்பவும் சிலாக்கிக்கத் தக்கதே. இதைப் பற்றி அடுத்த பத்திரிகையில் விரிவாய் எழுதப்படும்.

***

ஓர் உபாத்தியாயரின் பெருந்தன்மை.—இந்த மாதம் சேலம்ஜில்லா வாணியம்பாடி என்னும் ஊரில் ஓர் உபாத்தியாயர் பள்ளியில் படிக்கும் 17 சிறுவர்களுடன் சிலகாக்ஷிகளைக் காட்டிப் போதித்து வந்த காலத்து ஓர் தோணியில் ஆற்றைக் கடக்க வேண்டி வந்தது, ஆற்றுப்பெருக்கில் நடுவில் தோணி கவிழ்ந்ததால் சிறுவர்கள் எல்லோரும் ஜலத்தில்

மூழ்கிவிட்டார்கள். தப்பிப்பிழைத்த உபாத்தியாயரும், சிறுவர் இறந்த துயரம் பொறுக்காது தானும் அப்பிரவாகத்தில் விழுந்து உயிரை விட்டதாகத் தெரியவருகிறது. அவ்வுபாத்தியாயரின் பெருந்தன்மை மனத்திற்குஉத்ஸாஹம் மூட்டினும் சிறுவர் இறந்த விஷயம் துயரத்தை உண்டாக்குகிறது. இத்துயரத்தில் அவர் தாய்தந்தையர் முதலானவர்களுக்குக் கடவுள் துக்கத்தை அனுபவித்துக் கரையேறமனோதிடம் அளிப்பாரெனப் பிரார்த்திக்கிறோம்.

***

வெடிமருந்து விபத்து—கீழ் வங்காளத்தில் சந்தப்பூர் கடைத்தெருவில் தீபாவளிப்பண்டிகை சமயத்தில் ஒரு வெடிமருந்து விபத்து நேர, சில உயிர்ச்சேதங்கள் சேர்ந்தன. ஒரு காலன் பிடிக்கும் படியான ஒரு தகரத்தில் 10-பவுண்டு நிறையுள்ள வெடிமருந்தைப் போட்டு அந்தத்தகரத்தைப் பூமிக்குள் ஓர் வைத்தியசாலைக் கெதிரேவைத்து யாரோ ஒருவன் கொளுத்திவிட அது வெகுபலமாய் வெடித்தது. அப்படி அம்மருந்து வெடித்ததில் அந்த வைத்தியசாலை டாக்டர் நிவாரன் சந்த்ரா உடனே இறந்துபோய்விட்டார். அவர்தம் கையில் வைத்துக்கொண்டிருந்த 8-மாதக்குழந்தை ஒன்றுக்கு ஒரு கால் போய்விட்டது. அந்த டாக்டர் தவிர மூன்று பேர் இறந்தனர். 10,12 பேர்களுக்குப் பலத்த காயம் பட்டது.

***

போஸ்டாபீஸ் விடுமுறை நாள்கள்.—இப்போது இந்திய கவர்ன்மெண்டார் வருஷத்திற்கு 6-நாள் லீவ் அதிகமாகக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஷை தினங்கள் இன்னவை என்பது அடுத்த ஜனவரிமாதத்தில் பிரசுரம் செய்யப்படும்.

***

உலகத்தில் அதிக பெரிய பழந்தோட்டம்.—பல பிரமாண்டமான காரியங்களுக்கு அமெரிக்கா இருப்பிடமாயிருப்பதுபோல, மிகப் பெரிய பழத்தோட்டமும் அக்கண்டத்தில்தானிருக்கிறது. மிஸ்ஸூரி மாகாணத்தில் மார்ஷ்பீல்ட் என்ற சிற்றூருக்கருகாமையில் உவைனன்ஸ் என்ற ஓர் தோட்டமிருக்கிறது. அதில் 89,000 சீர்மை இலந்தைமரங்களும், 40, 000 பீச்சு மரங்களும், 10,000 பேரிமரங்களும் கனிதரும் பிராயமுள்ளவைகளாய் இருக்கின்றன. இவைகளல்லாமல் பருவமடையாத சிறு செடிகள் இலக்ஷக் கணக்காயிருக்கின்றன. 1240 எக்கரா கொண்ட அந்தத் தோட்டத்தில் மரமொன்று 10 ரூபாய்க்குமேல் மதிக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அந்தத் தோட்டத்தை விக்கிரயம் செய்கிறதாயிருந்தால் 15-இலக்ஷத்துக்குக் குறையாமல் விற்கலாம். அந்தத்தோட்டமிருக்கிற கிராமத்தில்தானே கனிதரும் மரங்கள் 10 இலக்ஷத்துக்கு மேலிருக்கின்றனவென்று மதிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. சேகரிக்கப்படும் கனிகள் ரெயில் மார்க்கமாய் மற்றப்பட்டணங்களுக்கு அனுப்பப்படுகின்றன.

வாழை நார்த்தொழில்.—வாழைத் தோட்டங்களில் தாறுவெட்டியான மரங்களை வெட்டியெறிந்துவிடாமல் அம்மரங்களின் மட்டைகளிலிருந்து நார் எடுக்கலாமென்றும், அந்த நார்களைக் கொண்டு நல்ல வஸ்திரங்கள் செய்யலாமென்றும் நம்மவர்கள் சிறிதுகாலமாய்த் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்களானாலும், அவர்கள் வாழைநாரைக்கொண்டு வஸ்திரங்கள் செய்ய முற்பட்டிருப்பதாய்க் காணவில்லை. சீனர்களோ வாழை நார்கொண்டு வஸ்திரங்கள் செய்துவருகிறார்கள். அவ்வஸ்திரங்கள் உடைதாங்குமென்றும் இந்நாட்டைப்போன்ற உஷ்ணப் பிரதேசத்தார் உடுப்பதற்கு ஏற்றனவாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. சீனர்கள் செய்யும் வாழைநார் வஸ்திரச் சுருட்டொன்று 5-கஜ நீளம் 1 கஜ அகலம் ரூபா 17½-க்கு விலைபோகிறதாம். அது அவ்வளவு கிராக்கியாய் விற்பதற்கு அது வெகு சொற்பமாய் செய்யப்படுவதே காரணமாயிருக்கக்கூடும். வாழைநார் நெசவுத்தொழிலுக்கு அதிக மூலதனம் வேண்டியிராதாதலால் அத்தொழிலைச் செய்ய இந்நாட்டார் முற்படாதிருத்தல் அறியாமையேயாகும்.

***

பர்மா மாணிக்கங்கள்.-பர்மாதேசத்தில் மாணிக்கம் நீலம் ஆகிய இரத்தினங்கள் விசேஷமாய்க் கிடைக்கின்றன. நவரத்னங்களில் இவைகள் விசேஷமதிப்புப் பெற்றவைகளாகையால், செல்வவான்கள் அவைகளைப் பிரியமாய் வாங்கி ஆபரணங்கள் செய்கிறார்கள். அநாதிகாலந்தொட்டு இப்படி நடந்துவருகின்றது. ஆனால் இயற்கையாய்க் கிடைக்கும் உண்மையான இரத்தினங்கள் போய், ரஸாயன சாஸ்திரோபாயங்களாற் செய்யப்படும் பொய் ரத்னங்கள் பிரபலமாய் விடும்போலத்தோன்றுகின்றது. சமீபத்தில் ஐரோப்பாவில் பிரஸ்ஸல்ஸ் நகரத்தில் நடந்த பொருட்காட்சியில் பொய்ச் சிவப்பும் பொய் நீலமும் காட்டப்பட்டனவாம். இந்தப் பொய்ச் சிவப்பும் பொய் நீலமும் உண்மையான இயற்கை ரத்னங்களைப்போலவே அழகிலும்காந்தியிலும் இருக்கிறபடியால் அவைகளை வர்த்தகர்கள் பொய்ரத்னமென்று சொல்லாமல் உண்மையான ரத்னமென்றே சொல்லுகிறார்கள். இவைகளைச் செய்யும் உபாயம் உண்மையில் எளிதாயிருந்தாலும் அதைப் பரம இரகசியமாய் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பிரான்ஸ் தேசத்தில் மட்டும் பொய் சிவப்புகள் 50-லட்சம் காரட்டு (Carat) வரையில் செய்யப்பட்டு மார்கெட்டுகளில் விலைக்கு வந்திருக்கின்றனவாம்.

***

தென்னிந்தியா ரெயில்வே ப்ளாட்பாரம் டிக்கட்டுகள்.—சென்ற அக்டோபர்மாதம் முதல்தேதிவரை 2-அணாவுக்கு விற்கப்பட்ட ப்ளாட்பாரம் டிக்கட்டுகள் இப்போது ஒரு அணாவுக்கு விற்கப்படுகிறது.

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணஹூ கார்த்திகைமீ 1910–ஹூ டிசம்பர்மீ { பகுதி 6

ஆக்ரஹம்
INDIGNATION

அவமதிப்பையாவது அல்லது வேறு எந்தத்தீங்கையாவது ஒருவன் தனக்குச்செய்யுங்காலத்தில்தன் மனத்தில் அவன்விஷயமாக உண்டாகும் பரபரப்பும், கொடியவர்கள் பொதுவாகச்செய்யும் தீச்செயல்களைக்கண்ணுறுங்காலத்தில்நல்லோருக்கு உண்டாகும் பரபரப்பும், பிறர் வாழ்ந்து ஸுகிப்பதைக் கண்டு பொறுக்காது அவர்களுக்கு எப்படியாவது தீங்கு இழைத்துத் தமது நிலைக்குச்சரியாக அவர்களைக் கொண்டுவந்து திருப்தி அடையவேண்டும் என்ற பரபரப்பும் ஆக்ரஹம் என்ற பதப்பொருளுள் அடங்கும். ஆதலால் ஒருவன் தன் மனத்திற்கு இசையாத விஷயங்களைக் கண்ணுறுங் காலத்தில், அவன் மனத்திலுண்டாகி அவனை ஓர்விதத் தொழில் செய்யும்படித் தூண்டுந் தாபத்திற்கே ஆக்ரஹம் என்று பெயர். பிறருடைய கெட்ட செயல்களைக் காணும் பெரியோர்களுக்கு அதைக் குறித்து உண்டாகும் தாபத்திற்கு ஸத் ஆக்ரஹம் அல்லது வெறுப்பு என்று பெயர். தன் விஷயமாக ஏற்படும் கேடுகளோடு ஸம்பந்தப் பட்டும், பிறர் சிறப்பைக் கண்டு ஏற்படும் பொறாமையோடு ஸம்பந்தப் பட்டும் உண்டாகும் தாபத்திற்குத் துர் ஆக்ரஹம் என்று பெயர். மோக்ஷ மார்க்கத்தில் பாடுபட எண்ணும் முமுக்ஷுக்கள் இந்தத் துர்ஆக்ரஹத்திற்கு எப்பொழுதும் இடங் கொடுக்கலாகாது.

ஸத் ஆக்ரஹம் ஸாதாரணமாகக்கொடியவர் செய்யும் கொடுமையைப்பார்க்குங்கால்உண்டாவது. சிற்சிலகொடியவர்களுக்கு, உலகில்ஸாதாரணமாக ஏற்படும் சீர்சிறப்பைக்கண்ணுறுங்கால் இது உண்டாகலாம். இந்தஸமயத்தில் இதைத் துராக்ரஹமோ அல்லதுஸதாக்ரஹமோ என்று பகுத்தறிவது மிகக் கஷ்டம். ஆதலாற்றான் எவ்வித ஆக்கிரஹத்திற்கும் முமுக்ஷுக்கள் இடங்கொடுக்கலாகாது என்று நமது சாஸ்திரங்கள் கூறும். கொடியவர்கள் சிறப்பைக் காணுங்கால் பொறாமைக்கு இடங்கொடாது 'ஐயோ! இவர்கள் உலகச்சிறப்பில் அகப்பட்டு நல்வழிக்கு வந்து கரையேற வழியறியாது தத்தளிக்கின்றனரே! இம்மாதிரியான சீருஞ் சிறப்பும் எனக்கு ஒருக்காலும் வரலாகாது, பகவானே!' என்று அவர்கள் நிலைக்கு இரங்கி மனதை முற்கூறிய ஆக்ரஹத்திற்கு ஈடுபடுத்தாது இருக்கவேண்டும். கொடியவர்களது தீச்செயல்களால் ஏற்படும் ஸத் ஆக்ரஹம் ஒவ்வொரு முமுக்ஷுவினிடத்திலும் இருத்தல் வேண்டும். இல்லாவிடில் தீச்செயல்களைக் கண்டு ஸஹிக்கும் சக்தி ஏற்பட முடிவில் அவைகளில் இவனும் மூழ்குங் காலம் வந்துவிடும்' இதைத்தடுக்க இந்த வெறுப்பு அவசியம். ஆனால் இது தீச்செயல்களில் மாத்திரம் இருக்க வேண்டுமே யொழிய அதைச் செய்யுங் கொடியவர் மேல் பாய்ந்து, அவர்களைக் கண்டால் வெறுப்பது முதலியசெய்கைரூபமாக இருக்கவே கூடாது. இப்படி இருந்தால் இது பொறாமை முதலியவைகளுக்கு இடம் கொடுத்துக் கொடிய நிலையில் ஒருவனைக் கொண்டு செலுத்திவிடும். முற்கூறியபடித் தீச்செயல் மாத்திரத்தில் இந்த ஆக்ரஹம் இருந்தால், முமுக்ஷுவைக் கொடியவைகளில் நுழையவொட்டாது தடுப்பதோடு வீண்பொறாமையும் வந்து அணுகவொட்டாது காக்கும். ஆதலால் ஒவ்வொருவரும் தீய வழிகளை வெறுத்து, அவைகளுக்கு ஆளாகி இருப்பவர் எந்நிலையிலிருப்பினும் அவர்களுக்கு இரங்கித்தமது மனதை ஸரியானநிலையில் நிறுத்த வேண்டும்.

இந்த ஆக்ரஹம் கூட ஓர்விதமான மனச்சஞ்சலமாதலின். முமுக்ஷு நிஷ்டையில் முதிர்ச்சியடைய அதையும் விட்டுவிட முயலவேண்டும். பார்த்தவிடமெல்லாம் பரவெளியாகத் தோன்றும் இப்பிரபஞ்சத்தில் வெறுக்கத்தக்கது எது? ஆதலால் மனம் பரம்பொருளில் ஈடுபடப்பட இந்தத் தீயவழி வெறுத்தல் என்ற ஸத் ஆக்ரஹம் ஒளி மழுங்கிக் கொண்டே வந்து முடிவில் நஷ்டமாகிவிடும். ஆதலால் உலகிலுள்ள தீயவைகளைக் காணும்பொழுது மனங்கலங்காது செய்யவேண்டியவைகளைச்செய்து எவ்வித ஆக்ரஹமும் மனத்தின்கண் வரப்பெறாது இருப்பர் பெரியோர். அவ்வாறே நாமும் நமது மனத்தை நடுநிலையில் நிறுத்திப் பழக்கவேண்டும்.

விவேக போதினி

தொகுதி 3]ஸாதாரணஸு கார்த்திகைமீ [பகுதி 6

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

தைத்திரீய உபநிஷத் (2)

THE TAYTTIRIYA UPANISHAD (2)

முன்னர்கூறப்பட்டவல்லியில் ஒருவனுக்கு நடக்கைகளும் உபாஸனைகளும் இவ்வாறிருந்தால் ஞானம்பெற அவன் தகுந்தவனுவன் என்பதையும், திரிசங்கு ரிஷியால் கண்டறியப்பட்டதும், அவன் அவசியம் தியானம் செய்ய வேண்டியது மான பரம மந்திரத்தையும் எடுத்துக் கூறி, இவ்வுபநிஷத் இரண்டாம் வல்லியில் பரம்பொருளைப்பற்றி வெளியிடத் தொடங்குகின்றது.

II பிரஹ்மானந்த வல்லி.—பிரஹ்மத்தை உணருபவனே பரமபதம் எய்துபவன். இந்தப் பிரஹ்மம் ஸத்யம் ஞானம் அனந்தம். இது குஹைபோன்ற ரஹஸ்யஸ்தானமாகிய புத்தியுள் இருப்பது. இவ்வாறு உணருபவன் அந்தப் பிரஹ்மத்துடன் திருப்தி அடைவான். (ஆசைகள் முடிந்துவிடும்). இதிலிருந்துதான், ஆத்மா, ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், அப்பு, பிருதிவி, செடி கொடி வர்க்கங்கள், அன்னம், புருஷன் என்னும் இவைகள் முறையே உண்டாகின்றன. இப்புருஷன் அன்னத்தின் மாறுபாடே. இந்த அன்னத்தாலாகிய தேஹத்துள் போகப்போக அதி ஸூக்ஷ்மமான கோசங்கள் (கூடுகள்) இருக்கின்றன. அவைகளுக்குப் பக்ஷிக்கு இருப்பதுபோலத் தலை, சிறகு, உடல், வால் முதலியன காணப்படும். அவைகளின் விவரம் பின்வரும் அட்டவணையில் காணலாம்.

இந்த அட்டவணையுள் இரண்டொருவிஷயங்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியவை. பிராணமய கோசத்தின் வால் தான் பூமி என்னப்படுவது. இது பூமி தேவதை; இதன் சக்தியால்தான் வாயுக்கள் பரந்து போகாமல் தேஹத்தில் தரித்து நிற்கின்றன. இங்குப் பூமிக்கு உதான வாயு என்று பெரியோர் பொருள் செய்வர். ஒவ்வொரு கோசமும் முந்தியதற்கு ஆத்மா என்று கூறப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொன்றிற்கும் வால் இன்னது என்று கூறுங்காலத்தில் உபநிஷத்து இது இந்தக்கோசத்திற்கு ஆதாரம் என்றும் கூறுகிறது. இம்மாதிரி கூறி வருகையில் ஆனந்தமய

கோசங்கள்	தலை	வலச் சிறகு	இடச் சிறகு	உடல்	வால்	த்யான பலன்
அன்னமயம்	தலை	வலதுகை	இடதுகை	வயிறு	தொப்புளுக்குக் கீழ்ப்பாகம்	அன்னம் முதலிய விஷயங்களுக்குக் குறைவு வராது.
பிராணமயம்	பிராணன்	வியானன்	அபானன்	ஸமானன்	பூமி உதானன்	தீர்க்கஆயுஸ் உண்டாகும்.
மனோமயம்	யஜுஸ்	ருக்	ஸாமம்	பிராஹ்மணங்கள்	அதர்வ வேதம்	பயங்கள் நிவிர்த்தியாகும்.
விஞ்ஞான மயம்	சிரத்தை	நேர்மை	ஸத்யம்	யோகம்	மஹத்	கார்யஸித்தி உண்டாகும், பாபம் நீங்கும்.
ஆனந்தமயம்	பிரியம்	மோதம்	பிரமோதம்	ஆனந்தம்	பிரஹ்மம்	உண்மை விளங்கும் ஸ்திரத்வம் ஏற்படும்.

கோசத்திற்கு வரும்பொழுது பிரஹ்மமே ஆதாரம் என்று குறிக்கின்றது. இதனால் பிரஹ்மம் ஆனந்தமய கோசத்தைச் சேர்ந்ததெனச் சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். இதற்கும் அப்பாற்பட்டுக் கோசங்களை விட வேறானதாகப் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டு அதன் உருவமே இவ்வானந்தமய கோசத்தில் சொல்லப்பட்ட பிரஹ்மமாகிய வால், இது பிரபஞ்ச காரணம்; 'மனம் வாக்காகிய இவை எவ்வளவு சென்றுசென்று தோய்ந்தும் அளவிட முடியாது யத்னம் வீணாகி திரும்பிச் சோர்ந்து வரும்படியாக இருக்கும் ஓர் வஸ்துவுண்டு, அதுதான் பரம்பொருள்' என்ற உபநிஷத்திற்கேற்ப வேறு சிலர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். இதற்கேற்பவே இவ்வுபநிஷத்தும் கோசவிவரண முடிவில் 'பிரஹ்மத்திற்கு இருப்பு இல்லை என்று உணர்பவன் இருப்பு இல்லாதவனாவான். அது உண்டு என்றால் தான் ஒருவனுக்கு இருப்பு உண்டு' என்று கூறிப் பிரஹ்மத்தைத் தனித்திருப்பதாகவும் அதை உணர்த்துவதற்கே கோசங்களை விவரித்ததாகவும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.

எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாக இருப்பது பரம்பொருளாதலால் முற்கூறியவைகளை உணராதவன் இறந்தபின் பரமபதம் பெறுவனோ அல்லது உணர்ந்தவர்கள் மாத்திரம் பெறுவரோ? என்றகேள்வியை இவ்வுபநிஷத்து எடுத்துக் கொள்ளுகிறது. இதற்கு விடையாக பின்வரும் விஷயங்களைப் பிரஸ்தாபிக்கின்றது. பரம்பொருள், 'நான் அநேகமாக வேண்டும், நான் வெளிப்பட வேண்டும்' என்று இச்சித்துத் தவஞ்செய்தது' அதாவது ஊன்றி யோசித்தது, இதிலிருந்து ஸ்ருஷ்டி உண்டாயிற்று. ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டவைகளுள் பரம்பொருள் புகுந்து கொண்டது; இது தான் ஹ்ருதய குஹையுள் காணப்படுவது. இவ்வாறான தும் பரம்பொருள் ஸகலவித துவந்தவங்களுக்கும் காரணமாகிப் பிரபஞ்சமயமாயிற்று. இவ்வாறான பரம்பொருளே, ஸத்தியவஸ்து. ஆதியில் இப்பொழு திருப்பது போல ஒன்றும் இல்லாதிருந்தது. பரம்பொருள் தன்னாலேயே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டது. இதனால் இதற்கு ஸ்வயம்பு என்று பெயர் வந்தது. இதுவே ஸுகிருதம். இதுதான் ஸகல வஸ்துக்களின் ஸாரமும். இதை அடைந்தவர்கள் கிருதார்த்தர்கள். இவ்வித ஸாரமாயுள்ள ஆனந்தம் ஹிருதய குஹையில் இல்லாவிட்டால் எதுதான் இவ்வுலகில் தொழிற்படும்? யார்தான் உயிர் வாழ்வார்கள்? தோற்றமற்றதாயும், நிராதாரமாயும், எண்ண முடியாததாயும், தேஹ ஸம்பந்தமற்றதாயு முள்ள இந்த வஸ்துவில் ஞானி நிர்ப்பயமாக நிலைபெற்றால் அவன் பயம் நீங்கி விடுபடுவன். இதை உணராதவன் பேதபுத்தியால் பயத்திற்கு ஆளாகி வருந்துவான். இம்மாதிரியான பயத்தாலேயே காற்று வீசுகின்றது; ஸூர்யன் உதிக்கிறான்; அக்னி, இந்திரன், யமன் முதலியோர் தமதுதொழில்களை நடத்தி வருகின்றனர். இவ்வித பயத்திற்கும் காரணமான வஸ்து பரம்பொருளே.

இதில் ஞானிகள் அடையும் ஆனந்தத்தை இவ்வுபநிஷத் ஒருவாறு பின் வருமாறு அளவிட முயலுகின்றது. ஒரு யௌவன புருஷன் கற்றுத்தேர்ந்து, அதன்படி தவறாது நடந்து கொண்டு மனஉறுதி தேகபலம் உடையவனாகியும், ஏகசக்கிராதிபதியாயும் இருக்கிறான் என்று எண்ணிக்கொள்வோம்: அவனுக்கு உண்டாகும் ஆனந்தத்திற்கு மனுஷ்யானந்தம் என்று பெயரிட்டழைப்போம்.

100 மனுஷ்யானந்தம்	=1	மனுஷ்யகந்தர்வ ஆனந்தம்	
100 மனுஷ்யகந்தர்வ	=1	தேவகந்தர்வ	,,
100 தேவகந்தர்வ	=1	பிதிர்க்கள்	,,
100 பிதிர்க்கள்	=1	ஸ்வர்க்கதேவ	,,
100 ஸ்வர்க்க தேவ	=1	கர்மதேவ	,,
100 கர்மதேவ	=1	தேவ	,,
100 தேவ	=1	இந்திர	,,

100 இந்திர ஆனந்தம் =1 பிரஹஸ்பதி ஆனந்தம்
100 பிரஹஸ்பதி =1 பிரஜாபதி ,,
100 பிரஜாபதி =1 பிரஹ்ம ஹிரண்ய கர்ப

உலகப்பற்று நீங்கி வேதங்களை அப்பியாஸம் செய்து அதன்படி நடப்பவனுக்கு ஆனந்தம் வரவர மனுஷ்யானந்தத்திலிருந்து ஹிரண்ய கர்ப்பர் ஆனந்தம்வரையில் விருத்தியாகும். முற்கூறியபடி ஹ்ருதய குஹையில் காணப்படும் பொருளும் ஸூர்யனுள் இருப்பதும் ஒன்றே. இம்மாதிரி உணருபவன் கிரமமாக ஒவ்வொரு கோசமாக அநுபவித்துத் தாண்டி உள்ளிருக்கும் பரம்பொருளில் நிலைபெறுபவன். மனவாக்குக்கு எட்டாப் பிரஹ்மானந்தத்தை உணருபவன் எவனோ அவன் நிர்ப்பயனாகிறான். 'நான் என் தர்மத்தை நடத்தவில்லை! என்ன பாவம் செய்து விட்டேன்!' என்ற இவ்வித எண்ணங்களே அவன் மனத்தில் எழா. எல்லா விதத்துவந்தங்களும் பரம்பொருளே என்ற அநுபவம் அவனுக்குப் பிறக்கும். இதுவே உபநிஷத்.

III. பிருகுவல்லி.—முன்னர் பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை நன்கு விளக்கிப் பின்னர் உபநிஷத்து இந்தப்பாகத்தில் அதை அடையும்முறையைக் கற்பிக்கின்றது. வருணன்பிள்ளையாகிய பிருகு என்பவர் தம்தகப்பனாரை அடைந்து 'ஸ்வாமி, எனக்குப் பிரஹ்மத்தை உணர்த்தவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு அவர் பிள்ளையை நோக்கி, 'அன்னம், பிராணன், பார்த்தல், கேட்டல், மனம், வாக்கு ஆகிய இவைகள் எதிலிருந்து தோன்றி, எதில் நிலைபெற்று, எதில் முடிவில் ஒடுங்குகின்றனவோ அதுவே அறியத் தகுந்த பிரஹ்மம்' என்று சுருக்கிச்சொன்னார். உடனே பிருகு தபஸுக்குத் தொடங்கி முதலில் 'அன்னத்திலிருந்து எல்லாம் உண்டாகி, அதில் நிலைபெற்று, முடிவில் அதில் ஒடுங்குவதால் அதே பிரஹ்மம்' என்று உணர்ந்தார். இதை நன்றாக ஊன்றி நோக்கியதில் பிருகுவுக்கு ஸந்தேகம் உண்டாக, தகப்பனாரிடம் சென்று தன் ஸந்தேகத்தைத் தெரிவித்தார். அவர் 'விடாமல் தவம் செய் அதுவே பிரஹ்மம்' என்றார். இவ்வாறு அடிக்கடித்தூண்டப்பட்டுத்தவம் செய்துபிருகு முறையே பிராணன், மனம், விஞ்ஞானம், என்னும் இவைகளைப் பிரஹ்மமென மதித்து அவ்வவைகளிலிருந்து முன்னுள்ளவைகளுட்பட எல்லாம்தோன்றி, அவ்வகளில் நிலைபெற்று, அவைகளுள் அடங்குவதை அநுபவித்தறிந்து முடிவில் இவைகள் எல்லாவற்றின் ஸ்ருஷ்டி திதி ஸம்ஹாரம் என்பவற்றிற்கு இடனாக இருப்பது ஆனந்தமாம் பிரஹ்மம் என்று தீரத் தெளிந்தார். இவ்வாறு பிருகு உணர்ந்த பிரஹ்மம் பரமபதத்தில் நிலைபெற்றிருப்பது. இதை உணர்பவன் நிலைபெறுவான். இவனுக்கு எல்லாவிதச்சிறப்பும் உண்டாகும். இவன் எவ்வித ஆகாரத்தையும் வெறுக்கலாகாது.

கோசமூலமாக உள்ளிருக்கும் பிரஹ்மத்தை உணர முயலுபவர்கள், 'பிராணன் அன்னம், சரீரம் உண்பது, என்று உணர்ந்து எவ்வித ஆகாரத்தையும் நல்லது கெட்டது என்று பேதபுத்தியின்றி உண்ண வேண்டும். ஜலம் அன்னம், தேஜஸ்உண்பது, என்று உணர்ந்து ஆகாரங்களை விருத்தி செய்ய வேண்டும். பூமி அன்னம், ஆகாசம் உண்பது என்று உணர்ந்து வருபவர்களுக்கு இல்லை என்று கூறாது தங்கும் இடம் கொடுக்கவேண்டும். அன்னமும் அளிக்கவேண்டும். இவ்வாறு செய்வதனால் முமூக்ஷு மிகுந்த சிறப்பை அடைவான். முற்கூறிய ஒழுங்குப்படி இவன் நடக்கும் சிரத்தைக்கு ஏற்பவே இவனுக்குப் பலன் கிடைக்கும். இதன் பின்னர் இந்திரியங்களின் சக்தி ரூபமாகவும், வெளிப்பிரபஞ்ச விஷயங்களின் சிறப்பு ரூபமாகவும், ஆதாரமாகவும், பெரியதாகவும், எண்ண ரூபமாகவும், ஆராதனை ரூபமாகவும், பரவஸ்துவாகவும், ஸம்ஹாரகர்த்தாவாகவும், பிரஹ்மத்தைத் தியானஞ் செய்தால் அவனுக்கு அநேகவிதச்

சிறப்புகள் உண்டாகி முடிவில் ஆசையற்ற வனுகி மேலான ஸ்திதிக்கு வருவான்.

மனிதனுள் காணப்படும் பொருளும் பிரபஞ்சத்தில் (ஸூர்யனிடம்) காணப்படும் பொருளும் ஒன்றே. இதை உணர்ந்தவன் முறையே கோசங்களைத்தாண்டி நித்திய திருப்தனுகி 'நானே அன்னம்; அன்னம் உண்பவனும் நானே. நானே இவைகளைச் சேர்த்துவைப்பவன். நானே என்றும் இருந்து முதல் தோன்றியவன். தேவதைகளுக்கு முன்பு அழியாத் தன்மையாக விருந்தவன். கொடையாளிகளைக் காப்பவனும், கொடா முண்டர்களை விழுங்குபவனும் யானே. நான் எல்லாவற்றையும் அழிப்பவன். ஸூரியன் போலப்பிரகாசிப்பவன்' என்று ஆனந்த பரவசமாக மாறுதிருப்பன். இவ்வாறு உணர்பவன் பரமபதம் பெறுவன். இதுவே உபநிஷத்து.

இதன் பின்னர் விவேகபோதினி 2-ம் தொகுதி 7-ம் பகுதி 197-ம் பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஞானயக்ஞம் எடுத்து விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

இந்த உபநிஷத்தில் அநேக விஷயங்கள் மறைந்து கிடக்கின்றன. அவைகளுள் சில, 'ஸ்ருஷ்டி விஷயம், ஞானம் மோக்ஷ ஸாதனம், ஆனந்தத்தின் ஸ்வரூபம், ஆராதனு விஷயம் என்பவைகளே. உபநிஷத்துக்கள் முடிந்ததும் இவைகளை எடுத்து வெவ்வேருக ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்ப விவரிப்பாம்.

~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

பொருளிலும் இன்பத்திலும் பற்றுள்ளமனம்.-- பொருளிலும் இன்பத்திலும் பற்றுள்ள மனம் பாக்குக் காயிலுள்ள கொட்டையைப் போன்றது. காய் பழுக்காதவரையில் கொட்டை இரசத்தால் ஓட்டுடன் பற்றியிருக்கின்றது. காய் உலரின் கொட்டை ஓட்டினின்றும் பிரிந்து, ஆட்டினல் ஓட்டுள் ஆடுவதாய்த் தோன்றுகின்றது. அதேபோல் பொன்னிலும் காமத்திலும் பற்றெனும் ரசம் வற்றமாயின் மனிதனும் முக்தனுகின்றான்.

ஸ்ரீமத்வாசாரியர்

ஸ்ரீமத்வாசாரியர் என்பவர் உடுப்பி என்ற க்ஷேத்திரத்துக்கு அருகாமையில் உள்ள பஜகக்ஷேத்திரம் என்ற கிராமத்தில் ஸுமார் 750 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தவர். இவர் வாயுவினது அவதாரம் என்று இவர் சரித்திரங்கள் கூறும். இவர் தாய் வேதவதி, தந்தை மத்யகேஹர். இவர் இளமைப்பருவத்தில் மிகுந்த அற்புதமான திருவிளையாடல்கள் செய்தார். இவர் தகப்பனை ஓர் நாள் கடன்காரன் வந்து மறித்துக் கொள்ள அவர் மிகத்தத்தளிப்பதைக்கண்டு இவர் அவனை ஓர் புறம் அழைத்துச் சென்று அருகிலிருந்த புளியங்கொட்டைகளை வாரி அவன் கையில் போட்டார். உடனே அவைகள் அவனுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய தொகை யளவு பொன்னுகமாறின. அவன் இந்தச்சங்கதியை ஊரிலுள்ளாருக்குவெளியிட எல்லோரும் மிகுந்த ஆச்சரியத்தை யடைந்து இக்குழந்தையை ஓர்தெய்வீகக்குழந்தை என்று மதித்தனர். அநேக நாள் இக்குழந்தை காணுமற்போய் அதிவியப்பாக அகப்பட்டது. பின்னர் மத்வரது பால்யலீலைகள் சற்று ஏறக்குறைய ஸ்ரீ கிருஷ்ணரது பால்யலீலைகள் போல விளங்கும். இவர் தமது தகப்பனரிட மிருந்தும் கிராமத்திலிருந்த ஓர் ஆசாரியரிடமிருந்தும் கல்விகற்றார். எந்தக்காலத்திலும் இவர் அற்புதச் செயல்களைச் செய்வதுண்டு. இவர், தோழனது தீராத்தலைவலியைக் காதில் ஊதி உடனே தீர்த்தார். படிப்பு முடிந்த காலத்தில் இவர் தமது குருவுக்குக் கூட ஐதிரேய உபநிஷத்தின் ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்துத் தமது விஷ்ணு பக்தியின் சிறப்பைக் காட்டினர்.

இவருக்கு உபநயனமானபிறகுஓர்குருவைச் சென்று அடுத்தார். அதுமுதல் இவருக்கு ஸந்யாஸத்தில் இச்சை பிறந்தது. உடுப்பியிலேயே அச்யுதப்ரேக்ஷர் என்ற ஓர் ஆசாரியர் இவருக்
~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

குக் கிடைத்தார். அவரிடம் இவர் உபதேசம் பெற்று ஸந்யாஸம் வாங்கிக் கொள்வதாகத் தீர்மானித்தார். இவ்விஷயம் மத்ய கேஹருக்குத் தெரிந்ததும் பிள்ளையை வந்து பார்த்து, ஸந்யாஸம் வாங்கிக் கொள்ளலாகாதென்று புத்திமதி கூறினர். அதற்கு அவர் இசையாது பிடிவாத மாகவே இருந்தார். மத்ய கேஹர் தமக்குப் பிள்ளையிருந்தும் வயது காலத்தில் பயன் படாது போனதை வாய்விட்டுக் கூறி மிகவும் துக்கிக்க மத்வரது மனம் இளகி ''தம்பி பிறக்கும்வரை நான் ஸந்யாஸம் வாங்கிக் கொள்வதில்லை'' என்று வாக்களித்தார். அதற்கேற்பக் கொஞ்ச நாளில் தம்பியும் பிறந்தான். உடனே மத்வர் ஸந்யாஸம் வாங்கிக்கொள்ள தாயினிடம் உத்தரவுகேட்டு வெகு தர்க்கத்தின்பேரில் அவளிடமிருந்துஅநுமதிபெற்றுத்தமது குருவிடம் வந்து ஸந்யாஸம் வரித்துப் பூர்ண பிரஞ்ஞர் என்னும் பெயர் பூண்டார். இவ்வாறு பூண்டதும் உடனே இவர் தீர்த்தயாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில் அவர் தெற்கே சென்று விஷ்ணுமங்கலம் என்ற ஊரை அடைந்தார். அங்கு வாயு புத்திரனை வீமனைப் போல் பெருந்தீனிகள் தின்னமுடியும் என்றும் குறைந்த வஸ்துக்களை அதிகமாக்கும் திறன் உண்டென்றும் வெளிப்படுத்தினர். இக்காலத்திற்குள் இவருக்குச்சாஸ்திரவிஷய ஞானமும் அதைஎடுத்து விளக்குஞ்ஞானமும் தர்க்கத்தில் ஜயிக்கக்கூடிய ஞானமும் பூர்ணமாய் இவரிடம் ஏற்பட்டது. இவருக்குச் சுற்றிலுமிருந்த அத்வைத ஸித்தாந்தம் பொருத்தம் உள்ளது என்று படாமற்போக அவர் பொதுவாக அதைக்கண்டித்து வாதம் செய்துவந்தார். மற்றைய ஸித்தாந்தங்கள் யாவும் இவருக்கு ஒரு பொருட்டாகத் தோன்றவில்லை. இப்படி இவர் வாதம் செய்துகொண்டு திருவநந்தபுரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு அவர் அப்பொழுது இருந்த ஸ்ரீங்கேரி வித்யாசங்கரரை ஸந்திக்கும்படி நேர்ந்தது. அங்கு இவர்கள் இருவருக்கும் அரசன்முன்னிலையில் தர்க்கம் உண்டாகஒருவர்க்கொருவர் இளைக்காது வெகுகாலம் கக்ஷிப்பிரதிகக்ஷிகள் சொல்லிவந்தனர். இதில் ஒருவருக்கும் ஜயம் என்பது ஏற்படாது துவேஷம் மாத்திரம் ஸித்தித்தது. அன்று முதல் ஸ்ரீமத்வாசாரியர் அத்வைதத்தை எல்லையின்றி இகழ்ந்து பேசவும் அதை நிலைநிறுத்திய ஆதிசங்கரரை வாய் கூசாது குற்றங் கூறவும் கிளம்பிவிட்டார். ஸ்ரீமத்வர்யாத்திரைசெய்துகொண்டு இராமேசுவரம் வருங்கால் மறுபடியும் இவர்களுக்கு இம்மாதிரித்தர்க்கம் உண்டாகி மனஸ்தாபங்கள் முதிர்ந்தன. இதனல் இந்த யாத்திரை முடிந்து ஸ்ரீமத்வர் உடுப்பி வந்ததும் தாம் ஸித்தாந்தமாகக் கொண்டிருக்கும் துவைதத்திற்கு இசைய, பகவத்கீதைக்கு ஓர் வியாக்யானம் செய்தார். இதன் பின்னர் இவர் வடக்கு நோக்கி யாத்திரைசெய்யப் புறப்பட்டார்.

போகும்வழியில் இவருக்கு அநேக கஷ்டங்கள் நேர்ந்தன. இவைகளை எல்லாம் லக்ஷ்யம் செய்யாது இவர் நேரே ஹரித்வாரம் போய் அங்குக் கொஞ்சநாள் இருந்துவிட்டு அப்பால் பதரிகாச்ரமம் சென்று அங்கு ஓர் இடத்தில் தம் சிஷ்யர்களை யெல்லாம் நிறுத்திவிட்டுத்தாம் பாறை பாறையாகத் தாண்டி வெகு வேகமாக வேதவியாஸர் ஆச்ரமம் சென்று அங்கு அவரிடமிருந்து நேரே உபதேசம் பெற்றுப் பின்னர் பிரஹ்ம ஸூத்ரத்திற்கு வியாக்கியானம் செய்ததாக இவர் சரித்திரங்கள் கூறும். பின்னர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு வங்காள தேசம் போய் அங்குத் தமது மதத்தை ஸ்தாபித்துவிட்டு ஜகந்நாத க்ஷேத்திரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு வந்ததும் இவருக்கு முக்கியமான இரண்டு சிஷ்யர்கள் ஏற்பட்டனர்; அவர்களுக்கு முறையே ஸோபன்னபட்டர் என்றும், ஸாமிசாஸ்திரி என்றும் பெயர். இவர்கள் முதலில் ஸ்ரீமத்வரிடம் தர்க்கம் செய்ய வெகு விவா

தத்தின்பேரில், முதலில் ஸோபன்னபட்டரும், பின்னர் ஸாமி சாஸ்திரியும் இவருக்குச் சிஷ்யர்களானார்கள். அதில் ஸாமி சாஸ்திரி ஸந்யாஸம் பெற்றதும் அவருக்கு நரகரி தீர்த்தர் என்று பெயரிடப்பட்டது. ஸ்ரீ மத்வாசாரியர் தெற்கே புறப்பட்டதும் நரகரி தீர்த்தரும் கூடவே புறப்பட்டார். அப்பொழுது அவரை நோக்கி "நீர் கலிங்க தேசத்தில் பரோபகாரமாகக் கொஞ்சகாலத்தைக் கழித்து அந்த அரசனிடம் இருக்கும் மூலராமமூலஸீதா விக்ரஹங்களை உடுப்பியில் கொண்டுவந்து சேர்ப்பீர்" என உத்தரவளித்தார். குருவைப் பிரிய மனமில்லாதவராய் நரகரிதீர்த்தர் கலிங்கதேசத்திலேயே தங்கி விட்டார். அங்கிருந்த அரசன் சிறுவனாயிருந்ததால் அவன் தக்க பருவம் அடையும் வரை அவனுக்குப் பதிலாக நரகரிதீர்த்தரே அங்கு வெகுகாலம் ராஜ்யம் ஆளும்படி நேர்ந்தது. ஸோபன்னபட்டர், நரகரிதீர்த்தர் என்னும் இவர்களுடைய முயற்சியால் ஸ்ரீமத்வரது ஸித்தாந்தம் நன்றாகத் தெலுங்கு தேசங்களிலெல்லாம் வேர் ஊன்றியது.

மத்வர் உடுப்பி வந்ததும் அச்யுதப்ரேக்ஷர் என்ற தமது குருவுக்குத் தாம் வியாஸரிடம் கேட்ட அற்புத விஷயங்களையெல்லாம் சொல்லித் தமது ஸித்தாந்தத்திற்கு அவரை இசையும்படி செய்து தாம் எழுதிய ஸூத்ர பாஷ்யத்தையும் அவருக்குத் தெரிவித்தார். அவர் இவைகளை ஒப்புக்கொண்டு துவைத ஸித்தாந்தத்தை அநுஸரிக்கலாயினர். இந்த ஸித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றுபவர்கள் விஷ்ணுவினது ஆயுத முத்திரைகளை தேகத்தில் சூட்டிக்கொள்ள வேண்டும் என்று பின்னர் ஓர் நிபந்தனை செய்தார். அவ்வூரில் நாள்தோறும் எல்லோருக்கும் விடாது பகவத் விஷயங்களைப் பற்றி இவர் உபதேசித்து வந்தார். ஒரு நாள் இவர் ஸமுத்திர ஸ்நானத்துக்குப் போயிருக்கையில் இவருக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்பேரில் துவாதச ஸ்தோத்திரம் ஒன்று செய்யவேண்டும் என்ற பரபரப்பு உண்டாயிற்று. இந்தப் பரபரப்பின் மாதிரியால் அன்று உடுப்பியில் கிருஷ்ணபகவான் வந்து சேரப்போகிறார் என்னும் ஓர் வித எண்ணமும் உண்டாயிற்று. இவ்வெண்ணத்துடன் ஸ்நானம் செய்து பகவத்தியானம் செய்ய உட்கார்ந்தார். அப்பொழுது நடுவில் கண்ணைத்திறந்து நோக்கினர். உடனே எதிரில் துவாரகையிலிருந்து வந்துகொண்டிருந்த ஓர் கப்பல் தென்பட்டது. அது அலைகளின் வேகத்தால் கண்டபடி இழுக்கப்பட்டு வந்ததுபோல் தோற்றியது. அதில் இருப்பவர்கள் என்ன முயன்றும் அக்கப்பலைத் தடுத்து நடத்த முடியவில்லை. அக்கப்பலையும், கப்பல்காரர்களையும் காப்பாற்றத் தமது கையிலிருந்த சிறுதுண்டை ஸ்ரீமத்வர், கப்பலை அழைப்பதைப்போல், அசைத்தார். உடனே கப்பல் அபாயம் நீங்கிக் கரை வந்து சேர்ந்தது.

கப்பல் தலைவன் ஸந்தோஷம் அடைந்து மத்வரிடம் வந்து ஏதாவது கைம்மாறு பெற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று மிகவணக்கத்துடன் கேட்டுக்கொண்டான். உடனே மத்வர் கப்பலிலிருந்த பணம் முதலியவைகளைக் கவனியாது, "உங்கள் கப்பலில் இருக்கும் கோபிச் சந்தனக் கட்டிகளுள் பெரியவைகள் சிலவற்றைக் கொடுத்துவிடுங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் அவ்வாறு செய்ய கட்டிகளுள் பெரிதாயிருந்த ஒன்றைத் தமது அருகே கொண்டு வரச்சொன்னர். அக்கட்டி கீழே இறக்கியதும் இரண்டாகப் பிளந்து விழுந்தது. அதனுள்ளிருந்து அழகான சிறியதோர் கிருஷ்ண விக்ரஹம் மத்தும் கையுமாய்த் தோன்றியது. உடனே மத்வர் பக்திப் பரவசரானர். இந்த விக்ரஹத்தை உடுப்பிக்குக் கொண்டுபோய் ஓர் கோயில்கட்டி ஸ்தாபித்து அதில் பூஜாவிதிகளை ஏற்படுத்தி அவைகளை மிகுந்த சிரத்தையுடன் தாமே அநுஷ்டித்துவந்தார். அவர் காலம் முதல் இக்கோவில் மிகப் பிரபலமாயிருக்கிறது.

இதன் பின்னர் மத்வர் யாகங்களில் உயிர்ப் பிராணிகளைக் கொல்லக் கூடாதென்றும் அவைகட்குப் பதிலாக மாவால் செய்த உருவங்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்றும்ஏற்பாடுசெய்து யாகங்களைச்சீர்திருத் தினர். தாம் இல்லாத காலங்களிலும் தமக் குப் பிற்காலத்திலும் கிருஷ்ணன் பூஜை உடுப் பியில் தவறாது நடந்து வருவதற்காக எட்டு

மடங்கள் ஏற்படுத்திப் பூஜைசெய்யும் முறை மையும் ஏற்படுத்தினர். அம்மடங்கள் இக்கா லத்திலும் இருக்கின்றன. பூஜையும் தவறாது நடந்து வருகிறது.

இவ்வாறு உடுப்பியில் சீர்திருத்தங்கள் செய் துவிட்டு மத்வர் இரண்டாம்முறை பதரிகாச் ரமம் நோக்கிப் புறப்பட்டார். போகும் வழியில் ஓர் அரசன் தன் எதிரில் ஜனங்களை யெல்லாம் பொது நன்மைக்கு வேண்டிய வேலைகளைச் செய்வதில் கட்டாயப்படுத்தி வேலை வாங்கி வந்தான். மத்வரையும் அவன் அவ்வாறே செய்ய அவர் அவனைச் சற்று உற்றுநோக்கி வேலை செய்யும்படி ஏவினர். அரசன் மெய்ம் மறந்து வேலைசெய்யத் தொடங்க மத்வர் ஸம யம்பார்த்துச் சிஷ்யக் கூட்டங்களோடு தப்பித் துக்கொண்டு யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டார், வழியில்இவர் துருக்க ராஜாக்களைப் பார்க்க வேண்டி நேரிட அவர்களிடத்தில் துருக்கி லேயே பேசி அவர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தி அநேகவித அபாயங்களிலிருந்து தப்பித்துக் கொண்டார். முன்னர் சென்றபடி மறுபடியும் வியாஸரிடம் போய் எட்டு ஸாளிக்கிராமங்கள் பெற்று மஹாபாரத தாத்பர்ய நிர்ணயம் என்ற ஓர் நூலையும் செய்ய அனுமதி பெற்றுர் என்று அவர்சரித்திரங்கள்கூறும். அநேக வித அற் புதச் செயல்களைச் செய்துகொண்டும் துவைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்துக்கொண்டும் மத் வர் உடுப்பிவந்து சேர்ந்தார்.

மத்வர் இவ்வாறு ஜயம்பெற்றுத் தமது மதத் தைப் பரவச் செய்து வரும் காலத்தில் ஸ்ரீங் கேரி மடத்தில் அப்போதிருந்த பத்ம தீர்த்தர் என்பவருக்கு மத்வமதத்தை எப்படியாவது

பரவ ஒட்டாது தடுக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாயிற்று. இவருக்கு முன்னிருந்த ஆசாரியர் வித்யாசங்கரருக்கும் மத்வருக்கும் திருவனந்தபுரத்தில் நேர்ந்த மனஸ்தாபங்கள் இவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆதலால் மத்வ மதத்தைக் குற்றங்கூறிப்பிரஸங்கிக்க அநேகரை ஏற்படுத்தித் தாமும் மத்வரது மத விஷய புத்தகங்களைத் தந்திரமாகக் கொள்ளையிட ஏற்பாடு செய்தார். புத்தகங்கள் காணாமற் போனதும் மத்வர் அருகிலிருந்த ஜயஸிம்மன் என்ற அரசன் ஸஹாயத்தால் புத்தகங்களைப்பெற முயற்சித்தார். இதன் பின்பு இவர் விஷ்ணுமங்கலம் என்றவூரில் உபந்யாஸம் செய்துகொண்டிருக்கையில் திருவிக்கிரமர் என்ற ஓர் பெரியபண்டிதர் இவருக்குச் சிஷ்யராக ஏற்பட்டார். இங்குதான் ஜயஸிம்மனிடமிருந்து மத்வர் தமது புத்தகங்களை நேரிடப் பெற்றது. திருவிக்ரமர் மத்வருக்குச் சிஷ்யரானதும் அவரால் மத்வஸித்தாந்தம் மிகவும் பரவ அநேகர்கள் அதை அங்கீகரித்தனர். இவரது வேண்டுகோளின் பேரில் மத்வர் பிரஹ்ம ஸூத்திரத்திற்கு ஓர் விஸ்தார வியாக்யானம் செய்தார். இந்தத் திருவிக்ரமரது பிள்ளையாகிய நாராயணாசாரியர் பின்னர் மத்வரது சரித்திரத்தை மத்வ விஜயம் என்ற காவ்ய ரூபமாகச் செய்தார்.

இப்படியிருக்க, ஸ்ரீ மத்வரது தந்தையான மத்ய கேஹர் சாஸ்திர நெறி தவறாது ஒழுங்காக வாழ்ந்துவந்து முதிர்ந்த வயதில் பகவான் பாதாரவிந்தங்களைச் சேர்ந்தார். கொஞ்சநாளில் அவர் தாயும் அவள் கணவனைப் பின் தொடர்ந்தாள். மத்வரது தம்பி தாய் தகப்பனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக் கடன்களை ஒருவாறு செய்து மத்வர் இருக்குமிடம் வந்து ஸங்கதிகளை யெல்லாம் சொல்லித் தமக்கு ஸந்யாஸம் கொடுக்கவேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டார். இதைக் கேட்டதும் மத்வர், தம்பியை நோக்கி "இன்னும் செய்ய வேண்டிய கடன்களைச் செய்து முடி, நான்கு மாஸம் கழித்துப்பார்த்துக்கொள்வோம்" என்று உத்தரவளிக்க, தம்பியும் அவ்வாறேயிருந்தனர். நான்குமாதம் கழிந்ததும் மத்வரே பஜகக்ஷேத்திரம் சென்று தம்பிக்கு ஸந்யாஸம் கொடுத்து விஷ்ணு தீர்த்தர் என்ற பெயரையும் கொடுத்தார். பின்னர் இவரை உடுப்பியில் இருந்த எட்டு மடங்களுள் ஒன்றிற்கு அதிபதியாக்கினர்.

மத்வர் உலோகோபகாரமாக வாதம் செய்து வந்தார். அவர் தம்பியோ, ஸந்யாஸ முறைமைப்படி உலகினின்றும் ஒதுங்கி ஸந்யாஸ ஒழுங்கை எல்லோருக்கும் அனுஷ்டித்துக் காட்டினர். இதன் பின்னர் மத்வர் தென்கன்னடம், மைசூர் முதலிய இடங்களுக்கு யாத்திரையாகச் சென்று தாம் வாயுவினுடைய அம்சம் என்பதை தமது பலத்தின் சிறப்பு முதலியவைகளால் வெளிப்படுத்தினர். இந்த யாத்திரை முடிவில் நரகரிதீர்த்தர் கலிங்க தேசத்தில் வெகுகாலம் அரசாண்டு அரசனுக்குத் தகுந்த வயது வந்ததும் அவனிடம் ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து அவனிடமிருந்து ராமர், ஸீதை என்பவர்களுடைய விக்ரஹங்களைப் பரிசாகப் பெற்று உடுப்பி வந்து சேர்ந்தார். மத்வர் அவைகளை மிகுந்த பக்தியுடன் பெற்றுப் பூஜையில் சேர்த்துக் கொஞ்சநாள் ஆராதித்து வந்தார். இப்படியிருக்கையில் ஸுமார் 79-ம் வயதில் ஓர்நாள் பூஜை எல்லாம் முடித்துவிட்டு ஐதரேய உபநிஷத்தைத் தமது சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசம்செய்துகொண்டு ஸ்ரீமத்வர் பகவான் பாதாரவிந்தங்களை யடைந்தார்.

குடும்பிகள் மதோபதேசத்தைக் கவனியாதிருத்தல்.—ஜலமானது பாலத்தின் ஒரு பக்கத்துள் நுழைந்து மற்றொரு பக்கம் வெளிப்படுதல் போல மதோபதேசமும் குடும்பிகளின் காதொன்றன் நுழைந்து அவர்கள் மனத்துப்பதியாது மற்றொரு காதின் வழியாய் வெளியேறுகின்றது.

கல்லில் ஆணியை யடிப்பது கடினமாயும் மண்ணில் அடிப்பது சுலபமாயு மிருத்தல்போல, ஞானியின் உபதேசம் குடும்பிகள் மனத்தில் பதியாதும் பக்குவிகள் மனத்தில் வேரூன்றியும் விளங்குகின்றது.

பாடசாலைகளில் தோட்டம் அமைப்பதின் நோக்கமும் அமைக்க வேண்டிய முறையும்

SCHOOL GARDENING—OUR VIEWS AND METHODS

பூமியை யுழுதுண்பதும் பயிர் பச்சைகளை விவசாயஞ் செய்வதும் தோட்டம் வைத்துப் பயிர் செய்வதும் நாகரீகமடைந்த எந்நாட்டார்க்குந் தொன்றுதொட்டுத் தெரிந்துவரும் விஷயமே. நீர்வளமும்நிலவளமும் பொருந்திய இப்பரதகண்டத்தில் பெரும் பான்மையோர் வேளாண்மைத் தொழிலாலேயே ஜீவனஞ் செய்து வருகிறார்கள். ஆதலின் தோட்டம் அமைத்தலென்பது நமக்கெல்லாம் புதிய விஷயமன்று. விவசாயத்தையே முதன்மை யாகக்கொண்ட நமக்குத் தோட்டம் அமைத்தல் என்பதைக் குறித்து யாது புதியதாகச் சொல்லக்கூடுமென்று சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் அவ்வாறு நினைக்கக் கூடாது. ஏனெனில் தோட்டம் வைத்தல் நம்மவர்க்கு நூதனமன்றெனினும் பாடசாலைகளில் தோட்டவேலைசெய்தல் நவீன மானதே. படிப்பினும் பல நூலாராய்ச்சியினும் மேன்மையடைந்திருக்கும் மேற்றிசையோர் பயினும் மாணக்கர்களின் இயற்கைக் குணங்களைப் பரிசீலனஞ் செய்து அன்னோர் தன்மைக்கிணங்கும் வண்ணம் ஏற்படுத்தியிருக்கும் பாடசாலைகளில் தோட்டவேலை யென்பது முக்கியபாடங்களிலொன்றெனத் தெரிந்து அவ்வாறே அதனைத் தமது பள்ளிக்கூடங்களில் ஏற்படுத்தி யிருக்கிறார்கள். அதனால் பல நன்மைகள் ஏற்படுகின்றன வென்று மேனாட்டு வித்தியா நிபுணர்கள் கூறியிருக்கின்றமையால் அத்தகைய பிரயோஜனங்களை நமது சிறுவர்களும் அடைதற் பொருட்டு நமது பள்ளிகளினும் தோட்டமிருத்தல் வேண்டுமெனச் சில ஆண்டுகளாக வித்தியா கலாத் தலைவர்கள் கட்டளையிட்டிருக்கின்றனர். மாணவர் நன்கு தேர்ச்சியடைய வேண்டுமென்ற கருத்துடன் துரைத்தனத்தார் இப்பாடத்தினை நூதன பாடங்களிலொன்றாக விதித்தும்எப்படிப்பட்ட நன்மைகளைக்கொடுக்கக் கூடியதென்று தாமே ஆலோசனை செய்து பார்த்தறிந்து கொள்ளப் பிரியம், அவகாசம் என்பவை இல்லாமலும் தோட்டங்களையே வைத்து நடத்து முறைகளை யறிந்து பிறகுதாமே பள்ளியில் தோட்டம் வைத்து அதனாற் பயன் யாது எனக் கண்டுகொள்ளப் பொறுமை, ஊக்கம், பிரியம் என்னுமிவை இல்லாமலுமிருக்கிற உபாத்தியாயர்களிடம் தோட்டம் வைக்கவேண்டுமெனப் பன்முறைகூறியும்அநேகவிடங்களில் இன்னும் வைக்காம லிருப்பதுமன்றிப் பிள்ளைகளுக்குப் பாடஞ்சொல்லி வைக்கவேண்டுமோ தோட்ட வேலையிற் பழக்கவேண்டுமோவெனவும் கேட்கிறார்கள். இதனாலன்றோ சில பெற்றோர்களும் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு வீட்டில் விவசாயம் கற்பித்து இதற்காகப் பாடசாலைக்கனுப்புவானேனென்று கேட்க இடம் தருகிறது. இவர்கள் இவ்வாறு எண்ணுவதைக் குறித்து ஆச்சரியமேனும் வருத்தமேனும்அடையச்சற்றும் இடமில்லை. ஏனெனில் வெகுகாலமாய்ப் படிப்பென்பது இதுதானென்று ஒருவித அபிப்பிராயத்தை வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். நன்மை பயக்கக் கூடியதென நமக்கு நன்கு புலப்படும் விஷயங்களை நாம் எடுத்துக் கூறினும் தமது கொள்கைக்கு மாறுபாடாயிருத்தலின் அவர்கள் அவைகளை யேற்றுக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் விதிப்படி பாடசாலைகளில் உபாத்தியாயர்கள் கற்பிக்கவேண்டிய பாடங்களாகிய இலக்கிய இலக்கண எண்களுமே போதனை முறையெனச் சற்றுமறியாதவர்களாகையால் எப்படியாவது பிள்ளைகள் சில விஷயங்களைக் குரு

முன்னிலையிற் புத்தக மூலமாகவே கற்கவேண்டு மென்றே நினைக்கிறார்கள். தற்காலத்து ஆங்கிலப்புலவர்கள் இதற்குச்சற்று மொவ்வாத வழிகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பாலர்கள் முதலிற் புத்தகமின்றிச் சுற்றிலுமுள்ள தாவர சங்கமப் பொருள்களைப் பார்த்தும் அவைகளைப்பற்றிக் கேட்டும் தம் அனுபவத்தாலறிந்து கொள்ளுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவர்கள் உண்மையான அறிவிற் றேர்ச்சியடைகிறார்களென்றும், பின்னர் இயற்கையாகிய புத்தக வாயிலாலடையும் அறிவு நீடித்து நிற்கக்கூடியதும் உபயோகமானதுமான அறிவென்றும் அதுவே பிள்ளைகளுக்கு ஏற்பட்ட சரியான வழியென்றும் கூறியிருக்கின்றனர். இப்படிப்போதனை முறைகளில் வித்தியாசம் ஏற்பட்டிருப்பதால், தோட்டம் வைத்தலென்பது சர்க்கார் நிபந்தனைக்குப் பயந்து நடத்தும் பாடங்களிலொன்றா யிருக்கின்றதேயன்றி அதில் ஊக்கத்துடனும் உற்சாகத்துடனும் உபாத்தியாயர்களும் பிள்ளைகளும் வேலை செய்யும் பாடங்களிலொன்றாயில்லை. இக்குறைக்குக் காரணம் ஒன்றே. அஃதாவது தோட்டத்தாலடையக்கூடிய இலாபம் யாதென அறிந்துகொள்ளாமையும், அதை வைத்து நடத்துகிற முறையை அறிந்துகொள்ளாமையுமே. அப்படி அறிந்துகொண்டால் தாங்களே நன்கு உழைப்பார்கள். இனியாவது அறிந்து நன்கு உழைப்பார்களென்று நம்பிப் பாடசாலையில் தோட்டம் வைத்தலென்பதைக் குறித்துச் சில விஷயங்களைச் சொல்லுகிறேன்.

சிறுவர்களுக்குக் கல்வி புகட்டுவதின் நோக்கம் யாதென ஆராய்ந்து நோக்கின் அவை கீழே கூறும் விஷயங்கள்தானென்பது நன்கு புலப்படும். அவையாவன அறிதல், உணர்தல், தீர்மானித்தலெனும் மும்மனே சக்திகளையும் விருத்தி செய்வதும் பிறரிடத்தில் தாங்கள் நடப்பதெங்ஙனம் என்பதை யறிந்து கொள்வதும், தேகப்பயிற்சி யடைவதும், நன்மை தீமைகளைப் பகுத்தறிந்து நன்மையைக் கடைப்பிடித்துத் தீமையைத் தவிர்ப்பதும், சகலபொருள்களையும் ஆக்கி யழிக்கவல்ல இறைவனிடத்துப் பயபக்தியை விளைவிப்பதும், தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ள இயற்கைப் பொருள்களை நோக்கி ஆனந்திப்பதும், அழகிய வஸ்துக்களில் விருப்பும், அழகற்ற பண்டங்களில் வெறுப்புமுண்டாவதும் சுருங்கக்கூறின் தன் வயது வந்தவுடன் தான் உலகத்தில் நடந்துகொள்ளும் வழிகளை அறிந்துகொள்ளுவதுமே. இந்நன்மைகளெல்லாம் புத்தகம் படிப்பதால் மாத்திரம் வாராது. இவைகளின்நோக்கத்தைத் தோட்டவேலையால் பிள்ளைகள் அடைகிறார்கள். மேலும், கற்கும் சிறுவர் சிறுமிகளின் சுபாவங்களைக் கவனித்துப்பார்த்தால் பாலர்களனைவருக்கும் பொதுவான பல நன்மைகள் இருக்கின்றனவெனத் தெரியவரும். உதாரணமாக மண்ணில் விளையாடல், ஏதாவது வேலை செய்துக்கொண்டிருத்தல், தனது பொருள்களைப் போற்றல், தன் கையிற் கிடைத்தவற்றைப் பிரித்துப் பார்த்துப் பலவிதமாக அவைகளை மாற்றி அவைகளைக் குறித்துப் பல கேள்வி கேட்டல், அழகிய பண்டங்களில் ஆசைப்படுதல் என்னும் இவைகளைப்போன்ற அநேக முள்ளன. இத்தன்மைகளெல்லாம் தோட்டவேலை செய்வதால் விருத்தியடைகின்றன.

கையிற் பிரம்புகொண்டு படி படி யென அதட்டி, மிரட்டி நாள் முழுவதும் பள்ளிச் சிறையிலடைப்பதுமிகவும்விசனிக்கத்தக்கதே. பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பில் அவா உண்டாவதற்குப் பதிலாக வெறுப்பு உண்டாகிறது. அப்படியன்றிச் சுவடிகள் படித்த நேரம் போக மற்றநேரங்களில் விளையாடியோதோட்டத்தில் வேலைசெய்தோ தமது கை கால்களை நன்கு உபயோகித்துச் சந்தோஷமாய்ப் பல சங்கதிகளை அறிந்துகொண்டால் பாடசாலைக்குப் போக மிகுந்த பிரியமும் நூதனமான பல

விஷயங்களை அறிய அவாவும் உண்டாக இடமாகின்றது. பல செடிகளின் பெயரைத் தமது உபாத்தியாயர் சொல்லியோ அல்லது தெரிந்தபிள்ளைகள் கூறியோ அறிந்து கொண்டு அவைகளில் ஒன்றுக்கும் மற்றொன்றுக்குமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளைத் தாங்களே பார்த்து அறிவதால், ஞாபகம், ஆராய்ந்து நோக்குதல், கற்பனாசக்தி என்ற திறமைகள் விருத்தி யடைகின்றன. தோட்டங்களில் பாத்திகோலி நீர்பாய்ச்சி வேலை செய்வதால் சந்தோஷமாகத் தேகப்பயிற்சி உண்டாகின்றது. சிலசெடிகளைச் சிலபிள்ளைகள் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டால் அவர்கள் அவைகளைத் தமது பொருளாகக் கருதி மிக்க கவலையெடுத்து வளர்த்து குறித்த நேரங்களில் ஏற்பட்ட வேலைகளைப் பலன் கிடைக்கும் வரை மிக்க ஊக்கத்துடன் வேலைசெய்து தாம் பலன் அடைந்தவுடன் அளவிறந்த சந்தோஷமடைகிறார்கள். இப்படிப்பழக்குவதால் அவர்கள்செய்யும் ஒவ்வொரு வேலையிலும் பலனடைய விடாமுயற்சி, பொறுமை, சுத்தம், ஒற்றுமை, தயை, குறித்தகாலங்கடவாமை என்னும் பல குணங்கள் இன்றியமையாதவை யெனத் தாமே அறிந்து கொள்ளுகிறார்கள். பற்பல புற்பூண்டுகளை வைத்துவளர்த்தலால் வாசக புஸ்தகங்களிற் கூறியிருக்கும் சிலசங்கதிகளைத்தாமே பரீக்ஷா பூர்வமாக அறிந்துகொள்ளுகிறார்கள். அபூர்வமான செடிகளைக் கண்டும் விநோதமான பலவர்ணமுள்ள புஷ்பங்களைக் கண்ணுற்றும் கணக்கிலடங்காத தாவரசங்கமப்படைப்பினைப் பார்த்தும் கடவுளின் சர்வவல்லமையைக் குறித்து அச்சமும் ஆச்சரியமுமடைந்து அவர் மிக்க மேலானவர், அவர் சக்தி அபாரம், நாம் அவருக்கு மிக்க கடமைப்பட்டவர்கள், எக்காலும் கீழ்ப்படிந்து அவர் சட்டப்படி நடக்க வேண்டுமென்று தெய்வபக்தி உற்பத்தியாகின்றது. பலர்கூடி ஒருதோட்டத்தில் வேலைசெய்ய வேண்டியிருத்தலால் பிள்ளைகளுக்குள் ஐக்கியமும் ஒருவருக்கொருவர் உதவிசெய்யவேண்டுமென்ற எண்ணமும் தன் பொருள்போல் பிறர் பொருளைக் கருதவேண்டுமென்ற பழக்கமும் ஏற்படுகிறது. இவையன்றி ஒவ்வொரு பயிரையும் பயிர்செய்யவேண்டிய வழியையும் காலத்தையும் செடிகளின் உபயோகத்தையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். எட்டுச் சுரக்காயைக் காட்டிலும், தாமே பயிர்செய்து அடைந்த கொடிக்காய் எவ்வளவு உண்மையானது, உபயோகமானது, ருசியானது என்பன சொல்லாமலே விளங்கும்.

ஆனால் மேற்கூறிய நன்மைகளெல்லாம் ஒரு மாதம் அல்லது ஒரு வருஷம் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதால் ஏற்படாது. சரியாகச் சில வருஷங்கள் நடத்தினால் தான் உண்டாகும். தோட்டம் வைப்பதற்கு முன் அந்தந்த ஊரில் பொதுவாய்ப் பயிராகும் பொருள் யாதென்பதையும், இடவசதியையும், தண்ணீரின் சௌகரியத்தையும் கவனிக்கவேண்டும். பிள்ளைகள் அதிகமாயிருந்தால் ஒரு செடியை மாத்திரம் வைத்து வளர்ப்பதும் தண்ணீரில்லாத இடத்தில் பெருந்தோட்டத்தைப் பயிர் செய்யத் தொடங்குவதும் சீக்கிரத்தில் பயிர்செய்ய முடியாதவைகளைப் போட்டுப் பார்த்துக்கொண்டு காலங்கழிப்பதும் தவறானகாரியம். தோட்டத்திற்கு வேண்டிய இடம், கிணறு அல்லது குளம் பள்ளிக்கூடத்திற்குச் சமீபத்தி லிருக்க வேண்டும். இவைகளைக்குறித்துப் பொதுவான சட்டங்கள் சொல்லமுடியாது. இவையெல்லாம் இடம் பொருள் ஏவலென்ற சௌகரியத்திற்கும் பிள்ளைகளின் தொகைக்கும் தக்கவாறு அங்கங்கே உபாத்தியாயர்கள் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யவேண்டியது. தோட்டம் வைக்கவேண்டுமென்று தீர்மானித்தபிறகு சரியான இடத்தைக்குறித்துக்கொண்டு கூடியமட்டில் பெரிய பிள்ளைகளைக்கொண்டு முதலில் சிறிது கடினமான வேலைகளை வாங்கவேண்டும். தோட்டத்திற்குப் போவதற்கு முன்னர் உபாத்தியாயர்

ஒவ்வொருநாளும் செய்யப்போகிற வேலையைப் பற்றியும் அதற்கு உபயோகமான கருவிகளைப் பற்றியுஞ் சிறிது நேரம் பேசவேண்டும். திருஷ்டாந்தமாக முதல் நாள் வேலி போடுகிறதென்று வைத்துக்கொள்வோம். வேலியாலுள்ள உபயோகத்தையும் அதற்காக உபயோகிக்கப்படும் பலவித முட்செடிகளைப் பற்றியும் பேசலாம். பிறகு தங்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியதைவைத்துக்கொண்டு பெரியபிள்ளைகள் கட்டும்படிக்கும் சிறுவர்கள் அவர்களுக்கு வேண்டியவைகளை எடுத்துக் கொடுக்கும்படிக்கும் செய்யவேண்டும். இந்த வேலைகளெல்லாம் சீக்கிரம்முடியவேண்டுமென்றுஎண்ணிபிள்ளைகளை வெகுநேரம் வேலைசெய்யும்படி விடக்கூடாது. காலஅட்டவணையில் ஏற்பட்டிருக்கும் நேரத்தில் எவ்வளவு வேலை முடியுமோ அவ்வளவு தினந்தோறும்செய்தால் போதும். இந்தப்படி இரண்டு அல்லது மூன்று வாரங்கள் வேலை செய்தபிறகு பூமியை வெட்டிச் சதுரப்படுத்தச் செய்யவேண்டும். சதுரப் படுத்துவதற்கு வேண்டிய ஆயுதங்களைப் பற்றியும் சதுரப் படுத்துவதின் பிரயோசனங்களைப் பற்றியும் பேச வேண்டும். பிறகு பாத்திகள் கோலுவித்துப்பூமியைக்கொத்தும்படி சொல்ல வேண்டும். உழுவது எதற்காக என்பதைப் பற்றி அவர்களைக் கேட்டுப் பலவிதமான கலப்பைகளைப் பற்றிப் பேச வேண்டும்.

கூடுமானால் பலவித மண் கொண்டுவந்து தோட்டத்தில் போடுவித்து ஒவ்வொன்றிற்குமுள்ள வித்தியாசங்களை அறியும்படி செய்யவேண்டும். பிறகு எரு என்பதென்ன? எவ்வாறு எரு சேகரிப்பது? எந்த எரு எந்தப்பயிருக்குநல்லது? எனவிசாரித்துப் பிள்ளைகளைச் சிறிது சிறிதாகத் தோட்டத்திற்கு எரு கொண்டுவந்து போடச் சொல்லவேண்டும். பல வித்துக்களைக் காண்பித்துத் தெரியாதவற்றின் பெயரைச் சொல்லி அவைகளை அடிக்கடி பார்க்கும்படி செய்து ஒன்றுக்கொன்று பகுத்தறியும்படி பழக்கவேண்டும். எக்காலத்தில் எவ்விதை சுலபமாக முளைக்குமோ அக்காலத்தில் அவ்விதையைக் கொடுத்து அவர்களை விதைக்கும்படிசெய்து எந்தெந்த விடத்தில் எந்தெந்த வித்துபோடப்பட்டிருக்கிறதென்பதைஞாபகத்தில் வைக்கும்படி செய்து சரிவரத் தண்ணீர் பாய்ச்சச்செய்யவேண்டும். எப்போது முளை கொள்ளுகிறது என்பதை உற்று நோக்கும்படியும் ஒவ்வொன்றுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தையும், அவைகள் நாளுக்கு நாளடையும் மாறுபாடுகளையும் பகுத்தறியும்படியும் பழக்குவது அவசியம். களை பிடுங்குவதினாலுள்ள நன்மைகளையும் அவற்றை எவ்வாறு பிடுங்க வேண்டுமென்பதையும் அவர்களே அறிந்து கொள்ளும்படி முயலவேண்டும். இவ்வாறே ஒவ்வொரு செடி கொடியைப்பற்றிப் பேசித் தாங்கள் பார்க்கும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் பிறகு தாம் செய்த ஒவ்வொரு வேலையையும் ஒரு புஸ்தகத்தில் பதிவு செய்து வைத்துக் கொள்ளும்படி செய்யவேண்டும். இப்படித் தோட்டத்தில் வேலை செய்வதில் முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டியவை சிலவுள. அவை வருமாறு:—

1. தோட்டவேலைதானேயென்று உபாத்தியாயர்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பி விடக்கூடாது; அப்படிச் செய்தால் தோட்ட வேலையால் ஒருவித நன்மையுமுண்டாகாது.

2. பிள்ளைகள் ஒழுங்கீனமாயும் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டும் இருக்கக்கூடாது. அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வேலையைச் சரியாய் நடத்தும்படி பிள்ளைகளை நடத்தவேண்டும். பள்ளிக்கூடத்தில் எம்மாதிரி இருப்பார்களோ அம்மாதிரி நிலைமையில் சரிவர இருக்க வேண்டும்.

3. தோட்டத்தைச் சுத்தமாக வைக்கும்படி செய்யவேண்டும். எந்தெந்த விடங்களில் கருவிகளும் சாமான்களும் வைக்கவேண்டுமோ அந்தந்தவிடங்களில் ஒழுங்காக வைக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

4. பிள்ளைகள் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்யும்படியும், பிறகு தெரியாததைத் தெரிந்த பிள்ளைகளிடம் அறிந்து கொள்ளும்படியும் செய்தல் நன்று. பிள்ளைகள் தாமே பார்த்து அறிந்துகொள்ளக் கூடியவைகளை உபாத்தியா

யர் சொல்லாமல் தாமே கண்டு தெரிந்து கொள்ளும்படி தூண்டுவது நல்லது.

5. இயற்கைப் பாடத்தையும் வாசகபாடத்திலுள்ள அநேக விஷயங்களையும் தோட்டத்திலேயே கற்பிக்கவேண்டியது.

6. பிள்ளைகள் நெடுநேரம் வேலைசெய்து தளர்ச்சியும் வெறுப்பும் உண்டாகாதபடி உற்சாகமாக வேலை செய்ய ஜாக்கிரதையுடன் கவனித்தல் மிகவும் அவசியமானது.

7. தோட்டத்தில் ஒரேவித செடியையோ அநேகவித காய்கறி செடிகளையோ பயிர் செய்யாமல் பலவித பயிர்கள், கனிவர்க்கங்கள், அலங்காரமான புஷ்பச்செடிகள், புல் பூண்டுகள் என்னுமிவைகளைப் பயிர் செய்ய முயல்க.

8. முக்கியமாய் கவனிக்க வேண்டியது ஒன்றுண்டு. பயிர்செய்வதிலிருந்து வரும் பலனை உபாத்தியாயர் எடுத்துக்கொண்டு போய்விடக்கூடாது. தாம் பிரயாசைப்பட்டு வேலை செய்து பயிர்செய்தவைகளைத் தாம் அடையும்படியாகவும், அந்தப்புஷ்பிக்கும் பூக்களைக்கொண்டு பாடசாலையை அலங்கரிக்கும்படியாகவும் பிள்ளைகளைச் செய்தால் தான் அவர்கள் சந்தோஷத்துடனும் மிகுந்த அவாவுடனும் வேலை செய்வார்கள்.

9. ஒவ்வொரு வருஷமும் புதியதாகப் பயிர் செய்யும்பொருட்டு வித்துக்களை விலைக்கு வாங்கலும் பிறரிடமிருந்து சேகரித்தலும் கூடாது. ஆதலால் அந்தந்த வருஷப்பலனில் உண்டாகும் வித்துக்களில் மிகுந்த சிறந்தவைகள் இன்னதென்பதை பிள்ளைகளைக் கண்டறியும்படி செய்து அவைகள் அடுத்த வருஷம் உபயோகமாகும் வண்ணம் பத்திரமாய்க் காப்பாற்றிவைக்கவேண்டிய ஏற்பாடும் செய்ய வேண்டியது.

10. தோட்டவேலை நடக்கும்பொழுதே தங்கள் தங்கள் ஊரில் குடியானவர்கள் பயிர் செய்யும் மாதிரிக்கும் தாங்கள் பயிர் செய்யும் விதத்திற்குமுள்ள வித்தியாசங்களைப் பார்த்துவந்து சொல்லும்படியாகத் தூண்டவேண்டும்.

மேற் கூறியபடி தோட்டம் வைத்து நடத்தினால் அளவிறந்த நன்மைகள் உண்டாகுமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

S. KRISHNASWAMI, B.A., L.T.

ஸன்மார்க்கங்கள்

இராஜாங்கமுறை சம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றிய பிரதம கொள்கைகள்

CIVICS ELEMENTARY PRINCIPLES

பிரஜைகளைத் தக்கவர்களாக ஆக்கவேண்டுமென்பதே துரைத்தன சம்பந்தமான கற்பனைகளின் நோக்கம்.

இராஜாங்கமுறை அதாவது (Civics) ஸிவிக்ஸ் என்னும் ஆங்கிலேய (English) பதம் நகரவாஸி என்று பொருள்தரும் ஸிவிக்ஸ் என்னும் லாத்தின் (Latin) பதத்திலிருந்து வந்தது.

என் அருமைக் குழந்தைகாள்! நீங்கள் வரவரப் பெரியவர்களாகிறீர்கள். உங்கள் பெற்றோர்கள் நாளடைவில் காலஞ்சென்று சமாதியில் அமைதியை அடைவார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களின் ஸ்தானங்களை வகிக்க அருகராவீர்களா? குழந்தைப் பருவமுதல் நல்ல பிரஜைகளாகத் தயாராகி வந்திருக்கும் பக்ஷத்தில் அவ்வாறு ஆவீர்கள்.

2. நற்பிரஜை என்பவன் யார்? எவன் ஒருவன் தன் தேசத்தை அபிமானித்துத் தன் அரசினரை மரியாதையாய் மதித்துத் தனக்குரிய பாத்தியங்களைத் தெரிந்துகொண்டு, தன்னைப்போன்ற பிரஜைகளிடத்தில் தன் கடமைகளைப் பூர்த்தியாகச் செய்து வருகிறானோ அவன் தான் நல்ல பிரஜை.

ஒவ்வொரு தேச சரித்திரத்திலும் நற்பிரஜைகளுக்கு உதாரணங்கள் விசேஷமாய்க் காணப்படுகின்றன. தங்கள் இலாபநஷ்டத்தை எதிர்பார்க்காமலும், சுய ஊக்கத்தோடு சுய நன்மையைப் பாராட்டாமலும் சுதேச நன்மைக்காக அவர்கள் உழைத்தார்களென்றும்

சமயம் வந்தபோது தங்கள் இராஜாக்களுக்காக உயிரை விட்டார்களென்றும், தங்களைப்போலவே பிறரையும் நேசித்தார்களென்றும், நாட்டைக் கொடுங்கோன்மையிலிருந்து காக்க மிகவும் பிரயாசைப்பட்டார்களென்றும் தெரியவருகிறது.

நாம் பிறந்து வளர்கிற தாய் பூமியாகிய இந்து தேசத்தின் பலமும் க்ஷேமமும் இந்துக்களுடைய ஒற்றுமை, நேசம், சுயநயம் பாராட்டாமை ஆகிய இவற்றின் தன்மையைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று சரித்திரம் நமக்குக் கற்பிக்கிறது. "நாம் யாவரும் ஒருவனே, ஒருவனே யாவரும்" என்பது நமது கொள்கையா யிருக்கவேண்டும். ஆகையினால் நேசத்தோடும், ஜாக்கிரதையோடும், நமது சரித்திரத்தைப் படித்து, பூர்வீக ஆரியர் வம்சக்குழைந்தைகள் என்று சொல்லப் பாத்திரவான்களாக முயலல் வேண்டும்.

3. எது நியாயமோ அதுதான் சரி; சரியானதை நன்கு மதிப்பதே கடமையாம். இன்னது சரி, இன்னது தப்பு என்னும் உணர்ச்சி அல்லது பகுத்தறிவை சுவாமி நமக்குத் தந்திருக்கிறார். பிறர் உனக்குத் தீங்குசெய்வதை நீ விரும்பாததினாலே, நீயும் உன் அயலாருக்கு யாதொருதப்பும் செய்யக்கூடாது. அப்படிக்கில்லாமல் உனக்குப் பிறன் நன்மை செய்ய வேண்டுமென்று நீ விரும்புவதினாலே நீயும் பிறனுக்கு நன்மையே செய்யவேண்டும். கடமை தவறின் நியாயமில்லை. நீதி தப்பின் கடமையில்லையாம். நியாயமும்கடமையும் ஒரே நாணயத்தின் இருபக்கங்களாம். இது எனது உரிமை இது எனது பாத்தியம் என்றெப்போதும் சொல்லாதே. ஆனால் உன் கடமையை யோஜித்து அதை நிறைவேற்று.

4. மனிதன் எல்லா ஜனங்களோடும் சேர்ந்து வசிக்க வேண்டுமென்பதுதான் கடவுளின் நோக்கம். புத்தி யூகத்தினாலும், அனுபோகத்தினாலும் இவ்விஷயம் உண்மை யென்று புலப்படும். நமது குழந்தைகளைத் தாய்தகப்பன்மார்கள், மற்ற பிராணிகளைப்போல், பிறந்த பிற்பாடு சம்ரக்ஷிக்காமல் விட்டு விடும் பக்ஷத்தில் நமது சிறுவர்கள் வளர்ந்துவரக் கூடுமோ? மேலும் ஒரு மனிதன் தனக்கு வேண்டிய யாவையும் பிறர் உதவியில்லாமல் எவ்வாறு சேகரித்துக் கொள்ளக்கூடும். திடீரென்று ஒருவனை ஜனங்களில்லாத நடுக்காட்டிலோ, தீவிலோ கொண்டு போய் விட்டால் என்ன கஷ்டப் படுவான்? தற்செயலாய் ஒருமனிதனைக் கண்டால் எவ்வளவு சந்தோஷப்படுவான்?

அமெரிக்கா, ஆபிரிக்கா, ஓஷியானியா, ஆகிய இவ்விடங்களில் காணப்படும் நாகரீகமற்ற காட்டு மிராண்டிகள் முற்காலத்திலும் கும்பலாகச் சேர்ந்து வசித்துவந்தார்கள். இன்னமும் கும்பலாகவே வசிக்கிறார்கள். இதனால் மனிதனைக் கடவுள் தனித்து வாழ சிருஷ்டிக்கவில்லையென்று விளங்குகிறது.

ஒரு ஜன சமூகத்திற்கு விதிகளும் ஒழுங்கான ஏற்பாடுகளும் வேண்டும். பந்தாட்டம் கால் பந்து (Foot-ball) முதலிய சில விளையாட்டுகளுக்காக நீங்கள் ஒன்று சேர்வதாக வைத்துக்கொள்வோம். முன்னர் அவ்விளையாட்டிற்கு வேண்டிய சில நிபந்தனைகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கிறீர்கள். ஒருவனைத் தலைவனாக ஏற்பாடு பண்ணுகிறீர்கள். எவன் அவ்விதிகளை மீறி நடந்தாலும் அவனை மோசக்காரனைப் பாவித்துச் சரியானபடி தண்டிக்கிறீர்கள். ஒரு குடும்பத்தில் குழந்தைகள் கீழ்ப்படிந்து நடக்கத் தாய் தந்தையர்கள் சில விதிகளை யேற்பாடு பண்ணுகிறார்கள். விதிகளை மீறி நடந்தவர்களைத் தண்டிக்கிறார்கள். ஒரு காட்டுச்சாதியாருக்கும், நாகரீகமடைந்த வகுப்பினருக்கும்விதிகளும், அவ்விதிகளை அமுலுக்குக்கொண்டுவர தலைவர்களும் வேண்டும். அவ்வாறில்லாவிட்டால் எல்லாம் ஒழுங்கு தவறி ஒரேகுழப்பமாகும். வலியவர்கள் எளியவர்களை வருத்துவார்கள். கபடிகள் பேதைகளை

ஏமாற்றுவார்கள். உரிமைகளும் கடமைகளும் ஒழிந்துபோம். முரட்டுத்தனமே வியாபிக்கும். ஒழுங்கான ஏற்பாட்டோடு கூடிய கூட்டம் என்னவென்றால் அதன் அங்கத்தினர்கள் அதாவது அதில் சேர்ந்த பிரதி நபர்களும் குடும்பத்தார்களும் அமுல் அதிகாரிகளின் விதிகளுக்கும், உத்தரவுகளுக்கும் கீழ்ப்படிந்து நடப்பதே யாம்.

6. பொதுவான விதிகளையும் ஒழுங்கான ஏற்பாடுகளையும் வகித்துள்ள ஒரு ஜாதியாரே ஒரு இராச்சியமாகும். இராச்சிய முழுமைக்கும் பொதுவான விதியே சட்டம். திருஷ்டாந்தமாக இங்கிலாந்து, ஜெர்மெனி, ஸ்விட் லாந்து, பிரான்சு, இத்தாலி, இந்தியா என்னும் இவைகள் இராச்சியங்களாம். இவைகளில் ஒவ்வொரு தேசத்திற்கும் பிரத்தியேகமான சட்டங்கள் உண்டு. அவை மற்றத்தேச ஜனங்களைக் கட்டுப் படுத்தா. மேலும் ஒவ்வொன்றிற்கும் தனித்தனி அரசர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் அதிகாரம் தங்கள் இராஜ்யத்தின் வெளியே செல்லாது.

7. இராஜாங்க முறை நூலானது முதலில் நமக்கு நல்ல ஒழுங்குடன் ஏற்படும் எல்லாச் சங்கத்திற்கும் ஆதரவாயிருக்க வேண்டிய பொதுவான விதிகளைப் போதிக்கின்றது. பூகோள சாஸ்திரம் எப்படிக் கற்பிக்கப்படுகிறதோ, அப்படியேதான் இராஜாங்க முறை நூலும். மிகச் சிறிய குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் சொந்த ஊரைப் பற்றியும் சுற்றுப்புற இடங்களைப் பற்றியும் பூமி சாஸ்திரம் போதிக்கிறோம். அவர்களுக்குத் தகுந்த வயசு வந்து கொஞ்சம் அதிகமாகத் தெரிந்து கொள்ளச் சக்தி உண்டானதும் பூமி உருவம், சமுத்திரங்கள், கண்டங்கள், முக்கிய ஆறுகள், மலைத் தொடர்கள், அதிக முக்கியமான நாடுகள் ஆகிய இவைகளைப்பற்றிப் போதிக்கிறோம். பூமியின்மேல் நமது தேசத்தின் இருப்பிடமும் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். கடைசியில் அவர்கள் தாய்பூமியைப்பற்றிய பூமிசாஸ்திரத்தை விஸ்தாரமாய் அவர்களுக்கு நன்மையுண்டாகும்படி போதிக்கின்றோம்.

அருமைக்குழந்தைகளே! இமே நான் சொல்வதும் அம்மாதிரியே. தாய் பூமி, அரசாள்பவன், யூனியன் சங்கங்கள், பஞ்சாயத்து சபைகள், தாலூகா போர்டுகள், மியுனிஸிபல் சங்கங்கள், சுய அரசாக்ஷி, ஆகிய இவற்றின் சரியான பொருளை நீங்கள் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியபோது, சுதேச, அந்நிய தேச ஆளுகைக்கு அவசியமான ஏற்பாடுகளைப் படிக்கும் சக்தி உங்களுக்கு உண்டாகும். நீங்கள் எந்நாட்டில் ஜனிக்கவேண்டுமென்பது கடவுளின் சித்தமோ அந்நாட்டை எவ்வளவு அதிகமாய் நேசிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்களென்றும், உங்களுடைய தேசத்திற்குத் தகுதியாக உங்கள் அக்கம்பக்கங்களில் வசிப்பவர்கள், அரசன், கடவுள் என்னும் இவர்கள் விஷயமாக உங்களால் கூடியதைச் செய்வது எவ்வளவு பொறுப்பாகு மென்றும் பூரணமாய் அனுபோகத்தினால் அறிவீர்கள்.

கள்ளு

என்னைக்குடித்தவர்கள் என்னைப் புகழ்ந்து [கொண்டாடிப்
பித்தம் பிடித்தவர்போல் பேசாதும் பேசிவோர்
மானிடர்க்குள் நான்புகுந்து மாருட்டம் செய்து [வைப்பேன்
சண்டைகளுமென்னாலே சவுரியமுமென்னாலே
ஆண்மைகளுமென்னாலே அடிதடிகளென்னாலே
குத்துவெட்டுமென்னாலே குடிகெடுவது மென்னாலே
கீழ்விழுந்துமேல்புரண்டு கிடப்பதுவுமென்னாலே
கச்சேரிகோர்ட்டுகளைக் கண்டறிவதுமென்னாலே
பெண்பிள்ளைதாலிவிற்றுப் பேர்கெடுவது [மென்னாலே
அழியாதசெல்வங்களை அழிப்பதுவுமென்னாலே
குறையாத செல்வங்களைக் குறைப்பதுவு [மென்னாலே
காணிவிற்பதுமென்னாலேகடன்படுவதுமென்னாலே
பூமிவிற்பதுமென்னாலே புண்படுவதுமென்னாலே
சபையிலுள்ளபேர்களெல்லாந் தலைகுனிவது [மென்னாலே
கொற்றவரும்மாதர்களுங் குணங்கெடுவது [மென்னாலே
மன்னர்களும் மாதர்களும் மனமழிவது மென்னாலே
சீச்சீயென்பதுமென்னாலே சீரழிவதுமென்னாலே
போபோவென்பதுமென்னாலே பொல்லாங்காவது [மென்னாலே
என்னுடையகெடுதிகளை எல்லாம் சொல்லப் [புகுந்தால்
எண்ணித்தொலையாது எட்டிலுமேயடங்காது
சொன்னசொல்லைக்கேட்டுநீரும் சுகம்பெறவே [வழிதேடும்
இல்லையென்றால் ஏமாந்து இழுக்கடைவீர்இதுநிசமே.

சூதாடல்
GAMBLING

சூதாடலாவது வஞ்சகத்தால் பிறர் பொருளை அபகரிக்க எண்ணங்கொண்ட கீழ் மக்கள் ஆடும் ஆட்டம். இது, முற்காலத்தில் வட்டு, கவறு, சதுரங்கம் என்னும் பகுப்பினை யுடையதாயிருந்தது. தற்காலத்திலோ அது, அவற்றோடு சீட்டு, உண்டையுருட்டல், சிங்கப் பொட்டு முதலிய பலவித பகுதிகளை யுடையதாயிருக்கின்றது. கேட்டிற்கு வித்தாய சூதானது பண்டைக்காலத்தில் அரசர்களாலும் செல்வர்களாலும் ஆடப்பட்டு வந்தது. நாகரீகம் முதிர்ந்திருப்பதாக மதிக்கும் இக்காலத்திலோ செல்வராலும் தரித்திரராலும், அறிவுள்ளோராலும் அறிவில்லோராலும் ஆடப்பட்டு வருகின்றது. இது தருமத்திற்கும், பொருளுக்கும், இன்பத்திற்கும், வீட்டிற்கும் இடையூறுயுள்ள ஆட்டம். இவ்வாட்டத்தில் தமக்கு அவகாசமாயுள்ள நேரத்தைக் கழிக்க எண்ணி வேடிக்கையாக ஆடவழைப்பவர்போல் சூதில் வல்ல சூதர் செல்வர்களை ஆடவழைத்து,

> "முற்சூது தாந்தோற்று
> முதற்பணைய மவர்கொள்ளப்,
> பிற்சூது பலமுறையும்
> வென்று பெரும்பொருளாக்கி"

என்ற அருண்மொழித்தேவர் திருவாக்கிற்கேற்ப முதலாட்டத்தில் தோற்பவர்போல் தோற்றுத் தம்முடன் ஆடுவார்க்கு இன்பமூட்டுவர். முதலில், சூதாட்டத்தில் வென்று பெறும் பொருள், இரையால் மறைந்த தூண்டிலிரும்பினை இரையென்று கருதி மீன் விழுங்கினாற்போலச் சூதர் சூதாட்டத்திலிருந்து நீங்காதிருக்கும்பொருட்டு இட்ட ஒரு தளையாகி, மற்றைத் தொழில்களையெல்லாம் கெடுத்துப் பின்னர்ப் பெருந்துன்பத்தையும் துயரத்தையும் தாராநிற்கும். சூது துயரத்தைத் தவறாது தருதலைத் தெரிவிக்கவே ஔவைப்பிராட்டியும், "சூதும் வாதும் வேதனை செய்யும்" எனக்கூறினர். ஆதலால் எவரும் சூதாடலாகாது. மேலும் இவ்வாடலில் வெல்ல வல்லமையிருந்தாலும் ஆடல் தக்கதன்று. ஆடினால் ஒன்றை முன்பெற்று இன்னும் பெறுவோம் பெறுவோம் என்னும் கருத்தால் நூற்றினையிழந்து வறியவராவர். இதற்குச் சான்றாகச் சகலகலையு முணர்ந்து அறத்தின் வழிநின்ற தருமபுத்திரர் என்னும் மன்னர் பெருமான் இருந்ததாக அறநூல்கள் முறையிடும்.

பாண்டு புத்திரராகிய அம்மன்னர் கோன் அரசர்களை வென்று இராசசூயயாகஞ்செய்து முடித்துத்தன்சகோதரர்களுடன் அரசு புரிந்து கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்து நயனமிலாத் திருதராட்டிரன் புதல்வனாகிய துரியோதனன் மறுமைக்கும் இம்மைக்கும் உறுப்புகளாகிய அறத்தையும் செல்வத்தையும் வேண்டாதான் என்றுசொல்லப்படத் தருமருடைய செல்வத்தைக்கண்டு களிக்காமல் பொறாமையைச் செய்துதன்மாமனாகிய சகுனியோடு அவர்பொருளை அபகரிக்குந்திறத்தைப் பற்றி விசாரங்கொண்டு விசாரிக்கையில் அவன்

> "இப்பிறப் பொழிய வின்ன மேழெழு பிறப்பி னாலு
> மெய்ப்பிறப் பற்ற நீதித் தருமனை வெல்ல மாட் [டோம்
> ஒப்பறப் பணைத்த தோளா யுபாயமெங் கேனு [மொன்றால்
> தப்பறச்சூது கொண்டு சதிப்பதே கருமம்..."

என்று கூற, அரவக் கொடியோன் 'புன் பெருஞ் சூதுகொண்டு பொருவதே புந்தி' எனக்கொண்டு விதுரரை யனுப்பித் தருமரைத் தருவிக்குமாறு தன் தாதையாகிய விழியிலாவேந்தற்கு உணர்த்தினன். விழியிலா வேந்தன், தன்னைவந்து காணுமாறு தருமருக்கு ஓலையொன்றெழுதி அதனை விதுரர் கையிற் கொடுத்து அவரைப் பாண்டவர் நகர்க்குப் போக்கினன். அவர் பாண்டவர்நகரஞ்சேர்ந்து தருமரைக் கண்டு வேந்தன் திருமுகத்தைக்

கொடுத்தனர். முரசக்கொடியுடைத் தருமர் திருமுகத்தை விதிப்படி வாங்கி வாசித்து வேந்தன் தன்னை யழைக்குங்காரணத்தை நீதி வழுவா நெறியுடைச் சிறிய தந்தையாகிய விதுரரிடம் கேட்டறிந்தனர். கேட்டறிந்த தருமர்

"அடியு மாண்மையும் வலிமையுஞ்
சேனையு மழகும்வென் றியுந்தத்தங்
குடியு மானமுஞ் செல்வமும்
பெருமையுங் குலமுமின் பமுந்தேகம்
படியு மாமறை யொழுக்கமும்
புகழுமுன் பயின்றகல் வியுஞ்சேர
மடியு மான்மதி யுணர்ந்தவர்
சூதின்மேல் வைப்பரோ மனம்வையார்."

"குழக ராயின மடந்தையர்க்
குருகுவோர் குறிப்பிலா மையினாலும்
பழகு வார்மிகச் சிந்தைநோய்
தாங்களே படுக்குமா றுணராமல்
அழகு பேறி வாகவே
கொண்டவ ரறத்தொழில் புரியாமற்
கழக மாடவும் பெறுவரோ
விதனினுங் கள்ளுண வினிதன்றே."

"மேத கத்தெரி ஞானநூற்
புலவரும் வேத்துநூ லறிந்தோரும்
பாத கத்திலொன் றென்னவே
முன்னமே பலபடப் பழித்திட்டார்"
(பாரதம்-சூதுபோர்ச் சருக்கம்)

என அறத் துறைகளை யெல்லாம் நினைத்துத் துக்கித்தனர். இவ்வாறு துக்கித்தாராயினும் காவலன் ஏவலை மறுக்க மனங் கொள்ளாராகித் தான் தன் சகோதரருடன் ஐம்பூதங்களும் நிகரென்னவும், ஐந்து காவும் பொருவென்னவும், ஐம்பணி முடியும் நேரென்னவும், ஐந்து வாளியு முறழ் வென்னவும், ஐந்து வேள்வியு மொப்பென்னவும், ஐந்து வாசமுந்தரமென்னவும், ஐவராக ஐந்துதேர்மேற்கொண்டுசென்று துரியோதன னுடைய நகரஞ் சேர்ந்தனர். சேர்ந்த ஐவரும் மூத்த தாதை, மூதாதை முதலினரைக்கண்டு பணிந்து மாசுணக் கொடியோனாகிய கொடியோன் சபைக்கேகி அவனையுங்கண்டு அவனுடன் சரியாசனத் தமர்ந்திருக்கையில் சகுனியென்பான் தருமரை நோக்கி "ஆய வென்றியைய னில்லி லமுத மன்ன போனகம், போயருந்து மளவு மிங்கிருந்து போது போகவே நீயுமின்று சூதுகொண்டு நிகழ் விலாச மயிர் விரோ?" என்று வினவினன். அவ்வினாவிற்குத் தருமர்

"மீதெடுத்த வஞ்சராகி
வெகுளிசெய்தல் பிறர்பெருங்
கோதெடுத் துரைத்தனம்பு
கொண்டயிர்த்தல் கொடியவெஞ்
சூதெடுத்து விழைதலுற்ற
சூள்பிழைத்த லின்னவே
தீதெடுத்த நூலின்முன்பு
தீயவென்று செப்பினர்"

எனத்தருமநூல்விதியினை யெடுத்துக்காட்டி அவன் வேண்டுகோளை மறுத்தனர். மறுத்தும் விடானாகிக் கொண்ட கருமத்தில் கண்ணாயிருந்து அவரைப் பலவிதத்தால் மயக்கிச் சூதாடுவித்தனன். 'ஒன்றெய்தி நூறிழக்கும்" என்ற பொய்யாமொழி பொய்க்காதபடி தருமர் முதலில் மாமனை வென்று பின்னர் நூற்றுக்கணக்காய பொன்னினை யிழந்தனர். நூற்றுக் கணக்காய பொன்னினை மாத்திர மிழந்தனரன்று. உருளுங் கவற்றின்கட்பட்ட ஆயத்தை இடைவிடாது கூறி அரசன் சூதாடுவானாயின் அவன் ஈட்டிய பொருளும் அவன் பொருள் வருவாயும் அவனைவிட்டுப் போய்ப் பகைவர்கண்ணே தங்கும் என்னும் கருத்தமைந்த

"உருளாயமோவாது கூறிற் பொருளாயம்
போஒய்ப் புறமே படும்"

என்னும் திருக்குறளின் உண்மையை விளக்குவார் போன்று தான் ஈட்டி வைத்திருந்த பொருளையும் அதன் வருவாயையுந் தோற்றனர். அறத்தையும் இன்பத்தையும் வீட்டையும் ஈட்டற்குரிய பொருளைக்கொண்டு அவற்றை யீட்டாது * "வட்டினுஞ் சூதினும் வான்பொருள் வழங்கிக் கெட்ட பொருளின்

* மணிமேகலை-ஆதிரைபிச்சையிட்டகாதை, வரி, 7, 8

கிளைகேடுறுதலின்" என்ற விடத்துக்கூறி யாங்கு அப்பொருளின் கிளைகளையெல்லாம்கவ ருடலில் வழங்கிக் கெட்டபொருளாக்கினர். 'சிறுமைபலசெய்துசீரழிக்குஞ் சூதால்'பாண்டு மைந்தர்பொருளையும் அப்பொருள் வருவாய்க் குரிய நாடு முதலியவற்றையு மிழந்ததன்றி "சூதென்னும் முகடியான் மூடப்பட்டு" சகோதரரையும்தன்னையும் மங்கலமென்றுசொ ல்லப்பட்ட மாட்சிமையினையுடைய மனைவியை யுந் தோற்றனர். அறம்பொருளின்பங்கட் கடை த்த காலத்தைத் தருமர் சூதாடு களத்தில் கழித்தமையினன்றோ அக்கழிவு அவர்க்குரிய செல்வத்தைப்போக்கி நற்குணங்களைக் கெடு த்து அவரையும் அவர் சகோதரரையும் அவர் தேவியையும் இழக்கச்செய்து அதனோடு அவர் கள் அறுவரையும் காட்டிலுறைவித்தது.

"வெல்லுக வறமும் மெய்மையும் பொறையும்
மேகமே னியனுமல் லாமல்,
செல்லுக பாவம் பொய்மொழி
கோபந் தயித்தியர்குலம்" எனத்

தெளிவுற்றிருந்த தருமபுத்திரரையே இச் சூதாட்டமானது பலவித துன்பத்துட் படுத்தி வருத்திய தென்னின் நம்போலியருக்கு அவ் வாட்டம் தன்குணத்தைக் காட்டா தொழி யுமோ? ஒழியாது; தன்குணத்தைக் காட் டியே தீரும்.

இவ்வாடலினால் நாட்டை யிழந்தும், காட்டை யடைந்தும், 'குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி,யிட்டுந் தொட்டுங், கவ்வியுந் துழ ந்து, நெய்யுடை யடிசின் மெய்பட விதிர்த்து, மயக்குறு மக்களைத்' துறந்தும், மனைவியை விட்டுந் துன்பமடைந்த மன்னவர்கோன் வேறொருவனுமுண்டு. அவன் யாரெனில்,

"காமர் கயல்புரளக் காவிமுகை நெகிழத்
தாமரையிற் செந்தேன் தளையவிழப்-பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலுந் தகைமைத்தே சாகரஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டும் நாடு" எனப்

புலவர்கள் புனைந்து கூறுஞ் சிறப்பினையுடைய நிடதநாட்டரசனாகிய நளமகாராஜன் என்ப வனே. "வெற்றி நளன் சூதாடி வீடுவிட்டுக் காடுறைந்தான் சிற்றிடையுந்தானுஞ்சிவசிவா" என சென்ன மல்லையருங் கூறியுள்ளனர்; ஆக லின் நாட்டை யிழத்தல் காட்டை யடைதல் மக்களைத்துறத்தல் மனைவியைப் பிரிதல் என்னுமிவை இவனுக்குச் சம்பவித்த விதத் தைப்பற்றி இவ்வியாசத்தை முடிக்கு முன்னர் விசாரிப்பாம்.

குழற் சோர்வையன்றி மற்றொரு சோர் வையுமறியாத மாவிந்தம் என்னும் நகரினை நிடத நாட்டிற்குத் தலை நகராகக் கொண்டு மாதர் ஊட்டும் பைங்கிளியும் ஆடற்பருந்தும் ஒரு கூட்டில் வாழ, செம்மையறம் சீதமதிக் குடைக்கீழ்த் தாழ, தாமரையாள் வைகுந் தடந்தோளினையுடைய நளன் என்னும் புரவ லன் அரசு புரிந்து வந்தனன். அவ்வாறு அரசு புரியும் நாட்களில் ஓர்நாள் அம்மன் னன், மரமேறுதற்றொழிலில் வல்லமையுள்ள மந்திகளும் ஏறியிறங்குந் தொழிலை மறந்து நடந்துசெல்லும்படி மரங்கள் நெருங்கியசோலை யொன்றினை யடைந்து, அங்கு, பொய் யையாடாமெய்ஞ்ஞானியர் உள்ளமேபோன்று சற்றும் அசைவிலாது தெளிந்து நிற்கும் நீரினை யுடைய பொய்கையினை யண்மினான். அண்மிய அரசன் அப்பொய்கையுள் திருவளர் தாமரை யொன்றில் அன்னநடை யாட்குமாறாக அன்ன நடையாளைத் தரவல்ல அரசவன்னம் ஒன்றிருத் தலைக்கண்டு அதனைப்பெறஅவாவியமனத்தனாய் நிற்க, அக்குறிப்புணர்ந்த மாதொருத்தி அதை ப்பற்றி அவன்கையிற் கொடுத்தனன். கொடுத் ததும் அவ்வன்னம் முதலில் அஞ்சிப் பின்னர் மன்னன் தேற்றத்தெளிந்து தன்னைவருத்தாத அவ்விறைக்கு நன்மையொன்று புரிய நாடி விதர்ப்பதேயத்து மன்னனாகிய வீமனுடைய புத்திரியாகிய தமயந்தி என்னும் பெண்மணி யின் சிறப்பினை யெடுத்தோதி 'மன்னா! அன்னாளே உன்மன் இசைமுகந்த தோளுக் கிசைந்தவள்' எனக் கூறியது. இதைக்கேட்டு

நளன் மனமுருகி "அப்பணை முலைக்கே, தேம்பற்றுடியிடைமான்மட நோக்கி தில்லைச்சிவன்ருள், ஆம்பொற்றடமலர் சூடுமென்னுற்றலகற்றியதே" என அவ்வன்னம் "வீமன்றிருமகளா மெல்லியலை யுன்னுடைய வாம நெடும் புயத்தே வைகுவிப்பேன்" என்று கூறி ஒடுங்கிடையாள் தன்பாற் சென்று "பெண்மணியே! நினக்கு வனப்பும் வனப்புக்கியைந்த குணமும் நன்கமைந்துள்ளன; இவை நல்லதோர் மணாளனைக் கூடிய காலத்தே விளக்கமுறும்: மணாளனைப் பொருந்தாக் காலத்துச் சந்திரனில்லாத ஆகாயமேபோல் பொலிவிழந்து கிடக்கும். ஆனதுபற்றி நினது நிறைகுணங்கட்கேற்ற நாயகனொருவனை நாடலே அமைவுடைத்து; அறங்கிடந்த நெஞ்சம், அருளொழுகு கண், மறங்கிடந்த திண்டோள் முதலிய பெருஞ்சிறப்புடைத் தகவுறு நாயகனும் மாவிந்த நகரத்தரசனாகிய நளனையன்றி வேறொருவனுங் கிடையாது" என்றது. என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் தமையந்தி மனத்துள் மையலே யுண்டாயிற்று. உண்டாகவே அவள் நளனை மணக்கும் நாட்டத்தை அன்னத்திற்குணர்த்தினள். அது கேட்ட அன்னம் நளனை அணுகி நடந்தவற்றைத் தெரிவித்தது.

இஃதிவ்வாறாக, தமையந்தி மன்னனையுன்னி வாட்ட முற்றிருந்தனள். இதனைச் சேடியர் அவள் தாய்க்குணர்த்த, அவள் தன் நாயகனிடஞ் சென்று செல்வி கவன்றிருத்தலை யறிவித்து, அக்கவற்சிக்குக் காரணம் அவளடைந்துள்ள மங்கைப் பருவமென்றும், அப்பருவத்தினை அவள் வீணிற் கழிக்கலாகாதென்றும் கூறி விரைவில் கடிமுடித்தற்குரிய ஏற்பாடுகளையுஞ் செய்யச் சொல்லினள். வீமராசனும் மனைவியின் வேண்டுகோட்கிணங்கி சுயம்வரத்துக்கு நாள் குறித்து ஊர் தோறும் ஓலை போக்கினன். இதனைக் கேள்வியுற்று எல்லா மன்னரும் விதர்ப்பத்தையடைந்தனர். நளனும் அத்தேயத்தை நாடிச் சென்றனன். செல்லுகையில் வச்சிராயுதனும், அக்கினியும், தென்றிசைக்கோவும், வருணனும் நளனை மறித்துத் தம்முள் ஒருவர்க்கு அத்தமையந்தியை இசைவிக்கத் தூதாக அவள்பாற் செல்லுமாறு வேண்ட அவன் அவர்கள்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு அவளிடம் பிறரறியாவண்ணம் உருக்கரந்து சென்றனன். உருக்கரந்து வந்த நளனைக் கண்ட வளவில் தமையந்திக்கு வியப்பும் அச்சமும் உண்டாயிற்று. அவை யுண்டானபோதிலும் அவைகளை ஒருவாறடக்கி அவன் வரலாற்றினை விசாரித்தறிந்து அவன் வேண்டுகோட்கிணங்காது அவன் தோட்கிணங்கும் கருத்தினை வெளியிட்டுணர்த்தி யனுப்பினள். அவன் அவளை நீத்து விண்ணவர்பாற் சென்று அவள் கருத்தினை யறிவித்தான். அவர்கள் இவனுடைய மெய்ப்பணிக்குவந்து வரங்கொடுத்தனுப்பினர். அவன் மறுபடியும் மாவிந்தஞ் சென்று மன்னரீண்டியுள்ள சுயம்வர மண்டபத்தை யணுகினன்.

பாங்கியர் தமையந்தியை அலங்கரித்து மண்டபத்திற்கழைத்துச்சென்று அங்குள்ள ஒவ்வொரு மன்னவனையும் அவட்குச் சுட்டிக் காட்டி அவர்கள் ஊர், பெயர் முதலியவற்றைக் கூறிவந்து முடிவில் நளனைக் காட்டினர். அப்பொழுது தமையந்தி அவற்கு மணமாலை சூட்டினள்.

அதைக்கண்டு மற்றைய அரசிளங்குமரர் அருக்கோதயத்துச் சந்திரன்போல முகம் வெளுத்துப் பொலிவிழந்து தத்தம் நாட்டை நாடி யோடினர். பின்னர் வீமன், தன் புத்திரிக்கும் நளனுக்கும் இனிதாகக் கடி முடித்தனன். கடிமுடிந்த பின்னர் மணமக்களிருவரும் "பெரும் போகம் பின்னும் புதிதாகச்" சின்னாள் அவ்விடம் இன்புற்றிருந்து பின்னர் அதைவிட்டு மாவிந்தஞ் சென்று சேர்ந்தனர். சேர்ந்த சிலகாலத்திற்குள் அங்கு,

*"யாழொடுங் கொள்ளா பொழுதொடும் புணரா
பொருளறி வாரா"

* புறநானூறு 92-வது பாட்டு.

மழலைச் சொற்களையுடைய புதல்வரிருவரை அவர்கள் தவப்பயனால் பெற்றெடுத்துக் களிப் பாங் கடலுள் ஆழ்ந்திருந்தனர். அவ்வாறு இருந்துழி ஓர்நாள் நளமகாராசனைக்காண அவன் தமையனாகிய புட்கரன் என்னும் சிற்றர சன் வந்தனன். வந்ததமையனை முறைப்படி உபசரித்தழைத்து ஆசன மளித்தனன். புட்கா னும் சில நேரம் நளமகாராசனுடன் அன்புடன் பேசி அவனைக்கவருடலுக்கழைத்தனன். நளன் அவ்வாடலைக் கனவினுங் கருதாதவனாயினும் "பேதைப்படுக்குமிழவூழ்" என்றபடி இழவூழ் பேதைப்படுத்த அவன் அதற்குச் சம்மதித்த னன். இதனையுணர்ந்த அமைச்சர்

"அறிகொன் றறியா னெனினு முறுதி
உழையிருந் தான்கூறல் கடன்"

என்னும் பணியை மேற்கொண்டு சூதாட் டத்தால் வரும் விளைவினை அரசற்குப் பின் வருமாறு எடுத்துரைத்தனர்.

"ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
றெய்துநல் குரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக் கருந்துணை புன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர்"

"காதல் கவருடல் கள்ளுண்டல் பொய்ம்மொழித
லீதன் மறுத்த லிவைகண்டாய்—போதிற்
சினையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நினையாமை பூண்டார் நெறி"

"அறத்தைவேர் கல்லு மருநரகிற் சேர்க்குந் [தையே
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கு—மறத்
பூண்டுவரோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்க
டூண்டுவரோ வென்றுார் தெரிந்து"

"உருவழிக்கு முண்மை யுயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மானஞ் சிதைக்கு—மருவு
மொருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்ல சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து"

"ஆயம் பிடித்தாரு மல்லற் பொதுமகளிர்
நேயம் பிடித்தாரு நெஞ்சிடையே—மாயம்
பிடித்தாரின் வேறல்ல வென்றுரைப்ப தன்றே
வடித்தாரின் னாலோர் வழக்கு."

அமைச்சர் இவ்வாறு நீதிகளை யெடுத்தோதி யும் நளன் கேளானாகி

"தீது வருக நலம்வருக சிந்தையாற்
சூது பொரவிசைந்து சொல்லினேம்—யாதும்
விலக்கலிர்நீ ரென்றான்" கனன்று.

அதுகேட்டு அமைச்சரும் மற்றையோரும் அரசற்கு விதி வழியே மதி செல்லுகின்றது போலும் என நினைத்து வாளாவிருந்தனர். அரசன் புட்கரன் சூழ்ச்சிக்குள்ளாகி அவனு டன் கவருடி நாடுநகர் முதலியவற்றைப் பணய மாக வைத்து அவற்றை யிழந்தனன். இழந்த பின்னர் புட்கரன் தமையந்தியைப் பணயமாக வைக்கும்படி வற்புறுத்த, அதற்கு அவன் உடன்படாது அவளையும் மக்களையும் அழைத் துக்கொண்டு நாடொரீஇக் காடு சேர்ந்தனன். காடுசேர்ந்து கவன்ற மனத்துடன் தன் காதலி யைக் காதலருடன் வீமதேசம் போகும்படி சொல்ல அவள் அதற்குச் சம்மதியாததுகண்டு தஞ் செல்வரை மாத்திரம் சுமந்திரன் என்னும் தன் மந்திரியுடன் கூட்டி மாவிந்தநகர்க் கனுப் பினன்.

பின்னர், நளன் தன் நாயகியோடும், காட் டில் உறைந்திருந்தனன். அவ்வாறிருக்கையில் அவ்விடத்து அன்னப் பறவைகள் வாவியுள் தங்கி விளையாடுவது கண்டு தமையந்தி அவற் றுள் ஒன்றைப் பிடித்துக்கொடுக்குமாறு நள னைவேண்டினள். நளன் அவளது வேண்டுகோ ளுக்கிரங்கி, தன்னுடையை யவிழ்த்து அவற் றின்மேல் வீசினன். அவை அதனைப் பற்றிக் கொண்டு பறந்து சென்றன. மன்னன் தன் தீவினைப் பயனை யெண்ணி அரையில் ஆடையு மின்றி வருந்துகையில் இறைவன்படும் இன் னலைக் காணவொண்ணாதவன்போல இரவி யும் மேற்கடலுள் ஆழ்ந்தனன். அக்காலத்து, பேரிருள் கவிந்துகொண்டது. மன்னன் ஆண் டிருந்ததோர் பாழ்மண்டபத்தில் தன் மனையா ளோடுந் தங்கினன். தமையந்தி வழிநடந்த மெலிவாலும், மக்களைப்பிரிந்த துயராலும் சோர்வுற்றுப் படுத்தனள்.

அங்கு அவளுக்குப் புழுதியே பூவணையாய் இருந்தது. அவள் தன் தலையைத் தலைவன் தொடையின்மீது வைத்துக்கொண்டு துன்புற்ற மனத்துடன் உறங்கினள். இவள் துயரினைக்கண்டு தரியானாகி, நளன், அவள் உறங்குழி, அவளுடைய ஆடையிற் பாதி கொண்டு அவளறியாவண்ணம் நனையிருளில் அவளை நீத்து நீங்கினன். நீங்கியபின்னர் தமயந்தி துயிலொரீஇத் தன் தலைவனைக்காணாது பெரிது மிடர்ப்பட்டு முடிவில் ஒருவாறு மனந்தேறி சேதிநகரஞ்சென்று அங்குச் சிலகாலந் தங்கிப் பின்னர் வீமபட்டணஞ்சென்று சேர்ந்தனள்.

தருமநூல் எல்லையினை நன்குணர்ந்த நளமகாராசனும் * "செம்மை சுடு செந்தீக் கைதவநுனித்த கவறூடல்" ஆடுதலினல் அளவில் துன்பமுற்றனன் என்பது மேற்கூறிய கதையால் பெறப்படுகின்றது. ஆதலின் அவ்வாடலைக் கனவினும் நினையாதிருப்பதே செம்மைபெறவேண்டுவார்செய்யவேண்டுவது. சூதாடலை விரும்பினவர், வெல்லினுந் தோற்பினும் ஒருபொழுதும் அச்சூதைவிடாது, தங் காலத்தையும் கருத்தையும் அதிலேதான் போக்குவர். சூதானது தோல்வியினாலே பொருளைக் கெடுத்துக் களவை விளைவித்து, வெற்றி பெறுதற்காகப் பொய்யை மேற்கொள்ளப் பண்ணிப் பகையை விளைவித்தலால், அருளைக்கெடுத்து, இம்மை மறுமை இரண்டினுந் துன்பத்தையே அடைவிக்கும். ஆதலால் அத்துன்பத்தை யடையாதிருத்தற்பொருட்டு அவ்வாடலை விரும்பாதிருத்தலே தகவுடைத்து.

சே. சோமசுந்தரப்பிள்ளை.

* சீவகசிந்தாமணி—முத்தியிலம்பகம்.

விருந்தோம்பல்

HOSPITALITY

"மருந்தேயாயினும் விருந்தோடுண்" என ஔவையார் கூறியதற்கிணங்க, எக்காலத்திலும் எந்நாட்டிலும் அதிதிகளை உபசரித்தல் மேலான தருமமாக எண்ணப் பட்டுள்ளது. எல்லாமத நூல்களிலும் மதாசாரியர்கள் நிர்க்கதியாய் வருகிறவர்களுக்கு அன்னம் முதலான தானங்களைச் செய்தலே ஈசுரகடாக்ஷம் பெறுவதற்குச் சுலபமான வழியென்று கூறியுள்ளார். பரதகண்டமாகிய நமது நாட்டில் அதிதி பூஜையைப்பற்றி உயர்வாகப் பேசாத நூல்கள் இல்லை. இதர நாடுகளிலும் இவ்வாறே இருக்கிறது என்பது விளங்க அடியில் ஓர் கதையை எழுதுவாம்.

அநேக ஆயிர வருஷங்களுக்கு முன் மேற்கு நாட்டில் பைலிமன் என்னும் விருத்தனுக்குப் பாஸிஸ் என்பவள் மனைவியாக அமைந்திருந்தாள். இவர்கள் மிகுந்த ஏழைகளாயினும்விருந்தினராக எவர் வரினும் தமக்குள்ளதைப் பகிர்ந்து அவர்களுக்குத் திருப்தி செய்தே தாம் உண்பார்கள். இவர்கள் வீடு ஒரு சிறு குடிசை. அது தனியான ஓர் மேட்டில் கட்டப்பட்டிருந்தது. நாடோறும் தம் உழைப்பால் கிடைக்கும் பொருளை வைத்துக்கொண்டு ஜீவனம் செய்து வந்தார்கள். இவர்கள் குடியிருந்தஇடத்திற்குச் சமீபத்தில் ஓர் பள்ளத்தாக்குண்டு. அது நீர்வளம் நிலவளங்களால் மிகச்செழிப்புற்றது. அங்குள்ள மனிதர்கள் மாட மாளிகைகளில் வசித்துக்கொண்டு செல்வச் செருக்கடைந்து பிச்சைக்காரர்களைக் கண்ணாலும் பார்ப்பதில்லை யென்ற விரதம் பூண்டு வந்தனர். எவனாவது யாசகன் ஊரார் குணமறியாமல் தவறி வந்துவிடுவானாயின், அவர்கள் அவனை, நாய்களைத் தூண்டியும் கல்லையும் மண்ணையும் விட்டெறிந்து துரத்தித் துன்பப்படுத்தி வந்தவனுக்கு ஒரு கவள

அன்னமும் கொடாமல்
"வாழ்ந்தன மென்று தாழ்ந்தவர்க் குதவாது
தன்னுயிர்க் கிரங்கி மன்னுயிர்க் கிரங்காது
உண்டிப் பொருட்டாற் கண்டன வெஃகி
அவியுணோர்க்குச் சுவைபகர் தேவி
ஆரா வுண்டி யயின்றன ராகித்
தூராக் குழியைத் தூர்த்து
... ... கேளிகழ்ந்து
இகமும் பரமும் இல்லை யென்று
பயமின் றொழுகிப் பட்டிமை பயிற்றி
மின்னி னனையதன் செல்வத்தை விரும்பித்
தன்னையு மொருவராக" உன்னி இருந்தனர்.
(திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்கோவை 7வதுபாட்டு)
இந்த இரக்கமற்ற பாவிகளால் வெருட்டுண்ட ஏழைகள் பைலிமன், பாஸிஸ் வீட்டுக்கு வந்து வயிறாரவுண்டு வாழ்த்திப் போவது வழக்கம்.

"அரசன் அன்று கொல்வான், தெய்வம் நின்று கொல்லும்" அல்லவா? உலக வின்பங்கள் அனுபவித்தற்கு வேண்டிய ஸகல பொருள்களும் அளவில்லாது உடையராயினும் பிறர்க் குதவியைச் சொப்பனத்திலும் செய்ய எண்ணாத பாவிகளிடத்தில், தாமே நேராகப் போக தேவராசனும் அவன் தூதனும் தீர்மானித்துக்கொண்டு கந்தையாடை தரித்து அறுபது வயதுக் கிழவனும் இருபத்தைந்து வயதுள்ள யௌவன புருஷனும் இருவரும் முறையே உருமாறி அவ்வூர்க்கு மாலைவேளையில் வந்தார்கள். நாய்களுக்கு இயற்கையாகவே பிச்சைக் காரர்களிடத்தில் பகைமையுண்டு. பிறர் தூண்டாமலே அவைகள் குரைக்கும். தூண்டிவிட்டால் நாய்கள் செய்வதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அவ்வூர்ச் சிறுவர் சிறுமியரும் நாயின் இயல்பினராம். சுவானங்கள் குரைத்துத் தேவராசனுடைய கந்தையாடைகளைப் பற்களாற் பிடித்திழுக்க, சிறுவரும் சிறுமியரும் மண்கட்டிகளையும் கற்களையும் வீசினார்கள். ஒரு நாய் சிறுவனைக் கடிப்பதற்கு வர அவன் கையிலுள்ளகோலால் நாயின்வாயில் அடித்தான். அதுகுரைத்துக்கொண்டு ஓடிற்று. மற்ற நாய்களும் அருகில் வரத் துணியவில்லை. மண்ணையும் கல்லையும் வீசினவரும் சிறுவன் கையிலுள்ள தண்டத்தைக் கண்டஞ்சி ஓடினர். தேவராசனும் அவன் தூதனும் அன்று மாலையிற் பட்டபாடு ஏழு எட்டு ஜன்மங்களுக்குப் போதும். நடைமெலிந்து அவ்விருவரும் இருட்டிப்போன பிறகு பைலிமன் வீட்டிற்கெதிரே வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டவுடன் பைலிமன் குளிர்ந்த முகத்தோடு அவ்விருவரையும் உபசரித்துத் தன் இல்லத்திற்கு வரும்படி அழைத்தனன். தேவரிருவரும் மனமுவந்து அங்குச் சென்றனர். அவ்வீடு சிறு குடிசை யென்று முன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோமல்லவா? தேவர் திருவடிகள் தன் குடிசையிற்படும்படியான பாக்கியம் எல்லாச் செல்வத்திலும் மேலானதன்றோ? இருவருக்கும் பைலிமன் ஆசனமளித்துத் தன் மனைவியை அழைத்து வீட்டிலுள்ள உணவுகளை விருந்தினர்க்குப் பரிமாறும்படி கட்டளையிட்டான். "இருந்து முகந்திருத்தி ஈரோடு பேன்வாங்கி, விருந்து வந்ததென்று விளம்பவே, இருந்தவள் ஆடினாள், பாடினாள் ஆடிப் பழமுறத்தால் சாடினாள், ஓடினான்றான்" என்னும் பாடலில், கணவன் துஷ்டையாயிருந்த தன் மனைவியின் மனமிளகும்படி, அவளுக்குத் தலைவாரி, ஈரும்பேனுமெடுத்து மெல்ல "விருந்தாளி ஒருவன் வந்திருக்கிறான்" என்று சொல்ல, மனைவி ஒரே குதியாய்க் குதித்து அங்குள்ள முறத்தாற் கணவனைப் புடைக்க அவன் ஓட்டம் எடுத்தானென்று கூறியிருப்பதுபோல் பைலிமனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட பாஸிஸ் செய்யாது புருஷனைத்தவிர வேறு தெய்வமில்லையென்றும், அவன் வாக்கே வேத வாக்கென்றும் உறுதிப்பட்டமனத்தால் விருந்தினர்க்குத்தக்கவிருந்து செய்யத்திரவியமில்லையேயென்று வருந்தினள். 'நமக்குள்ளதை யுண்ண இன்னொரு பாவி வந்தானே' என்று எண்ணினவளேயன்று. தேவரிருவர் வந்ததினத்தில் அவள்வீட்டிலொரு

சேர்பாலும், ஒரு சீப்புப்பழமும், ஒரு அப்ப முமேயன்றி வேறொன்றுமில்லை. தானும் தன் கணவனும் உண்பதற்கு முன்னரே விருந்தினர் வராமற் போய் விட்டார்களே; முன்னரே வந்திருப்பின், தமக்கு வைத்திருந்தனவற்றை யும்' அதிதிகளுக்களித்து மனம் பூரிக்கலாமே யென்று வருந்தினள்.

சிறுவன்கையில் ஒரு தண்டமிருந்ததென் றோம். அக்கோலின் தலையில் இரண்டு பாம்பு கள் ஒன்றின் முகம் மற்றொன்றின் முகத் தோடு பொருந்தும்படி இணைந்திருந்தன. இன்னும் அக்கோலை ஓர் மூலையில் சாத்தி வைத்துக் கூவினால் அது நடந்துவரும். மந்திர மேறிய ஓர் மாத்திரைக் கோலாம் அத் தண்டம்.

தேவராசனும் அவன் தூதனும் உண்ண ஆரம்பித்தனர். பாஸிஸ் அவர்களுக்குப் பாத் திரங்களில் பாலை வார்த்தாள். அவர்கள் அதைப் பருகி அதன் இனிப்பை மெச்சி இன் னும் கொஞ்சம் பால் வேண்டுமென்றார்கள். அப்பெண் மதிமயங்கி நின்றாள். பாற்கலத்தி லோ கரண்டி யளவுபால் தானுள்ளது. அவ் விருவருக்குந் தேவையாயிருப்பதோ மிகுந்த அளவையுள்ளது. பாஸிஸ்மனம் அக்காலத்தில் தவித்ததை என்னென்று சொல்வோம்! அவள் மனக்கலக்கத்தைக் கண்ணுற்ற தேவதூதன் "அம்மணி, உன் மனம் கலக்கமுறுவானேன்? பாத்திரத்தைக்கவிழ்த்தால் பால் தானே சுரக் கும் பயப்படவேண்டாம்," என்று சொல்ல, தெய்வத்தை நம்பிப் பாற்கலசத்தைக் கவிழ்த் தாள். ஆச்சரியம்! ஆச்சரியம்! எத்துணை முறை கவிழ்த்தாலும் நறுமணம் வீசும் தீம்பால் தாரைத்தாரையாய்சுரந்தொழுகிவந்தது. பாஸிஸ் "இது தெய்வச்செயலன்றி மானிடர் செய்கை யன்று. கடவுள் பெருமையை அறியவல்லார் யார்," என்று நம்பி விருந்தினர்க்கு வேண் டியவற்றைச் செய்து வந்தாள். பழச்சீப்பும் எடுக்க எடுக்கக் குறையவில்லை. அப்பமும் உண்ணண்ண முன்னிருந்தவவுண்ணமேயிருந் தது. தேவதூதன் பாஸிஸுக்கு வியப்பு அதி கரிக்கும் பொருட்டுத் தன் மாத்திரைக்கோலி லுள்ளஸர்ப்பங்களைக் கீழே இறங்கச் செய்து அவற்றிற்குப் பாலூட்டினான். பைலிமன்பாஸி ஸும்இந்த அற்புதங்களையெல்லாங்கண்டுதிகை த்துநின்றனர். புத்தி தெளிந்தபிறகு விருந்தின ருக்குக் குளிரடக்கமான தமது அறையில்பாய் போட்டு வைத்துப் படுக்கச்சொல்லி வீட்டிற் குடையதாமிருவரும் தெருத்திண்ணையிற் படுத் துறங்கினார்கள். தேவராசனும் அவன் தூதனும் இந்தத் தம்பதிகளின் உத்தம குணங்களைக் கண்டு மிகவும் விருப்புற்றார்கள் என்றும், இவர்கள பக்கத்திலுள்ளவர்களுடைய உலோப குணத்தைக் கண்டு வெறுப்படைந்தார்க ளென்றும் எவரும் தெரிந்து கொள்ள லாம். தேவர் இருவரும் இரவில் நன்றாய் நித்திரை பண்ணி உதயத்தில் தம்மை யுப சரித்த தம்பதிகளைக்கூவி ஆசீர்வதித்துச் சில மொழிகளைக் கூறினார்கள்.

பைலிமனை நோக்கித் தேவராசன் "பைலிமா உன்னண்டையிலுள்ளோர் என் பாவிகளா யுள்ளார்? உன் தயாள குணத்தில் எள்ளள வேனும் அவர்களுக்கில்லையே. நீ பரம ஏழையா யிருந்தும் பூததயையுடையவனா யிருக்கின் றாய். அவர்களோகுவியல்குவியலாய் ஐச்சுவரிய முடையராயிருந்தும் எச்சிற்கையால்கூட காக் கையும் ஓட்டாத கர்மிகளாயிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் குடியிருக்கும் பிரதேசம் முற்காலத் தில் ஒரு ஏரிப் பள்ளமாக இருந்ததை நீ அறி வாயா?" என்றான்.

பைலிமன்.—என்ஞாபகமெட்டின வரைக் கும் அது குடியேறிய ஊராக இருந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். என் பிதாவின் காலத்தி லும் அவ்வாறேதான் இருந்ததாம். அதற்கு முன் எப்படி இருந்ததோ எனக்குத் தெரி யாது.

தேவராசன்.—இப்போது அங்குவீடுகளும் ஜனங்களும் உண்டா?

பைலிமன்.—திரும்பிப் பார்த்து வீடு வாசல்கள் நிரம்பிய இடம் ஒருபெரிய ஏரியாகி மாறித் தவளைகளும் சுறுமீன்களும் நிரம்பிய ஜலாசயமாய்த் தோற்றியது. "அந்தோ! அங்குள்ள ஆண், பெண், மக்கள், ஆடுமாடுகள், எல்லாம் அழிந்தனவே! இது கொடுமை, இது கொடுமை" என்று பலமுறை கிழவன் வாய் குழறி நா தழுதழுத்து அலறினன். தேவேந்திரன் மனமிரங்கி "அப்பா, நீ விசனப்படாதே. கடவுள் நமக்குப் பொருளைத் தருவது நமது சுயநயத்திற்கு மாத்திரமன்று. எஞ்சிய பொருளைக் கொண்டு இரவலர்க்கு உபகாரஞ் செய்வதற்காம். உன் அயலாராயிருந்த பாவிகள் எவருக் காவது பிச்சையிட்டதை யறிவாயா? ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வரன்றே? தீயாலிறக்காவிடினும் நீரால் இறந்தார்கள். இஃது தேவர்கள் கொள்கை. உனக்கு நாங்கள் கொடுக்கக்கூடிய வரங்கள் எவையோ அவற்றை நீ அச்சமறக் கேட்பாயாக" என்றான்.

பைலிமனும் அவன் துணைவி பாவிஸூம் தேவர்கள் இருவரையும் வணங்கி "பெரியோர்களே, நாங்கள் இருவரும் வெகு காலமாய் ஒரே மனத்தராய்க் காலங்கழித்து இயன்றவளவு எளியோர்க் குபகாரஞ்செய்து கொண்டு வந்து விட்டோம். ஒருவர் பின் ஒருவர் மரணமடையாமல் இருவரும் ஏக காலத்தில் தேகவியோக மடைய வரந்தரல் வேண்டும்" என்றார்கள். "அப்படியே ஆகுக" என்றார் தேவரும்.

பின்பு அவ்விரு முதியோரும் தம்வீட்டைப் பார்க்க, குடிசையிருந்த இடத்தில் ஸலவைக் கல்லாலமைந்த மாளிகை ஒன்றுண்டாயிருந்தது. தேவர்களைக்கண்டு நன்றி பாராட்டலாமென்றாலோ, அவ்விருவரும் அந்தர்த்தானமாய்விட்டார்கள். வீட்டிற்குள் நவரத்தினமும், பொன்னும், தானியங்களும் குவியல் குவியல்களாய்க் கிடந்தன. பைலிமனும் பாவிஸூம் விருந்தினர்க்கு விடாயாற அன்னமிடலுக்குக் கடவுள் தமக்குப்பொருட்குவியல்களை அளித்திருப்பதாக எண்ணினார்கள். அன்றுமுதல் அவ்விருவருடையமாளிகை ஓர்சத்திரமாயிருந்தது. ஒருநாள் விருந்தினர் உண்ணும்பொழுது அந்தத் தம்பதிகளிருவரும் சடிதியில் மறைந்து வாயிற்புறத்தில் இரண்டு ஸாலவிருக்ஷங்களாக மாறி ஒன்றின் கிளைகள் மற்றொன்றின் கிளைகளோடு பின்னிக்கொண்டு வெயிலிற்களைத்து வரும்பாட்டைசாரிகளுக்குத் தண்ணிய நிழலைத் தந்து காற்று வீசும்போதெல்லாம் "பைலிமன்-பாவிஸ்" என்னும் பெயர்களைப் பாட்டாகப் பாடிக்கொண்டு கண்டோரும் கேட்டோரும் களிப்புற விருந்தார்கள்.

கே. வேங்கடராமய்யர், பி. ஏ.

இளமையில் மனத்தை ஈசன்பால் செலுத்துக.—புதியதாய்ப் பிறந்த பசுவின்கன்று மிகவும் களிப்புடனிருக்கின்றது. அது கும்மாளித்துக் கொண்டு அங்கு மிங்கு மோடித் தன் தாயினிடம் பாலுண்ணுகையில் மாத்திரம் ஓய்ந்து நிற்கின்றது. அது தும்புக்கயிற்றால் கட்டுண்ணப்பட்ட வுடனே மெலிவுற்று அதன் களிப்பு நாளடைவில் நீங்கித் துரும்பாய் இளைத்து விடுகின்றது. அதுபோலச் சமுசாரக் கவலைகள் இல்லாத வரையில் சிறுவன் சுகமாயிருக்கிறான். அவன் விவாகம் என்னும் பந்தத்தால் கட்டுண்டு குடும்பம் என்னும் பெருங்கல்லை அவன் தலையில் சுமந்ததும் வேடிக்கை விநோதங்கள் தலை காட்டாதோடுகின்றன. அவன் முகம் சந்திரனைக்கண்ட தாமரைபோல் கூம்புகின்றது. கபோலத்தில் காந்தி மங்குகின்றது. நெற்றியில் திரை வீழத்தலைப்படுகின்றது. எவனொருவன் காலைக் காற்றே போல் தாராளமாயும் அன்றலர்ந்த மலரே போல் அபிநவமாயும் பனித்துளியே போல் பரிசுத்தமாயும் இருக்கப் பாலனாய்த்தன் ஆயுள் முழுவதையுங் கழித்து இறைவனிடத்தில் மனத்தைப் பதிக்கின்றானோ அவனே பாக்கியவான்,

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGES
கிழவனும் பிள்ளைகளும்

பெருங்குடி யாளன் பெருமையிற் சிறந்தோன்,
மருவிலா குணத்தன், தன் மகாரவ ரென்றும்
ஒருமை யின்றி யுணர்வு கலங்கி
பிரிந்து தம்முட் பேர்கெட உழன்று
தாழு நிலைமையைத் தாங்கலா தவரைக்கூஉய்
"மக்காள்! வம்மின் வரி* யமைச் சுள்ளியாம்
இக்கட்டை முறியீர்!" என்னலும் கேட்டு
நால்வரும் நானுழி தனித்துங் கூடியும்
மேலுங் கீழும் புரட்டியுந் தள்ளியும்
வியர்வை அரும்ப வீசிய
அயில்சேர் கோடரி அயர்ந்து மழுங்கவும்
காஷ்டக் கட்டு கண்டப் படாததும்
நோக்கித் தந்தையும் "நுண்ணுணர்வுடையீர்!
சேர்க்கையின் கட்டையை வேறுவே றாக்கி
துண்ட மாக்குதி துணைவலி யின்" றென
கண்ட துண்டமாகக் கரும்பினை யொடிப்பபோல்
கோடரி யின்றி, கொள்துணை இன்றியும்,
தாடக் கையினல் சாய்த்து வீழ்த்தியதைக்
காட்டியப் பெரியோன் "மக்காள்! காண்டீர்!
உம்முள் ஒற்றுமை உடையீ ராயின்
† வெம்மையோர் செயற்கு வீழா ‡ தந்த
காஷ்டப் பொதியெனக் கலங்கா திருப்பீர்—அதான்
சிரேஷ்ட மாய சேர்க்கை நீங்கி [றிச்
சண்டை சச்சரவு மண்டி விளங்கு
நிலையில் இருப்பிரேல் நேர்மையது கெட்டிட
சிறியவோர் செயலும் செய்திடு, மதனல்
நெறிகெடாது நெடுநாள் வாழ்ந்தேன், மற்றினி
படுநாள் எற்கு வருமுன்யான் பகர்மொழி
சேர்ந்த வாழ்க்கையே சீரியவலி" யெனவவ்
வார்த்த மொழியான் வாழ்ந்தனர் மக்களே.

* * *

முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சி அடையார்.—உலகில் தொழில் செய்யும் நாம் இரண்டுவித விஷயங்களை முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது. அவை விதிஅல்லது ஊழ் என்பதும், முயற்சிஅல்லது பிரயத்தனம் என்பதுமே. இவைகளுள்எதன் பலம் குறைந்தபோதிலும் நமதுகாரியம் முற்றிலும் கைகூடாது. ஆனல் விதி என்பது நமக்கு இத்தன்மையது என விளங்காது. ஆதலால் எந்தக்காரியத்திலும் இடையூறுகளைக்கண்டு மனம் அழியாது நாம்செய்யவேண்டிய முயற்சியை விடாது செய்ய வேண்டும். இப்படிச் செய்யும் காலத்திலும், 'விதி எவ்வாறிருக்குமோ? ஆதலால் காரியம் கைகூடியபோதிலும் கர்வப்படக் காரணமில்லை' என்று மனனம் செய்து நமக்கு வரக்கூடிய கர்வத்தை அடக்குவதற்காகவே இந்த விதியை மதிக்கவேண்டுமே ஒழிய, நமது பிரயத்தனத்தைக் குறைக்கும்படி விதியைப்பற்றிய எண்ணத்தைக் கொண்டுவந்து விடக்கூடாது. இவ்வாறு அடக்கத்துடன் முயன்று வருவோமாகில் நாம் இகழ்ச்சி யடைய மாட்டோம் என்ற பொருளை இப்பழமொழி கூறுகின்றது.

இப்பழமொழி முயற்சியுடையார் பெருமை எய்துவர் என்று உடன்பாடாகக் கூறாது, எதிர் மறையாக இகழ்ச்சி அடையார் என்று கூறியிருக்கிறது. இதில் சிறந்த விஷயம் ஒன்று அடங்கியிருக்கிறது. முயற்சிகளை உள்ளபடி செய்து விதியின் வலிமையை மறவாதிருப்பவன் முடிவில் கார்யஸித்தி பெற்றாலும், பெறுவன், பெறாமலிருந்தாலும் இருப்பான் என்பதைக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது. எப்படி இருந்தபோதிலும் அவனுக்கு இகழ்ச்சி வாராது என்பதே இப்பழமொழியின் கருத்து. இவன் கார்யஸித்தி பெற்றாலோ இவனை எல்லாரும்புகழ்வர். இவனுக்குச்சிறப்பு உண்டாகும். அப்பொழுது இவன் மனமும் சாந்தமாக கர்வப் படாது அசைவற்று இருக்க இவன் ஸுகம் அடைவான். இவ்வாறின்றி இவன் கார்யம் கைகூடாது இருந்து விட்டாலோ, இவன் முயற்சிக்கு எல்லோரும் இவனைப் புகழ்ந்து பேசி விதியின் கொடுமையை நிந்திப்பார். ஆகவே இவனுக்கு யாதொரு இகழ்ச்சியும் வாராது. மேலும் இவன் 'மனத்திலும் ஏதோ, மனிதன் செய்யக்கூடிய முயற்சியைநான் செய்தாய்விட்டது. எனக்குக்கார்யஸித்தி யாகக்கூடாதகாலம் இது ஆதலால் ஆகவில்லை. முயற்சிசெய்ய வேண்டியது நமது கடனே. அது பலிக்கவில்லை என்று கவலைப்படவேண்டியது நமது கடனல்ல' என்று தோன்ற இவன் மனம்தேறியிருப்பான். ஆதலால் இவனுக்குத் தன்மனத்தாலும் உண்டாகும் இகழ்ச்சிகூட வரமாட்டாது. ஆகவேஜயித்தாலும் தோல்வி அடைந்தாலும் முயற்சி உடையோர் இகழ்ச்சி அடையார். பெருமை வந்தபோதிலும் சிறுமை வந்தபோதிலும் அவர்களுக்கு எவ்வித

* வரி=கட்டு † வெம்மையோர்=பகைவர்.
‡ வீழாது=அழியாது.

இகழ்ச்சியும் ஏற்படாது என்பதே இப்பழமொழியின் உட்கருத்து.

விசுவாமித்ரர் கதை.—இவர் காதிராஜாவின் புத்திரர். ஒருநாள் இவர் காட்டில் வேட்டையாடப் போய் வெகுதூரம் சுற்றிவிட்டு வசிஷ்டாசிரமம் வந்து, வஸிஷ்டரைத் தரிசித்தார். வஸிஷ்டர் விச்வாமித்ரரது பரிவாரங்கள் உட்பட எல்லோருக்கும் உணவளிப்பதாகச் சொல்ல, விசுவாமித்திரர் எவ்வளவோ தடுத்துப்பார்த்தார். கடைசியில்வஸிஷ்டரது வார்த்தைப்படி நடப்பதாக அவர் ஒப்புக்கொண்டார். உடனே வஸிஷ்டர் காமதேனுவை அழைத்து இவருக்கும் இவர் பரிவாரங்களுக்கும் பெரிய விருந்து செய்யும்படி ஏவ, விசுவாமித்திருக்கு வெகு ஆச்சிரியத்தை உண்டாக்கும்படியாகக் காமதேனு அவர்களுக்கு விருந்திட்டது. இதைக் கண்ட விசுவாமித்திருக்கு இப்பசுவை எப்படியாவது தாம் வாங்கிப் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் வர, வஸிஷ்டரை இப்பசுவிஷயமாய் எவ்வளவோ கேட்டுப் பார்த்தார். வஸிஷ்டர் இதைக் கொடுக்க உடன்பட வில்லை. உடனே விசுவாமித்திரர் காமதேனுவைப் பலாத்காரமாய் அபஹரித்துப்போனர். இதனல் வஸிஷ்டருக்கும் விசுவாமித்திருக்கும் முதலில் விரோதம் உண்டாயிற்று.

இப்படி இழுத்துப் போகப்பட்ட காமதேனு வஸிஷ்டரிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தன் தேகத்திலிருந்து அநேக வித யுத்தவீரரை உண்டாக்கிவிட, விசுவாமித்திரரது பரிவாரங்களுக்கும் இந்த யுத்த வீரர்களுக்கும் கொடிய போர் தொடங்கியது. இதில் விசுவாமித்திரரது பரிவாரங்கள் யாவும்மடிய, விசுவாமித்திரரும் தோல்வி யடைந்தார். உடனே காமதேனு வஸிஷ்டரிடம் வந்து சேர்ந்து விட்டது.

வெகு வெட்கத்தோடும் கோபத்தோடும் தன் ஊர் அடைந்து, தன் பிள்ளைகளுள் ஒருவனுக்கு ராஜ்யாதிகாரம் கொடுத்து விட்டு, பரமசிவனைக் குறித்துத் தபஸு செய்ய வனம் சென்றார். பரமசிவன் பிரத்யக்ஷமாக அவரிடமிருந்து ஸகல அஸ்திர விசேஷங்களையும் அடைந்தார். இவைகளை வைத்துக்கொண்டு, வஸிஷ்டரை விசுவாமித்திரர் எதிர்த்துச் சண்டைக்கு வந்தார்.

விசுவாமித்திரர் யுத்தவெறிகொண்டு தம்மை அடிக்க வருவதைக் கண்டவஸிஷ்டர் தமது பிரம்ம தண்டத்தைத் தமக்கெதிரில் மந்திரித்து நட்டுவிட்டார். இது விசுவாமித்திரர் விடும் அஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிட்டது. கடைசியாகத் தம்மிடம் இருந்த பிரம்மாஸ்திரத்தையும் விசுவாமித்திரர் விட்டுப் பார்த்தார். அதையும் பிரம்மதண்டம் விழுங்கிவிட்டது. உடனே வெகு வெட்கத்தோடு தான் தோல்வி அடைந்ததாக விசுவாமித்திரர் ஒப்புக்கொண்டார். அப்பொழுது 'க்ஷத்திரிய பலம் என்ன பலம்' என்று அவர் மனத்தில்பட, விசுவாமித்திரர்பிராம்மண்யம் ஸம்பாதிக்க உடனே தபஸுக்குப் புறப்பட்டார்.

இராஜ்யத்திற்குப்போகாது தெற்குத்திக்கை நோக்கிச் சென்று அங்கோரிடத்தில் பிராம்மண்யம் ஸம்பாதிக்க அவர் தபஸுக்குத் தொடங்கினர். வெகு காலம் கொடியதவம் செய்தபிறகு, பிரம்மா பிரத்தியக்ஷமாகி, அவருக்கு இராஜரிஷி பதவியைக் கொடுக்க, இது போதாதென்று இவர் மேலும் தபஸு செய்யத் தொடங்கினர். இந்தத் தபசு முடிவு பெறுங் காலத்தில் சண்டாள ரூபத்தோடு திரிசங்கு மஹாராஜன் இந்தத்தவத்தைக் கொள்ளை கொள்ள வந்து தோன்றினன்.

இவன் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்த ஓர் அரசன். இவன் ஒருநாள் தனது குல குருவாகிய வஸிஷ்டரிடம் சென்று, தன்னைத் தேகத்தோடு ஸ்வர்க்கம் அடையும்படி செய்யும் ஒரு யாகத்தைச் செய்துவைத்து தன்னை ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டான். அது அஸாத்தியமானகாரியமென்று வஸிஷ்டர் சொல்லிவிட,திரிசங்கு வஸிஷ்டரதுபிள்ளைகளிடம் இதைச் சொன்னன். அவர்களும் தம்மால் முடியாதென்றனர். அப்பொழுது திரிசங்கு வேறு குருவை அடுத்து யாகத்தை நடத்திக்கொள்வதாகச் சொல்ல வஸிஷ்டர் பிள்ளைகள் இவன்மேல்கோபங்கொண்டு 'சண்டாளனுகக்கடவாய்' என்று சபிக்கத் திரிசங்கிற்குச் சண்டாளத்வம் வந்தது.

திரிசங்கு தபஸு செய்துகொண்டிருந்த விசுவாமித்திரரிடம் இதைச்சொல்ல, அவர் அவனை, வஸிஷ்டரிடம் இருந்த விரோதத்தால், யாகம் செய்துவைத்துத் தேகத்தோடு ஸ்வர்க்கத்திற்கு அனுப்புவதாக ஒப்புக்கொண்டார். உடனே தமது சிஷ்யர்களிடம் ஸகல பிராம்மணர்களையும் இந்த யாகத்திற்கு அழைத்து வரும்படி சொல்லி அனுப்பினர். அநேக பிராம்மணர்கள் வந்து கூடினர்கள். அப்பொழுது

வஸிஷ்டர் பிள்ளைகள் மாத்திரம் வாராது; "எஜமானன் சண்டாளன், யாகம் செய்துவைப்பவன் க்ஷத்திரியன், இது என்ன யாகம்?'' என்று பரிஹாஸமாய்ப் பேசினர். இதனால் விசுவாமித்ரருக்கு அதிகக் கோபம் வர, வஸிஷ்டர் பிள்ளைகள் உடனே இறக்கவேண்டும் என்றும், அவர்கள் பின்பு அநேக ஜன்மம்வரையில் நாய் மாம்ஸம் பக்ஷிக்கும் முஷ்டிகர் என்ற ஜாதியராய் அலைந்து திரியவேண்டும் என்றும் கொடிய சாபத்தைக் கொடுத்தார்.

பின்னர் விசுவாமித்திரர் வந்தவர்களை வைத்துக்கொண்டு யாகத்தைத் தொடங்கி, ஹவிர்ப்பாகம் வாங்க தேவதைகளை அழைத்தார். ஒரு தேவதையும் வரவில்லை. உடனே நெய் எடுக்கும் அகப்பையில் திரிசங்குவை ஏற்றித் தமதுதபோபலத்தால் அவனை ஸ்வர்க்கம் நோக்கி அனுப்பினர். திரிசங்கு ஸ்வர்க்கம் அடைந்ததும், இந்திரன் 'நீ இங்கு வர யோக்கியன் அல்லன்' என்றுசொல்லி அவனைத் தலை கீழாகத் தள்ளிவிட்டான். தலை கீழாகவந்த திரிசங்குவை ஆகாயத்திலேயே நிறுத்தி அங்கு விசுவாமித்திரர் தமது தபோமஹிமையால் ஒரு புதிய ஸ்வர்க்கம் சிருஷ்டித்து அவனை அங்கு ஸுகமாய் இருக்கச் செய்தார். இது முடிந்ததும் தமது தபஸு முழுவதும் வீணாகச் செலவானது கண்டு, தெற்குத் திக்கைவிட்டு மேற்குத் திக்கை அடைந்து புஷ்கர தீர்த்தத்தின் கரையில் மறுபடி பிராம்மண்யத்தை அடைய தபஸு செய்யத் தொடங்கினர். இங்கும் பின்காட்டப்படும் ஓர் தடை உண்டாயிற்று.

ரிசீகருக்கும், தமது தமக்கையாகிய ஸத்யவதிக்கும் பிறந்த இரண்டாம் பிள்ளையாகிய சுனச்சேபன் என்பவனை, அயோத்தியா நகரத்தரசனாகிய அம்பரிஷ சக்கரவர்த்தி நரபசு யாகத்தில் வெட்டி ஹோமஞ்செய்ய, ரிசீகரிடமிருந்து வாங்கிக்கொண்டு வரும் வழியில்புஷ்கரதீர்த்தத்தில்வந்து இறங்கினன். அங்குத்தமது மாமனாகிய விசுவாமித்திரரைக் கண்டதும் சுனச்சேபனுக்கு அடங்காத்துயரம் வர, தான் நரபசுவாகி உயிரிழக்கப் போகிற கஷ்டத்தை அவரிடம் சொல்லிக்கொண்டான். தமது பிள்ளைகளுள் ஒருவனை விசுவாமித்திரர் சுனச் சேபனுக்குப் பதிலாக நரபசுவாகப் போகச்சொன்னர். அவர்கள் இசையாதது கண்டு, வஸிஷ்டர் பிள்ளைகளைச் சபித்தது போலத் தன்பிள்ளையையும் சபித்துவிட்டு, உடனே அவர் தமது தபோ பலத்தால் இந்திர ஸ்தோத்திரம் ஒன்றைச் சுனச்சேபனுக்கு உபதேசித்தார். சுனச்சேபன், மாமன் உத்தரவின்படி தன்னை வெட்டும் ஸமயத்தில் இதை உச்சரிக்க, இந்திரன் அக்கினி முதலிய தேவதைகள் 'யாகத்தால் திருப்தி அடைந்தோம்' என்றுசொல்லிவிட்டார்கள். உடனே இராஜன் சுனச்சேபனை வெட்டாது விட்டு விட்டான். இவ்வாறு விசுவாமித்திரர் தமது தபோ மஹிமையால் ஒருவன் உயிரைக் காப்பாற்றினர்.

இங்கு விசுவாமித்திரர் தபஸு செய்துகொண்டிருக்கையில், இந்திரனால் இவரது தபஸைக்கலைக்க அனுப்பப்பட்ட மேனகை என்ற அப்ஸரஸ்திரி அந்தப் புஷ்காதீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் செய்துகொண்டிருந்தாள். இதை விசுவாமித்திரர் கண்டவுடன், அவருக்கு ஆசை உண்டாயிற்று. மேனகையோடு அந்தக்காட்டிலேயே நாள்போவது தெரியாது 10-வருஷம் தபஸைக் கவனியாதிருந்துவிட்டார். அப்பொழுது மேனகையிடம் இவருக்குச் சகுந்தலை என்றபெண் பிறந்தனள். பெண் பிறந்ததும் இவருக்குத் தபஸு கெட்டுப்போனது ஞாபகம் வந்தது. உடனே மேனகையை உதறித்தள்ளிவிட்டு வடக்கிலுள்ள மலைகளில் விசுவாமித்திரர் தபஸு செய்யச் சென்றார். அங்குப் பிரம்மா பிரத்யக்ஷமாகி 'பிராம்மண்யம் வேண்டுமானல் இந்திரிய ஜயம், காமக்குரோதாதிகளின் ஜயம் அதிகமாய் வேண்டும்; கொடியதவம்செய் என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தார். விசுவாமித்திரர் கொடியதவம் புரியத் தொடங்கினர்.

இந்தக் காலத்தில் இந்திரனால் ஏவப்பட்ட ரம்பை என்ற அப்ஸரஸ்திரீ மன்மதனால் பின்தொடரப்பட்டு, விசுவாமித்திரரது தபஸைக் கெடுக்கவந்தாள். அப்பொழுது அக்காலத்தில் வஸந்தகாலம் உண்டாயிற்று. புஷ்பங்கள் புஷ்பித்தன. கோகிலாதி பக்ஷிகள் சப்தித்தன. இப்படியிருந்தும் இவைகளால் விசுவாமித்ரரது தபஸ் கலையவில்லை. ஆனால் ரம்பையைக் கண்டதும் விசுவாமித்ரருக்குக் கோபம் வர, அவளை கல்லாகப் போகக்கடவது என்று சபித்தார். இந்தக் கோபத்தால் அவருக்கு தபஸு குறைந்தது. மன்மதன்முதலியோர் பயந்து ஓடிப்போயினர்.

விசுவாமித்திரர் கோபத்தையும் அடக்குவதாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டு, கிழக்குத் திக்கை நோக்கிச் சென்று தவம் செய்தார். தவத்தின் முடிவில் பிரம்மதேவர் பிரத்தியக்ஷமாகி, இவரை 'வாராய் பிரம்மரிஷியே' என்றழைத்தார். அப்பொழுது இவர் இதை வஸிஷ்டரும் அங்கீகரிக்க வேண்டுமென, பிரம்மாவின் உத்தரவின்படி வஸிஷ்டரும் அங்குவந்து, விசுவாமித்திரரைப் பிரம்மரிஷி என்று அழைத்தார். அன்றுமுதல் விசுவாமித்திரருக்குப் பிராம்மண்யம் வந்தது. அவர் ஓர் கோத்ரப் பிரவர்த்தகரும் ஆனர்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

5. உபதேசஞ்செய்த காதை.

நரிக்கும் முயற்கும் கொம்புண்டென்று சிலர் அலைவார்கள். அதைக் கண்டவரில்லை. காண்பதற்குமில்லை. த்ருதராஷ்டிரனுக்கும் நல்லகுணமென்பது முயற் கொம்புதான். அவனுக்கும் தெரியாது விதி வசமாக நல்ல எண்ணம் ஒன்று தோன்றினால் அதைத் தோன்றாது மயங்கச்செய்ய அவன் மைந்தர்களே போதும். தேரேறிச் சென்றார் பாண்டவர் என்று முன் சொல்லப்பட்டது. பின் துரியோதனனது மொழிகளால் பிள்ளைகளிடத்தில் அபிமானத்தால் இழுக்கப்பட்ட ஒழிந்த கண்ணை உடையவனான த்ருதராஷ்டிரன், ஞானக்கண்ணையும் ஒழித்துக் காந்தாரியின் சிறந்தமொழிகளையும் தடுத்துப் பாண்டவரைக் கூப்பிட்டு மறுசூது ஆடும்படி ஏவினான். இதில் தோல்வியடைபவர் பன்னிரண்டு வருஷம் த்ரௌபதியுடன் காட்டிலும், ஒரு வருஷம் மாறுவேஷத்தோடு நாட்டிலும் ஒளிந்து வாழவேண்டுமென்றும் அவ்வாறு வாழுங்காலத்தில் அவர்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டால் மறுபடியும் பன்னிரண்டு வருஷம் காடடையவேண்டுமென்றும், பந்தயம்கூறப்பட்டது. தருமனும் எதிர்நின்று கூப்பிட்டபிறகு ஆடாதிருப்பது அழகல்லவென்று ஆடிதோற்றுத் த்ரௌபதியோடும் காடுசெல்ல ரிஷிவேஷம் பூண்டு நிற்கும் ஸமயத்தில் துச்சாஸனன் வாயில் வந்த கொடுமொழியெல்லாம் கூற பீமன் என்தமையனது அனுமதியின் பேரில் துர்யோதனன், கர்ணன், சகுனி, துச்சாஸனன் முதலிய யாவரையும் கொல்வேனென்றான். அர்ஜுனன் கர்ணனை அழித்து விடுவேன் என்று சபதம் செய்தான். இச்சண்டாளன் ஜூதமாடிய வட்டு கூரிய அம்பாக அவன்மேற் பாய 'ஹே சகுனி உன்னை நான் உயிர் கொள்வேன்' என்றான் ஸஹாதேவன். நகுலனும் தான் எல்லாரையும்கொல்வேன் என்றான். த்ரௌபதி, "அப்பாதகர்கள் உயிர் நீங்க அவர் ரக்தப்ரவாஹத்தில் புரண்டு புரண்டு வாழ்ந்தாலன்றி அவர் இன்று அவிழ்த்த என் மயிரைக் கட்டுவதில்லை: இந்த ரணகோலத்தையும் நீக்குவதில்லை" என்று கூவினாள். பின் யாவரும் காடடையும் தருணத்தில் குந்தியை வருத்தக்கூடாதென்று விதுரர் கூற அவளை அங்கேயே இருக்கச் செய்தனர். த்ரௌபதியை நோக்கி "குழந்தாய் உனக்கு நான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. நீ புத்திசாலி 'கஷ்டமடையப்போகிறேன்' என்று கவலைப்பட வேண்டாம். கஷ்டமின்றி ஸுகம் கிடையாது. பெண்களின் கடமைகள் முழுவதும் நீ அறிவாய். நான் உனக்கு மறுபடியும் சொல்லவேண்டியதில்லை. உன்னுடைய நடத்தையும் குணமும் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமோ அவ்வாறு இருக்கவேண்டும். பழிக்கிடம் கொடுக்காது வாழ்வாயாக. நீ இருகுலமும் விளங்கவந்த பெருமை வாய்ந்தவள். நான் உங்களுடைய ஸுகத்திற்காக அங்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பரமாத்மாவை த்யானம் செய்துகொண்டே இருப்பேன். கஷ்டத்தைக் கண்டு எந்த ஸ்திரீயின் மனமும் நடுங்கினதில்லை. நீயும் நடுங்காது உன் தருமத்தை நடத்து. நான் உன்னை ஆசீர்வதிக்கிறேன். நன்றாக வாழ்வாயாக. காட்டில் அவர் கஷ்டப்படாமலிருக்கச்செய். ஸஹாதேவனையும் நகுலனையும் ஜாக்கிரதையாகப் பாதுகாப்பாய். அவர் மாத்ரியின் மைந்தர்கள். அவர்கள் கஷ்டத்தால் மயங்கும்படிச் செய்யாதிருப்பது உன் வேலை" என்று குந்தி புத்தி சொன்னாள்.

பின் பாண்டவர்கள் ஸூரியன் தந்த அக்ஷய பாத்திரத்தோடு காட்டில் பல ப்ராஹ்மணர்களுடன் ஸத்கால க்ஷேபம் செய்துகொண்டிருக்கும் ஸமயத்தில் அங்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் ஸத்தியபாமையோடு வந்து பாண்டவரோடு பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஸத்தியபாமை த்ரௌபதியைத் தேற்றிப் பின் வருமாறு ஏகாந்தமாக அவளோடு பேசினாள்:—"ஹே! த்ரௌபதி! மஹா வல்லவர்களும் பெருந்தன்மை வாய்ந்தவர்களுமான பாண்டவர்களை நீ எவ்விதமாக உன்னுடைய கைக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கின்றனை? மலைபோன்ற வலிய உடலையுடைய அவர்களுடைய மனதை எவ்வாறு உன்வசம் செய்துகொண்டாய்? உன்மேல் அவர்களுக்குக் கோபம் வராமலிருக்க நீ என்ன மாயம் செய்தாய்? ஏனடி த்ரௌபதி அவர்கள் நீ சொல்லியவண்ணம் நடக்க நீ என்ன மருந்திட்டனை? நீ எதனால் அவர்களை உன்வசம் செய்துகொண்டாய்? பச்சிலை ஏதேனும் இட்டாயா? யந்திரமேதேனும் கட்டினையோ? ஜபமேதேனுஞ் செய்கிறாயா? அவர்களுக்குச் சொக்குபொடி யிட்டாயா? அல்லது மந்திர பலத்தினால்

அடக்கிவிட்டாயா? வசீகரசக்தி ஏதனாலாவது உன் வழிபடச் செய்தாயா? அவர்களுக்கேதேனு மையிட்டு உன்பால் மோஹம் கொள்ளும்படிச் செய்தாயா? உன் அழகிய உருவத்தால் அவர்களை மயக்குகின்றனையா? மூலிகைகளால் அவர்கள் உனக்கு உட்பட்டு நடக்கும்படிச் செய்தாயா? எவ்விதமாகச் செய்தாய்? அவர்களை எவ்விதமாக மயக்கினை? உனக்கு எவ்வாறு அவர்கள் அடங்கி நடக்கிறார்கள்? அப்படி அவர்கள் நடப்பதற்குக் காரணமென்ன? என்னுடைய கணவனை என் வசம் செய்துகொள்ள உபாயம் எது?" என்றாள்.

"ஸத்தியபாமை! நீ கேவலம் புத்தியற்றுக் கீழ்வழியில் நடக்கும் கொடியகுணமே குடிகொண்ட பெண்களின் வழக்கத்தையா கேட்கிறாய்? சீச்சீ! துர்நடத்தையுடைய கீழ்க்குல மாதரின் குணங்களைப்பற்றி நான் எவ்வாறு பேசமுடியும்? அவர்கள் தமது கணவரை வசப்படுத்த யத்நம் செய்யும் கெட்டவழிகளைப் பற்றி நான் எப்படிச் சொல்லக்கூடும். என்னைப்பற்றி இந்தவிதமாக நீ எண்ணுவதாவது கேட்பதாவது அழகன்று. என்னை இவ்வழியில் நடப்பவள் என்று ஸந்தேகித்ததே பெருங்குற்றம். நீயோ நல்ல புத்திபுடையவள். பரந்தாமனாகிய த்வாரகா நாதனுடைய அன்புடைய மனைவி. உனக்கு இந்த மாதிரியாகிய எண்ணங்கள் தோன்றுவது தகுதியல்ல. மருந்தினாலாவது மாயத்தினாலாவது தன்னை வசப்படுத்த ஒரு ஸ்திரீ யத்நப்படுகிறாள் என்று அவள் கணவன் அறிவானாகில் பாம்பைக்கண்ட படைபோல் நடுங்குவன். தன்னை நாசஞ்செய்யப் படுக்கை அறைக்குள்ளேயே காலஸர்ப்ப மிருப்பதாக எண்ணுவன் தன் மனைவியைக் கண்டால் வெறுப்பு கொள்வான். பயங்கொண்ட நெஞ்சையுடையவன் எவ்வாறு மன அமைதி அடைவான்? மன அமைதி இல்லாதவன் எப்படி ஸுகமாக இருக்கமுடியும்? மந்திரத்தால் ஒருநாளும் தன்கணவனை வசப்படுத்த முடியாது. சத்ருக்கள்தான் விஷத்தைப் பக்ஷணங்களிலும் பாலிலுங்கலந்து கொடுப்பார்கள். தங்களுடைய கணவர்களுக்குப் பெண்கள் மருந்திட்டு மாங்கல்யம் வளர்ந்ததுண்டா? தம்முடைய நாசத்திற்கே தாம் ஆளாயிருக்கிறார்கள். அல்லது மருந்திடுவதால் அங்கநஷ்டமாவது உண்டாகும். அல்லது இந்திரியங்களாவது கெட்டுவிடும். மன்மதன்போன்ற அழகனைத் தன் வசப்படுத்த வேண்டுமென்று மருந்து இட்டு அவனை ஊமையாக்கிவிடுவதால் என்னஸுகமடையமுடியும். தமது கணவர்க்குக் கஷ்டமுண்டாகும்படிச்செய்வதா மனைவியின் கடமை? நோய், தள்ளாமை, வயது குறைதல் முதலாகிய கஷ்டங்களைத் தமது கணவர்களுக்குப்புத்தியற்ற கீழ்க்குணமுடைய பெண்கள் மூலிகைகளால் உண்டாக்குகிறார்கள். கீழ்மை என்னும் பாபமார்க்கத்திலேயே நடந்து அவர்கள் தமது கணவர்களுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்குகிறார்கள். மனைவி எனப்பட்டவள் ஏதேனும் துன்ப முண்டாகக்கூடிய காரண முண்டாகும்படி நடந்து கொள்ளலாமோ? அது தகாதல்லவா?

"ஹே! ஸத்தியபாமை! பெருமையிற் சிறந்த பாண்டவர்களிடம் நான் எவ்வாறு நடந்து கொள்கிறேன் என்பதைச் சற்றுக்கேள். வீண்டம்பம், வீண் ஆசை, கோபம் இவைகளில்லாமல், பாண்டவர்கள் அந்நிய பார்யைகளோ டிருந்தாலும், நான் அவர்களுக்கு என் மனஃபூர்வமாக வணங்கி நடக்கிறேன். "இது கேவலம்," "இதை நாம் செய்வதா?," "இது நமக்கு அவமானத்திற் கிடமானது," என்று ஒன்றும் எண்ணாது, மனத்திலுண்டாகும் பொறாமையை நாயகர் பால் ஆசை என்னும் ஆனந்தத்தால் தடுத்து அவர்களுக்கு ஊழியஞ் செய்கிறேன். அவ்வாறு செய்வது எனக்கு மானக்கேடு என்று நான் எண்ணவில்லை. சந்திரன்போல் குளிர்ந்த தன்மையும், ஸூர்யன் போல சோபையுங்கொண்ட மைந்தர்களிடம், அவர் எதிர்நின்று நான் ஒன்றும் பேசமாட்டேன். அவர்கள் கோபித்துக் கொண்டாலும் பதில் சொல்லேன். அவர் மனத்துக்கு வெறுப்பு வரக்கூடிய மொழி ஒன்றும் வரவிடேன். அவர்களை அவமதிக்கத்தக்க செய்கை ஒன்றும் செய்யமாட்டேன். எதிரில் உட்காரமாட்டேன். அப்படி இருந்தாலும், நிற்பதால் அவர்களை அலக்ஷியம் செய்ததாகத் தோன்றும்படி ஒன்றும் செய்யேன். அவர்கள் எதிரில் தடதடவென்று நடக்கமாட்டேன். தேவதைகளாயிருந்தாலும் ஸரி, மனிதர்களானாலும் ஸரி, அவர் செல்வத்தில் மிகுந்திருந்தாலும், அல்லது அழகிற் சிறந்திருந்தாலும், அல்லது இரண்டாலும் உயர்ந்திருந்தாலும், என்னுடைய கணவரன்றி, மற்றவரிடம் என் மனம் இழுக்கப்படாது. மற்றையோர்களை நான் லக்ஷியம் செய்வதில்லை. எனக்கு என் கணவரே லக்ஷியம். கணவனுக்கு முன் ஒன்றையுமுண்ணமாட்டேன். எனக்குப் பசியாயிருக்கிறதென்னும் எண்ணமும் எனக்குத் தோன்றுவதில்லை. கணவர் உண்டு மற்றையோரும் உண்டபின்

தான் நான் உண்பது. வெளியிலிருந்து வந்தாலும், காடு அல்லது நாட்டில் ஸஞ்சரித்து வீடு வந்து சேர்ந்தாலும், அல்லது எப்பொழுதாவது அவஸரமாக எழுந்தாலும் அவர்களுக்கு உபசாரஞ் செய்து கால் கழுவி ஆஸனமிட்டு மறு வேலையைப் பார்ப்பேன். வீட்டையும்,வீட்டிலிருக்கும்ஸாமான்களையும் பார்க்க மனத்திற்கு ஸந்தோஷ முண்டாகும்படி அமைத்து வைப்பேன். உணவும், உணவிடும் பாத்திரங்களும் ஸுகிகரமாகவும், கண்ணிற்கும் மனத்திற்கும் ஸந்தோஷ மூட்டும்படியாகவும் வைத்து ஜாக்கிரதையாக அவர்களுக்கு அவர் விரும்பிய காலத்தில் பயபக்தியோடு அன்னம் இடுவேன்.நான் எப்பொழுதும் கோபங் கொள்வதில்லை. நம்மை யவர் வைதாலும் ஆசீர்வதித்ததாகவே எண்ணுவேன். அவர் கோபத்திலேதாவது தவறிச் சொல்லினும் "அப்படி ஏன் சொன்னீர்" என்று வாக்குவாதம்செய்து வார்த்தைப் பந்தலிடுவதில்லை. அவர் கோபத்தோடு சொன்ன மொழிகளில் நமக்குப் புத்தி வரவேண்டியதற்காக இருந்தால் அதை உடனே மனத்தில் பதித்துக்கொண்டு மறுநாள் அவ்வாறு சொல்லாதிருக்கும்படி செய்துகொள்வேன். ஒருவேளை தவறாக வதேனும் சொல்லிவிட்டால் ஒரு காதால் வாங்கி மற்றொரு காதால் விட்டுவிடுவேன். உடனேமறந்துவிடுவேன். அவ்வாறு சொன்னதை நான் கவனித்த தாகவே காட்டிக்கொள்ள மாட்டேன். நான் அந்நியரோடு பேசுவதில்லை. வீண் வம்பிற்கு இடமே கொடுப்பதில்லை. நான் கெட்டியாகவும் பேசுவதில்லை. கெட்ட பெண்களின் நடத்தையைப் பார்த்து நடப்பதே யில்லை. அதை அப்பியஸிப்பது எப்படி முடியும்? அவர்களோடு கூடுவதுமில்லை, வீட்டுவாசலில் வந்து நின்றுகொண்டு வேடிக்கைப்பார்ப்பதில்லை. ப்ரக்ஷாளனம் முதலியன செய்யுமிடங்களில் காலத்திற்குமேல் தங்குவதில்லை. இல்லாவிட்டால் ஸந்தேஹத்திற் கிடமாகும். வீட்டைச்சார்ந்த தோட்டங்களிலும் தங்கிவிளையாடுவதில்லை.என்னை அவர்பரிஹாசம்செய்தால்சிரிப்பதேயன்றி வேறெதற்கும் நான் சிரிப்பதேகிடையாது. அப்படிச் சிரித்தாலும் ஓசையுண்டாகும்படி சிரிக்கமாட்டேன். அவர்கள் குற்றமென்று எண்ணக் கூடியவைகளை எல்லாம் ஒழித்து விடுவேன். அவர்களுக்கு ஊழியஞ் செய்வதே என்வேலை. மற்றென்னவேலை எனக்கு வேண்டியது? அவர்கள் எங்கேனும் என்னை நீங்கிச்சென்றால், மயிரில் மலரிடேன். நகைகள் அணியேன். சந்திரனைக் கண்ட தாமரைமலர்போல் என் முகம் சுருங்கிவிடும். எனக்கு அவர் வரும் வரை அவர்கள் ஸுகமாக இருக்கவேண்டுமென்று கடவுளை த்யானம் செய்வேன்; வேறொன்றுஞ்செய்யேன். என்கணவர் உண்ணாததை நான் உண்ண மாட்டேன். அவர் எண்ணாததை நான்எண்ணமாட்டேன். அவர்காணாததை நான் காணேன். அவர் வெறுத்தவரை நானும் வெறுப்பேன். அவர் பூஜிப்பவரை நானும் பூஜிப்பேன். அவர் பேசாதவர்களோடு நானும் பேசேன். அவர் விரும்புவதையே நான் விரும்புவேன். எனது கணவர்களுடையஸுகத்தையே நான் என்றும் பார்க்கும் தன்மையுடையவள். என்ஸுகம் எனக்குவேண்டியதில்லை. அவர் ஸுகமே எனக்கு முக்யம். என் மாமியார்கூறியவிதமே எனது சுற்றங்களிடம் நடந்துகொள்வேன். அவர் கூறிய விதமே அதிதி போஜனம், பித்ருபூஜை முதலிய இல்லறதர்மத்தைச் செய்வேன். அவருடைய உத்தரவின்றி ஒருநாளும் ஒருவேலையும் செய்யமாட்டேன். இரவும் பகலும் ஒழிவின்றி வேலைசெய்வேன். சோம்பலடையமாட்டேன். கேவலம் அற்ப ஸமாசாரத்திற்கு பாம்பு போல் சீறுவார்கள் என்னும் பயத்தோடே யான் வணக்கத்துடன் என் கணவர்களுக்கு வேலை செய்வேன்.

"என்னுடைய அபிப்பிராயம் என்ன என்றால் பெண்கள் தமது கணவனையே எல்லாவற்றிற்குஞ் சார்ந்து ஒழுகவேண்டியது. பெண்கள் தம் கணவரையே கடவுளாகப் பாவிக்கவேண்டும். அவளுக்கு அவனன்றிவேறுகதியில்லை. அப்படியிருக்க அவனுக்கு அவள் த்ரோஹம் செய்வது அழகா? நியாயமா? செய்யலாமா? நான் எப்பொழுதும், நடந்தாலும், படுத்தாலும், பேசினாலும், தூங்கினாலும், ஸந்தோஷித்தாலும், வேலைசெய்தாலும், எப்படி இருந்தாலும் என்னுடைய கணவரது இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நடப்பதே கிடையாது. என் மாமியாரைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் தூற்றுவதே கிடையாது. நான் நடக்கின்றவிதத்தாலும், என்னுடைய பணிவிடையினாலும்,வணக்கத்தாலும் கனிந்து மனமுருகி எனது கணவர் என்பால் ஆசைகொண்டு விளங்குகிறார்கள். பக்தர்களிடத்துக் கடவுளருள் மலர்வது போல் என்மேல் அவர்களது கிருபாநோக்கம் பரிபூர்ணமாக இருக்கின்றது.

"என் மாமியார் உண்டபின்னன்றி நான் உண்ணுவதில்லை. அவருடைய வஸ்திரங்களைத் துவைத்து உலர்த்தி சுத்தமாக எடுத்துவைப்பேன். என் கணவரது தாயாகிய குந்தியை ஒருநாளும் கஷ்டப்படப் பார்த்து நான் ஸஹிக்கேன். வயது முதிர்ந்த அவர் கஷ்டப்பட நான் பார்ப்பது எனக்கு அழகா? அவரைக் காட்டிலும் ஸுகம் படவும் எனக்கு எண்ணமில்லை. அவரை ஸுகப்படுத்த வேண்டிய விதங்களிலெல்லாம் ஸுகப்படுத்தி நான் ஆனந்தப் படுவேன். தன்னை வெட்டுவார்க்கு இடம் கொடுக்கும்பூமாதேவி போல் பொறுமை வாய்ந்த என் மாமியாராகிய குந்தியம்மாளை ஒருநாளும் வாய் தவறியும் ஓர் தவறான மொழி கூறியதில்லை. அவரை ஓர் தெய்வமாகப் பாராட்டி நான் சீராட்டுவதே யன்றிப் பொறுமைக் கிடம் கொடுக்கவேண்டிய ஆளாக நான் எண்ணுகி

ருப்பதே எனக்கு ஸுகத்தை யளிக்கின்றது.

"இந்த்ரபிரஸ்தத்தில் ராஜ்ஜியமாண்ட காலத்தில் கணக்குகளையெல்லாம் பரிசோதிக்கும் வேலைக்காரியாக விளங்கினேன். ராஜ்யபாரத்தின் கவலைகளை என் முதுகின்மேலும் கொஞ்சம் சுமந்து என் கணவரது சுமையைக் குறைக்க முயன்றேன். அவர் கஷ்டத்தை நீக்குவதிலேயே கவலையாக இருந்தேன். என்னைப்பற்றி சிறிதும் கவலையும் படவில்லை. கவலைக்கிடமும் கொடுக்கவில்லை. இரவும் பகலும் ஆஹாரம் நித்திரை இரண்டையும் விட்டுவிட்டு அவர்களைக் காப்பதே விரதமாகக் கொண்டேன். எல்லார்க்கும் முன் எழுந்து எல்லார்க்கும் பின்தான் நான் படுக்கையைப் பார்த்து படுப்பது. இது எப்பொழுதும் என்னுடைய வழக்கம்.

"இவ்விதம் நடந்துதான் என் கணவர்கள் என் கருத்துக்கிணங்கினார்கள். ஒருநாளும் மருந்துமாயம் மூலிகை முதலானவைகளை யான் கண்டதில்லை" என்று த்ரௌபதி சொன்னாள்.

இதைக்கேட்டதும் ஸத்தியபாமை நடுநடுங்கி "அம்மா! நான் சொல்லியது தவறு. என்னை மன்னிக்கவேண்டும். நேச ஸ்வபாவத்தால் முன்னாலோசனை இல்லாமல் சொல்லிவிட்டேன். இது பெண்களுக்கு ஸஹஜம்" என்றாள்.

என்றதும் த்ரௌபதி "இப்பொழுது ஒரு வழி காட்டுவேன். அந்த வழியில் நீ நடப்பாயானால் கண்ணபிரானது களங்கமற்ற ஹ்ருதயம் உன்னால் இழுக்கப்படும். ஸத்தியபாமை! கணவனைப்போன்ற கடவுளை எவ்வுலகம்தரும்? எவ்வுலகங்களிலும்கணவனைப்போன்ற கடவுளுமுண்டோ? உன்பக்தியினால் அவனது அன்பை அடைந்து விட்டால் உனக்கெது தான் கிடைக்காது. அன்பினாலாதரித்தால் மோக்ஷமும் கிடைக்கும். சிறிது கோபங்கலந்தால் முழுதும் கெட்டுவிடும். ஜாக்ரதை! கோபம் சண்டாளம். அதனால் நீ எல்லாவற்றையும் துறந்துவிடலாம். கணவனிடத்திலிருந்தல்லவா மனைவி புத்திரப்பேறு அடைகிறாள்? ஸந்தோஷத்தை யூட்டும் பலபொருள்களையு மடைவது அவனிடத்திலிருந்து அல்லவா அடைகிறாள்? அவனிடத்தி லிருந்தல்லவா, ஸுகத்துடன்படுக்கஇனியபடுக்கையும், நிற்கநிழலும், கட்ட ஆடையும் அணிய நகைகளும், பூச்சும், பெருமையும் அடைகிறாள்? மோக்ஷமுமவனாலல்லவா அவளுக்குக் கிடைக்கின்றது? ஸுகமென்றால் சும்மாகிடைத்துவிடுமோ? பாத்தியில் விதைத்துப் பயிராகவில்லை? கற்புடைய ஸ்திரி கஷ்டமில்லாமலெப்படி இருக்க முடியும்? உள்ளன்பு, நேசம், இவைகளால்கண்ணனைப் போற்றி யுழைத்தாலன்றி ஸுகமடைவதசாத்தியம். உண்மைப்பாசம் உன்னிடமிருந்தாலன்றிக்கண்ணன் உன்மேல் ஆசைகொள்வது எவ்விதம்? நீ செய்யும் செயல்களாலும், நடைநொடி பாவனைகளாலும் பரந்தாமனுக்கு உன் மேல் ஆசை உண்டாகும்படி செய்யவேண்டிய துன்கடமை. கணவனுடைய குரல் தெருவில் கேட்டதும், எழுந்திருந்து அவரை எதிர்கொள்ள சித்தமாக இரு. உள்வந்ததும் கால் கழுவி வணங்கு. ஆசனமிடு. நல்லமொழி கூறு. யாரையேனும் "இதைச்செய்" என்று அவர் சொன்னால் அது உனக்குச்சொல்லியதாக எண்ணி உடனே சென்றுஅவ்வேலையை முன்செய். உனக்குச்சொல்லவில்லையே என்று தாமதித்து நிற்காதே. காலாவிட்டவேலையைத் தலையாலேசெய்ய சித்தமாயிரு. உன்மனஃபூர்வமாக அவருக்கூழியம் செய். உன்னுடன் அவர் கூறிய மொழியை வெளியே சொல்லாதே. அவன் மானத்தை வாங்க வெளியில் வரவேண்டாம். உன் கணவனுக்கு யார் யார் வேண்டுமோ அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்து. அவர்களை உனக்குக் குருவாக நினைத்து நட. உன் கணவனுக்கு ஆகாதவர்களோடு சேராதிரு. அவருக்குத் துன்பஞ்செய்ய விரும்புவாரது கூட்டத்தில் கலக்கவேண்டாம். புருஷர்கள் முன் நில்லாதே. மெதுவன்றிப்பேசாதே. கள்ளம்செய்வாரோடுகலவாதிரு. தனியாக உன் பிள்ளையோடும் இருக்கலாகாது. நற்குலத்திலுதித்து நல்லகுணமும் ஒழுக்கமும்கூடியவர்களோடுமாத்திரம் பழகு. கற்பிற்சிறந்து, கணவன் வழிபாடுகொண்ட பெண்களையேநேசி. கோபம், நிஷ்ரேம்கொடுமொழி முதலியன உடையவர்களோடு பழகாதிரு. வஞ்சகம், பொய், நாயகத்ரோஹம்முதலிய பாபங்களில் வளர்வோர்களைத் தடுத்து விடு. அவர்களோடுபேச்சை விட்டுவிடு. வம்பிற்கிடம் கொடேல். என்றைக்கும் ஒரேநிதானமாக இருப்பவரோடு கலந்துவாழ். இன்றைக்கொரு கோலம் மறுநாள் பாழ்ங் கோலம் கொள்வாரோ டிணங்க வேண்டாம். உண்டிசுருங்குதல் பெண்டிர்க்கழகு. மிதமிஞ்சி உண்ணவேண்டாம். முகத்தில் கோபமரும்பாது விகாரப்படாது பாதுகார். கணவனைக் கண்டதும் அக்கண்களிலிருந்துஆனந்தத்தை வழியவிடு. உன்னைக்கண்டு கணவன்ஆசைகொள்ளநகைகளை அணி. பிறர்க்காகவாவது, பிறர் பார்ப்பதற்காவது அணியவேண்டாம். வாய் பதட்டம், எதிர்மொழி, மெதுவின்மை இவைகளை ஒழி. நன்மை முயல். கணவனுக்கு ஸுகத்தை நாடு. அதற்கு உன் உயிரையும் கொடு. உன்னைப் பற்றி எண்ணாது அவனது ஸுகத்தையே விரும்பு, அதனால் இங்கும் ஸுகமுண்டு. மேலும் மோக்ஷமுண்டு. இதுதான்நான் சொல்வது. இவ்வாறு நான் சொல்வதை ஒரு காதால் வாங்கி மறு காதால் விடாது மனத்தில் பதித்து, ஒழுங்காக நட. கண்ணன் உன்மேல் ஆசை கொள்ளாதிருக்க முடியாது. உனதன்பு என்னும் வலையில் அகப்பட்டுச் சிக்கிக் கொள்வான்" என்று சொன்னாள்.

இதற்குள் ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அங்குத்தோன்ற இருவரும் பிரிந்தனர்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

லார்டு ஹார்டிஞ்சு.—நமது புதிய ராஜப்பிரதிநிதியாகிய லார்டு ஹார்டிஞ்சு நவம்பர்மீ 21வ லார்டு மிண்டோவிடமிருந்து தமது வேலையை ஒப்புக்கொண்டார். இவர் பம்பாயில் ஸ்டீமரிலிருந்து இறங்கியவுடன் பம்பாய் கவர்னரால் வரவேற்கப்பட்டார். உடனே பம்பாய் முனிஸிப்பாலிடி, மகம்மதிய சங்கம், பம்பாய் வர்த்தகச்சங்கம், சுதேச வர்த்தகச் சங்கம், ஆகிய இச்சங்கங்கள் நல்வரவுப் பத்திரிகைகள் வாசித்தன. அப்பத்திரிகைகளுக்கு, லார்டு ஹார்டிஞ்சு தக்கவாறு விடை கூறினார். இவர் பேசியதிலிருந்து, இந்தியாவுக்கு நன்மை புரியத் தம்மாலியன்றமட்டும் முயலுவதாக இவர் எண்ணங் கொண்டிருக்கிறாரென்று நாம் அறிகிறோம். இவர்எண்ணம் முற்றிலும்நிறைவேறும்படி கடவுள் கிருபை செய்யுமாறு யாம் எல்லோரும் பிரார்த்திப்போமாக.

***

நமது சக்கிரவர்த்தி.—நமது மாட்சிமை தங்கிய ஜார்ஜ் சக்கிரவர்த்தியவர்கள், 1912-ம் வருஷம் ஜனவரிமீ 1வ இந்தியாவிற்கு வந்து டில்லிநகரத்தில் முடிசூட்டும் வைபவத்தைக் கொண்டாட ஒரு தர்பார் நடத்துவார்களென்று, இந்தியா கவர்ண்மென்டார் பத்திரிகைகளில் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இச்செய்தியைக் கேட்க இந்தியா முழுவதுங் களிப்புறுமென்பதற்கு ஐயமில்லை. ஏனெனின் இதுவரையில், நமது நாட்டிற்குச் சக்கிரவர்த்தியாவது, சக்கிரவர்த்தினியாவது இராஜ்ய பாரத்தை வகித்தவுடன் வந்ததில்லை. இதுவே முதல்தடவை.

***

இந்து மதந்திரும்பி விட்டார்கள்.—மிஸ்கிர் குலாம்பாய் நிச்சாபாய் என்பவரும் அவர்மனைவியாரும் ஐந்து வருஷங்களுக்கு முன்னர் கிறிஸ்தவ மதத்தைச் சேர்ந்து, இப்போது இந்து மதத்திற்குத் திரும்பிவர விருப்பங்கொண்டதால், புரோச் என்னுமிடத்திலுள்ள ஆரியசமாஜத்தார் அவர்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்து வைத்தார்கள். மிஸ்டர் குலாபாய், இந்துமதத்தின் உயர்ந்த கருத்துக்களையும் கொள்கைகளையும் கொஞ்சமும் அறியாமல் கிறிஸ்தவ மதத்திற்குச் சென்றாரென்றும், பிறகு ஆரியசமாஜத்தார் நமது ஆரியமதத்தின் மகிமைகளை வெகு அழகாய் எடுத்துக்காட்ட அவைகள் அவர்மனத்தில் ஊன்றிப் பதியும்போதெல்லாம்அவர் செய்த காரியத்திற்காகத் தீராத் துக்கங் கொண்டவராய்ப் பின்னர்ப் பழைய தெய்வீக மதத்திற்குமனந் திரும்பிற்றென்றும் தன்னைப்பற்றிய விஷயங்களை யெல்லாம் விவரமாகச் சமாஜத்தின் முன்புஎடுத்துரைத்தார்.

நாய்களுக்குப் போலிசு வேலை.—வங்காள அரசாட்சியார் பொலீசாருக்குதவியாய் நாய்களைப் பழக்கிக் கொடுக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இதற்காக இங்கிலாந்திலிருந்து வேட்டைநாய்க் குட்டிகளையழைப்பிக்கிறார்கள். கள்வர் முதலான குற்றவாளிகளை யுபாயமாய்ப் பிடிப்பதற்கு இந்த நாய்கள் ஏற்றபடி பழக்கப்படுமாம்.

தாரம்பூரில் க்ஷயரோகிகளுக்குச் சுக வாசஸ்தலம்.—தாரம்பூர் என்ற இடத்தில் எட்வர்ட் ஞாபகச் சின்னமாய் க்ஷயரோகிகளுக்கு மிஸ்டர் மலபாரியால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் சுக வாசஸ்தலத்துக்கு (Anatorium) பாடியாலா மகாராஜா லட்சம் ரூபாய் கொடுத்திருக்கிறார். அவ்வளவு தொகை பொருளுதவி செய்திருப்பதும் தவிர அந்தச் சுக வாசஸ்தலத்தை யொட்டி ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஏற்படுத்துவதாயும் சொல்லியிருக்கிறார். அதிலேயே இருந்து வைத்தியம் பார்த்துக்கொள்ள இஷ்டமுள்ளவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளலாம். அப்படி இஷ்டப்படாதவர்களுக்கு மருந்து கொடுக்கப்படும். அந்தச் சுக வாசஸ்தானத்தை மேற்பார்வை பார்ப்போர்கூட பாடியாலா சமஸ்தானத்திலிருந்து சகல விதமான சாதகங்களையும் பெறுவார்களெனப்படுகிறது.

***

இருதலைப் பையன்.—பாட்னா என்னும் நகரத்தில் ஒரு அதிசயமான ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அதற்கு இரண்டு கழுத்துகளும், இரண்டு தலைகளும் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு தலையின் அங்கங்களும் சரியாகவே இருந்தன. சென்ற மாதம் 19-ந்தேதி இரவு இரண்டு மணிக்குப் பிறந்தது. கொஞ்சநேரத்திற் கெல்லாம் குழந்தை இறந்துபோய் விட்டது.

ஞாயிற்றுக்கிழமை விடுமுறை.—நமது புதிய வைஸிராயாகிய லார்டு ஹார்டிஞ்சின் பாட்டனார் இந்தியா கவர்னர் ஜெனரலாக இருந்தபோது ஞாயிற்றுக்கிழமை பப்ளிக் விடுமுறை நாளாக இந்தியா முழுவதும் அனுசரிக்கப்பட வேண்டுமென்று பகிரங்கம் செய்தார். இதனை அநேகர் அறிந்திருக்கமாட்டார்கள்.

ஒரு ஆச்சரியமான ஜோதீ.—பெகுவிலுள்ள ஷிடாமாபையா கோவிலின், சிகரத்தில், இராக்காலங்களில், அடிக்கடி வெகுபிரகாசமான ஜோதியொன்று தோன்றிபார்ப்பவர்கள் மனதைக் கவரச்செய்துகொண்டிருக்கிறதாம். பையாகோவில் சிகரத்தில், ஜனங்கள் போவதற்கு முடியாதாம். அப்படியிருக்க, இராக்காலங்களில் சிலவேலைகளில் இவ்வித ஜோதியுண்டாவதைப் பார்க்க ஆச்சரியமாகத்தானிருக்கிறது. ஏராளமான பர்மியர்கள் தினந்தோறும் போய் வேடிக்கைப்பார்த்து வணங்கி வருகின்றனராம். இச்சோதி தோற்றுவதின் காரணம் ஒன்றும் தெரியவில்லை.

அடையாள நாண்மலரங் கையிலேடு மணிவடமும்
உடையாளை நுண்ணிடையொன் றுமிலாளை யுபநிடதப்
படையாளை யெவ்வுயிரும் படைப்பாளைப் பதுமநறுந்
தொடையாளை யல்லதுமற் றினியாரைத் தொழுவதுவே.

விவேகபோதினி

" எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு "—திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணஸ்ரீ மார்கழிமீ 1911-ஸ்ரீ ஜனவரிமீ { பகுதி 7

நற்பாவனைகள்

RIGHT ATTITUDES

ஆத்மாவின் உண்மை நிலையை அறிந்து தேற ஆவல் கொண்டிருக்கும் முமூக்ஷுக்களுக்கு எல்லாம், ஸந்யாஸம் பலித்து நிஷ்டை ஆதியில் கைகூடுவது அபூர்வம். பெரும்பாலும் முமூக்ஷுக்கள் உலகில் பழகி அதில் மொத்துண்டு வருந்தி முடிவில் விடுபடுபவர்கள். இவர்கள் உலகில் பழகும் காலத்தில் அதனுள் சிக்கிக்கொண்டு உழலாது ஒதுங்கி வாழவேண்டியது அவசியம். இவ்வாறு வாழ்வதற்குப் பின்வரும் நான்கு நற்பாவனைகள் மிகுந்த ஸஹாயமாக இருக்கும் என்று பெரியோர் கூறுவர். அவையாவன மைத்ரீ, கருணை, முதிதை, உபேக்ஷை ஆகிய இவைகளே. இவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், இவைகளால் முமூக்ஷு எவ்வாறு உலகில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாது வாழலாம் என்பதையும் வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் தமது ஜீவன்முக்திப்பிரகரணத்தில் எடுத்து விஸ்தரித்தவாறு இங்கு எடுத்து எழுதுவோம்.

1. மைத்ரீ என்பது உலகில் உள்ளவர்கள் எல்லோரும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று பாராட்டுவதே. இது முக்யமாக ஒவ்வொரு முமூக்ஷுவுக்கும் உலகில் ஸுகப்படுபவர் விஷயத்தில் அவசியம் உண்டாகவேண்டும். இவ்வாறிருந்தால் தன் பிள்ளைக்கு வரும் ஸுகங்களைக் கண்டு ஓர் அன்புள்ள தகப்பன் எவ்வாறு திருப்தி அடைவானோ அவ்வாறே முமூக்ஷுவும் பிறர் சுகங்களைக் கண்டு, பொறாமை கொள்ளாமலும், தனக்கு அவைகள் உண்டானால் நலமாக இருக்கும் என்ற ராகம் இல்லாமலும், தனக்கு அந்த ஸுகங்கள் உண்டாக வேண்டிய ஸாதனங்கள் இல்லையே என்ற ஏக்கம் இல்லாமலும், நல்ல திருப்தியை அடைந்து ஸுகிப்பான். மேலும் இதனால் பிறரிடம் இருக்கும் குற்றங்களையே பெரிதாக எண்ணிக் கூறும்படியான பரநிந்தையும் ஈர்ஷையும் முமூக்ஷுவை விட்டு அகல, அவன் எல்லா மனிதர்களிடத்தும் உள்ள நன்மையைப்பார்க்கும் திறனுடையவனாவான்.

2. கருணை.—தனக்கு எப்படியோ அப்படியே பிறர்க்கும்; அதாவது தன்னுயிர்போலமன்னுயிரைப் பாவித்தலே கருணையாகும். இது முக்கியமாகத் துக்கப்படுபவர்கள் விஷயத்தில் ஒவ்வொரு முமூக்ஷுவுக்கும் இருக்கவேண்டும். இதனால் தனக்குத் துக்கம் வேண்டாம் என்ற துவேஷமும், தனக்குத் தீங்கிழைப்பவர்களுக்குப் பதில் தீங்கிழைத்தலும், தனக்கு வரும் தீங்கு வரவொட்டாமல் தடுக்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கமும் நீங்க, எந்தத் துக்கஸமயத்திலும் அவனிடம் சாந்தி குடி கொள்ளும். மேலும் தனக்குத் துக்கம் இல்லாத காலத்தில் தான் பிறரை விட அதிர்ஷ்ட முள்ளவன், தான் கடவுள் விசேஷ கருணைக்குப் பாத்திரமானவன் என்ற வீண் கர்வம் தலை தூக்காது அழிந்துபோகும்.

3. முதிதை என்பது ஸந்தோஷம் என்று பொருள்படும். புண்ணிய விஷயங்களையும் புண்ணியவான்களையும் காணுங்கால் இந்த ஸந்தோஷம் முமூக்ஷுவுக்கு வரவேண்டும். ஜனங்கள் பொதுவாகப் புண்யபலனான ஸுகத்தைக் கோருகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய புண்யத்தில் ஒருவரும் பிரவர்த்திக்கிறதில்லை. இப்படிக் காலத்தைப் போக்கி மரணகாலத்தில் 'புண்யம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே, என்ற துக்கத்திற்கு ஆளாகிவருந்துவார்கள். இவ்வித வருத்தம் இந்த முதிதையால் முமூக்ஷுவுக்கு வராமல் தடைபடும்.

4. உபேக்ஷை என்பதற்குக் கவனியாதிருத்தல் என்பது பொருள். உலகில் எல்லோருக்கும் பாபபலனாகிய துக்கம் வேண்டாம் என்று தோன்றும். ஆயினும் பாபத்தையே ஜனங்கள் விடாது செய்வார்கள். மரணகாலத்தில் 'அநியாயமாக இவ்வளவு பாபம் செய்து விட்டோமே!' என்று துக்கிப்பார்கள். பாபிகள் விஷயத்தில் முமூக்ஷு உபேக்ஷையாக இருந்தால் த்வேஷம் உண்டாகாது; இந்தத் துக்கத்திலிருந்து நீங்குவான்.

ஆகவே இந்நான்குவித பாவனைகளிலும் ஒவ்வொருவரும் பழகிவந்தால், மலம் நீங்கி மனம் வர வர சுத்தப்பட அதில் சாந்தம் குடிகொள்ளும்,

விவேக போதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரண௵ மார்கழி௴ [பகுதி 7

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்
THE PRINCIPAL UPANISHADS
VIII அயித்ரேய உபநிஷத்
THE AITAREYA UPANISHADS

இவ்வயித்ரேய உபநிஷத்தும் தைத்திரீய உபநிஷத்தைப் போன்றது. இதிலும் உபாஸனு காண்டம் ஸ்ருஷ்டி விஷயம் தேஹவிவரணம் முதலியன உண்டு. ஆயினும் இங்கு இவைகள் எல்லாம் வெகு சுருக்கமாகக்காணப்படும். இதுவும் அல்லாமல் இதன் உபாஸனுபாகம் பெரும்பாலும் கர்மகாண்டத்தோடு அதிகமாக ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பதால் அதை இவ்வுபநிஷத்திற்கு முகவுரையாகக்கொண்டு இதனேடு அது பெரியோரால் சேர்க்கப்படவில்லை. ஸ்ரீமத் சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் இவ்வுபநிஷத்திற்கு வியாக்யானம் எழுதுங்கால் இதன் மற்றைய பாகங்களைப்பற்றிப் பின்வருமாறு சுருக்கிக் கூறுகிறார். "த்விஜர்களாகப் பிறந்தவர்கள் முதலில் செய்யவேண்டிய கடமை, யாகம் முதலிய வைதிக கர்மங்கள் செய்தல். இவைகளை, ஸம்ஹிதை, பிராஹ்மணங்கள், ஆர்ண்யகங்கள் ஆகிய இப்பாகங்களில் வேதம் எடுத்து விஸ்தரிக்கின்றது. இதன் பின்னர் ஞானம் பெறவேண்டும் என்ற ஆவல் மனிதனுக்கு உண்டாகும். இது மனம் ஒருமைப்பட்டாலன்றி ஸித்திக்காது. இது கைகூடுவதற்காக வேதம் அநேகவித உபாஸனைகளை விதிக்கின்றது. இவைகளே இவ்வயித்ரேய உபநிஷத்தின் முற்பாகங்கள். இவ்வுபாஸனை இரண்டுவிதம். அவையாவன பிரஹ்மோபாஸனை, ப்ரதிகோபாஸனை என்னும் இவைகளே. பரம்பொருளைச்சிற் சிலகல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பிடமாக எண்ணிப் பாவிப்பதே பிரஹ்மோபாஸனையாகும். சிற்சில வெளி வஸ்துக்களைப் பிரஹ்மமாகக் கருதி மனதை ஒருமைப்படுத்துவதற்கே ப்ரதீகோபாஸனை என்று பெயர். இதனுல் நமது மனதைச் சின்னபின்னமாக வெளியிழுத்துச் சென்று ஒருமைப்படாது தடுக்கும் இந்திரியாதிகள், வெளியே ஓடுவது நீங்க மனம் வரவர ஒருமைப்பட்டு வரும். இந்த உபாஸனைக்கு ஸாதனமான வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும். வைதிக கர்மங்களோடு ஸம்பந்தப்பட்டவை, அவ்வாறு ஸம்பந்தப்படாதவை என்பவைகளே. இவ்வுபநிஷத்தின் முன்பாகத்தில் முன்வித ப்ரதீக உபாஸனையையே எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது: இதனுலே வைதிக கர்மங்கள் செய்ய யோக்யமான த்விஜர்கள், அக்கர்மங்கள் செய்யும் பொழுதே அதற்கு உபயோகமாகும் வஸ்துக்கள், மந்திரங்கள் முதலியவைகளைத் தகுந்தபடி பிரஹ்மமாகக் கருதி பிரஹ்மத்தைப் பிராணனுகை மதித்து முடிவில் ஆராதனை செய்ய வேண்டியது. இதையே பகவான் கீதையில் இவ்வாறு செய்யவேண்டியது யாகஸமயத்தில் மாத்திரம் தான் என்பதும், ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு மந்திர விஷயத்தில் மாத்திரம்தான் என்பதுமல்ல எந்த ஸமயத்திலும் எவ்வித மந்திரங்கள் விஷயத்திலும் யுக்திக்குப் பொருந்தும்படி பிரஹ்ம விஷயத்தை ஸம்பந்தப்படுத்தி ப்ரதீகோபாஸனை செய்யலாம். (இரண்டாவது விதமான ப்ரதீகோபாஸனை தான் எல்லாஜாதி ஜனங்களுக்கும் பொது. இதிலிருந்துதான் நமது பெரியோர் விக்ரஹாராதனத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். வேதத்தில் விக்ரஹ ஆராதனத்திற்கு ஆதாரமே இல்லை என்று அவஸரமாக மதிக்கும் குதர்க்க வாதிகள் இதை உற்று நோக்கட்டும்). இவ்விதமான ப்ரதீகோபாஸனைகளும் அவைகளை ஸம்பந்தப்படுத்த வேண்டிய மஹாவர்தம் என்ற யாகமுமே இவ்

வுபநிஷத்தின் முன் உள்ள ஆரண்யக பாகங்களில் இருப்பவை. ப்ரச்னோபநிஷத்தில் பார்கவர் கேள்விக்குக் கொடுக்கப்பட்ட விடையில் உள்ளகதை ஒன்று இங்கும் காணப்படுகிறது.

I. இனி அயித்ரேய உபநிஷத்தில் அடங்கிய விஷயங்களை எடுத்துக் கூறுவோம். முதலில் இவ்வுபநிஷத்து பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியைக் கூறுகிறது. ஆதியில் எல்லாம் பரம்பொருளாகவே இருந்தது: ஓர்வித சலனமும் இல்லை. இந்நிலை முடியும் காலத்தில் பரம்பொருள் 'நான் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும்' என்று நினைத்தார். உடனே பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஒழுங்காக அவரிடமிருந்து வெளிவந்தன. இவைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளை உண்டாக்க பிரளயோதகத்திலிருந்து ஓர் மனிதன்போன்ற உருவமுடையவனை எடுத்து அவனைத்தன் த்யானத்தால் தாக்கினர். உடனே அவன் இந்திரியங்கள் முதலியன பின்வரும் அட்டவணையில் காட்டப்பட்டபடி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டான்.

உண்டான இந்திரியங்கள்.	தொழில்கள்	அதிஷ்டான தேவதைகள்:
1. வாய்	வாக்கு	அக்னி
2. மூக்கு	சுவாஸம்	வாயு
3. கண்	பார்வை	ஆதித்யன்
4. காது	கேட்டல்	திசைகள் [கள்
5. தோல்	(ரோமங்கள்)	ஔஷதிதேவதை
6. ஹ்ருதயம்	மனஸ்	சந்திரன்
7. நாபி	அபானவாயு	யமன்
8. உபஸ்தம்	ரேதஸ்	வருணன்

இது விராட்ரூபம் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி. இவ்வாறு ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட தேவதைகள் பிரபஞ்சத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டதும் அவர்களுக்குத் துக்கம் உண்டாயிற்று. அது பசிதாக ரூபமாகத் தோன்றிற்று. உடனே அவர்கள் பரம்பொருளை நோக்கி 'நாங்கள் தங்கி நிலைத்திருந்து எங்களுக்கு வந்திருக்கும் பசிதாகங்களைத் தீர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். எங்களுக்குத் தகுந்த இடம் கல்பியும்' என்று கேட்டனர். உடனே பரம்பொருள் பிரளயோதகத்திலிருந்து முறையே பசு, குதிரை முதலியவைகளை வெளிப்படுத்த தேவதைகள் தமக்கு இவை தகுந்தவை அல்ல என்று மறுத்து விட்டனர். முடிவில் பரம்பொருள் மனிதனை வெளிக்கொண்டு வர 'இதுவே எமக்குத் தகுந்தஇருப்பிடம்' என்று கூறிப் பரம்பொருள் உத்தரவுப்படி மனிதனுள் புகுந்து தத்தம் ஸ்தானங்களில் அமர்ந்து மனிதனது இந்திரியங்கள் ஆயினர். பசிதாகங்களும் மனிதனுள் குடி கொண்டுவிட்டன. ஆகவே எந்தத் தேவதைகளுக்கு ஆஹுதி கொடுத்த போதிலும் அது பசிதாக சாந்தியாகவும் முடியும். இவ்வாறு மனிதனுள்ளும் அண்டத்திருப்பதுபோலப் பாகங்கள் அமைந்துள்ளன. இக்கதையினுல் மனிதன் ஸகல ஸ்ருஷ்டிகளினும் சிறந்தவன் என்பதை உபநிஷத்துக் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது என்று பெரியோர் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர்.

இவைகளுக்குத் தகுந்த ஆஹாரம் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டும் என்று பரம்பொருள் எண்ணிய மாத்திரத்தில் அது ப்ரளயோதகத்திலிருந்து வெளிப்பட்டது. அது பயத்தால் கதறிக் கொண்டு ஓடத்தலைப்பட்டது. உடனே பரம்பொருள் ஸ்ருஷ்டியாகி இருந்த வாய், மூக்கு, கண், காது, தோல், ஹ்ருதயம், உபஸ்தம் முதலியவைகளால் அதைப் பிடிக்கப் பார்த்தார். முடியாமல் போய்விட்டது. அவ்வாறு இவைகள் எதனுலாகிலும் பிடிபட்டிருக்குமாயின் ஆஹாரத்தை, வர்ணித்தல், முகர்தல், பார்த்தல்,(பற்றிக்)கேட்டல், தொடுதல், நினைத்தல், வெளியிடுதல் முதலிய இத்தொழில்களில் எதனுலாவது நமக்குத் திருப்தி உண்டாக இடமுண்டு. முடிவில் நாபியினுல் பிடிக்க முயன்று பிடித்துவிட்டார். ஆதலால் அபானவாயுவே ஆஹாரத்தை உண்பது.

'இவைகள் தத்தம் தொழிலைச் செய்ய

என்னை அல்லாது இவைகளுக்குத் தனியிருப்பு உண்டோ?' என்று எண்ணிப் பரம்பொருள் மனிதன் உச்சியில் தொளைத்துக்கொண்டு அவனுள் புகுந்தார். இவ்விடம் தான் பிரஹ்மரந்தரம் ஆனந்த ஸ்தானம் என்பது. உட்சென்று முற்கூறியவைகளுக்குத்தன்னைத் தவிர வேறு ஆதாரம் ஒன்றும் இல்லை என்று கண்டு 'நான் கண்டேன்' என்று நினைத்தார். இதனால் இப்பரம்பொருளுக்கு இதேந்த்ரன் என்று பெயர்வந்தது. எப்பொழுதும்எதையும் ரஹஸ்யமாக்கவேண்டும்என்ற ஆவலையுடையதேவதைகள் இந்தப்பெயரை இந்த்ரன் என்று மாற்றிச் சிதைத்து விட்டனர். ஆகவே எந்த விஷயம் அனுபவித்தாலும் எல்லாம் அந்தப் பரம்பொருளையே சென்றடைவது, அவரைத்தவிர வேறு ஆதார வஸ்து இல்லை, அவரோ நமது தேஹத்துள் ஆஹாரம் உண்பவர், என்பதை இக்கதையால் இவ்வுபநிஷத் நன்றாக வெளியிடுகிறது.

II. இந்தப் பாகத்தில் ஆத்மாவின் பிறப்பு முதலியவைகள் விஸ்தரிக்கப் படுகின்றன. ஆத்மாவுக்கு மூன்று பிறப்பு. அவைகளுள் தாயின் வயிற்றில் கர்ப்பமாக ஏற்படுவது முதலாவது. கர்ப்ப ஸமயத்தில் கணவன் ஸ்வரூபத்தையே மனைவி வைத்துக் காப்பதால் அவளைக் கணவன் வெகு கவனமாகக் காக்கவேண்டும். தகப்பன் பிரஹ்மோபதேசம் செய்து உபநயனம் செய்வதே இரண்டாவது பிறப்பு. பின்னர் முடிவு காலத்தில் எல்லாவற்றையும் தன் பிள்ளையிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தகப்பன் உலகம் நீங்குவது மூன்றாம் பிறப்பு. ஆகவே இங்கு சுருதி தகப்பனுக்கும் பிள்ளைக்கும் உள்ள ஆத்மா ஒன்றே என்று கூறுகின்றது. அதனால் தான் கர்ப்பம் தரித்தல், பிரஹ்மோபதேசம் இரண்டையும் மகனோடு ஸம்பந்தப்படுத்தியும் மறு பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய மரணத்தைத்தகப்பனோடு ஸம்பந்தப்படுத்தியும் இருக்கிறது. இதனால் தகப்பனே பிள்ளை என்பது சுருதியின் நோக்கம். தகப்பனே மறுபடியும் அதே குடும்பத்தில் பேரனாகப் பிறக்கிறான், ஆதலால் பேரனுக்குப் பாட்டன் பேரிடவேண்டும் என்றும் ஏற்பட்டுள்ள வழக்கத்திற்கு வேதத்திலும் ஆதாரம் இருப்பதைக்காண்க.

இம்மாதிரி ஆத்மா பிறந்து இறந்து ஓயாது சுற்றி வரவேண்டிய நிலைக்கு வந்திருக்கிறது. 'கர்ப்பவாஸத்திலிருக்கும் பொழுதே இம்மாதிரி தேவதைகள் உண்டாகி என் தேஹத்துள் புகுந்து இந்திரியங்கள் ஆனதை அறிந்து, வெளிவந்தேன்' என்றார் வாமதேவர் என்னும் ரிஷி. மரணகாலத்தில் இவைகளுக்கு ஆதாரமாகிய பரம்பொருளை உணர்ந்து திருப்தி பெற்று இவ்வாமதேவர் அழிவற்றவரானார்.

III. இவ்வாமதேவர் அடைந்த ஞானத்தை இவ்வுபநிஷத்துப் பின் வருமாறு எடுத்து விஸ்தரிக்கின்றது. "பரம்பொருள் என்று த்யானம் செய்யும் வஸ்து எது? எது பரம்பொருள்? இந்திரியங்கள் முதலியவைகள் தொழில்களுக்கு ஆதாரமாகவுள்ளதா? இந்தத் தொழில்கள் யாவும் பிரஞ்ஞானத்தின் (அறிவின்) ரூபபேதங்கள். இந்தப் பிரஞ்ஞானமே பிரஹ்மம் (ருக்வேத மஹாவாக்யம்.) இதுதான் இந்திரன், இதுதான் பிரஜாபதி, தேவதைகள், பஞ்ச பூதங்கள், நான்குவிதப் பிராணிபேதங்கள். ஸகல சர அசரவஸ்துகள் எல்லாம் பிரஞ்ஞையாகிய கண்ணுடைய பிரஹ்மத்தாலாவது. எல்லாம் பிரஹ்மத்திலேயே தங்கிநிற்பது. இந்தப் பிரஹ்மமே இந்தப் பிரஞ்ஞானம். எவனொருவன் இந்த உணர்ச்சியோடு மரணம் அடைகிறானோ அவன் அழிவற்றவனாவான்.

இவ்வுபநிஷத் விஷயத்தை ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியர் பின் வருமாறு சுருக்கி வெளியிடுகிறார். "இந்த உபநிஷத் முறையே பிரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி, வியஷ்டி அல்லது ஜீவாத்மஸ்ருஷ்டி, ஜீவாத்மா மோக்ஷம் அடையும்வழி ஆகிய இவைகளைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கின்றது. இந்த உபநிஷத்தானது 'ஜீவாத்மா பிரபஞ்சம் எல்லாம் ஓர் பிரஞ்ஞையின் ரூபபேதங்கள். அந்தப் பிரஞ்ஞானமே பிரஹ்மம். இதை உணருபவனே அழிவற்றவனாகி விடுபடுவான்' என்று கூறி முடிக்கின்றது."

தமிழ்மொழியின் பரிபாலனை

PATRONAGE IN TAMIL LITERATURE

இங்கே எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் மிகப் பெரியது. இரண்டொரு வியாஸங்களுக்குள்ளாகச் சொல்லி முடிக்கக் கூடியதன்று. எனினும், அதனை ஒருவாறு ஆராய்ந்து, தமிழ்ப் பாஷையை விருத்தி செய்தலையே தமது முழு நோக்கமாகக் கொண்ட சில பாஷாபிமானிகளின் பெருமையையும், பிரபுக்கள் உள்ளங் கனிந்து உதவாத வழி, பொருட் செல்வத்தினும் மேன்மையான கல்விச் செல்வத்தினை இயற்கையாகவே படைத்துள்ள தமிழ்ப் புலவர்கள் தமது இகழ்ச்சி தோன்ற அன்னோரைப் பார்த்துத் தைரியமாகச் சொல்லியுள்ள வார்த்தைகளின் சிறப்பையும், சிறிது எடுத்துக்கூறத் துணிந்தேன்.

எந்தப் பாஷையிலும் பரிபாலிப்பு இல்லாவிடில் நூல்கள் வெளிவரா. இது பொதுவான அபிப்பிராயமே யன்றி இதற்கு விலக்குகளும் உண்டு. முக்கியமாக, பாஷாபிமானிகளான புலவர்கள் பிறர் தமக்கு உதவி செய்யப் போகிறார்களென்பதை உத்தேசித்து நூல்களியற்றியவர்களல்லர். அவர்கள் உலோகோபகாரமாகிய மனத்தோடும், தமக்குத் தோற்றும் அரிய பெரிய கருத்துக்களை யெல்லாம் அப்போதைக்கப்போது வெளியிடுவார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரியோர்களைத் தேடி அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட விஷயம் இடையூறின்றி இனிது முடியும்படிச் செய்யவேண்டுமென்று பிரபுக்கள் தாமாகவே வலிந்து புலவர்களுக்கு உதவிசெய்வார்கள். ஒரோவிடத்துப் புலவர்களே பிரபுக்களைக் காண்பதும் உண்டு.

ஆக, இவ்விருவகையானும் புலவர் ஆதரவு தொடங்கியுள்ளது. அரசர், மன்னர், சேனைத்தலைவர், வர்த்தகர், வேளாளர், முதலியபலர், அநேகம் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்திருக்கிறார்கள். இதன்றி, ஓர் புலவர் மற்றொரு புலவரை யாதரித்திருக்கிறார். முதன் முதல் தமிழ்நூற் பரப்பை யுத்தேசிக்குமிடத்தில், அகத்தியரும் அவர் மாணாக்கர்களும் பிறர் ஆதரவை எதிர்பார்த்தவர்களல்லர். கடைச்சங்கத்தார் காலந்தொடங்கியே புலவர் பரிபாலனம் ஆரம்பித்ததென்று சொல்லலாம். முதன் முதல் எல்லாம் வல்ல இறைவனாகிய ஸ்ரீ மீனாக்ஷிஸுந்தரக் கடவுளே புலவர்களுக்கெல்லாம் தலைமை பூண்டு அவர்களை அரும் பொருளாக மதித்துப் பாதுகாத்து வந்தனர். சங்கத்தாருக்கு ஓர் அளவுகோல் போன்ற பலகையைக் கொடுத்தருளினதன்றி, இடைக்காடரிடத்தில் தமக்குள்ள அபிமானத்தைச் செய்கையாலும் காட்டி யருளினர்.

மதுரையில் குலேசபாண்டியன் அரசாண்ட நாளில் அப்பாண்டியன் கல்வி கேள்வியுடையவனென்று கேட்டு இடைக்காடர் அவனைப் போய்ப் பார்த்து ஓர் செய்யுளைப் படிக்க, அச்செய்யுள், சொற்குற்றம் பொருட்குற்றமில்லாதிருக்கக்கண்டும், அவன் அதனைப் பாராட்டாமற் சும்மா விருக்கக்கண்டு, இடைக்காடர் மனம் வருந்தினர். உடனே அவர் "தமிழறியும் பெருமானாகிய" இறைவன் கோயிற் புக்கு அவரை வணங்கி நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னவளவில், கடவுள் கோபமுற்றுத் தமது ஆலயத்திலிருந்தும் வெளிப்பட்டு வேறோரிடத்திற்குச் சென்றார். மறுநாட் காலையில் இறைவன் திருக்கோயிலில் மூர்த்தியில்லாதிருக்கக் கண்ட சிலர் அச்செய்தியை அரசனிடம் அறிவித்தார்கள். அவன் அதைக்கேட்டுத் துயரமடைந்த போது வேறு சிலர் வைகை நதிக்குத் தென்பாகத்தில் ஓர் புதிய கோயிலிற் கடவுளும் புலவர்களும் இருக்கும் அதிசயத்தை அரசனுக்குத் தெரிவித்தனர். அப்போது அரசன் சரேலென வெழுந்து போய் இறைவனை வணங்கித் தன் பிழையைப் பொறுத்தருளும்படி வேண்டிக்கொண்டு புலவர்களுக்கு விசேஷ

வெகுமதி யளித்தான், என்பது திருவிளையாடற் புராணக்கதை.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலும், அக்காலத்துக்குப் பிறகும் எத்தனையோ புலவர்கள் விளக்கமுற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் சிலவிடங்களில் வெகுமதிகளைப் பெற்றும் வேறிடங்களிற் பெறாது, ஈகைத்தன்மை யில்லாதவர்களை வெறுத்தும், இருக்கிறார்கள். அவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லப்புகின் மிகப் பெருகுமாதலால் முக்கியமான சில விஷயங்களை மட்டில் எடுத்துக்கொண்டு, புலவர் பரிபாலனம் காலத்துக்குக் காலம் எவ்வாறு வேறுபட்டிருந்ததென்பதை மாத்திரம் ஈண்டு தொகுத்துச் சொல்வாம்.

மஹா மஹோபாத்தியாய பிரம்ஹஸ்ரீ உ. வே சாமிநாதையரவர்கள் அருமையாகப் பதிப்பித்துள்ள தொகைநூல்களிற் புலவர் பெருமை, புலவர் பரிபாலனம், பரிபாலித்த பாஷாபிமானிகளின் சிறப்பு முதலிய யாவும் அநேகம் செய்யுட்களில் ஆங்காங்கு மிக விஸ்தாரமாகச் சொல்லப் பெற்றுள்ளன. பத்துப்பாட்டில் உள்ள பட்டினப்பாலை யென்னும் செய்யுளைப் பாடிய புலவருக்குச் சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தான் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசளித்தான் என்று தெரிகிறது. சேர ராஜாக்களுடைய பெருமையைத் தெரிவிக்கும் நூலாகிய பதிற்றுப்பத்தில், ஒவ்வோர் பத்துப்பாடலையும் பாடிய புலவர்கள் அரசர்களிடமிருந்து நிதிக்குவியலையும், மான்யங்களையும், அமைச்சராக இருக்கும் கௌரவத்தையும், கிராமங்களையும் பரிசாக அடைந்திருக்கிறார்கள்.

புலவர்களை ஆதரித்தவர்களுள் அதிகமான் நெடுமானஞ்சி யென்பவன் ஓர் சிற்றரசனாயினும், கடையெழுவள்ளல்களுள் ஒருவனாக எண்ணப்படும் புகழைப் பெற்றான். தன்னை உண்போருக்குத் தீர்க்காயுளைக் கொடுக்கும் ஆற்றலுள்ளதோர் நெல்லிக்கனியை அரிய தவஞ்செய்து கிடைக்கப்பெற்று, அதனை யுண்ணுங்காலத்தில், தற்செயலாக ஔவையைக் கண்டான். உடனே அக்கனியை ஔவைக்குக் கொடுத்து உண்பித்தான்.

பிற்காலத்தில், "கபிலன் பெற்ற வூரினும் பலவே" என்று பிறர் கொண்டாடும்படி வேள்பாரியென்பவன் கபிலர் என்ற புலவருக்கு விசேஷ பரிசிற் கொடுத்துதவினான். இனி, "பொத்தியாண்ட கோப்பெருஞ் சோழன்" என்று தன்னைப் புகழும்படி, கோப்பெருஞ் சோழன் என்பான் பொத்தியார் என்ற புலவரைத் தனக்கு உயிர்த்துணைவராகக் கொண்டிருந்தான். இவ்வாறு அநேகம் அரசர்கள் புலவர்களையே தமது நீங்காத நண்பினராகக் கொண்டிருந்தார்களென்பது வெளிப்படை.

குமணனென்னும் அரசன் மிக்க கொடையாளி. அவனுக்கும் அவன் தம்பியான இளங்குமணன் என்பவனுக்கும் ஒருமுறை விரோதமுண்டாயிற்று. அப்போது இளங்குமணன் நாட்டைப் பற்றிக்கொண்டு தமையனாகிய குமணனைக் காட்டுக்குத் துரத்திவிட்டான். அதன்றியும், அவனைக் கொல்விக்கவும் யத்தனித்தான். இச்செய்தி யொன்றும் அறியாத பெருந்தலைச்சாத்தனார் என்ற புலவர் குமணனைத் தேடிச் சென்று தன் குறைகளைத் தெரிவித்துக்கொண்டார். புலவர்களை யாதரிப்பதையே முக்கிய விரதமாகக்கொண்டிருந்த குமணன் அக்காலத்தில் தானிருந்த நிலைமையை உத்தேசித்து, அச்சமயம் புலவருக்குக் கொடுக்கத்தக்க திரவிய மொன்று மில்லாமையால் தன் தலையைக் கொடுப்பதற்காகத் தன் வாளைக் கொடுத்தான். இவ்வுலகத்தில் புலவர்கள் விஷயத்தில் பரம பிரீதியோடுங் கூடிய வள்ளலாகிய அவனுடைய செய்கையைப் பார்த்துப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் அவன் கொடுத்த வாளையெடுத்துக் கொண்டுபோய் இளங்குமணற்குக் காட்டி குமணனுடைய குணங்களைப் புகழ்ந்து அவர்க ளிருவரையும் சிநேகமாக்கினார். அக்காலத்தில் அவர் கூறிய சொற்கள் எவ்வளவு அழகாகவும் பொருள் நிரம்பியதாகவு மிருக்கின்றனவென்பது கீழே குறித்துள்ள அவர் செய்யுளைப் படித்தால் நன்கு விளங்கும்.

"பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தலென்
நாடிழந் ததனினு நனியின் னாதென
வாடந் தனனே தலையெனக் கீயத்
தன்னிற் சிறந்தது பிறிதொன் றின்மையி
னாடுமலி யுவகையொடு வருவ
லோடாப் பூட்கைநின் கிழமையோற் கண்டே."

C. P. வேங்கடராமையர், எம். ஏ

வியாஸ விதானம்
ESSAY WRITING
வர்ணனை வியாஸங்கள்
DESCRIPTIVE ESSAYS

6. இயற்கை வஸ்துக்கள்—காவிரி

Natural things—*The Cauvery*

குறிப்புகள்.— பொதுவிஷயங்கள்- அமைப்பு- உபயோகங்கள்-சிறப்பு-கதைகள்.

ஆறுகள் இவ்வாறு தமது உற்பத்திஸ்தானங்களிலிருந்து சிறுகால்வாய்கள் உருவமாக வெளிவந்து இடையே இவ்விதமாக ஓடி முடிவில் கடலில் இவ்வாறு சேருகின்றன என்பதை நேரிடப் பார்த்தாவது அல்லது படத்தில் பார்த்து அனுமானித்தாவது உணருவதில் எல்லோருக்கும் அதிக விருப்பம். மேலும் எப்படிப்பட்டவர்களுக்கும் ஆறுகள் ஓரமாகக் காணப்படும் காட்சி விநோதங்களை எண்ணும் தோறும் கடவுளது சிருஷ்டியின் விசித்திரம் மனதில் பதிய, அவர்கள் மனம் சற்று நிலைபெற்று ஆச்சரிய பரவசமாகும். ஆறுகள் பொதுவாக மலைகளிலிருந்து புறப்பட்டுக் கடலைச் சென்று அடைகின்றன. அவைகளின் உற்பத்திஸ்தானத்தில் அவைகள் முதல் முதலில் உண்டாகும் அற்புதத்தையும், அவைகளைச் சுற்றியுள்ள காட்சி விசேஷங்களையும், கடலில் ஆறு அலைகளோடு மோதிக்கூடும் அழகையும் உற்று நோக்கில் உலகில் மனிதன் பிறந்து முடிவில் பரம்பொருளோடு கலக்கும் விதத்தை நினைப்பூட்டும். 'கான்யாற்றடைகரை ஊரினி தாங்கினிடே' என்றபடி ஆறுகள் ஓரமாக ஏற்பட்டு திவ்ய தேசங்களையும் அவைகளின் சிறப்பையும் நாம் கவனிக்கவேண்டியது. இது பற்றியே தீர்த்த யாத்திரை செய்வது மனதைப் பரிசுத்தப் படுத்தும் என்று பெரியோர் கூறுவர். பெரியோர் எடுத்துக் கூறும் நதிகளுள் காவிரி என்ற புண்ய நதியைப் பற்றி முற்கூறிய விஷயமாகச் சற்று விவரிப்போம்,

மைஸூர் ராஜ்யத்தின் தென் மேற்கே குடகு என்ற ஒரு சிறு மலைநாடு இருக்கிறது. அதில் பிரஹ்மகிரி என்ற மலையே மிக உயர்ந்தது. இதன் சாரலில் தலைக்காவிரி என்ற இடத்திலிருந்து இந்த நதி சிறுகால்வாய் ரூபமாகக் கிளம்பி ஓர் கல்தொட்டியில் விழுந்துப் பின்னர் ஓர் குளத்துள் ஓடுகின்றது. இந்தத் தொட்டிக்கு அருகே கோயில் ஒன்று உண்டு. இக்குளத்திலிருந்தே காவிரி முதலில் நதியாகத் தொடங்குகிறது. இக்குளத்துள் எப்பொழுதும் 3 அடி தண்ணீர் தங்கி நிற்கும். இங்கிருந்து இந்நதி 30-மைல் தூரம் அடர்ந்த காட்டுள் ஓடி அநேக கிளை நதிகளால் முடிவில் ஒரு சிறு நதியாகி மைஸூர் பீட பூமியில் பிரவேசிக்கின்றது. இது ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம் வருவதற்குள் பெரிய அகன்ற நதியாகி அதிக வேகமாக ஓடத் தொடங்கி விடுகின்றது. இங்கிருந்து ஸமபூமியில் சிற்சில ஊர்கள் அருகாக ஸுமார் 40-மைல் ஓடி மைஸூர் பீடபூமியின் ஓரம் வந்து இரண்டு கிளையாகப் பிரிந்து சிவஸமுத்ராம் என்ற தீவைச் சுற்றி வருகின்றது. ஸுமார் பிரிவிலிருந்து 1-மைல் தூரத்தில் இரண்டு கிளைகளிலும் அருவிகள் இருக்கின்றன; இவைகளுள் வடவண்டை அருவியே மிகப் பெரியது. இங்குதான் காவிரி நதி மைஸூர் பீடபூமியிலிருந்து கர்நாடக ஸமபூமிக்கு இறங்குகிறது. இதன் பின்னர் 50-மைல் தூரம் வரையில் இந்த நதி வளைந்து வளைந்து கிழக்கு நோக்கியே செடிகள் நிறைந்த காடுகள் வழியாக ஓடுகின்றது. இங்கு இது ஸுமார் 300-அடி ஆழத்தில் ஓடுவதால் அந்தர்வாஹினிக்கு நிகர் என்றும் கூறலாம். இதன் முடிவில் காவிரியின் தென்புறம் காடுகள் குறைய சிறு சிறு ஒற்றையடிப்பாதைகள் காணப்படுகின்றன. இவ்விடமிருந்து ஸுமார் 20-மைல் தூரம் போனபிறகு காவிரிபுரம் வந்துசேர காவிரி தெற்கே திரும்பி மரம்

அடர்ந்த காட்டின் வழியாக ஓடத் தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு பவானி என்ற பட்டணம் வரையில் வர அங்கு நீலகிரி மலையில் உற்பவித்து வரும் பவானி என்ற உபநதியோடு சேருகிறது. பின்னர் கருவூருக்கு அருகாமையில் ஆனமலையில் உண்டாகும் அமராவதி என்ற ஓர் உபநதி வந்து சேர காவிரி சற்றேறக்குறைய 1-மைல் அகலம் உடையதாகின்றது. இங்கிருந்து 30-மைல் தூரத்திற்கு அப்பால் காவிரி இரண்டுகிளையாகப்பிரிந்து 12-மைல் தூரத்திற் கப்பால் மறுபடியும் சேர்ந்து பின்னர் இரண்டுகிளையாகப் பிரிகின்றது. வடகிளைக்குக் கொள்ளிடம் என்றும் தென்கிளைக்குக் காவிரி என்றும் பெயர். இங்குள்ள தீவே ஸ்ரீரங்கம் என்னப்படும். வடகிளை ஸுமார் 60-மைல் கிழக்கே ஓடி திவ்ய க்ஷேத்திரமாகிய சிதம்பரத் தருகாமையில் பாய்ந்து ஸமுத்திரத்தில் கலக்கின்றது. தென்கிளையோ அநேகக் கிளைகளாகப் பிரிந்து தஞ்சாவூர் ஜில்லா முழுவதையும் கடந்து போகப்போகக் குறுகிவிடுகின்றது. இதில் முக்கிய நதியாகிய காவிரி என்பது சிறுவாய்க்காலாகி மாயூரத்திற்குக் கிழக்கிலிருக்கும் பட்டினத்தடிகள் இருந்த ஊராகிய காவிப்ரிபூம்பட்டினத்தருகில் ஸமுத்திரத்துடன் சேர முயல்கின்றது.

இந்தக் காவிரி நதியைப்போல் சாகுபடி முதலியவைகளுக்கு முற்றிலும் உபயோகப்படும் நதி உலகில் இல்லை என்றே கூறலாம். உலகத்திலுள்ள நதிகள் எல்லாம் வர வர அகன்று ஸமுத்திரத்தில் சென்று விழுங்கால் மிக அகன்றனவாக இருக்கும். காவிரியோ அவ்வாறல்ல. கடலை அணுக அணுகக் குறுகி, முடிவில் வருஷத்தில் அநேககாலம் கடலோடு சேரமலே நின்று விடுகின்றது. ஒவ்வொரு வருஷத்திலும் ஆடிமாதம் இந்நதி பெருகி ஸுமார்வருஷத்தில் எட்டு அல்லது ஒன்பதுமாதம் தண்ணீர் நிரம்பி இருக்கும். இவ்வாறிருப்பதால் தான் இந்நதியால் திரிச்சிராப்பள்ளி தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களும் முக்கியமாக செழிக்கின்றன. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவின் உபயோகத்திற்காகவே ஸ்ரீரங்கத்தீவின் மேற்புறத்திலும், கீழ்ப் புறத்திலும் இரண்டு பெரிய அணைகள் கட்டப்பட்டுக் காவிரியில் வரும் ஜலம் கொள்ளிடத்தின் வழியே போய் வீணுகக் கடலில் கலவாத வண்ணம் தடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்ப்புறத்து அணை ஹிந்து ராஜாக்களாலும், மேற்புறத்து அணை நமது ஆங்கில துரைத்தனத்தாராலும் கட்டப்பட்டன. மேலும் சிவஸமுத்திரத் தீவண்டை இருக்கும் நீர் வீழ்ச்சியிலிருந்து ஓர் மின்சார யந்திரம் தொழிற்படுத்தப்பட்டு ஸுமார் 100-மைலுக்கு மேற்பட்டுள்ள மைஸூர், கோலார் பொன்சுரங்கம் முதலிய விடங்களில் விளக்கிட உபயோகமாகின்றது.

இந்நதியின் சிறப்பைக் கம்பர் முதலிய கவிகள் கங்கைக்கு மேற்பட்டதென்று மெச்சிக் கொண்டாடி யிருக்கின்றனர். இத்தீரவாஸிகளுக்குப் பொதுவாகப் புத்திநுட்பம் அதிகம் உண்டு. மேலும் இந்நதி ஸ்ரீரங்கப்பட்டணம், சிவஸமுத்திரம், திரிசிரபுரம், ஸ்ரீரங்கம், சிதம்பரம் முதலிய திவ்யஸ்தலங்கள் அருகாமையில் ஓடுகின்றது. இதன் உபயோகம் இதன் சிறப்பை அதிகப்படுத்துகின்றது.

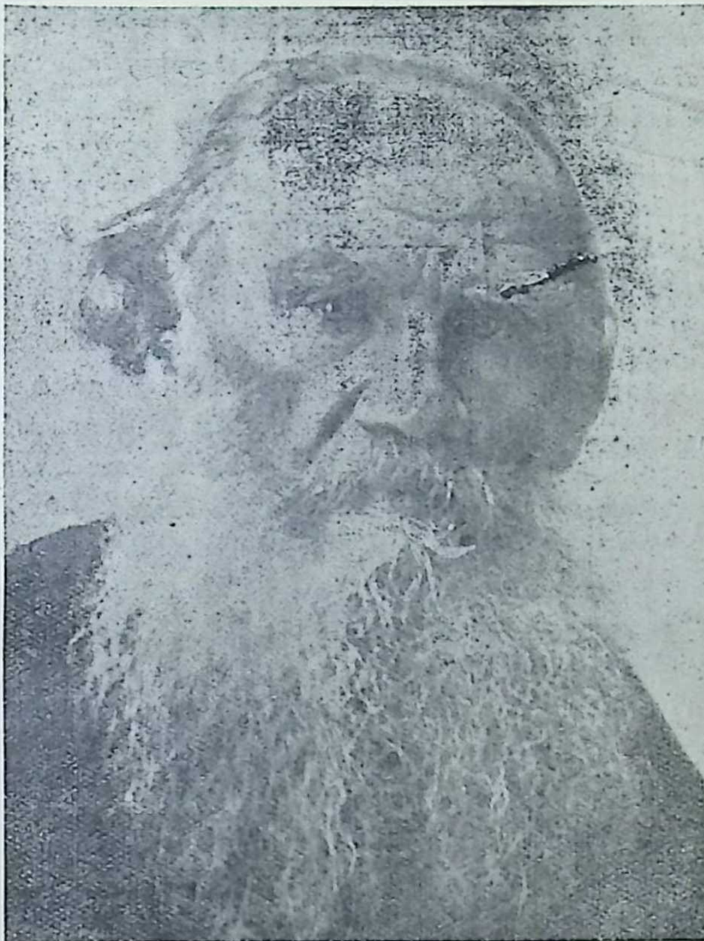
இந்நதியின் சிறப்பைப்பற்றிய புராணகதைகள் அநேகம். தென்திசை நோக்கி வந்த பரமசிவத்திற்கு நிகரான அகஸ்தியர் கமண்டலம் குடகுமலைக்கு அருகாமையில் கவிழ அந்த நீரே இந்நதியாகப் பெருகியது என்று புராணங்கள் கூறும். மேலும் ஐற்பசிமாஸம் முதல்தேதி முதல் அம்மாதக் கடைசிவரையில் தலைக் காவிரியிலிருந்து யாத்திரை புறப்பட்டுக் காவிரிப்பூம்பட்டினம் வரையில் சென்று திவ்ய ஸ்தலங்களில் ஸ்நாநம் செய்து தகுந்த தானம் முதலியவைகள் கொடுத்தால் மிகுந்த பரிசுத்த நிலை ஒருவனுக்கு உண்டாகும் என்று காவிரிப் புராணங் கூறும். இப்புராணத்தில் காவிரிநதி ஓரமாக இருக்கும் ஸ்தலங்களின் சிறப்பு வெகுவாக எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இதனால் இக்காவிரிநதி எல்லாவிதத்திலும் மிகுந்த மேன்மை உடையது என்பதற்கு என்ன சந்தேகம்?

லியோ டால்ஸ்டாய்ப்ரபு

COUNT LEO TOLSTOY

"அறிவுடையார் எல்லா முடையா ரறிவிலா, ரென்னுடைய ரேனு மிலர்.''—திருக்குறள்

1910-ம் வருஷம் நவம்பர் மாதம் இருபதாம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை காலை ஆறுமணிக்கு லியோ டால்ஸ்டாய்ப்ரபு என்னும் பெருமை வாய்ந்த மஹானாகிய ருஷிய தேசத்துக் கீர்த்திமான் இறந்துபோனதைப் பற்றி உலகத்தாரெல்லாரும் பெருந் துக்க ஸாகரத்தில் மூழ்கினார்கள் என்பதை நாம் சொல்லவேண்டுவதில்லை. இந்த மஹானுடைய சரித்திரத்தைக் கீழே எழுதுகிறோம்.

டால்ஸ்டாயின் பிறப்பு வளர்ப்பு

லியோ டால்ஸ்டாய்ப்ரபு ருஷிய தேசத்தில் மாஸ்கோ நகரத்துக்கு 130-மைல் தெற்கேயுள்ள ஒரு சிறுகிராமத்தில் 1828-ம் வருஷம் ஆகஸ்டுமாதம் 28-ம் தேதி பிறந்தார். ஜனநெருக்கமான பெரிய பட்டினங்களில் இயற்கைக்கு மாறாகவசித்துப் பிணியையும் தேக அஸௌக்கியத்தையும் தேடிக்கொள்ளுவதை விட ஜன அடர்த்தியில்லாத கிராமங்களில் இயற்கைக்கு ஒட்டி ஜீவிப்பது பலமடங்கு மேலானதென நினைத்து, இவர் கிராமங்களில் வசித்து வந்தார். இவர் மூன்று வயதுக் குழந்தையாயிருந்த பொழுதே இவருடைய தாயார் இறந்துவிட்டனர். இவருடைய ஒன்பதாம் வயதில் இவர் தகப்பனார் காலஞ்சென்றனர். முதலில் இவர் மாஸ்கோ பட்டினத்திலுள்ள ஒரு பள்ளிக் கூடத்தில் கல்விகற்கச்சேர்ந்தார். அதன் பிறகு காஜான் (Kazan) யூனிவர்ஸிடியில் படித்துப் பரீட்சைக்குச் சென்றார். ஆனால் பரீட்சையில் தேர்ச்சியடையவில்லை. இவர் அதிபாலியமாயிருந்த போதிலும், இவருடைய மனோ பாவனையும், நுட்ப ஆராய்ச்சியும், இயற்கை அறிவும் நன்றாய் முதிர்ந்திருந்த படியால் கேவலம் உபாத்தியாயர்கள் சொல்லுவதைப் பாராயணம் பண்ணி ஒப்புவிக்க இவருக்கு விருப்பமில்லை. பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களில் வெறுப்பும் ஆயாசமும் கொண்டவராய் அவைகளை அலட்சியம் செய்துவந்தார்.

சைன்யத்தில் சேர்ந்தது

டால்ஸ்டாய் தம்முடைய இருபதாவது வயதில் சைன்யத்தில் சேர்ந்து போர்த்தொழில் கற்க ஆரம்பித்தார். 1854-ம் வருஷத்தில்

க்ரிமியன் சண்டை நடந்தபோது தாம் மேற்படி யுத்தத்துக்குப் போவதாக மனுச்செய்தார். இவரை உடனே ஐரோப்பியன் துருக்கியின் எல்லைப்புறத்திலிருந்த ஒரு சைன்யத்தில் சேரச் சொன்னார்கள். அதன் பிறகு ஸிபாஸ்டபூல் முற்றுகையின் போது இவரை ஒரு பீரங்கிப்படையில் வேலை பார்க்கச் சொன்னார்கள். அதன்பிறகு இவருடைய உறவினராகிய ஒருவர் ருஷிய சைன்யங்களுக்குத் தலைவரா யிருந்தபடியால் அவரிடம் வேலைக்கு அமர்ந்தார். இங்கே தான் டால்ஸ்டாய் யுத்தப் பயிற்சியைப் பூரணமாய்க் கற்றுக்கொண்டார். யுத்த சம்பந்தமா யுள்ள அநேக ரஹஸ்யமான விஷயங்களையும் அறிந்து கொண்டார்.

ராணுவத்தொழிலைவிட்டு நீங்கியது

அரசர்களும், மந்திரிகளும், பிரபுக்களும், ஸுகமாக ஊரிலிருந்துகொண்டு, கூலிக்காரர்களையும் குடியானவர்களையும் யுத்தத்துக்கு அனுப்புவதையும், அந்த ஏழை ஜனங்கள் ஒருவரோடொருவர் அடித்துக்கொண்டும் வெட்டிக்கொண்டும் உயிர் துறப்பதையும், யுத்தகளத்தில் ரத்தம் ஆறாய்ப்பெருகி ஓடுவதையும், கடைசியில் ஸுகப்படுகிறவர்கள் பிரபுக்களும் தனவான்களுமே தவிர ஏழை எளியவர்கள் அல்ல வென்பதையும், ஏழைகள் எப்போதும்போல் வரிப்பளுவினாலும் ஆஹாரக்குறைவினாலும் துன்பப்படுவதையும் டால்ஸ்டாய் அறிந்த உடனே தம்முடைய ராணுவத் தொழிலை விட்டு நீங்கினார். எக்காரணம் பற்றியும் யுத்தமே கூடாது என்று கருதினார். போர்த்தொழிலை அடியோடு வெறுத்தார். யுத்தத்தினால் நேரிடும் உயிர்ச் சேதங்களைக் கண்டதும் இவருக்குக் "கொலைகூடாது" என்னும் ஜீவகாருண்ய உணர்ச்சி உண்டாயிற்று.

நூல்கள் எழுத ஆரம்பித்தது

டால்ஸ்டாய் தம்முடைய இருபத்து மூன்றாம் வயதில் பத்திரிகைகளுக்கு விஷயங்கள் எழுதவும், சிறு விஷயங்களைச் சிறு புஸ்தகங்களாய் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தவும் ஆரம்பித்தார். அப்படி அவர் எழுத ஆரம்பித்தபோதே கல்வியில் மிகவும் பாண்டித்ய முடைய நிபுணரென்று பலரும் அறிந்து கொண்டார்கள். ஆகவே இவருக்குப் புகழும், கீர்த்தியும், செல்வமும் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்தன. தமக்கு வரும் புகழையும் கீர்த்தியையும் கண்டு ஆரம்பத்தில் இவர் சந்தோஷப்பட்ட போதிலும் நாளடைவில் இவைகளை எல்லாம் வெறுக்கத் தலைப்பட்டார். ஆனாலும் நூல்கள் எழுதுவதையும் பிரசங்கம் செய்வதையும் இவர் நிறுத்தவில்லை. இந்த வேலைகளில் இவருக்கு இயல்பாகவே வெறுப்பு உண்டான போதிலும் ஜனசமூஹத்தைத் திருத்தவேண்டும்; ஏழைகளுடைய அறிவை விருத்திசெய்ய வேண்டும் என்னும் பரோபகாரச் சிந்தையானது இவ்வேலைகளைச் செய்யும்படி இவரைத் தூண்டிக்கொண்டே இருந்தது. ஆகவே இவர் தமது கடமையை வெறுக்காமல் செய்து வந்தார்.

விவாஹமும் மக்கட்பேறும்

1862-ம் வருஷத்தில் டால்ஸ்டாய், நல்லொழுக்கமும், கல்வியறிவும், சத்குணமும் நிறைந்த ஒரு சீமாட்டியை மணம் புரிந்து கொண்டார். டால்ஸ்டாயினுடைய நோக்கங்களும் கொள்கைகளும் அவருடைய மனைவியாரின் நோக்கங்களோடும், கொள்கைகளோடும் ஒவ்வாமல் மாறுபட்டிருந்தும் தம்பதிகள் இருவரும் அந்த மாறுபாடு காரணமாக மனஸ்தாபப்படுவதாவது சண்டைபோடுவதாவது இல்லை. இவர்களிருவருக்குள்ளும் அபிப்பிராய பேதங்கள் அடிக்கடி உண்டானபோதிலும் புருஷனும் மனைவியும் இரண்டுடல் ஒருயிர்போல இருந்து அன்பு பாராட்டி வந்தது மிகவும் புகழத் தக்கது. அழுக்கு வஸ்திரங்களைக் கட்டிக்கொண்டு திரியும் ஸாமான்ய ஏழைகளோடு சேர்ந்துகொண்டு இவர் அடிக்

கடித் திரிவதும், தாம் எழுதுகிற புஸ்தகங்களைப் பிரசுரகர்த்தர்களுக்கு இனமாகக் கொடுப்பதும், அவர்கள் பணம் கொடுத்தால் இவர் வாங்க மறுப்பதும், தம்முடைய செல்வங்களை ஏழை எளியவர்களுக்கு அளவின்றி விநியோகிப்பதும், இன்னும் இவைபோன்ற பல செய்கைகளும் டால்ஸ்டாய்பெருமாட்டிக்குக்கொஞ்சமும் பிடிப்பதில்லை. அதனால் அவர் தமது கணவனை அடிக்கடி நொந்துகொள்ளுவதுண்டு. ஆனாலும் ஒருவருக்கொருவர் கொண்டிருந்த காதல் மட்டும் குறைந்ததில்லை. டால்ஸ்டாயிக்குப் பதினாறு மக்கள் பிறந்தார்கள். அவர்களுள் ஐவர் சிறு வயதிலேயே இறந்துவிட்டனர்.

"சண்டையும் ஸமாதானமும்" "அன்னா கரீனா" என்னும் இரண்டு பெரிய நவீனங்களை இவர் விவாஹமானபின் எழுதினர். இந்த நவீனங்களுக்கு இவருடைய மனைவியார் ஏழுமுறை 'நகல்' எழுதியிருக்கிறார். டால்ஸ்டாய் தாம் எழுதுகிற விஷயத்தில் திருப்தியடைகிறதில்லை. ஆகவே ஒரு விஷயத்தை எழுதுவதும் அதைத் திருத்துவதும் அதற்கு ஒரு சுத்தப் பிரதி எழுதும்படி தமது மனைவியைக் கட்டளையிடுவதும் பழையபடி அதைத் திருத்துவதும் அதற்கு ஒரு பிரதி எழுதும்படிச் செய்வதுமாக ஏழெட்டு முறை செய்வார். தம்முடைய மனைவியார் எழுதும் விஷயங்களைக் கண்டு புகழ்ந்து மேலும் மேலும் இவர் ஊக்கப்படுத்தி வருவார். விவாஹமாகிப் பதினைந்து வருஷம் வரையில் இவர் இல்லறதருமத்தைச் செவ்வையாக நடத்தி வந்தார். குடும்பவாழ்க்கையில் பிரவேசித்தபிறகு இவர் முன்பு கொண்டிருந்த அபிப்பிராயங்கள் மாறத் தலைப்பட்டன. குடும்பவாழ்க்கை சிலாக்கியமல்லவென்று இவருக்குத் தோன்றிற்று. ஆகவே குடும்பப் பற்றுதலைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கி வந்தார்.

நமது வாழ்க்கையின் கருத்தென்ன?

"நம்முடைய ஜீவியத்தின் கருத்தென்ன?" என்னும் இந்தப்பெரிய எண்ணம் அவருடைய மனதில் இடைவிடாது தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. மனிதர்கள் இந்த உலகத்தில் பிறப்பானேன்? சிறிது காலமிருந்து இறப்பானேன்? சிலர் செல்வமிக்கவர்களாயிருக்கக் காரணமென்ன? வேறு சிலர் தரித்திரத்தால் வருந்தக் காரணமென்ன? வாழ்க்கையின் முடிவென்ன? இவைபோன்ற கேள்விகளைக் கேட்பதிலும் ஆராய்ச்சி செய்வதிலும் இவருடைய மனம் பிரவேசித்து விட்டது. தத்துவ நூல்களைப் படிக்கவும் தத்துவங்களை அறியவும் ஆவல் கொண்டார்.

"நானார்? என்னுள்ளமார்? ஞானங்களார்? [என்னை யாரறிவார்
வானோர் பிரானென்னை யாண்டிலனேல்! மதி [மயங்கி
ஊனார் உடைதலையில் உண்பலிதேர்அம்பலவன்
தேனார் கமலமே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ"

என்று எம்பெருமான் ஸ்ரீமாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகள், தாம் இன்னாரென்றும், தம்முடைய உள்ளம் இன்னதென்றும், ஞானம் இன்னதென்றும் அறியப் புகுந்ததுபோல் லியோ டால்ஸ்டாய் பிரபுவும் ஆத்மாவைப்பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யப் புகுந்தார்.

"பொருள் தேடுவதுதானா வாழ்க்கையின் நோக்கம்?" என்று முதலில் ஆலோசனை செய்ய ஆரம்பித்தார். ஏற்கெனவே இவர் பெரிய தனவந்தராயிருந்தார். இவர் எழுதுகிற புஸ்தகங்களுக்குப் பெருந்திரளான பணம் வலியவந்து குவிந்து கொண்டே இருந்தது. ஸமாரா கவர்ன்மெண்டார் இவருக்கு 20,000 ஏக்கர் நிலங்களை இனமாகக் கொடுத்தார்கள். அப்படியிருந்தும் இவருக்குத் திருப்தியாவது ஸமாதானமாவது உண்டாக வில்லை. "இப்போது எனக்கு இருக்கும் செல்வத்தைப்போல் நூறுமடங்கு செல்வம் அதிகமாகக் கிடைத்த போதிலும் அந்தச் செல்வம் என்னைத் திருப்தி படுத்துமா? அப்படியே நான் அச்செல்வத்தால் திருப்தி யடைந்து விட்டபோதிலும் எனக்கு மரணம் நேரிடாதா? அப்போது இச்செல்வங்களைவிட்டு நான் பிரிய வேண்டியவன் தானே! செல்வம் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு என்னைத் திருப்தி படுத்துகிறதோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு மரணம் எனக்குப் பயங்கரமாக வன்றோ தோன்றும்? எப்படி யிருந்தபோதிலும் ஒருநாள் நான் இறக்கவேண்டியவன் தானே?' என்று டால்ஸ்டாய் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொள்

ளுவார். இவைகளைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்திப்பார். கடைசியில் ஸரியான பதில் கிடைக்காமல் பொருள் தேடுவது மனிதனுடைய வாழ்க்கையின் நோக்கமல்லவென்று தெளிந்தார்.

"மனைவிமக்களோடு ஸுகமாய் வாழ்வது தானு வாழ்க்கையின் நோக்கம்?" என்று இரண்டாவதாகச் சிந்திக்கலானுர். அநேகர் தங்கள் புத்திரர்களுடைய முகத்தைப் பார்த்துச் சந்தோஷமடைவதையும், சிறிதுகாலத்திற்குப் பிறகு புத்திரன் இறந்து போனுல் பெற்றோர் துக்கப்படுவதையும், பெற்றோர் இறந்தால் புத்திரன் துக்கப்படுவதையும் மனைவியினுல் புருஷன்படுங் கஷ்டத்தையும், புருஷனுல் மனைவி படுந் துன்பத்தையும், இன்னும் குடும்பங்களில் உண்டாகும் வியாதி, கஷ்டம் முதலியவைகளையும் கண்டபின்பு இந்த இடத்திலும் மரணம் வந்து நுழைகிற படியால் குடும்ப ஸுகந்தான் வாழ்க்கையின் நோக்கம் என்று சொல்லுவதற்கு இடமில்லை என்று முடிவு செய்தார். "புகழுங் கீர்த்தியும் அடைவது வாழ்க்கையின் நோக்கமாயிருக்குமா?" என்று மூன்ருவதாக ஆலோசனை செய்தார். மண்ணுடம்பு அழிந்த போதிலும் புகழுடம்பு அழியாது என்பது வாஸ்தவமேயாயினும் டால்ஸ்டாய்க்கு அது சரியான ஸமாதானமாகப்படவில்லை. "நான் சிறந்த கல்விமானென்றும், நன்ருய் எழுதக் கூடியவனென்றும் பெயர் பெற்றிருப்பது வாஸ்தவமென்றே வைத்துக் கொள்ளுகிறேன். இத்தப்புகழை மரணம் அழிக்காது. ஆனுலும் நாளடைவில் புகழும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்து போகக்கூடியதுதானே! பாஷைகள் மாறும்போது புகழ் மறையக் கேட்பானேன்? புகழ் சாஸ்வதமானது என்று வைத்துக் கொண்டாலும் அப்புகழை அனுபவித்து ஆனந்திக்க வேண்டியவன் நீங்கிப் போனபிறகு அப்புகழ் இருந்தென்ன? அழிந்தென்ன? எல்லாம் ஒன்றே!" என்று தானே யோசனை செய்து பார்த்துப் புகழ் பெறுவதும் மனித வாழ்க்கையின் நோக்கமல்ல வென்று முடிவு செய்தார். இந்தக் கேள்விக்குப் பதில் ஸரியானபடி கிடைக்காவிட்டால் தற்கொலை புரிந்துகொள்வதாகத் தீர்மானித்தார். விஞ்ஞான சாஸ்திரிகளையும், மதாச்சார்யர்களையும் இந்தக் கேள்வியைக் குறித்துக் கேட்டார். ஒருவராவது ஸரியான பதில் சொல்லுவதாய்க் காணப்படவில்லை. கடைசியில் கிராமங்களிலுள்ள குடியானவர்களும் ஏழைகளும் ஸந்தோஷமாய் இருக்கக் காரணமென்ன என்று ஆலோசித்து ஒரு குடியானவனை இதைப்பற்றிக் கேட்டார். அவன் "ஐயா! நாங்கள் ஸுகம் துக்கம் எல்லாவற்றையும் கடவுளிடம் விடுத்து ஒரு பற்றுமின்றி இருக்கிறேம்" என்று பதில் சொன்னுன். வாழ்க்கையின் நோக்கம் "தன்னையறிந்து பின் தன் தலைவனை யறிதல்" என்னும் உண்மை இதனுல் டால்ஸ்டாய்க்குப் புலப்பட்டது. அதுமுதல் மனஸ்ஸமாதானத்துடன் எல்லா மத நூல்களையும் ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினுர். கிறிஸ்துமதத்துக்குரிய பைபில் நூலை ஊன்றிப் படித்து அநேக உண்மைகளைக் கண்டுபிடித்தார். "மலைப்பிரஸங்கத்தில்" இயேஸுகிறிஸ்து சொல்லியபடியே ஒருவன் நடக்கவேண்டியது இந்த உலகத்தில் ஒருவன் வாழ்வதின் முக்கியமான நோக்கமென்றும், வாழ்க்கையின் தாத்பரியம் அப்படி நடப்பது தான் என்றும் தெளிந்தார்.

இயற்றி வெளியிட்ட

முக்கியமான நூல்கள்.

(1) என்னுடைய உறுதிமொழி (2) நான்கு ஸுவிசேஷங்கள் (3) என்னுடைய மதம் (4) ஸுவிசேஷச் சுருக்கம் (5) நாம் இனி என் செய்யவேண்டும்? (6) ஜீவியம் (7) கடவுளுடைய ராஜ்யம் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது (8) கிறிஸ்துவின் போதனை (9) வித்தை என்பதென்ன? (10) மதம் என்ருல் என்ன? அதனுடைய சத்து என்ன? என்னும் நூல்களே இவரால் எழுதப்பட்ட முக்கிய நூல்களாகும். ரெஸரக்ஷன், தெய்வீகமும் மானுஷீகமும், ருஷியப்புரட்சி, சண்டையும் சமாதானமும், ஸிவாஸ்டபூல், ஒரு பெரிய விசாரணை, அவசியமான ஒரு விஷயம், என்னும் பெயர்களையுடைய கதைகளையும், வேறுபல உபயோகமுள்ள சிறு புஸ்தகங்களையும் எழுதியிருக்கிறுர். ராஜ்யஸம்பந்தமாய் அநேக நூல்கள் இயற்றியிருக்கிறுர். இவர் இயற்றிய நூல்

களுக்குள் "கலை யென்பதி யாது?" (What is Art) என்னும் நூலே மிகவும் சிறந்தது. இதை அநேக பாஷைகளில் மொழிபெயர்த்து உலகத்தோர் படித்து வருகிறார்கள். இவருடைய நூல்களில் அநேகம் ஆங்கில பாஷையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. வேறு சில நூல்கள் மொழிபெயர்க்கப்படாமல் இருப்பதாகத் தெரிகிறது. நம்முடைய இந்தியா விஷயத்தில் இவருக்கு மிகுந்த அநுதாபம் உண்டு. "இந்தியாவுக்கு என்னுடைய செய்தி" என்று ஒரு நூல் எழுதியிருக்கிறார்.

நற்போதனைகள்

கிறிஸ்துவின் "மலை ப்ரஸங்க"த்திலிருந்து இவர் திரட்டியெடுத்த ஸாராம்சங்கள் ஐந்து. அவையாவன:—(1) கோபங்கொள்ளாதே (2) காமுகனாயிராதே (3) ஸத்யம் செய்யாதே (4) கெடுதல் செய்கிறவனுக்கு நீயும் பதிலுக்குக் கெடுதல் செய்யாதே (5) நியாயக்காரர், அநியாயக்காரர் இருவருக்கும் நீ நன்மையையே செய். இந்த ஐந்து விஷயங்களையே இவர் உலகத்தாருக்குப் போதித்து வந்தார். கடவுள் அன்பே திருவுருவமாகக் கொண்டவராதலால் அவரை அறிவதற்கும் அவரை அடைவதற்கும் மனித சமூஹத்திடம் ஒவ்வொருவரும் அன்பாய் நடக்கவேண்டுமென்பதும், எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் பகைமை கூடாதென்பதும், மனிதர்களை அடிமை கொள்ளுவது கூடாதென்பதும், அடிமைத்தனத்திலிருந்து துன்பப்படுகிறவர்களை அத்துன்பத்திலிருந்து நீக்கவேண்டுமென்பதும், ஸ்வாபிமானத்தைவிடத் தேசாபிமானமும், தேசாபிமானத்தைவிட உலகத்திலுள்ள எல்லா ஜனங்களிடமும் அன்பொழுகும் லோகாபிமானமும் சிறந்ததென்பதும், ஈஸ்வரனிடத்தில் உண்மைப் பக்தி செலுத்தவேண்டியது அவச்யமென்பதுமே இவருடைய கடைசிப் போதனைகளாகும்.

குணாதிசயங்கள்

இனி டால்ஸ்டாயினுடைய குணாதிசயங்களை அறிவதற்கு அவரால் எழுதப்பட்ட நூல்களை நாம் ஊன்றிப் படித்தல் வேண்டும். டால்ஸ்டாய் தம்முடைய மனப் போக்கின்படி ஒரு விஷயத்தை ஆராய்ச்சி செய்து உண்மை அறியும் இயல்புடையவர். பிறருடைய போதனையை இலக்ஷியில் நம்பமாட்டார். இவர் ஜெர்மனி, பிரான்ஸ், இங்கிலாந்து முதலான தேசங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கச் சென்றிருந்தபோது அத்தேசங்களில் மாணாக்கர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டுவரும் கல்வி முறையில் திருப்தி யடையாதவராய் "காப்பிக் கொட்டை, கடலை, மொச்சைபோன்ற பல வகைப்பட்ட தானியங்களை ஒரே யந்த்ரத்தில் போட்டு அரைப்பதுபோல பலவகைப்பட்ட மனோபாவமும், நானாவகையான அறிவும் உடைய மாணாக்கர் எல்லோருக்கும் ஒரேவிதமான கல்வியைக் கட்டாயத்தினால் போதிக்கிறார்களே! இப்படிப்பட்ட கல்வி போதனை மாணாக்கர்களின் நன்மைக்காக ஏற்பட்டதல்ல; உபாத்தியாயர்களின் வேலை ஸுலபமாகும்படி ஏற்பட்டது!" என்று பரிதபித்திருக்கிறார். டால்ஸ்டாய் பால்ய தசையில் சிறிது துர் நடத்தையுள்ளவரா யிருந்தார் என்று அவரெழுதியிருப்பதைக் கொண்டே நாம் அறியலாம். "என்னுடைய பால்யதசையை நினைக்கும்போது எனக்கு அச்சமும், வெறுப்பும், மனவருத்தமும் உண்டாகிறது. மனிதர்களை யுத்தத்தில் கொன்றேன்; சூதாடிப்பல பொருள்களை இழந்தேன்; குடியானவர்களிட்ட பயிரை அநியாயமாய்க் கொள்ளை கொண்டேன்; ஜனங்களை வஞ்சித்தேன்; பொய் புகன்றேன்; கள்ளுண்டு களித்தேன்; வ்யபிசாரம் செய்தேன். அப்படி யிருந்தும் ஜனங்கள் என்னை ஒழுக்கத்தில் சிறந்தவனென்று மதித்தார்கள்!" என்று இவர் "என்னுடைய உறுதிமொழி" என்னும் நூலில் எழுதியிருக்கிறார். தம்முடைய ஜீவியத்தில் வெறுப்பும், வாழ்க்கையில் அத்ருப்தியும் கொண்டு இவர் தம்மைத் தாமே பகைத்து எழுதியிருப்பதால் இவர் சொல்லுவதைக் கொண்டே ஒழுக்கமற்றவர் என்று நாம் முடிவு செய்வது பிழையாகும். இக்காலத்தில் மனிதர்

கள் தங்களிடம் உள்ள குற்றங் குறைகளை மறைத்து வருவது இயல்பாயிருக்க, இவர் தம்முடைய குற்றங் குறைகளைப் பஹிரங்கமாய் நூலில் எழுதி வெளியிட்டதே இவருடைய உண்மை நிலைமையும், மனோதிடமும், இப்படிப்பட்டவை என்பதை விளக்கும். "நாம் எவ்வளவு ஐச்வரியத்தைச் சேர்க்கக்கூடும் என்பதைப்பற்றி யோசிக்கக்கூடாது. பிறருக்கு எவ்வளவு ஐச்வரியத்தைக் கொடுக்கக் கூடும் என்பதைப்பற்றித்தான் யோசிக்க வேண்டும்" என்பது டால்ஸ்டாயின் முக்கிய போதனைகளுள் ஒன்றாகும். இந்தப்போதனையின்படி இவர் நடந்து வந்தார். ஸம்பாதிக்கும் பொருளில் முக்காற்பங்குக்குமேல் தான தருமங்களில் இவர் செலவு செய்து விடுவார். டால்ஸ்டாய் மாமிச போஜனத்தை அடியோடு நீக்கி மரக்கறி போஜனம் செய்து வந்தார். மாமிச போஜனத்தைவிட மரக்கறி போஜனம் உடம்புக்கு நல்லது என்று நினைத்து இவர் இப்படிச் செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். ஆனால் உண்மை யதுவல்ல.

"அவிசொரிந் தாயிரம் வேட்டலி னொன்றன்
உயிர்செகுத் துண்ணாமை நன்று"

என்னும் திருவள்ளுவர் வாக்கிற் கிணங்க "ஜீவஹிம்சை" கூடாது என்னும் ஜீவகாருண்ய உணர்ச்சியே டால்ஸ்டாயை மரக்கறி போஜனம் செய்யும்படிச் செய்தது. சுருட்டு பிடிப்பதையும், மதுபானஞ் செய்வதையும் இவர் விட்டுவிட்டார். நரம்புக் கிளர்ச்சியை உண்டாக்கும் ஆஹாரத்தையாவது, பானத்தையாவது இவர் உட்கொள்ளாமல் ஸத்துவகுணத்தைக் கொடுப்பவைகளைச் சாப்பிட்டு வந்தார். தம்முடைய வீட்டில் விளக்கு ஏற்றுவது, தண்ணீர் எடுப்பது, பெருக்குவது முதலிய வேலையை இவர் தமது கையினாலேயே செய்து வருவது வழக்கம். ஏழைகள் வருந்த மனம் சஹியாதவர். உலகத்தாரால் கொண்டாடப்படும் ஷேக்ஸ்பியரிடத்தில் இவருக்கு நல்ல அபிப்பிராயங் கிடையாது. "ஷேக்ஸ்பியர் மிகுந்த ஸாமர்த்திய முடையவரேயாயினும், வாழ்க்கையின் தாத்பரியமென்ன? என்னும் கேள்விக்கு அவருடைய நூலில் சரியான பதில் இல்லை" என்று ஒரு இடத்தில் இவர் எழுதியிருக்கிறார். இதனால் என்ன தெரிகிறதென்றால் இவர் தம்முடைய மனஸ்ஸாட்சியையே பெரிய துணையாகக்கொண்டு நடப்பவரென்றும், பிறர் சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையென்று ஸரியான காரணமின்றி நம்பாதவரென்றும், உள்ளதை உள்ளபடி வெளியிடும் தீரரென்றும் தெரிகிறது. பெரிய கல்விமானும், சிறந்த ஒழுக்கமுடையவராயும், தேர்ந்த ராஜதந்த்ர நிபுணராயும், ஜனசமூஹத்தலைவராயும் உண்மையான மதாச்சாரியராயும் விளங்கிய டால்ஸ்டாய் ப்ரபு தம்முடைய 82-வது வயதில் உயிர் துறந்த போதிலும் இன்னும் சிலகாலமிருந்து உலகத்தோருக்கு நீதி போதிக்கவில்லையே என்று யார்தான் விரும்பமாட்டார்கள்? இவ்வுலகத்துக்கு ஒரு ஞானதீபம்போல் விளங்கிவந்த லியோ டால்ஸ்டாயின் மரணத்தினால், ருஷியா தேசம் மட்டுமல்ல, உலகமே ஒரு அரிய மாணிக்கத்தை இழந்துவிட்டதென்று சொல்லுவது மிகையாகாது. உயிர் போகும் தருணத்தில்கூட இவருடைய மனதில் தேசாபிமானமும், ஜனாபிமானமுமே முன்னின்றன என்பதற்கு இவரைச் சுற்றி நின்று வருத்தப்பட்ட மனைவி மக்களையும், உற்றார் உறவினரையும் பார்த்து "உலகத்தில் கோடிக் கணக்கான ஜனங்கள் துன்பத்தினால் வருந்தும் போது நீங்களெல்லோரும் என்னைச் சூழ்ந்து கொண்டு ஏன் நிற்கிறீர்கள்?" என்று இவர் கேட்டதே போதுமான அத்தாட்சியாகும். கடைசியாக உயிர் பிரியும் தருணத்தில் இவ்வகையாகிய மொழிகள் மஹான்களது மனத்திலன்றி வேறு எவர்களிடமிருந்து தோன்றும்? அவரே சிறந்த மஹான்! அவர் வாழ்க்கையை ஒத்து நடப்பதே நமது கடமை.

நாகை-ஸி. கோபால கிருஷ்ணன்.

சரீரசாஸ்திரப் பயிற்சியும். அதன் உபயோகமும்

STUDY OF PHYSIOLOGY & ITS USES.

இம்மனித சரீரத்தைக் குறித்துப் பல தேசங்களிலும் காலங்களிலும் ஜீவித்திருந்த ஞானிகள் அநேகர் மிகுந்த வியப்பை அடைந்திருக்கின்றனர். மனிதன் சுகமாக ஜீவித்து வருவதற்கு வேண்டிய அதிசூக்ஷ்மமான அநேகவித வியாபாரங்கள் சரீரத்தில் தனக்குத் தெரியாமல் நடக்கும்படியாக அமைந்திருக்கும் அதிசயத்தைப் பார்த்துச் சிலர் ஒரு பெரிய ஆசானல் அமைக்கப்பட்ட அற்புதமான ஒரு யந்திரத்திற்குச் சமானமாக அதை ஒப்பிடுகிறார்கள். 'ப்ரக்ருதி'யானவள், வகுத்திருக்கும் ஒவ்வொரு அற்ப சரீரத்திலும் ஆச்சரியகரமான ஏற்பாடுகள் அமைத்திருக்கிறாள். மனித சரீரத்திலோ வெளியில் பார்ப்பதற்கு விந்தையான சக்திகள் இல்லையாயினும், எந்தச் சக்தியால் அவன் ப்ரக்ருதியின் மற்ற சிருஷ்டிகளைவிட மேலாய் இருக்கிறானோ அந்த மனோபுத்தியாகிற சக்தியின் வியாபாரங்களுக்கு ஒத்தாசையாயிருக்கும் படியான சௌகரியங்களை விசேஷமாக அமைத்திருக்கிறாள். ஆகவே யானையின் காத்திரமும், சிங்கத்தின் பலமும், மானின் வேகமும், பறவைகளின் பறக்கும் திறமும், மீன்களின் நீச்சும் அவனுக்கு இல்லாத போதிலும், இவைகளெல்லாம் அமைந்திருந்தால் அவனுக்கு உண்டாகக்கூடிய பராக்கிரமத்தைவிட அதிகமாக அவனிடத்தில் இருக்கிறது. ப்ரகிருதி தான் பார்த்து ஆனந்திக்கவும், தன்னையே அடிமைகொள்ளவும் சக்தியுள்ள ஒரு சிருஷ்டியைச் செய்ய விரும்பி பல திறமைகள் அமைந்துள்ள சரீரங்களைச் சிருஷ்டித்துத் தவறி கடைசியாக மனித சரீரத்தை யமைத்துத் தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாள் என்று நினைக்கலாம்.

இப்படி நாம் பிரேரிப்பித்த ப்ரக்ருதியின் எண்ணப்பிரகாரம்மனிதன்தன்மனோபுத்தியை, மேன்மேலும் அபிவிர்த்திக்குக் கொண்டுவர வேண்டுமானல், மனதிற்கு இருப்பிடமாயிருக்கும் சரீரத்தைச் சரியான ஸ்திதியில் வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமென்று நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. சரீரத்தில் நடக்கும் ஒவ்வொரு சிறிய தொழில்களும் தனக்குத் தெரியாமல் எப்பொழுது நடந்து வருகின்றனவோ அப்பொழுது சரீரம் சரியான ஸ்திதியில் இருக்கிறதென்று சொல்லலாம். ஒரு கிரகஸ்தன், தன் குடும்பத்தில் உள்ள சச்சரவினலோ, வெளியுபத்திரவங்களினலோ கஷ்டம் வந்த பொழுதுதான், குடும்ப பாரத்தை யறிவதுபோல், ஒரு மனிதனும், தன் சரீரத்தில் ஏதாவது பிசகி, வருத்தத்தையாவது அசௌகரியத்தையாவது கொடுக்கும் பொழுது தான் சரீரத்தை யுடையவ னென்பதை முற்றும் உணர்ந்து அதினலுள்ள கவலைகளை யடைகிறான். உதாரணம்,—ஒரு மனிதன் தான் எடுக்கும் ஆகாரத்தை ஜீரணிக்கச் சக்தியற்று, அதனல் வயிற்றுவலி, வாந்தி, பசியின்மை முதலிய கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும் பொழுதுதான், தன்னிடத்தில் தான் எடுக்கும் ஆகாரத்தை ஜீரணிக்கும் ஏற்பாடு ஒன்று உண்டென்றும் அது சரியாக நடந்தேற வில்லை யென்றும் அறிகிறான்.

இப்படிச் சரீரத்தில் உள்ள அவயவங்கள் தங்கள் தொழினின்றும் பிசகுவது பெரும்பாலும், அவயவங்கள் தங்கள் தொழில் சரிவர நடத்தும் விதிகளைக் கடப்பதினலாகையால், அவ்விதிகளை அறிந்துகொள்வது சுக ஜீவியத்திற்குக் காரணமாகு மென்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை. இவ்வித அறிவை அடக்கியுள்ளது சரீர தத்வ சாஸ்திரம்.

இவ்விடத்தில் ஒரு கேள்வியுண்டாகலாம், இப்புது ஐரோப்பிய நாகரீகமானது இவ்வளவு அபிவிருத்திக்கு வந்து இவ்வள்வு பரவுவதற்கு

முன் எத்தனையோ கோடி ஜனங்கள் வியாதியற்ற வாழ்நாட்களை அநுபவித் திருக்கிறார்கள். இப்பொழுது மாத்திரம் இவ்வித சாஸ்திரப் பயிற்சியினால் அடையவேண்டிய அறிவு வேண்டுவானேன்? இக்கேள்விக்குப் பின்வருமாறு விடையளிக்கலாம். மற்றப் பிராணிகள் எல்லாம் இயற்கையறிவினாலேயே தங்கள் ஜீவிய வியாபாரங்களை நடத்திக் கொண்டுவர, மனிதன் மாத்திரம் தனக்கு விசேஷமாக அபிவிருத்தி யடைந்திருக்கிற மனோபுத்தியினின்றும் உண்டான பகுத்தறிவை மிகுதியும் உபயோகப்படுத்தி அதன்வண்ணம் தன் இயற்கையறிவை மாறுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறான் ஒரு உதாரணம் அவனுடைய ஆகாரம்—அவனுடைய பிராசீன சுபாவ ஆகாரம் எதுவோ, இப்பொழுது அக்கினியின் உதவியினால் பாக சாஸ்திரம் ஒன்றை ஏற்படுத்திக்கொண்டு சகல விதமான ஆகாரத்தையும் உட்கொள்ளுகிறான். இதனால் அவனுக்கு யாதொரு புற்பூண்டும் வளராத உத்தர துருவத்திலும் குடியேறி அபிவிர்த்தியாகும் படியான சக்தியிருக்கிறது. இன்னொருஉதாரணம்ஸ்திரீபுருஷஸம்பந்தம்—மற்றப் பிராணிகளுக் கெல்லாம் கூடுங்காலத்திலல்லது மற்ற சமயங்களில் புருஷன் மனைவி யென்கிற சம்பந்தம் இல்லாமலிருக்கிறதோடு, கூடுங்காலம் தோறும் மாறுபட்டுக் கொண்டும் வருகிறது. மனிதனோ இவ்வித சம்பந்தத்தை ஸ்திரமாகவும் மாறுபாடில்லாமலும் வைக்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் செய்து, அவ்வேற்பாடுகளின் கருத்தை ஒருவாறு நிறைவேற்றிக் கொண்டானென்று சொல்லலாம். இவ்விதமாக மனிதன் தன் புத்தியினின்றும் உண்டான பகுத்தறிவினால் இயற்கை யறிவை மாற்றியோ அபிவிர்த்தி செய்தோ ஏற்படுத்திக்கொண்ட சௌகரியங்களும், சட்டதிட்டங்களும், கொஞ்சம் குறையுள்ளனவாயிருந்த போதிலும், மொத்தத்தில் அவனுடைய அபிவிர்த்திக்கே ஹேதுவாயிருக்கின்றன வென்பது நாகரீகத்தின் சரித்திரத்தை நன்றாய் விசாரித்துணர்ந்த வித்துவான்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதே யாகும்.

மனிதனுடைய இந்தப் புத்தியும், அதினின்றுண்டாகும் பகுத்தறிவும், சாஸ்திரப் பயிற்சி செய்யுந்தோறும் விர்த்தியாகின்றன வென்பது நாம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. இவ்வித சாஸ்திரப் பயிற்சியினால் புது உண்மைகள் தெரியவருகின்றன. அவ்வுண்மைகளினால் உண்டான அறிவின் வெளிச்சத்தினால் பழைய ஏற்பாடுகளையும் வழக்கங்களையும் பார்க்குங்கால், அவைகளில் சில குற்றங்கள் தென்படலாம். அப்பொழுது இப்புதிய அறிவுக்குத் தக்கபடி பழைய ஏற்பாடுகளைக் கூடியவரையில் மாற்ற வேண்டியது நமது கடமையாகிறது. ஆயினும் இந்த மாறுபாடுகளை முன்னுக்குக் கொண்டுவருவதில் நாம் வெகு சாவதானமா யிருக்கவேண்டும். இப்புதுவிஷயங்கள் உண்மையாயிருந்த போதிலும், இவைகளின் அறிவின் வெளிச்சத்தில் மனமானது கூச்சுண்டு, இவைகளின் உபயோகத்தை மாற்றக்கூடிய வேறு உண்மைகளைப்பார்க்க முடியாமல் போகலாம். அப்படியே, ஒருதலைமுறையில் உண்மையென்று வித்துவான்கள் நிரூபித்த விஷயங்கள் பல மறு தலைமுறையில் பயிற்சி செய்யும் வித்துவான்களால் மாற்றப்படுகின்றன. இவ்விதமான குற்றம் சாஸ்திரப்பயிற்சிக்கு இருந்தபோதிலும், மொத்தத்தில் அது மனிதனைச் சரியான வழிக்கே கொண்டு வந்து விடுகிறதென்று நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். ஏனெனில் இருளைவிட கொஞ்சம் வெளிச்சம் மேன்மையான தென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இவ்விதச் சொற்பவெளிச்சம் அனுபவத்திற்கு விரோதமாக நம்மை நடத்துவதற்குப் போதாதபோதிலும், அனுபவம் இல்லாத விடங்களிலும், அனுபவம் சரியாக நம்முடைய பாதையைக் காண்பியாத இடங்களிலும் நமக்கு விசேஷ உதவியாகவிருக்கும். இவ்வித அநுபந்தங்களுடன் சரீர சாஸ்திரத்தைக் கவனிப்போமானால், அச்சாஸ்திரத்தைப் பயிற்சி செய்யும் வித்துவான்கள் நமக்குப் போதிக்கும் உண்மைகள் நமக்கு மிகுந்த உபயோகமாயிருக்கு மென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

K. நாராயண அய்யர், M. B. & C. M.

தமிழ்மொழி

TAMIL LITERATURE

தமிழ்மொழி என்பதற்குத் தமிழ்ப்பேச்சு என்பது பொருள். பேச்சு என்னும் பெயர் அதைக் குறிக்கும் பாஷைக்குக் காரணக்குறியாய் அப்பாஷையை உணர்த்தி நின்றது. அண்டசம், சுவேதசம், உற்பிச்சம், ராயுசம் என்னும் நால் வகைப்பிறப்பு வாய்ப்பட்டு இப்பூமண்டலத்தில் பிறக்கும் ஆன்மகோடிகளுக்குள் நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் மானிடப் பிறவியே மேலாயது என்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்பமுடிந்ததே. ஆறறிவுயிராம் மக்கள் தாங்கள் எண்ணிய எண்ணத்தைப் பிறர்க்கு அறிவித்தற்குக் கருவியாயிருப்பது மொழி—அம்மொழிகள் பல ஒருங்கு சேர்ந்து பொருள்படுவதே பாஷை. அப்பாஷையை ஆதியில் பெற்றூர் சிலர்; பிறகு பெற்றூர் பலர்; இன்னும் பெறுதார் அளவிறந்தோர். தமிழ் அநேக நூற்றூண்டுகட்கு முன்னரே தோன்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையதோர் அரியபாஷை. அதன் இயல்பை விரித்துக் கூறுவதற்குமுன் அது எக்காலத்தில் எங்கிருந்து யாவரால் இவ்விந்திய தேயத்தை எய்திற்றென்பதையும் எவ்வளவு தூரம் பரவியிருந்த தென்பதையும் ஆராய்தல் இன்றியமையாததன்றே?

பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன் இவ்விந்திய நாடு முழுவதும் காடடர்ந்த நிலமாக இருந்த தெனவும், அக்காலத்தில் நகர், ஊர்முதலிய பாகுபாடுகளிருந்ததில்லை யெனவும், இங்குமங்கும் காட்டு மனிதர்கள் விலங்கேபோல் குகைகளில் வசித்திருந்தார்களெனவும் அவர்கள் காய்கனிகளையும், பன்றி மான் முதலியவற்றின் இறைச்சிகளையும் கற்கருவிகளால் அறுத்து உண்டு வாழ்ந்தார்களெனவும் அவர்கள் அக்காரணம் பற்றி கற்கால மனிதர் என்னப்பட்டார் எனவும் சரித்திர ஆராய்ச்சியுடையோர் தெள்ளிதிற் கூறுகின்றனர்.

இவ்வாறு நாள் பல செல்லக் கற்கால மனிதர்கள் சிறிது சிறிதாக நாகரீகமடைந்து தாங்கள் உறைவதற்கெனச் சிறு சிறு குடிசைகள் அமைத்துக் கொண்டனர். இரும்பு முதலிய உலோகங்களின் உபயோகத்தையும் நாளடைவில் அறிந்துகொண்டு தங்கட்கு இன்றியமையாதனவாகிய கோடரி, ஈட்டி, முதலியவைகளையும் உண்டாக்கிக் கொண்டனர். இக்காரணத்தால் கற்கால மனிதர்கள் என்னும் பெயர் நீங்கி உலோககாலமனிதர் என்னும் பெயரினைப் பெற்றவராயினர். இவர்களே இந்தியாவில் ஆதிகாலத்திலிருந்தவர்கள். இவர்களையே தமிழர்கள் துரத்தி அவர்கள் நாட்டைக் கைப்பற்றியது. தமிழர்கள் வருவதற்கு முன்னரே நாகர் என்னும் ஒரு வகுப்பினருட் சிலர் இக்காட்டு மனிதர்களைத் துரத்தி இந்தியாவின் சில பாகங்களில் வாழ்ந்திருந்ததாகவும் புலப்படுகின்றது.

தமிழர்கள் ஆதியில் இமயமலைக்கு வடக்கிலுள்ள மத்திய ஆசியாவில் வசித்திருந்தார்கள். அவ்விடத்தில் குளிர்பொறுக்க முடியாதிருந்தமையானும் நிலம் கற்பாங்கா யிருந்தமையானும் ஆறுகள் அதிகமாக இல்லாதிருந்தமையானும் தானியம் முதலியவைகளின் விளைவு குறைவாக இருந்தமையானும் தங்கட்கும் தமது கால்நடைகட்கும் உணவைத் தேடி ஊர்தோறும் திரிவாராயினர். இவர்கள் நேபாளத்தைச் சார்ந்துள்ள கணவாய்களின்வழியாய் இந்தியாவையடைந்து அதன்நீர்வள நிலவளங்களைக் கண்ணுற்று அளவிறந்த மகிழ்ச்சியடைந்து கங்கை நதியின் சமவெளியில் முதல்முதல் குடியேறினர். கங்கை நதிக்கரையிலுள்ள தமிழந்தி அல்லது தமிழுக்கு என்னும் துறைமுகப் பட்டணத்தில் நிலைத்துப் பிறகு பற்பல நாடுகளில் குடியேறினமையின் தமிழர்கள் எனப் படுவார் என்பது சிலர் துணிபு. இந்தத் தமிழர்கள் தான் உலோககால மனிதர்களையும் நாகர்களையும் துரத்தி

இந்தியாவைக் கைப்பற்றினதாகக் காண்கின்றது. நாளடைவில் இவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இந்தியாவில் குடியேறினார்கள். இவர்களில் முதல் முதல் வந்தோர் மாறர் எனப்படுவார். அவர்களது அரசன் அது காரணம் பற்றியே மாறன் என்றும் முதலில் குடியேறினமையின் "பழையன்" என்றும் பேர் புனைந்தான். இதனை,

"மழையொழுக் கறூஅப் பிழையா விளையுட்
பழையன் மோகூ ரவையகம் விளங்க" என்னும்

மதுரைக் காஞ்சி வலியுறுத்தும். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தருள் பாண்டியராவார் இவரே. மாறர்கட்குப் பின்வந்தோர் திரையர். இவர்கள் அரசன் இருநிலங்கடந்த திருமால் வழித் தோன்றினவன் என்றும் இவ்வழி வந்தோரே காஞ்சிநகரத்தை யாண்ட ஆரியன் வம்சத்தர்களாகிய சோழர்கள் என்றும் புலப்படுகிறது. இதற்கு,

" இருநிலங் கடந்த திருமறு மார்பின்
முந்நீர் வண்ணன் புறங்கடை யந்நீர்த்
திரைதரு மரபி னுரவோ னும்பல்
மலர்தலை யுலகத்து மன்னுயிர் காக்கு
முரசுமுழங்கு தானை மூவ ருள்ளும்
இலங்குநீர்ப் பரப்பின் வளைமீக் கூறும்
வலம்புரி யன்ன வசைநீங்கு சிறப்பின்
அல்லது கடிந்த அறம்புரி செங்கோல்
பல்வேல் திரையற் படர்குவீராயின்".

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை சான்று பகரும். திரையர்கட்குப் பின்வந்தோர் வானவர். இவர்கள் முதலில் தென் இந்தியாவிலுள்ள கொல்லிமலை முதலிய இடங்களில் குடியேறி யிருந்ததாகத் தோன்றுகின்றது. இமயமலையில் வாழும் வானவர் என்னும் கூட்டத்தாரை உறவினராகக் கொண்டவர்கள்

"மாநீர் வேலிக் கடம்பெறிந் திமயத்து
வானவர்மருள மலைவிற்பூட்டியவானவர்தோன்றல்"

என்னும் சிலப்பதிகாரக் கூற்றும் இதனை வலியுறுத்துவான் எழுந்தது போலும். இவர்கள்தான் சேரர் எனப்படுவார். இவர்கட்கு இக்காரணம் பற்றியே வான வரம்பர் என்னும் பெயரும் அமைந்ததாகத் தோற்றுகின்றது. மாறர், திரையர், வானவர் ஆகிய மூவேந்தரும் முறையே பாண்டியர், சோழர், சேரர் எனப் பெயர்பூண்டு மூன்று தமிழ் நாட்டை ஏற்படுத்தி அரசு புரிந்த இருநில மன்னராவார். கிறிஸ்து பிறக்க முந்நூறு வருடங்கட்கு முன் மகததேசத்தை யாண்ட அசோக சக்கிரவர்த்தி ஏற்படுத்திய ஆக்கினைபத்திரங்களினால் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் தன் அரசாட்சிக்கு உட்பட்டவர்கள் அல்லரென்பதும் வேற்றரசர்கட்குத் திறை செலுத்தாமல் தத்தம் நாட்டை அரசு செலுத்திய பெருவேந்தர்கள் என்பதும் புலப்படுகின்றது.

மேல் எடுத்துக் காட்டிய வாற்றால் தமிழர்கள் அநேக நூற்றாண்டுகட்குமுன் இவ்விந்தியாவில் குடியேறினரென்பது சரித்திர ஆராய்ச்சி முறையிற் போதருகின்றது. இதுவேயன்றிச் சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதான் என்னும் சேரநாட்டுத் தமிழரசன் பாரதப் பெரும்போரில் பாண்டவர் துரியோதனாதியரென்னும் இருதிறத்தினர் சேனைகட்கும் உணவளித்தானென விளங்குகின்றது. இதனை,

"ஓரைவ ரீரைம் பதின்மருடன் றெழுந்த
போரிற் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானளித்த
சேரன் பொறையன் மலையன் றிறம்பாடிக்
கார்செய் குழலாட வாடாமோ வூசல்
கடம்பெறிந்த வாபாடி யாடாமோ வூசல்"

என்னும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளும்

"நின்கடற் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்துநின்
வெண்டலைப் புணரிக் குடகடற் குளிக்கும்
யாணர் வைப்பி னன்னாட்டுப் பொருந
வான வரம்பனை நீயோ பெரும
வலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
யீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்
[தோய்"

என்னும் புறநானூற்றுக் கவியும் இனிது விளக்கும். இச்செய்யுட்களால் பாரதயுத்தம் நடந்த காலத்திலேயே இவ்விந்தியாவில் தமிழ் பரவியிருந்த தென்பதும் ஒரு தலையன்றோ. இம்மட்டோ, சீராமபிரான் தன் சிற்றன்னையின் பணியைச் சிரமேற்கொண்டு பதினன்கு வருடம் வனவாசம் செய்வான் சென்றபோது பொதியமலையில் வீற்றிருந்த அகத்தியரைக் கண்டதாகவும் அப்போதே இவ்விந்தியநாட்டில் தமிழ் நடை பெற்றதாகவும் கீழ்வரும் இராமாவதாரச் செய்யுள் சான்று பகரும்.

"நின்றவனை வந்த நெடியோ னடிபணிந்தான்
அன்றவனு மன்பொடு தழீஇ யழுதகண்ணன்
நன்று வாவென்று பலநல் லுரைபகர்ந்தான்
என்றுமுள தென்றமி ழியம்பியிசைகொண்டான்.

தமிழ்ப் பரப்பு.—திரணதூமாக்கினி என்னும் இயற்பெயரையுடைய ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியனர் இயற்றிய தொல்காப்பியத்திற்குப் பாயிரங்கூறிய பனம்பாரனர் "வடவேங்கடம் தென்குமரி யாயிடைத் தமிழ் கூறுநல்லுகத்து" எனத் தமிழின் எல்லையை வடக்கின்கண் வேங்கட மலையாகவும் தெற்கின்கண் குமரியாருகவும் நிறீஇயினர். இப்பாயிரத்தை வாசிப்போர் இவ்வெல்லையைக் கடந்து தமிழ்மொழி பரவிற்றில்லை போலும் என ஆசங்கித்தற்கு இடமுண்டன்றோ. ஆயினும் அதனைச் சிறிது ஈண்டு ஆராய்வாம். தமிழர்கள் தாங்கள் நாடிச் சென்ற இடத்தை நாடு என்றும், நகர்ந்து சென்றடைந்த இடத்தை நகரம் என்றும், ஊர்ந்து சென்றடைந்த இடத்தை ஊர் என்றும் கூறுவாராயினர். நாடு, நகரம், ஊர் என்னும் இம்மூன்று மொழிகளும் தமிழ் மொழிகள் என்பது எல்லோர்க்கும் ஒப்ப முடிந்ததே. ஆகலின் ஊர் என்னும் பதத்தை இறுதியில் கொண்ட மொழிகளைப் பெயராகவுடைய இடங்களில் தமிழ் பரவியிருக்கவேண்டுமென யூகிப்பதற்கு இடமுண்டன்றே. ஊர் என்னும்மொழியை இறுதியில் கொண்ட சில இடங்களை விளம்புவாம்; கண்ணனூர், மங்களூர், நெல்லூர், குண்டூர், இந்தூர், லாகூர், சந்திராகூர், சிங்கப்பூர் முதலிய பலவேயாம். இவ்வூர்களில் சில வடவிந்தியாவாகிய தமிழ் வழங்கா நாட்டின்கண் உள்ளனவாகி ஏற்படுகின்றனவாகலின் மேற்கூறிய முடிவு எவ்வாறு பொருந்தும் என்னும் ஆசங்கை நிகழுமன்றே காட்டுதும். அவற்றுள் நெல்லூர் என்னும் பதத்தையாராய்வாம். நெல்லூர் என்பது நெல், ஊர் என்னும் இரண்டு தமிழ் மொழிகளானுய ஓர் தொடர்மொழி. நெல் என்பது "நெல்லுப் புல்லு வரகு தினை சாமை இறுங்கு தோரை இராகியோடெட்டு" என்னும்தமிழர்முதற்கூலப்பொருளில் முதன்மையாய் விளங்குவது. தமிழர் முதற்கூலப் பொருளையே பெயராக உடைய எல்லைக்கண் தமிழ்மொழி வழங்கிற்று என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ. நெல்லூருக்கு வடக்கே குண்டூர் என்னும் ஊர் உண்டு. அது குன்றூர் என்னுஞ் சொல்லின் மரூஉவேயாம். குன்றூர் என்பதற்கு மலைநாடு என்பது பொருள். மேற்கூறிய இரண்டு ஊர்களிலும் தற்காலம் வழங்கும் மொழி தெலுங்கு மொழியே யெனினும் முன்னொரு காலத்தில் தமிழ் வழங்கி யிருந்த தென்றே புலப்படுகின்றது. இவ்வாறே மங்களூர், கண்ணனூர் என்னும் இரண்டிடங்களிலும் கன்னடமும் மலையாளமும் இக்காலத்தில் வழங்குமே யெனினும் அவையும் தமிழ்நாடென்றே துணிந்து கூறலாம். தமிழ்ப் பெருங்காப்பியங்கள் ஐந்தனுள் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை என்னும் இருபெருங் காப்பியங்களையும் இயற்றினர் முறையே சேரநாட்டரசன் பிற்றேன்றலாம் இளங்கோவடிகளும் அச்சேரன் சமஸ்தானத்தைச் சார்ந்த சீத்தலைச் சாத்தனரும் எனின் மலையாளத்தில் தமிழ் வழங்கியிருந்தது என்பதை வலியுறுத்த வேறு யாது சான்று வேண்டும். இருபெரு நூலும் பிறந்த இடமும் மலையாளத்திலுள்ள கருவூர்

என்னும் திருவஞ்சைக்களமாம். இக்காலத்தே மலையாளத்தில் வழங்கும் மொழிகளுள் தமிழ் மொழிகள் எண்ணிறந்தன. இக்கருத்தே பற்றிப்போலும் தமிழ்த் தெய்வவணக்கம் கூறுவான் போந்த ஆங்கிலத்தமிழ் வித்துவச் சிரோமணியாகிய சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள்

பல்லுயிரும் பலவுலகும் படைத்தளித்துத் [துடைக்கினுமோர்
எல்லையறு பரம்பொருள்முன் னிருந்தபடி [யிருந்ததுபோல்
கன்னடமும் களிதெலுங்கும் கவின்மலையா [ளமுந்துளுவும்
உன்னுதரத் துதித்தெழுந்தே யொன்றுபல [வாயிடினும்
சீரிளமைத் திறம்வியந்து செயல்மறந்து வாழ்த் [துதுமே

எனத் துதிப்பாராயினர்.

இதுகாறும் கூறியவாற்றால் வடவேங்கடத் திற் கப்பாலும் தமிழ் வழங்கியிருந்தது என்பது புலப்படுகின்றது.

யவனர் அரிசி என்பதனை (Oryza) அரிஜா என்றும், இஞ்சிவேர் என்பதனை (Zingiber) ஸிஞ்சிபேர் என்றும், கருவா (இலவங்கம்) என்பதனை (Karpion) கார்பியன் என்றும், ஹீப்ரேயர் கவி (குரங்கு) என்பதனைக் கபீம் என்றும், தோகை (மயில்) என்பதனை டுகீம் என்றும் வழங்குதலால் பண்டைக்காலத்தில் தமிழானது அவர் பிரதேசங்களிலும்நன்கு வழங்கப் பெற்றதென்பது விளங்குகின்றது. சிலப்பதிகாரத்தில் "நெடியோன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமும், தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனனாடு" என்பதில் 'தொடியோள் பௌவம்; என்பதை விளக்குமிடத்தில், அடியார்க்கு நல்லார், "பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக், குமரிக்கோடு கொடுங் கடல் கொள்ள" என்னும் சிலப்பதிகார வடிகளை உதகரித்து, 'தலைச்சங்கமிருந்த காலத்தில் பாண்டிநாட்டுத் தென்பாலி முகத்திற்கு வடவெல்லையாகிய பஃறுளிய என்னு மாற்றிற்கும் குமரியென்னு மாற்றிற்கு மிடையே எழுநூற்றுக்காவதவாறும் இவற்றின் நீர் மலிவானெனமலிந்த ஏழ் தெங்கநாடும் ஏழ் மதுரை நாடும் ஏழ் முன்பாலைநாடும்ஏழ் பின்பாலைநாடும் ஏழ் குன்றநாடும் ஏழ் குணகரை நாடும் ஏழ் குறும்பனை நாடும் என்னுமிந்த நாற்பத்தொன்பதுநாடும்குமரிகொல்ல முதலியபன்மலை நாடும் காடும் நதியும் பதியும் தடநீர்க்குமரிவடபெருங் கோட்டின் காறும் கடல் கொண்டொழிதலால் குமரியாகிய பௌவமென்றார் என்றுணர்க' என விளக்கியிருக்கின்றனர். இது அக்காலத்தில் தமிழகத்தின் விரிவும் பரப்பும் மிகப் பெரிது என்பது முதலிய யூகிக்க இடந் தருகின்றது.

இது போலவே சிங்கபூர், நாகபூர் முதலிய ஒவ்வொரு மொழியையும் ஆராயின் தமிழ் மொழியானது இந்தியாவிலும் அதைச் சார்ந்த தீவுகளிலும் பரவியிருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது. இவ்வாராய்ச்சி "வடவேங்கடந் தென்குமரியா யிடைத் தமிழ் கூறு நல்லுலகத்து" என்னும் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கு மாறுபடுமே என்னின் அற்றன்று. ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் "வடவேங்கடம் தென் குமரியாகிய இவ்வெல்லைக்குள் வழங்கும் தமிழ் மொழிக்கே இலக்கணங்கூறுவான் போந்தனரேயன்றி மற்றைய நாடுகளினும் சிதைந்து வழங்கும் தமிழ்மொழிக் கன்று எனக்கோடலே அமைவுடைத்து. சில மாதங்களுக்கு முன் தஞ்சைமா நகரத்தில் நடந்தேறிய மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து வருடக் கொண்டாட்டத்தில் "தன் சரிதம் உணர்த்து மொழி" என்னும் தலைப்பின் கீழ் ஊர் என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி எமது நண்பரும் மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களில் ஒருவருமாகிய மகா-ா-ா-ஸ்ரீ ஐ. சாமிநாத முதலியார் அவர்கள் அழகுபெற விதந்து கூறினர்.

சே. சிவஞானம் பிள்ளை.

இவ்வியாசம் பாளையங்கோட்டை சைவசமயாபிவிர்த்தி சபையின் 24-வது வருடோற்சவத்தில் வாசிக்கப்பெற்றது.

புஸ்தகாலயம்

LIBRARY

தேவாலயம் என்றால் எப்படி தேவன் இருக்குமிடமென்று பொருள்படுகிறதோ, அப்படியே புஸ்தகாலயம் என்றால் புஸ்தகங்களின் இருப்பிடமென்று பொருள் கொள்ளலாம். மஹான்களின் உயர்ந்த அபிப்பிராயங்களும், ஞானந்தரு மொழிகளும், பெருந் தத்வங்களும், பிரபஞ்ச அநுபவத்தினால் கண்டறிந்த விஷயங்களும், ஸ்திரமான ரூபமாய் அடங்கியிருக்குமிடமாதலால் புஸ்தகங்களில் இப்பேர்ப்பட்டவை, மாநுடர்களுக்கு அத்யாவச்யமானதேயாம்.

வெவ்வேறுவகை சாஸ்த்ரங்களும், விசேஷித்த சிந்தனைகளும், புதிதாய்க் கண்டறியப்பட்ட தத்வஸாரங்களும், அபூர்வமான அநுபவங்களும், புஸ்தகங்களில் குடிகொண்டிருக்கின்றன. பெருமை தங்கிய சுத்தர்களும் வித்தர்களுமாகிய பெரியோர்களின் சரிதங்களும் புஸ்தகங்களில் சொல்லப்பட்டிருப்பன. இவை மாந்தர்களுக்கு மிகுந்த பயனைத் தருகின்றன.

இதன்றிப் பல்வேறு ஜாதியர் பூர்வோத்தர நிலைமைகளையும், குணாதிசயங்களையும், அவர்கள் நடையுடை பாவனைகளையும், மதாசாரக் கோட்பாடுகளின் சித்தாந்தங்களையும், வேதாந்த பரிசீலனம் முதலியவைகளையும், அநுபவ ஸாதனத்திற்கு வேண்டிய நற்குணம்சங்களையும், பாஷைகளின் வளர்ச்சி வேறுபாடுகளையும் கூறும் புஸ்தகசாலையினை விலைமதிப்பேறிய உயர்ந்த பொக்கிஷ சாலையெனக் கூறினுந் தகும். பொக்கிஷத்திலுள்ள பணம் எப்படி ஒரு மனிதனுக்கு விசேஷ ஸௌகர்யம் செய்வதோ, அப்படியே ஸகலவித ஞானமும் அறிவும் அமர்ந்திருக்கும் புஸ்தகங்கள் பெரும் பயனை விளைவிக்கின்றன.

இப்படிப்பட்ட உபயோகமுள்ள புஸ்தகசாலைகள் உலகத்தில் அறிவை மிகவும் பரவச் செய்ய ஸாதகமாயிருக்கின்றன வாகவே, பட்டண வாஸங்களிலும், கிராம வாஸங்களிலும், அவை அநேகம் ஸ்தாபிக்கப்படவேண்டும். பணக்காரர்களுக்கும், விசேஷபணம் செலவழித்துப் புஸ்தகம் வாங்கிப்படிக்க முடியாத ஏழைகளுக்கும், இப்புஸ்தகசாலை ஸாதனமென்றால் இவ்வித புஸ்தகசாலை எங்கும் அவசியம் இருக்க வேண்டியதேயாம். என்ஸைக்ளோபீடியா பிரிடானிக்கா (Encyclopaedia Brittanica) போன்ற உலக அகராதியினை யாவரும் எளிதில் அடைவது முடியாததலால், இதனைப் பெரிய புஸ்தகாலயங்களிலேயே போற்றி வைக்கும்படியாயிருக்கிறது. புஸ்தகங்கள், தாம், அவற்றை வாசிப்பவர் மீது, அவற்றிலுள்ள வைகளைவேறுவிதமாகக்கிரஹித்தால்கோபித்துக்கொள்ளா! வையா! அடிக்கா! புஸ்தகங்கள் தம்மை நெருங்கியடைந்தவருக்கு, தம்மிடத்துள்ள விஷயங்களை அப்படியே போதிக்கும் உபாத்தியாயர் என்னலாம். புஸ்தகங்கள் தம்மைப் படிப்பவர், தம்மினும் மேன்மையடைந்துவிடுவர் என்று பயப்படாமல் கற்பிக்கும் நல்ல உபாத்தியாயர் என்னலாம். ஆகவே பணக்காரராயினும் ஏழையாயினும், அவரவர்கள் தம் தம் யோக்கியதைக்குத் தக்கபடி, தக்க புஸ்தக சாலை யொன்றினை நிருமித்துக் கொள்ளல் அவசியமேயாம். எத்தகைய துக்கத்தையும் கடிதினில் நீக்கவல்லன புஸ்தகங்கள். புஸ்தகங்கள் படிப்பதனால் யௌவன முள்ளவனும் வார்த்திக தசையடைகிறான். பிரியப்பட்டபொழுது, கம்பர், ஷேக்ஸ்பியர், மில்டன், திருவள்ளுவர், காளிதாஸன் போன்ற காலஞ்சென்ற புகழ்பெற்ற வித்வான்களிடமும் புஸ்தகங்கள் மூலமாய் இக்காலத்தில் நாம் பேசக்கூடிய பெருமை நமக்குக் கிடைத்தால், புஸ்தகங்களின் பெருமை சொல்லலாம் தகைமைத்தோ? புஸ்தகங்கள் படிப்பதனால் பலதேயத்தவர்கள் நமக்கு நண்பராகிறார்கள். அத்தேயத்து நண்பரை நாம் இஷ்டப்படின் பாராட்டலாம்; இஷ்டமில்லாவிடின் விடலாம்.

படிப்போருக்கு நன்னடத்தையைக் கற்பித்து ஆநந்தமூட்டும் இப்புத்தகங்களை வாசித்துக்கொண்டிருக்கும் சிலர் புஸ்தகம் வாசிக்கையில், தாங்கள் அதிலேயே கவனமாயிருந்து சாப்பிடக்கூட மறந்து போகிறார்கள். முற்காலத்திய ஏட்டுச்சுவடிகளைக் காட்டிலும், யந்திரத்தினால் வெளிவந்து பயன் தருகிற புஸ்தகசாலைகள் ஏற்பட்டு மாந்தர்க்குதவுவது இங்கிலீஷ் கவர்ன்மெண்டாரால் உண்டாகிய ஸாதகமே யென்னலாம்.

புஸ்தகங்கள் படிப்பதென்றால், கண்ட எல்லாப் புத்தகங்களினையும் ஒன்று விடாமல் படிப்பதன்று. சில புத்தகங்களில், சிலவற்றைப் பார்த்து ருசிக்கவேண்டும். சில புஸ்தகங்களை முழுவதும் படிக்கவேண்டும். சிலபுஸ்தகங்கள் படிப்பதில் நாம் அயர்ந்து களைப்பாயிருக்கும் காலத்தையும் உபயோகிக்கவேண்டும். சில புஸ்தகங்களை வாசித்தபிறகு அவைகள் நம் மனதிற் பதிந்தனவா என்பதை மறுமுறை சிந்தித்துத் தெளிய வேண்டும். சிலபுஸ்தகங்களில் ஒருமுறை ஒருபாகமும், மறுமுறை மற்றொரு பாகமும் படித்தறிந்து கொள்ள வேண்டும். புஸ்தகங்களை வாசித்தால், வாலிபன் மனுஷனாகின்றான். சரித்திரபுஸ்தகங்கள் வாசித்து மனிதன் உலக ஞானத்தை விருத்தி செய்து கொள்ளுகிறான். செய்யுட்கள்கொண்ட புத்தகங்கள் வாசித்து மனுஷன் புத்தி சாதுரியமடைகிறான். கணிதபுஸ்தகங்களில் தேர்ச்சி பெற்றுத் தந்திரவானாகின்றான். இயற்கை சாஸ்த்ரங்களால் உற்றுநோக்கும் தன்மையும் கூரிய ஆழ்ந்த புத்தியுமுடையவனாகின்றான்.

யாவரும் பயனற்ற நூல்களைப் படியார். அப்படிப் படித்தல் தீய நண்பரைச் சேர்ந்து பழகுவது போலாகும். அதனால் தீமையே ஸம்பவிக்குமாதலினால் அப்புத்தகங்களை நீக்கி நற்புத்தகங்களையே பெறுதல் மேன்மையானது.

ஸத்கிரந்தங்களை உயர்ந்த சக்திகளென்னலாம். காலஞ்சென்ற மஹாக்ரந்த கர்த்தாக்களும், கவிகளும், வித்வான்களும் தங்கள் சீர்பெற்ற புஸ்தகங்களில் சிரஞ்சீவிகளாய் நிற்கின்றனர். ஸரஸ்வதி தேவி ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனது முகத்திலேயே வாஸம் செய்வாளாயினும், அந்தப் பிரமன் ஸ்ருஷ்டிசெய்யும் உயிர் முதலாயின நசிப்பனபோல், மஹாவித்வான்கள் செய்யும் கவிகள் நாசமுறுவதில்லை. ஆதலின் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாகிய பிரமனைக் காட்டிலும் வித்வான்களே சிறந்தவரென்னும் தமிழ்க்கவியின் பொருள் கவனிக்கத் தகுந்தது. பிராசீன ஸத்கிரந்தங்கள் மேன்மேலும் ஜாஸ்தியான கௌரவமடைந்து தங்களைத்தேடி நாடினவர்களுக்கு நண்பர்களாக நன்மை செய்கின்றன. அவைகள் யதார்த்தமாய் சிரத்தையாகத் தம்மை வந்தடைந்து கேட்பவர்களுக்கு ஸமாதானம் சொல்லித் தவங்களைப் போதிக்கின்றன. புஸ்தகங்கள் தம்மை யடைந்த யதார்த்த சிஷ்யனுக்கு உண்மையாய் ஞானோபதேசம் செய்து, தன்னைப்போன்ற பிறரிடத்தும், எல்லோரையும் படைத்தளித்துக் காக்கும் பகவானிடத்தும் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறைகளையும் நன்றாகக் கற்பிக்கின்றன. மஹாகிரந்தங்களே மாநுடர்களுக்கு ஆத்மார்த்த நண்பர்களென்னலாம். அந்தக் கிரந்தங்கள் அழிவற்று எக்காலத்தும் சாஸ்வதமாய் இருக்கின்றன.

வி. ஸுப்ரமண்ய ஐயர்.

குரு அந்தியாத்ம ஸாதந விர்த்தியைச் சுலபமாக்குகிறார்.—நடுக் கடலில் கப்பலின் பாய்மரக் கொம்பின் உச்சியில் தங்கிய பறவையானது அவ்விடத்திலிருக்க வெறுப்புற்று வேறோர் புதிய இடத்தைத் தேடிச் சென்று யாதோரிடமும் கிடைக்கப் பெறாமல் மிகவும் களைத்து வாடிப் போய்க் கடைசியில் முன்னிருந்த அதே பாய்மரத்தின் உச்சிக்கே திரும்பி வருதல்போல், ஸத்குருவை யாசிரயித்த சிஷ்யன் பூர்ணாநுபவியான அவர் தன்மேல் வைத்த கிருபையால் விதிக்கும் கர்மாநுஷ்டானங்களையும் யோகாப்பியாஸங்களையும் கடுமை யெனக்கருதி அக்குருவினிடத்திலும் நம்பிக்கை யற்று வேறோர் குருவைத் தேடி யுலகமெல்லாந் திரிந்து பார்த்தும் யாதொரு பயனும் பெறாமல், கடைசியில் மிகவும் மனம் நொந்து முன்னிலும் அதிகமான பயபக்தியுடன் தன்பிரதம குருவையே யடைந்து அவரது திருவடித் தாமரைகளிற் சரணமடைகிறான்.

"சூரியன்—அதன் உஷ்ணமும் ஒளியும்"

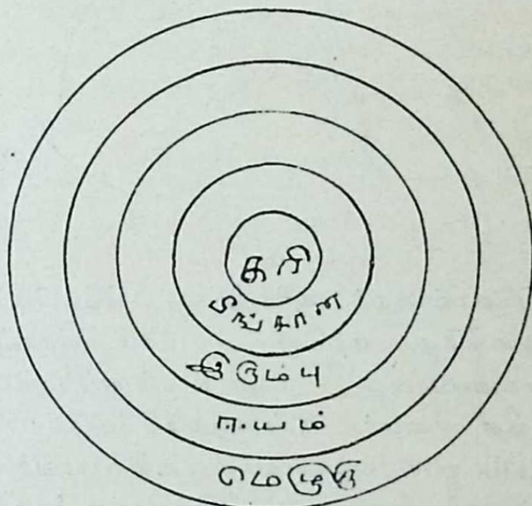
SUN-HIS HEAT AND LIGHT.

1. இப்பிரபஞ்சத்தில் பெருமையினும், மகிமையினும், மனிதன் அடையும் பிரயோசனத்திலும் எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் மேன்மையானது சூரியன். சூரியோஷ்ணத்தின் கடுமையில் பத்திலொருபங்கு கடுமையுள்ள வஸ்துக்கள் நம்முடைய உலகில் இல்லை. மின்சார விளக்கைப்போல் பிரகாசமான ஒளிதரும் வஸ்து நமது அனுபவத்தில் கிடையாது. இதுவும் கூட சூரியப் பிரகாசத்தின் முன், மின்மினிப்பூச்சிக்குச் சமானம். மனிதனுக்கு உபயோகமுள்ள வஸ்துவாக நினைத்துப்பார்த்தாலும் அதற்கு ஸமமாக எதையும் நம்மால் கூறுவது அசாத்தியம்.

2. முதலில் சூரியனது உஷ்ணத்தைப் பற்றிச் சற்று விசாரிப்போம். பனிக்காலத்தில் குளிரான இரவில் நெருப்பண்டை உட்கார்ந்து குளிர் காய்வது எல்லாருக்கும் வழக்கம். குளிர் காலத்தில் சூரியன் எப்போது உதிக்குமென்று காத்திருந்து, எவ்வயதினரும் வெய்யிலின் வெப்பத்தினுலுண்டாகும் ஸுகத்தை அனுபவித்து ஆனந்திக்கிறார்கள். எப்படி நாம் குளிர்காயும் நெருப்பண்டை நெருங்க நெருங்க சூடு அதிகரித்துக்கொண்டே வருகிறதோ, அதேமாதிரி நாம் சூரியனுக்குச் சமீபத்தில் போகக்கூடுமானுல் உஷ்ணம் வர வர விருத்தியாவதை உணரக்கூடும்.

ஒரு கரித்துண்டை எடுத்து அதைச்சுற்றிப் பீங்கானுல் ஒரு மூடிசெய்து அதற்குமேல் இரும்பினுல் கவசம் ஏற்படுத்தி அதையும் ஒரு ஈயச்சொப்பில் வைத்து மூடி ஒரு பந்துபோலாக்குவதாக நினைத்துக் கொள்வோம்.

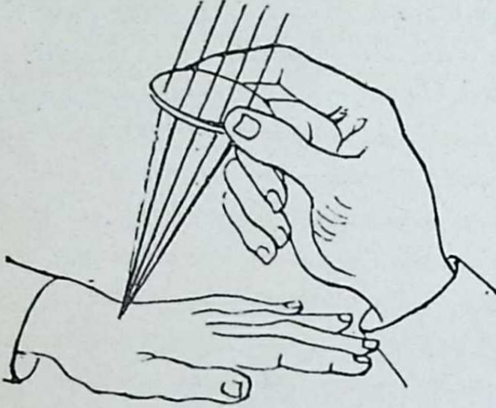
இதற்கு மெழுகுப் போர்வை யிட்டு அதன்மேல் தடிப்பாய் வெண்ணெயையும் பூசுவோம். இவ்விசித்திரப் பந்தானது இப் பூமியிலிருந்து கிளம்பி சூரியனை நோக்கிச்செலுும்பக்ஷத்தில் முதலில் நாம் தினம் வழக்கமாய்ப்பெறும் உஷ்ணத்திலேயே மேல் வெண்ணெய்ப்போர்வை உருகிவிடும். கொஞ்ச தூரத்தில்மெழுகுக் கவசமும் இளகி, உருகி, கொதித்துக் கடைசியில் ஆவியாய் மாறிவிடும். இதே மாதிரி கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அந்தப் பந்து

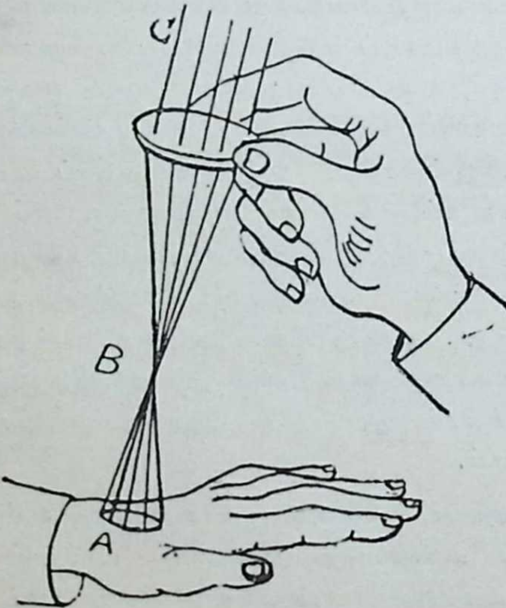
சூரியனை நெருங்க நெருங்க ஈயம், இரும்பு, பீங்கான், இவைகள் முறையேமுதலில்சூடுண்டு செந்நிறமாகிப் பிறகு வெளுப்பாய் ஜொலித்து, உருகி, கடைசியில் ஆவியாக மாறி ஓடிவிடும். முடிவில் மத்தியில் நின்ற கரித்துண்டின் கதியும் இவ்வாறே. இந்த விசித்திரப் பந்தின் கதை நம்பக்கூடியதா, சூரியனுக்கு அவ்வளவு உஷ்ணமுண்டா என்று சந்தேகப் படுவதற்கு இடமில்லை. இவ்வளவும் நடக்கக் கூடும் என்று அநுமானிக்க அனேக யுக்திகளும் அத்தாக்ஷிகளும் உண்டு. அவைகளில் ஒன்றை மாத்திரம் இப்போது இவ்விடம் விசாரிப்போம்.

சூரியக் கண்ணுடி பூதக்கண்ணுடி என்னும் சிறு கண்ணுடித் துண்டைப் பார்த்திருக்கிறீர்களல்லவா? அது நாம் முகம் பார்க்கும் கண்ணுடியைப்போலிராமல் வட்டமாய் (நடுவில் தடித்து ஓரத்தில் மெலிந்து) பின்வரும் சித்திரத்தில் காட்டியபடி இருக்கும்.

வயதான பெரியோர்கள் வெள்ளெழுத்துக்காக உபயோகப்படுத்தும் மூக்குக்கண்ணாடிகளின் பில்லைகளும் இத்தன்மையானவை.

அதிலொன்றைச் சூரியனுக்கு எதிரே பிடித்து அதன்கீழே மற்றொரு பக்கம் கொஞ்சம் புகையையாவது அல்லது நன்றாய்ப் பொடி செய்த சீமைச் சுண்ணாம்புத் தூளையாவது (Chalk powder) வாயால் ஊதி பரவச்செய்தால் உடனே ஒரு விசித்திரத் தோற்றம் உண்டாகும்.

இரண்டு குவிந்த வடிவுள்ள (Cone) சர்க்கரைப் பொட்டணங்களை, கூர்முனைகள் சேரும்படி வைத்தாற்போல் வெளிச்சம் தோன்றும். இதில் (A) அடையாள மிட்ட இடத்தில் ஒளியைக் கையில் ஏந்தினால், அதில் வட்டமாக வெய்யில் உருவம் படியும். கையைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக (B) அடையாள மிட்ட இடத்தை நோக்கிக் கொண்டு போனால் இப் பிரகாசவட்டம் வரவரச் சிறுத்து, ஒளியிலும் உஷ்ணத்திலும் அதிகரிக்கும். (B) வரையில் வருவதற்கு முன்னேயே நம்மால் சூடு தாங்க முடியாது. சூடு வெகு அதிகமாக இருக்கும். இந்த ஆச்சரியத்தின் காரணம் கொஞ்சம் யோசித்துப்பார்த்தால் தெளிவாகும். (C) என்னும் இடத்தின் வழியாகச் சமமாக நேரேவரும் சூரியக் கிரணங்கள் கண்ணாடியில் நுழைந்ததும் வளைந்து (B) என்கிற இடத்தை நோக்கிக் குவிந்து சென்று (Focus) அப்புறம் விரிந்து செல்லுகின்றன. கண்ணாடி அவ்வளவு விஸ்தீரணத்தில் பரவி விழும் கிரணங்கள் அதன் வழியாய்ச் செல்வதினால் ஒரே இடத்தில் குவிக்கப்படவே, பிரகாசமும், உஷ்ணமும் ஒன்றாய் சேர்க்கப்பட்டு அதிகமாகின்றன.

கடுதாசி, சுண்ணாம்பு, வெள்ளிபோன்ற எதையாவது வெளுத்ததை (B) இடத்தில் காட்டினால் அது கண் கூசும்படி, ஜ்வலித்து மின்னும். பஞ்சு, காகிதம், இவைகளை எரித்து விடலாம். வெடி மருந்துக்கு நெருப்பு மூட்டிபீரங்கிகளையும் சுடலாம். மெழுகுபோன்ற பதார்த்தங்கள் சுலபமாக உருகிப்போம். இவ்வளவு உஷ்ணத்தைச் சூரிய வெளிச்சத்தில் சூரியக் கண்ணாடியைப் பிடித்து உண்டாக்குகிறோம். சூரிய வெளிச்சத்துக்குப் பதிலாய் நமக்கு இப்பூமியில் கிடைக்கக் கூடிய வேறு மின்சார விளக்குப் போன்ற வெளிச்சங்களை உபயோகப் படுத்தினும் போகஸ்ஸில் (B) (என்னும் இடத்திற்கு இங்கிலீஷில் Focus என்று பெயர்) உண்டாகும் ஒளியும் சூடும் நாம் உணர்வதற்குக் கூட போதாமல் அவ்வளவு கொஞ்சமாயிருக்கும். ஆயினும் அவ்விளக்குகளின் நெருப்பை நாம் கையால் தொட அஞ்சுவோம். அவைத

ளின் கடுமையை நினைத்தாலோ மனது நடுங்கும். இவ்வளவு அற்பமான போகஸ் (Focus) உஷ்ணத்தை உண்டு பண்ணக் கூடிய இவ்வுலக அனல்களே நாம் தாங்க முடியாத உஷ்ண முள்ளவைகளாக இருக்க, நம் கைகளில் தாங்க முடியாத போகஸ் உஷ்ணத்தைத் தரும் சூரியனுடைய உஷ்ணம் எவ்வளவு அதிகமாக இருக்கவேண்டும்! மேலும் சூரியன் இருக்கும் தூரத்தையும்கூட சேர்த்து யோஜித்துப் பார்த்தால், சூரியோஷ்ணமித்தன்மையதென்று மனதினால் கிரகிக்கக் கூடாதபடி அவ்வளவு குரூரமானதென்பதனைச் சொல்லவும் வேண்டுமா?

வெப்பம் எப்படியோ அப்படித்தான் ஒளியும். நாம் மகாபிரகாசமானவையென்று கொண்டாடும் வாஷிங்டன் (Washington) விளக்கு, துறைமுகங்களில் அமைத்துள்ள விளக்குக் கூண்டுகள் (Light house) முதலியவை சில யோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் நமது கண்களுக்குப் புலப்படா. சூரிய வெளிச்சமோ அப்படியல்ல. சூரியனுக்கும் நமக்கும் தூரம் ஒன்பதுகோடி மைலுக்கதிகம். ஸகல திக்குகளிலும் பிரகாசிக்கும் அதன் பிரகாசத்தில் நம்மிடத்துக்கு வந்து சேருவது வெகு கொஞ்சம். சூரியனிருக்கும் தூரத்தையும் அதனால் நமக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வல்பமான பகுதியையும், சூரியோதயமாவதற்குமுன்னமேயேஅதன் பின் வரப்போகிற வெளிச்சத்தால் உண்டாகும் நிலத்தெளிவையும், தினமத்தியில் கண்ணேக்கவொட்டாமல் ஜ்வலிக்கும் காந்தியையும் யோஜித்துப் பார்க்குமிடத்து, கடவுள் நம்மீது தயவுகூர்ந்து அளித்திருக்கும் "சூரியன்" என்னும் மகா தீபத்தின் பெருமையை என்னென்று வர்ணிப்பது !!

S. B. அய்யர், பீ. ஏ. எல். டி.

4

காஞ்சி க்ஷேத்திர மகிமை

THE DIVINITY OF CANCHIPURAM

"கருவார் கச்சித் திருவே கம்பத்
தொருவா வென்ன மருவா வினையே."

இத்தலத்துப் பெருமையை யாவரே அறிய விரும்பார்? சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு, மலை நாடு எனத் தென்னிந்தியா பிரிவு பட்டிருந்த அக்காலத்தில் இத்தலம் 'தொண்டை நாடு' என்னும் பகுப்பினைச் சார்ந்ததாம். ஒவ்வொரு நாட்டு விசேஷங்களையும் சொல்லவந்த ஔவையார்—மலை நாட்டில் யானைக ளுண்டென்றும், சோழ நாட்டிற் சோறுண்டென்றும், பாண்டி நாட்டில் முத்து உண்டென்றும் கூறித், தொண்டை நாட்டிற் சான்றோர் உண்டென்று கூறினதே அந்நாட்டின் பெருமையை நன்கு விளக்கும்.

"வேழ முடைத்து மலைநாடு மேதக்க
சோழ வளநாடு சோறுடைத்து—பூழியர்கோன்
தென்னாடு முத்துடைத்துத் தெண்ணீர் வயற்
நன்னாடு சான்றோ ருடைத்து." [றொண்டை

இன்னும், இந்நாட்டின் பெருமையைத் "தொண்டைமண்டல சதகம்" என்னும் நூலில் விரிவாகக் காணலாகும்.

அத்தகைய நாட்டின் பெருமை முழுமைக்குங் காரணமாக விளங்குவது அந்நாட்டுக்கு நடுநாயகமாயுள்ள ஸ்ரீ காஞ்சிபுர க்ஷேத்திரந் தான். பாபங்களை ஓட்டியும் புண்ணியங்களைக் கூட்டியும் ஆன்மாக்களுக்கு உதவவல்ல பெரிய நகரங்களாகிய ஏழினுஞ் சிறந்து, "நகரேஷு காஞ்சி" எனப் பிரசித்திபெற்றுத் தவநிறை மாந்தர் விளங்குங் காஞ்சிமா நகரைத் தன்னுள்ளே கொண்டதே தனக்கு ஒரு பெருமையாக வாய்க்கப்பெற்று விளங்குவது தொண்டைநாடு—என ஒரு புலவர் கூறுகின்றார்.

"பவம் விளைத்திடாப் பெரும்பதி
யெனத்திசை போய
சிவம் விளைத்திடு நகரங்க
ளேழினுஞ் சிறந்து
தவம் விளைத்திடு காஞ்சியைத்
தன்னிடத் திருத்தி
நவம் விளைத்திடும் பெருமைபூண்
டதுதொண்டை நாடு.''

திரைகொண்ட நதிகளுள் கங்கா நதிபோலவும், விரைகொண்ட மலர்களுள் தாமரைமலர்போலவும், தரைகொண்ட தலங்களுள் காஞ்சியந் தலம்போலவும், வரைகொண்ட கோயில்களுள் திருத்தணிகையே விசேஷமானது என மிகப் பாராட்டப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய க்ஷேத்திரமான திருத்தணிகை மலையையும், தமிழ் வழங்கு நாட்டுக்கு வடதிசை எல்லையாக விளங்கும் திருவேங்கட மலையையும், அன்பே ஒருருு எனத் திரண்ட கண்ணப்ப நாயனர் எம்பிரானுக்குக் கண்ணைப் பெயர்த்து அப்பின தக்ஷிண கயிலாயம் என்னும் திருப்பெயரோடு விளங்கும் சீகாளத்தி மலையையும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் பொருட்டு அன்னமறியாத பரமன் அன்னம் இரந்து ஊட்டின திருக்கச்சூர் என்னும் தலத்தையும், திருவிடைச்சுரம், திருக்கழுக்குன்றம் என்னும் ஸ்தலங்களையும் குறிஞ்சி நிலத்துக்கு அணிகலன்களாகப் பெற்றும், திருமுல்லைவாயில் என்னும் க்ஷேத்திரத்தை-முல்லை நிலத்துத் திருப்பதியாகப் பெற்றும், திருப்பாசூர், திருவல்லம் ஆதிய தலங்களை-மருத நிலத்துத் தலங்களாகப் பெற்றும், திருமயிலை, திருவொற்றியூர் என்னுந் தலங்களை நெய்த நிலத்துத் திருப்பதிகளாகப்பெற்றும்-ஆகக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னும் நானிலமும் வானிலம்போற் சிறந்து புனிதத்தொடு விளங்குவது தொண்டைநாடு. பற்பல தேசங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்துள தொண்டை நாடு பற்பல சங்கங்களுக்கு மத்தியில் வலம்புரிச் சங்கம்போல இலங்கும். தொண்டை நாட்டுப் பற்பல நகரங்களுக்கு மத்தியில் இருக்கும் காஞ்சி என்னும் ஸ்தலம் பற்பல வலம்புரிகளுக்கு மத்தியில் உள்ள சலஞ்சலம் என்னும் சங்கம்போல விளங்கும். அக்காஞ்சிமா நகரத்துள்ள பற்பல ஆலயங்களுக்கு மத்தியில் அமைந்துள்ள ஏகாம்பரேசுரர் ஆலயமானது பற்பல சலஞ்சலங்களுக்கு மத்தியிற் சிறந்த பாஞ்சசன்னியம் போலத் திகழும். அப்பாஞ்ச சன்னியத்தில் அமைந்து விளங்கும் விலை வரம்பில்லாத சாதிமுத்தமே அவ்வாலயத்துள் வீற்றிருக்கும் ஸ்ரீ ஏகாம்பரேசுரர்.

"பற்பல தேய மெல்லாம் பாங்குடைத்
தொண்டை நாடு
பற்பல சங்க நாப்பட் படர்வலம்
புரியா மங்கட்
பற்பல நகர மெல்லாம் வட்டமாப்
படைத்த காஞ்சி
பற்பல வலம்பு ரிக்குட் சலஞ்சலப்
பணில மாமால்.
அத்திருக் காஞ்சி வைப்பின் அலகிலாத்
தலங்க டம்முட்
பத்திசேர் மாடக் கம்பம் பாஞ்சசன்
னியமா மந்த
வுத்தமச் சுரிமு கத்துள் விலைவரம்
புணராச் சாதி
முத்தமே ஒருமா மூலத் திருந்தருண்
முக்கண் மூர்த்தி."

பிரளய காலத்திலும் அழிவின்றி விளங்குவதால் 'பிரளயசித்' என்ற பெயரும், பிரமன் பூசித்ததால் 'காஞ்சி' என்னும் பெயரும், மூன்றுலகங்களினும் பெறுதற்குரிய பயனுகி விளங்குவதனல் புவனசாரம் என்ற பெயரும், மும்மூர்த்திகளும் சிவத்தைப் பூசைசெய்து கொண்டிருக்கிறபடியால் மும்மூர்த்தி வாசம் என்ற பெயரும், விட்டுணு பூசித்தபடியால் விண்டுபுரம் என்ற பெயரும், கலியுகத்திலும் கலி புருஷனல் வரும் பீடைகள் அணுகாதபடி காத்தருளுவதால் கலிசித்து என்ற பெயரும், யுகமுடிவிலே சிவத்துக்கு நடன

சாலையாய் விளங்குவதால் இலயசித் என்ற பெயரும், சகல சித்திகளையுந் தருகிற படியால் சகலசித்திபுரம் என்ற பெயரும், பார்வதி தேவியார் தவஞ்செய்து அறம் வளர்த்த தலமாதலின் தபோமயபுரம் என்ற பெயரும், பிரமதேவன் சோமயாகஞ் செய்த தால் பிரமபுரம் என்ற பெயரும், முதற்பீடம் ஆன மேன்மையால் ஆதிபீடம் என்ற பெயரும், என்றுங் கன்னியாயுள்ள காமாட்சி தேவி காத்தருளுவதால் கன்னிகாப்பு என்றபெயரும், ஏகாம்பரேசுரரைத் தரிசிப்பவர் சிவாநந்த போகம் பெறலால் சிவபுரம் என்ற பெயரும் இத்தலத்துக்கு எய்திய.

வேதவடிவான ஒரு மாமரத்தின் நிழலில் சிவபிரான் எழுந்தருளியிருத்தலால், சுவாமிக்கு ஏகாமிர நாதன் (ஏகம் = ஒன்று, ஆமிரம் மாமரம்) என்ற திருப்பெயர் வந்தது. ஏகம்ப நாதன் என்னுந் திருமந்திரத்தைச் செபித்தலினுல் பெரும் பேறு கிடைக்கும் என்று காஞ்சிப்புராணம் முழங்குகின்றது. மூல காரணப் பொருளைச் சத்தியாகிய பார்வதிதேவி பூசித்த ஆலயம் திருவேகம்பம் மணலிலிங்க மாதலால் தலம் பிருதிவிஸ்தலம். திருவேகம்பம், கச்சபாலயம், கச்சிமயானம், காயாரோகணம், மகா காளேசம், கச்சிமேற்றளி, கச்சி அநேக தங்காவதம், பணாதரேச்சுரம், மணிகண்டேச்சுரம், வராகேச்சுரம், சுரகரேச்சுரம், பரசுராமேச்சுரம் முதலிய அநேக சிவாலயங்களும், காமாக்ஷி அம்மையாருடைய ஆலயமாகிய காமகோட்டமும், சுப்பிரமணிய சுவாமி ஆலயமாகிய குமரகோட்டமும், தியாகப்பொருப்பாகிய ஸ்ரீவரதராஜப் பெருமானது திவ்விய ஆலயமும், விளக்கொளி பெருமாள், பச்சைவண்ணப்பெருமாள், பவளவண்ணப் பெருமாள், உலகளந்த பெருமாள், ஆதிய ஏனைய அநேக ஆலயங்களும் நிரம்பப்பெற்றுப் பத்திசெய்யும் மனதுக்கு உத்தம தலமாய் விளங்கி மனோஹரமாயிருக்கும் இக்காஞ்சிமா நகரத்தைத் தரிசனஞ் செய்து களிக்கும் பெரும்பேறு பெற்றவரே இவ்வுலகிற் பிறந்ததின் பயனைப் பெற்றவராவர். உமாதேவியார் முப்பத்திரண்டறமும் வளர்த்தருளிய தலமும் இதுவே. க்ஷேத்திர வெண்பா பாடின ஐயடிகள் காடவர்கோனாயனார் அரசாட்சி செய்திருந்த தலமும் இதுவே. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் இடதுகண் பார்வையைப் பெற்ற தலமும் இதுவே. திருக்குறிப்புத் தொண்டநாயனார், சாக்கியநாயனார் இவர்கள் முத்தியடைந்த தலமும் இதுவே. இங்ஙனம் அளவுபடாப் பெருமை வாய்ந்த இத் தலத்தைக் காண்டலும் முத்தி, கேட்டலும் முத்தி, நினைத்தலும் முத்தியே.

வ. சு. செங்கல்வராயன், எம். ஏ.

எல்லாம் உன் உடைமையே.—நானெப்பொழுது முக்தனாவேன்? 'நான்' போய்விட்ட பொழுது தான். நான், எனது என்பதே அஞ்ஞானம். நீ, உனது என்பதுதான்மெய்ஞ்ஞானம். மெய்யன்புள்ள பக்தன், "ஈசா, நீ யொருவனே கர்த்தா, நீயே அனைத்தையுஞ் செய்கின்றாய், அடியேன் உன்கையில் கருவி மாத்திரமாயுள்ளவன். நீ ஏவுகின்றதை யெல்லாம் நான் செய்கிறேன். இவையெல்லாம் நின் பெருமையே. இவ்வீடும் பரிஜனமும் உன்னுடையவையே, என்னுடையவையல்ல, நீ எப்படி விதிக்கின்றனையோ அப்படி நடப்பதற்கு மாத்திரந்தான் எனக்கதிகாரம்" என்று மறவாது கூறுகின்றான்.

"இந்த ஸம்ஸார விசாரங்களெல்லாம் என்னுடையவையல்ல. கடவுளைச் சேர்ந்தவையே. நான் அவரது கட்டளைப்படி நடக்கவே இங்கே வந்திருக்கிறேன்" என்று எப்பொழுதும் நினைக்கவேண்டும். இவ்வெண்ணம் நிலையூன்றிவிட்டால் பிறகு ஒருவனுக்குத் தனதென்று சொல்லக்கூடியது ஒன்றுமிராது.

—உபதேச ரத்நமாலை.

இராஜாங்கமுறை ஸம்பந்தமான விஷயங்களைப் பற்றிய பிரதம கொள்கைகள்

CIVICS: ELEMENTARY PRINCIPLES

குடும்பம்—FAMILY

குடும்பம் என்றால் என்ன?

தானாகவே விஷயங்களைப் பற்றி யூகிக்கவும் தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ளவற்றை அனுபவ சித்தமாய்த் தெரிந்துகொள்ளவும் ஆரம்பிக்கத் தகுந்த பருவம் ஒரு குழந்தைக்கு வந்ததும் முதலில் அதற்குத் தெரியவரும் மனுஷர்கள் யாவர் என்றால் அதன் தாய் தகப்பன் சகோதர சகோதரிகள் பாட்டன்மார்கள் சுருங்கச் சொல்லின் அதைப் பக்ஷமாயும் ஜாக்கிரதையாயும் பார்த்து வருபவர்கள் எல்லாருமே யாகும். அது நாளாவர்த்தியில் அவர்களின் சுக துக்கங்களில் பங்காளியாகத் தொடங்குகிறது. அவர்கள் அதை நேசிப்பது போல அதுவும் அவர்களைச் சீக்கிரத்திலேயே நேசிக்கிறது. அப்போது அக்குழந்தையும் குடும்பத்தின் அங்கத்தினராகும்.

பெற்றோர்களின் உடன் பிறந்தவர்கள் அவர்கள் பெண்கள் பிள்ளைகள் முதலியவர்களையும் வீட்டுக்கு அடிக்கடிப் பழக்கமாய் வருபவர்களையும் அது நாளடைவில் அறிந்து கொள்ளும். தன் பெற்றோர்கள் அவர்களிடத்தில் அதிக பக்ஷமாய் இருப்பதைக் கண்டு தானும் அவர்களை நேசிக்கும். இவர்கள் ஒரே வீட்டிலில்லாமற் போனபோதிலும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கத்தினர்களே. இப்படிப்பட்ட ஒரே குடும்பத்தினர்களெல்லோருக்கும் ஒரே மூல புருஷர் தான். ஆனால் இவர்களின் காலத்திற்கும் பிற்கால ஒரே குடும்பத்தார்களின் காலங்களுக்கும் இடையிலுள்ள காலவரையறைகள் நீடித்தனவாயும் கொஞ்சம் முன்பின்னாயும் இருக்கும். அவர்கள் அப்போது இரத்த சம்பந்தமுள்ளவர்கள் அல்லது ஒரே வமிசத்தார் எனப்படுகிறார்கள்.

விரிவாக அருத்தம் பண்ணினால் ஒரு வீட்டைச் சேர்ந்த வேலைக்காரர்களையுங்கூட குடும்பத்தின் அங்கத்தினர்களாக மதிக்கலாம். உதாரணமாகத் தன் குழந்தைக்குப் பால் கொடுத்து வளர்க்கத் திறனில்லாத தாய் ஒரு செவிலித்தாயை வேலைக்கு வைத்துக் கொள்வாள். இவ்விஷயத்தில், குழந்தையைப்பற்றிக் கவலையெடுத்துக்கொண்டிருக்கும்செவிலித்தாய் அதனிடத்தில் சாதாரணமாகவே அதிக பட்சமாயிருப்பாள். இம்மாதிரியாகவே, ஒரேவீட்டில் வெகுகாலமாய் இருந்து, குழந்தைகள் பெரியவர்களாக வளர்வதைப் பார்த்து வருகிற வேலைக்காரர்களைப் பற்றியும் சொல்லலாம். அவர்களை ஒரே குடும்பத்தின் அங்கத்தினர்களாக ஒவ்வொருவரும் மதிப்பார்.

பெரும்பாலும் ஒரே குடும்பத்தின் அங்கத்தினர்களை ஒன்றுசேர்க்கும்பந்தமானது அதிக பட்சத்தினால்தான் உண்டாகிறது. அதைக் குறிப்பதற்குச் சில குறிப்பான பெயர்களை உபயோகிக்க வேண்டும். உதாரணமாக, பிதா அல்லது மாதாவின் நேசம் அவர்களுக்குக் குழந்தைகளிடத்திலுள்ள அன்பைக் காண்பிக்கிறது. புத்திரநேசமானது குழந்தைகளுக்குப் பெற்றோர்களிடத்திலுள்ள அன்பையும், கடைசியாக, சகோதர வாஞ்சையானது சகோதர சகோதரிகளுக்குள்ள அன்பையும் காட்டுகின்றன.

ஒருவரை ஒருவர் நேசிக்கும் படியாகவும் ஒருவன், தன்னையேதான் நேசிப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமாகப் பிறரிடத்தில் நேசம் பாராட்டவும்,பிறர் சந்தோஷங்களைப் பார்த்து

ஆனந்திக்கவும், துக்கங்கள் கண்ட விடத்து விசனிக்கவும் ஏதுவாகும்படி அநேகர் ஒன்று சேர்ந்து வசிக்கும்போதும், தேவையான காலத்தில் மற்றவர்களைப்பற்றி ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்ளவும், அவர்களை யாராவது எதிர்த்தால் அப்போது அவர்களைக்காப்பாற்ற வும், ஒருவன் தயாராயிருக்கும் போதும், பிறர் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதைப் பார்க்கி லும் தானே கஷ்டப்படுவது மேல் என்று ஒருவன் எண்ணும்போதும், எல்லோரும் ஒரு மித்து ஒரேமன முடையவர்களாய் நடக்கும் போதும் ஏற்படும் பந்தமே குடும்பமாகும்.

குடும்பமில்லாவிட்டால் குழந்தை ஜீவிக்க மாட்டாது. அது இயல்பாகத் துர்ப்பலமாயிருக் கிறது. மிகச் சிறிய பிராணியினின்றும் தன்னை இரக்ஷித்துக்கொள்ள முடியாதபடி அவ்வளவு பலஹீனமாயிருப்பதனாலே பிறர் உதவியின்றி அன்னபானாதிகள் சம்பாதித்துக்கொள்ள முடி யாது. குளிரினின்றும் தன்னைக் காத்துக் கொள்ள முடியாது. ஆதரவற்றதாகி எல்லாவித ஆபத்துக்களுக்கும் இலக்காகும். தாய் இல் லாததினாலேயும், தகப்பன் இல்லாததினாலேயும் சுருங்கச் சொல்லின் குடும்பமில்லாததினால் அது உடனே இறந்துபோம்.

குடும்ப சம்பந்தத்தினாலுண்டாகும் பலன் நமது வாழ்நாள் முழுவதும் வியாபித்திருக்கி றது. மனசாக்ஷி சொல்வதை அறிந்து அதன்படி உங்களைச் செய்விப்பவர் உங்கள் பெற்றோர் களே. நீங்கள் இப்படி அல்லது அப்படிச்செய்ய வேண்டுமென்றும் இன்னது ஸரி இன்னது தப்பு என்றும் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் உங் களுக்குச்சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் உங்கள் நன்மையிலேயே கண்ணாயிருப்பதால் உங்கள் மனசாக்ஷியைப்பற்றித் தவறில்லாமல் முதல் முதல் நிர்ணயிப்பவர்களுமாவார். பிற்காலத் தில் பெரிய மனிதனான பிறகு ஜனங்களுடன் கலந்து தான் செய்யவேண்டிய கடமைகளைத் தவறின்றிச் செய்யும்படி குழந்தையா யிருக் கும்போதே ஒருவனைத் தயார் பண்ணுவன, குடும்பத்திலிருந்தபோது அவன் அடைந்த வழக்கங்களே. குடும்ப கௌரவத்தை மேலா கக்கொண்ட ஒரு சிறுவன் விஷயத்தில் நமக் குச் சங்கையில்லை: தன் பெற்றோர்களிடத்தில் பூரண விசுவாசமுடையவர்களா யிருப்பதால் அவர்களுக்கு அவமானம் அல்லது துக்கத்தை உண்டுபண்ணும் படியான எதையும் செய்யத் துணியான். பிற்காலத்தில் நேர்மையும் நாணய மும் ஆகிய குணங்கள் உங்களிடத்தில் இல்லா விடில் உங்கள் தகப்பன் உலகில் தலைகுனிந்து நாணுவர். உங்கள் தாய் உங்களுக்காகத் துக் கித்துக் கண்ணீர் சொரிவாள் என்று நீங்கள் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

ஆனாலோ இப்படிப்பட்ட குடும்பப் படிப்பில் லாத துரதிர்ஷ்டமுள்ள ஒரு குழந்தை அநேக அபாயங்களுக்கு மிகவும் உள்ளாவான். அவன் கல்வியறிவில்லாதவனாகிக் காலங் கழிப்பான். அவனிடத்தில் அருள்புரியும் புண்ணியவா னுடன் சகவாசம் பண்ணும்படியான பாக்கி யம் இருந்தாலல்லாமல் பிற்காலத்தில் துன் மார்க்கனாலு மாவான். அருமைக் குழந்தை களே, ஆகையினாலே பெற்றோர்கள் உங்களை நேசத்துடன் பாதுகாத்தல் பரம ஆனந்தம் என்று எப்போதும் நினைத்துக் கொள்ளுங்கள்.

C. S. சுந்தரம் அய்யர், பீ. ஏ., எல். டி.

பூர்ண ஞானிகளின் உபதேசம்.—பச்சைமா வைச் சுடசுட விருக்கும் நெய்யிற்போட்டால் ஒரு விதமான கொதிக்குஞ் சத்தமுண்டாகின்றது. மாவு நெய்யில் வேக, வேக, கொதிக்கும் சத்தமும் குறை கின்றது. மாவு நன்றாய்ப் பக்குவமானவுடன் கொதிப்பு சுத்தமாய் நின்று போய்விடுகின்றது. அது போலவே மனிதனுக்கு அற்புதமான ஞானமுள்ள வரையில் அவன் பிரசங்கஞ் செய்துகொண்டும் உபதேசம் பண்ணிக்கொண்டு மிருக்கிறான். பூர்ண ஞானோதயம் உண்டானபொழுது அவன் வீணாடம் பரஞ் செய்வதைத் தவிர்த்து விடுகிறான்.

உபதேச ரத்நமாலை.

நக்ஷத்ர நிலையைக்கண்டு நாழிகை கணிக்கும் வகை

FIXING TIME BY THE POSITION OF STARS

ககோள (celestial sphere) த்தில் உத்தர தக்ஷிண த்ருவங்களின் மத்தியில் கிழக்கு மேற்காய்ச் சக்ராகாரமாய் ஓர் 'ரேகை' இருப்பதாய் நினைத்துக்கொள்வோம். இது பூமத்திய ரேகை (equator) க்கு நேராய் (parallel) பூமியைச்சுற்றி இருக்கின்றது. இந்தக்கல்பனு (imaginary) ரேகை (line) க்கு வானசாஸ்த்ரஞ்ஞர்கள் (astronomers) ஆகாசமத்யரேகை (celestial equator) எனப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள்.

பூமியே நிலையிலிருப்பதாப் வைத்துக்கொள்வோம். சூரியன் பூமியைச்சுற்றிக் கிழக்கு மேற்காய், ஆகாசமத்ய ரேகா ப்ரதேசமார்க்கமாய்ச் சஞ்சரித்து, ஒரு வருஷத்தில் பூமியை ஒரு ப்ரதக்ஷிணம் செய்கிறான். இதுதான் 'சூரியவீதி' யெனப்படும். இந்த ஆகாசமத்ய ரேகையானது, மேல்நாட்டு வித்வான்களால் 360 அம்சங்களாகவும், நமது முன்னோர்களால் பாகம் ஒன்றுக்கு $13\frac{1}{3}$ அம்சங்கள்கொண்ட 27 நக்ஷத்ரபாகங்களாகவும், ராசி ஒன்றுக்கு 30 அம்சங்கள் அடங்கிய 12 ராசிகளாகவும், பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.* இந்த 360-அம்சங்கள் அடங்கிய ஆகாச மத்ய ரேகை வழியாய்ச் சூரியன் ஒரு தடவை யாத்திரை செய்யச் சுமார் 365-நாட்களாகின்றன. அதாவது ஒரு அம்சம் செல்லச்சுமார் ஒரு நாளாகின்றது என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்.

இப்பொழுது நமது தேச வழக்கப்படி மேஷராசி அல்லது அசுவதி நக்ஷத்ரத்தின் முதல் அம்சத் (First point of Aries)தையே 360 அம்சங்களடங்கிய இந்த ஆகாச மத்ய ரேகா சக்ரத்துக்கு முதல் அம்சமாக வைத்துக் கொள்வோம்.

நமது தமிழ் நாட்டில் வழங்கும் ஒவ்வொரு தமிழ் வருஷம் சித்திரைமாதம் முதல் தேதியில் சூரியன் மேற்சொல்லிய முதல் அம்சத்துக்கு வருகின்றான். மாதம் ஒன்றுக்குச் சுமார் 30 அம்சங்கள் வீதம் சூரியன் யாத்திரை செய்கிறான். சித்திரைமாதம் முதல் தினத்திலிருந்து குறிப்பிட்ட தினத்தின் சங்கியையே அன்று சூரியனிருக்கும் அம்சமாகும். (சாதாரணமாய் மாதம் ஒன்றுக்கு 30 தினங்களாகவே கணக்கிட்டுக் கொள்வோம்). ஆகையால் கார்த்திகை மாதம் 19ம்-தினம் காலை 6 மணிக்கு, சூரியன் ஆகாச மத்யரேகா சக்ரத்தில் அசுவதி முதல் அம்சத்திலிருந்து $(7 \times 30) + 19 = 229$-வது அம்சத்துக்கு வந்து சேருவான்.

மேற் சொல்லியபடி சூரியனும் அதன் நிலையாகிய 229-வது அம்சமும் கார்த்திகை மாதம் 19-வது தினம் காலை 6 மணிக்குக் கீழ்த்திசையில் உதயமாய் மாலை 6 மணிக்கு மேற்குத் திசையில் அஸ்தமிக்கும். அத்தருண (மாலை 6 மணி) த்தில் சூரிய நிலையான $229 + 90 = 319$-வது அம்சம் நமது தலைக்கு நேர்மேலாய் உச்சமாகும்.

நக்ஷத்திர மண்டலங்களா லலங்கரிக்கப்பட்டுச் சக்ராகாரமாய் விளங்கும் ஆகாச மத்ய ரேகா ப்ரதேசத்தைப் பார்த்தால், அஃதோர் கடிகார யந்திரத்தின் முன் தகட்டின் (Dial of a clock) சுற்றுப்ரதேசம் (Circumference) போலவும், குறிப்பிட்ட நக்ஷத்ரமண்டலங்கள், அதன் சங்கியா அக்ஷரங்கள் போலவும், பார்ப்பவன் மத்தியிலிருக்கும் முள்ளு(hand)ப்போலவும் விளங்கும். கடிகார யந்திரத்தில் முன் தகடு ஸ்திரமாயிருக்க, முள்ளு (hand) சுற்றி

* குறிப்பு:—மேற் கூறிய அம்சம், ராசி, அல்லது நக்ஷத்ர சங்கியைகள் கிழக்கு முகமாய்க்கணக்கிடப்படும். (உ-ம் மேஷத்துக்குக் கிழக்கில் விருஷபம். அசுவதிக்குக் கிழக்கில் பரணி, 1-வது அம்சத்துக்குக் கிழக்கில் 2-வது அம்சம்.)

வரும். இந்த ஆகாசக் கடிகாரத்தில் சங்கியா சக்ரம் சுற்றிவருவதாயும் முள்ளு ஸ்திரமாயிருப்பதாயும் தோன்றும். (ஆனல் உண்மையில் பூமியிலிருப்பவன் பூமியுடன் சுற்றிவர ராசி சக்ரம் ஸ்திரமாக இருக்கின்றது.)

நக்ஷத்ரப் படங்களினுதவியாலும், நக்ஷத்ர மறியும் வித்வான்களி னுதவியாலும், சூரிய வீதிபக்கங்களிலுள்ள நக்ஷத்திரங்களின் பெயர்களையும், அவைகளிருக்கும் நிலை (அம்சங்) களையும் அறிந்துகொள்ளலாம்.

உதாஹரணம்.—ரோஹிணி நக்ஷத்ரம் 45-வது அம்சத்திலிருக்கின்றது. மேற்கூறிய கார்த்திகை மாதம் 19-வது தின இரவில் ரோஹிணி அல்லது 45-வது அம்சம் உச்சமாயிருந்தால் எங்நோ மிருக்கலாம்? அன்று மாலை 6-மணிக்கு 319-வது அம்சம் உச்சமாயிருந்த தல்லவா? அந்த 319-வது அம்சத்திலிருந்து ரோஹிணிநக்ஷத்திரமானது (360—319 + 45) = 86-வது அம்சத்திலிருக்கின்றது. அதாவது 319-வது அம்சம் உச்சமான மாலை 6-மணிக்குப் பிறகு 86-அம்சங்கள் உச்ச ஸ்தானம் செல்லவேண்டிய காலம் இப்பொழுது செல்லாயிருக்கின்றது.

மேலும் 360-அம்சங்களடங்கிய சூரியவீதியைச் சூரியன் சுற்றிவர 24-மணி நேரங்களாகின்றன. அதாவது 1-அம்சம் செல்ல 4-நிமிஷங்களாகின்றன. மேற்கூறிய கணக்குப்படி 86-அம்சங்கள் செல்ல (86×4) 344-நிமிஷங்களா (அல்லது 5-மணி 44-நிமிஷங்களா) கும். அதாவது கார்த்திகை மாதம் 19-வது தினம் இரவில் ரோஹிணி நக்ஷத்ரம் உச்சமானல் அப்பொழுது 11-மணி 44-நிமிஷமாகும்.

(நக்ஷத்ரநிலை (அம்சம்) சரியாய் அறிய முடியாவிட்டால், ஒவ்வொரு நக்ஷத்ரபாகமும் சுமார் $13\frac{1}{3}$-அம்சங்களிருப்பதாய் வைத்துக் கொள்ளலாம்).

முடிவு

மேற்கூறியவைகளினின்றும், அடியில் கண்ட விதிகள் அறிந்து கொள்ளலாம்.

A. சூரிய நிலையை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் (அதாவது குறிப்பிட்ட தினம் காலையில் சூரியன் எந்த அம்சம் வந்திருக்கிறன் என்பதை) உதாரணம் 229-வது அம்சம்.

B. அத்துடன் 90-ஐக்கூட்டுக

$[A + B(229 + 90]$

C. குறிப்பிட்ட காலத்தில் உச்சமாயிருக்கும் நக்ஷத்திரத்தைக்கண்டு, உச்சமாயிருக்கும் அம்சத்தைக் கணக்கிட்டுக் கொள்ளவேண்டும் (ரோஹிணி அல்லது 45-வது அம்சம்).

D. C க்கும் $(A + B)$ க்கும் உள்ள வித்தியாச மறிந்து அதை அத்தனை அம்சங்களாகக் கொள்ளவேண்டும் 319......360......45 வித்தியாசம் 86 அம்சம்.

E. மேற்கூறிய வித்தியாசத்தை 4 ஆல் பெருக்கி வருவது அன்றுமாலை 6 மணிமுதல் சென்றிருக்கும் நிமிஷங்கள் (344)

அதாவது $[C\text{-}(A + B)] \times 4 =$ மாலை ஆறு மணிக்குப் பிறகு சென்றிருக்கும் நிமிஷங்கள்.

மேற் கூறிய விதிப்படி எந்த இரவிலும் எந்நேரத்திலும் உச்ச நக்ஷத்ர நிலையைக் கண்டு சுமாராய் நாழிகை கணித்து விடலாம்.

R. S. நாராயணஸ்வாமி அய்யர், பீ. ஏ., பி. எல்.

ரூபாமதி

ROOPAMATI

நன்கு விரிந்து வாசனைநிறைந்து சுற்றிவெகு தூரம் பரிமளிக்கச்செய்யும் பதிவிரதா தர்ம மெனும் மலர் இவ்வுலகத்தில் எக்கண் அதி விமரிசையாய் மலர்ந்திருக்கிறது என நோக்கில், கன்னியா குமரிமுதல் ஹிமோத்பர்வதம் வரையில் அடங்கிய நமது இந்தியா நன்னாட்டி லேயே என்பது திண்ணம். இதிகாசங்களையும் பூர்வசரிதங்களையும் ஆராயின், நற்குண நன்ன டக்கைக்குப் பேர்போன பெண்மணிகள் கணக்கற்றிருப்பதைக் காணலாம். அம்மாது சிரோமணிகளின் சரித்திரங்களைச் சுருக்கி நமது "போதினி"யில் மாதம்மாதம் விளம்பரித் தால் தற்காலத்துப் பாலகிகள் சந்துஷ்டியடை ந்து பண்டைய இரத்தினங்கள்போன்று நடக்க முயன்று கற்பின் பெருமைக்கு மாட்சிமை தங்கிய ஆரியவர்த்தத்தை வாசஸ்தானமாக்கிச் சோபிக்கச் செய்வார்களென்பதற்குச் சற்றே னும் ஐயமில்லை.

உத்தர தேசத்தில் காளிநதியின் பக்கத்தில் விருக்ஷங்கள் அடர்ந்த ஓர் சிறுகிராமம் சாரங்க புரம். கள்ளம் கபடம் என்பது அக்கிராம வாசிகளுக்குக் கிஞ்சித்தேனும் தெரியாது. இவ்வித புண்ணிய பூமியில் ரூபாமதி என்னும் ஓர் அணங்கு பிறந்தாள். கண்ணுக்கு லக்ஷண மாயும், எவரிடத்திலும் சாந்தமாயும், ஆன்றோ ரிடத்தில் வணக்கமாயும், தாழ்ந்தோரிடத்தில் காருண்யமாயும் இருந்ததுடன், கோகிலத்தின் குரலைத் தோற்கடிக்கச் செய்யும் இனியகுரல் அவளுடையது. நாளாக நாளாக அவள் கானத்தின் பெருமை எங்கும் பரவியது.

சங்கீதத்தில் தேர்ந்தவனும், அதிபல பராக் கிரமசாலியும், யுத்தத்தில் கீர்த்தியடைந்த வனுமான பாஸ்பஹாதூர், மாளவதேசத் தா சனை வென்று அவ்விராஜ்யத்துக்கு அதிபதியா னான். கொரமாய் சண்டை செய்தல், உற் சாகமாய் வேட்டை யாடுதல், நீதி வழுவாது இராஜதர்மம் நிறைவேற்றல்—இவ்விதகர்மங் கள் முடிந்தபின்னர், பஹாதூர் ஸித்தார் எனும் வாத்தியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதில் அனேக அருமையான கீர்த்தனங்கள் வாசித்து வாயாலும் பாடி பூலோகத்தைத் தெய்வலோக மாக்கிவிடுவர். அவர் சங்கீதத்தைக் கேட்டு மகிழாதவரில்லை. கிரேக்கருக்குள் ஆர்பியஸ் என்றொரு வித்வான் இருந்தாராம். அவர் கானம் செய்யும்போது மரங்களும் மலைகளும் உற்றுக் கேட்குமாம். உருக்கமான பாட்டு பாடி தர்ம ராஜாவைச் சந்தோஷிப்பித்துக் காலஞ்சென்ற தன் மனையாட்டியையும் திரும்ப அடையும் வரம் சம்பாதித்தாராம். ஆக, சங் கீதத்தின் சக்தியை அளவிட முடியுமோ? மனுஷ்யனுடைய சிற்றறிவால் அதன் பெரு மையை அறியலாகுமோ? இத்தன்மைய சாஸ் திரத்தில் அதிக நிபுணரான பஹாதூர் ரூபா மதியின் கீர்த்தியைக்கேட்டு, அவள்மீது ஆசை கூர்ந்து, அவளை விவாகம் செய்தனர். ரூபாமதி மீதிருந்த பிரேமம் அளவற்றதாய் நவரத்தினங்கள் இழைத்த ஆபரணங்கள் அவள் தேகத்தில் சொரிந்து சந்தோஷிப்பார். ரூபாமதியும் கணவனிடத்து அதிக ஆசை யாய் இருந்து அவர் காலாலிட்டதைத் தலை யால் செய்வள். இவர்கள் ஆனந்திப்பதற் காக அமைத்த உத்தியானவனமும் நானாவித மான புஷ்பங்களினாலும், செடிகளினாலும், கொடிகளினாலும், சவுக்காண்டியின் அலங்கா ரத்தாலும் கந்தர்வர் வஸிக்கத்தகும் ஸ்தல மாகவே தோன்றியது.

ரூபாமதியின் நற்குணங்கள் அனேகமாயி னும் மிகுந்த துக்கத்துக்குக் காரணமான தோஷமொன்று அவளிடத்திருந்தது. கணவன் ராஜரீக கடமைகளைத் தவறின்றியும் தாமஸ மின்றியும் நிறைவேற்ற வேண்டியவனென் பதை மறந்தவளாய் ஸதா தன் பக்கத்திலேயே அவரை வைத்துக்கொண்டு கானம் பண்ணி

ஸாஹித்யம் செய்து நாள்முழுவதும் கழித்து வந்தாள். ஆகவே, பஹாதூருக்கும் மனைவியைப் பிரிந்து இராஜாங்கத்தின் கடினவேலைகளை நடத்த மனது நாளுக்கு நாள் குறைந்தது. அரசனுடைய தீர்ப்புக்காக அமைச்சர்களும் காத்துக்காத்து அலுப்படைந்தார்கள். அயலரசர் அனுப்பிய தூதர்களும் அரசனைக் காணக் கிடைக்காமல் கோபத்தோடும் திரும்பினார்கள். பஹாதூருடைய ஸிம்மாஸனத்தில்புழுதிநிறைந்தது. தர்பார் மண்டபத்தில் ஆந்தைகள் கூடு கட்டின. இராஜ்யத்தில் தர்மம் குன்றி அதர்மம் ஓங்கியது. அனேக பிரஜைகள் அரண்மனை வாயிலில் காத்திருந்து நியாயம் பெறாமல் அழுதகண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் அரசனைச் சபித்துக் கொண்டு உறைவிடம் திரும்பினர்.

இங்ஙனம் ஏழாண்டுகள் கழிந்தன. இம்மர்மங்களை வேவுகாரர் அறிந்து டில்லி பாதுஷாவிடத்தில் மாளவதேசத்தை அபகரிக்க இதுவேஸமயமென்றறிவித்தார்கள். பாதுஷாவும் தன் பக்கத்திலுள்ள ஸர்தார்களில் அதிக நிபுணனான ஆதாம்கானுக்கு அந்நாட்டை ஜெயித்து வரும்படி உத்தரவளித்தார்.

ஒருநாள் பாஸ்பஹாதூர் தன் இராணியுடன் உட்கார்ந்து வித்தார், ஸாரந்தா, தபலா முதலிய வாத்தியங்களால் சூழப்பெற்று, ஆனந்தமாய் பாடிக்கொண்டு மெய்ம்மறந்திருக்கையில், வெளியே இரைச்சலும் அழுகைக்குரலும் கேட்டது. மந்திரிகள் நடுங்கிவந்து சத்துரு பட்டணத்துட்புகுந்து பிரஜைகளை இரக்கமின்றி ஸம்ஹாரம் செய்துவிட்டு அரண்மனைக்குள் புகும் சமயமென்று கதறினார்கள்.

பாஸ் பஹாதூர் விரைவாய்க் கவசம் பூண்டு தன் சேனைகளை வரவழைக்க, அவர்கள் கொஞ்சமாயும் ஒழுக்கமின்றியுமிருப்பதைக்கண்டுமனந்தளர்ந்து, விடாது யுத்தத்துக்குச் சென்றான். தானும் நன்கு போர் புரியவில்லை. தன் பதாதிகளையும் தைரியமாய்ச் சண்டைசெய்யத் தூண்டும் சக்தி தன்னிடத்தில் இல்லை. ஆகவே ஜனங்கள் சின்னாபின்னமாய் துரத்தியடிபட்டு வெட்டுண்டார்கள். கோயிலுக்குத் திரும்பிவர வழி காணாய், உயிர் பிழைத்தல் பொருட்டு அருகிருந்த ஓர் காட்டுக்குள் ஓடினன். அவனுக்கு நேர்ந்த கதி இன்னதென ஒருவரும் அறிந்திலர்.

தன் நாதன் ஜயபேரிகையுடன் திரும்புவரென நிச்சயித்து வழிபார்த்திருந்த ரூபாமதி, வாயிலண்டை பழக்கமில்லாத காலடி சப்தம் கேட்க, பயந்து நடுங்கினாள். க்ஷணத்தில் ஆறு அடி உயரமும் அதிக பலசாலியுமான ஒரு இஸ்லாமியன் எதிர்வந்து நிற்க அவள் உடம்பு உதறியது. தவிர, "பெண்ணே பயப்படுதல்ஒழி. உன் அழகைக் கண்டு ஆனந்தித்தேன். உன் புருஷன் வெட்கமின்றி யுத்தத்தில் புறங்காட்டி ஓடிவிட்டான். நானே ஜயவீரன். இன்றைக்கே என்மனைவி ஆகி விடலாம். துக்கியாதே" என்று ஆதாம்கான் உரைக்கவும், ரூபாமதி மதிகலங்கி வேரற்ற மரம்போல் கீழே விழுந்தாள். சிறிதுநேரம் கழிந்தது. ஆதாம்கானும் வெளியே சென்றான். ரூபாமதி, பிரக்ஞை வந்து, "பிராண நாதா!, ப்ரபூ, என் செய்வேன்? உம்மை நாதன் என்றழைத்த நான், இந்திரனையினும், சந்திரனையினும், மற்றொருவனை அப்படி அழைப்பேனோ? நீர் மரித்திருந்தால் உம்மோடு நானும் உயிர் துறப்பல்" என்று மனோதைரியம் செய்துகொண்டு பிரலாபித்தாள்.

பகலெல்லாம் கழிந்து இரவு அணுகும் சமயமானது. "சீக்கிரம் ஆதாம்கான் வருவன். மனதுசகியாத துஷ்கர்மத்துக்குஇசையும்படிப் பலவந்தம் செய்வன். அவனிடத்தில் ஹிதம் சொல்லி அவனை ஏமாற்றுதலே சரி' எனத் தீர்மானித்து, தாதிகளை அழைத்து, உயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களால் தன்னை அலங்கரிக்கச் செய்து, ரம்பையோ ஊர்வசியோ என்றுபார்த்தவர் திகைக்கும்படி, ரூபாமதி நின்றாள்.

பின்னர் தன் கட்டிலில் சயனித்தாள். ஆதாம் கானும் விலையுயர்ந்த ஆடை உடுத்து, அத்தர் புனுகு முதலிய வாசனைத் திரவியங்களை தேகத்திலும் ஆடைகளிலும் தடவி, தனக்கு அன்றைக்குண்டான அதிர்ஷ்டத்துக்காகக் களித்து, ஆனந்தம் பொங்க, ரூபாமதி படுத்திருந்த கட்டிலண்டை வந்து, ஆவல் மிகுந்து, விலையிட முடியாத பல மோதிரங்கள் செறிந்த அம்மாதின் சிறு விரல்களை மெதுவாய்த் தொடவும், கை அல்லித்தண்டுபோல் குளிர்ந்திருப்பதைக் கண்டு துணுக்குற்று, மார்பைத்தொட அவ்விடமும் பிராணஸ்வரூபம் இல்லாதது கண்டு "ஐயோ! மோசம் போனேன்" எனத்திரும்பத் திரும்பக் கதறி அழுதான். மார்பில் அடித்துக்கொண்டான்; தலையைச் சுவரில் மோதிக் கொண்டான்; உடுத்திருந்த பட்டு பீதாம்பரங்களைக் கிழித்தெறிந்தான்; அடியற்ற பனைபோல் கீழே சாய்ந்தான்.

ரூபாமதியோ, பதிவிரதா சிரோமணி யாதலின், கொரேமான விஷம் உண்டு ஈசுவரன் பாதாரவிந்தத்தில் அடைந்துவிட்டாள். இப்பெண் நடத்தையே நடத்தை! இவள் கற்பே கற்பு! இந்திய ஸ்திரீ ரத்னங்களுக்கு இச்செல்வம் இருந்தால்போதும். நகைவேண்டாம்; நாணயம் வேண்டாம். நல்நடத்தை நற்குணம் இருந்து, ரூபாமதிபோன்று நடந்தால், உலகத்திலுள்ளஜாதியாரெல்லாரிலும் அவர்கள் தாமே மேலோராவர். புருஷர்களும் சரிவர நடக்க முயலுவர். தேசம் ஓங்கும்; ஈசுவரன் களிப்பர். வேறென்ன வேண்டும்?

எஸ். வி. ரங்கசாமி ஐயங்கார். பீ. ஏ.

குற்றத்தைக் கௌரவமாய் ஒப்புக்கொள்.— இதைத்தான் எவரும் எளிதில் செய்கின்றதே இல்லை. பல பெரிய மனிதர்களுங்கூட ஏதாயினுமொரு குற்றமுள்ள காரியத்தைச் செய்து விட்டு அதன் பிறகு அது சரியானதென்று நிரூபிக்க எவ்வளவோ குயுக்திகள்செய்வார்கள். சிலர் தாங்கள் செய்யும் சிறு தொழில்களில் குணமிருக்கின்றதாக வாதிப்பார்கள். ஒரு காரியம் குற்றமென்று நமக்குத் தெரிந்த பிறகு செய்தது குற்றந்தான் என்று நாம் ஒப்புக்கொள்வது எவ்வளவு மேன்மை? அவ்வாறு ஒப்புக்கொள்ளாமல் கோணலான வழியிற்போவது நமக்குஒருபொழுதும்கௌரவத்தைஉண்டாக்கமாட்டாது

ஈனக் ஆர்டென் *

ENOCH ARDEN

கனைகடலாற் சூழப்பெற்ற ஆங்கிலேய தேசத்தில் புராதன காலத்தில் ஒரு துறைப் பட்டணமிருந்தது. கடற்கரை முற்றும் மணற் குன்றுகளால் ஆக்கப்படாமல், கற்பாறைகளால் ஆக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பாறைகளில் சிறு குகைகள் அநேகம் இருந்தன. அவ்விடத்திற்கு அப்பட்டணத்திலுள்ள இளங் குமரர்களும் இளங் குமரிகளும் காலையிலும் மாலையிலும் வந்து பற்பல வகையில் விளையாடிக் களித்து வீடு செல்வார்கள். துறையிலிருந்து நேரான தெரு ஒன்று இருந்தது. தெருக்கோடியில் ஓர் யந்திரசாலை யமைக்கப் பெற்றிருந்தது. அந்த யந்திரத்தில் ஊராருணவுக்கு வேண்டிய கோதுமை மா முதலானவைகள் செய்யப் பட்டு வந்தன. அந்நகரத்தில் இருந்தவர்கள் மகதைச்வரிய வந்தர்களாயில்லாவிடினும், ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்ற அளவு முயன்று தமது குடித்தனத்திற்கு வேண்டிய பொருளைத் தேடிச் சுகித்திருந்தார்கள்.

கடற்கரையில் மேற்கூறியவாறு தினந் தோறும் விளையாடினவர்களில் ஈனக் ஆர்டேன், பிலிப் ரே, என்ற ஆண்மக்களிருவரும் அன்னி லீ என்னும் பெண்ணொருத்தியும் இணை பிரியாத தோழர்களா யிருந்தார்கள். விளையாடிக் கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் அன்னி லீ என்பவள் ஈனக் ஆர்டெனுக்கு மனைவி போலவும், மற்றொரு நாள் பிலிப் ரே என்பவனுக்கு மனைவிபோலவும், புருஷர்கள், முறையே விருந்தினர்கள் போலவும் பாவித்து விளையாடி வந்தார்கள்.

ஈனக் ஆர்டென் ஒரு மாலுமியின் மகன். அவனுக்குப் பெற்றோரிருவருமில்லை. ஒரு சிறுவீடும் சொற்ப பொருளுந்தவிர வேறு பிதுரார்ஜித ஸொத்து கிடையாது. இவன் சரீரம் வஜ்ர சரீரமென்னலாம்; எவ்வளவு உழைப்பிற்கும் அஞ்சாது. இவன் மனத்தின்

* மஹா கவியாகிய டென்னிஸன் பிரபு இங்கிலீஷ் பாஷையில் இயற்றிய "ஈனக் ஆர்டன்" என்னுங் கதையைத் தமிழ் நாட்டாருபயோகத்திற்காக மொழிபெயர்த்தது.

உறுதியோ எல்லோராலும் மெச்சத்தக்கது. ஏழு வயதாயிருக்கும் போதே அன்னி லீ என்பவளை மணம் புரியவேண்டுமென்று சங்கற்பஞ் செய்தான். இவன் திடமன முடையவனென்பது பின்னால் விளங்கும்.

பிலிப் ரே என்பவன் யந்திரசாலை யுடையவன். ஏகபுத்திரன்; பொருள் படைத்தவன். அவனுக்கு வாழ்க்கைப்படுகிறவள் நினைத்தவற்றை யெல்லாம் பெறலாகும். அன்னி லீயின் உத்தம குணங்களும் வனப்பும் ரேயினுடைய மனத்தையுங் கவர்ந்தன. இவன் நிகர்வி; உட்கருத்தை வெளியிடின் எவராவது பரிகாசம் பண்ணுவார்களோ வென்று மிகவும் பயந்தவன். இவன் பிதா ஜீவந்தரா யிருந்தார்.

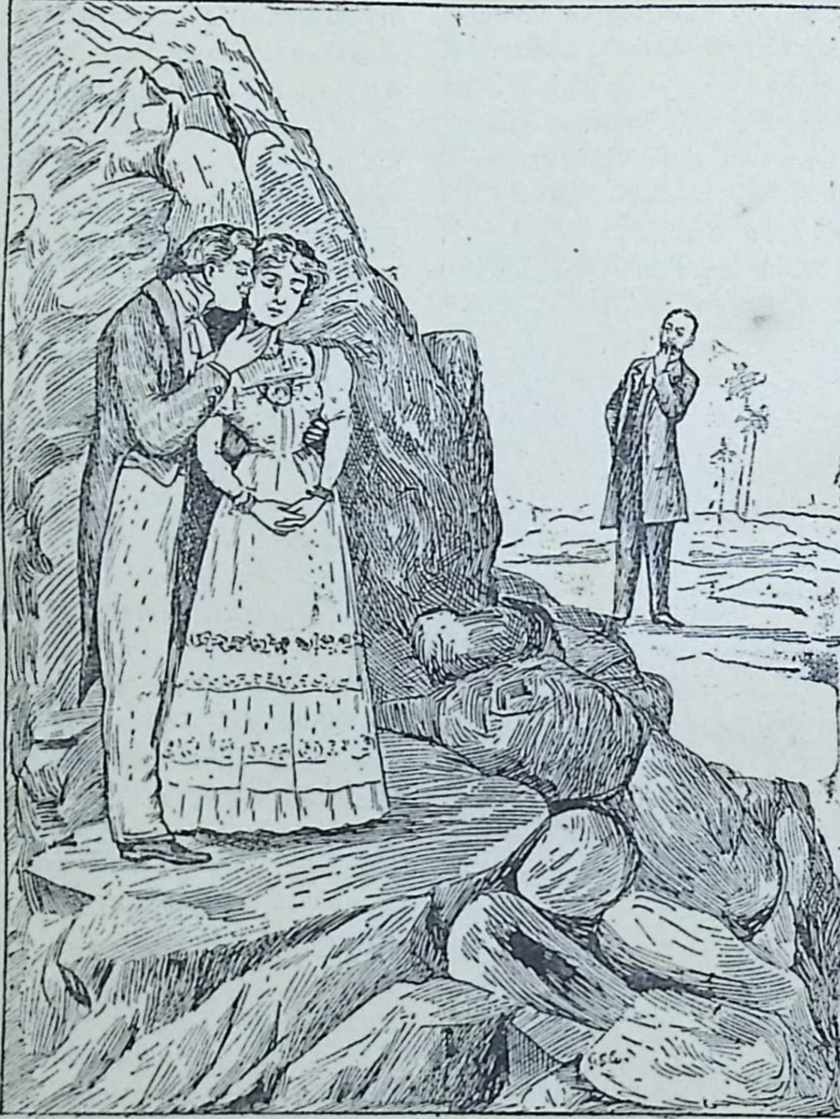
அன்னி லீ சிறுபெண்ணாயினும் மேற்கூறிய இரண்டு ஆண்மக்கள் மனம் சற்றுங் கோணாமலே இளவயதில் நடந்துவந்தாள். ஆர்டென் பலமுறையும் "உன்னைத் தவிர்த்து வேறொருத்தியையும் நான் மணம் புரிவதில்லை" என்று தன் பிரதிக்கினையை லீயிடத்தில் சொல்லுவான். ரேயோ, ஆர்டெனிடத்துள்ள அன்பினாலும் அச்சத்தினாலும் தன் மனோபீஷ்டத்தை வாக்கால் வெளியிடாமல் முகமலர்ச்சியாலும் கண்ணோக்காலும் அடிக்கடி தெரிவிப்பான். இந்த தர்ம ஸங்கடத்திலகப்பட்ட லீ இருவரையும் ஸமரஸப்படுத்தி மனஸ்தாபத்திற்கு இடமில்லாமல் பார்த்து வந்தாள்.

வயது ஏற ஏற லீயின் வனப்பும் வளர்ந்து வந்தமையால் இவர்களிருவருக்கும் அவளிடத்தில் பிரேமை மிகுந்தது. ஆர்டென் மனக்கருத்தை வெளியிடுவான். ரே சும்மா பார்த்துவிட்டு மாத்திரம் போவான்.

லீ ஏழைப்பெண்ணல்லள்: அவளுடைய அந்தஸ்திற்குத் தக்க புருஷனைத்தான் மணஞ்செய்தல் வேண்டும். ரே தனவானாயிருந்தமையால் லீ அவனுக்கே வாழ்க்கைப் படலாமென்று ஆர்டெனுக்குச் சந்தேகம் தோன்றினமையால், ஆர்டென் தக்க வீடுவாசலும் போதுமான திரவியமும் தேடவேண்டுமென்ற ஆவல் மேலிட்டு, தன் பிதாவின் கப்பலோட்டுந் தொழிலைச் செவ்வையாய்ப் பயின்று தூரதேச யாத்திரைகள் போய்ப் போதுமான பொருளைத் தேடிவந்து ஒரு அழகான வீட்டைக்கட்டி அதில் கிருஹகிருத்தியத்துக்கு வேண்டிய தட்டுமுட்டு ஸாமான்கள் எல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்து வைத்தான்.

நாம் மேற்கூறிய துறைக்குச் சற்று தூரத்தில் ஒரு முந்திரிக்காடுண்டு. அது ஒரு சிறு குன்றின் பின் புறத்திலிருந்தது. ஊரார் அக்குன்றை ஏறித்தான் காட்டிற்குப் போகவேண்டும். வருஷத்தில் ஒருமுறை ஊரிலுள்ள சிறுவர் சிறுமியரெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து முந்திரிக்கொட்டை பொறுக்கப் போவதுண்டு. இந்தக் கதாநாயகர்களாகிய ஆண்மக்களிருவரும் அன்னி லீயும்ஒன்றாகப்போவதற்குஏற்பாடுசெய்யப்பட்டிருந்தது. அன்று ரேயின்பிதாவுக்கு உடம்பு அசௌக்கியமாயிருந்தமையால்,குறித்த நேரத்தில் ரே வரமுடியவில்லை. ஆர்டெனும் அன்னி லீயும் சேர்ந்து போனார்கள். மலையின் உச்சியில் ஏறிக் களைப்பாறுங்காலத்தில், ஸமீபத்தில் ஒருவருமில்லாமையால் ஆர்டென் அன்னி லீயை நோக்கி, "கண்மணியே, ஏழாவது வயது முதற்கொண்டு உன்னைவிட்டு வேறொருவரையும் கலியாணஞ் செய்துகொள்வதில்லையென்பது என் ஸங்கல்பமென்று உனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். அன்றுமுதல் உன் மனங்கோணாமலிருத்தலுக்கே முயற்சிசெய்து வந்திருக்கிறேன். முதலில் ஏழையாயிருந்த நான் என் முயற்சியால் ஒரு அழகான வீட்டையுங் கட்டி, அதற்கு வேண்டிய ஸாமான்களையுஞ் சேகரித்து, ரொக்கப் பணமும் சிறிது மிகுத்து வைத்திருக்கிறேன். நீயும் நானும் தனியேயிருந்து பேசுவதற்கு இன்றுதான் ஸமயம் வாய்த்தது. உன் மனோபீஷ்டம் எப்படி? இப்போதே சொல்லவேண்டும்," என்றான். அன்னி லீ சற்று யோசனை செய்தாள். என்றும் அவளுக்கு இல்லையென்று சொல்லி, வாடிக்கையில்லை. ரேயினிடத்தில் விச்வாஸம் உண்டு. ஆயினும் அன்று ரே கூட இல்லாமற்போனது அவனுடைய துரதிருஷ்டந்தான். திகைத்து ஒன்றும் பேசாமலிருந்து மனத்தைத் திடம் பண்ணிக் கொண்டு, "நண்பா!, ரேயும், நீயும் வெகுநாளாய் என்னிடத்திற் காதல் கொண்டிருக்கிறீர்கள்! உங்களிருவரில் நான் ஒருவரைத்தானே மணம் புரியலாம். நீ இன்று என்னுடன் தனிமையாயிருந்து பேசும்படி கடவுளின் ஆக்கினையிருக்கிறதுபோலும், ரே மனஸ்தாபப் படுவான். நான் செய்யக் கூடிய

தொன்றுமில்லை, எல்லாங் கடவுள்செயல்," என்று சொல்லித் தலைகுனிந்திருந்தாள். ஆர்டெனும் சற்றுநேரம் மௌனமாயிருந்து "அன்னி லீ! உன்னுடைய பேசாமையே ஸம்மதமென்று கொள்கிறேன். என் பிரதிக்கினை நிறைவேறிற்றென்று உன்னை முத்தமிடுகிறேன்," என்று முத்தமிட்டான். அன்னிலீயும் ஆர்டெனை முத்தமிட்டாள். இவ்விருவரும் முத்மிட்டுக்கொண்டிருந்தலை நேரஞ் சென்றுவந்த ரேகண்டான். அவன் மனம் அந்த ஸமயம் எவ்வாறிருந்த தென்பதைச் சொல்ல வேண்டுவதில்லை. ரேயின்கதிஇலவு காத்த கிளிபோலாயிற்று. மலையின்மேலேறி அவ்விருவரும் இருந்த இடத்திற்குப் போக ரேய்க்கு மனம் வரவில்லை. காலும் நடுங்கினது. அநேக காலம்தனதென்று நிச்சயஞ்செய்திருந்த பொருள் பிறன் பொருளாயிற்று. புருஷனும் ஸ்திரீயும் முத்தமிட்டுக் கொண்டால் அதுவே கலியாணத்திற்கு அங்குரார்ப்பணம். அன்னிலீயும் பேச்சுத் தவறுதவளென்று ரேய்க்கு நன்ருய்த் தெரியும். குரங்கு சாகக்கொடுத்த ஆண்டி போல ரே வீட்டுக்குத் திரும்பினன். இதற்குள் அஸ்தமன காலமும் வந்துவிட்டது. ஆர்டெனும் அன்னி லீயும் கைகோத்து மலையினுச்சியிலிருந்து கீழிறங்கி வந்தார்கள். ஆர்டென் அன்றடைந்த மனக்களிப்பை அளவிட முடியாது. அன்னிலீயும் முகத்தில் திருப்தி கொண்டவளாய்த்தான் தோன்றினள். ரே திரும்பிப் போகையில், "எனக்கு இடம், பொருள், ஏவல் யதேஷ்டமாயிருந்தும் அன்னி லீ என்னை விரும்பினளில்லை. பிரதிதினம் கூலிவேலை செய்து ஜீவனம்செய்யும்என் நண்பன் ஆர்டெனுக்குத்தானே அவள் முடிவில் வசப்பட்டாள். பெண்களின் மனதைக் கவருதல் பணம் மாத்திரமல்லவென்று இன்றுதானறிந்தேன். திடசரீரமும் பேசுந் திறமையும் இல்லாவிடில் மனிதன் இவ்வுலகில் முன்னுக்கு வர மாட்டான். ஆர்டென் வாயுள்ள பிள்ளையாயிருந் தமையால் காரியம் சாதித்துக் கொண்டான். கடவுளுடையபெருங்கருணையால் அவ்விருவருடையஐக்கியத்திற்கு ஒரு கேடும் வராமலிருக்க," என்று சொல்லிக் கொண்டே போனன். ரேய்க்கும் அற்ப குணத்திற்கும் வெகுதூரம்.

மேற்கூறிய காரியங்கள் நடந்து ஒருவாரத்திற்கெல்லாம் ஆர்டெனுக்கும் அன்னிலீய்க்கும் அவ்வூர்த் தேவாலயத்தில் மணி முழக்குடன் விவாகம் நடந்தது. ரேயும் கலியாணத்திற்குப்

போய் ஸந்தோஷம் விசாரித்து வந்தான்.

மணமகனும் மணமகளும் கிருஹப்பிரவேசம் செய்து அந்நியோந்நியமாய்க் காலங் கழித்து வந்தார்கள். விவாகமாய் இரண்டு வருஷமானபிறகு அவர்களுக்கு ஒரு பெண் பிறந்தது. சந்திர பிம்பம் போன்ற அதன் முகத்தைப் பிதா மாதாக்கள் பார்த்துக் களித்தார்கள். நாலாவது வருஷத்தில் ஒரு ஆண் பிள்ளை பிறந்தது. ஆர்டேனுடைய அந்தரங்கமான இச்சைகளெல்லாம் பூரணமானதுபோலிருந்தது. ஸம்ஸாரம் பெருகப் பெருக ஆர்டேனுடைய முயற்சியும் அதிகரித்தது. தானும் தன் மனைவியும் உயர்ந்த படிப்பு இல்லாதவர்களா யிருந்தமையால், தமது மக்களுக்கு அந்தஸ்துக்கு மேம்பட்ட கல்வியைத் தரவேண்டு மென்று அவ்விருவரும் கவலைகொண்டு ஒரு காசேனும் வீணிற் செலவு செய்யாமல் மிகுத்து வந்தார்கள். அன்னிலீ தன்மகளுக்குத் தானே நெடுங்கணக்கு முதலானவைகளையும், வேத புஸ்தகத்திலுள்ள சரித்திரங்களையும், விளையாட்டாகவே கற்பித்து நல்லொழுக்கத்தினின்று வழுவாமற் பாதுகாத்து வந்தாள். புருஷன் தோட்டத்தில் இம்மியும் வீண்போகாமல் கவனித்து, அவன் களைத்து வந்தபோது அவனுக்கு ஆறுதல் செய்து தக்க உணவுகளைக் கொடுத்துத் "தாய்க்குப் பின் தாரம்" என்னும் பழமொழியின் உண்மையை விளக்கி வந்தாள். ஊரிலுள்ளவரெல்லாம் "ஆர்டேன் தான் கணவன் என்னும் பெயருக்குரியவன், அன்னிலீ தான் மனைவி என்னும் பெயருக்குரியவள்," என்றார்கள். விவாகமான ஆறுவது வருஷத்தில் அவர்களுக்கு வேறொரு ஆண்பிள்ளை பிறந்தது. எப்போதும் ஒருவனுக்குச் சுக்கிர தசையாயிருக்க மாட்டாதன்றோ? பிறந்தபிள்ளை நோய்கொண்டபிள்ளை. அதை இரவும் பகலும் விழிப்பாய்ப் பாதுகாக்க வேண்டியதாயிற்று. பிதா மாதாக்களுக்கு மனக்கவலை பெருகிற்று; ஆயினும் ஆர்டேன் சற்றேனும் ஊக்கம் குறையாமல் தன் தொழிலைச் செய்து வீட்டுக்கு வேண்டியவற்றைத் தேடி வந்தான்; அன்னிலீ புருஷனைக்கண்ணுற்ற போதெல்லாம் புன்முறுவல் கொண்டவளா யிருப்பாள். (தொடரும்.)

கே. வேங்கடராமய்யர், பி. ஏ.

பித்ரு வாத்ஸல்யம்

FILIAL LOVE

'அன்னையும் பிதாவும் முன்னறி தெய்வம்'

தாய் தந்தையரிடத்து நாம் காட்டவேண்டிய விச்வாஸத்தைக் காட்டிலும் சிறந்ததொன்று இந்நில வுலகத்திலில்லை. தாய் தந்தையர்களுடைய வார்த்தையைக் காட்டிலும் சிறந்ததொன்று குழந்தைகட்கில்லை.

"தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை
தாய்சொற் சிறந்தொரு வாசகமில்லை."

தந்தை தாயரைப் பணிதலே மேலானதென்று சிறந்த வேதங்களும் கூறுகின்றன. பண்டைக்காலத்து நல்லோர்களில் எத்தனையோ பேர் தம் தாய் தந்தையருக்கு மிகவும் கீழ்ப்படிந்து நடந்தார்கள் என்று அநேக சரித்திரங்கள் கூறுகின்றன. ஓர் வேடன் தன் தந்தை தாயர்களை நன்கு பணிந்து ஒழுகி தன் நற்றன்மையிலும் ஞானத்திலும் சிறந்து விளங்கினனென்பது அவனைப் பற்றிய கதையொன்றினால் நன்கு அறியக்கிடக்கின்றது.

ஒருகாலத்தில் கானிஷ்கா என்னும் பெயருடைய விப்ரனொருவ னிருந்தான்: அவன் வேதத்தில் கரை கண்டவனாய், அனேக யாகங்களை நன்கியற்றியவன். ஆசாரமின்ன தென்பதை அவன் எட்டுணையேனும் அறியான். மிதிலா நகரம் செல்லின், அங்கு ஒருவேடன் உளனென்றும், அவன் ஆசாரத்திற் சிறந்து விளங்குபவனென்றும், அன்னோனிடமிருந்து ஆசார தருமத்தைக் கேட்கலாகுமென்றும் இவ்வந்தணன் கேள்விப்பட்டான். அவ்வாறே இவன் அந்நகரஞ்சென்று ஆண்டுள்ள உன்னதமான மாட மாளிகை கூட கோபுரங்களையும், அரண்மனைகளையும் செல்வத்திற் சிறந்த ப்ரபுக்களையும் பார்த்தான். சீரான பாதைகளும், கடைவீதிகளும், யானைகளும், இரதங்களும், மற்றும் பல பொருள்களும் சகல ஸாம்பிராஜ்யங்களும் நிறைந்து விளங்கும் மிதிலா நகரை ஜனக மஹாராஜன் ஆண்டுவந்தனன். ஆங்கு சென்ற கானிஷ்கா ஆசாரத்திற் சிறந்த வேடனைப்பற்றி வினவவும், வேடனிருக்குமிடமும் அவனுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. கடைசியில் மான் எருமை முதலிய மிருகங்களின் இறைச்

சிகளைக் கடைவீதியில் விற்பனை செய்துவரும் வேடனைக் கண்டனன். அவனைச் சுற்றிலும் அநேகமனிதர் கூடி நிற்றலும், இவ்வந்தணன் சிறிதுதூரத்திற்கப்புறத்தில்விலகியே நின்றான்.

பிறகு வேடன், அந்தணன் தன்னைப் பார்க்க வந்துளன் என்பதை அறிந்துகொண்டு, உடனே கானிஷ்காவினிடம் வந்து சேர்ந்து "ஏ! தூயோனே! நீர் வந்தகாரியம் இன்னதென்பதை யுணர்ந்தேன், இவ்விடம் அக்காரியத்திற்குரிய இடமன்று. நீர் என்னுடன் என் நகரத்திற்கு வருவீராக" என்றான்.

வந்த காரியத்தைத் தான் சொல்லாமலே யுணர்ந்து சொன்ன வேடன் வார்த்தையைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே மிகுதியும் வியப்படைந்தவனாய், மிகவும் ஸந்தோஷித்தவனாய் அவனகம் நோக்கிச் சென்றான். ஆங்கு சென்றதும் வேடன், அவ்விப்ரனுக்கு அர்க்ய பாத்யாசமனங்களும், ஓரிருக்கையு மீந்தான். அந்தணனும் வேடன் அவ்வாறான வ்யாபாரம் செய்தல் அத்துணை ஸரியானதாகக் காணப்படவே யில்லை என்று கூறி, அவ்வாறான வ்யாபாரத்தில் தலைப்பட்டுழலுவதன் காரணத்தைக் கூறும்படி கேட்டான்.

"பரம்பரை யாண்டியோ
பஞ்சத்திற் காண்டியோ"

"இவ்வியாபாரம் எனது பரம்பரை பாத்யத்தில் எனக்கு வந்துள்ளது; என்னுடைய வ்யாபாரத்தை எனதுதாய் தந்தையர் இதற்கு முன் செய்து வந்தார்கள். எனது ஜாதித் தொழில் இது; நான் வெகு ஜாக்ரதையாய்ப் பெரியோர்களுக்குக் கீழ்ப்படிந்து, ஸத்ய ஸந்தனாக ஒழுகி, மாற்றானைக்கண்டு பொறாமைப்படாமலுமிருந்து வாணாளைக் கழிக்கிறேன்.

"ஊனைத்தின் றூனைப் பெருக்காமை
முன்னினிதே" * * * என்றபடி

நான் மாத்ரம் புலால் உண்பதில்லை, நான் பூர்வ ஜன்மாந்த்ர கர்மபலத்தினால் இக்கொடிய கார்யத்தைச் செய்யப் பிறந்துளேன். ஆகையால் எவரும் ஜாதித்தொழிலை விடல் தகாது" என்று வேடன் கூறினன். பிறகு வேடன் ஆசார மின்னதென்பதைப்பற்றி அந்தணனுக்கு வெகுவாகக் கூறினன்.

நான் சொல்லும் சிறந்த ஆசாரத்தை நீவிர் நுமது கண்களால் பார்க்க விரும்பினாலும் இவ்விதமான இந்த இன்பதசையை நான் அடைந்த விதத்தைக் கேட்க விரும்பினாலும் என்னகத்தின் உள்ளறைக்கு வரலாம், என்று சொல்லி, அந்தணனை அழைத்துச் சென்றான். வேடன், அந்தணனைத் தன்னகத்திலுள்ள அழகானதோர் பாகத்திற் கழைத்துச் சேறலும் ஆங்கு மனங்கவரும்படியான அழகான அறைகளும், அழகான ஆஸனங்களும், புஷ்பங்களும், வாஸனை த்ரவ்யங்களும் நிறைந்திருந்தன. ஆங்கு தூய வெண்மை வஸ்திரம் தரித்து அவனுடைய பெற்றோர்கள் ஸௌகர்யமாய் வீற்றிருந்தார்கள். வேடன் அவர்களைக் காண்டலும், தண்டாகாரமாய்ப் பூமியில் விழுந்து பாதஸேவை புரிந்தான். மஹா ஜமதக்நி குமாரனாகிய பரசுராமன் தன் தாய் தந்தையர்களுக்கு எள்ளளவேனும் குறைவில்லாது உபசரிக்கப் பாடுபட்டதை விட அதிகமாகப் பாடுபடுகிற ஏ! திருக்குமாரா! உனக்கு விசேஷமான மங்களாசீர்வாதம்! தீர்க்காயுஷ்மான்பவா! புத்திரோத்திராபி விருத்தி ரஸ்து! என்று அவனுக்கு ஆசீர் வசனம் கூறினார்கள். பின்னர் வேடன் அந்தணனைத் தாய்தந்தையர்களுக்குக் காண்பித்ததும் அவர்கள் அந்தணனுக்கு விதிப்படி வந்தனை புரிந்து உபசார வார்த்தைகள் கூற அந்தணன் அவர்களது யோகக்ஷேமங்களைப் பற்றிக்குசல ப்ரச்னம் செய்தான். "ஓ! அறிவிற் சிறந்த அந்தணனே! இவர்கள்தான் என்னுடைய பெற்றோர்கள்! இவர்களைத்தான் நான் தெய்வம் போலப் பூஜியாநிற்கின்றேன். யான் கடவுளர்க்குரிய எக்கார்யத்தையும் இவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்கின்றேன். பத்ரபுஷ்பம், பழம், மணிகள், தேடி இவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்து ஸந்தோஷிப்பிக்கிறேன். வேதாக்நி மூன்று, யாகம், வேதங்கள் இவைகளைப்போல இவர்களைநான்கருதுகிறேன். என்னிடத்திலுள்ள ஸகல பொருள்களும் அவர்களுக்குரிய கடமைகளைச் செய்வதற்காகவே இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு முறைப்படி அர்க்ய பாத்யாசமனம்வழங்கி அவர்களுக்கு ஆஹாரம் அளிக்கிறேன். எனக்கு அவர்கள் மஹா குரு போல் விளங்கி வருகிறார்கள். அவர்களைக் கடவுளர் போலவே போற்றி வருகிறேன். கடவுளைப்

போல அவர்களை என்னுள்ளத்திருத்தியே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். சிறந்த இவ்வாசாரத்தினால் தான், நான் மேன்மையான ஞானத்தையடைந்தேன். மதம் என்பதற்கும்பொருள் இதுதான்; மிதிலா நகர வேடனாகிய என்னிடத்திலிருந்து நீவிர் அறியக்கூடியதும் இதுதான்; ஆதலின் உம்முடைய தந்தை தாயரிடத்திற்கு நீவிர் விரைந்து செல்லுவீர். அவர்கள் மிகுதியும் விருத்தாப்யர். அவர்கள் ஏறக்குறைய நயனவொளி கெட்டவர்கள் என்னலாம். உம்முடைய பிரிவினால் மிகுதியும் வருத்த முறுகின்றார்கள். நீவிர் அவர்களை இக்காலத்தில் பிரிந்து வந்திருத்தலும் அடாது. ஆதலின் நீவிர் காலதாமதமின்றி அவர்களிடம் சென்று அவர்களைத் தேற்றுவீராக. உம்முடைய தந்தை தாயர்களைக் கௌரவப்படுத்துவதற்காகவும் உபசரிப்பதற்காகவும் விரைந்து செல்லுவீராக. ஏனெனின் இதைக்காட்டினும் சிறந்த ஆசாரமில்லை; இதுதான் எவ்வித இல்லறத்தானும் செய்யவேண்டிய நித்தியக் கடமை எனச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது" என்று கூறினான்.

ப்ராமணன் வேடன் புத்திமதிகளுக்காக வந்தனமளித்து அவனிடமிருந்து விடைபெற்றுத் தன்னகம் சென்று, அதுமுதல், தன்னுடைய தாய்தந்தையர்களை மிகவும் உபசாரத்தோடும், உண்மையான பக்தி விச்வாஸத்தோடும் போற்றிக் காப்பவனானான் என்று மஹாபாரதம் வனபர்வம் கூறுகிறது.

"தாயினிற்சிறந்த தெய்வமில்லையுயர் தந்தை தன்னின்
எயநற் குருவுமில்லை யென்னின்மற் றிவர்க டாளில்
தூய்மலர் தூவி நாளும் தொழுதிடு மறிஞர் தாமே
ஆய்கதிர் பரப்பும் பொன்னாட் டமரரா யினிது வாழ்
[வார்"

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

உண்மை.—நாம் எக்காலத்திலும் உண்மையைப் பேசிவரும் குணத்தையே கைப்பற்றி வரவேண்டும். நாம் பொய்யனல்ல என்பது நமது எஜமானர்களுக்குத் தெரிந்ததும் அவர்கள் நம்மிடம் வெகு நம்பிக்கையான காரியங்களை ஒப்புவிப்பார்கள். அவ்வாறு செய்தால் நமக்கு அதிகப் பணமும், புகழும், பெருமையும் எப்பொழுதும் கிட்டும். உண்மையைக் கைப்பற்றிக் கீர்த்தி யடைந்தவர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்களாகையால், இதைப்பற்றி நாம் அதிகமாய் விவரிக்க வேண்டியது அனாவசியம்.

லக்ஷ்மி வஸிக்குமிடங்கள் *

THE ABODE OF LAKSHMI.

ஒருநாள் பகவான் ஸ்ரீ நாராயணனுடைய மடியில் அமர்ந்து செந்தாமரைப் புஷ்பம்போல் சிவந்த மேனியுடன் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் லக்ஷ்மி தேவியை ருக்மணி பார்த்துத் தன்னுடைய அழகிய கண்களில் வியப்பு விளங்க 'தேவியே, தாங்கள் தங்கி வஸிக்கும் வஸ்துக்கள் இவை யென்றும், தாங்கள் அணுகாமல் நீக்கி விடுகிற வஸ்துக்களெவை யென்றும் எனக்குத்தயவுகூர்ந்து சொல்லவேண்டும்' என்று ஆவலுடன் கேட்டாள். அப்பொழுது, பூர்ண சந்திரன்போல் குளிர்ச்சியும் காந்தியும் அழகும் நிறைந்த மலர்ந்த முகத்துடன், உள்ளத்தில் கருணை பெருகி, காதுக்கு மதுரமான சொற்களால், மனஸுக்கும் ரம்யமாய், பின்வருமாறு லக்ஷ்மிதேவி மறுமொழி கூறினாள்.

1. ஸௌபாக்யம் நிறைந்த உத்தமியே! தைரியம், ஸாமர்த்தியம், காரியத்தில் முயற்சி, கோபமில்லாமை, தெய்வபக்தி, நன்றி, அறிவு, இந்திரியஜயம் என்னும் இந்தக் குணங்கள் பொருந்தி, ஸ்வபமே எப்பொழுதும் மேலோங்கி நிற்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடைய புருஷனிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வஸிக்கிறேன்.

2. காரிய முயற்சி இல்லாதவனிடத்திலும், நாஸ்திகனிடத்திலும், நன்றிகெட்டவனிடத்திலும், ஜாதிவிட்டு மறுஜாதியில் கலந்து விபரீதம் செய்பவனிடத்திலும், தன்னுடைய நிலைமைக்கு விரோதமான நடத்தை யுள்ளவனிடத்திலும், க்ரூரமான வர்ணத்தை யுடையவனிடத்திலும், திருட்டு ஸ்வபாவ முள்ளவனிடத்திலும், குருவினிடத்தில் வெறுப்புள்ளவனிடத்திலும், நான் ஒருநாளும் தங்குவதில்லை.

3. மேலும், மனவலிலும், இந்திரியங்களிலும் தேகத்திலும் மிகவும் அல்பமான வீரியத்தையும் பலத்தையும் உடையவர்களாய், தங்களுடைய வாஸ்தவமான விருப்பங்களை மனஸிலே வைத்துக்கொண்டு, அவைகளை நிறைவேற்றச் சக்தியில்லாமல் தொட்டதிலெல்லாம் ஆங்காங்குக் கோபித்துக்கொண்டு, மன

* Extracts From the Mahabbharata.

வில் க்லேசத்தை அடையும் தௌர்ப்பாக்யர்களிடத்தில் நான் இருக்கமாட்டேன்.

4. தனக்கு யாதொரு விதமான மேன்மையும் வேண்டுமென்று இச்சிக்காமல், ஸ்வபாவமான ஜாட்யமே மேற்கொண்டு, தன்னுடைய பௌருஷத்தைக் காட்டாமல், அல்பத்தைக் கொண்டு திருப்தி அடைகிற சோம்பேறிகளிடத்தில் நான் வஸிக்கிறதில்லை.

5. தங்களுடைய தர்மங்களைத் தெரிந்து கொண்டு அவைகளை அநுஷ்டிக்கிறவர்களும், வயது சென்றவர்களைப் பூஜிக்கிறவர்களும், இந்திரியங்களை உள்ளும் புறமும் அடக்கி ஆண்டு, பொறுமையையே கைப்பற்றுகிறவர்களும், கார்யத்தில் சாமர்த்திய முள்ளவர்களுமான புருஷர்களிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வசிப்பேன்,

6. உண்மை பொருந்தி கபடமற்ற ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாயும், தேவதைகளையும் ப்ராமமணர்களையும் பூஜிக்கிறவர்களாயும், புருஷனைத்தெய்வமாகக் கொண்டாடுகிறவர்களாயும், மங்களமான செய்கை யுள்ளவர்களாயும், இயன்றமட்டிலும் ஆடை ஆபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளுகிறவர்களாயும், யாரும் பார்க்க விரும்பும் ரூபமுடையவர்களாயும், கணவனுடைய அருளையும் அன்பையும் அடைந்து அதை நன்கு மதிக்கும் ஸௌபாக்யவதிகளாயும், இன்னும் மற்ற உத்தம குணங்கள் பொருந்திய ஸ்திரீகளிடத்தில் நான் எப்பொழுதும் வஸிக்கிறேன்.

7. எங்கும் பரவிச் சிதறுண்டு கிடக்கும் சாமான்களைக்கவனியாமலும், ஒழுங்கு செய்யாமலும் இருப்பவர்களாயும், எப்பொழுதும் புருஷனுக்கு விரோதமாக எதிர்த்து வாயாடுகிறவர்களாயும், அயல் வீடு போவதிலேயே விருப்பமுள்ளவர்களாயும், நாணமற்றவர்களாயும், பாபமுள்ள ஸ்வபாவமும் அசுத்தமான ஆசாரமும் உள்ளவர்களாயும், நாக்கை வெளியில் நீட்டிக்கொண்டு சாப்பிடுகிறவர்களாயும், மனவில் பொறுமையும் தைரியமுமில்லாதவர்களாயும், கலகத்தில் ப்ரிய முள்ளவர்களாயும், தூக்கமே மேற்கொண்டு எப்பொழுதும் படுத்துறங்குகிறவர்களாயு மிருக்கிற ஸ்திரீகளை, நான் அணுகாமல் தூரத்தில் தள்ளி விலகி விடுவேன்.

8. ஸவாரி செய்யும் வண்டிகளிலும் கன்னிகைகளிடத்திலும், ஆபரணங்களிலும், யாகங்களிலும், மழை பொழியும் மேகங்களிலும், புஷ்பித்திருக்கும் தாமரை ஓடைகளிலும், சரத்காலத்திய நக்ஷத்திர வீதிகளிலும், பசுமாடுகள் கட்டும் கொட்டில்களிலும், மலர்ந்திருக்கும் நெய்தலும் செந்தாமரையுமுள்ள குளங்களிலும், அன்னம் கிரௌஞ்சம் முதலிய பக்ஷிகளுடைய இனிமையான குரல்களால் நிறைந்ததும், இருகரைகளிலும் பற்பல மரங்கள் அடர்ந்துள்ளதும், தபஸ்வீகள், ஸித்தர்கள், அந்தணர்கள் முதலியோர்வந்து ஸ்நாநம் செய்வதும், சிங்கங்களாலும் யானைகளாலும் கலக்கப்படுவதுமான தண்ணீரை உடையதும், எப்பொழுதும் பூர்ணமான ஜலப்ரவாஹத்தை உடையதுமான நதிகளிலும், மதம்பிடித்த யானையிலும், மாக்ஷிமை பொருந்திய காளை மாட்டிலும், இராஜாவினிடத்திலும், ஸிம்மாஸனத்திலும், ஸாதுக்களிடத்திலும் நான் எப்பொழுதும் ப்ரியமாய் வஸிப்பேன்.

9. எந்தவீட்டில் அக்நியில் ஹோமம் செய்து, பசுக்களையும் ப்ராம்மணர்களையும் பூஜித்து, தேவதைகளையும் தகுந்த காலத்தில் புஷ்பங்களினால் ஆராதிக்கிறார்களோ அந்த வீட்டிலும் நான் வஸிக்கிறேன்.

10. தங்களுடைய வேதங்களைத் தவறாமல் அத்யயனம் செய்து வரும் அந்தணர்களிடத்திலும், தர்மத்தைப் பாதுகாக்கும் க்ஷத்ரியரிடத்திலும், பூமியைப் பயிர் செய்வதில் முயற்சியுள்ள வைச்யர்களிடத்திலும் நான் இருப்பேன்.

11. பகவான் நாராயணனிடத்திலே, என்னுடைய சரீரத்தோடு ஒரே மனஸாய் ஸகல அந்தக் கரணங்களுடனும் எப்பொழுதும் வஸிப்பேன்.

12. மற்ற இடங்களில் என்னைச் சரீரத்துடன் காணமுடியாது. இவ்விதம் பேசவும் மாட்டேன். ஆனால் எந்தப் புருஷனிடத்தில் நான் ஸங்கல்பமாத்திரத்தினால் வசிக்கிறேனோ, அவன் தர்மார்த்த கர்மங்களிலும் கீர்த்தியிலும் மேன்மேலும் வ்ருத்தியடைகிறான்.

ஜி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர், பி. ஏ.

மஹாபாரதம்—அநுசாஸன பர்வம் 11-வது அத்யாயம்,

வீண்செலவால் விளையும் விபத்து

EVILS OF EXTRAVAGANCE

மானிட வாழ்க்கையின் துன்பங்களில் வறுமையைப்போல பயங்கரமானது வேறில்லை. மற்றைய துன்பங்கள், தற்காலத்திலேயே பெரும்பாலும் மனதை நாட்டி நடந்துவரும் மனிதர் எளிதில் மறக்கக்கூடியவை; அவை ஸதாகாலமும் அவர் கவனத்தைக் கவர்வதில்லை. ஆனால் தரித்திரமானது, நிந்தனை, அசட்டை, அவதூறு முதலியவைகளுக்கு மூலமாவதையும், கடுந்தரித்திரம் ஊண், ஆடை முதலியவற்றை விலக்குவதையும், மேலும் இயற்கைக்கு இன்றி அமையாதவைகளுக்கும், நற்குண நற்செயல்களுக்கு விரோதமாய் நிற்கும் தீமைகளுக்கும் ஆளாக்குவதையும் பார்த்து இரங்காமல் நாம் ஒரு நாள்கூட மனிதர் மத்தியில் கழிக்கமுடியாது.

மற்ற தீமைகளை விலக்குவதற்கு, அந்தஸ்து, பிரக்யாதி ஆகிய இவைகளைப்பற்றிய மெய்யெண்ணமோ, பொய்யெண்ணமோ, ஏதுவாயிருக்கிறது. ஆனால் வறுமையினால் வருத்தமும் துக்கமுமே விளைகின்றன. தரித்திரத்தால் உண்டாகும் துன்பங்களுக்கு அற்ப பரிகாரங்களுமில்லை. அவற்றால் உடலன்றி உயிரும் வருந்துகிறது; நற்குணங்களும் மறைந்து போகின்றன; எவ்வித நடத்தையும் பழக்கப்பட இடமாகிறது. தரித்திரர் படும் பாட்டுக்குக் கௌரவமுமில்லை; அவர் செய்யும் தொழிலுக்குச் சன்மானமுமில்லை.

இவ்வித வியாகூலங்களைப் பற்றிச் சிந்தியாதார் யாருமில்லை. எத்திசை நோக்கினும் வியாபாரத்தின் சந்தடியாயிருக்கிறது. தெருக்களில் ஜனங்கள் திரள் திரளாய்ச் செல்கின்றனர். அவர்கள் முகக்கலக்கமும் விரைந்த நடையும் எதைத் தெரிவிக்கின்றன? பொருள் ஈட்டும் ஆசையையே! உலக விவகாரங்களுக்கெல்லாம் செல்வம் ஆதாரமாயிருக்கிறது. தரித்திரத்தினின்றும் அது அளிக்கும் விமோசனமே திரவியத்தின் முக்கிய உபயோகம். செல்வம் தரும் பயன் சிறிதேயெனினும் அதனாலுண்டாகும் தற்காப்பு மிகவும் உபயோகமானது; அதனால் உண்டாகும் நன்மை சிறிதெனினும் செல்வம் பலவகைக் கேடுகளை நீக்க வல்லது.

ஆயினும், சிலர் தரித்திரத்தை எவ்வளவு கவலையுடன் தூரவிலக்குகின்றனரோ அவ்வளவு ஆவலுடன் மற்றும் சிலர் தரித்திர தசையை நோக்கி விரைந்து ஏகுகின்றனர். பின் கூறியவர்கள் தினந்தோறும் தங்கள் வரும்படி குறைவதையும், முன்னோர் தேடி வைத்த நிலங்களும் வீடுகளும் நகை நாணயங்களும் ஒன்றொன்றாய்த் தொலைவதையுங் கண்டும் தம்வாழ்க்கை வகைகளை மாற்ற மனோதிடமற்றவர்களாயிருக்கின்றனர். இவர்கள் தம் முன்னர்த்தோன்றும் கேடென்னும் உயர் பாறையை நோக்கி அதினின்றும் விழுந்தழிய அதிவேகமாய்ச் செல்லுகின்றார்கள்.

மாடமாளிகைகள் கட்டுவதிலும் சிங்காரத் தோட்டம் முதலியவை அமைப்பதிலும் ஏராளமான பணத்தை வாரி இறைத்து, ஆடம்பரத்துடனும் ஆவலுடனும் எப்படித் தொடங்கினரோ அதே கௌரவத்துடன் அவற்றைப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும் என்ற ஆசையால் தம் பொருளனைத்தையும் அழிக்க அஞ்சாத மனிதரை நல்வழிக்குத் திருப்புவது அஸாத்யம். இவர்கள் பின்னர் பெருங்கேடு விளையுமே என்று நினையாது தற்கால அகௌரவத்துக்குப் பயந்து வறுமையின் வருத்தங்களை அனுபவிக்குமட்டும் தம் அறிவின்மையைப் பற்றி மனமழியார்கள். மற்றும் சிலர், தமது கெட்ட ஸ்வபாவத்தினாலோ அல்லது தமக்குத் தீய நடத்தையைப் பழக்கிக் கொடுக்கும் சிநேகிதருடைய ஸஹவாஸத்தினாலோ பொருளை அழிக்கும் வழக்கமுள்ளவர்களாய்த் தமது நிலைக்குத்தகாத செலவு செய்து, இந்த அப்பியாசத்தினின்றும் மீளச் சக்தியற்று தமது நிலைமையைப் பற்றி நினையின் வருத்தமுண்டாவதால் அச்சிந்தனையை அகற்றி நாளடைவில் கடன்பட்டுக் கடும் பட்டினி யென்னும் ஆழ்ந்த குழியில் இறங்குகின்றனர்.

இத்தகைய மடமை பரிதபிக்கத்தக்கதல்ல. ஏனெனின் இது திடீரென்று உண்டாகும் ஆவேசத்தால்வந்தகேடல்ல. கோபத்தினாலோ, காமத்தினாலோ புத்திமாறி விளைந்த தீமை என்று இரக்கப்படத் தக்கதல்ல. இத்தகைய மனிதர்

தரித்திர தசையை நோக்கி வெகு நாளாய்ப் பிரயாணம் செய்து வருகிறார்கள். இவர் மெதுவாய் நாளடைவில் கொல்லும் விஷத்தைத் தினந்தோறும் அருந்துகிறவர்களை யொப்பார். இவ்வாறு தற்கொலை புரிவோருமுளரோ என்று ஆச்சரிய முண்டாகிறது. ஆனால் இவ்வாறு மனிதர் நடந்து கொள்வதை நாம் பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்க்கிறோம். சில பெரிய குடும்பங்கள் இன்பத்துக்கும் பெருமைக்கும் வேண்டிய பணத்தையழித்து அலக்ஷியம் அசட்டை வறுமை இவைகளுக்கு ஆளாவதை நாம் அடிக்கடிக் கேள்விப்படுகிறோம்.

புகழப் படுவோரின் குணாதிசயங்களை ஆராய்ந்து அவர் புகழைச் சீர்தூக்கின் மிதமீறிச் செலவழிப்போன் விலைக்கு வாங்கும் புகழ் பலனற்றது என அறிவோம். அவன் போகும் வழிகளில் அவனுக்கு யார் உற்சாகமுண்டாக்குகின்றனர்? அவனை யொக்கும் கெட்ட நடத்தை யுடையவர்களும், உலகம் பரம்பரையாய் நல்லவை என்று நாட்டியிருக்கும் விஷயங்களைச் சிறிதும் அறியாதவர்களும், கல்வி குணங்கள் சிறிதும் இல்லாதவர்களுமே. அவன் செய்யும் விருந்தை யார் புகழ்கின்றனர்? தம் காரியத்தை அவனால் சாதித்துக் கொள்ள முயலும் சூழ்ச்சியுடையவர்களே! இவர்கள் இவன் போகும் கப்பலைக் கவிழ்க்கும் புயலுக்கும் கல்லுக்கும் சமானம்; இவனை விழுங்கிவிட நினைக்கும் ராக்ஷஸர்கள் எனினும் இவர்களுக்குத் தகும்.

இவ்வகையாய்ச் சிற்றின்பச் சிரோமணிகள், தங்கள் வலைக்குள் சிக்கிவைக்கும் அறிவிலியைக் கல்வியினாலும் ஸ்வபாவ நற்குணங்களினாலும் மஹிமையடைந்துள்ள மனிதர் வெறுப்புடனும் பரிதாபத்துடனும் காண்கிறார்கள்.

வீண்செலவு செய்தும் கெட்டவழியில் பணத்தை உபயோகித்தும் தன் ஆஸ்தியை அழிக்கும் மனிதன் மற்றவரைவிட அதிக ஆனந்தமடைகிறான் என்பது பொய். சுகம் உண்மையாய் இருக்கவேண்டின் அது ஸ்திரமென்ற நம்பிக்கை வேண்டும். யாதொரு பொருளையோ சௌக்கியத்தையோ நாம் இழந்துவிடுவோம் என்ற அச்சம் இருந்தால், நமக்கு உண்மையான ஆனந்தம் ஏது? தனது ஸ்திதிக்கு மீறிச் செலவழிக்கும் மனிதனுடைய நிலைமையைப் பார்த்து யார்தான் பொறுமை கொள்வர்? சிறிது காலத்தில் தரித்திரத்தின் வசத்தில் அகப்பட நேரிடும் என்பது அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரிந்த விஷயம். தனது இன்ப நுகர்ச்சிக்கு வேண்டி எவ்வளவு தாராளமாய்ப்பணத்தை வாரி யிறைத்தானோ அவ்வளவு தன்னால் பொறுக்க வியலாத தரித்திர தசையின் துன்பங்களுக்குத் தான் ஆளாவதையும் அவன் நன்றாய் அறிவான்.

செலவு செய்வதினாலுண்டாகும் சுகத்தைப் பூரணமாய்அனுபவிக்கவேண்டுமாயின், செட்டு அவசியமென்று வெளிப்படை யாகிறது. தமது ஆஸ்திக்கு மீறிச் செலவு செய்கிறவர்கள் தங்கள் கொண்டாட்டத்தின் இடையில் அதிருப்தியும் அவசரமும் படுகிறார்கள் என்பதற்குக் குறிகள் காண்கின்றன. இவர்கள் யோசனை யின்றித் தமது பணத்தைச் செலவிடுகின்றவரையில் தாராள மனதுடையவர் போல் நடிக்கின்றனர். கொலைசெய்த ஒரு குற்றவாளி தன்னைத் தூக்கிடுவது நிச்சயம் என்று தெரிந்த பின்னர் தைரியத்துடன் தூக்கு மேடை ஏறுவதுபோல் இவர்கள் நடந்து கொள்ளுகிறார்கள். சிற்சில வேளைகளில் இவர்கள் லோபிகளைப்போலவும் பணத்தின் மேல் அதிகக் கருத்தும் கவலையு முள்ளவர்கள்போலவும் பாசாங்கு செய்கிறார்கள். இவர்களுக்குத் தமது இந்திரியங்கள் வலிமையை அடக்கச் சக்தியுமில்லை, அவற்றைத் திருப்திப்படுத்தத் தைரியமுமில்லை. தாம் அனுபவிக்கும் சுகத்தைத் தாமே வெறுக்கிறார்கள். இத்தகைய மனிதர் களிப்பது போல் காணினும் மனச் சமாதானமும் உண்மை உற்சாகமும் அவர்களுக்குச் சிறிதேனுமில்லை. அவர் அடையும் எளிய சுகமும் நீடித்திருப்பதல்ல; பலவகையிச்சைகள் முன்போலவே மனதைப் பற்றி வாதிப்பினும் அவற்றை நிறைவேற்ற தேக சௌக்கியமும் திரவிய சகாயமுமில்லாததால், தங்கள் வாழ்நாளின் மிகுந்த காலத்தைத் தமது மடமையை நினைந்து மனமழிவதில் செலுத்த வேண்டி நேரிடுகிறது.

Ç. சுந்தரம் ஐயர், பீ. ஏ.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

'கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை.'—கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை என்னும் வாக்யம், ஸ்த்ரீகள் கணவன் சொற்படியே கேட்டு நடத்தலே அவர்களுக்குத் தர்மம், என்று பொருள்படுகின்றது. மனிதனுக்குக் கற்புடைப் பெண்டிரிற் சிறந்தது இல்லை யென்பதை விளக்க, கல்வியே மனுஷனுக்குங்கற்புடைப் பெண்டீர் எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அஹல்யா, த்ரோபதே, ஸீதா, தாரா, வண்டோதரீ, "ததா பஞ்சகந்யா ஸ்மரே நித்யம் மஹா பாதக நாசனம்" என்பதினின்றும், பதிவ்ருதைகளின் மஹிமை இப்படிப்பட்டதென்று தெரிகிறது. "காதல் மங்கையர் கற்பினுக்கோர் மழை" என்பதனால், வானமும், கடவுளும், கொண்டவன் குறிப்பறியும் பெண்டாட்டியின் பேச்சைக் கேட்டு அதன்படி நடக்கின்றன என்பது பதிவ்ருதையாகிய நளாயினி கதையினின்றும் அறியலாம். ஆணிமாண்டவ்வியர், நளாயினிக்கு அமங்கலத்வம் விடிவதற்குள் வருதல் வேண்டுமென்று சபித்ததும், அவளது கற்பன்றோ அவளது மங்கலியத்தைக் காப்பாற்றியதும், அப்பத்துராப்பொழுதுகளை விடியாமற் பண்ணியதும்! அப்பத்துராப்பொழுதுகள் நளாயினிக்காக ஏற்பட்டிருக்க, அப்பத்துராப்பொழுதுகளினால் உலகத்துள்ள மஹத்தான அரும்பெருங் காரியங்களை நடவாமல் நின்று போகா வண்ணமாகவும், தினஸரிக் கணக்குகள் ஸரியான கணக்கிலிருக்கவும் காரணமாயிருந்தது. அத்ரி மஹரிஷி பத்னி அநஸூயையின் தபஸும், விசேஷமான பதிவ்ருத்யமன்றோ? தேவார்ஹமான பரம கார்யங்களை யுண்டுபண்ணி களிக்கச் செய்து வரும் பதிவ்ருதையான இவ்வநஸூயையின் பாதிவிருத்யத்தைப் பரீக்ஷிக்க ப்ரம்ம விஷ்ணு ருத்ரரே மிகுதியும் முயன்று பார்த்து, அன்னவர்கள் அவள் கையில் குழந்தைகளாக்கப்பட்ட கதைகள் கேட்ட எந்த ஸ்த்ரீ தன் பாதிவிருத்யத்தில் குறையப் பார்ப்பள்? ஸாவித்ரி ஸத்யவான் கதையும், 'கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை' என்னும் அற்புத வாக்கியத்திற்கு உதாரணமாக்கப்படலாம். நைஷ்டிக ப்ரம்மசாரியொருவன், தன் உக்ர ப்ரம்மசாரிய ஆச்ரமத் தபஸிலிருக்கையில், ககனமார்க்கக் கொக்கொன்று தெரியாமல் இவன்மீது எச்சமிட்டது. இதுகண்ட ப்ரம்மசாரி அதனை உற்றுநோக்க அது சாம்பலாகியது. இப்படிப்பட்ட தபோமஹிமை தன்னிடத்திருப்பதை யறிந்த ப்ரம்மசாரி, தன்னிலும் மிகுந்தவனும், ஆச்ரமநிஷ்டை தவறாதவனும் உலகத்திலில்லை எனத்தனக்குள் தானே கருதி, ஒரு க்ரஹஸ்தன் வீடுபோய் 'பவதிபிக்ஷாம்தேஹி' என, க்ரஹணி வீட்டினுள் பிக்ஷை கொணரச் சென்றாள். வீடுவிட்டு க்ரஹக்ருத்யத்தைநாடி வெளிச்சென்று அப்போது தான் வியர்த்துப்போய் ஆயாஸப்பட்டுவந்த, தன் கணவனை உபசாரம் செய்துக் காலம் தாமஸித்துப் பிக்ஷை கொணர்ந்த க்ரஹணியை, ப்ரம்மசாரி உறுத்து நோக்க, அன்னவள், "கொக்கைப் பார்த்ததுபோல், உன்ஜபம் என்னிடத்தில் செல்லாது" என்று சொல்லி, அன்னவனைத் தர்மோப தேசம்பெற, காசி க்ஷேத்ரத்திலுள்ள வணிகனிடம் போக்கினாள் என்றால், பாதிவ்ருத்யத்திற்கு த்ரிகால ஞானமும் எளிதென்பது தெரிந்த எவர், கற்புக்கு அதியுன்னதமான பெருமையுண்டு என்பதை மறுப்பார்? ஆகவே கற்பு தெய்வாம்சமேயாகும்.

***

"முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார்".—எக்காரியத்தையும் தம்மாலாகாது என்று அசிரத்தை செய்யாமல், ப்ரயத்தனம் மிகுதியும் கொண்டு அது முடியுமட்டும், முயன்று பார்க்கும் எவரும், தாழமாட்டார்கள், பெருமையையே அடைவார்கள் என்பது முயற்சியுடையார் இகழ்ச்சியடையார் என்பதன் அர்த்தம். ஒருவன் ஒரு கார்யத்தைச் செய்யும்படிக்கு வேண்டிய விசேஷ ப்ரயத்தனம், கடைசியில், அவனுக்கு அஷ்டைச்வர்யத்தையும் உண்டுபண்ணும் என்பது நிச்சயம். அப்படி முயலாமலிருந்தால், எக்காரியமும் ஆகாது; ப்ரயத்தனப்படாமல் வீணுக்காலம் போக்கல் மூதேவியைக் கொண்டுவிடும் என்னும் பொருள் கொண்ட திருவள்ளுவநாயனாருடைய வாக்யம் எவருடைய மனதிலும் குடிகொண்டிருக்க வேண்டியதே.

ராபர்ட் புரூஸ் என்னும் யுத்தவீரன் தன் எதிரியோடு ஐந்து தடவை சண்டை போட்டும் அபஜயத்தையே அடைந்து, அதனால் மனம் நொந்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில், அவன் படுத்திருந்த வீட்டு உத்தரத்தின் ஒன்றினின்று மற்றொன்றக்குத் தாண்ட முயன்று ஆறாவது தடவையே வெற்றிபெற்ற சிலந்தியைக் கண்டுமனம்தெளிந்து, இவன் ஆறாவது தடவை, முயல அம்முயற்சியினால் வெற்றி பெற்றான் என்ற கதையைக் கேட்ட எவர்தான் எக்காரியத்திலும் முயலாது இருப்பர். ம்ருகண்டு முனிவரின் புத்ரன் மார்க்கண்டேயன், தன் வயது பதினாறு என்பதை என்றும் பதினாறாகச் செய்து கொண்டது, தனது இடைவிடாத முயற்சியுடைய பகவத் தியானத்தினாலன்றோ? முயற்சியில்லாமல், இவன் இருப்பானேயானால், இவன் புகழுக்குரியவனாவனோ? இப்படி முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்தவர் அநேகர். முயற்சி இடைவிடாது செய்தலினால் தலை விதியையும் ஒரு ஸமயத்தில் மாற்றிவிடினும் விடலாம்.

ஒருகாலத்தில் சிறிய ஆண் பெண் குருவிகளிரண்டு கடலோரத்தில் முட்டையிட்டு அவயங்காத்திருந்தன. இரண்டும் இரைக்காக வெளியே போயிருக்கும் ஸமயத்தில், கடல் பொங்கி, அவ்விரண்டு

முட்டைகளையும் அடித்துக்கொண்டு போயிற்று. இதுகண்ட அக்குருவிகள் மிகவும் வ்யஸனப்பட்டன. அவைகளுக்கு ஆத்திரம் பொங்கிற்று. நிரபராதியான தங்களுடைய முட்டைகளை அநியாயமாய்க் களவு செய்துபோன ஸமுத்ரத்தின்மேல் இவைகளுக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. ஸமுத்ர ஜலத்தை வெளியெடுத்து வற்றச்செய்து இம்முட்டைகளைக் கொணருவதென்று இக்குருவிகள் தீர்மானித்தன. அப்போது தொடங்கி இக்குருவிகள் ஜலத்தில் இறங்கி தங்களுடைய சிறகை நனைப்பதும், கரையில் கொண்டு சேர்த்து விடுவதுமான கார்யங்களைச் செய்ய மூர்த்தன்யமாய் முயன்றன. இது கண்ட அக்குருவிகளின் இனங்களும் இவைகளுடன் சேர்ந்து ஸமுத்ர ராஜனைப் பழிவாங்க ஆரம்பித்தனபோல், இதில் கலந்து ஒத்தாசை செய்தன. இதுநோக்கி எல்லாரும் மனம் நொந்தார்கள். அற்பக்குருவிகளின் வ்யஸனத்தை மாற்ற ஒருவராலும் முடியவில்லை. இவ்விஷயத்தைப் பார்த்திருந்த உலகப் பத்ரிகாதிபதியான நாரதர், பக்ஷிராஜனாகிய கருடனிடம்போய் இவ்வர்த்தமானத்தைச் சொல்லி, ஸமுத்ரராஜனிட மிருந்து இழந்த முட்டைகளை வாங்கிக்கொடுத்தார் என்பது பழைய புத்தகமொன்றில் காணப்படுகின்றது. முயற்சிமட்டும் இடைவிடாதிருந்தால், மலைபோலிருக்கிற கார்யத்தையும் வெகு ஸுலபமாய்ச் செய்துவிடலாம் என்பது இக்கதையால் அறியலாம். முயற்சியினால் கைகூடாத கார்யம் இல்லை என்பது இதிலிருந்து அறிகிறோம். எக்கார்யத்தையும் முயற்சி என்னும் உதவி கொண்டே செய்தல் புகழுக்கிடமாகும்.

***

முன்னொரு காலத்தில் பாண்டிய நாட்டின் இராஜதானியான மதுரைமாநகரத்தில் மூன்று ஸஹோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் மூத்தவர் இருவருக்கு விவாகமாகி, தங்கள் மனைவிகளோடு வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களது இளைய ஸஹோதரனோ நிர்மூடனாய் இருந்தான். ஆனதினால் தான் அவனுக்குக் கலியாணமாகவில்லை. அவன் ஒன்றும் அறியாத பேதையாதலால் யாவரும் அவனை நிஷித்தம் செய்தார்கள்.

ஒருநாள் அவனது தமையன்மார் இருவரும் ஓர் அலுவலாக அயலூருக்குப் போகவேண்டியதாய் இருந்தது. அப்பொழுது அவர்களில் மூத்தவன் மூடனை அழைத்து, "தம்பி! நாங்கள் இருவரும் திருநெல்வேலிக்குப் போகிறோம். நாங்கள் திரும்பி வருவதற்குப் பதினைந்து தினமாகும். அதுவரை உன் அண்ணிகள் சொல்வதைக்கேட்டுச் சரிவர நட. வீட்டை ஜாக்ரதையாய்ப் பார்த்துக்கொள்" என்று சொல்லி அவனும், அவனது அடுத்த தம்பியும் பிரயாணமாகச் சென்றனர்.

அந்த முட்டாளான இளையவனோ ஸதா காலம் தூங்குவான். தூக்கமே உலகத்தில் ஓர் மனித ரூபமாக அவதரித்த கும்பகர்ணன்கூட தூக்கத்தில் இவனுக்கு இணையல்லன். இவன் குறட்டைவிட்டுக்கொண்டு பகலில் கூடத்தில் விரிப்பு ஒன்றுமில்லாமல் தரையில் நித்திரை செய்துகொண்டிருந்தான். அவனது ஸஹோதரர்களின் மனைவி மார்களுக்குத் தண்ணீர் தேவையாய் இருந்தது. இவன் காடாந்தகாரமாய்த் தூங்குவதைப்பார்த்து, அவனை எழுப்ப முடியாதென்று அவன் அண்ணிகள் எண்ணினார்கள். ஆனால் அவர்களுக்குக் குடிக்கத்தண்ணீர் ஆவசியமாய் இருந்தது. அவர்கள் வீட்டைவிட்டு வெளியே போகும் வழக்கம் கிடையாது. மேலும் சாப்பாட்டு ராமன் வீட்டிலிருக்க இழிவான வேலைகளைத் தாங்கள் ஏன் செய்யவேண்டுமென்று எண்ணினார்கள். ஆகையால் அவர்களில் ஒருத்தி மிளகாயைச் சுட்டு அம்மூடனது மூக்குக்கு நேராகக் காண்பித்தாள். மற்றொருத்தி ஒரு தடி எடுத்து நன்றாய்ப் புடைத்தாள். இப்படி அவர்கள் பலதரம் செய்தபிறகுதான் மூடனுக்குச் சற்று பிரக்ஞை வந்து அசைந்து கொடுத்தான். 'அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும்' என்பதுபோல கடைசியாக அவன் எழுந்து கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு "யார் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறது" என்றான். பிறகு அவன் தன் தமையன்மார் ஸம்ஸாரங்களைப் பார்த்தவுடன், "அண்ணி! ஏன் என்னை எழுப்பினீர்கள்? உங்களுக்கென்ன தேவை," என்று தன் மூத்த அண்ணியைக் கேட்டான். உடனே அவள், "தம்பீ! அதி சீக்கிரம் பசுமலை கிணற்றுக்குப்போய் ஒரு தவலை தண்ணீர் மொண்டுவா" என்று சொல்லி ஒரு பெரிய தவலையைக் கொடுத்தாள். பசுமலை என்பது அவர்கள் இருக்கும் இடமிருந்து சுமார் இரண்டு மைல் தூரம் இருக்கும். பக்கத்தில் வைகை ஆறு ஓட அவர்கள் அவனை இரண்டு மைல் தூரம் போய்த் தண்ணீர் கொண்டுவரும்படியாக ஏன் சொன்னார்கள்? பசுமலைக்கிணற்றில் இரும்பு ஸத்து இருப்பதால் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியத்தையும், இரத்த விருத்தியையும் உண்டாக்கும். இந்த விஷயம் அவர்களுக்குத் தெரியுமோ தெரியாதோ, அவர்கள் தங்கள் சோம்பேறி மைத்துனன் மீதுள்ள அருவருப்பால், அவன் அண்ணியர்கள் அவ்விதம் சொன்னார்கள். மூடன் சற்று நேரம் மௌனமாயிருந்தான். உடனே மூத்தவன் மனைவி "தடியாண்பிள்ளை! நாங்கள் உனக்குச் சமையல்செய்து கொட்டுகிறோம். உனக்கு ஒரு காசு ஸம்பாத்யம் கிடையாது. உனக்கென்ன ராங்கி, சீக்கிரம் போ" என்றாள்.

உடனே அம்மூடன் தவலையைத் தோளில் வைத்துக்கொண்டு கையில் கயிறு கொண்டு கிணற்றை நோக்கி மெள்ள ஊர்ந்து சென்றான். கிணற்றை அடைந்தவுடன் தவலையின் கழுத்தில் சுருக்கிட்டு கீழே இறக்கி அதுநிறைந்தவுடன் மேலே தூக்கினான்.

உடனே அவன் அந்தத் தவலையில் பளபளவென்று மின்னுவதைக் கண்டான். அவன் அதை என்ன வென்று எடுத்துப் பார்த்தபொழுது அது ஒரு சிறந்த மீன் என்று அறிந்துகொண்டான். அம்மூடன், "எனக்கு நல்ல அதிர்ஷ்டம்! இம்மீனை நானே தின்பேன். என் அண்ணிகளுக்குக் காண்பிக்கமாட்டேன். இம்மீனைத் தின்றால் என்ன ருசியாய் இருக்கும்!" என்று உரக்கப் பேசலுற்றான். உடனே அம்மீன், "ஏ வாலிபனே! என்னைக் கொல்லாதே; விட்டுவிடு. என் வேண்டுகோளிற் கிணங்கினால் நீ விரும்பியதெல்லாம் அடைய அநுக்கிரகஞ் செய்கிறேன்" என்றது. அவன் அம்மீனைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு, "ஏ தவலையே! என்வீட்டின் சமையலறைக்குப் போய்ச்சேரு" என்று தவலையைப் பார்த்து உத்தரவுசெய்தான். உடனே அந்தத் தவலை புறப்பட்டது. அது அவன் வீட்டை நோக்கி அதிக வேகமாய்ச் சென்றது. ஆனால் ஒருசொட்டுத் தண்ணீர் வடியவில்லை. இதையெல்லாம் பார்த்த அம்மூடன் ஸந்தோஷம் அடைந்தவனாய் மீனைத் திரும்பக் கிணற்றில் போட்டுவிட்டு வீட்டிற்கு ஏகினான். அங்கே தவலை நிரம்பத் தண்ணீர் இருக்கக் கண்டு ஆச்சரிய மடைந்து திரும்பவும் நித்திரை செய்யப்போனான்.

சிறிது நேரஞ் சென்றபிறகு அவனது தமையன் மனைவி திரும்பவும் எழுப்பி, "தம்பீ! வீட்டில் சமையல் செய்ய விறகு இல்லை. பக்கத்திலுள்ள காட்டிற்குப்போய் விறகுகொண்டுவா;" என்று சொன்னாள். அம்மூடன் உடனே வீட்டிலிருந்த மொட்டை வண்டியில் ஏறிக்கொண்டான். மாடு இல்லை. ஆகையால், "வண்டியே! நேராகக் காட்டிற்குச் செல்" என்றான். உடனே அது அதிவேகமாய்ப் புறப்பட்டது. போகும் மார்க்கத்தில் ஒரு சிறிய பட்டணம் இருந்தது. அந்நகரவாசிகளெல்லாம் மாடு இல்லாமல் வண்டி ஓடுவதைக்கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். வண்டி ஸமீபத்தில் வந்தவுடன் அதில் உட்கார்ந்திருந்தவன் மூடனென்று அறிந்துகொண்டார்கள். வண்டி அவ்வளவு வேகமாய் வந்ததால் அதில் அறைபட்டு அநேகர் யமலோகஞ் சேர்ந்தார்கள். கணக்கில்லா ஆடுமாடுகள் செத்தன. இவ்வளவு சேதமானதால் ஜனங்களெல்லாம் கூக்குரல் போட்டுக்கொண்டு தங்களால் இயன்ற அளவு அவ்வண்டியை நிறுத்த முயன்றார்கள். ஆனால் அது பாணம்போல் சீறிக்கொண்டு போனதால் அதை அவர்களால் நிறுத்த முடியவில்லை. காட்டிற்குப் போனவுடன் அம்மூடன் வண்டியிலிருந்த கோடரியை எடுத்து மரங்களையெல்லாம் வெட்டிக் குவிக்கும்படி உத்தரவு செய்தான். அது கண்மூடித் திறப்பதற்குள் மரங்களை வெட்டிக் குவித்தது. பிறகு அவைகளையெல்லாம் கட்டாய்க்கட்டி வண்டியில் வந்து சேரும்படியாக விரும்பினான். கோடரியைத் தனக்கு ஒரு தடி கொண்டுவரும்படியாக ஏவினான். அது கொண்டுவந்து கொடுத்தது. அவன் வண்டியின் முகக்கணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு வண்டியைப்போகும்படி சொன்னான். அவ்வண்டி உடனே முன்னினும் அதிக வேகமாய்ப் போயிற்று. அச்சிறிய பட்டணத்தைச் சேர்ந்தபொழுது அவ்வூர் வாசிகளெல்லாம் இவனைக்கட்டி அரசன் முன் கொண்டுபோக முயன்றார்கள். அதைக்கண்ட அம்மூடன், "ஏ தடியே! வெகு நாழிகையாக இரை இல்லை என்று சொன்னாயே! என்னிடத்தில் வரும் இம்மனிதர்களை அடித்துத்தள்ளு" என்று சொல்லித் தடியை ஏவினான். அதுவும் அப்படியே செய்து அவனது கையில் வந்து சேர்ந்தது. பிறகு வீட்டிற்குப் போய் வண்டியை ஒரு மூலையில் தள்ளிவிட்டு நித்திரை செய்யப்போனான்.

அச்சிறிய பட்டணத்து ஜனங்களெல்லாம் அம்மூடன் செய்த கொடுமையைப் பற்றிப் பாண்டியனிடத்தில் போய் முறையிட்டார்கள். அவ்வரசன் அம்மூடனைக் கொண்டுவரும்படியாக ஆக்ஞாபித்தான். அரசனால் அனுப்பப்பட்ட சேவகர்கள் மூடனை நித்திரையிலிருந்து வெகு சிரமப்பட்டு எழுப்பி அவனை அரசன் முன்கொண்டு நிறுத்தினார்கள். அச்சமயத்தில் அரசனது மகள் அவ்வழியே சென்றாள். அவளைப் பார்த்தவுடன் அம்மூடன் அவளை விவாகஞ் செய்து கொள்ள விரும்பினான். அரசனோ அவனைத் தூக்குப் போடும்படியாகக் கட்டளை யிட்டான். அரசன் மகள் ஓடிவந்து, "பிதாவே! நான் இம்மூடனைத்தான் மணந்து கொள்ளுவேன். சீக்கிரத்தில் விவாகத்தை நிறைவேற்றிவையுங்கள்" என்றாள். அரசனுக்கோ ஒரே மகள். ஆகையால் அவள் மீது மிகப்பிரியமுள்ளவனாய் இருந்தான். எத்தனையோ ராஜகுமாரர்களையெல்லாம் நிராகரித்த தன் குமாரத்தி அம்மூடனை விரும்புவதைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டான். அரசன் தன் மகளை அவள் கொண்ட எண்ணத்தை ஒழிக்கும்படிப் பல தடவை சொல்லியும் கேட்காததால் மனதில் திருப்தியில்லாமல் விவாகத்தை நிறைவேற்றினான். தம்பதிகள் இருவரும் இரவில் மஞ்சத்தில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தபொழுது அரசன் அவர்களை வைகையாற்றில் மஞ்சத்தோடு தூக்கிப்போடும்படியாக உத்தரவு செய்தான். அரசன் ஒரு குடியானவனுக்குத் தன் மகளைத் திருமணஞ்செய்து கொடுத்ததற்கு அவமான மடைந்தான். மேலும் அம்மூடன் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ஏதாவது செய்தால் தன்னை எங்கே கொல்வானோ வென்று அரசன் பயந்தான். அதனால் தான் அவர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பொழுது அவ்விதம் செய்யும்படியாகச் சொன்னது. வருஷம் 365 நாளில் 20 அல்லது 30 நாள் தண்ணீர் ஓடுவது அரிதான அவ்வாற்றில் அன்றையதினம் இருகரையும் ஒரு கரையாக ஓடிற்று.

ஆற்றில் போடப்பட்ட அம்மஞ்சம் அதில் மிதந்து சென்றது. சூரியோதயமானவுடன் அம்மூடன் நித்திரை தெளிந்து எழுந்தான். மஞ்சத்தோடு ஆற்றில் மிதந்து செல்வதை மூடன் கண்டு அம்மஞ்சம் கரைபோய்ச் சேரும்படியாக விரும்பினான். கரை சேர்ந்தவுடனே தன் மனைவியை எழுப்பி இருவரும் அங்குள்ள ஒரு பெரிய வனத்திற்குச் சென்றார்கள். அம்மூடன் அக்காடு அழிந்து அங்கே ஒரு பெரிய பட்டணமும், அதன் மத்தியில் ஓர் சிறந்த அரண்மனையும் உண்டாக வேண்டுமென்று விரும்பினான். ஒருக்ஷண நேரத்தில் அவன் விரும்பினது போல் நடந்தேறியது. அம்மூடன் தன் மனைவியுடன் அதில் இருந்து கொண்டு சுகமாய் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தான்

ஒரு நாள் பாண்டியராஜன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது இப்புதியநகரத்தையும் அதிலுள்ள அரண்மனையையுங் கண்டு ஆச்சரியமடைந்து அது யாருடையதென்று அறிந்துவர அதை நோக்கிச்சென்றான். ஆசாரவாயிலில் போனவுடன் வாயிற்காப்போன் வந்திருக்கிறவர் யாரோ ஒரு அரசனென்று எண்ணி உள்ளே சென்று மகாராஜாவினிடத்தில் தெரிவித்தான். உடனே மூடனும் அவன் மனைவியும் வெளியே வந்தார்கள். மூடன் மனைவி வந்திருக்கிறவர்கள் தன் பிதாவென்றறிந்தவுடன் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்காரஞ் செய்தாள். அரசன் தன் மருமகனது சாமர்த்தியத்தைக் கண்டு வியந்து சோபந்தணிந்து, தன் நகருக்கு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு சென்றான். அரசன் இறந்தவுடன் அம்மூடன் பாண்டிய நாட்டிற் கதிபதியானான்.

புத்தக வரவு

BOOKS RECEIVED

1. புதிய ஜப்பான். சுதேசமித்திரன் பத்திராதிபர் ஸ்ரீமான் ஜி. சுப்ரமண்ய அய்யரவர்கள் எழுதியது. விலை ரூபா 1-0-0. புஸ்தகம் வேண்டுவோர் சென்னை, சுதேசமித்திரன் ஆபீசுக்கு எழுதி வரவழைத்துக் கொள்ளலாம்.

2. ஜீவவர்க்கபோதினி * 2,3-ம் பாகங்கள் இ௸து ம-ா-ா-ஸ்ரீ V. R. துரைசாமி சாஸ்திரி M. A., L. T. அவர்களால் எழுதப் பெற்றது. அநேக சித்திரப் படங்களடங்கியது. விலை ரூ 1-0-0.

3. பிரதாப முதலியார் சரித்திரம். மூன்றாம் பதிப்பு. இ௸து மாயூரம் மாஜி முன்சீப் ச. வேதநாயகம் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது. மேற்படியார் குமாரர் Mr. வி. துரைப்பிள்ளையவர்களால் பிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

* விவேகபோதினி மானேஜருக்கு எழுதிப் பெற்றுக்கொள்ளவும்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

6. அகந்தையடங்கு காதை.

எம்பெருமான் ஸத்யபாமையோடு தன் புரமாகிய த்வாரகையை யடைந்தானென்று சொல்ல மறந்துவிட்டோம். அதை மன்னிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளப்படுகிறது. இது ஒருபால் இருக்க, துர்யோதனன் பாண்டவர்கள், காட்டிலும், கஷ்டமில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கிறார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கலாமென்பதும், அவனதை அறியும்படியாக முயன்றிருப்பான் என்பதும், அவனுடைய கீழ்மையான ஸ்வபாவத்தை அறிந்தவர் யாவர்க்கும் தெரியாதிருக்கமுடியாது. கீழ்மை ஸ்வபாவத்தில்முயல்பவர்மேல் வழியில் நடப்பவரைக் கண்டால் அவர்களுடைய நல்ல செயலை எவ்வாறு கெடுப்பதென்று முன் வழி தேடுவர். அவ்வாறு செய்யத் தன் பிராணனையும் விட வித்தமாயிருப்பார். அதிலும் தன்னுடைய நாட்டிற்கு பங்காளியாகவும், உலகத்தில் எல்லாருடைய அன்புக்கும் பாத்ரனாகி, நன்மையே கைப்பிடித்து நடக்கின்றவனைக் கண்டால் பொறாமை உண்டாகாதிருக்க முடியுமா? தான் காட்டில் ராக்ஷஸர்களிடம் அகப்பட்டுத் தவிக்கத் தன்னையும் காப்பாற்றம் படியான தயாளகுணமுடையவன் தனது எதிராளியானால் அவனிடம் கீழ்மகனுக்கு க்ருதஞ்யதை உண்டாவதற்குப் பதிலாக மிக்க கோபாவேசத்தோடு தீமை செய்ய முயல்வதே கொடுமையின் ஸ்வபாவம்.

ஆத்திரத்தோடு ஆட்டைத் தின்றதில் நெஞ்சுள் என்பு தைத்திட, வலியற்ற ஓநாய் ஓர் கொக்கைக் கண்டாற்போல பாண்டவர்க்குக் கெடுதி செய்ய வேண்டும் என்னும் ஆத்திரங்கொண்ட துரியோதனனுக்குத் தன்னுடைய எண்ணம் நிறைவேறாமை என்னும் எண்ணம் நெஞ்சுள் தங்கி நிற்கும் ஸமயத்தில் தவத்திற் சிறந்து கோபக்கொழுந்து விட்டெரிய ஜடை வீசிவரும் முனிச்ரேஷ்டராகிய தூர்வாஸர் துர்யோதனன் ஸபைக்கு வந்தனர். அவர்க்குச் செய்யவேண்டிய கடமைகளை முற்றும் தவறாது செய்து அவர் கோபத்துக்குத் தக்கவாறு நடந்து அம்முனிவனை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தனக்கோர் வரமும் பெற்றான்.

இதற்குள் தூர்வாஸர் குரு நாட்டைவிட்டுக் காட்டுப்பிரதேசங்களில் சுற்றிக்கொண்டு தருமர் இருக்கும் இடம் கண்டு வந்தனர். அப்பொழுது த்ரௌபதி உண்டு ஆகிவிட்டதென்று அறிந்த தூர்வாஸர் தன்னுடைய சிஷ்ய பரிவாரத்துடன் தருமன் முன்பு தோன்றினார். தருமர் விருந்தாக இவர் வந்திருப்

பதைக்கண்டு அம்முனிச்ரேஷ்டருக்கு அர்க்ய பாத்யாதிகள் தந்து தவிசு இட்டுக் கைகூப்பித்தொழுது "தேவரீர் ஸ்நாநம் செய்து வாரும். உம்முடைய பூஜை முதலியவைகள் முடிந்ததும், வயிரார உணவு கொள்ளலாம்" என்றார். அவரும் தமது சிஷ்யபரிவாரத்துடன் ஸ்நாநம் செய்யச் சென்றார்.

த்ரௌபதி இவை முற்றையும் கவனித்தாள். முனிவர்களுக்கு எவ்வாறு விருந்திடுவதென்றெண்ணினாள். தன்னிடம் இருந்த அக்ஷயபாத்திரத்தில் சோறுஇனி, அப்பொழுது, கிடைப்பதரிதாகுமல்லவா என்று மனத்தில் பலவாறு எண்ணிப் பின் கண்ணபிரானை நினைந்து நினைந்து "'கஞ்சனையடர்த்த கண்ணா! ஹேக்ருஷ்ணா! வலியுள் சிறந்தாய்! என்று முள்ளாய்! தேவகிமதலாய்! ஹே வாஸுதேவா! உலகமுதல்வா! அன்பாது தன்பமொழித்திடு மருளே! உலகினுயிரே! ஆக்கிடும்பொருளே! அழித்திடுமுதலே! மூவா முதல்வா! முடிவில் பொருளே! அசாசரண்ய! கோபாலா! உயர்வினுயர்வே! அறிவின் முதலே! உனக்கே அடைக்கலம். தெய்வீகப்பொருளே! அறவாழியந்தணா! தீனசரண்யா! மூலபுருஷா! உயிரின்தலைவா! மனவாக்கெட்டா மாதவப்பொருளே! மாண்பினிற்சிறந்தோய்! குணப்பெருங் குன்றே! உன்னையே அடைக்கலமடைந்தேன். உன்னடி சரணம்! ஆபத்பாந்தவ! அன்பரின் அன்பா! தயவுசெய்தெனைக் காரும். அண்டர்தம் தலைவா! அஞ்சனவண்ணா! குவளைக்கண்ணா! என்னைக்காப்பாற்று. பீதாம்பரதாரா! கௌஸ்துபமணிந்தாய்! என்னைக்கைவிடேல். நீயே எவற்றிற்கு முதல்வன். முதலும் நீயே. முடிவுநீயே. உன்னுடைய அருள் வீசாது எவ்வுயிர் நிலைக்கும்? அது எங்கும் படர்ந்தளிப்பதல்லவா? அவ்வருள் வெள்ளம் என்மேல் பாய்வதரிதோ? கடவுளரேறே! உன்னை யடைந்தார்க்கும் துயாமும் உண்டோ? எல்லாமுனது செயலல்லவா? உன் அருளுக்கு அளவாமோ? என்னை இவ்வாறு பரீக்ஷிப்பது உன் புகழ்க்கு அழகாமோ! இனி என்னால் ஒன்று முடியாது! உன்னுணையின்றி எவ்வாறு நான் வாழ்வது? துற்சாஸனிடமிருந்து அன்று காத்தாய்! இன்று இங்கும் என்னைக் காப்பாயாக!" என்று தொழுதகையினளாய் ஒன்றும் தோன்றாது மனமுழுதும் கண்ணன்பால் சேர்த்துத் திடசித்தமாக அவனையே துதித்துத் துதித்து உளம் நெக்கு நெக்குருகினள்.

முதலைவாயிலகப்பட்ட யானை "ஹரா! ஹரா!" வென்றலறி மூவா முதல்வனைக்கூவ பிராட்டியாரைவிட்டு அதைக்காக்க வந்த எம்பெருமான் ருக்மணியை விட்டு த்ரௌபதியின்பால் வராதிருக்க முடியுமோ? தேவாதிதேவன் அவளது துயரை ஒழிக்க அவள் முன்வந்து தோன்ற, த்ரௌபதி யாவற்றையும் கூற, கண்ணன் "ஹே! த்ரௌபதி! எனக்கு இப்பொழுது பசி காதை அடைக்கின்றது, எனது பசியைத் தணியச் செய். பின் யான்எல்லாம் செய்வேன்" என்றார். "ஸூரியன் தந்த அக்ஷயபாத்திரத்துள் நான் உண்ணும்வரை உணவு நிறைந்திருக்கும். நான் உண்டாகிவிட்டதே. நான் உண்டபின் அதில் உணவு இருக்காதே" என்றாள். "என்னை இப்பொழுதா பரிஹாஸம் செய்வது? பசியோ பிராணன் போகின்றது. களைப்பு மேலிடுகின்றது. எங்கே அந்தப் பாத்திரத்தைக் கொண்டுவா. எனக்குக் காட்டு அதை நான் பார்க்கவேண்டும்" என்று பகவான் பதில் கூறினர். கட்டாயப்படுத்தப்பட்டவளாகி த்ரௌபதை அக்ஷயபாத்திரத்தை எடுத்து வந்தாள். அதன் ஓர் மூலையில் ஓர் சோற்றுப்பருக்கையும் சாதத்துண்டும் இருக்கக்கண்டு அவற்றை நகத்தால் பெயர்த்து வாயுள் கொண்டு "பரந்தாமன் இவற்றால் ஸந்தோஷமடையட்டும்! யக்ஞபோக்தாவாகி இருக்கும் தலைவன் அவற்றை யுண்டு உள்ளம் தேக்கிடுவானாக!" என்று கூறிக்கொண்டு ஸஹாதேவனைப் பார்த்து 'அம்முனிவரை விருந்துண்ண அழைத்து வா' என்று ஏவினர். ஸஹாதேவனும் அவரை அழைத்து வரச் சென்றான். இதற்குள் அவர்கள் ஸ்நாநம் செய்து உடம்பைத் துடைத்துக்கொண்டு, தூர்வாஸரை நோக்கி "நாம் அரசனை உணவு சேகரிக்கச் சொல்லிவிட்டு இங்கு ஸ்நாநமாட வந்தோம். நமக்கிப்பொழுது வயிறு நிறைந்திருக்கின்றது. நெஞ்சில் எதிர்த்து வருகின்றது. நமக்காக ஆக்கிய உண்டி முழுதும் பாழாயிற்றல்லவா? நாம் இப்பொழுதென்ன செய்வது?" என்றார்கள். "துர்யோதனன் செய்த மரியாதைக்கு உவந்து அவனுக்கு என்னவரம் வேண்டும் என்று கேட்டேன். அதற்கவன் 'தருமபுத்திரன் அதிதிகளை எல்லாம் விசாரித்து அவருக்கு உணவிட்டு விட்டு தன்னுடைய உடன்பிறந்தாரோடு சூழ்ந்து முனிவர் சூழ, இப்பொழுது காட்டில் வசிக்கின்றனன். அவரும் நீர் சென்று பெண்ணிற் பெருந்தகையாகிய த்ரௌபதி உணவுகொண்டு வீற்றிருக்கும் ஸமயத்தில் எனக்காக நீர் அங்குச்சென்று பிக்ஷையிடும்படி கேளும்' என்று கேட்டுக்கொள்ள நானும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று அவனுடைய மொழிகளை வெல்லமிட்ட வேர்ப்பு என்று எண்ணுது தருமமே உருவெடுத்த தருமபுத்திரனை உணவு அளிக்கும்படிச் சொல்லிப் பெருங்குற்றம் செய்தேன். பாண்டவர்கள் தமது கோபக்கண்ணால் பார்த்தாலும் போதும். நாம் சாம்பராய் விடுவோம்; அம்மன்னன் தருமத்திற் சிறந்த தவத்தில் பெருத்திருக்கின்றனன். ஹே! விப்ரர்களே! ஹரிசரண ஸேவையிலீடுபட்டவரைக் கண்டாலே எனக்குப்பயம். அப்பாண்டவர் பெருந்தன்மை, தயை, கல்வி, வீரம் இவை நிறைந்தவர், தவத்திலுழைத்தவர். தெய்விகத் தன்மையுடையவர். பழியின்

வழி நடவாது பரந்தாமனையே நம்பினவர். அவரது கோபம் நம்மைப்பருத்தி நெருப்புப்போல் எரித்து விடும். ஆகையால் நீங்கள் மூலைக்கொருவராக ஓடுங்கள். இங்கினி நாம் நிற்பது அழகன்று; தாமஸம் செய்யாது ஓடும்'' என்று தூர்வாஸர் சொல்ல ப்ராம்மணர்கள் யாவரும் பயந்து ஓடினார்கள். அவரும் அவருடன் ஓடி ஒளிந்தனர்.*

ஸஹாதேவன் வந்ததும் முனிவரைக் காணாது தேடினான். காடுமுழுவதும்தேடினான். அவரைக் காணவில்லை. பின் வேறு முனிவர்களால் அவர்கள் ஓடிவிட்டனர், என்னும் செய்தியை அறிந்து அதை ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானிடம் கூறினான். பாண்டவர் சில நேரம் அவர்கள் திரும்பிவருவார்கள் என்று காத்திருந்தனர். பின் தருமபுத்திரர் ''நடுராத்திரியில் வந்து அம்முனிவர்கள் நம்மை அடைந்தாலும் அடையலாம். விதியை யார் வெல்வது? வருவது தானே வரும். நாம் என் செய்வது'' என்று கவலையடைய கண்ணன் பின்வருமாறு கூறினார்:—

''ஹே! குந்திபுத்ரா! பயப்படவேண்டாம். த்ரௌபதியின் வேண்டுகோளால் யான் இங்குவந்தேன். உம்முடைய கஷ்டநிலைமையைப் போக்க த்ரௌபதியின் ஸ்துதியாகிய வலையில் சிக்கிவந்தேன். கோபக்கொழுந்து வீசிவரும் முனிவனாகிய தூர்வாஸனால் உனக்கு ஒன்றும் பயமில்லை. அவன் உன்னுடைய தபோபலத்திற்குப் பயந்து அப்பொழுதே ஓடிவிட்டான். தருமத்திற் கீடுபட்டவர் கஷ்டமடையமாட்டார். கவலையற்றிரு. இனியான் வீடுசெல்வேன்.''

த்ரௌபதி இம்மொழிகளைக்கேட்டு ''ஹே! கோவிந்தா! கோபாலா! உன் நாமமொன்றே கஷ்டமென்னும் கடலைக்கடக்கும் ஓடம் ஆகும் அல்லவா? உன்னுடைய கிருபாவிலாஸத்தினால் இக்கஷ்டத்தைக் கடந்தோம். இனி ஸுகமே நீ போகலாம். நீ நீடூழிவாழி'' என்ன தாஸாநுதாஸனாகிய எம்பெருமானும் த்ரௌபதியின் விடைபெற்று த்வாரகை அடைந்தான்.

த்ரௌபதையும் தனது கணவரோடு காடுகாடாக அலைந்து அவற்றின் அழகை அனுபவியா நின்றாள்.

---

* வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் பாரதத்தில் இங்கு வேறுபடுகிறது. அதுவருமாறு.—தூர்வாஸர் ஸ்நாநம் செய்யச்சென்றதும் பாண்டவரும் த்ரௌபதியும் கண்ணனைத் துதிக்க, கண்ணன் அங்குவர, நடந்தவைகளை அறிந்து த்ரௌபதியை அக்ஷயபாத்திரத்தில் ஒரு சோற்றுப் பருக்கைகூட இல்லையா என்றுகேட்க, அதைப்பார்த்து அதிலொரு சோற்றுப்பருக்கை இருப்பதாகச்சொல்ல ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அப்பருக்கையைத் தன்வாயுள்கொண்டு முனிவர்களுடைய பசியினதுதாபம் தணியட்டும் என்று நினைத்தார். முனிவர்க்கும் பசியடங்கியது. தூர்வாஸர் இவ்வாறானது பரந்தாமனது திருவருளால் என்று அறிந்து பாண்டவர் முன்வந்து ''நாங்கள் வயிறார உண்டோம். உம்மைக் காணவந்து காணுதற்கரிய பரந்தாமனையுங் கண்டோம்'' என்றுகூறிப் பின் துர்யோதனனிடை தாம் சென்றதையும் அவன் கேட்டுக்கொண்டதையும் தாம் வந்ததையும் கூறினார். பின்பு தருமபுத்திரரை உனக்கு வேண்டியவரம் கேளும்; நான் ஸித்தமாயிருக்கிறேன் என்ன ''தாங்கள் வேறுயார்க்கும் துர்யோதனுக்குக் கொடுத்தவரம்போல் கொடுக்காதிருக்கவேண்டும்'' என்று தருமர் கேட்டுக்கொள்ள முனிவரும் அவ்வாறே ஆகட்டும் என்று கூறிப் போனார்'' என்பதே.

ஸ்ரீ ஸரஸ்வதி படிகநிலை

THE STATUE OF SRI SARASVATI

ஸ்ரீ ஸரஸ்வதியின் உருவ நிலையை இந்த மாதத்து ஸஞ்சிகையின் முகபடமாகப் பதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வுருவம் படிகத்தில் சித்திர வேலையால் அமைத்த நிலையின் பொடகிராப்பின் சித்திர அமைப்பு, இது காலஞ்சென்ற சித்திரவித்பன்னனாகிய ரவிவர்ம ராஜாவினுடைய ஸரஸ்வதி உருவம்போல் இலாது வேறுபடுகிறது. அது உட்கார்ந்த நிலையிலிருப்பதன்றிக் கையில் வீணையுமில்லாமல் இருப்பினும் சின்முத்திரை பொருந்தி உபதேச மூர்த்தம் அமைந்திருக்கின்றது. அதுவுமன்றி வெண்சலவைக் கல்லால் அமைக்கப்பட்டது. ஞானத்தின் நிலையைக் குறிக்கும். இவ்வுருவத்தின் நிலையை ஒருவாறு சரிவர மதுரை மூன்றாவது சங்கத்து வித்வானாக இருந்த பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனார்,

''புத்தகமும் ஞானத்து முத்திரையும் பொற்பளிங்கும்
வைத்த கமண்டலமும் வன்னிகையும்—முத்து
வடங்கொண்ட பூண்முலையி னாளென் மனத்தே
இடங்கொண்டாள் நீங்கிற் றிடர்.''

என்று பாடி இருக்கின்றார்.

இவ்வுருவ அமைப்பில் வடநாட்டாரது கை சமத்காரமும் தென் நாட்டாரது கைநாட்டுங் கலந்து இருப்பது ஆரியதிராவிட சித்திரவேலைகள் ஒன்றிலொன்று மயங்கியதைக் காட்டுகின்றது. இத்தகைய உருவம் சித்ரலேகன சாரித்ர ஸங்க்ரஹத்திற்கு முக்கியமாகிய ஆதாரமாகும்.

இந்தப் பூஜார்ஹமாகிய ஸ்ரீ ஸரஸ்வதியின் உருவத்தைப் பார்க்குந்தோறும் ஸ்ரீகவி சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்ப நாடரது

சேதிக்க லாந்தர்க்க மார்க்கங்கள்
　　ளெவ்வெவர் சிந்தனையுஞ்
சோதிக்க லாமுறப் போதிக்க
　　லாஞ்சொன்ன தேதுணிந்து
சாதிக்க லாமிகப் பேதிக்க
　　லாமுத்தி தானெய்தலாம்
ஆதிக்க லாமயில் வல்லிபொற்
　　றாளை யடைந்தவர்க்கே.

என்னும் பாட்டு மனத்தை உருக்காது விடாது என்பது ஆச்சரியமன்று,

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

மட்பாண்டங்கள் செய்தல்.—பம்பாய் பட்டினத்திலுள்ள ஸர் J. J. ஸ்கூல் ஆப் ஆர்ட்ஸ் என்ற தொழிற் கல்விச்சாலையில் மற்றத் தொழில்கள் கற்பிக்கப்படுவதோடு, மட்பாண்டம் செய்யும் தொழிலும் கற்பிக்கப்பட்டு வருகிறது. இப்படிக் கற்பிக்கப்பட்டு வருவதில், இதுவரையில் கண்ணுக்கழகான பாத்திரங்கள் செய்வதைப்பற்றி மட்டும் கவனம் செலுத்தப்பட்டு வந்தது. இது சரியல்ல வென்று இப்போது பம்பாய்க் கவர்ன்மெண்டார் தீர்மானித்து, எவ்விதமான மட்பாத்திரங்கள் அன்னிய தேசங்களிலிருந்து வருகின்றனவோ, எவைகள் ஜனங்களுக்கு உபயோகமாகக் கூடியவைகளோ, அவைகளைச் செய்வதில் சோதனைகள் செய்யும்படியாக ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். முக்கியமாய்த் தட்டுகள், கோப்பைகள், கூரை ஓடுகள், இவைகளைத் தற்கால இயந்திரங்களின் உபயோகத்தால் எப்படிச் செய்தால் தொழிலாளிகளுக்கு லாபங் கிடைக்குமோ அப்படி இந்த ஸ்கூலில் செய்து காட்டவேண்டுமென்று உத்திரவு செய்திருக்கிறார்கள். இதற்காகப் புது இயந்திரங்கள் தருவிப்பதற்காகவும் வேறு செலவுக்காகவும் ஐவேஜித்திட்டம் செய்திருக்கிறார்கள்.

***

சிவ சமுத்திரத்தில் இன்னொரு மின்சார விசை யந்திரம்.—மைசூர் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த சிவசமுத்திரத்தில் காவேரி யாற்றின் ஜலவேகத்தைக் கொண்டு மின்சார விசை யுண்டாக்க ஏற்கெனவே மூன்று யந்திரங்கள் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்போது அந்தச் சமஸ்தான கவர்ன்மெண்டார் 85-லட்சம் ரூபாய் செலவில் நான்காவது யந்திரமொன்று ஸ்தாபிக்கப் போகிறார்களென்று தெரிகிறது. கோலார் பொன் சுரங்கக் களங்களுக்கும், பங்களூருக்கும் மைசூருக்கும் இப்போது கிடைத்து வரும் மின்சாரசப்ளை வசதியை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடும் அந்த சமஸ்தானத்திலுள்ள மற்றப் பெரிய பட்டணங்களுக்கு மின்சாரவசதி யேற்படும்படியாய்ச் செய்துவிட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடும் அந்த யந்திரத்தைச் சிவ சமுத்திரத்தில் ஸ்தாபிக்கப்போகிறார்களெனப்படுகிறது.

***

ஓர் பனையில் ஏழுகிளை.—நாகப்பட்டணத்தைச் சார்ந்த ஒடாச்சேரிக் கிராமத்தில் ஓர் பனை மரத்தில் ஏழு கிளைகள் இருக்கின்றனவாம். (யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்த கொட்டைக்காட்டில், ஓர் தோட்டத்தில் ஏறக்குறைய 100 இளம்பனைகள் வளர்கின்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் ஒன்றுமுதல் பத்துக்குக் குறையாத கிளைகளுடையனவாய் இருப்பதை நாம் நேரில் கண்டேம். பா-ப.)

***

தண்ணீர் கலந்த பாலைச் சோதிக்கு முறை.—ஒரு பாத்திரத்திலுள்ள பாலைக் கலப்பான பாலென அறிய ஒரு சுலபமான வழியுண்டு. அதாவது, ஒரு பளபளப்பான பின்னலூசியைப் பால் நிரப்பியுள்ள பாத்திரத்தில் விட்டு உடனே வெளியே எடுத்துப் பிடிக்க பால் கலப்புள்ளதாயிருப்பின் ஊசியில் ஒட்டிக் கொண்டிராது.

***

இந்திய ரேயில்வேய்கள்.—அடுத்த வருஷத்து வரவு செலவு மதிப்புத்திட்டக் கணக்குகளில் (Budget) 14¼ கோடி ரூபாய் இந்திய இருப்புப் பாதைகளின் செலவுக்காக எடுத்து வைக்கப்படுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

***

பம்பாய் கவர்ன்மெண்டார் கள்ளுக்கடை முதலியவைகள் எந்த ஜாகாவில் வைப்பது கூடாது, அல்லது கூடும், என்னும் விவரமறிவதற்காக, ஆங்காங்குள்ள பெரிய தனக்காரரைச் சங்கத்தவராக்கியிருக்கிறார்கள். கலெக்டர்கள் இனி யிவர்களுடைய இஷ்டத்தை யனுசரித்தே கடைகளை வைக்க லைசென்ஸ் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், இவர்கள் வேண்டாத இடங்களில் வைக்கக்கூடாதென்றும் உத்தரவு பிறந்திருக்கிறது. இதை யெல்லோரும் கவனிக்க வேண்டும்.

புத்தகவரவு

ஸ்ரீ குமுதவல்லி திருமங்கை மன்னன்.—இஃது ஓர் கற்பனைக் கதை. நாகப்பட்டணம் ம-ள-ள-ஸ்ரீ, ஜே. ராஜகோபால் பிள்ளையவர்களால் பதிப்பிக்கப்பெற்றது. 124-பக்கங்கள்கொண்டது. விலை அணா 8.

குறிப்பு.—இச்சஞ்சிகையின் 213-வது பக்கத்தில் பரிபாலணை என்பதை பரிபாலனை என்றும், 215-வது பக்கத்தில் 'ஊரினிதாங்கினிடே' என்பதை ஊரினிதாங்கினிதே என்றும், 215-வது பக்கத்தில் எற்பட்டு என்பதை ஏற்பட்ட என்றும், 225-வது பக்கத்தில் ராயுசம் என்பதை சராயுசம் என்றும் திருத்தி வாசிக்க.

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணவூ தைமீ 1911–வூ பிப்ரவரிமீ { பகுதி 8

ஹ்ருதய க்ரந்திகள்

SUBTLE ATTACHMENTS

உள்ளபடி மோக்ஷவழியில் பாடுபட எண்ணுபவர் பின் வரும் க்ரந்திகளை நன்கு உணர்ந்து நீக்கமுயலவேண்டும்.

1. லோகவாஸனை.—'உலகத்தவர்கள் நம்மைப் புகழவேண்டும். அவர்கள் இகழ்ச்சிக்கு நாம் இடமாகக் கூடாது' என்று ஒருவனுக்கு உண்டாகும் ஆவலே இந்த வாஸனையின் உண்மை ஸ்வரூபம். இது எல்லாரிடமும் மறைந்து கிடக்கும். 'உலகத்தில் நல்ல பிள்ளை என்று பெயர் எடுக்கவேண்டும்' என்று பெற்றோர் பிள்ளைகளுக்குக் கூறும் புத்திமதி இந்த வாஸனையால்தான் ஏற்படுவது. இவ்வாஸனை ஸாதாரண ஜனங்களை நல்லவழியில் நடக்கும்படித் தூண்ட ஓர் காரணமாக இருந்தபோதிலும், நல்லவழியிலேயே நடக்கும் குணமுடைய முமுக்ஷுக்களுக்கு மேற்செல்லவொட்டாது தடுக்கும் ஓர் தடையாகவே நிற்கும். உலகில் பழகப்பழக 'எல்லோருக்கும் நல்லவனாகஇருத்தல் முடியாது' 'யதார்த்த வாதி பஹுஜன விரோதி' என்ற வாக்யங்களின் கருத்து எவனுக்கும் நன்றாக வெளியாகும். ஆதலால் முமுக்ஷுக்கள் இந்த வாஸனை தமக்குத் தடையாகாவண்ணம் வேரறுக்க முயலவேண்டும். பெரியவரான நாரதரால் புருஷருள் சிரேஷ்டர் என்று வால்மீகிக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்ட ராமருக்கும் பரமசுத்தையான ஸீதைக்கும் அபவாதம் வந்தது. தோன்றினபடி கூறப்படும் உலக நிந்தனையைப், பெரியோர்களாலும் தடுக்கமுடியாது என்று அடிக்கடி மனனம் செய்வதே இந்த வாஸனையை ஒழிக்கும் வழி. இந்த வாஸனை எளிதில் மாறாது. இந்த வாஸனை மஹான்கள் மனத்திலும் மறைந்து கிடக்கும். ஸ்தோத்திரத்தில் பிரியப்படாத பெரியோர்கள் அபூர்வம். இதுபற்றியே ஓர் கவி 'சீர்த்தி விரும்பல் சீரியர்க்கும் உள்ளதோர் நோய்' என்று கூறினர். ஆதலால் முமுக்ஷு இந்த வாஸனையை விடாமுயற்சியாலேயே நீக்கவேண்டும்.

2. சாஸ்த்ர வாஸனை.—மோக்ஷ சாஸ்த்ரங்கள் தவிர, மற்றைய 'சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் அத்யயனம் செய்யவேண்டும், அவைகளின் அர்த்தத்தை உணரவேண்டும், அல்லது அர்த்தப்படி நடக்கவேண்டும்' என்று தோன்றும் ஆவலுக்கே சாஸ்த்ரவாஸனை என்று பெயர். ஸாதாரணமாகப் புத்திவிசாலப்படுவதற்காகவும், அல்லது ஜீவனம் பண்ணுவதற்காகவும் சில சாஸ்திரஞானங்கள் அவச்யமாக இருக்கலாம். அவைகளை மாத்திரம் கற்று, மற்றவைகளை முழுவதும் உணர துர்ஆசை கொள்ளாது புத்திமான் ஆத்ம சாஸ்த்ரங்களை உணர உடனே முயலவேண்டும். 'கற்றது கையளவு; கல்லாதது கடலளவு' என்பதை முமுக்ஷு ஒருபோதும் மறக்கவே கூடாது. முற்கூறிய இரண்டு விஷயங்களுக்காகமாத்திரம் வேண்டியசாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்து விட்டு, மற்றைய காலங்களை எல்லாம் ஒருவன் ஆத்ம விஷய ஆராய்ச்சியிலும், ஈச்வர க்ருபை ஸம்பாதிக்க வேண்டிய ஆராதனைகளிலும், மனதின் நிலையை உணரக் கூடிய அந்தர்முக நாட்டத்திலும் கழித்து வந்தால் சாஸ்த்ர வாஸனை வரவரக் குறைந்து கொண்டேவரும்.

3. தேஹவாஸனை.—'தேஹமே நாம். இதற்கு வரும் ஸுகம் நமக்கு வருவது. இதன் துக்கம் நம்மைச் சேர்ந்தது. ஆதலால் ஸுகத்தைத்தேடிக்கொள்ளவேண்டும்; துக்கத்தை நீக்கவேண்டும்' என்று கொள்ளும் எண்ணமே, இந்த வாஸனையின் ஸ்வரூபம். தேஹமே நான் என்று வரும் எண்ணத்தைத் தூக்கம் மரணம் முதலியவைகளைப்பற்றி அடிக்கடி மனனம் பண்ணி தேஹத்திற்கு அப்பாற்பட்டவஸ்து நாம் என்று ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டும். பின்னர் 'நாம் தேஹத்தைவிட வேறு அதற்கு வரும் ஸுகதுக்கங்களை நம்மவை என்று பாராட்டுவது தவறு' என்று அடிக்கடி மனனம் செய்யவேண்டும். மேலும் தேஹம் ஸதா அசுத்தமாக இருப்பது; தன்னோடு சேர்ந்த நல்ல வஸ்துக்களை அசுத்தப்படுத்தும் குணமுடையதே ஒழிய அது ஒருபொழுதும் சுத்தமாவதில்லை. மேலும் தேஹம் அநித்யம். ஆதலால் இருக்கிறவரையில் அது தரித்துநிற்பதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமே ஒழிய வேறுவித விசேஷக்கவலை அதன் விஷயத்தில் கொள்ளலாகாது' என்று மனனம் செய்து இந்த வாஸனையை நாளடைவில் நீக்கவேண்டும்.

விவேகபோதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரணஸு தைமீ [பகுதி 8

முக்ய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

IX. சாந்தோக்ய உபநிஷத்து (1)

THE CHHANDOGYA UPANISHAD.

சாந்தோக்ய உபநிஷத்து பெரிய உபநிஷத்துக்களில் ஒன்று. இது ஸாமவேதத்தைச் சேர்ந்தது. அத்யாயம் ஒவ்வொன்றிற்கு 13-க்குக் குறையாமலும், 26-க்கு மேற்படாமலு மிருக்கும் கண்டங்களை உடைய எட்டுப் பெரிய அத்யாயங்களை உடையது. இவ்வுபநிஷத்தில் தான், சிறந்த வேதக்கதைகள் இருக்கின்றன. மேலும் உபாஸனுபாகம் வெகு விரிவாக அனேகவித உபாஸனு மார்க்கங்களை அடக்கியுள்ளது. இவைகளில் சில, ஸாமவேத கர்ம காண்டப் பழக்கமில்லாதவர்களுக்கு விளங்க மாட்டா. ஆதலால் அவைகளைக் கூறுமல் ஆங்காங்கு விட்டுவிடுவோம். இந்த உபநிஷத்தில் ஸாமவேத மஹாவாக்யமாகிய தத்வமஸி என்பது காணப்படுகிறது. வேதங்களுள் சிறந்தது ஸாமவேதம் என்றும், அதில் சிறந்த பாகம் இவ்வுபநிஷத் என்றும், இதில் சிறந்த பாகம் தத்வமஸி மஹா வாக்யம் என்றும் பெரியோர் கூறுவர்.

அத்யாயம் 1:—முதலில் பிரணவத்யானம் கூறப்படுகிறது. இந்தப் பிரணவத்திற்கு இங்கு உத்கீதம் என்று பெயர். இது ஸாமகானத்திற்கு முக்கிய எழுத்தாதலால் இதற்கு இப் பெயர் வந்தது. பூதங்களின் ஸாரம் பூமி, இதன் ஸாரம் அப்பு, முறையே அப்பு, ஒஷதிகள், மனிதன், வாக்கு, ருக், ஸாமம், உத்கீதம் இவைகளுள் பின்னது முன்னதின் ஸாரம். ஆதலால் பிரணவம் முக்ய ஸாரமான வஸ்து. வாக்கே ருக்கு; பிராணனே ஸாமம். இவை இரண்டும் சேர்ந்த சேர்க்கையே ஓம். இந்தச் சேர்க்கையாலே ஓம் ஏற்படுவதால் இது ஸகல அபீஷ்டங்களையும் பூர்த்திசெய்து வைக்கும் திறனுடையது. வைதிக கர்மங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் இந்த ஓம் முக்ய உபயோகமானது. ஸோம யாகம் இந்த ஓங்காரப் பிரணவத்தையே முக்யமாக உடையது. இதை உணர்ந்தும் உணராதும் த்யானம் செய்பவர்கள் உண்டு. உணர்ந்து செய்பவர்களுக்குப் பலன் அதிகம், உணராது செய்பவர்களுக்குப் பலன் இல்லாமல் போகமாட்டாது.

இந்த உத்கீதம் என்ன என்பதைப் பின் வருங்கதையால் விளக்கப்படுகிறது. முன்னொரு காலத்தில் ப்ரஜாபதியின் பிள்ளைகளாகிய தேவாஸுரர்கள் தம்முள் சண்டையிட்டுக் கொள்ள, இந்த உத்கீதத்தைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு அஸுரர்களை வென்று விடலாம் என்றுதேவர்கள்எண்ணினுர்கள். உடனே மூக்கிலிருக்கும் சுவாஸமே உத்கீதம் என்று மதித்து அதைத் தியானித்தனர். அஸுரர்கள் அதனுள் புகுந்து கலக்கசுவாஸம் பாபஸம்பந்தமாகி நல்ல நாற்றம் துர்நாற்றம் இவைகளை உணரத் தொடங்கியது. இம்மாதிரி முறையே வாக்கு, கண், காது, மனம், ஆகிய இவைகளை உத்கீதம் என்று எண்ணி த்யானித்தனர். இவைகளுள்ளும் அஸுரர்கள் புகுந்து கலக்க இவைகளும் நல்லவை கெட்டவை ஆகிய இருவிதத் தொழில்களைச் செய்யும் திறனுடையவையாயின. முடிவில் வாயில் இருக்கும் பிராணனை உத்கீதமாகத்தேவர்கள் த்யானிக்கஇங்கும் அஸுரர்கள் வந்து தாக்கினர். கல்லில் எறியப்பட்ட மண்ணுண்டைபோல் அவர்கள் சின்னபின்னமாகச் சிதறிப்போக, தேவர்கள் ஜயம் அடைந்தனர். இந்தப் பிராணனே ஆஹாராதிகளை உட்கொண்டு மற்றைய முற்கூறியவைகளை திடப்படுத்துகின்றது. மாணகாலத்திலும் இது நீங்க, ஜந்துக்கள் வாய்திறந்த வண்ணம்

செயலற்று விடுகின்றன. இதை ஆங்கிரஸ், ப்ருஹஸ்பதி, அயாஸர், பகதால்ப்யர் முதலிய ரிஷிகள் த்யானம் செய்து மேன்மை அடைந்திருக்கின்றனர். (இங்குத்தேவர்கள் என்பது மனிதனது வேதசாஸ்த்ரங்களால் சுத்தப்படுத்தப்பட்ட இந்த்ரிய வ்யாபாரங்கள் என்றும், அஸுரர்கள் என்பது விஷயப் பற்றுக்களில் உழன்று தத்தளிக்கும் இந்த்ரிய வ்யாபாரங்கள் என்றும் பொருள் படுத்தி இக்கதைக்கு உட்பொருள் கொள்வர் பெரியோர்).

பின்னர் உத்கீதத்யானம் கூறப்படுகிறது. அண்டத்தில் ஸூர்யனையும், பிண்டத்தில் வ்யான வாயுவையும் உத்கீதமாகப் பாவிக்க வேண்டும். மேலும் பின்வரும் அட்டவணைப் படியும் த்யானம் செய்யலாம்.

உத்	கீ	த
பிராணன்	வாக்	அன்னம்
ஆகாயம்	அந்தரிக்ஷ	பூமி
ஸூர்யன்	வாயு	அக்னி
ஸாம	யஜுர்	ருக்

இவ்வாறு த்யானம் செய்யுங்கால் ஒவ்வொருவனும் தான் சொல்லப்புகும் ஸாமம் அதை அடக்கியுள்ள ருக், அதை உணர்ந்த ரிஷி, அது சென்றடையும் தேவதை, அதன் விருத்தம், அதன் மந்த்ரம், துதிக்கப் போகும் திசை, தன் மனத்தின் கண்ணுள்ள கோரிக்கை இவைகளை நன்றாய் மனத்திற்குக்கொண்டு துதிசெய்தால் அவனவன் இஷ்டம் பூர்த்தியாகும்.

முன்னொரு காலத்தில் தேவதைகள் மரணத்திற்குப் பயந்து வைதிக கர்மங்களை மந்த்ர பூர்வமாக அநுஷ்டிக்க முயன்றனராம். இவ்வாறு செய்தும் அவர்களுக்கு அப்பயம் நீங்காமற்போக உடனே கர்மங்களைவிட்டு ஓம் என்ற ப்ரணவத்தைத் த்யானம் செய்து மரணபயம் நீங்கி ஸுகித்தார்கள். இதை நன்றாக உணர்ந்து பிரணவத்யானம் செய்பவன் முடிவில் தேவதைகளைப்போல நிர்ப்பயனாவான். கர்மங்களால் மாத்திரம் மரணபயம் நீங்காதென்பதையும், த்யானம் அவச்யம் வேண்டும் என்பதையும் இக்கதையால் ச்ருதி குறிக்கின்றது.

இதன் பின்னர் ஸாம உபாஸனை கூறப்படுகின்றது.

அண்டம்		பிண்டம்	
ருக்	ஸாமம்	ருக்	ஸமாம்
பூமி	அக்னி	வாக்	பிராணன்
ஆகாயம்	வாயு	கண்	ஆத்மா
நக்ஷத்ரம்	சந்திரன்	காது	மனம்
ஸூர்யன் வெள்ளை ஒளி	ஸூர்யன் காரொளி	கண்ணின் வெள்ளை ஒளி	கண்ணின் காரொளி
ஸா	அம	ஸா	அம

இவ்வாறு த்யானம்செய்து ஸூர்யனுள் இருக்கும் புருஷனையும், கண்ணுள்ளிருக்கும் புருஷனையும் துதிசெய்து ஸாமம் சொன்னால் பரத்திற்கும் இஹத்திற்கும் ஸாதகமாக இருக்கும்.

சிலகசாலவத்யர், செய்கிதான தால்பியர், பிரவாஹஜைவலி என்னும் மூன்று உத்கீதத்யானத்தில் தேர்ந்தவர்கள் அதைப்பற்றிவிசாரணை செய்யத் தொடங்கினர். அப்பொழுது

க்ஷத்ரியனாக இருந்த மூன்றாவான் மற்றவரை நோக்கி 'நீங்கள் விசாரணை செய்யுங்கள். பிராஹ்மணர்கள் ஆராய்ச்சியைநான் கவனிக்கட்டும்' என்று கூற, முதலவர் இரண்டாமவரை நோக்கிக் கேள்விகள் கேட்டார். ஸாமம்,ஸ்வரம்,ப்ராணன், அன்னம், அப்பு, ஸ்வர்க்கம், இவைகளுள் முறையே பின்னது முன்னதன் ஸாரம் என்றுகூறி ஸ்வர்க்கத்தின் ஸாரம் இன்னது என்று கூறமுடியாது தால்பியர் விழித்தார். அப்பொழுது, சாலவத்யர், 'ஸ்வர்க்கத்தின் ஸாரம் இப்பூமி, இதன் ஸாரம் ஒன்றும் இல்லை' என்று தால்பியருக்கு உபதேசித்தார். இதைக்கேட்டுப் பிரவாஹணஜைவலி என்பவர் தால்பியரை நோக்கி 'பூமியின் ஸாரம் ஆகாயம். எல்லாம் ஆகாயத்திலிருந்து தோன்றி அதிலேயே ஒடுங்குகின்றன. இதுவே உத்கீதம்' என்று கூறி ஓங்காரம் எல்லாவற்றையும் அடக்கியுள்ளது என்பதை உபதேசித்தார்.

குரு தேசத்தில் இடி மழையால் பஞ்சம் உண்டான காலத்தில் உஷஸ்தி என்பவர் தமது சிறு பெண்சாதியுடன் ஆனைப்பாகர் க்ராமத்தில் வஸித்து வந்தார். எங்கும் தேடி உணவு அகப்படாதது கண்டு ஓர்யானையஜமானனிடம் வந்து பிச்சை கேட்டார். அதற்கு அவன் 'நான் சாப்பிட்ட மிச்சமாகிய இந்தப் பயறுகள் தான் இருக்கின்றன. என்னிடம் வேறு உணவு இல்லை' என்றான். 'அதையே கொடு' என்று உஷஸ்தி கேட்டு வாங்கிக் கொள்ள, யஜமானன் 'இதோ இன்னொருவர் குடித்த தண்ணீர் இருக்கிறது. இதையும் எடுத்துக்கொள்ளும்' என்றான். 'இது குடித்த மிகுதி. யான் எடுத்துக்கொள்ள மாட்டேன்' என 'பயறுகள் மாத்திரம் அவ்வாறல்லவோ ?' என்று அவன் கேட்டான். அதற்கு உஷஸ்தி 'பயறுகள் தின்னாதிருந்தால் நான் உயிரிழக்க வேண்டிவரும். தண்ணீர் இல்லாதிருந்தால் அவ்வாறாகாது. மேலும் தண்ணீர் எங்கும் அகப்படும். ஆதலால் எனக்கு வேண்டாம்' என்று ஆபத்தர்ம ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக் கூறிவிட்டு, தான் உண்டு மிச்சமாக இருந்தவற்றைத் தன் பெண்சாதி கையில் கொடுத்தார். அவள் முன்னரே எங்கேயோ ஆகாரம் செய்துவிட்டபடியால் அதை வாங்கித் தின்று விடாது வைத்திருந்தாள். மறுநாள் காலையில் எழுந்ததும் 'ஏதாவது உணவு இருந்தால் உண்டுவிட்டு,அரசன் செய்யும் யாகத்திற்குப்போனால் ஏதாவது ஸம்பாதித்து வரலாம்' என்று உஷஸ்தி கூற, பெண்சாதி மிகுதிவைத்திருந்த பயறைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தாள். இதை உண்டு யாகத்திற்குப்போய் உத்காதாக்கள் இருக்கும் கூட்டத்தில் சேர்ந்துகொண்டார். அப்பொழுது ஸாமகானம் செய்யப் புகும் உத்காதாக்களை நோக்கி 'கானங்கள் சென்றடையும் தேவதைகளின் ஸ்வரூபம் உணராது கானம் செய்தால் உங்களுக்கு ஆபத்து ஸம்பவிக்கும்' என்று எச்சரிக்கை செய்தார். அவர்கள் பொட்டை உருவிட்டிருந்தவர்கள் ஆகையால் பயந்து தொடங்காது விட்டனர். உடனே யஜமானன் உஷஸ்தியினுடைய சிறப்பை யுணர்ந்து, அவருக்கே உத்காத அதிபதி ஸ்தானம் கொடுத்தார். மற்றவர்களுக்குக் கொடுக்கும் தக்ஷிணைபோல தனக்கும்கொடுக்க வேண்டும் என்று பேசிக்கொண்டு தன் அதிகாரத்தைச்செலுத்தத் தொடங்கி 'பிரஸ்தாவத்திற்குத் தேவதைஎல்லாம் தோன்றி ஒடுங்குவதாகிய பிராணன்; உத்கீதத்திற்கு தேவதை எல்லாராலும் துதிக்கப்பெற்ற ஸூர்யன்; பிரதிஹாரத்தின் தேவதை ஜீவாதாரமான அன்னம்' என்று உபதேசித்து 'நான் எச்சரிக்கை செய்தபின்பு, நீங்கள் அறியாதிருக்கும் பொழுதே இந்தக்கானத்தைச் செய்திருப்பீர்களாயின் உங்களுக்கு அபாயமே நேரிட்டிருக்கும். நல்லவேளை தப்பினீர்கள்' என்று கூறி முடித்தார். (இதனால் ஸாதாரணமாகத் தேவதாஞானம் முதலியன இன்றி யாகாதிகர்மங்கள் செய்யலாம் என்றிருந்தபோதிலும், இந்த ஞானம்

உடையவர்கள் முன்னிலையில் அவ்வாறு செய்யவே கூடாதென்பது நன்றாக வெளியாகிறது. மேலும் அர்த்த ஞானத்துடன் செய்யப் படும் கர்மம், அவ்வாறின்றிச்செய்யப்படும் கர்மத்தை விட அதிகப் பலனைத் தரக்கூடியது என்பதும் தெரியவருகிறது).

தர்மம் மூன்று பாகங்களை உடையது. அவைகளுள், யஞ்ஞம், த்யானம், தானம் ஆகிய இவைகளே முதல்பாகம்; தபஸ் இரண்டாவது; குருகுலவாஸம், பிரஹ்மசரியம் இவையே மூன்றுவது பாகம். இவைகளின்படி மாத்ரம் நடப்பவர்கள் புண்யலோகங்களை அடைவார்கள்.

ஸாம பாகங்கள்	ஹிங்காரம்	ப்ரஸ்தாவ	உத்கீத	ப்ரதிஹாரம்	நிதானம்	பலன்
பொருள்	தொடக்கம்	பக்தி	துதி	தோற்றம்	நிலை	
அண்டங்கள்	ப்ருதிவி	அக்னி	அந்தரிக்ஷம்	ஸூர்யன்	ஆகாயம்	பரலோக ஸுகம்
உலகம்	ஆகாயம்	ஸூர்யன்	அந்தரிக்ஷம்	அக்னி	ப்ருதிவி	இஹலோக ஸுகம்
மழை	முன் காற்று	மேகம் வருதல்	பெய்தல்	இடிமின்னல்	முடிவு	மழை பெய்தல்
அப்பு	மேகம் சேர்வது	மழை பெய்தல்	கிழக்கே ஓடுவது	மேற்கே ஓடுவது	ஸமுத்ரம்	ஜல அபாயம் வாராது
ருதுக்கள்	வஸந்தம்	கோடை	வர்ஷக்காலம்	சரத்ருது	பனிக்காலம்	ஏக்காலத்தும் ஸுகம்
ப்ராணிகள்	வெள்ளாடு	ஆடு	பசு	குதிரை	மனிதன்	பசு முதலியவைகள் விருத்தி
இந்த்ரியங்கள்	மூக்கு	வாய்	கண்	காது	மனம்	இந்திரியங்களுக்கு அப்பாற்படுவது

அத்யாயம் 2.—ஸாமத்யானம் ஸாதுவானது. அஸாதுவாக இருப்பதற்கு அஸாமம் என்று பெயர். ஐந்து கூறுடைய ஸாமத்தை இந்த அட்டவணைப்படி எண்ணி த்யானிக்க வேண்டும்.

இதன் பின்னர் விஸ்தாரமாக ஏழு கூறு உடைய ஸாமத்தை அநேக விதமாக மதித்து த்யானிக்கும் வகை கூறப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸாமவேத கர்மகாண்ட பாகங்களில் பழக்கமுள்ளவர்களுக்குமாத்திரம் விளங்கும் ஆதலின் இங்கு எடுத்துக் கூறாமல் விட்டு விடுவோம்.

பிரஹ்மத்தில் நிலை பெறுபவன் எவனோ அவன் மாத்ரம்தான் அழிவற்றவனாவான். (இந்த வாக்யம்தான் மோக்ஷத்திற்கு நேரான வழி இன்னதென்றும், மற்றைய வழிகள் எவ்வளவு உபயோககரம் என்றும் குறிப்பாகக் காட்டுகின்றது.)

ப்ரஜாபதி அண்டங்கள் விஷயத்தில் தமது மனத்தைச் செலுத்தினர். அப்பொழுது மூன்று வித்யைகள் உண்டாயின. அதை த்யானிக்க முதல் மூன்று வையாஹ்ருதிகள் உண்

டாயின. அவைகளிலிருந்து ஸாரமான ஓம் வெளிப்பட்டது. இதுதான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானது.

இதன் பின்னர் இக்காண்டம் முக்கால ஸவனங்களைக் குறித்துக் கூறிவிட்டு முடிவு பெறுகின்றது.

அத்யாயம் 3.—இங்கு முதலில் ஸூர்யன், காயத்ரி, இந்திரியங்கள் ஸம்பந்தப்பட்ட வாயுகள் ஆகிய இவைகளைப்பற்றி முதலில் பிரஸ்தாபித்துவிட்டு ஆத்மவிஷயம் பின்வருமாறு கூறப்படுகின்றது.

'இவை எல்லாம் பிரஹ்மமே. இதனுள்ளேயே ஆதி மத்யம் அந்தம் எல்லாம் உண்டாகின்றது. இந்தப் பிரஹ்மத்தை மன உறுதியோடு த்யானம் செய்யவேண்டும். மரணத்தின் பின் ஒவ்வொருவனுக்கும் அவனவன் மன உறுதிக்கு ஏற்ற நிலையே உண்டாகும். இந்த உறுதி ஞான ஸம்பந்தமாயும், இந்த்ரிய ஸம்பந்த மற்றதாயும், நிஸ் ஸந்தேகமாயும் இருத்தல் வேண்டும். இந்தப் பிரஹ்மமே என்னுள் அணுவைவிட அதிஸூக்ஷ்மமாயும், பூமி ஆகாயம், ஸ்வர்க்கம் முதலியவைகளை விட மிக விரிந்ததாயும் இருக்கும் ஆத்மா. மரணகாலத்திற்குப்பின் நான் இந்நிலையைப் பெறுவேன். இந்த மன உறுதி உடையவனுக்கு எவ்வித சஞ்சலமும் ஏற்படாது' என்றார் சாண்டில்யர் என்ற ரிஷி. பின்னர் தைத்ரீய உபநிஷத்தில் கூறியபடி மனிதனது வாழ்க்கையை யாகமாகக் கொள்வதற்கு வேண்டிய விஷயங்களை ஒருவாறு சுருக்கிக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

பிண்டத்தில் மனதை பிரஹ்மமென்றும், அண்டத்தில் ஆகாயத்தைப் பிரஹ்மமென்றும் பாவிக்கவேண்டும். பிரஹ்மத்திற்கு நான்கு பாதம். அதுபோல மனத்திற்கும் வாக்கு, மூக்கு, கண், காதும்; ஆகாயத்திற்கு அக்னி, வாயு, ஸூர்யன், திக்குக்களுமே நான்கு பாதங்கள். இவைகளை உணர்ந்து த்யானிப்பவனுக்குக் கீர்த்தியும் பிரஹ்ம தேஜஸ்ஸும் உண்டாகும்.

ஸூர்யனே பிரஹ்மம் என்று கருதவேண்டும். பிரபஞ்சம் ஆதியில் நாமரூப மில்லாதிருந்தது. பின்னர் இவை உண்டாயின. கொஞ்சகாலத்திற்கு எல்லாம் இது முட்டை ரூபமாயிற்று. பின்னர் இரண்டாகப் பிளக்க, ஒருபாகம் பொன்மயமாயும், மற்றைய பாகம் வெள்ளிமயமாயும் ஏற்பட்டது. பின்னது தான் ப்ருதிவியும், முன்னது ஆகாயமும் ஆயின. முட்டையின் சிறியபாகங்களிலிருந்து மலைகள், மேகங்கள், ஆறுகள், ஸமுத்திரங்கள் முதலியன உண்டாயின. முட்டை உள்ளிருந்து தேஜோரூபியாய் ஸூர்யன் வெளிப்பட்டான். உடனே ஸந்தோஷ சப்தங்களும், ஜீவராசிகளும், விஷய வஸ்துக்களும் உண்டாயின. இதை அறிந்து ஸூர்யோபாஸனை செய்பவன் ஸூகம் அடைவான்.

அத்யாயம் 4.—ஜானச்ருதி யென்ற அரசன் வம்சத்தில் ஓர் பேரப்பிள்ளை இருந்தான். அவன் கொடையாளி, உதாரகுணம் உடையவன், தன் வஸ்துக்களாலே எல்லோரும் நன்மை யடைய வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் சத்திரம் சாவடிகள் முதலியவற்றை எங்கும் கட்டுவித்தான். இவன் ஒருநாள் இரவில் தன் உப்பரிகைமேல் உட்கார்ந்திருக்கையில் மேலே பறந்து போன சில அன்னப் பறவைகளுள் ஒன்று மற்றொன்றை நோக்கி 'ஜானச்ருதி பேரன் மஹாகீர்த்திமான். அவன் தேஜஸ் ஸ்வர்க்கம் முழுவதும் பரவியிருக்கிறது. அவனிடம் அணுகினால் நீ பஸ்பமாகி விடுவாய்,' என்றதையும் அதற்கு இரண்டாவது பறவை 'இவன் சகட ரைக்வரா என்ன? அவர் மஹாஞானி. அவருக்கு ஸகல கர்மங்கள் பலனும் கிடைக்கும் அவரைப் போல அறிந்தவர்களுக்கும் அவ்வாறு உண்டாகும். இந்த அரசன் அவருக்கு எம்மட்டு? ஏன் வீணாகத் துதிக்கிறாய்' என்றதையும் கேட்டு

உடனே அந்த ரைக்வரைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும்படி தன்வாயில்காப்போனை ஏவினன். ஸேவகன் தேடி எங்கும் காணுது பின்னர் பிராஹ்மணர்கள் இருக்கும் இடத்தில் தேடி வர அங்கு ஓர்வண்டி அடியில் சிரங்கு சொரி வந்துரைக்வர்உட்கார்ந்திருப்பதைக்கண்டான். இதை அறிந்த அரசன் ஏராளமான திரவ்யங் களை எடுத்து வந்து அவர் முன்வைத்து 'தாங்கள் உபாஸிக்கும்தேவதா ரஹஸ்யத்தை எனக்கு உபதேசிக்க வேண்டும்,' என்று மஹா விநயத்துடன் கேட்டான். 'ஏசூத்ரா! கேட்கும் விதம் அறியாது ஸம்ஸார துக்கத் தால் பீடிக்கப்பட்டவனே!) இவைகள் எனக்கு வேண்டாம். போய்வா' என்ருர். இவர் கிரு ஹஸ்தாச்ரமம் நடத்துவதற்கு உரிய பெண் சாதி வேண்டும் என்று அபேக்ஷிப்பதாக அறிந்த அரசன், திரவ்யங்களோடு தன் பெண் ணையும் கொண்டுவந்து ரிஷிமுன் நிறுத்த அவர், 'இவள் தான் என்னை உனக்கு இப்பொழுது உபதேசிக்கும்படி தூண்டுகிருள்' என்று கூறி பின்வருமாறு அரசனுக்கு உபதேசிக்கலானர்.

'வாயுதான் எல்லாவற்றையும் சோஷிப்பது. எல்லாவஸ்துவும் வாயுரூபமாகி அடங்கி மறை கின்றன. இதேமாதிரி தேஹத்திலும் ப்ரா ணனே எல்லாவற்றையும் அடக்கிக்கொள்ளும் திறனுடையது. வாக்கு, பார்வை, கேட்டல், மனம் எல்லாம் தூங்கும் காலத்தில் இந்தப் பிராணனுள் அடங்கும். இம்மாதிரியாக அடங் கும் வஸ்துக்கள்,அடக்கும் வஸ்துக்கள் ஆகிய 10-ம் விராட்ஸ்வரூபம். இதுதான் எல்லா ஆஹாரத்தையும் உட்கொள்வது. இதனல் தான் எல்லாம் விளங்குகிறது. இதைத்யானிப் பவன் எல்லாவிஷயங்களையும் உட்கொள்ளும் திறனுடையவனுவான்,' என்ருர். (இக்கதை யால் நற்குணங்கள் ஞான ஸம்பாதனத்திற்கு ஏற்பட்டுள்ள வழிகள் என்பது விளங்கும்.)

தமிழ்மொழியின் பரிபாலனை

PATRONAGE IN TAMIL LITERATURE

(214-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி)

இனி ஒவ்வோர் புலவர் செய்தியையும் பற்றி விசாரிக்கப் புகின், அவரவர்களையும் பிரபுக் கள் எவ்வளவோ மேன்மையாக நடத்தினர்க ளென்பதும் அவர்களைத் தெய்வம் போலப் பாவித்து பூஜித்து வந்தார்களென்பதும் இனிது விளங்கும்.

சேரமான் தகடூரெறிந்த பெருஞ்சேரலிளம் பொறை யென்பவன் போர் செய்யுங்காலத்தில் ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்ததாகப் புறநானூற்றுச் செய்யுளால் தெரிகிறது. ஆதிகாலத்தில் யுத்த களத்தில் அடிக்கப்பெறும் பேரிகை அல்லது முரசு என்ற வாத்தியத்தை அதிக பயபக்தி யோடும் நீராட்டி, தூபம், தீபம், மாலை முதலிய மரியாதைகளையும் அதற்குச் செய்து, அதனை ஓர் உயர்ந்த பீடத்தில் வைத்திருப்பது மரபு. அவ்வாறு, மேற்கூறிய சேரமான் பெருஞ் சேரலிளம்பொறை தனது வீர முரசத்தை ஓர் கட்டிலில் வைத்திருந்தான். அதனைத் திரு மஞ்சனம் ஆட்டுவதற்காகச் சேவகர்கள் எடுத் துப்போக, வீரமுரசம் வைக்கும் கட்டில் என் பதை யறியாமல் * மோசிகீரனர் என்ற வித்வான் ஒருவர் அக்கட்டிலிற் படுத்துத் தூங்கிவிட்டார். அதைக்கண்ட அரசன் அவர் மீது கோபியாமல் அவர் தமிழ்ப் புலவர் என்ற அபிமானத்தால், அவரை யணுகித் தனது இரு கைகளாலும் கவரியெடுத்து வீசி னன். விழித்தெழுந்த புலவர் அரசன் செய் கையைக் கண்ணுற்று, தாம் அந்தக் கட்டிலிற் படுத்துக்கொண்டது தவறென்று அறிந்து, அரசனுடைய அபிமானத்தையும் பெருந்தன் மையையும் புகழ்ந்து பாடினர். "வீரமுரசம்

* மோசுகீரனரெனவும் இவர்பெயர்வழங்கும்

நீராடி வருவதன் முன்னே முரசுகட்டி லென்பதை யறியாமல் ஏறியவனை வாளால் வெட்டி விடாமற் காப்பாற்றியதே உனது தமிழ்ப் புலமையைச் செம்மையாகக் காண்பிக்கும். அதோடு நில்லாமல், உனது வீரம்பொருந்திய தோளை யெடுத்துச் சாமரை வீசினாய். இவ்வுலகத்திற் புகழை யடைந்தவர்களுக்கே மறுமையில் நல்ல பதவி கிடைக்குமென்ற விஷயத்தை யுத்தேசித்தா, அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தை உத்தேசித்து நீ இவ்வாறு செய்தாய்? வெற்றி பொருந்திய தலைவா! நான் அறியச் சொல்வாயாக" என்று பொருள் படும்படி,மோசுகீரனார் சேரமானைப் பார்த்துச் சொல்லிய செய்யுளால் அவனுக்குப் புலவர்களிடத்திருந்த மரியாதையும் அன்பும் நன்றாகத் தெரியவரும்.

"அறியா தேறிய வென்னைத் தெறுவர
விருபாற் படுக்குநின் வாள்வா யொழித்ததை
யதூஉஞ் சாலுநற் றமிழ்முழு தறித
லதனொடு மமையா தணுக வந்துநின்
மதனுடை முழவுத்தோ ளோச்சித் தண்ணென
வீசி யோயே வியலிடங் கமழ
விவணிசை யுடையோர்க் கல்ல தவண
துயர்நிலை யுலகத் துறையு ளின்மை
விளங்கக் கேட்ட மாறுகொல்
வலம்படு குரிசினீ யீங்கிது செயலே."

இவ்வாறு புலவர்களை யாதரித்த பிரபுக்கள் அநேகம் பேரிருக்க,சிலர் தமிழ்ப் புலமையின் பெருமையை யறியாதாரிடத்துஞ் சென்று அவர்களுடைய செய்கைகளை வெறுத்திருக்கிறார்கள். அதனாற் புலவர்களது மனோதைரியம், ஊக்கம், கல்வியின் பெருமை முதலிய யாவும் நாம் அறிந்துகொள்வதற்கு இடமுண்டு.

பெருஞ் சித்திரனார் என்ற புலவர் வெளிமான் என்ற ஓர் அரசனைக் காண்பதற்குப் போனார். அவர் போனஸமயம் வெளிமான் இறந்து அவன் தம்பியான இளவெளிமான் தேசத்தையாண்டு கொண்டிருந்தான். அவன் "வரிசைக்கு வருந்துமிப் பரிசில் வாழ்க்கை" யானது "ஓங்குபுகழ் மண்ணுள் செல்வ மெய்திய" வர்களைப்போன்ற தலைமையை யுடைத்தென்பதை யறியாமல் அவருக்குச் சிறிது கொடுக்க வந்தான். பெருஞ்சித்திரனார் அப்பரிசிலை யேற்றுக்கொள்ளாமல் வெறுத்து அவ்விடத்தினின்றும் நீங்கிப் போய்க் குமணனைக்கண்டு அவன் ஓர் யானையைக்கொடுப்ப, அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு மறுபடியும் இளவெளிமானிடம் வந்தார். அவர் இளவெளிமானைக் கண்டு சொன்ன வார்த்தைகளின் கம்பீரமான தொனி, புலவர்களின் ஸ்வதந்திரத்தையும் அவர்களது பெருமையையும் ஒருங்கே தெரிவிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

"இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை
புரவல ரிரவலர்க் கில்லையு மல்லர்
இரவல ருண்மையுங் காணினி யிரவலர்க்
கீவோ ருண்மையுங் காணினி நின்னூர்க்
கடிமரம் வருந்தத் தந்தியாம் பிணித்த
நெடுநல் யானையெம் பரிசில்
கடுமான் றோன்றல் செல்வல் யானே."

என்ற செய்யுள் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் விஷயங்களை யெடுத்துச் சொல்லி இளவெளிமானை அவமானப்படுத்தியதாகக் கொள்ளப்பெறும்.

இதன்றி, வந்த புலவர்களுடைய பெருமையையும் அவர்கள் காலத்தின் அருமையையும் அறியாமல், சிறிது கொடுத்தாலும் ஸரி, அல்லது சிலநாள் தாமதித்துக்கொடுத்தாலும் ஸரி, அப்பரிசிலை வெறுத்து எண்ணிறந்த புலவர்கள் பிரபுக்களை அவமதித்துப் போயிருக்கிறார்கள்.

"கடுமான் றோன்றல் நெடுமா னஞ்சி
தன்னறி யலன்கொல் என்னறி யலன்கொல்"

என ஔவை அதிகமானெடுமானஞ்சியின் அரண்மனையை விட்டு நீங்கியதும்;

"முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்
பெட்பின் றீதல் யாம்வேண் டலமே"

யென்று பெருந்தலைச்சாத்தனார் சொல்லியதும்;

"காணு நீத்த விப்பொருட் கியானேர்
வாணிகப் பரிசில னல்லேன் பேணித்
தினையனைத் தாயினு மினிதவர்
துணையள வறிந்து நல்கினர் விடினே."

என்று தன்னைக் கண்டு கொடாத பெரும் பொருளேயும் அவமதித்த பெருஞ் சித்திரனுருடைய கல்விச் செருக்கும்; ஆனந்தத்தை விளேப்பன.

பிற்காலத்தில் ஒட்டக்கூத்தர் இஷ்டப்படியெல்லாம் இருப்பதற்கு அரசன் இடங்கொடுத்திருந்த விஷயம் யாவர்க்குந்தெரியும். "கம்பர் போன வழிகண்டு கழிந்தது;" "கதிர்வேய் மங்கலம்." முதலிய சொற்களால் கம்பரை அரசன் எவ்வளவு மேன்மையாகப் பாராட்டி வந்தானென்ற விஷயம் நன்கு விளங்கும். அப்படி யிருக்கவும் அரசனேடு தமக்குப் பகைமையுற்ற காலத்தில் "உன்னையறிந்தா தமிழை யோதினேன்" என்று அவர் அரசனை அவமதித்துச் சொல்லிய வார்த்தை பொது ஜனங்கள் அபிமானமொன்றையே பார்ப்போம் என்ற பொருளைத் தொனிக்கின்றது. இது போலவே, "பெரிதே யுலகம் பேணுநர் பலரே" என்பதாலும் உலகத்திலுள்ள பொது ஜனங்களே புலவர்களைப் பரிபாலிக்க வேண்டுமே யல்லாது சிற்சில பிரபுக்கள் பரிபாலிப்புமாத்திரமே போதாது என்பதை விளக்கும்.

புலவர்களை யாவரும் அபிமானிக்க வேண்டியது மிக்க அவசியம். ஏனெனில் கற்றறிவுடையோர் லோகோபகாரிகள். அவர்கள் ஜனங்கள் ஸுகத்தையே பார்ப்பவர்கள். தைரியமாக ஒன்றையெடுத்து அரசர்கள்முன்னேசொல்லத் தக்கவர்கள். மலயமான் என்ற ஒரு சிற்றரசன் மக்களைப் பிடித்து அச்சிறுவர்களை யானையாற் கொல்விக்க எண்ணங்கொண்டஓர்சோழராஜன் செய்கை தவறென்று சொல்லி அவ்விஷயம் நடவாமற் காத்த பரம உபகாரியாரெனின் ஓர் தமிழ்ப் புலவரே. இன்னும் இக்காலத்தில் மிகவும் படித்தறிந்து கல்வி கேள்வி யுடைய பெரியோர்களே அமைச்சராக விளங்கி வருவதுபோல, முற்காலத்திலும் வித்வான்களே மந்திரி ஸ்தானத்திலிருந்து ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்துவந்ததாகத் தெரிகின்றது. இவ்வாறு, தமிழ்ப் புலவர்கள் அரசர்களாலும் பொது ஜனங்களாலும் பரிபாலிக்கப்பெற்று அநேகம் நூல்களை யியற்றி யுதவினார்கள்.

சிறிது காலத்துக்கெல்லாம் தமிழ் மடங்கள் உண்டாகித் தமிழ்ப்பாஷையை விருத்திசெய்யத்தொடங்கின. ஆதீனத் தலைவர்களும்சிறந்த கல்வி கேள்வி யுடையவர்களாகவே யிருந்து தமிழ்ப்புலவர்களின் அருமை பெருமைகளை நன்குணர்ந்து அவர்களை அன்போடு நடத்தி வந்தார்கள். ஸமீபகாலத்தில் சீதக்காதியென்ற பெயருள்ள ஓர் மகம்மதிய பிரபு அநேகம் தமிழ்ப்புலவர்களுக்கு விசேஷ வெகுமதி யளித்து வந்தார். அவர் இறந்துபோன பிறகு அவர் பிரிவாற்ருது வருந்திய ஓர் புலவர்,

"மறந்தாகிலுமரைகாசுங்கொடாமடமாந்தர்மண்மேல்
இறந்தாவதென்னவிருந்தாவதென்னவிறந்துவிண் [போய்ச்
சிறந்தநாளுங்காயற்றுரைசீதக்காதிதிரும்பிவந்து
பிறந்தாலொழியப்புலவோர்தமக்குப்பிழைப்பில்லையே"

என்று மன முருகிப் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறு அநேகம் கனதனவான்கள் புலவர்களைப் பரிபாலித்து உலகமுள்ளவரையிற் றமது புகழை நிலைநிறுத்தி யிருக்கிறார்கள். கம்பருக்கு உதவி செய்யாதிருந்தால் சடையப்பவள்ளலின் பெருமையைப் பிற்காலத்தார் எவ்வாறு அறியமுடியும்? இம்மை மறுமைப் பயன்களை யுத்தேசித்தும், கல்வியின் அபிவிருத்தியையும், நூற்பெருக்கையும், பாஷையின் செம்மையையும்,நாட்டின் அறிவுமுதிர்ச்சியையும் உத்தேசித்தும், லோகோபகாரமாக நூல்களியற்றிய புலவர்கள் தமிழ்ப்பாஷையில் எவ்வளவோ பேரிருந்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி யிருக்கவும், இக்காலத்தில் தமிழ்க் கல்வி குறைந்திருக்கிற தென்றும், தமிழை

யொருவரும் படிப்பதில்லை யென்றும் பலர் சொல்வதையும் நாம் கேட்டுவருகிறோம். கிராமங்களிலும் மற்றும் வெளிப்பிரதேசங்களிலும், எண்ணிறந்தபேர் இப்போதும் தமிழை ஒயாமற் படித்துக்கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். தாங்கள் மாத்திரமே படித்தவர்கள் என்று மேல் விழுந்து சொல்லாமற் போனாலும் அவர்களுடைய படிப்பின் பெருமை எங்கே போய் விடும்? அடக்கமும், கல்வியறிவும், பெருந்தன்மையும் ஒரே இடத்தில் நிலை நிற்கும் குணங்களாகும்.

அவ்வாறன்றித் தேசத்தில் தமிழ்க் கல்வி குறைந்திருந்தால், இவ்வளவு புஸ்தகங்கள், பத்திரிகைகள் முதலிய பொருள் நோக்கங் கொண்ட ஊக்கம் முற்றும் பயன் பெறுமற் போகும்; எப்போது அவை பயன் பெறுகின்றனவோ அப்போது அநேகர் தமிழைப் படித்துக்கொண்டுதானிருக்கிறார்கள் என்பது ஒரு சாரார் கொள்கை. இது உண்மையான அபிப்பிராயமே யென்பது யோசித்தால் இனிது விளங்கும். ஆனால், தமிழ்த்தேசம் எவ்வளவோ பெரிதாக இருப்பதற்கு இன்னும் எவ்வளவோ பத்திரிகைகள், புஸ்தகங்கள் முதலிய பயன் பெறக் கூடும் என்பதும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய விஷயம். பொதுஜன பரிபாலனம் உரையாணி போன்றது. ஓர் புஸ்தகமோ, பத்திரிகையோ, எல்லாருக்கும் இனிமை பயப்பதாக இருந்தால் தான் அது விசேஷமாகப் பரவும். ஆயினும் யார் படித்தவர்கள், யார் படியாதவர்கள், எந்தப் புத்தகத்தைப் படிக்கலாம், எதைப் படிக்கக்கூடாது, எது பிழையின்றி யிருக்கிறது, எது பிழை நிரம்பி யிருக்கிறது; என்ற விஷயங்களையும் பொது ஜனங்கள் உய்த்துணர்வார்களானால் தமிழ்ப் பாஷையின் தூய்மை கெடாமலிருக்கும். நல்ல புஸ்தகங்களும் பத்திரிகைகளும் நன்றாக ஆதரிக்கப் பெற்றுப் பொதுஜன நன்மையை விருத்திசெய்யும் இவ்விஷயம்தான் மேல் நாட்டில் மிக்குள்ளது.

ஸமீபகாலத்தில் இந்தியா காரியதரிசியாக விருந்த லார்டு மார்லி துரையவர்கள் அக்கிராஸனம் வகிக்க ஓர் ஸபைகூடியதாகக் கேட்டு ஆனந்த முண்டாகிறது; இங்கிலீஷ் பாஷையில் அனுவசியமாக அன்னிய பாஷைச் சொற்களின் கலப்பில்லாமல் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும்; அந்த நோக்கத்தோடு எழுதப் பெற்ற புஸ்தகங்களை மிகுதியும் பரிபாலிக்க வேண்டும்; தக்க நிர்வாஹிகளாகிற புலவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டும்; நல்ல கிரந்தங்கள் வெளிவரவேண்டும் என்ற சிறந்த நோக்கங்களோடு அந்த மஹாசங்கம் ஆரம்பித்து நடைபெற்று வருகின்றது.

தமிழ்த்தேசத்தில் தமது ஸொந்த திரவியத்தைச் செலவிட்டு, தமிழ்ச் சங்கத்தையும் புஸ்தகசாலையையும் ஸ்தாபித்தும், தமிழ்ப் பரீக்ஷைகளை நடத்தியும், பரீக்ஷையிற்றேறி வருபவர்களுக்குப் பரிசுகொடுத்து ஊக்கமளித்தும், இன்னும் ஆங்காங்குப் பிரஸங்கங்கள்செய்தும், தமிழில் முழு அபிமானங்கொண்டு வேலை செய்து வரும் ஸ்ரீமான் பொ. பாண்டித்துரை சாமித் தேவர் அவர்களின் பெருந்தகைமை இக்காலத்தில் மிக மேன்மையாகப் பாராட்டத் தக்கது.

இதுகாறும் என் சிற்றறிவிற் கெட்டிய வரையில் ஆங்காங்கு ஒவ்வோர் முக்கிய நிகழ்ச்சியை மாத்திரம் எடுத்துக்கொண்டு தமிழ்ப் பாஷையின்பரிபாலனத்தைப்பற்றிச்சிலமுக்கிய அபிப்பிராயங்களை மட்டில் எடுத்துக் கூறினேனேயன்றி, இவ்விஷயத்தைப் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யத்தக்க கல்வி கேள்வியுடைய பெரியோர் இதனை முற்றும் ஆராய்ந்து சொன்னால் இன்னும் எவ்வளவோ விஷயங்கள் தெரியலாம். தமிழ்த் தேசத்தில் இருந்த "காவலர்பல்லோர் பாவலர் பல்லோர், மாசரி தத்தை யாசற விளக்கும்" புறநானூறு போன்ற சொற்சுவை பொருட்சுவைபொலியும் நூல்களை நமக்கு அச்சிற்றந்து உதவி, பழைய தமிழ்ப்புலவர்களின் பெருமையையும், அவர்களை யாதரித்த பிரபுக்களின் பெருந்தகைமையையும் எல்லாரும் உணர்ந்து களிக்கும்படிச் செய்யும் ஐயரவர்களது சிறந்த முயற்சிக்கு ஏற்ற கைம்மாறு ஒன்றுமில்லாமை கண்டு,

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு."

என்ற திருக்குறட் செய்யுளைச் சிந்தித்தவனாக, இவ்வியாஸத்தை இத்துடன் நிறுத்துகின்றேன். ஸி. பி. வெங்கடராமய்யர், எம். ஏ.

பாட்டுப்பாடி மாடு கறந்தல்.—"ஆடிக்கறக்கிற மாட்டை ஆடிக்கறக்கவேண்டும், பாடிக்கறக்கிற மாட்டைப் பாடிக்கறக்கவேண்டும்" என்னும் பழமொழியை அநேகர் கேட்டிருக்கலாம். ஆனாலும் அந்தப் பழமொழியின்படி நம்முடைய நாட்டில் எவரும் செய்வதாய்த் தோன்றவில்லை. இங்கிலாந்தில் வேளாண்மைத் தொழில் செய்யும் ஆடா எப்ஹௌவ்வி என்னும் ஒரு துரை மகள் தான் செல்வமாக வளர்த்து வரும் பசு மாடுகளுக்குத் தகுந்த பாட்டுகள் பாடிப் பால் அதிகமாகக் கறக்கிறாளாம். பாட்டு மனதுக்கு ஒருவிதமான சந்தோஷத்தையும் உற்சாகத்தையும் உண்டாக்குவதினால் மாடுகளுக்கு அதிக சத்துள்ளதும் சுத்தமுமான பால் ஏராளமாய் சுரக்கிறதாம். இப்படிச் செய்து வந்ததினால் அந்தத் துரைமகளுக்குப் பால் வெண்ணெய் வியாபாரங்களில் அதிக லாபம் கிடைக்கிறதாம். இந்த விஷயம் நம்முடைய அனுபோகத்துக்கும் ஒத்ததாயிருக்கிறது. ஏனென்றால், இடி, மின்னல் இன்னும் பலவிதமான சத்தங்களினால் மாடுகள் திடீரென்று பயந்து கொண்டால் பாலே நன்றாய் சுரக்கிறதில்லையென்பது நாம் எல்லாரும் அறிந்த விஷயமே. அப்படியில்லாமல் தப்பித்தவறி பால் கொஞ்சம் சுரந்தபோதிலும் அந்தப்பால் ருசியிலும் ஸத்திலும் குறைந்திருப்பதை அனேகர் கண்டறிந்திருக்கிறார்கள். எப்படி மாடுகள் சத்தங்களினால் ஒருவிதமான வெறுப்பையும் பயத்தையும் அடைந்தால் பாலானது அளவிலும், குணத்திலும், ஸத்திலும் குறைவுபடுகிறதோ அப்படியே அவைகளுக்குப் பிரியமான தொனிகளால், அதாவது, பாட்டுகளால் மாடுகளை உற்சாகப்படுத்தி விட்டால் எல்லாவிதத்திலும் உயர்ந்த பாலை ஏராளமாய்க் கறந்து கொள்ளலாம் என்பது தெளிவாகிறது. மாடுகள் பாட்டுக்களைக் கவனித்து உற்சாகமடைகின்றனவென்பதில் யாதொரு சந்தேகமுமில்லை. ஏனென்றால் மாடு மேய்க்கிற பையன்கள் புல்லாங்குழல் வாசித்தால் மாடுகள் சமீபத்தில் வந்து உற்றுக்கேட்பதை அனேகர் பார்த்திருக்கலாம். சாதாரணமாக மாடுகளெல்லாம் சாந்தமும் அமைதியுமுள்ள பிராணிகள். ஆகையால் கர்ண கடோரமான சத்தங்கள் அவைகளுக்குத் துன்பத்தை உண்டாக்குவதோடு அஜீரணத்தையும் உண்டாக்குவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மாடுகள் சாந்தமாயும் அமைதியாயும் படுத்துக்கொண்டு அசைபோடுவதே அவைகளின் இயற்கையான குணத்தைக் காட்டுகிறது; இந்த விஷயங்களையெல்லாம் நன்றாயறிந்த அந்தத் துரைமகள் ஒவ்வொரு மாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு பாட்டும் பாடிக்கொண்டே பால் கறக்கிறாளாம். இப்படிச் செய்துவந்ததினால் ஒரு மாடு முன் கறந்துகொண்டிருப்பதைவிட இப்பொழுது மூன்று மடங்கு அதிகமாகப் பால் கறக்கிறதாம்.

வியாஸ விதானம்

ESSAY WRITING

I. வர்ணனை வியாஸங்கள்

DESCRIPTIVE ESSAYS

7. ஸந்தர்சன விஷயங்கள்—விடுமுறை யாத்திரை

Subjects involving observation—*A Holiday trip*

குறிப்பு.—முகவுரை—வர்ணனை, நோக்கம்—கண்ட அற்புத விஷயங்கள்—கேட்ட அற்புத விஷயங்கள்—முடிவு, அபிப்ராயங்கள்.

1910ளு-முடிவில் விடப்பட்ட ஸங்கராந்தி விடுமுறைக்காலத்தில் நாங்கள் இரண்டுவித யாத்திரை செய்தோம். அவற்றில் முதல் யாத்திரை ஸ்வாமிதர்சன விஷயமாகவும், மற்றையது காட்சிகளைக் காணும் விஷயமாகவும் ஏற்பட்டது. இவைகளுக்கு ஏற்பவே முன்னது பழைய நாள் யாத்திரையைப் போல வண்டியிலும்; பின்னது இக்காலத்திய நாகரீகத்திற்கேற்ப இருப்புப்பாதை வண்டியிலும் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இவைகள் முறையே நான்கு நாட்களிலும் இரண்டு நாட்களிலும் நடந்தேறின.

ஓர் வியாழக்கிழமையன்று திருநெல்வேலியிலிருந்து பகல் 12-மணிக்கு வண்டி ஏறித் திருச்செந்தூர் நோக்கிப் புறப்பட்டோம். அன்று 3-மணிக்குக் கருங்குளம் என்று ஸுமார் 11-மைல் தூரத்திலுள்ள ஊர் சத்திரத்தில் இறங்கி அருகிலிருந்த தாம்பிரபர்ணி யாற்றில் சிற்றுண்டி உட்கொண்டோம். இவ்வூர் முதல் தான் வண்டிப்பாதை தாம்பிரபர்ணிக்கரை ஓரமாகப் போகத் தொடங்குகிறது. இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போகையில் கருங்குளம் குன்றையும், அதன் மேலுள்ள விஷ்ணு கோயிலையும், அதன்வடபுறத்து அடிவாரத்தில் இருந்த சிவன் கோயிலையும், கீழ்ப்புறமுள்ள கிராமத்தையும் கண்டோம். இருபக்கங்களிலும் வயல்கள் பச்சைபசேல் என்று கண்ணுக்கெட்டியதூரம்

வரையில் தோன்றின. அன்றிரவு 15-வது மைல் ஆற்றைக்கடந்துவடகரையிலுள்ள ஸ்ரீவைகுண்டம் என்ற கிராமத்தில் தங்கினோம். அங்கு வைகுண்ட நாதருக்கு நடந்த ஏகாதசி உற்சவத்தில் அன்று கருடசேர்வை, கஜேந்த்ர மோக்ஷ அவஸரம். அதைக் கண்ணாரக்கண்டு ஸேவித்து விட்டு, வெள்ளிக்கிழமை காலை 4-மணிக்கு வண்டி ஏறி 8-மணி ஸுமாருக்கு அம்மாப் பேட்டை சத்திரம் வந்து சேர்ந்தோம். இது 13-மைல் தூரத்திலிருப்பது. இதன் அருகாமையில் தாம்பிரபர்ணிக் கால்வாய் ஒன்று சத்திரத்தை ஒட்டினாற்போல் வருகிறது. இங்கு வரும் முன்னரே ஸூர்யோதய காலத்தில் பாதை ஓரமாய் இருந்த கால்வாயில் பல் தேய்த்து அனுஷ்டானாதிகள் செய்திருந்தோம். இங்கு வந்ததும் சத்திரத்திலிருந்து காலைச்சிற்றுண்டிவாங்கித்தின்றுவிட்டுஸுமார் $10\frac{1}{2}$-மணிக்குத் திருச்செந்தூர் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கு மத்யாநம் தர்சனம்செய்ய முடியவில்லை. இரவு தர்சனம், அபிஷேக தர்சனம் முதலியவைகள்செய்துகொண்டு, மறுநாட்காலை (சனிக்கிழமை)யில் ஸமுத்ர ஸ்நாநம், தர்சனம் முதலியவைகளைச்செய்துகொண்டோம். அன்று நடுப்பகல் வண்டிஏறி இரவு ஆழ்வார்திருநகரி,(திருச்செந்தூரிலிருந்து 16-மைல் தூரத்தில் இருக்கும் திவ்யதேசம்) வந்தோம். இங்கு வருமுன் திருச்செந்தூரிலிருந்து10-மைல்தூரத்திலிருந்த ஆனைப்பிள்ளை சத்திரத்தில் சிற்றுண்டி கொண்டிருந்தோம். இரவில் ஆற்றுக்கு வடகரையிலிருக்கும் ஏகாந்தீச்வரர் தென்கரையிலிருக்கும் ஆதிநாராயண ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் தவம் செய்தருளிய புளியமரம் முதலியவைகளையும், நம்மாழ்வார் ஏகாதசி உத்ஸவத்தில் கண்ணன் திருக்கோலம் கொண்டிருக்கும்திவ்ய ஸேவையையும் ஆழ்வார்திருநகரியில் கண்டு களித்தோம். மறுநாள் நம்மாழ்வார் மூல ஸ்தானம் திருப்பள்ளியெழுச்சி விமர்சையைத் தரிசித்து விட்டு நடுப்பகல் வண்டியேறி மாலை 6-30 மணிக்குத் திருநெல்வேலி வந்து சேர்ந்தோம். போகும் வழியில் கண்ட ஆறு, மலை, குன்று பொத்தை, பாம்பு, வயல்கள், சத்திரங்கள், பாதைகள் இவைகளின் அமைப்பு முதலியன மனதைக் கவரும் தன்மையவாக இருந்தன.

திங்கட்கிழமை நடுப்பகல் புகைவண்டியேறித் திருநெல்வேலியிலிருந்து கொல்லம் நோக்கிக் காட்சி காணப் புறப்பட்டோம். இப்பாகத்தில் இருப்புப்பாதை அதிக வளைவாக அநேக இடங்களில் காணப்படுகின்றது. திருநெல்வேலிக்கப்பால் 15-மைல் தூரத்திலிருந்து செங்கோட்டை வரையில் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைகளிலிருந்து ஸுமார் 3-அல்லது நான்குமைல் தூரத்திலேயே இருப்புப்பாதை போகிறது. முக்யஊர்கள் வழியாகப் போவதற்காக அடிக்கடி வளைந்தும் போகின்றது. இங்கு மலைக்காட்சி மிகநேர்த்தியாக இருக்கும். அம்பாஸமுத்திரத்திற்கு அருகாமையிலும் சேர்மாதேவிக்கு அருகாமையிலும் இப்பாதை தாம்பிரபர்ணியைக்கடக்கின்றது. தாம்பிரபர்ணியில் உள்ள பாபநாசம், பாணதீர்த்தம் முதலிய அருவிகள் கீழ் ஆம்பூருக்கு அருகாமையில் மேகச்சிதைவுபோல காணப்படுகின்றன. திருக்குற்றாலம் அருவிகள் செங்கோட்டைக்கு முன்னால் 492/14 தந்திக் கம்பிமுதல் 492/20 வரையில் நன்றாகத் தெரியும். செங்கோட்டையி லிருந்துதான் மலைப் பாகம் தொடங்குகிறது. இதுமுதல் 31-மைல் தூரத்திலுள்ள புனலூர் வரையில் இருப்புப் பாதை வளைந்துவளைந்து மலைகளின் இடையில் போகின்றது. செங்கோட்டை முதல் 9-மைல் தூரத்திலுள்ள ஆரியங்காவு வரையில் இருப்புப்பாதையில் ஸுமார் 21 வளைவும், 20 மலைப்பிளவுகளும், 990-கஜம் நீளமுள்ள ஓர் துரப்பும் இருக்கின்றன. (இது 503-1-

லிருந்து 502-6 வரையில் உள்ள இடையில் காணப்படும்). ஆரியங்காவில் பள்ளத்தாக்குள் ஓர் சாஸ்தா கோயிலிருக்கிறது. இங்கிருந்து இரண்டு புறமும் மலைதான். இங்குவர இருப்புப்பாதை $4\frac{1}{2}$ மைல் வடக்கேபோய் பின்னர் $4\frac{1}{2}$ மைல் தெற்கே வந்திருக்கிறது. செங்கோட்டையிலிருந்து ஆரியங்காவு ஸுமார் $4\frac{1}{2}$ மைல் மேற்கேதான் இருக்கும். இதுமுதல் புனலூர்வரையில் இருப்புப்பாதைபள்ளத்தாக்கின் வழியே போகிறது. இருபக்கமும் உள்ள காட்சியின் கம்பீர்யம் பார்த்தால்தான் தெரியவரும். மனிதர் அணுகமுடியாதது போலக் காணப்படும், மரம் அடர்ந்த காடுகளால் மூடப்பட்ட மலைகளும் அதன் கீழே வெகு ஆழமான மரமடர்ந்த ஆனைக்காடு என்ற பள்ளத்தாக்கும், அதன் இடையே நம்முன்னோரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வண்டிப் பாதையும் புகைவண்டியின் இடப்புறம் காணப்படும். வலப்புறம் செங்குத்தான பாறைகளும் சிற்சில ஸமயங்களில் உயர்ந்த மலைச்சிகரங்களும் காணப்படும். இம்மாதிரியான காட்சிகளை ஸுமார் இரண்டுமணிநேரம் பார்க்கும்படி இங்குதான் நேரிடும். இதைக்கண்டதும் பகவத் ஸ்ருஷ்டியின் பெருமையும், அதை நன்றாக உபயோகப் படுத்தும்படி அவர் நமக்கு அருளி இருக்கும் அறிவின் சிறப்பும் எவருக்குத்தான் தோற்றமற் போகும்! ஆரியங்காவிலிருந்து 8 மைல் தூரமுள்ள தேன்மலை என்ற ஊர் போவதற்குள் இருப்புப்பாதையில் 58 வளைவும், 39 மலைப்பிளவும், அடுத்து அடுத்து இரண்டு சிறு தூரப்பும் இருக்கின்றன. (510/1, 510/3) இங்குதான் தெற்கே போகும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளை விட்டுப் பாதை மேற்கே போய்விடுகின்றது. தென்மலையிலிருந்து 8-மைல் தூரமுள்ள இடமன் என்ற அடுத்த ஊர் போவதற்குள் இருப்புப்பாதையில் 60-வளைவும், 31 பிளவும், இரண்டு தூரப்பும் இருக்கின்றன. இதில் முதல் தூரப்பு $\frac{1}{4}$ மைல் நீளமுள்ளது. இடமனிலிருந்து போகும் பொழுது வரவர பள்ளத்தாக்கு அகன்றும், மலை உயரம் குறைந்தும் வருகின்றது. 6 மைல் தூரத்திலுள்ள புனலூர் போவதற்குள் பாதையில் 22 வளைவும், 19 பிளவும் காணப்படுகின்றன. கொல்லம் போகும்வரையில் பாதை மலையாளக்குன்றுகளால் தடுக்கப்பட்டு வளைந்தே போகின்றது. இரவு 8 மணி கொல்லம் சென்று மறுபடி செவ்வாய்க்கிழமை காலை அங்கிருந்து புறப்பட்டு முற்கூறிய காட்சிகளை மறுபடியும் பார்த்துக்கொண்டு அன்று மாலை ஊர் வந்து சேர்ந்தோம்.

இந்த யாத்திரையில் சிற்சில அற்புத விஷயங்கள் கேள்விப்பட்டோம். ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் மண்மதிலாலாகிய கோட்டை ஒன்று காணப்பட்டது. அதன் வரலாற்றை விசாரித்ததில் அதனுள் ஒரு வேளாள ஜாதியார் இருக்கிறார்கள் என்றும், அவர்களுக்கு அதனால் கோட்டை வேளாளர்கள் என்னும் பெயர் வந்தது என்றும், அவர்கள் பெண்பிள்ளைகள் கோட்டையை விட்டு வெளியே வரக்கூடாதென்றும், உள்ளே தாய்தந்தையர் கணவன் என்னும் இவர்கள் முகங்கள் தவிர வேறு எவர்கள் முகங்களையும் அவர்கள் பார்க்கக்கூடாதென்றும், பெண்கள் இறந்தால் பிணத்தைப் பைகளில் கட்டி உள்ளிருந்து பெண்கள் வெளியே தள்ளிவிட ஆண்பிள்ளைகள் கோட்டைக்கு வெளியே கொண்டுபோய் தகனம் செய்வார்கள் என்றும், ஊரிலுள்ள பெண்பிள்ளைகள் கோட்டையுள் போகலாமே ஒழிய ஒரு வயதுக்கு மேற்பட்ட ஆண் குழந்தைகள் கூட போகக்கூடாதென்றும், கோட்டையுள் உள்ள ஸொத்துக்கள் பெண்கள் மூலமாக மருமக்கத்தாயம் போலப்போவன என்றும், இச்சாதியார் ஆதியில் இராமநாதபுரம் ராஜாவுக்கு ஊழியக்காரர்களாகவிருந்து,

பின்னர் அவரிடம் இருக்க மன மில்லாது தெற்கே புறப்பட்டு ஸ்ரீ வைகுண்டம் வந்து குடி ஏறினவர்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டோம். அவ்வூர் புருஷர்கள் இக்கோட்டையுள் எவ்வாறிருக்கின்றது என்று தமது மாடிகள் மீதிருந்தும், தமது ஸ்திரீகள் சொல்லுங் கதைகளிலிருந்தும் தெரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர். இங்காட்டில் ஒளி மறைவாய்த் திரிபவர்களை 'என்னடா கோட்டை வெள்ளாட்டிச்சிமாதிரி திரிகிறாய்' என்று கேட்பது வழக்கமாம். நாகரீகம் நிறைந்த இக்காலத்தில் புருஷர்கள் படிக்காமலும் ஸ்திரீகள் அடைபட்டும் கிடப்பது மிகப்பரிதாபப் படக்கூடிய நிலையே. திருச்செந்தூருக்கு ஸ்ரீ ஜயந்திபுரம் என்று பெயராம். இங்கு ஸுப்ரஹ்மண்யர் சூரபத்மாவை ஸம்ஹாரஞ் செய்து முடித்ததால் இதற்கு இப்பெயர் வந்ததாம். இந்தப் பிரதேசத்தில் கொஞ்சகாலமாக ஓர் நம்பூரி தனது சிறப்பால் கிறிஸ்தவர்களாகப்போன பெரிய சாணார்களை ஹிந்து மதத்திற்கு திருப்பி ஸுமார் 300 பெயர்களை நல்லவழிக்குக் கொண்டு வந்தாராம். அப்பொழுது உண்டான பாதிரிச் சச்சரவில் இவர் ஏதோ ஓர்விதமாக நடக்கும்படி நேரிட சண்டை பலப்படும் போல இருந்ததாம். இவர் மேல் பேசி தமது பாதிரித் தொழிலை நடத்த முடியாமல் போய் விட்டதாம். இம்மாதிரி கீழ்ஜாதியாரை, அவரது கடமைகளை நன்கு உணரும் வண்ணம் செய்து நமது மதத்திற்குத் திருப்பும் பிரயத்தனங்கள் செய்யவேண்டும். அப்பொழுது அந்த வழியில் இந்த நம்பூரி செய்த செயல்கள் நமக்கு மிகுந்த தைர்யத்தைத் தரும் என்பதற்கு என்ன ஸந்தேஹம்?

யாம் செய்த இரண்டுவித யாத்ரைகளையும் உற்று நோக்கில் விடுமுறை யாத்திரைக்கு, முன்னவர்கள் செய்ததுபோல வண்டிப்பாதை யாத்திரையே சிறந்தது என்று தோற்றுகிறது. இதில்ஊர்களையும் வழிகளையும் பார்ப்பதுபோல இருப்புப்பாதை யாத்திரையில் பார்க்க முடியாது. மலைக்குள் செங்கோட்டை முதல் புனலூர் வரையில் போகும்பொழுது திருச்செந்தூருக்குப் போனதுபோல வண்டியில், நமது முன்னோர் செய்திருக்கும் வழியே, மலைக்குள் போயிருந்தால் எவ்வளவு நலமாக இருக்கும் என்று எனக்கு அடிக்கடி தோன்றிற்று. அங்கிருந்த காட்சிகள் அவ்வளவு அற்புதமாக இருந்தன. அவஸர வேலைகளுக்கு இருப்புப்பாதை மிக உபயோகம் உடையதே ஒழிய விடுமுறைப் பிரயாணத்திற்கு அது அவ்வளவு தகுந்ததல்ல.

[இதேமாதிரி விவரிக்கக்கூடிய
வியாஸ விஷயங்கள்.]

1. விடுமுறை கழிக்கும் விதம். 2. வண்டிப் பிரயாணம்.
3. இருப்புப்பாதை யாத்ரை. 4. நிலாச் சாப்பாடு.
5. இருப்புப்பாதையில் தங்கும் இடம்.
6. மாலை உலா. 7. மழைக்காலம்.
8. கடற்கரை.
9. ஸூர்யாஸ்தமனம் அல்லது உதயம். [முதலியன.
10. பார்த்த காட்சிகள்:—துறைமுகம், காட்சிக்கூடம்

பொதுக் குறிப்புகள்

(இங்குக் காட்டப்பட்டிருக்கும் குறிப்புகள் எல்லாம் சிற்சில வியாஸ விஷயங்களில் எடுத்து விஸ்தரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்.)

1. முகவுரை 4. கேட்ட விஷயங்கள்
2. வர்ணனை, நோக்கம் 5. முடிவு—அபிப்பிராய
3. பார்த்த விஷயங்கள் [ங்கள் முதலியன.

முன் பகுதி 215-ம் பக்கம் காவிரி என்ற வியாஸத்தின் பின் அமைத்திருக்க வேண்டிய விஷயம்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய
வியாஸ விஷயங்கள்

1. தாம்பிரபர்ணி 6. திருப்பதி
2. கங்கை 7. மலைப்பிராஞ்சியங்கள்
3. திரிசிரபுரம்; ஸ்ரீரங்கம் 8. கடல்
4. ஹிமாலயம் 9. அருவிகள்
5. திருவண்ணாமலை 10. காடுகள்.

பொதுக்குறிப்புகள்

(இக்குறிப்புகளுள் சிற்சில எல்லா வியாசங்களிலும் விஸ்தரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்).

1. பொதுவிஷயங்கள் 4. சிறப்பு
2. அமைப்பு 5. கதைகள்
3. உபயோகங்கள்

ப்ளாரென்ஸ் நைடிங்கேல்—பரோபகாரமே மதமாகக்கொண்ட சீமாட்டி.

FLORENCE NIGHTINGALE—The Greatest active Benefactress

பிறப்பும் வளர்ப்பும்.

1820-ம் வருஷம் மேமீ 20௳ ப்ளாரென்ஸ் நைடிங்கேல் என்னும் ஐரோப்பிய சீமாட்டி இத்தாலியாவில் அழகாபுரி என்று பொருள் படும் ப்ளாரென்ஸ் நகரத்தில் பிறந்தனர்.

இவர் பெற்றோர் ஐசுவர்யவந்தர். தங்கள் ஸ்வதேசமான இங்க்லாந்துவிட்டு ப்ளாரென்ஸ் நகரத்தில் வஸித்து வந்தவர். இவர்கள் தங்கள் குழந்தைக்குப் பிறந்த இடம்பற்றி ப்ளாரென்ஸ் பெயரிட்டு அருமையாய்ச் சீராட்டிப் பாராட்டி வளர்த்து வந்தனர். இவர்கள் தங்கள் குழந்தைக்கு, மிகுந்த புத்திமதிகளையும் தக்க நீதிகளையும் அடிக்கடிபுகட்டி அவைகளுக்குத் தக்கவாறு நடக்கவும் கற்பித்தனர். இம்மாது சிறுமியாயிருக்கும் பொழுதே கஷ்டப் படுபவர்களைக் கண்டால் ஸஹியார். பிறர் படும் வருத்தத்தைத் தன்னாலியன்ற மட்டும் ஆறுதல் செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கம் இந்த அம்மாளுடைய மனது முழுமையும் கவர்ந்து ஆயுள் முடியுமளவும் தங்கி நின்றது. இருபத்திரண்டாவது வயதில் கேய்ஸர் வோர்த்திலுள்ள (Kaiser Worth) கன்னிகா மடஞ் சென்று நோயாளிகளைக் கவனிக்கும் தாய்த்தொழில் வேலை பயின்றார். பிறகு பாரிஸ் மாநகரத்தில் நோய்த் (Sick nursing) தாய்த் தொழில் விஷயமான பலவற்றையும் வயித்திய சாலைகளைப் பாமரித்துச் செவ்வனே நடத்தி வரும் முறைகளையும் நன்றாகக் கற்றறிந்தார். இவர் இங்கிலாந்துசென்று லண்டனிலுள்ள ஹார்லித் தெரு வயித்தியசாலையைச் சீர்திருத்தி நன்றாய் நடத்திவந்தார்.

க்ரிமியா யுத்தத்தில் அவர் செய்கை.

க்ரிமியா யுத்தத்தில் காயப்பட்டும், ஸஹிக்க முடியாத மாரிகாலக் குளிரினாலும் ஆஹாரம் வகையராக்கள் ஸரியாக இல்லாமையினாலுமுண்டான நோய்களினால் பெருங் கஷ்டங்கள் படும், ராணுவ வீரர்களைக் கவனித்துப் பராமரிக்கும் பொருட்டு இம்மாது அநேகம் நோய்த் தாய்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, தங்களுடைய ஸௌகர்யா ஸௌகர்யங்களைக் கொஞ்சமும் பாராமல், க்ரிமியா சென்றார். யுத்தம் நடக்குமிடத்தில் இவர்கள், தங்கள் ஸ்வயநய ஸுகங்களைக் கொஞ்சமேனும் பாராட்டாமல்நோயாளிகளைக் கவனித்து அவர்களுக்குச் செய்த உபஹாரம் இவ்வளவவ்வளவென்று சொல்லிமுடியாது. இச்செய்கையினால் ப்ளாரென்ஸ் நைடிங்கேலுக்கும் அவளுடன் சேர்ந்து பாடுபட்டவர்களுக்கும் ப்ரபஞ்சமெங்கும் புகழ்ச்சியும் க்யாதியும் ஏற்பட்டது.

அம்மாதின் பிற்பட்ட பெருங்கார்யங்கள்.

இங்க்லாந்துக்குத் திரும்பி வந்ததன்பேரில் 1856-ம் வருஷத்தில் லண்டன் மாநகரத்தில் பரோபகாரார்த்தமாக நோய்த்தாய் வேலைக்கு மாதர்களைப் பயிற்றுவிக்கும் பொருட்டு ஒரு பெரிய கலாசாலையை இவர் ஸ்தாபித்தார். இதனால் அம்மஹா நகர ஆஸ்பத்திரிகளிலுள்ள நோயாளிகளுக்குண்டான அநுகூலம் மிகவும் அதிகம். இம்மாது சிரோமணி நோய்த்தாய்த் தொழிலைப்பற்றி ஒருப்ரபந்தமும் ஆஸ்பத்திரியைக் கவனித்துப் பராமரிக்கும் முறையைபபற்றி ஒரு க்ரந்தமும் எழுதியிருக்கிறார். மேலும் இவர் ப்ரேரேபணையின் மூலமாய் ஆஸ்பத்திரிச் சீர்திருத்தமும் ஏற்பட்டது.

இம்மாதின் பெருந் தன்மையும் தயாள குணமும்.

சாகுமளவும் இம்மங்கையர் திலகம் விவாஹமின்றியே காலங் கழித்து, தன் மனம் முழுமையும் தான் ப்ரீதியுடன் கவனித்து வந்த பரோபகாரத் தொழிலிலேயே சென்று நின்றமை பற்றியே

தான் பழுத்த பழமாகத் தொண்ணூற்றிரண்டு ஆண்டு அளவும் பூர்ண ஆயுளோடிருந்து 1910ஹு ஆகஸ்டுமீ 13உ தேகவ்யோஹமாயினர். இவரது அந்தியக்ரியை அவர்மனோநோக்கப்படி ஆடம்பரமொன்றுமில்லாமல்நடந்தது. அக்காலத்தில் க்ரிமியா யுத்தத்தில்போர்புரிந்தவர்களில் அப்பொழுது உயிர்த்திருந்த வீரர்களும் எண்ணிறந்த நோய்த்தாய்களும் சென்று மரியாதை செய்தனர். நமது சக்ரவர்த்தினி மேரியும், இன்னும் அநேகசீமாட்டிகளும் வழக்கம் போன்ற அருமையான உபசாரங்களைக் காட்டினர். இதில் நமது மாட்சிமை தங்கிய மேரி மஹாராணியார் அவர் கல்லறை மீது புஷ்பச்செண்டில், நைடிங்கேலின் க்யாதிக்கும் புகழுக்கும் அறிகுறியாய், பரோபகாரமே (The Greatest active Benefactress of the suffering humanity) மதமாகக் கொண்ட சீமாட்டி என்னும் தமிழ்ப்பொருள்படும் ஆங்கில வாக்யமெழுதி யனுப்பினர் என்பதினாலேயே,இம்மாதர்திலகத்தை இங்கிலீஷ்ராஜாங்கத்தார்எவ்வளவோ மதிப்பில் வைத்திருந்தனர் என்பது தெளிவாய்த் தெரிகின்றது. அசேதனமான நாய்க்கு நேரிட்ட கஷ்டத்தை யுணர்ந்து சிகித்ஸைசெய்துகாப்பாற்றின இம்மாது மிகுதியும் புகழ்தற்குரியவளேயாம்.

முடிவுரை.

இப்பெருமாட்டியின் மனது அவர் காலம் முழுமையும் நோயால் வருந்தும் பிறருக்கு நோய்தீர்த்து ஸௌகம் தருவதிலேயே, சென்றது பற்றியே என்றுமழியாப் பெருங்கீர்த்தி பெற்றனர். கைம்மாறு கருதாமல் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்றளவும் பரோபகாரம் செய்து வருவதற்கு இகத்திலும் பரத்திலும் ஈடொன்றுமில்லையென்னும் உண்மையை இச்சரிதையிலிருந்து நாமறிகிறோம்.

வீ. சுப்ரமண்ய ஐயர்.

தமிழ்மொழி

TAMIL LITERATURE

தமிழின் பாகுபாடு.—தமிழ் மொழி, இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத் தமிழ் என்னும் மூன்று பிரிவினை யுடையதாய் தொன்று தொட்டு வழங்கிவரும் பான்மை யுடையது. இயற்றமிழென்பது தமிழர் யாவர் மாட்டும் பொதுமையின் உலகவழக்கு, செய்யுள்வழக்கு என்னும் இருவகை வழக்கினும் இயங்குகின்ற வசனமும்செய்யுளுமாகும் நூல்களின்தொகுதியாம். இதனுள் இலக்கியங்களும் இலக்கணங்களும் அடங்கும். சங்கச்செய்யுள்களும், உரைகளும், புராணம் முதலிய ஏனை நூல்களும் இயற்றமிழேயாம். இயற்றமிழ் ஏனைய இசைத்தமிழ் நாடகத்தமிழ் ஆகிய இரண்டற்கும் முன்னர்த் தோன்றினமைபற்றி முதற்கண் வைக்கப்பட்டதாகும். ஏனைய இரண்டும் இயற்றமிழின்றி இயங்கும் வன்மை யுடையனவல்ல.

இசைத்தமிழென்பது பண்ணொடு கலந்து தாளத்துடன் கூடி இயங்கும் தமிழ்ப்பாட்டுக்களானியன்ற இலக்கியங்களும் அவற்றின் இலக்கணங்களுமாகும் நூலின்தொகுதிகளாம். குழல், யாழ், முழவு முதலிய இசைக்கருவிகளின் பெயர்களும் செவ்வழி, குறிஞ்சி, வியாழக்குறிஞ்சி முதலிய பண்ணின் பெயர்களும், இசைத்தமிழ் தமிழர்கட்கு அநாதியாய் உண்டென்பதை உணர்த்தும்.

நாடகத்தமிழென்பது நூலாராய்தற்கு அவகாசமில்லாத பணியாளர்களும், படிக்கத்தெரியாதவர்களும் உற்றுநோக்கி நல்லுணர்வை யடையுமாறு வகுக்கப்பட்டது. இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் சேர்ந்த வழியே நாடகத்தமிழ் பிறந்ததெனினும் முன்னைய இரண்டும் கேள்வியின்பம் மட்டுமே பயப்பனவாய் நின்றன. நாடகத்தமிழோ கேள்வியின்பத்தோடு காட்சியின்பமும் பயக்கின்றது. நாடகம் என்னும்

சொல் வடமொழியாதலை நோக்கித் தமிழர்கள் ஆரியரோடு கலந்த பின்னரே நாடகத்தமிழ் உண்டாயிருத்தல் வேண்டுமென்பது சிலர் கொள்கை. அக்கொள்கை தவறுடைத்தென்பதைப் பண்டைக்காலந்தொட்டுத் தமிழர்க்குரிய கூத்தின் விகற்பங்களை விரித்துக் கூறும் சிலப்பதிகாரம் அரங்கேற்றுகாதையே வலியுறுத்தும்.

தமிழ் மொழியின் நெடுங்கணக்கு.—தமிழ் மொழியின் நெடுங்கணக்கு மிகவும் அழகுபெற அமைந்துளது. ஏனைய பாஷையிலுள்ள எழுத்துக்களைப் போலல்லாமல் வலம்படச் சுழித்தெழுதும் மாண்பு இத்தமிழ் மொழியொன்றற்கே உரிமையானது. ஒரே எழுத்துக்குப் பல ஒலியில்லை. ஒரொலிக்குப் பலவெழுத்து வேண்டா. கூட்டெழுத்துக்கள் கிடையா. "மயங்கா மரபின் எழுத்துமுறை காட்டி" என்னும் தொல்காப்பியச் சிறப்புப்பாயிரச் சூத்திரமும் இதனை வலியுறுத்தும். எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு முதலில் வாரா. மொழிக்கு இறுதியில் எல்லாஎழுத்துக்களும் வாரா. எல்லா எழுத்துக்களும் மொழிக்கு இடையில் மயங்கா.

தமிழிலக்கம்—தமிழ்ப்பாஷையே அநேக பாஷைகட்கு இலக்கங் கொடுத்ததென்பது சிலர் கொள்கை. தமிழ்நாடும் அதன் மொழியும் அநேகம் நூற்றாண்டுகட்கு முன்னரே சிறப்பு வாய்ந்திருந்தமையின் எந்நாட்டினரும் தந்நாட்டிற்கு வேண்டும் பொருள்களை எல்லாம் தென்னாட்டினின்றும் கொள்வாராயினர். வாணிகத்தின் பொருட்டும் இராஜசேவையின் பொருட்டும் யவனர் (Greeks) முதலிய தூர தேசவாசிகள் வந்து தென்னாட்டிற் குடிகொண்டனர். இதனை

> "பயனற வறியா யவன ரிருக்கையும்
> கலந்தரு திருவிற் புலம்பெயர் மாக்கள்
> கலந்திருந் துறையும் இலங்குநீர் வைப்பும்"

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரக் கூற்றான் பெறுதும். வாணிகம் காரணமாக வந்து குடிகொண்ட யவனர் தாம் கொள்ளவேண்டிய பண்டங்களை எல்லாம் நாளடைவில் சேர்த்துப் பொதிசெய்து அப்பொதிகளின்மீது தம் பெயரையும் எண்ணையும் இடுவித்துப் பண்டசாலைகளிலே அடுக்கிட்டுப் பின்னர் மரக்கலங்கள் மீளும்போது அவற்றிடை ஏற்றிக்கொண்டு செல்லும் வழக்கம் பூண்டிருந்தனர். இவ்வுண்மையை

> வம்ப மாக்கடம் பெயர்பொறித்த
> கண்ணெழுத்துப் படுத்த எண்ணும் பலபொதி
> கடைமுக வாயிலிற் கருந்தாழ்க் காவலும்

என்னும் சிலப்பதிகாரச் செய்யுள் வலியுறுத்தா நிற்கும். வாணிகம் முதலிய பலமுயற்சித்துறைகளில் தமிழர் வல்லுநராய் இருந்தமையின் யவனர் முதலியோர் வந்து வியாபாரஞ் செய்யலாயினர். தமிழர் யவனரோடும் பிறரோடும் வியாபாரம்முதலியசெய்து பொருளீட்டிவாழ அவர்க்கு எண்ணுக்குறி, அளவுக்குறி, நிறைக்குறி, முதலியன இன்றியமையாதனவாயின. நமது கைவிரல்களே எண்ணுக்குறிக்கு மூலாதாரம். ஒன்றன்குறி ஒருவிரல், இரண்டன் குறி இருவிரல்,மூன்றன்குறி மூவிரல் ஏனையவும் இவ்வாறேயாம்.வாணிபஞ் செய்வதற்குமுக்கியமாகிய இலக்கம் முதலியவற்றின் பெயர்களை யவனரும் பிறரும் தத்தம் தேயங்கட்குக் கொண்டு சென்றனர். இலக்கக் குறிகளின் பெயர்களெல்லாம் தமிழ் மொழியே. இதுவே தமிழர்கள் அநாதியாய் இலக்கக் குறியையுடையராயிருந்தனர் என்பதற்குப் போதிய சான்றாம். தமிழ் மொழியில் கீழ்வாய் இலக்கமும் உண்டு. அவற்றின் பெயர்களாய காணி, கால், அரை, முக்கால் என்னும் மொழிகளெல்லாம் தமிழ்மொழியே. தொண்ணூற்றொன்பதினாயிரத்துத் தொள்ளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றொன்பது வரையில் எண்ணப்பட்ட எண்களின் பெயரெல்லாம் தமிழ்ப்பெயரே. இவ்வெண்கள் பண்டைத்தமிழ்ச் செய்யுட்களின் கண்ணும் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதை "எட்டு

மிரண்டும் இனிதறிகின்றிலர்'' என்னும் திருமந்திரச் செய்யுளடி விளக்கும். தமிழ் இலக்கமொழியின் மரூஉவே தெலுங்கு மொழியின் இலக்கம் என்பது சிறிது உய்த்து நோக்குவோர்க்குப் புலப்படாமற் போகாது. ஒன்று என்பதை "ஒகடி" என்றும், இரண்டு என்பதை "ரெண்டு" என்றும் மூன்று என்பதை "மூடு" என்றும் வழங்குவதே போதிய சான்றும். ஆழாக்கு, உழக்கு, நாழி, குறுணி, பதக்கு, தூணி, கலன் என்னும் முகத்தலளவையும்; சாண், அடி, முழம் என்னும் நீட்டலளவையும்; பலம், வீசை, மணங்கு என்னும் எடுத்தலளவையும் தனித்தமிழே.

தமிழிலக்கணம்.—தமிழ்ப் பாஷை அநேக காலங்கட்குமுன் இவ்விந்தியநாடு முழுவதும் பரவியிருந்ததெனினும் அதற்கு முதன் முதல் இலக்கணம் வகுத்தார் அகத்தியனாரே. அகத்தியனார்க்கு முன்னரே சில இலக்கண நூல்கள் பரவியிருந்தனவென்றும் அவை யாது காரணம்பற்றியோ இறந்தொழிந்தனவென்றும் சிலர் கூறுவர். அகத்தியனார் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழிற்கும் இலக்கணம் வகுத்தார். அந்நூலின் சிற்சிலசூத்திரங்களே ஆங்காங்குக் காணக்கிடைக்கின்றனவேயன்றி முழுவதும் காண்பதரிதாகிவிட்டது. அகத்தியனார் முதன் மாணாக்கராகிய திரணதூமாக்கினியென்னும் இயற்பெயரையுடைய தொல்காப்பியனார் இயற்றிய இலக்கணமே நின்று நிலவுகின்றது. அவ்விலக்கண நூல் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களை யுடையது எனினும் ஐவகை இலக்கணங்களின் எஞ்சியவாய யாப்பையும் அணியையும் செய்யுளியலினும் உவமவியலினும் அகப்படுத்திக் கூறினார். இதற்குப்பின் தோன்றிய இலக்கண நூல்கள் மிகப் பல: அவைகளில் பல எழுத்தையும் சொல்லையும் கூறுகின்றன. சில பொருளையே கூறின, சில யாப்பொன்றையே கூறின, சில அணியொன்றையே விளக்கின. தமிழிற்கென இலக்கண நூல் வேறில்லை எனவும் அது வடமொழி இலக்கணத்தைப் பின்பற்றியதெனவும் சிலர் கூறுகிற்பர். அற்றன்று. "தமிழ்மொழிப் புணர்ச்சிக்கட் படுஞ் செய்கைகளும், குறியீடுகளும், வினைத்தொகை முதலிய சில சொல்லிலக்கணங்களும், உயர்திணை அஃறிணை முதலிய சொற்பாகுபாடுகளும், அகம்புறம் என்னும்பொருட்பாகுபாடுகளும், குறிஞ்சி, வெட்சி, முதலிய திணைப்பாகு பாடுகளும் அவற்றின் பகுதிகளும், வெண்பா முதலிய செய்யுளிலக்கணங்களும், இன்னோரன்ன பிறவும் வடமொழியிற் பெறப்படா'' என்று வடமொழி தென்மொழியாகிய இருமொழிக்கடலையும் நிலை கண்டுணர்ந்த ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகளின் அருள்வாக்கே தமிழ் இலக்கணத்தின் பெருமையை நன்கு விளக்கும். தமிழ் இலக்கணம் கூறுவான் போந்த நன்னூலாசிரியராம் பவணந்தி முனிவரும் பதவியலினும் மெய்யீற்றுப் புணரியலினும் வட சொல்லாக்கமும் வட சொற் சந்தியும் அழகுபெற விதந்தது ஏனையவெல்லாம் தமிழ் மொழிக்கே உரியன என்பதை வலியுறுத்தும். பொருளதிகாரத்திற் கூறிய அகப்பொருளும் புறப்பொருளும் அதன் துறைகளும் தமிழிற்குரிய சிறப்பு விஷயங்களாம். இவற்றினின்றும் ஆதியிலிருந்த தமிழர்களது ஒழுக்கநிலை இத்தன்மைத்தென்பது நன்கு புலப்படும்.

தமிழ் என்பதன் சொற்பொருள். — தமிழ் என்னுஞ் சொற்கு யாது பொருள்? திராவிடம் என்னுஞ் சொல் திரமிளம் என்றாய்த் திரமிளம் என்பது தமிழ் எனத் திரிந்தது என்பர் ஒரு சாரார். தன் பெயரே பிறபாஷையின் பெயராக்கொண்டிருக்கும் பாஷை எவ்வாறு தனித்தியங்கும் ஆற்றலுடையது என்றும் ஆசங்கை நிகழுமாகலானும் மேற்கூறிப் போந்தவைக

ளால் தமிழ் மொழி பிறபாஷைகளின் உதவி யின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்ற லுடைமை பெறப்படுதலானும் அது பொருளென்பது யாண்டைய தென்க. ஒரு சாரார் தமிழ் என்னுஞ் சொல் (இகழ், உமிழ், கமழ், எனழகரப் பேறு பெற்ற சொற்கள்போல்) தனிமைப் பொருள் குறித்திடும் தமியென்னும் வினையடியாற் பிறந்து வினை முதற் பொருளுணர்த்திய் விகுதி குன்றி ழகரம் விரிந்து தனக்கிணையில்லா மொழி என்னும் பொருள் பயக்கும் என்று கூறி முடிப்பர். இதுவும் அத்துணைச் சிறப்பாதல் கண்டிலம். தமிழு என்னுஞ் சொல் தமிழ் என உகரம் புணர்ந்து கெட்டு நின்றதோர் மொழியாம். இம்மொழி தன் பெயரானே தனக்குரிய முதலெழுத்துக்கள் இன்னவென்பதைக் குறிப்பான் உய்த்துணர நின்ற அருமை பெரிதும் பாராட்டற்பாலது. என்னை? தகர மகர ழகரங்கள் அகர இகர உகரங்களோடு இயைத்தமிழு என்னுஞ்சொற் பிறந்தமையான் மெய்யெழுத்துக்கள்மூவகைத் தென்பதும், சிறப்பு நோக்கித் தகரம் முன்னரும் அதற்கினமொத்த மகரம் அதற்குப் பின்னரும், ழகரம் அவ்விரண்டிற்குப் பின்னரும் நிற்றலின் அவை வல்லினம், மெல்லினம், இடையினம் என்னும் மூன்று பிரிவினையுடைய தென்பதூஉம் இம்மூன்று மெய்யெழுத்துக்களும் உயிரோடியைந்து நிற்றலின் மெய்கள் தனித்தியங்கும் ஆற்ற லுடையனவல்லவென்பதூஉம் பெற்றும். இனி உயிரெழுத்துக்களில் குற்றெழுத்தின் விகாரமே நெட்டெழுத்தாகலானும், குற்றெழுத்துள்ளும் அகரக்கூறும் இகரக்கூறும் தம்முள் ஒத்திசைத்து நாமடங்கல்போல் நிற்பது எகரமும், அகரக்கூறும் உகரக்கூறும் தம்முளொத்திசைத்து அவ்வாறு நிற்பது வகரமுமாகலானும், இனமில்லாத ஐகார ஔகாரங்கள் "அம்முனிகரம் யகரமென்றிவை எய்தின் ஐயொத்திசைக்கும், அவ்வோடுவ்வும் வவ்வும் ஔவோரன்ன" என்ப ஆகலானும் அவற்றையொழித்து ஒழிந்தன வாகிய தனித்தியங்கும் சிறப்பு வாய்ந்த அகர இகர உகரங்களின் பிறப்பிட முறையே முறையாக அமைந்து கிடக்க ஏனையவற்றை உய்த்துணர நின்றமைகாண்க. இத்துணையும் கூறியவாற்றுல் தமிழ் என்னுஞ் சொல் தன்பெயர் கூறுமுகத்தானே தனக்குரிய எழுத்துக்களை உணர்த்தினமை பெரிதும் வியக்கற்பாலது. விரிவஞ்சி இம்மட்டில் நிறுத்தினும்.

தமிழ் என்னுஞ்சொல் இனிமை என்னும் பண்புணர்த்தும். அது "மீனுங்கொடியும், விரிதிணையைந்தும், தேனுறைதமிழும் திருவுறை கூடலும் மணத்தலின் மதிக்குலமன்ன, வணுகியும்" என்னும் சல்லாடத்தினுனும் "தமிழ் தழீஇய சாயலவர் தங்கு மலர்த்தூநீர்-உமிழ்காகம் ஏந்த உரவோனமர்ந்து பூசி" என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுளில் தமிழ் தழீஇய சாயலவர் என்பதற்கு நச்சினர்க்கினியர் இனிமை தழுவிய சாயலை உடையவர் என்று உரைத்த பொருளினுலும் "குழல்வண்டு தமிழ்ப் பாட்டிசைக்கும் தாமரையே" என்னும் இராமாவதாரச் செய்யுளினுலும் இனிது விளங்கும். தமிழ் என்னுந் தருமவாசகம் தருமிமேல் நின்றது; முருக என்னும் பண்பு முருகன் என்னும் பண்பிமேல் நின்றவாறு போல்.

வடமொழிக் கலப்பு.—உலோக கால மனிதர்களையும் அவர்களை வென்ற நாகர்களையும் கீழ்ப்படுத்தி இவ்விந்தியாவைக் கைக்கொண்டவர்கள் தமிழர்கள் என்பது மேலே கூறிப் போந்தாம். இவர்கள் இவ்வாறிருக்க வடமேற்கே அநேக காவதங்கட்கு அப்புறமுள்ளதும் ஐரோப்பாக் கண்டத்தினொருபகுதியுமாகிய "ஸ்காந்திநேவியம்" என்ற இடத்தினின்றும் ஆரியர் என்ற ஒரு சாதியார் புறப்பட்டு நாலாபக்கங்களிலும் சென்று சேர்ந்தனர். அவர்கட்குள் ஒரு பிரிவினர் மத்திய ஆசியா

விலுள்ள துருக்கிஸ்தானம் என்ற இடத்திற் றங்கினர். இவ்விடத்தில் தங்கிய ஆரியர்களே காபூல் வழியாக இந்தியாவில்பிரவேசித்தனர். இவர்கள்தான் தமிழர்களை வென்றவர்கள். இவர்கள் பாஷை ஸம்ஸ்கிருதம். ஆரியரும்தமிழரும் ஒரே நாட்டின்கண்ணிருந்து ஒருங்கு வாழ வேண்டியது அவசியமாயிருந்தமையால் ஆரியர் தமிழும் தமிழர் ஸமஸ்கிருதமும் பயில்வாராயினர். இவ்விரு திறத்தினரும் தம்முள் ஒத்து நடந்தமையின் அவ்விருவர் பாஷைகளும் தமக்குள் கலப்பனவாயின. வடமொழியாளர் தங்களுடைய சாமர்த்தியத்தினல் தமிழரசர்களிடம் அமைச்சர்களெனவும் மேலதிகாரப் பிரபுக்களெனவும் அமைந்து கொண்டனர். தமிழருட் சாமானிய சனங்கள் அவ்வாரியரது விருப்பத்திற்கேற்ப இணங்கி நடந்தனர்கள். இவர்கள் வடமொழிச் சொற்கள் பலவற்றை மேற்கொண்டு வழங்கப் புகுந்தமையின் நாளடைவில் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழ்ப்பாஷையின்கண் வேரூன்றிவிட்டன. தமிழ் மொழியானது வந்த விருந்தினர்களை அன்புடன் ஏற்றுக் கூடிக் குலாவும் பெரியோர் போல் ஆரியத்தோடு உறவுகொண்டு கலந்து இற்றைக்கும் இருவகை வழக்கருமல் நிலவுகின்றது. ஆரியம் காலகதியில் பேச்சு வழக்கற்று அழிந்துபட்டது. பேச்சு வழக்கற்று ஏட்டு வழக்கில் மட்டிலிருக்கும் பாஷையோடு இருவகை வழக்குமுள்ள பாஷை எவ்வாறு கூடி இயங்கும். இதுவே ஆரிய மொழிகள் தமிழ்மொழியில் வழங்குதற்கும் தமிழ்மொழிகள் ஆரியத்தோடு மருவாமைக்கும் காரணமாம். (தொடரும்.)

சே. சிவஞானம் பிள்ளை.

சான்றோரினத்திரு

BE IN THE COMPANY OF THE WISE

சான்றோரினத்திருஎன்ற ஔவையின் வாக்கு பெரியாரைத் துணைக்கோள் என்ற பொருள் தரும். பெரியவர்கள் ஸங்கத்தில் அல்லது கூட்டத்தில் எவருமிருக்கப் பிரியப்படவேண்டியது,பெரியவர்களையே எக்கார்யத்திலும் துணையாகக்கொண்டு கார்யத்தை முடித்துக்கொள்ள வெண்டியது, என்பது இதன் பொருள். சாஸ்த்ர பரிசீலனங்களும் உலகத்திய விசேஷ அநுபோகமுமுள்ள பெரியவர்கள்தான் ஸாதுக்கள். ஸாத்வீக, தாமஸ, ராஜஸ, குணங்களில் உத்க்ருஷ்டமானதும் உன்னதமானதுமான ஸத்குணம் கொண்டவரே ஸாதுக்களெனப்படுவார். இப்பேர்ப்பட்டஸாதுக்களின் ஸ்நேஹமும், அவர்களின் ஸல்லாபமும் மிகவும் இன்பம் தரத்தக்கது. அதுவேபெரும் ஸ்வர்க்காநுபவம். இக்கருத்து அடக்கியே,

> "மாதுறக்கமென்றுரைத்தன் மாந்தரீர் கேண்மினோ
> சாதுக்கள் கூட்டுறவு தான்.

என்று கூறியுள்ளார்போலும். வேதாந்த பரிசீலனங்களும், தத்வ விசாரங்களும் செய்யும் பெரியோரை அடைந்தோர் தம் மனதும் தேஜஸூம் பரிசுத்த முள்ளவராகிறுர்கள். பொன்மலையில் சென்ற காகம் பொன்மயமாக மாறுவதுபோல், ப்ரங்ககீட நியாயத்தின் வண்ணம் சான்றோரை யணுகி சிச்ரூஷை செய்து தங்யாக விரும்பிய கீழோர் தங்யாகவே ஆகிக் கடைசியில் முக்தி பெறுவர் என்பதற்கு அநேக உதாரணங்கள் நம் புராதனக் கிரந்தங்களில் காணப்படுகின்றன. பெரியோர்களின் கடாக்ஷம் பெற்று நற்கதி யடைந்த பெரியோர்களில் வால்மீகமஹரிஷி ஒருவராவர்.

ப்ராஹ்மண ஜாதியிலே பிறந்து பூர்வகர்ம சேஷத்தினல் சூத்ர ஸஹவாஸம் மிகுதியும் பெற்று, சூத்ரமாதினை மணம் புரிந்து, வனத்தில் கிராதத் தொழிலையே புரிந்து, கடைசியில்

ஸப்தரிஷிகளின் கடாக்ஷத்தினுலும், உபதேசத்தினுலும், வால்மீகராகி, உலகம் புகழும் ராமாயண கிரந்தகர்த்தாவாக ஆனது யாவருமறிந்ததே.

தண்டகவனத்தில், மதங்கரிஷி ஸ்நானத்திற்குப் போய்த் திரும்பிவருகையில் யாருமில்லாத அநாதையான வேடஸ்திரீ ஒருத்தி அவர் கண்களில் தென்பட்டாள். மதங்கரிஷியைப் பார்த்த வேடஸ்திரீக்கு உடனே ஞானேதயம் உண்டாகி, தான் அதுவரையில் செய்த துஷ்க்ருத்யங்களை அறவே விடவேண்டிய ஞாபகம் வந்துவிட்டது. அப்படி விட்டுவிட்டு, மஹாத்மாவாகிய மதங்கரிஷியை யடைய வேண்டும், அவரிடம் உபதேசம் பெறவேண்டும் என்ற ஞாபகம் உண்டாகி அவருடைய சிச்ரூஷைக்குரிய காரியங்களை வெகு ஜாக்ரதையாய்ச் செய்வதென்னும் கொள்கைமேற்கொண்டு, ஆச்ரமத்திற்கு வேண்டிய ஸமித்துக்களை ஒடித்து வெகுதூரத்தில் ஆச்ரம வாஸிகளுக்குத் தெரியும்படியாய் வைத்துவிட்டுப் போவாள். ஆச்ரமமிருந்து ஸ்நானகட்டத்திற்குப்போகும்வழியைப் பஞ்சபஞ்ச உஷத்காலத்திற்கு முன்பே வந்து சுத்தி செய்துபோவாள். இக்கைங்கர்ய விஷயங்கள் நெடுநாளாக மஹரிஷிக்குத்தெரியாதிருந்து, கடைசியில் சிஷ்யர்களைக்கொண்டு விடியற்காலத்தில் கண்டு பிடிக்கச் சொன்னர். வேட ஸ்த்ரீ விடியற்கால வேலைசெய்துகொண்டிருக்கும் வேளையில் சிஷ்யர்கள் அவளைப்பிடிக்க, ரிஷிசாபம் பொல்லாதது என்ன நேரிடுமோவென அவள் பயப்பட, சிஷ்யர்கள் அவளைத்தேற்றி, அவளுக்கு மங்களமே யுண்டாகும் என்று சொல்லி, ரிஷியினிடம் அழைத்துப்போய் ஸங்கதி தெரிவிக்க, இதே கைங்கர்யம் செய்து கடைசியில் முக்தி பெறுவையென்று சபரிநாமம் சூட்டினர். இப்படியாக ஞானசக்ஷுஸ்ஸுக்கு இலக்கான சபரி மதங்கர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போனபிறகு அவரது ஆச்ரமத்திலிருந்து, ஸ்ரீராமர் வருகைக்குக் காத்திருந்து அவருக்குத் தான் ருசி பார்த்து வைத்திருந்த அருமருந்தன்ன பழங்களைக் கொடுத்துப் புசிக்கப்பண்ணி, பின்னர் உத்தம கதி பெற்ருள் என்னப்படுகிற கதை ஞாபகத்தில் கொணரத் தக்கது.

தும்புரு நாரதர், கலக ப்ரிய நாரதர், பழைய காலமுதற்கொண்டே பூலோகப் பத்திரிகையாயிருந்துவரும் நாரதபகவான் ப்ரம்மனின் மாநஸீக புத்ரர். இவர் தனது பூர்வ ஜன்மத்தில் *தாஸி புத்ரனும், மஹநீயர்களான ஸாதுக்கள் ஒருகால் † சாதுர் மாஸ வாஸத்திற்காக ஓரிடத்தில் கூடியிருக்க ஆங்கு ஒருத்தி மடம் கூட்டிக்கொண்டிருந்தாள். இவ்வேலைக்காரியின் மகன் ஸாதுக்கள் கூடியிருக்குமிடத்திற்கு வெகு தூரத்தில் நிற்கிறதும், அவர் பேசும் விஷயங்களை உற்றுக் கேட்கிறதும், அவர் குற்றேவல்களைச் செய்வதும் பார்த்து, அவர்கள் இப்பையன் மீது மிகவும் ப்ரியம் கொண்டார்கள். இதை அவர்கள் மனதிலேயே வைத்திருந்து அம்மடத்தைவிட்டு அவர்கள் வேறிடம் ப்ரயாணப் படும்பொழுது இப்பையனைக் கூப்பிட்டுச் சில புத்திமதிகளையும் கூறி உபதேசமும் செய்துபோயினர். இவ்வுபதேசம் மேற்கொண்ட பையன், நெடுநாள் அவ்வுபதேச மந்திரத்தை அநவரதமும் தியானித்து பல யுகங்கள் கழித்து ப்ரம்மனின் மாநஸீக புத்ரனுயவதரித்து, உலகமும், ஒரு சேர தேவர்களும் புகழும் தேவாது கூலியாகிய நாரத பகவானுக அவதரித்தாரென்ருல் ஸத்ஸங்கத்தின் மஹிமை இப்படிப்பட்டதென எவரும் சொல்லாமலே யறிய இடமாகின்றது. சேரிடமறிந்துசேர் என்று சொல்லியதும் இது பற்றியே என்னலாம். நல்லவரை யடுத்துச் செய்யும்

* தாஸி=சூத்ரஸ்த்ரீ. தாஸன்=சூத்ரன். முப்தன்=வைசியன். வர்மன்=க்ஷத்திரியன். சர்மன்=ப்ராம்மணன் எனமுறையே காண்க.

† சாதுர்மாஸம்=4 மாஸம். இங்கு மாஸம் 15 நாட்கள்

காரியம் பலிதமாகாது போகாது; அடுப்பங்கரைக் காத்தவன், அரண்மனை காத்தவன், பெரியாரைக்காத்தவன் முதலியவர்கள் எந்நாளும் நன்மையையே பெறுவர் என்பது மேற்கூறிய கதைகள் நன்கு விளக்கும். "நல்லிணக்கமல்ல தல்லற்படுத்தும்" என்பதும், "நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே நலமிக்க, நல்லார்சொல் கேட்பதுவும் நன்றே-நல்லார், குணங்க ளுரைப்பதுவு நன்றே அவரோடு, இணங்கி யிருப்பதுவு நன்று" என்னும் முதுரைவாக்யமும் இதுபற்றியே எழுந்தது போலும். ஸாதுஸங்கத்தினால் மோக்ஷமும் கிடைக்கிற தென்பதைக் கூட்டவேண்டி ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாசார்யஸ்வாமிகள் தமது பஜகோவிந்த ஸ்தோத்ரத்தில்.—

"ஸத்ஸங்கத்வே நிஸ்ஸங்கத்வம் நிஸ்ஸங்கத்வே நிர்மோஹத்வம் நிர்மோஹத்வே நிச்சலதத்வம் நிச்சலதத்வே ஜீவன் முக்திஹி" என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

வீ. சுப்ரமண்ய ஐயர்.

இராமநாதபுரம் ஜில்லா, பாலயம் பட்டி வித்தியா காக்ஷி சாலே.—நாளது வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் 6, 7, 8 தேதிகளில், பாலயம் பட்டி பாலசுப்பிரமணிய பிரதம வித்தியாசாலே உபாத்திமைச் சங்கத்தின் சம்பந்தமாய் ஒரு வித்தியாகாக்ஷி சாலே திறக்கப்பட்டு நடத்தப்படும். ராமநாதபுரம் டிஸ்ட்ரிக்டு ஜட்ஜ் துரையவர்கள் அக்ராஸனம் வகிப்பார்கள். 7-வது ஸர்க்கில், ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் R. G. க்ரீவ் துரையவர்கள் காக்ஷி சாலேயைத் திறப்பதற்கு முந்தி ஓர் உபந்யாஸம் செய்வார். இக்காக்ஷிசாலே நன்று நிறைவேறும்பொருட்டு எல்லா கனவான்களுடைய உதவியும் வேண்டியிருக்கிறது. கனவான்கள் காக்ஷிப்பொருள்களைத் தங்களால் கூடிய அளவு 1911ௗ மார்ச்சுமீ 25உக்குள்ளாக அனுப்பல் வேண்டும் என்று ஷை உபாத்திமைச் சங்கத்தின் அக்ராசனாதிபதியும், திருச்சுளி ரேஞ்சு ஸ்கூல் ஸப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டருமான ம-ா-ா-ஸ்ரீ ப. பார்த்தசாரதி நாயகரவர்கள் வேண்டுகிறார்.

II சூரியன்

THE SUN

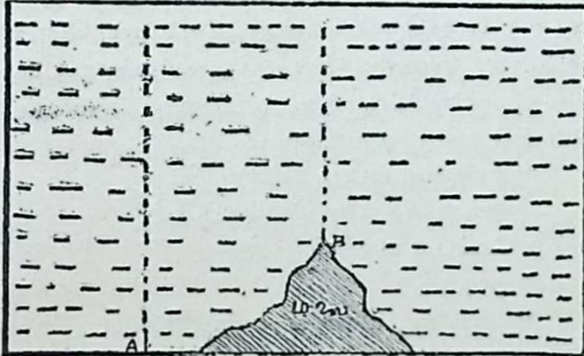
203-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி

சென்ற மாதத்து 'போதினி' யில், எப்படி ஒரு நெருப்பண்டை நெருங்க நெருங்க உஷ்ணம் அதிகப்படுமோ, அதே மாதிரி சூரியனை நெருங்கினால் சூடு அதிகரிக்குமென்று சொன்னோம்.

அதைப் படித்த ஒரு புத்திசாலி பையன் ஒருவன், "நீங்கள் சொல்வது அனுபவத்துக்கு ஒத்திருக்க வில்லையே. கோடை காலத்தில் தாழ்ந்த தேசங்களில் இருப்பவர்கள் சூரிய வெப்பம் தாங்கமாட்டாமல் உயர்ந்த மலைகளைத் தேடிச் செல்லுகிறார்களே. நம் நாட்டார்கள் சித்திரை, வைகாசி மாதங்களில் நீலகிரி கொடைக்கானல் முதலான மலைப்பிரதேசங்களுக்குப் போய் வஸிக்கவில்லையா? மேலே செல்லச் செல்லக் குளிர்ச்சியாயிருப்பதனா லல்லவா அப்படிச் செய்கிறார்கள். அதாவது பகலில் சூரியன் ஆகாயத்தில் பிரகாசிக்கும் போது, நாம் மலைமேலேறி அதை நெருங்க சூடு அதிகரிக்காமல் அதற்கு விரோதமாய் குளிரல்லவா அதிகமாகிறது. இதற்கெப்படிச் சமாதானம்" என்று கேட்டான். இது ஒரு யுக்தியான ஆக்ஷேபம் தான். ஆனால் அந்தப் பையன் ஒரு விஷயத்தை மறந்து விட்டான். நீங்கள் சாவதானமாகக் கவனியுங்கள்.

நன்றாய்க் காய்ச்சிச் சூடுண்ட ஒரு இரும்புக்குண்டைக் கம்பளி, கோணி, துணிகள், இவைகளால் சுற்றி வைத்தால் அந்த குண்டு வெகுநேரம் சூடாறாமல் இருக்கும். போர்வைகள் குறைந்தால் சீக்ரமாக ஆறிவிடும். அதேமாதிரி நாமும் அநேக போர்வை போர்த்துக்கொண்டால், நமது சரீர உஷ்ணம் நம்மைச்சுற்றிலுமுள்ள ஆகாயத்தில் பரவி ஓடிவிடாமல் சரீரத்திலேயே தங்கிநிற்கும். இதற்கும் முன்சொன்ன விஷயத்திற்கும் என்ன

சம்பந்தமென்று கேட்பீர்கள். கொஞ்சம் யோஜித்துப் பார்த்தால் தெளிவாகும். நாம் வசிக்கும் பூமிக்கும் அதனிடத்தில் சூரியனிடத்திலிருந்து வந்துசேரும் உஷ்ணத்தைச் சீக்கிரத்தில் வெளியே ஓடிவிடாமல் கார்ப்பதற்கு ஒரு போர்வையைக் கடவுள் தயைகூர்ந்து அளித்திருக்கிறார். அந்தப் போர்வை என்னென்று நினைக்கிறீர்கள்? நம்மைச் சுற்றிலும் வெகு மைல்தூரம் உயர்ந்து பூமி முழுமையும் பரவி நிற்கும் வாயுமண்டலமே. எங்கும் சம உயரமாய் பரவி யிருக்கும் இந்தத் தடித்த போர்வை, நாம் பூமி தலத்தை (Surface) விட்டு மேலே செல்லச் செல்ல, உயரத்தில் குறைந்து விடுமல்லவா. ஆகையால் சம நிலத்தில் இருப்பவர்களைச் சுற்றி இந்த ஆகாயப்போர்வையானது எவ்வளவு தடிப்பாயிருக்கிறதோ, அவ்வளவு தடிப்பாய் மலை முதலான உயர்ந்த இடங்களில் இருப்பவர்களுக்கு இராது. இது பின் வரும் சித்திரத்தில் தெளிவாய்க் காணலாம்.

இதில் B-என்னு மிடத்தில் இருப்பவனைவிட A-இடத்தில் இருப்பவன் மேலிருக்கும் போர்வை அதிகம். அதனால் A-இடத்தில் நாம் பெறும் சூரியோஷ்ணம், தடித்த போர்வையால் கார்க்கப்பட்டு வெகு நேரம் தங்கி நிற்கிறது. B-இடத்தில் வந்து சேரும் உஷ்ணம், அந்தப் பிரதேசத்தில் அவ்வளவு தடித்த போர்வை யில்லாததனால் சீக்ரம் பூமியை விட்டு அகன்று ஓடிவிடுகிறது. மேலும் நமக்கும் சூரியனுக்கும் சுமார் ஒன்பதுகோடி மைலென்று சொன்னோமல்லவா? இவ்வுலகிலுள்ள மலைகளில் 5-மைலுயரத்துக்கு மேல் ஒன்றும் கிடையாது. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மலைகளில் ஏறினால் கூட நாம் சூரியனை நெருங்கி செல்லும் தூரம் மகாகொஞ்சம். நீலகிரி முதலான மலைகளைப்பற்றி சொல்லவேண்டுமோ.

இப்படிப்பட்ட மலைகளிலேறி, நாம் சூரியனை நெருங்குவதனால் உண்டாகும் உஷ்ணலாபம் உணரக்கூட முடியாதபடி அவ்வளவு சுவல்பம். அதிநுட்பமான உஷ்ணபரீக்ஷை கருவி (Thermometer) கூட அந்த லாபத்தைக் காட்ட முடியாது. ஆனால் மலை யேறுவதில் போர்வை நஷ்டத்தினாலுண்டாகும் உஷ்ணநஷ்டமோ, இந்த ஸ்வல்பலாபத்தை விட மிக அதிகம். ஆதலால் தான் சமதலத்திலிருப்பவர்களைவிட மலைமேலிருப்பவர்கள் அதிகக் குளிர்ச்சியை அநுபவித்துக் கோடைக்காலங்களில் ஆநந்திக்கிறார்கள்.

இது மாத்திரமல்ல. சுமார் மூன்றுமைல் உயரத்துக்குமேல் தண்ணீரே உறைந்து பனிக்கட்டியாய் போகும்படி குளிர் அவ்வளவு அதிகமாயிருக்கும். இந்த உயரத்துக்கு மேலுள்ள மலைகளின் சிகரங்கள் எப்போதும் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டிருக்கின்றன.

நம்மைப் படைத்த கடவுளுக்கும் நம்மீதிருக்கும் அபார கருணையைப் பாருங்கள். நாம் குளிரால் விறைத்து நாசமடையாமலிருப்பதற்குச் சூரியோஷ்ணத்தையும் தந்து, அந்த உஷ்ணம் நம்மைவிட்டுச் சீக்கிரம் அகன்று விடாமலிருப்பதற்கு தகுந்த போர்வையையும் அளித்திருக்கிறார். கடவுளின் கருணை சூரியன் மூலமாய் இன்னம் அநேக விஷயங்களில் வெளியாகிறது.

உயர்ந்த மலைகளின் சிகரங்களில் கிடக்கும் பனிக்கட்டிகளைத் தன் உஷ்ணத்தினால் உருக்கி தண்ணீராக்கி ஆறுகளை நிறைத்து நமக்கு ஸ்நானம், பானம், பயிர்த்தொழில் முதலான காரியங்களை நடத்தி வருகிறது சூரியனே,

மலையில்லாப் பிரதேசங்கள் செழிக்க, சமுத்திரம், ஏரி முதலான ஜலாசயங்களினின்று தன் உஷ்ண கிரணங்களால் நீரை ஆவியாக ஆகாயத்தில் கிளப்பி மேகங்களை உண்டு பண்ணி எங்கும் மழையை வர்ஷித்து எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் விருக்ஷங்களுக்கும் உண வூட்டி வளர்க்கிறதும் சூரியனே.

மகா சமுத்திரங்களால் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிற தேசங்களை ஒரே தேசமாக்கி மனிதர்கள், சாமான்கள் முதலியவைகளின் போக்கு வரவுக்கு ஸாதனமான கப்பல்களை ஓட்டியும், மேகங்களைப் பலதேசங்களுக்கு துரத்தி மழை பெய்யச்செய்தும், ஜனமடர்ந்த பட்டினங்களிலுள்ள அசுத்த வாயுவை கலைத்தும், உஷ்ணத்தால் ஆயாஸப்பட்டு தவிக்கும் பிராணிகளுக்கு ஆனந்த முண்டாகும்படியும் வீசும் காற்று சூரியனின் உஷ்ணத்தினுல் தான் உண்டாகிறது. சூரியோஷ்ணமும் வெளிச்சமு மில்லாவிட்டால் விருக்ஷங்கள் விருத்தியாகா. ஒளி, உஷ்ணம் இவைகளின் பலத்தினுல் தான் அவைகள் ஆகாயத்திலிருக்கும் உணவை இலைகளின் வழியாய் உட்கொண்டு வளர்கின்றன. செடி, கொடி, விருக்ஷங்கள் இவைகள் மிருகங்களுக்கும் பூச்சி பறவை முதலியவற்றிற்கும் ஆகாரத்தைக் கொடுக்கின்றன. இலை, கறிகாய்கள், மாம்ஸம் முதலியவைகளைக் கொண்டு மனிதன் ஜீவிக்கிறுன். மனிதனுக்கு, சரீரம், புத்தி இவைகளால் வேலை செய்யும் சக்தி அவனுண்ணும் ஆகாரத்தால் உண்டாகிறது. ஆகையால் ஸகலசராசர சிருஷ்டிகளுக்கும் சூரியவெளிச்சமும், வெப்பமும் இன்றியமையாதவை. ஆனது பற்றி இவ்வளவு உபயோகமுள்ளதும் அத்தியாவசியமுமான சூரியனென்னும் கடவுளால் நம்மீது தயவுகூர்ந்து அளிக்கப்பட்ட பெரும் கொடையையே ஈசுவராம்சமாகப் பாவித்து மனிதன் பூஜைசெய்து போற்றுவதில் ஆச்சரியமென்ன ?

S. B. அய்யர், பீ.ஏ., எல்.டி.

ஹிமயவதி
HIMAYAVATI

ஹிமயமலைச்சாரலில் மாகமாஸத்தில் காற்றில் பனியானது உறைந்து வெளுத்துப் பனிக்கட்டியாகி எங்கும் பஞ்சுபோல் பறந்துகொண்டு இருந்தது. சாளரத்தின் வழியாக இந்த விசித்ரத்தைக்கண்டு அவ்வூர் அரசி அதிசயித்துக் கொண்டிருக்கையில் கையிலிருந்த வெள்ளி ஊசியின் முனை விரலுள் பாய்ந்து ரக்தம் சிந்தும்படி செய்தது. இதைக்கண்டதும் "பனிபோல் துல்யமானதும் ரக்தம்போல சிவந்த மேனியும், மை போல் கறுத்த மயிருமுள்ள அழகிய குழந்தையை என்று அடைவேன்" என்று எண்ணினுள்.

கொஞ்சகாலமானதும், அவளுக்குப்பனிபோல துல்யமும், ரக்தம்போல சிவப்பும், மைபோல கறுப்புமயிருங் கூடிய அழகிய பெண்குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தை அவ்வாறு இருந்ததால் ஹிமயவதி என்று அதற்கு நாமகரணஞ்செய்தனர். அக்குழந்தை பிறந்ததும் அதன் தாய் இறந்துவிட்டாள்.

ஒரு வருஷத்திற்குள் அரசன் மற்ருெருத்தியை மணந்தான். அவள் மிக்க ரூபவதி. கர்வமும் வீண் டம்பமு முடையவள். தன்னைக்காட்டிலும் ஒருவள் அழகாக இருக்கிருள் என்று கேட்டால் பொறுக்க மாட்டாள். அவளிடத்தில் ஒரு ஜாலக்கண்ணுடி இருந்தது. காலையிலெழுந்து முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு கண்ணுடி யண்டைப்போய்,

"கண்ணுடி யப்பா கண்ணப்பா,
அழகு மிக்காளை சொல்லப்பா!"

என்று கேட்பது வழக்கம்.

கண்ணுடியும்,

"கண்ணே மணியே கண்மணியே
அழகில் மிக்கவள் நீதாண்டீ" என்றுசொல்லும்.

அதைக்கேட்டதும் அவளானந்தப் படுவள். ஏனென்ருல் அது மெய்யையே உரைக்கும் என்று அவளுக்குத் தெரியும்.

ஆனல் ஹிமயவதி பிறைபோல வளரவளர அவள் அழகும் வளர்ந்தது. அவள் ஏழுவயதானதும் உடம்பு திரண்டு பச்சென்று விளங்கி சோபை அடைந்தாள். அவளது சிற்றுயைக் காட்டிலும் அழகோடு விளங்கினுள். ஒருநாள் ராணி தனது கண்ணுடியைப்பார்த்து,

"கண்ணுடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகில் மிக்கவ ளாரப்பா?"

என்ருள்.

“ அழகில் மிக்கவள் நீதாண்டி
உன்னிலு மழகாள் ஹிமயவதி ”

என்று அக்கண்ணுடி பதில் கூறியது.

இதைக்கேட்டதும் அவளுக்குக் கோபமூண்டு விட்டது. அதுமுதல் ஹிமயவதியைக் கண்டால் அவள் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கும். அவள் இருக்கும்வரை அவளுக்கு இரவும் பகலும் சிந்தனை இல்லாமல் இருக்கமுடியவில்லை. கடைசியாகதலையாரியைக் கூப்பிட்டு ‘ இவளைக் காட்டில் கொண்டு கண்டதுண்டமாக நறுக்கி அவளது ஈரலை எனக்கு எடுத்துக் கொண்டு வந்து காட்டுவாய் ’ என்று ஏவினுள்.

தலையாரியும் குழந்தையோடு காட்டிற்குச் சென்ருன். தனது வாளை வீசி அதைத் துண்டிக்க முயன்ருன். குழந்தை பயப்பட்டுக்கொண்டு கெஞ்சிக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டது.

“ அப்பா என்னை விட்டுவிடு, நான் காட்டுள் ஓடிவிடுகிறேன். நான் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறதில்லை” என்று அழுதாள். தலையாரிக்கும் அவளுடைய அழகைக் கண்டதும் மன இரக்கம் உண்டாகியது.

“ குழந்தாய் ! நீ இங்குச்சற்றும் நிற்காதே ஓடிவிடு ” என்று கூறி “ எப்படியாலுைம் மிருகங்கள் அவளைக் கொன்றுவிடும் ” என்று தேறி, பக்கத்தில் ஓடிய ஒரு மிருகத்தின் உடலைக்கீறி உள்ளிருந்த ஈரலை எடுத்துக் கொண்டு, குழந்தையைக் கொல்லாமையால் தலைச்சுமை நீங்கினவன்போல ஸந்தோஷமுற்று சென்று தான் கொண்டு வந்த ஈரலை ராணியிடம் கொடுத்தான். அவளும் அவ்வீரலைச் சமைக்கச்செய்து ஸந்தோஷமாகத் தின்ருள். ஹிமயவதியின் ஈரலைத் தின்னதாகவே அவள் எண்ணம்.

இது நிற்க. அக்குழந்தை நாலாபக்கங்களிலும் ஓடி ஓடி தனியாகித் துணையில்லாமல் அலைந்தாள். மிக்கபயத்தால், ஒவ்வொரு இலையின் கீழும் யாராவது ஒளிந்துகொண்டிருக்கிருர்களா என்று பார்த்துக் கொண்டே நடந்தாள். பின் ஓட ஆரம்பித்தாள். கரடு முரடான பூமிமேல் ஓடிக் காலில் முள் தைக்கவும் உடல் முழுதும் சிறு செடிகள் தாக்கவும் ஓடினுள். அனேக கொடிய மிருகங்களினிடையே ஓடினுள். அவைகள் எல்லாம் கண்ணுற்கூட பார்க்கவில்லை. நாள் முழுதும் ஓடி ஒரு சிறியவீட்டை அடைந்தாள்.

அவ்வீடு உள்ளே நன்ருக அமைக்கப்பெற்றிருந்தது. சுத்தமாக எங்கு எங்கு என்ன இருக்கவேண்டுமோ அவைகளை எல்லாமமைக்கப்பெற்றிருந்தது. உள்ளே சமையல் செய்யப்பட்டிருந்தது. ஏழு பேர்க்குச் சமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஹிமயவதி நடந்து வந்த ச்ரமத்தால் பசி மிக அடைந்தவளாய் ஒவ்வொருவருடைய ஆஹாரத்திலும் ஒரு கபளம் எடுத்து உண்டு அயர்ச்சியால் கட்டிலருகு வந்தாள். முதலாறுபேருடைய கட்டில்களும் அவளுக்குச் சரியாகவில்லை. ஏழாவது அவளுக்கென்றே அமைத்தது போலிருந்ததால் அதில் படுத்து நன்ருகத் தூங்கினுள்.

இதற்குள் அவ்வீட்டிற்குச் சொந்தக்காரர்களாகிய ஏழு சித்ரகுள்ளர்கள் உள்ளே நுழைந்து வந்தார்கள். அவர்கள் மலைக்குச்சென்று ரத்னம்வெட்டுவதுவழக்கம். அவைகளைப் பரீக்ஷை செய்து எடுத்து வந்து வீட்டில் சேகரிப்பார்கள். அன்று அவர் வந்ததும் முதல்வன் “ என் மணையை யாரோ தள்ளிவிட்டான் ” என்ருன். இரண்டாவதவன் “ என் கத்தியை யாரோ எடுத்திருக்கிருன்” என்ருன். மூன்ருவதவன் “ என் இலையை யாரோ நறுக்கி இருக்கிருன்” என்ருன். நான்காவதவன் “சோற்றை யாரோ திறந்து இருக்கிருன் ” என்ருன். ஐந்தாவதவன் “நெய்யை யாரோகொட்டியிருக்கிருன்” என்ருன். ஆருவதவன் “ யாரோ இங்குச் சாப்பிட்டிருக்கிருன்” என்ருன். ஏழாவதவன் “ என் செம்பில் யாரோ தீர்த்தம் குடித்திருக்கிருன் ” என்ருன்.

நாலாபக்கங்களிலும் பார்த்தார்கள். உணவு கொண்டதும் முதல்வன் படுக்கப்போனுன். “ என் படுக்கையை யாரோ கலைத்திருக்கிருன்” என்ருன். இரண்டாவதவனும் அப்படியே சொல்லினுன். மூன்ருவதவனு மப்படியே சொல்லினுன். நான்காவதவனும் அப்படியே சொல்லினுன். ஐந்தாவதவனு மப்படியே சொன்னுன். ஆருவதவனும் அப்படியே. ஏழாவதவன் படுக்கையருகு சென்றதும் ஹிமயவதி அயர்ந்து தூங்குவதைக் கண்டான். பின் எல்லாரும் விளக்கைக் கையிற்கொண்டு அவளது அழகைக்கண்டு ஆனந்தித்தார்கள். அவளை எழுப்பாது அவ்வேழுபேரும் ஆறு படுக்கைகளையே ஸரிப்படுத்திக்கொண்டு நித்திரை செய்தார்கள்.

காலை, பொழுது விடிந்ததும், தூக்கத்திலிருந்து ஹிமயவதி எழுந்தாள். ஏழுபேர்களையுங் கண்டதும் பயந்தாள். ஆனல் அவர்கள் அன்போடு “ நீ யார் ? உன் பெயரென்ன ? இங்கு எப்படி வந்தாய் ?” என்று ஆதரவோடு கேட்டார்கள். ஹிமயவதியும் தன்னைத் தன் சிற்ருய் கொல்லச் செய்தது முதலாகிய ஸமாசாரமுழுதும்

சொல்லினுள். "ஆனல் ஸரி எங்களுக்கு வேண்டிய வைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தால் எங்களோடு கூடப் பிறந்தவள் போல நீ இருக்கலாம். உனக்கு ஒன்றிற்கும் குறைவராது" என்றூர்கள். "நீங்கள் சொல்லியவிதம் நான் நடக்கிறேன்" என்றுள்.

பின் இவ்வாறு அவள் அவர்களுக்குக் காலையில் அன்னம் வடித்திட்டுத் தானுமுண்டு இருப்பாள். மத்யானவேளை முழுதும் குள்ளர்கள் வேலைக்குப்போய் விடுவார்கள். இவளைத் தனியாய் விட்டுப்போகக் கூடாதென்று அறிந்த சித்ரகுள்ளர்கள் "குழந்தாய், ஜாக்ரதை. உன்னை உன் சிற்றம்மைக் கொல்ல வழி தேடிக்கொண்டே இருப்பாள். ஆகையால் மத்தியான காலத்தில் யார் வந்து கூப்பிட்டாலும் கதவைத் திறக்காதே" என்று சொல்லிவிட்டுத் தமதுவேலைக்குப் போவார்கள். பின் ராத்ரி வந்துசேர்ந்து உண்பது அவர் வழக்கம். அவர்கள் ஏழுபேர்களும் வெளியே போனுர்கள். ஹிமயவதியும் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

ஹிமயவதியின் ஈரலென்றெண்ணி ஆனந்தத்தோடு உண்ட அவ்விராணி 'ஹிமயவதி இறந்துவிட்டாள். இனி நாம்தான் அழகிற் சிறந்தவள் என்று எண்ணிக் கொண்டு கண்ணுடியைப் பார்த்து,

"கண்ணுடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகில் மிக்கவ ளாரப்பா?"

என்று கேட்டாள்.

"அழகில் மிக்கவள் நீதாண்டீ,
பழகாக் காட்டில் எழுவருடன்
அழகே உருவாய் அமைந்தவளாய்
உன்னிலு மழகாள் அவள்தாண்டீ
உன்னிலு மழகாள் ஹிமயவதி"

என்று கண்ணுடி பதில் கூறிற்று.

ராணிக்குக்கோபமதிகரித்துப்பொருமைமூண்டிற்று. கீழ்மை அலைபாய்ந்து அவளை யாட்டி ஹிமயவதியைக் கொல்லும் உபாயங்கள் யாதென்று அவள் மனத்தைச் சலிக்கச் செய்தது. அவளும் கடைசியாக ஓர் வழி அறிந்தாற்போல முகமெல்லாம் வர்ணம்பூசி, ஹரிதளம் துடைத்துக் கிழவிபோல் வேஷங்கொண்டு,

"விந்தைப் பொருள்களிவை வேண்டளவுங் கொண்டி
அந்தங் கெடாத அழகியவை—ஐந்தாங் [டலாம்
கலைநுதலீர் கொள்ளீர் கடையகத்தே விற்கும்
விலைக்குங்கீழ் என்றன் விலை"

என்று கூவிக்கொண்டு சில சிறு சாமான்களை ஓர் தட்டில் எடுத்துக்கொண்டு அக்காட்டில் எழுவர் வீட்டை அடைந்து அங்கு நிற்க, சாளரத்தின் வழியாகப் பார்த்த ஹிமயவதி 'இது என்ன' என்ன, 'என்னிடம் நவராத்ரி பொம்மைகள், அழகிய ஸரிகைகள், பட்டுக் குச்சுகள், சிறுபவழம், கொடிப்பவழம், வங்காளத்து முத்து இன்னமும் அனேக அழகிய ஸாமான்கள் இருக்கின்றன' என்று சொல்ல, ஹிமயவதி இவள் நம்மை என்ன செய்யப்போகிருள் என்று நினைத்துக் கொண்டு கதவைத்திறந்து கிழவியை உள்ளே வரச் சொன்னுள்.

வந்ததும் அக்கிழவி "குழந்தாய்! உனதழகிற்கும் நீ அணிந்திருக்கும் சடையில் ஸரிகைமாத்திரமிருந்தால் எவ்வளவு அழகாயிருக்கும். நான் உனக்கு வேண்டிய ஸரிகையின் அளவையை எடுப்பேன். இந்த நீளம் கைக்குப் போதும். கழுத்துக்கு அளவாக எடுக்கிறேன். உன் கழுத்தை நன்ருகக்காட்டு" என்று சொல்லிக்கொண்டு வெகுவேகமாக அவள் கழுத்தை அளவெடுப்பவள் போல அவள் கழுத்தைச் சுற்றி ஸரிகையை வெகு தீவ்ரமாகச் சுற்றி இறுக்கி முடியிட்டாள். குழந்தை ஹிமயவதி நிலைதவறி மூச்சு விடமாட்டாது கீழ் வீழ்ந்தாள். கிழவி மஹா ஸந்தோஷத்தோடு "நீ இனிப் பிழைக்கமாட்டாய். இனி நீ அழகிற் சிறந்தவளில்லை" என்று சொல்லிக்கொண்டு அரண்மனைக்குச் சென்ருள். ராத்ரியானதும் ஏழுபேர்களும் வந்து தமது அன்பிற்குரிய ஹிமயவதி இருக்கும் நிலைமையைக் கண்டு அவள் கழுத்தைச் சுற்றி இறுக்கிக் கட்டி இருந்த ஸரிகையை இரண்டாகத் துண்டித்தார்கள். கொஞ்சங் கொஞ்சமாக ஹிமயவதியும் மூச்சுவிட ஆரம்பித்தாள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஹிமயவதி தனது ஸ்வய நிலைமையை அடைந்தாள். அவர்கள் என்ன விசேஷமென்று கேட்க நடந்தவைகளை எல்லாம் ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னுள். "அக்கிழவி யாரென்று இருக்கிருய். அவள்தான் உன் சிற்றுய். ஜாக்ரதையாக இனி நீ இருக்கவேண்டும். நாம் இங்கு இல்லாது இருக்கும்பொழுது யாரையும் உள்ளே விடாதே" என்று அவர்கள் ஹிமயவதிக்குப் புத்தி கூறினுர்கள்.

இதற்குள் தன் அரண்மனையை அடைந்த இராணி மஹா ஸந்தோஷத்தோடு தான்தான் எல்லாரைக் காட்டிலும் அழகென்னுமானந்தம் பொங்கக் கண்ணுடியைப் பார்த்து,

"கண்ணுடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகிற் சிறந்தவ ளாரப்பா"

என்ருள்,

"அழகில் மிக்கவள் நீதாண்டீ
பழகாக் காட்டில் எழுவருடன்
அழகே உருவாய் அமைந்தவளாய்
உன்னிலு மழகாள் அவள்தாண்டீ
உன்னிலு மழகாள் ஹிமயவதீ."

என்று கண்ணடி பதில்கூறிற்று.

அவளுக்கு வந்த கோபத்திற்களவே இல்லை. இனி இம்முறை அவளை விடுவதில்லை, என்று வேஷங்கொண்டு, அவ்வெழுவருடைய வீட்டருகு சென்று,

"வாச மயிர்க்கெண்ணெ, வாரழகு சீப்பினுெடு
பூச மணம்வீசு பூச்சுளதால்—மாசில்
தலைமேற் பொருள்கொள்ளீர் சாற்றுங் கடையின்
விலைக்குங்கீ ழென்றன் விலை."

என்று கூவினுள். ஹிமயவதி அவள் காட்டிய சீப்பின் அழகைக்கண்டு அதை வாங்குவதாகக் கதவைத்திறந்தாள். திறந்ததும் வேஷங்கொண்ட ராணி மஹாஸத்தியவதிபோல் "இந்தச் சீப்பு தலையை நன்ருக வாரினல் நீ வாங்கிக்கொள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஹிமயவதியின் தலைமயிரைக் கோதி வார ஆரம்பித்தனள். சீப்பு தலையிற்பட்டதோ இல்லையோ ஹிமயவதி சோர்ந்து கீழ் வீழ்ந்துவிட்டாள். "அழகே! ஹே! அழகே! துலைந்தாயா! அப்பாடி! இனி என் சனைஸ்சரன் விட்டுவிட்டது" என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் அரண்மனைக்குப் புறப்பட்டாள்.

விஷப்பல் நிறைந்த சீப்பினல் தலைவாரப்பட்டு ஹிமயவதி சோர்ந்து வீழ்ந்திருப்பதை இரவு வந்த எழுவருங்கண்டு அந்தச் சீப்பை எடுக்க அவள் தன் ஸ்வய நிலைமையை அடைந்தாள். மறுபடியும் அவர்கள் "நாங்கள் இல்லாத காலத்தில் யார்க்கும் கதவைத் திறக்காதே" என்று ஜாக்ரதைப் படுத்தினர்கள்.

இதற்குள் ராணி தனது அரண்மனையில் கண்ணடியைப் பார்த்து

"கண்ணடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகிற் சிறந்தவ ளாரப்பா"

என்ருள்.

"அழகில் மிக்கவள் நீதாண்டீ
பழகாக் காட்டில் எழுவருடன்
அழகே யுருவாய் அமைந்தவளாய்
உன்னிலு மழகாள் அவள்தாண்டீ
உன்னிலு மழகாள் ஹிமயவதீ"

என்று பதில் கூறிற்று.

இவ்வாறு சொல்வதைக் கேட்டதும் மஹா கோபத்தோடு "நான் செத்தாலும் ஸரி, ஹிமயவதியை கொல்லாது விடுவதில்லை" என்று ஆத்ரம்கொண்டு, யாரும் வாராத ஓர் அறையுள் தாளிட்டுக்கொண்டு மாங்கனி ஒன்று தயார் செய்தாள். அது பார்ப்பதற்கு மிக்க அழகினை உடையது. ஓர்பக்கம் குங்குமம்போல் சிவந்து, மறுபக்கம் பச்சென்று சோபை கொண்டு கிளி மூக்குபோல் விளங்கி, காம்பிடை அப்பொழுதறுத்த பழம்போல் பால் சிந்துவதைக் கண்டார் எல்லாரும் அதை உட்கொள்ள விரும்புவார்கள். ஆனல் ஒரு அணுவளவு எவன் வாயிலாவது செல்லுமாயின் உடனே அவனுயிர் அவனை விட்டுவிடும். கொடியவிஷம் கலந்து செய்யப்பட்டது. அப்பழத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு குடியானவள் வேஷங்கொண்டு காடும் மலையும் கடந்து அவ்வெழுவர் இருக்குமிடம் வந்து கதவைத் தட்டினுள். "நான் யாரையும் உள்ளேவிட மாட்டேன்" என்ருள் ஹிமயவதி. "அது போனல் போகட்டும். இந்த மாம்பழங்களை என்னல் தூக்கமுடியவில்லை. அவற்றைக்கீழ் எறிந்து விட்டுப் போவதைவிட இங்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகலாமென்று வந்தேன். எனக்கு இதற்கு விலை ஒன்றும் வேண்டாம்" என்ருள் அக்குடியானவள்.

'நான் அவைகளை வாங்க எனக்கு உத்திரவு கிடையாது" என்ருள்.

"விஷமிருக்கிறதென்று பயப்படவேண்டாம். நான் உண்டபாதியை நீ யுண்டு பின் வாங்கிக்கொள்" என்று சொல்லிக்கொண்டு தான் செய்த பழத்தின் பச்சையான பாகத்தைத் தான் கொண்டு குங்குமவர்ணமாக விருந்ததை ஹிமயவதிக்குக் கொடுத்தாள். அப்பழம் வெகு ஜாக்கிரதையாகச் செய்யப்பட்டது. பச்சையான பாகத்தில் விஷமே கிடையாது. சிகப்பான பாகம் முழுதும் விஷம்தவிர வேறென்றுமில்லை. அக்குடியானவள் பழத்தைத் தின்றதும் தானும் அதை உண்ணவேண்டும் என்னும் ஆசையோடு வாங்கி வாயுள்போட்டதும் பேச்சு மூச்சில்லாது ஹிமயவதி மரம்போல் கீழ்வீழ்ந்தாள். அவள் வீழ்ந்ததை ஸந்தோஷமாகக் கண்டு "ஹஹ்ஹா! இனி உறைந்த பனிபோல் துல்யமாயும், ரக்தம்போல் சிவப்பாயும் மைபோன்ற கூந்தலோடுங்கூடிய அழகாள் என்னும் பதம் என்காதில் விழாது. ராமேச்வரம் போனலும் சனைஸ்சரன் தொலையாதென்றது இன்றுதான் பொய்த்ததென்று" சொல்லிக்கொண்டு தன் அரண்மனையை அடைந்து கண்ணடியைப்பார்த்து,

"கண்ணடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகிற்சிறந்தவ ளாரப்பா?"

என்ருள்.

"அழகிற் சிறந்தவள் நீதாண்டீ
உன்னிலு மழகாள் யாருமிலே"

என்று பதில் கூறிற்று.

ஏழுபேர்களும் ராத்திரி வந்து ஹிமயவதியின் நிலைமையைப் பார்த்தார்கள். பல முயற்சிகள் செய்தார்கள். விஷமெங்கிருக்குமென்று தேடினார்கள். அவள் இறந்துவிட்டாளென்று எண்ணினார்கள். ஆனால் அவளைக் கொளுத்த மனம் இல்லாதவராய் வாசனைக் கட்டி அவளுடைய ப்ரேதத்தை ஓர் கண்ணாடிப் பெட்டியில் அமைத்து அதன்மேல் தங்கத்தால் "இவள் அரசன் மகள்" என்று எழுதி எல்லாப் பக்கங்களிலும் தெரியும்படியாக வைத்து ஜாமத்திற்கொருவராக அப்பெட்டியைக் காவல் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்மாத்திரம் ஹிமயவதிக்காகத் துன்பமடையவில்லை. கிளிகள் வந்து அவளுக்காக அழுதன. குயில்கள் வந்து அவளுக்காக அழுதன. தனியாயிருக்கும் ஆந்தையும் அவளுக்காக வந்து அழுதது. நாயும் பேயும் அவளுக்காக அழுதது. அவளுக்காக அழாதவர்கள் யார்?

இவ்விதமாகச் சிலநாள் கடந்தது. அப்பெட்டியில் அவள் தூங்குவதாகத் தோன்றியதே அன்றி அதில் ஒரு சவமிருப்பதாக யார்க்கும் படவில்லை. இவ்வாறு இருக்குநாளில் அக்காட்டின் வழியாக ஓர் அரசிளங்குமரன் ஒருவன் வேட்டையாடிவிட்டு வந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது கண்ணாடி பெட்டியிலிருக்கும் பெண்ணைப்பார்த்து அவ்வெழுவர்களை நோக்கி "அப்பெட்டியைக் கொடுத்தால் நான் எவ்வளவு கேட்டாலும் தருவேன்" என்றான். அதற்கு அவர் "இவ்வுலகத்திலிருக்கும் பொருள்களைக் கொடுத்தாலும் நாங்கள் அதைத் தரமாட்டோம்" என்றார். "அது எப்படியிருந்தாலும் ஸரி, நான் உங்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்பெட்டியை எப்படியேனும் தயவுசெய்து கொடுக்கவேண்டும். நான் அதை வெகு ஜாக்ரதையாகப் பார்த்துக்கொள்வேன்" என்றான். அவன் சொல்லிய விதத்தில் மனமிரங்கி அவனுக்கு அப்பெட்டியைக் கொடுத்தார்கள்.

அவ்விளங் குமரனும் தனது ஆட்களின் தலைமேல் அப்பெட்டியைச் சுமத்தி எடுத்துப்போனான். அவர் கொண்டுபோகையில் பெட்டி அசைந்து அசைந்து போனதால் ஹிமயவதியின் நெஞ்சிற் பதிந்திருந்த பழம் தவறிக் கீழ் வீழ்ந்தது. உடனே அவள் எழுந்து உட்கார்ந்துகொண்டு "ஹா! இதென்ன! நான் எப்படி இங்குவந்தேன்" என்று கூவினாள். மஹா குதூஹலத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் அவளைக்கண்டு ராஜகுமாரன் நடந்தவைகளைச் சொல்லி "என்னோடு வா. என் தகப்பனது அனுமதியின் பேரில் உன்னை மணப்பேன்" என்றான். அவளும் ஸம்மதித்து உடன் சென்றாள்.

மணம் செய்வது நிஸ்சயமாயிற்று. ஹிமயவதியின் சிற்றாயும் அழைக்கப்பட்டிருந்தாள். அவளுக்கு ஹிமயவதியின் கல்யாணம் நடக்கப்போகிறதென்று தெரியாது. மஹா ஸந்தோஷத்தோடு பல ஆபரணங்களை அணிந்துகொண்டு தன்னைக் காட்டிலும் அழகில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு கல்யாண மண்டபத்திற்கு போவதன் முன் கண்ணாடியைப் பார்த்து,

"கண்ணாடி யப்பா கண்ணப்பா
அழகிற் சிறந்தவ ளாரப்பா?"

என்றாள்.

"இங்குச் சிறந்தவள் நீதாண்டி
தங்கு நல்மண மண்டபத்தின்
நங்கை அழகாள் உன்னிலுமே"

என்றது.

இதைக் கேட்டதும் என்ன செய்வதென்று எண்ணி மண்டபத்திற்குப் போவதில்லை என்று நிஸ்சயித்தாள். பின்பு அவளழகையும் பார்ப்போமென்று புறப்பட்டாள். அங்குச் சென்றதும் மணமாவதற்கு முன் ஹிமயவதியின் சிற்றாயின் நடத்தை முழுதையும் ஸபையோர் எல்லாம் கேட்கும்படிச் சொல்லி, இவள்தான் ஹிமயவதி என்றும் அந்த ராஜகுமாரன் சொன்னான். இதை எல்லாம்கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஹிமயவதியின் தந்தை, தான் இதுவரையும் இறந்துவிட்டதாக எண்ணிய ஹிமயவதியைக் கண்டு மிக்க ஆனந்தமடைந்து தன் மனைவியைச் சுண்ணாம்பு காளவாயிலிட்டு வேகவைத்தான். பின் ஹிமயவதிக்குக் கல்யாணமாகி ஸுகமாக இருந்தாள். ஹிமயவதியின் தந்தை பின் மணஞ் செய்துகொள்ளவே இல்லை.

வா. சேஷகிரி.

பிழைதிருத்தம்

முன்பகுதி 210-ம் பக்கத்தில் 2-வது பத்தி 20-ம் வரியில் இதையே பகவான் கீதையில் என்று தொடங்கும் வாக்கியத்தின் பின் பின்வருவதை வருவித்து வாசிக்கவும்.

'அர்ப்பிக்கும் கரண்டி ப்ரஹ்மம்; ஹவிஸ் ப்ரஹ்மம்; அக்னியாகிய ப்ரஹ்மத்திலே, (யஜமானனாகிய) ப்ரஹ்மத்தால், ஹோமம் செய்யப்படுதல் ப்ரஹ்மம்; ப்ரஹ்மமாகிய கர்மத்தினாலே ஸமாதியுள்ள ஒருவனால் அடையப்படுவதும் ப்ரஹ்மமே,' என்று வெளியிடுகிறார்.

ஈனக் ஆர்டென்

ENOCH ARDEN

(245-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அவள் முகஞ்சுளிக்க ஆர்டென் கண்டதில்லை. ஆதலின் இருவருடைய அன்பும் நாடோறும் பெருகி வந்ததேயன்றிக் குறைந்து வரவேயில்லை. மனமொத்த மகளிரை மணம் புரிவதனால் வரும் நன்மைகள் கணக்கிலகப்படா.

ஏழைக்குடியில் சனீசுவரன் புகுதல் எளிது. ஆர்டென் கடற்றுறையிற் போய் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோது அகஸ்மாத்தாய்க் கீழே வீழ்ந்து கைகால்களிற் காயம்பட்டு வேலை செய்யக்கூடாமல் வீட்டிலேயே சும்மாவிருக்கும்படி நேரிட்டது. மிகுத்து வைத்த பணத்தில் அதிக பாகம் செலவாய்விட்டது. முன்போலவே உழைக்க ஆர்டெனுக்குச் சரீர பலமில்லை. குடும்பக் காரியங்கள் நடப்பது மிகவும் கஷ்டமாயிருந்தது. அன்னிலீயின் முகமலர்ச்சியோ எள்ளளவேனும் மாறவில்லை. தன் நாயகன் முன்போலவே திடகாத்திரனாக வேண்டுமென்று ஸதாகாலமும் கடவுளைப் பிரார்த்தித்து வந்தாள். தன் சுகத்தைக் குறைத்துக்கொண்டு, புருஷன், மக்களுடைய நன்மையையே நாடிவந்தாள். கடவுளும்ஒருவாறுஅன்னிலீயின்வேண்டுகோளுக் கிணங்கினார். ஆர்டெனுக்கு உடம்பு தேறிற்றாயினும் அந்தப் பெருங்கண்டத்திற்கு முன், எவ்வளவு பலமுடையவனா யிருந்தானோ அதில் நாலிலொரு பங்கு பலந்தான் இருந்தது. முன்போல அதிக ஊதியங் கிடைக்கக்கூடிய வேலை அவனுக்கு அகப்படவில்லை. ஒருநாள் தன்னிலைமையை எண்ணிக் கவலையுற்றிருக்குங்கால் தன் மனைவி எதிரில் வரக்கண்டு, "என்னருமைப் பத்தினியே! உன்னை நான் விவாகஞ் செய்த காலத்தில், என்கால்கைகள் முறிந்து உன்னையும் நமது மக்களையும் சோற்றிற்குப் பறக்க விடுவேனென்று எண்ணவேயில்லை. இது தெய்வத்தின் காரியம். விதி வலிது, அதன் முன் நம்முடைய உபாயம் பலிக்காது. இவ்வூரிலோ எனக்குத் தக்க சம்பளங் கொடுப்பாரில்லை. தூர தேசத்திற்குப் போய்ப் பொருள் தேடி வருகின்றேன். எனக்கு ஒருகாலம் யஜமானாயிருந்தவர் சீனதேசத்திற்குப் போய் வியாபாரஞ் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார். அவர் என்னை மாலுமியாக வேண்டுகிறார். தக்க சம்பளங் கொடுப்பார். போய் வருவதற்கு மூன்றுவருஷ காலமாகும். அதுவரையில் நீ இந்த வீட்டிலேயே இருந்து நின்னையும் நின் மக்களையும் பாதுகாத்துவா. மூன்று வருஷத்திற்குப் போதுமான முதலும் ஒரு தொழிலும் உனக்கு ஏற்படுத்தி வைக்கின்றேன். எத்தனையோ சண்டமாருதங்கள் வீசின காலத்திலெல்லாம் என் பிதாவையும் அவருக்குப் பிறகு என்னையும் காத்துக் கரை சேர்த்த சிறு மரக்கலம் நமக்குச் சொந்தமாயிருக்கின்றது. அதை விற்று முதல் தருகின்றேன். நமது வீட்டு வாசலிலேயே ஒரு கடையையும் கட்டிக் கொடுக்கின்றேன். நீயும் மக்களும் கடையில் கிடைக்கும் லாபத்தை வைத்துக்கொண்டு ஜீவனம் செய்து வாருங்கள், புறத்தேசத்திற்குப்போய் வியாபாரஞ்செய்து பெரும்பொருள் தேடித் திரும்பி வருகிறேன். நமது மக்கள், தரித்திரத்தை அனுபவித்தல் கூடாது. செம்மை நெறி வழுவாமல் அவர்களைப் பாதுகாத்துவா. எல்லாம் வல்ல கடவுள் நம்மிடத்துக் கருணைவைப்பார். இன்னாள் வரையில் ஒருவனைப்போய் ஒன்றுதாவென்று இரந்ததேயில்லை. அப்படியே என்னுயுள் முழுமையும் போக்கி விடுகின்றேன். வறுமை கொடிது. இளமையில் வறுமை மகாகொடியது. ஆதலின் வறுமையிலும் செம்மையை மறத்தலாகாது. கணக்குக்குப் பிள்ளைகளைப் பெறலாகாது. நல்லொழுக்கமில்லாத மக்கள் நாட்டிற்கே கேடழைப்பவர்கள். உலகத்தாரின் அபவாதம் எனக்கு வாராமற் காப்பது உன்னுடைய கடமை. நீ முழுமனத்துடன் எனக்கு அனுமதிகொடு. நாளைக்கே கப்பலை விற்று முதலாக்கிக் கடையையுங் கட்டுவித்து அதற்கு வேண்டிய சரக்குகளையும் வாங்கி வைக்கிறேன். பொருளுதவியில்லாத ஸம்ஸாரி அரை மனுஷன். உனக்கும் நமது மக்களுக்கும் க்ஷேமம் விருத்தியாகவேண்டுமென்றே இந்த யோசனை சொல்லலானேன். நீ இணங்குவாயாக," என்று பரிதபித்துச் சொன்னான்.

படி சொற்றவறாத பாவையாகிய லீ பர்த்தாவின் மொழிகளைச் செவியுற்றவுடனே ஒன்றுந் தோன்றாதவளாய் மதிமயங்கி, "நாதா, நீர் கிறின கீற்றை என்றும் நான் கடந்ததில்லை. நீர் சொல்லும் விஷயம் எனக்குக் கிஞ்சித்தேனும் ஸம்மதமாகவில்லை. இந்த நாட்டிலேயே ஒரு துறையிலிருந்து மற்றொரு துறைக்குப் போவதில் அளவிறந்த ஆபத்துக்கள் உண்டாகின்றன. இருபத்தையாயிரம் மைல் தூரத்திலுள்ள சீன தேசத்துக்குப் போய்ச் சேருகிறது என்ன நிச்சயம்? ஸமுத்திரத்துக்கு இரத்னாகரமென்று பெயரிடுவதிலும் பிரேதாகரம் என்று பெயரிடுவது தகுதியாயிருக்கும். நீர்க்குட் பாறைகளும் மேலே சுறைகளும் மனி

தர் உடல், பொருள், ஆவிகளையே அபகரிக்க ஏற்பட்ட திருடர்களாம். இவர்கள் வசப்படாது தப்பிச் சீனுவுக்கே போய்ச்சேருவதாக வைத்துக் கொண்டாலும், அங்குள்ளார் நமக்கு உறவினருமல்லர், உற்றாருமல்லர். அவர்கள், ஜாதி, மதம், நடை, உடை, பாவனை முதலியவை நமக்குத் தெரியாதவை. அச்சீனர்களும் அபின் என்னும் லாகிரி வஸ்துவைத் தின்று வெறிகொண்டு அந்நியதேசத்தாரை அடிக்கடி வெருட்டுகிறார்களாம். கொடுக்கிற தெய்வம் ஓட்டைப்புரட்டியுங் கொடுக்குமன்றோ? தமதுடம்பு இப்போதிருக்கிற நிலைமையிலேயே என்றுமிருக்காது. நல்லஸ்திதிக்கு வரலாகும். என்னுடைய பராமரிப்பு இல்லாவிடின் மெலியுமென்று எனக்கு அச்சமுண்டாகின்றது. எனக்கு வயது இருபத்தைந்து: குழந்தைகளோ மூன்று உற்பத்தியாகிவிட்டன. என்றும் பண்டமாற்றுச் செய்து வழக்கமில்லாதவள். தமது ரக்ஷணையை நம்பியிருந்தேன். தாம் என்னைக் கைவிடலாகாது. தாம் நேரிலிருந்து என்னை எந்த வேலை செய்யச்சொன்னாலும் செய்யத் திடமுண்டு. தாங்கள் ஊரைவிட்டுச் சென்றால் எனக்குப் பலம் எங்கே? என்னைக் கைவிட்டுப் பொருளாசையால் பரதேசம் போதல் தகுதியல்ல. எனக்குப் பெற்றார், உற்றார், கடவுள், எல்லாம் தாமேயாதலால் இப்பெருங்குடும்ப பாரத்தை என்னை வகிக்கும்படி விட்டுத் தாம் அந்நிய தேசத்திற்குப் போதல் தெய்வ ஸம்மதமாகவுமிராது," என்று கதறினாள்.

ஆர்டென் தன் மனையாளை என்றுங் கண்ணுங் கண்ணீருமாகப் பார்த்திராமையால் உள்ளங்கனிந்து "கண்மணி, உன்னுடைய இனிய பார்வையால் எனக்குப் பலமும் தைரியமு முண்டாயிருந்தது. இன்று தான் உன் புத்தியும் கண்ணும் கலக்க முற்றிருக்கின்றது. என்மனத்தின் உறுதியும் சற்றுத் தளர்ச்சி அடைகிறது. உன்னைப்போலப் புத்திசாலிபெண்கள், புருஷர்கள் கோழைமனத்தர்களாயிருக்குங்கால், தைரியப்படுத்திக் கீர்த்திகரமாயிருக்கும் காரியங்களைச் செய்வித்தல் வேண்டும். அன்றேல் மனையாட்டிக்கு உயிர்த்துணை என்னும் பெயர் தகாது. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக. அஃதிலார் தோன்றலிற் றோன்றாமை நன்று. பௌருஷமும் கீர்த்தியும் ஸமகுணங்கள். நான் புருஷனாயிருப்பதால் ஆபத்துக்களுக்கு அஞ்சாமல், திரைகடலைத் தாண்டித் திரவியத்தையுந்தேடி நானுமனுபவித்துச் செழுங் கிளைகளையும் தாங்குவது பெருமை. இவ்வூரில் எனக்குக் கிடைக்கக்கூடிய ஊதியம் என் சாப்பாட்டுக்கே காணாது. நீயும் நம்மக்கள் மூவரும் பிழைப்பதெப்படி? எனக்கு யஜமானாக வருகிறவர் என் சம்பளத்தில் ஒரு பாகத்தை முன்னதாகவே கொடுப்பதாகச் சொல்லுகிறார். அதையும் உனக்கே கொடுத்துவிட்டுப் போகிறேன். நீ பூரண மனத்தோடு நான் போவதற்கு விடைகொடு" என்று மன்றாடினான். அன்னிலீ கூர்மையான புத்தியுள்ளவளானதால் பர்த்தா சொன்ன வார்த்தைகளை மனத்தில் வாங்கி மிகவும் வினயத்துடன் "பிராண நாதா, நானும் என் குழந்தைகளும் கஷ்டப்படாமலிருப்பதற்கு உபாயங்கள் சொல்லுகிறீரே யன்றி, உத்தம ஸ்திரீகளுக்குக் கணவனை விட்டுப் பொருளை இச்சித்துத் தனியே இருத்தல் தகுதியல்லவென்பதைச் சற்றும் யோசித்தீரில்லை. பொன் புருஷனாகுமா? தாம் நெடுந்தூரயாத்திரை செல்லுங்கால் தங்களுக்குச் சிசுருஷை செய்யத் தங்களோடு நானிருப்பதல்லவோ பார்யா தர்மம், அதைவிட்டுத் தாம், "உனக்கு வீடு, கடை, தனம் பிள்ளைகள் எல்லாமிருக்கிறது. வியாபாரஞ் செய்து ஜீவனம் செய்துகொண்டிரு. ஈரமில்லாத் தண்கடலில் புசலிலும், பாறைகளிலும் அகப்பட்டுக் கஷ்டத்தையனுபவித்து உனக்குப் பொருள் தேடி வருவேன்," என்று சொல்வது தங்கள் மனம்போலும். எல்லாம் கடவுள் செயல். ஆக்கல், அழித்தல் இரண்டையும் தம்மிடத்தில் ஒப்புவித்துவிட்டேன். கடவுளும், தாமும் விட்ட வழியில் நடக்கத் தயாராயிருக்கின்றேன். தங்கள் வாக்குக்கு எதிர்வாக்கு ஒன்றுஞ் சொல்லாதவளாகிய யான் இன்று இவ்வளவு பேசினதற்காக க்ஷமித்தல் வேண்டும்," என்றாள்.

குடும்பப் பொறுப்பை வகித்த ஆர்டென் இதுதான் ஸமயமென்று எண்ணித் தன் மனைவிக்குத் திடஞ்சொல்லிப் பிதுரார்ஜிதமாயிருந்த கப்பலைவிற்று, வீட்டு வாசலில் கடையையுங் கட்டிச் சரக்குகளை வாங்கிக் கடையில் அவைகளை யொழுங்காய் வைத்து இரண்டொருநாள் அன்னிலீயைப் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு வியாபார முறைகளைப் பயிற்றித் தன் பிரயாணத்துக்குரிய காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். வீட்டுக்கு நாயகன் வெளியே போகின்றானென்றறிந்தே வீட்டின் லக்ஷ்மீகரம் குறைந்தது. குழந்தைகள் குரல் வெளியிற் கேட்பதேயில்லை. இழவுபடுமாறு எங்குந் தோன்றிற்று.

புறப்படுவதற்கு முதல் நாளிரவில் ஆர்டென் தன் மகனை அருகிலழைத்து, "தங்கமே, நாளைக் காலையில் நான் தூரதேச யாத்திரை போகின்றேன். நீ உன் மாதா சொற்படி நடந்து உன் தம்பிமார் இருவருக்கும்

இன்னொரு தாய்போல விருந்து, நன்னடக்கையையும் தெய்வபக்தியையுங் கைவிடாது வேதபுத்தகத்தை நாடோறும் படித்துவரல் வேண்டும். உன் அன்னையையே பிதாவாகவும் இரண்டு மூன்று வருஷகாலம் பாவித்துக் கடவுளுடைய கிருபைக்கும் என் அன்புக்கும் பாத்திரமாயிரு," என்று கூறி உச்சிமோந்து முத்தமிட்டுப் படுக்கையில் கொண்டுவிட்டான். தன்னிரண்டாவது குழந்தையாகிய ஆண்பிள்ளையை மார்போடணைத்துக் கண்ணீர் சொரிந்து பரம காருண்யக் கடவுள் அவனைக் காத்தல் வேண்டுமென்று முழந்தாளிட்டுப் பணிந்து பிரார்த்தித்தான். நோய்கொண்ட கைப்பிள்ளை தொட்டிலில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதை எழுப்பினல் அழுமென்று நினைத்துக் கடவுளிடத்தில் அந்தக் குழந்தையின் க்ஷேமத்தை ஒப்புவித்தான். ஆர்டென் புத்தியில் மூன்ருவது குழந்தை தீர்க்காயுள் உடையதல்லவென்று பட்டபடியால் அதன் தலையிலுள்ள கேசத்தில் ஒருபாகத்தைக் கத்தரித்து அதை ஒரு ஸம்புடத்தில் பத்திரமாய் வைத்துத் தன் மூட்டையில் கட்டிக்கொண்டு மனைவியிடத்தில் விடைபெறப்போனுன். அவள் ஆருத்துயரமேற் கொண்டு ஊணுறக்கமின்றிப் பிரமையடைந்திருந்தாள். நாயகன் கிட்டவந்தவுடன் அவரைத்தழுவி "ஏழுவயது முதல் என்னிடத்தில் அன்பு வைத்த நீர் என்னைக் கைவிடப்போகிறீர். நான் இனி உமது முகாரவிந்தத்தைப் பார்க்கப் பாக்கியம் பெற்றிலேன்" என்று சொல்லிக் கோவென்று அழுதாள். பெண்ணென்ருற் பேயுமிரங்குமன்ருே? ஆர்டென் மனம் சற்றுச் சஞ்சலித்தது. ஆயினும் கார்யவாதியாயிருத்தல் புருஷனுக்கு உரிய தர்மமாகையால் துக்கத்தை மறைத்து "நீ என்னைப் பாராவிடினும் நான் உன்னைப் பார்த்தல் நிச்சயம். நீ கவலைப்படாதே" என்று சொல்லி அன்னிலீயைத் தேற்றி மூட்டைகளை யெல்லாம் கட்டவும் போழ்து விடிந்தது. அற்ப ஆகாரம் செய்துவிட்டு ஆர்டென் மக்கள், மனைவி, வீடு வாசல் எல்லாவற்றையும் விட்டுக்கிளம்பிக் கப்பல் துறைக்குச் செல்வானுயினன். அவன் மனைவி அவனுருவத்தைப் பார்த்துப் பார்த்துக் கண்பூத்துப் போகிறவரையில் தெருவில் நின்றுகொண்டேயிருந்தாள். ஆர்டென் ஏறிய கப்பல் கண்ணிற்கு மறைந்த வுடனே அவள் தன்னைக் கைம்பெண்ணுக எண்ணி விட்டாள். அவள் துக்கத்தின் பெருக்கத்தை எதற்கு நாம் உவமித்தல் கூடும்.

பண்டமாற்றறியாத லீயின் வியாபாரம் சிறிது காலம் ஒழுங்காகவே நடந்தது. அவ்விடத்திலேயே வேறு இரண்டு கடைகள் புதிதாக உற்பத்தியானபடியால் லீயிக்கு வியாபாரம் குறைந்துவிட்டது. ஒரு ஊரில் மூன்று பைத்தியக்காரர்கள் சேர்ந்தால் எப்படியோ அப்படியாயிற்று. கொள் முதலுக்குக் குறைவான விலைக்கு விற்கும்படி நேரிட்டு லீயின் முதலில் பாதிக்குமேல் அழிந்துவிட்டது. ஆர்டென் ஊரை விட்டுப்போய் இரண்டு வருஷத்திற்கெல்லாம் நோய்கொண்ட மூன்ருவது பிள்ளை இறந்தது. ஆர்டென் ஸமாசாரமும் ஒன்றுந் தெரியவில்லை. மூத்தபெண்ணும் பிள்ளையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்படாமல் வீட்டில் இருந்து வீண் காலங் கழிப்பவர்களாயிருந்தார்கள். எப்பக்கந் திரும்பினுலும் அன்னிலீக்குத் துக்கமே அதிகரித்துக்கொண்டிருந்தது.

அன்னிலீ ஆர்டெனை மணம் புரிந்த காலம் முதற் கொண்டு பிலிப்ரே அவ்விருவரையுங்கண்டுபேசினதேயில்லை. நோய்கொண்ட பிள்ளை இறந்தமைப்பற்றி லீயைத் துக்கம் கேட்க அநேகர் வந்தார்கள். ரேயும் பலநாள் ஆலோசனை செய்து, லீயிடத்தில் ஒரு நாள் வந்தான். லீ இறந்த குழந்தையையும், பரதேசம் போன தன் நாயகனையும், தனக்கு அதிகரித்து வரும் வறுமையையும் நினைத்து அழுது கொண்டிருந்தாள். ரே பூததயையுடையவனென்று முன்னமேயே ஸூசிப்பித்திருக்கிருேம். துக்கத்திலாழ்ந்த லீயைப்பார்த்தவுடன் ரேய்க்கும் கண்ணில் தாரைதாரையாய் நீர் பெருகிற்று. ஆர்டெனுடைய பெண்ணும் பிள்ளையும் அநாதைகள் போல நிற்பதைக் கண்டு, ரே, "அன்னிலீ, உன்னை இந்தத்துக்கத்தில் பார்த்தல் என் மனத்திற்கு மிகுந்த வருத்தத்தை யுண்டாக்குகின்றது. ஆர்டெனும் நீயும் என்னிடத்தில் எக்காலத்தும் மாருத அன்பு பாராட்டினதற்கு ஒரு பிரதியுபகாரம் நான் செய்ய நீ அனுமதி தரல்வேண்டும். ஜீவந்தர்களாயுள்ள உன் மக்களிருவரும் பாடசாலைக்குப் போகாமல் கெட்டுப் போகிருர்கள். ஆர்டென் தன் மக்களை இந்த ஹீனஸ்திதியில் கண்டால் கண்ணுல் இரத்தம் விடுவான். எனக்கு மனைவிமக்கள் ஒருவருமில்லை. மிகுதியான திரவியம் படைத்திருக்கிறேன். உன்னுடைய மக்களுக்கு வித்தியாப்பியாஸம் செய்வித்து அவர்களை நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவருதலில் என் பணம் விரயமாவதிலும் உயர்ந்த புண்ணியம் கிடையாதென்றெண்ணுகிறேன். என் வீட்டிற்கே அவர்களிருவரையும் அழைத்துப் போகின்றேன். பெரிய மனஸு செய்து அனுப்புவாயாக," என்ருன்.

நடுக்கடலில் திசைதப்பிமயங்கும் மாலுமிக்குத் துறை ஒன்று தோன்றினற்போல், பிலிப் ரே தோன்ற, அன்னிலீக்கு உண்டாயிருந்த வியாகூலம் சற்றுத் தணிந்தது. ரேயினுடைய உதார குணத்தால் மனந்துணிந்து அன்னிலீ, "தாம் எனக்கு ஒரு தேவதூதன். மனிதர்க்கு வரும் துக்கத்தைக் கடவுள் மனிதர்மூலமாகவே நிவாரணஞ் செய்கிறார். அநாதையாயும் நிர்ப்பாக்கியையாயுமிருக்கிற எனக்கு ஒத்தாசை செய்யப் பரமகாருணியரான கடவுளே உம்மை என்னிடத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார். உமது குலமும் குணமும் தர்மமும் ஆயுளும் வளர்வதாக என் மக்களுக்குத் தாமே அன்னையும் பிதாவுமாயிருத்தல் வேண்டும்," என்று வாய் குழறிப் பேசினள். ரேயும் லீயிடத்தில் வேறு பேச்சுப் பேசாமல் மக்களிருவரையும் பக்கத்திற்கொருவரா யிட்டுக்கொண்டு வீட்டிற்குச் சென்றான்.

ரேயின் பிரியத்தினல் லீயின் மக்களிருவரும் அவனைப் பிதாவென்றே கூவி வழக்கமாய் விட்டது. அவன் வீட்டில் இவ்விரு குழந்தைகளும் வைத்தது சட்டம். ரே சொற்பனத்திலும் சிறுவரிடத்தில் கடுஞ்சொற் சொல்வதில்லை. பரஸ்பரம் அன்பு பெருகியே வந்தது. ஒவ்வொரு காலத்தில் மக்கள் மூலமாய் அன்னிலீக்கு ரே அருமையான பழவர்க்கங்களையும் உணவுப்பொருள்களையும் அனுப்புவான். அன்னிலீ அவற்றை அன்புடனே பெற்றுத் தனது நன்றியைப் பாராட்டி வந்தாள்.

ஆர்டென் சீனுவுக்குப் போய் ஐந்து வருஷமாகியும் அவனிடத்திருந்து கடிதம் ஒன்றும் வரவில்லை. போன கப்பலும் வரவில்லை. கப்பல் மூழ்கி அதிலுள்ளவர்களெல்லாம் மாண்டார்களென்றே ஊரில் வதந்தி பிறந்தது. உண்மையிலோ ஆர்டென் சீன தேசத்தில் பல முயற்சி செய்து மிகுந்த திரவியந் தேடினன். யஜமானுக்கும் வியாபாரத்தில் லக்ஷம் லக்ஷமாய் லாபங் கிடைத்தது.

ஆறுவது வருஷத் தொடக்கத்தில் ஆர்டென் ஜன்ம பூமிக்குத் திரும்பினன். பாதிவழி வந்த பிறகு ஒரு பெரிய புசலடித்துக் கப்பலுடைந்து அதிலுள்ளவர்களில் மூவரைத் தவிர மற்றவர்களெல்லோரும் மாண்டார்கள். மூவரில் ஆர்டென் ஒருவன். ஒடிந்த பாய்மரமொன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு மூவரும் வெகு கஷ்டப்பட்டு ஒரு சிறு தீவிற்போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அத்தீவு நிர்மானுஷமானது; தென்னை மரங்களடர்ந்தது; வெள்ளாடுகள் மிகுதியாய் அங்கு மேய்ந்துகொண்டிருந்தன. ஆர்டெனும் அவன் தோழரிருவரும் சிலகாலம் தேங்காயையும் ஆட்டிறைச்சியையும் தின்று ஜீவித்து வந்தார்கள். நிரக்ஷரேகையிலுள்ள தீவானமையால் உஷ்ணம் ஜாஸ்தியாயிருந்தது. ஆர்டெனுடனிருந்த இருவரும் ஜுரத்தினல் பீடிக்கப்பட்டு இறந்தார்கள். ஆர்டென் அத்தீவில் ஒண்டியாயிருக்கும்படி ஸம்பவித்தது. பொருளை யிழந்ததை அவன் பொருளாக நினைத்தானில்லை. தன் மனைவி மக்களையே ஸதாகாலமுஞ் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். தினம் மும்முறை முழந்தாளிட்டு ஆபத் பாந்தவரான கடவுளைத் தொழுது ஜன்ம பூமிக்குத் தன்னை மறுபடியும் இட்டுப்போக மரக்கலம் ஒன்று வரவேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டிருந்தான்.

வருஷத்திற்கு ஒருமுறை, கதையின் ஆரம்பத்திற்குரிய துறைப்பட்டணத்திற்கு அருகிலுள்ள முந்திரிக் காட்டில் கொட்டை பொறுக்குவதற்குச் சிறுவர் சிறுமியர் போவதுண்டென்றோம். அந்தக் காலம் வந்தது. லீயின் மகளும் மகனும் காட்டிற்குப்போக விரும்பினர்கள். ரேயும் ஸம்மதித்தான். அவ்விரு மக்களும் தமது அன்னையையும் காட்டிற்கு அழைத்துப்போக எண்ணினர்கள். நால்வருஞ் சேர்ந்தே குன்றின் மீதேறி உச்சியில் கொஞ்சநேரம் உட்கார்ந்தார்கள். மக்களிருவரும் காட்டிற்குள் சென்றார்கள். ரேயும் லீயும் தனியே இருந்தார்கள். புருஷன் பரதேசம் போனநாள் முதல், லீக்கு முகமலர்ச்சி கிடையாது. மலையின் உச்சியில் தலைகுனிந்து முகம்வாடி உடம்பு வெயர்த்து லீ பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தாள். இந்தக் கோலத்தைக் கண்ணுற்ற ரே, "அன்னிலீ, உன் மனத்தை வாட்டுவது என்னென்று நானறிவேன். உன் கணவன் ஆர்டெனையே நினைத்து வருந்துகிறாய். அவன் சீன தேசத்திற்கு ஏறிப்போன கப்பலுடைந்து போயிற்றென்று அவ்வூரிலிருந்து நமது கரைக்கு வந்த கப்பற்காரர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஆர்டெனைப்பற்றித் துக்கிப்பது வீணகும். உன் மனத்தைத் திடஞ்செய்துகொள்," என்றான். இம்மொழிகள் லீயின் செவியில் நாராசம்போற் பாய்ந்தன; மூர்ச்சை போய்க்கீழே விழுந்தாள்; விம்மி விம்மி அழுதாள். இவற்றாலாவதென்ன? கொஞ்சநேரஞ் சென்றபிறகு மனத்தை ஏகதேசம் திடப்படுத்திக்கொண்டு "ஐயா, முன்னொருமுறை உம்மைத் தேவதூதரென்றேன். அதனுண்மை நீர் என் மக்களிடத்து வைத்திருக்கிற அன்பினல் உதாகரிக்கப்பெற்றது. உம்மை இந்த ஸமயம் ப்ராகிருத ஜனங்கள் யமதூதரென்பார். நான் அப்படிச் சொல்வேனயின் கொடிய நரகில் வீழ்வேன். அவனன்றி அணுவும் அசை

யாது. கடவுளின் நியமனம் அவ்வாருயின் நான் செய்யக் கூடியதென்ன?" என்ருள். அளவு கடந்த துக்கத்திலாழ்ந்த லீ யிடத்தில் அன்று வேறு பேச்சுக்களைப் பேசுதல் உசிதமன்றென்று தெரிந்து ரே சும்மா விருந்தான். லீயின் மக்களிருவரும் முந்திரிக்கொட்டை பொறுக்கிக் கொண்டு வந்தார்கள். நால்வரும் மலையினின்று கீழிறங்கி லீ தன்வீட்டிற்கும், அவள் மக்களும் ரேயும் ரேயின் வீட்டிற்கும் சென்ருர்கள். அன்றிரவு லீ தூங்க வில்லை. வேதபுத்தகத்தை விரித்துவைத்து ஓதிக் கொண்டிருந்தாள்.

மேலே சொன்ன விஷயங்கள் நடந்து பத்து பதினைந்து தினமான பிறகு ரே லீயின் வீட்டுக்கு வந்தான். லீ அவனுக்கு உபசாரங்கள் சொல்லி ஆஸனத்திலிருக்கச் சொன்னுள். ஊர்ப்பேச்சு சிறிது காலம் பேசியான பிறகு ரே, "நாம் குன்றின் உச்சியில் உட்கார்ந்திருக்கையில் உன்னிடத்தில் என் கருத்தைச்சொல்ல எண்ணினேன். அன்று உன் மனம் நொந்திருந்தது. புண்ணிற் கோலிடுவதுபோல் வார்த்தைகள் ஒன்றையுஞ் சொல்லலாகாதென்று சும்மாவிருந்தேன். உன்னுடைய க்ஷேமத்தையும் ஸந்துஷ்டியையுந் தவிர வேருென்றையும் பெரிதாக நான் எண்ண வில்லை. எனக்கு மிகுந்த பொருளிருந்தும் அதனை உடனிருந்து அனுபவிக்கத் துணையில்லாமல் உன் அருமை மக்களால் என் வீடு சற்றுப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீ என்னை மணம் புரிந்து வீட்டுக்கு வந்து விட்டால், அதிலும் பெரிய பாக்கியம் எனக்கு உலகத்திலில்லை. ஆர்டெனைப்போல நான் பேசுவதிற் சதுரனில்லை. அதுவும் உனக்குத் தெரியும். நானும் உன்னை ஏழாவது வயது முதற்கொண்டு காதலித்தவனென்று உன் மனத்துக்கே தெரியும்," என்று சொல்லி அவளிடத்தில் விடை பெருமலே வெளியே போய்விட்டான். அன்று மாலையில் சில பழங்களையெடுத்துக்கொண்டு அன்னிலீயின் மகள் தாயிடத்திற்கு வந்தாள். தாய் வழக்கம்போலப் பெண்ணை அணைத்து முத்தமிடாமல் விஸனமா யிருந்ததைக்கண்டு பெண் "அம்மா, இன்று துக்கமாயிருக்கிருயே. சீனுவிலிருந்து செய்தி வந்ததோ? வேறென்ன விசேஷம்? நான் கேட்க ஆவலாயிருக்கிறேன்," என்ருள். லீ, "நான் பெண் பிறந்த கதையை என்ன சொல்வது? பாதேசம்போன புருஷனிடத்திலிருந்து ஒரு ஸமாசாரமும் வரவில்லை. அவர் யாத்திரை செய்த கப்பலே மூழ்கிவிட்டதாம். அவர் பிழைத்திருப்பாரென்று எண்ணுவதெப்படி? நேற்றிரவு நமது வேதபுத்தகத்தைப் பணிந்து அதிற்கயிறு போட்டுப்பார்த்தேன். "தென்னை மரத்தடியில்" என்ற சொல் முதலாக விருந்தது. அச்சொல்லுக்கு உன் ஜனகபிதா ஜீவந்தராயிருக்கிருரென்றுஞ் சொல்லலாம். காலஞ் சென்ருரென்றுஞ் சொல்லலாம். உன் ஸ்வீகார பிதா இன்று வந்து தன்னை மணம்புரிய வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டார். ஒரு புருஷனிடத்தில் அன்பு வைத்த நான் மற்ருெருவன் தெய்வமாயிருந்தாலும் காதல் கொள்வதெப்படி? ரே தர்ம குணசீலர். பிரதிப் பிரயோஜனத்தை எதிர்பார்க்காமலே உங்களுக்கு உபகாரஞ் செய்வதுடன் தன் பிள்ளைகளைப்போலவே பாவித்து வருகிருர். எனக்கு எது செய்வதென்று தோன்ருமல் திகைக்கிறேன்," என்ருள்.

லீயின் மகள், "அம்மா, எனக்கு ஒன்று தெரியும். நம்மூவருக்கும் பிரத்யக்ஷ தெய்வமாயிருப்பவர் ரே என்னும் எனது பிதா. என் சொந்தத் தகப்பன் சிவப்போ கருப்போ ஞாபகத்திற்கு வரவில்லை. உபகாரிகள் மனங் கோணுமல் நடப்பது உசிதம். உன்னைப்போல் உலக அனுபோகமுடையவர்களுக்கு நான் யோசனை சொல்வது சரியல்ல," என்று சொன்னுள்.

இவ்விருவரும் இவ்வாறு ஸம்பாஷித்துக்கொண்டிருக்கையில் ரே திடீரென்று உள்ளே வந்தான். பெண் எதிர் சென்றழைத்து ஆஸனத்தில் இருக்கச் செய்தவுடனே ரே லீயை நோக்கி, "ப்ரியே, நான் பகலிற் சொன்னதைக் கவனித்தாயோ? ஆர்டென் இறந்துவிட்டானென்பதில் ஸந்தேகங் கிடையாது. இப்போது சீனுவிலிருந்து ஒரு கப்பல் நம்முடைய துறையில் வந்திருக்கிறது. அங்குப் போய் விசாரித்தேன். ஆர்டென் ஏறிப்போன கப்பலுடைந்து அதிலிருந்தவர்கள் பரலோகமடைந்தது வாஸ்தவந்தானும். அவனைத் திரும்பி வருவானென்று இனி ஸந்தேகமே படுதல் வேண்டாம்," என்ருன்.

அன்னிலீ உடனே "ஐயா, பெண்ணுய்ப் பிறந்தவர் ஒரு புருஷனை வரித்தான பிறகு மற்ருெரு புருஷனை இச்சித்தல் தெய்வ ஸம்மதமாகுமா? முதற் புருஷன் இறந்தானென்று நிச்சயச் செய்தியும் வரவில்லை. பாம்பென்று தாண்டவுங்கூடவில்லை! பழுதையென்று மிதிக்கவுங்கூட வில்லை. பால்யத்திலுண்டான தர்ம ஸங்கடம் என் ஆயுள் முழுதுமே நிலைத்திருக்கிறது. தம்மால் நான் பெற்றிருக்கிற உபகாரங்களுக்குக் கைம்மாறு செய்தல் என் கடமை. என்னுடம்பின் தோலைத் தமது பாதத்திற்குச் செருப்பாகவும் தைத்துப் போட நான் கடமைப்பட்டவள், என் புருஷன்

ஊரை விட்டுப்போன எட்டு வருஷம் காத்திருந்த தாம் இன்னும் ஒருவருஷம் காத்திருந்தால் அவ்வருஷத் திறுதியில் தமக்குத் தக்க உத்தரஞ் சொல்வேன்" என்றாள். ரே, "ஒரு வருஷமா: நாலு வருஷமாகி லும் ஆகட்டும். எனக்குச் சம்மதம். இந்த வரு ஷக் கடைசியில் நான் மறுபடியும் உன்னை வந்து பார்க்கிறேன்," என்று சொல்லிவிட்டுப் பெண் ணையும் இட்டுக்கொண்டு வீடுசென்றான். அன்னிலீ அன்றுமுதல் இரவும் பகலும் உண்ணும்போதும் உறங் கும்போதும் தவிர்த்து எந்த ஸமயத்திலும் ஆர்டெனை யே தியானம் பண்ணிக்கொண்டவளாயும், கடவுள் ஆர்டெனை க்ஷேமமாய்க் கரைகொணர்ந்து சேர்க்க வெண்டுமென்று பிரார்த்தித்தவளாயுமிருந்தாள். ஒரு வருஷம் ஒரு நிமிஷம்போற் போய்விட்டது. ஆர் டெனைப்பற்றி ஒரு ஸமாசாரமும் கிடைக்கவில்லை. ரேயும் அன்னிலீயிடத்தில் வந்து வாக்குத்தத்தத்தை நிறைவேற்றக் கேட்டான். அன்னிலீ இன்னும் ஒரு மாஸமாகட்டுமென்றாள். அதற்கும் ரே உடன்பட, மாதமானவுடனே ஒருவார ஸாவகாசம் கேட்டாள். தாமசப்படுத்துவதால் ரே எள்ளளவேனும் கோபித்தா னில்லை. ஊரிலுள்ள வம்பர்களிற் சிலர், "சோற் றுக்குப் பறக்கிற அநாதையாகிய அன்னிலீ என்ன பிகு செய்கிறாள், பார்த்தீர்களா," என்றார். வேறுசிலர் "காசுக்கொழுப்பெடுத்த ரே அந்த அநாதைப்பெண் ணைக் கலியாணஞ் செய்கிறேன் என்று சொல்லி ஒரு வருஷமாய் ஏமாற்றி வருகிறான்: இது என்ன அநி யாயம். பணக்காரரை நம்புகிறது மண் குதிரையை நம்பி ஆற்றிலிறங்குவதுபோலாகும். வறுமை கொடி தென்பாராயினும் செல்வம் அதினினுங் கொடிதென் பதிற் சந்தேகமில்லை," என்றார்கள். இவ்விருவகைப் பேச்சுக்களும் அவ்விருவர் காதிலும் பட்டிருந்தது. இருவரும் அபவாதத்திற்குப் பயந்தவர்கள். மூன்று கெடுக்களும் கடந்தவுடனே அன்னிலீயின் மனமும் ஒருவாறு உறுதிப்பட்டது. அவள் ரேயை நோக்கி, "மகா புருஷனே, என்னைப்போன்ற தைனிய ஸ்திதியி லிருப்பவளிடத்தில் தங்களுக்குக் காதல் உண்டானதும் கடவுளின் செயல். தங்கள் அபீஷ்டப்படி நாளையே தங்களுக்கு மனைவியாகின்றேன். இதுவே பிரமாணம்," என்றாள். ரேயின் மனம் பூரித்து, முக மலர்ச்சிகொண்டு அன்னிலீயின் கையைப்பற்றிக்கொண்டு "மாதர் சிரோ மணியே, உன்னை மனையாளாக அடைய முப்பது வரு ஷம் தவஞ்செய்தேன். அது இன்று ஸபலமாயிற்று. எல்லாம் வல்ல கடவுள் நம்முடைய கருத்தை நிறை வேற்றி வைப்பாராக" என்று சொல்லிவிட்டு வீடு சென்றான்.

வாத்யங்களும், மணிகளும், புரோஹிதர்களுடைய ஆசீர்வசனங்களும் முழங்க மறுதினமே அன்னிலீ ரேக்கு வாழ்க்கைப்பட்டாள். ஒருவருஷத்திற்கெல்லாம் ரேக்கு ஒரு பெண்பிறந்தது.

கலியாணஞ் செய்துகொண்ட பிறகு, சிறிது காலம் அன்னிலீக்கு யாரோ ஒருவன் தன்பின்னால்தொடர்ந்து வருவதுபோலத் தோற்றிக்கொண்டிருந்தது. அதனை ரேயிடத்தில் அவள் சொன்னபோது அவன் வெறுந் தோற்றமே ஒழிய யதார்த்தத்தில் ஒன்று மில்லை யென்று அவளுக்குத் தைரியஞ் சொல்லித் தேற்றி னான். என்றும் ஆர்டெனை மாத்திரம் லீ மறந்தாளில்லை.

நிரக்ஷரேகையிலுள்ள ஒரு தீவில் ஆர்டென் தேங் காயையும் வெள்ளாட்டு மாம்சத்தையும் புசித்துத் தாடி மீசை வளர்ந்து ஆட்டுத்தோலாடை யுடுத்துப் பார்வைக் குக் காட்டுமிருகாண்டிபோலாகி, ஜன்ம தேசம் போகும் கப்பல் எப்போது வருமென்று எதிர்பார்த்திருந்தான். கடவுளையும் ஆங்கிலேய தேசத்தையும் தன் மனைவி மக்களையுமே எப்போதும் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் குடிதண்ணீர் குறைந்துபோன கப்பல் ஒன்று ஆர்டெனிருந்த தீவுக்கு வந்தது. ஆர் டெனைப் பார்த்த கப்பலாட்கள் அவனைப் பேயோ பிசாசோ என்று நினைத்து ஓடினார்கள். ஆர்டென் கைசமிக்கை காட்டி வேண்டுவதென்னவென்று கேட் டான். அவர்களும் ஊமை ஜாடையாய் குடி தண்ணீர் வேண்டுமென்று தெரிவித்தார்கள். உடனே ஆர்டென் அவர்களையெல்லாம் மலை அருவி ஒன்றிற்கு அழைத் துப்போய் நல்ல ஜலத்தைக் காட்டினவுடனே அவர் களும் மனமிரங்கித் தமது பாஷையில் ஆர்டெனிடத் தில் சில பேச்சுக்களைச் சொன்னார்கள். சுயபாஷை யைப் பேசும் ஜனங்களைப் பார்த்த நிமிஷத்திலேயே களிகூர்ந்து ஆர்டென் கூத்தாடினான். தன் சரித்திர முழுவதும் அவர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்கள் கப்பல் தலைவனிடத்தில் சொல்லி ஆர்டெனைக் கப்பலில் ஏற் றிக்கொண்டு ஆங்கிலேய தேசத்தில் கொண்டு விடுவ தாக வாக்களித்தார்கள். ஆர்டென் மனம் பூரித்தது என்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? கையிலே ஒரு தம்பிடியும் கிடையாது. உடுக்கக் கோவணமுமில்லை. கடவுளுடைய அருமைபெருமைகளை யார் அறிவார். ஆர்டெனுக்கு ஆடை, உணவு முதலானவைகளைக் கப்பற்காரர்கள் அளித்து, மூன்றுமாதத்தில் ஆங்கிலேய தேசத்தில் ஒரு துறையில் இறக்கினார்கள். தன்னூர்

போய்ச்சேர்கையில் ஐவேஜி யில்லாமை கண்டு கப்பலி லிருந்தவர்களெல்லாரும் தலைக்குக் கொஞ்சமாய் சந்தா ஏற்பாடு பண்ணிப் பத்து ஸவரென்கள் சேர்த்து ஆர் டென் கையில் கொடுத்தார்கள். ஆர்டெனும் அவர் களுக்கு நன்றி பாராட்டிக் களித்தான்.

ஆர்டென் ஒருநாள் மாலையில் தன்னூரெல்லைக்கு வந்தான். அன்று மழைக்காலிருட்டாயிருந்தது; ஒற்றை யடிப்பாதையாய் வந்துகொண்டிருந்தான். தன் வீட் டண்டை வந்து பார்த்தபொழுது அங்கு விளக்கெரிய வில்லை. தெருப்புறத்தில் அந்த வீட்டை விற்பதாக எழுதியிருந்த விளம்பரமொன்றை அருகிற் சென்று வாசித்துத் தெரிந்துகொண்டான். வெகு காலமாய்ப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆவலாயிருந்த தன் மனைவி மக்கள் ஒருரையுங் காணமலிருந்தபொழுது அவன் மனம் பதை பதைத்தது. ஆயினும் பக்கத்திலுள்ளார் ஒருவரையும் போய் அவன் விசாரிக்கவுமில்லை. அவ்வூ ரில் சோற்றுக்கடை ஒன்றுண்டு. அதை நோக்கிச் சென்று கதவையிடித்தான். கையில் பத்து ஸவரென்க ளிருந்ததால் கொஞ்சகாலமாவது வேலை ஒன்றுஞ் செய் யாமல் சாப்பிட்டுக் காலப்போக்குச் செய்யலாகும். அச்சோற்றுக்கடைக்காரி ஓர் கிழவி: அவள் பெயர் மிரியாம்லேன். ஸ்வபாவத்திலேயே பெண் பிள்ளை கள் அளவுக்குமிஞ்சிப் பேசுவார்கள். வயது முதிர்ந் தாலோ வாய் சற்றேனும் சும்மா விராது. சோற்றுக் கடைக்காரிகள் வம்புப் பேச்சு அதிகமாகப் பேசுவார்கள். தான் வந்து இரண்டு மூன்று நாள்வரையில் ஒன்றும் பேசாமலிருந்து விட்டு, நாலாநாள் ஆர்டென், தன் மனைவி மக்களைப்பற்றி வழிப்போக்கன் விசாரிப்பது போல் விசாரித்தான். அதற்கு அவள் அன்னிலீயின் சரித்திரத்தைச் சொல்லுங்கால் அவள்மேல் ஒரு குற் றத்தையும் சுமத்தாமல் ஆர்டென் கைவிட்டுப் போன மையால் மாத்திரம் அவள் பிலிப் ரே என்பவனை மணம்புரியும்படி நேர்ந்த தென்றுஞ் சொன்னாள். ஆர்டென் தாடி மீசையுடையவனா யிருந்தமையால் அவனை அடையாளங்கண்டு பிடிக்க ஒருவராலும் முடியவில்லை.

ரே இலவுகாத்த கிளிபோலானுன் என்றேம். இப் போது ஆர்டென் அந்த ஸ்திதிக்கு வந்தான். வண்டி ஓடத்தின்மே லேறுவதும் ஓடம் வண்டியின்மே லேறு வதும் உலக இயற்கைதானே. அன்று முதல் ஆர் டென் அற்றைக்கூலி வேலைசெய்து சோற்றுக்கடை யில் வந்து சோறுண்டு உறங்கியிருந்தான். லீயையும் தன் மக்களையும் பார்க்க ஆர்டென் இருதயம் தவித்தது. பிலிப்ரே வீட்டின் பின்புறத்தில் ஒரு தோட்டமும் அதில் ஒரு பெரிய வாதுளமரமும் இருந்தது. அதன் உச்சியிலிருந்து பார்த்தால் ரேயின் வீட்டின் உப்பரி கையில் நடக்கிற காரியங்கள் நன்ருய்த் தெரியும். ஒரு நாளிரவில் ஆர்டென் அந்தத் தோட்டத்துச் சுவரை ஏறிக்குதித்து மரத்தின்மேலேறி ஒரு கிளையில் உட் கார்ந்துகொண்டு உப்பரிகை நடவடிக்கைகளைப் பார்த் தான். அங்குக் கண்ணாடி விளக்குகளும் ஸலவைக் கல் மேஜைகளும் வைத்திருந்தன. பெரிய நாற் காலி ஒன்றில் பிலிப்ரே உட்கார்ந்து தனக்கும் லீக்கும் பிறந்திருந்த பெண் சிசுவைச் சீராட்டிக்கொண்டிருந் தான். அன்னிலீ அவன் பக்கத்தில் நின்றுகொண்டு முகமலர்ச்சியோடு தன் புதல்வியின் முகத்தையும் புதிய மணமகன்முகத்தையும் முறையே பார்த்துப் பார்த்துக் களித்து வந்தாள். ஆர்டெனுடைய மூத்தபெண் ஒரு கயிற்றில் வயிரமோதிரமொன்றைக் கட்டிக் குழந்தை யினெதிரே ஆட்டி விளையாட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந் தாள். ஆர்டென் மகன் ஓர் புத்தகத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு சற்றுநேரம் படிப்பதும் சற்றுநேரம் சிறிய சகோதரியின் முகத்தைப்பார்த்துச் சிரித்தும் ஸந் தோஷமாயிருந்தான். அந்த உப்பரிகையில் அன்று இரவு ஸந்தோஷம் குடிகொண்டிருந்தது என்னலாம்.

ஆர்டென் பூததயை இல்லாதவனுயின் மரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கி உப்பரிகைக்குப்போய் அங்குள்ள எல்லோருக்கும் மனக்கலக்கத்தை உண்டாக்கியிருப் பான். பிறர் துக்கஞ்சகியாத இளகிய மனத்தனுயிருந்த படியால் ஆர்டென் மரத்தை விட்டிறங்கி நிச்சப்தமாய் சுவரேறிக் குதித்துச்சோற்றுக்கடைக்கு வந்து வழக்கம் போல் உண்டுறங்கி வந்தான்.

மனத்தில் பாரமொன்றிருந்ததை எப்படியாவது இறக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் மாத்திரம் அவனுக் கிருந்தது. ஒருநாளிரவு மிரியாம்லேனைப் பக்கத்தில் கூவி இருத்தி அவளிடத்தில் "மிரியாம், உனக்கு நான் யாரென்று தெரிகிறதா?" என்றான். அவள் உற்றுஉற்றுப் பார்த்தும் தெரியாமையால் "ஒன்றுந் தெரியவில்லை" என்றாள். அப்போது அவன் "நான் தான் ஈனக் ஆர்டென்: அன்னிலீயின் முதற் புருஷன்: என் மக்களிருவர் மாத்திரம் உப்பரிகையிலிருப்பதைக் கண்டேன். நோய் கொண்ட பிள்ளை இறந்ததென்று நீ முன்னமே சொல்லிவிட்டாய். இந்த இரகசியத்தை நீ ஒருவருக்கும் என் உயிருள்ள வரையில் சொல்ல

லாகாது" என்றான். மிரியாம்லேன், "ஆர்டெனை நான் நன்றாயறிவேன். அவன் உன்னிலும் உயரமாயிருந்தானே. உன்னிலும் நிறத்தில் வெளுத்தவனாயிற்றே. உனக்குக் கூன் விழுந்துபோயிருக்கிறது. தாடி மீசை மிகுந்திருக்கிறது. எனக்கு அடையாளந் தெரியவில்லை. ஆனாலும் உற்றுப் பார்க்கிறேன்," என்று அவன் தலையை இப்படியும் அப்படியும் திருப்பித்திருப்பிப்பார்த்து "ஆ, ஆ, வயதான எனக்குக் கண்பார்வை சிறிது மங்கலாயிருப்பதால் உன்னை நன்றா யறியவில்லை. நீ ஈனக் ஆர்டென் என்பதில் இப்போது ஐயமில்லை. நான் இப்போதே ஓடி நீ வந்திருப்பதை அன்னிலீக்குத் தெரிவிக்கின்றேன்," என்று வேகமாய்த் தெருப்புறத்தில் போனாள். அப்படிப் போனவளை ஆர்டென் இரண்டு கையையும் பிடித்துக்கொண்டு "மிரியாம், நீ எனக்குத்தாய் போன்றவள். நான் சிறுவனாயிருந்த காலம் முதல் உன்னை அறிவேன். உன் கடைக்குச் சாப்பிட வருகிறவர்களை உன் மக்களைப்போல் பாதுகாத்து வந்திருக்கிறாய். என்னாயுளில் நான் பட்டிருக்குங் கஷ்டங்களுக்குக் கணக்கு இல்லை. மனித ஜன்மமெடுத்தவரெல்லாம் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்றே: அதாவது, தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் ஸகல பிராணிகளுக்கும் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ணவேண்டியது, "பாவி" என்று ஒருவரும் சொல்ல இடங்கொடுத்தலாகாது. என்னாயுளில் விசேஷ பாகமும் இந்தக் கொள்கை நழுவாமல் கழிக்கப்பெற்றது. இன்னும் நானிருப்பது மூன்றுநாள்தான். அதற்குள் ஆனந்தக்கடலில் ஆழ்ந்து சுகித்திருக்கும் என் பண்டை மனைவி, மக்கள், புதிய மணமகன் இவர்களுக்குத் துக்கம் விளைவிப்பானேன்? அது பாவம்: நான் செய்யேன்: நீயும் பிரமாணமாய் நான் இறக்கும்வரையில் ஒருவரிடத்திலும் இந்த இரகசியத்தைச் சொல்வதில்லை என்று நமது வேத புத்தகத்தை வைத்து ஆணையிடு," என்றான்.

மிரியாம் சற்றுயோசித்து "நீ ஆர்டென் தான் என்பதற்கு உன் வாக்கையும் என் அபிப்பிராயத்தையும் தவிர்த்து வேறு ருஜுக்களுண்டா" வென்றாள். அப்போது ஆர்டென் தன் சட்டைப்பையில் வைத்திருந்த ஓர் ஸம்புடத்தை எடுத்துத் திறந்து "இதற்குள் வைத்திருக்கும் கேசம் எனது நோய்கொண்ட மூன்றாவது பிள்ளையின் தலையிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. நான் சீனாவுக்குப் புறப்பட்ட தினத்திற்கு முதல் நாளிரவில் கத்தரித்துப் பத்திரப்படுத்தினது. இது அன்னிலீக்கு மாத்திரம் தெரியும். நானிறந்தபிறகு ஸம்புடத்தை அவளிடத்திற் கொடுத்து என் வரலாற்றையும் சொல்வாயாக. என் பிராணனுள்ள வரையில் ஒருவர் மனமும் நோகும்படி ஒன்றையுஞ் செய்யேன். இது உறுதி, இது உறுதி" என்று கைதட்டிச் சொன்னான். புருஷர்களே இரகசியத்தை வெளியிடாமலிருப்பது துர்லபம்: ஸ்திரீகளுக்கு இரகசியத்தை வேறொருவரிடத்திற் சொல்லாவிடின் வயிறு வெடித்துப்போம். மிரியாம் அகோர பிரமாணஞ்செய்துவிட்ட படியால் சும்மா விருந்தாள் ஆர்டென் சொன்னபடியே மூன்றாநாளிரவில் அவனுக்கு உடம்பு சற்று அசௌக்கிய மென்றான். மிரியாம் லேன் அவனைத் தன் பிள்ளைபோலெண்ணி "அப்பா, ஈனக், உனக்கு எவ்வகையான ஆறுதலை நான் செய்வேன்? அதைச் சொல்லு," என்றாள். ஈனக் ஆர்டென் "தாயினும் சிறந்தவளே, எனக்குப் பிராண வியோகம் வந்தவுடன் நால்வருக்கும் சொல்லியனுப்பல் வேண்டும். என் சரித்திரத்தை முற்றிலும் சொல்: ஸம்புடத்தை அன்னிலீ யிடத்திற் கொடு: எனது ஆசீர்வாதங்களையும் அவர்கள் எல்லோருக்கும் அறிவி: இறந்துபோன என் மகனிருக்கும் சொர்க்கலோகத்திற்குப் போகின்றேன். அங்கும் நமது பரம பிதாவாகிய கடவுளின் கிருபையை எல்லோரும் பெற வேண்டியதற்கு முயற்சி செய்கின்றேன். நான் அஜாத சத்ரு. பிறருக்கு இதுகாறும் தீங்கை எண்ணினதேயில்லை. இனியும் அதை நினைப்பதில்லை. உனக்குக் கடவுள் அனுக்கிரகம் செய்வாராக" என்று சொல்லி ஒரு பெரிய மூச்சுவிட்டான். மிரியாம் லேன் உற்றுப் பார்த்தபோது ஆர்டென் மூச்சு விடுவதாகத் தோற்றவில்லை. துராத்மாக்கள் விக்கலும் கக்கலுமாய்ப் பக்கத்திலுள்ளோர் வெறுப்படையும்படி மரண வேதனைப் படுவார்கள். அவ்வுபத்திரவங்கள் ஒன்றுமில்லாமல் ஆர்டென் அசைதியாய்த் தூங்குவது போலக் காலை நீட்டிக்கொண்டு பரமபதத்தை யடைந்தான்.

மிரியாம் லேன் மறுநாள் அன்னிலீக்குச் சொல்லியனுப்ப, ஊராரெல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து ஈனக் ஆர்டெனுடைய ஈமக்கடன்களை அரசர்க்குச் செய்வது போல வெகு ஆரவாரத்துடனும் அன்போடுஞ் செய்தார்கள். (முற்றிற்று.)

கே. வேங்கடராமய்யர், பி. ஏ.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

கொன்ற பாபம் தின்றால் போகும்.—இது ஸாதாரணமாக எல்லோர் வாக்கிலும் இருக்கும் பழமொழி. மாம்ஸபக்ஷணம் செய்பவர்களிடம் 'ஏன் அநியாயமாகப் பிராணிகளை ஆகாரத்தின் நிமித்தம் கொல்லவேண்டும்; அது கொடியபாபம் அல்லவா?' என்றால்; அவர் வாய் கூசாது, கொன்ற பிராணியின் மாம்ஸத்தை உபயோகப்படுத்திவிட்டால் கொன்ற பாபம் போய்விடும்; தம்மை வந்து தாக்காது என்று கூறுவது வழக்கம். பிறரைக் காக்கும் விஷயத்தில் இவ்வாறு செய்தால், ஒருவனுக்குக் கொன்றதனால் உண்டாகும் பாபம், கொன்ற பிராணியின் மாம்ஸத்தால் பிறரைத் திருப்தி அடையும்படி செய்த புண்யத்தால் தொலைக்கப்படும் என்று கூறலாம். அப்பொழுது இந்தப் பழமொழிக்குப்பொருள், கொன்றபாபம் அதன் மூலமாகச் செய்யும் பரோபகாரத்தால் நீங்கும் என்பதாகும். இப்படி இருந்தும் இந்த அர்த்தத்தைக்கூட 'பசுவைக்கொன்று செருப்பு தானம் செய்வதால் என்னபயன்?' என்ற பழமொழி மறுக்கின்றது. ஆகவே இப்பழமொழி ஸரியான பொருளில் உபயோகப்பட்டு வரவில்லை. இதன் பொருளை ஸாதாரண ஜனங்கள் அறிந்திருப்பதாகவும் காணப்படவில்லை.

இப்பழமொழியில் கொல்லுதல் என்னும் தொழில் ஸகலவித கர்மத்திற்கும் குறியாக நிற்கின்றது. இம் மாதிரியே தான் 'நான் கொல்லுகிறவன், நான் கொல்லப்படுகிறவன் என்று உணருபவர் இருவரும் உண்மையை உணர்ந்தவர் அல்லர்' என்ற பகவத்கீதா வாக்கியத்திலும், கொல்வது மற்றைய கர்மங்களைக் குறிப்பிக்கும் ஓர் கர்மம். பாபம் என்பதனால் புண்யம் என்பதையும் வருவித்துக்கொண்டு செய்த கர்மங்களின் பலன்கள் என்று கொன்றபாபம் என்ற தொடருக்குப் பொருள் படுத்தவேண்டும்.

தின்றால் போகும் என்ற தொடரை எடுத்துக் கொள்ளுவோம். தின்னுதல் என்பது வாயின்தொழில், இங்கு மற்றைய இந்திரிய வ்யாபாரங்களையும் அடக்கியுள்ளது. இதே மாதிரியான விரிவான பொருளில் தான் தாயுமானவரும் 'எல்லாம் யோசிக்கும் வேளையில் பசிதீர உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்' என்றார். இங்கு உண்பது உறங்குவது என்பதைப் புஜிப்பதும் தூங்குவதும் என்பதாகக் கொண்டால்; எல்லா மனிதர்களுடைய வாழ்க்கையும் 'சாப்பிட்டவுடன் தூங்கவேண்டும், தூங்கி எழுந்ததும் சாப்பிடவேண்டும்' என்று கூறிய சிஷ்யப்பிள்ளை கதையாக முடியும். உண்ணுவதும் உறங்குவதும் ஒருநாளில் சில காலங்களில்தான் நடப்பவை. ஆகவே இவைகளே மானிட வாழ்க்கை, வேறு அதில் ஒன்றுமில்லை, என்று தாயுமானவர் வாக்குக்குப் பொருள் கூறுவது பொருந்தாது. ஆகவே அந்த வாக்கிற்கு 'திருப்தி வருகிறவரை இந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிப்பதும் பின்னர் விஷய ஸங்கங்களில் கொஞ்சநாழிகை வெறுப்புத் தட்டி அவைகளை அனுபவியாது விட்டிருப்பதுமே மாறிமாறி நடந்துகொண்டு வருவது. இது தான் மானிட வாழ்க்கையின் உண்மையான ஸாரம்' என்று பொருள் கொண்டால்தான் பொருந்தும். இதுபோல இப்பழமொழியிலும் 'தின்றால்' என்பதற்கு 'அநுபவித்தால் என்று பொருள் கொண்டு, இப்பாகத்திற்கு 'அனுபவித்தால்தான் தொலையும்' என்று பொருள் படுத்த வேண்டும்.

ஆகவே இப்பழமொழிக்கு 'ஒவ்வொரு கர்ம பலனையும் அனுபவித்தே தொலைக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் அது தீராது' என்பது பொதுவான பொருள். அடாது செய்தால் படாதுபட்டே தீரவேண்டும் என்பது இதன் கருத்து.

இந்த அனுபவம் இரண்டு விதமாக இருக்கலாம். ஜன்மாந்தர அனுபவம் என்றும்; இந்த ஜன்மத்திலேயே தண்டனை, பச்சாத்தாபம், இவைகளால் வரும் அனுபவம் என்றும் இருவகைப்படும். முதல்விதம் அதிர்ஷ்டமான விதம். அது இன்னவிதமாக இருக்கும் என்று இப்பொழுது கூறமுடியாது. பிந்தியதனால் எற்படக்கூடும் பாப விமோசனமே நமக்கு நன்றாகத் தெரிந்த விஷயம். இதில் தண்டனையைக் கூட ஸரியான அநுபவம் என்றுகூற இடமில்லை. அதுபலாத்காரம் போன்றதாதலால் அவ்வளவு சிறந்த பாபவிமோசனமான அனுபவம் என்று கூற இடமில்லை. ஆதலால் பச்சாத்தாபமே அநுபவம் என்பதன் முக்யகருத்து. ஆகவே 'கொன்ற பாபம் தின்றால் போகும்' என்பதற்கு 'எந்தக் கொடிய கர்மம் செய்தபோதிலும் உள்ளபடி பச்சாதாபப்பட்டாலன்றி அதனால் உண்டாகிய பாபம் நீங்காது' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இந்த ஸந்தர்ப்

பத்தில் யக்ஷன் 'பச்சாதாபத்தின் லக்ஷணம் என்ன?" என்று கேட்ட காலத்தில், 'பச்சாதாபத்தின் லக்ஷணம் ப்பாபத்தை மறுமடியும் செய்யாமை' என்று தருமபுத்திரர் கூறிய விடையை மறந்து விட்டால், முற்கூறிய விஷயங்கள் எல்லாம் வெறும் வாசாஞானமாக முடியும்.

இந்தவிஷயமாக மஹாபாரதம்சாந்திபர்வத்தில் சங்க லிஹிதர் உபாக்யானம் என்ற ஓர் கதையும் உண்டு.

முன்காலத்தில் சங்கர் என்றும் லிஹிதர் என்றும் இரண்டு ஸகோதரர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இரண்டு வேறான ஆச்ரமங்கள் இருந்தன. அவைகளில் நல்ல பழங்கள் கொடுக்கும் மரங்களிருந்தன. ஒருநாள் லிஹிதர், சங்கர் ஆச்ரமத்தில் இல்லாத ஸமயத்தில் அங்குத் தற்செயலாக வந்து, அங்குள்ள மரங்களில் இருந்த பழங்களை முன்பின் யோசிக்காது தின்னத் தொடங்கிவிட்டார். இப்படி இருக்கையில் சங்கர்வந்து பார்த்து, 'நானில்லாத ஸமயத்தில் என் பொருளை அபஹரித்ததால் நீ திருடனாய் விட்டாய். ஆகையால் இவ்வூர் அரசன் ஸுத்யும்னனிடஞ் சென்று தண்டனை பெற்றுப் புனிதனாகிவா' என்று சொல்லி அனுப்பினர். லிஹிதர் அவ்வாறே அரசனிடம் வந்து தான் கேட்பதைக் கொடுப்பதாக அவனிடமிருந்து வாக்குப் பெற்றுக்கொண்டு, தனக்குத் திருடனுக்குத் தகுந்த தண்டனை விதிக்கும்படி கேட்டார். அரசன் இவர் நேர்மைக்கு மெச்சி மன்னித்து விட்டதாக எவ்வளவோ மன்றாடினன். இவர் ஒப்பவில்லை. முடிவில் அரசன் திருடர்களுக்குச் செய்வது போல லிஹிதர் கைகளை வெட்டிவிட்டான். லிஹிதர் சங்கரிடம் வந்து, தான் தண்டனை பெற்றதாகச் சொல்லித் தன்னை மன்னிக்கும்படி கேட்க, அவர் அருகாமையிலுள்ள 'பாகுதா' நதிக்குப் போய் ஸ்நாநம் தர்ப்பணாதிகள் செய்து நீ செய்த பாவத்தை மறந்துவிடு, என்று கட்டளையிட்டார். அவ்வாறே செய்யக் கைகள் முன்போல முளைத்து விட்டன. மிகுந்த ஆச்சர்யத்துடன் சங்கரிடம் வந்து நடந்ததைக்கூற 'அப்பா! நான் உன்னைத் தண்டிக்க ஏற்பட்டவனல்லன். அரசன் இந்தத்தொழிலைச் செய்து மேன்மை அடைந்தான். நீயும் செய்தது பாவம் என்று துக்கித்தலும், தண்டனையாலும் பரிசுத்தமாக உனக்குக் கைகளும் முன்போல முளைத்தன' என்றார்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

7. பழம்பொருந்து காதை

காம்யக வனத்தில் கண்ணபிரானுடைய அருளாலும், ஸூர்யன் தந்த பாத்திரத்தின் உதவியாலும், ப்ராஹ்மண பரிவாரம் தம்மைச் சூழ்ந்து வாழ பெருமையடைந்து பாண்டவர்கள் ஸுகமாக வாழ்ந்து வந்தனர். அவர்களுக்குத் தாம் இருப்பது ஓர் காடாகவே படவில்லை. மரம் அடர்ந்து இருள்நெருங்கிய காட்டிலிருந்தாக அவர்கள் எண்ணவே இல்லை. தனித்து வாழ்ந்தாலன்றிக் காட்டின் பயம் எவ்வாறு தெரியும்? கல்லும் முள்ளும் பரலும் ஓர்பால் காலை வருத்த, ஸூர்யனது வெளிச்சமில்லாமல் எங்கும் இருளடர்ந்து மரக்கூட்டங்களின் நடுவில் அகப்பட்டு புலிமுதலிய கொடிய மிருகங்கள் பயத்தை ஊட்டி மனதைக் குழப்பினாலன்றி மனங்குறையில் மூழ்கி மயங்குவதாகுமா? மூச்சுவிட்டால் தன்னை எந்த மிருகம் தேடிவருமோ என்று ஒடுங்கி இருந்தாலல்லாது, நடுக்கம் எவ்வாறு உண்டாகும்? காலில் முள் பாய்ந்து, ரக்தம் ஒழுக, உணவில்லாமல் இரவும் பகலும் தனித்து, ஒன்றுந் தோன்றாமல், கதியற்றவனாகி, எவ்வழிப்போனால் ப்ராணத்திற்கு என்ன கேடு வருமோ என்றும், எந்தப் பொந்தில் எந்த மிருகம் ஒளித்து இருக்குமோ என்றும், மனம் நடுங்கி, குழைந்து, காலடி வைக்கவும் மூச்சு விடவும் தைர்யமில்லாமலும், காற்றில் இலை அசைந்தாலும் ஏதோ தன்னைக் கொல்ல வந்து விட்டதென்று எண்ணி எண்ணி ஏங்கியும் நடுங்கியும், உயிரைக் காப்பாற்ற முயன்று, ஊக்கம் அழிந்து, முகத்தின் களை நீங்கி, சிந்தனையே மேலிட்டு, பித்துப் பிடித்து செய்வதொன்றும் அறியாமல் மதி மயங்கி, அலைந்து, நடைப்பிணமாகி விளங்கினாலல்லவா அவனுக்குக் காட்டின் கஷ்டம் தெரியும். தனியாகக் கடல்சென்றால் நீராடுவதற்குப் பயமில்லாமலிருக்கமுடியுமா? கூட்டங்கூட்டமாகச் சென்றால் அலைமேல் அலைகடந்து அப்புறம் போயும் நீராடுவார்கள். அவர்களுக்கு அது ஓர் விளையாட்டாகவும் மனோஹரமாகிய செயலாகவும் தோன்றும். அதுபோல் தனியாயிராது தம்பிகளோடும், மனைவியோடும், நேசர்களோடும், வேண்டிய துணைகளோடும், பொழுதைப் போக்க நல்ல நல்ல கதைகளைக் கூறியும், மனத்தினது நிலைமை குன்றிய காலத்தில் ஹிதம் கூறியும் உத்ஸாகமூட்ட, ப்ராஹ்மண

ச்ரேஷ்டர்களின் கூட்டமும் இருந்தால் கஷ்டமெப்படித் தெரியும்? அடர்ந்து பழம் குலுங்க நிற்கும் மரங்கள் கிளிக்கூட்டத்திற் கிடம் தந்து, குயிலும் வானம்பாடியும் இனத்திற்குத் தகுந்தவாறு நாதம் எழுப்பி, பஞ்சம ஸ்வரத்தில் இனியகானம் செய்யவும், மலர் கொழித்து, வாஸனை வீசி, பசேலென்று சோபையை இலைகள் காட்ட, இளம் தென்றற் காற்று உலாவ, அசைந்து அசைந்து ஆடும் மரக்கூட்டத்தின் இடையில், ஜாஜி முதலிய கொடிகள் தவழ்ந்து, அவற்றின் வாஸனை மலர்களின், மனத்திற்கு உகந்த மணத்தை அனுபவித்தும், என்றும் வற்ருது பனிக் கசியக் கசியப் படர்ந்து வரும் கங்கா நதியின் பெருக்கத்தின் வளமையால் ஸுகமாக ஸ்நாநபானங்களுக்குத் தமக்கு உதவுவதைப் பெற்றும், என்றும் தேடாது, கவலைப் படாது, ஆலோசனை இன்றி, ஸூர்யன் தந்த பாத்திரத்தின் வளமையால் உண்டும், பொழுதுபோகாத காலங்களில் மார்க்கண்டேயர் முதலிய முனிவர்கள் கதைகளைக்கூறிப் பொழுதைப்போக்கவும் பெற்று, புலி முதலிய விலங்குகளை நாசஞ்செய்ய வில்திறமை வாய்ந்தவர்களாய், எதிர்ப்பதற்கு நாட்டிவிருப்பினும் காட்டிலெதிர்ப்பவரின்றி வாழ்ந்தவர்களுக்குக் கஷ்டமின்னதென்று தெரியுமோ?

அது எவ்வாறு தெரியும்? காட்டின் அழகையும், அதினிடையுள்ள மரங்களின் செழுமையையும், பூக்களின் விதங்களையும், வாஸனையின் மேன்மையையும், மலையின் ஏற்றத்தையும், அதில் வளர்ந்தோங்கும் மரக்கூட்டத்தின் வரிசை ஒழுங்கையும், உச்சியிற்பொருந்திய வெள்ளிக் கவசம் போன்ற பனியின் திரளையும், வெள்ளிக்கம்பிகள் இடை அமைந்தாற்போல வழிந்து வரும் நீர்ப்பெருக்கையும், அந்நீரில் ஸூர்யனது வொளியின் ப்ரதிபலனத்தால் உண்டாகும் ஒளி மிகுதியையும், மரங்கள் அசைந்தசைந்துண்டாக்கும் சப்தத்தையும், பக்ஷிகளின் குரலையும், காற்றில் பறந்த ஸூர்யனது வொளியில் சிறு சித்ரங்கள் பறப்பதுபோல் பறக்கும் தட்டாரப்பூச்சிகளின் அழகையும், நீரோரம் வளரும் புல்லின் செழுமையையும், மனிதனது கவலை சற்றுமின்று மிக உயர்ந்து வளர்ந்து இருக்கும் பலமரங்கள் இவற்றின் வளர்ச்சியையும், அவைகள் இடையே பொதிந்து கிடக்கும் பழவர்க்கங்களையும், அப்பொழுது மலரும் பூக்கள் கொழிக்கும் பசுந்தேனையும் விமரிசையாகக் கண்டும், உண்ணத் தகுந்தவைகளை உண்டும் அனுபவிக்கத் தகுந்தவைகளை அநுபவித்தும் வாழ்ந்தால் கஷ்டமெப்படித் தெரியும். அது தெரியாது, ஓர்விதமாகிய ஆநந்தம் உண்டாகிவிடும். அதுவும் மிகுந்து ஓர்விதப் பித்துப் பிடித்துவிடும். பின் எல்லாவற்றையும் அதன் வழியே அடையவேண்டும் என்னும் ஆசை உண்டாகும். அது எப்பொழுதும் தனக்கு வேண்டியவை வந்துகொண்டிருப்பதால் தனக்கு ஏதேனும் கிடைக்காவிடினும் அதை அடையும்படி யத்னப்படவும் செய்யும். இந்த நிலைமையில் மனத்தை ஜயிக்காது மனத்தின் வழியே ஐம்புலன்களும் இழுக்கப்படும். அவ்வாறு தனக்கும் தெரியாது தனக்கு ஆகாத பொருளை விசாரியாதே அடைய விரும்புவது மனத்தின் வழி.

அதுபோலவே காம்யக வனத்தில் ஸுகமாகக் காலங் கழித்துவந்த த்ரௌபதி இயற்கை அழகில் மனமுழுதையும் அலையவிட்டு, களித்து, ஆனந்தித்துக்கொண்டு இருந்ததால் மனத்தின் நிலைமை சாயும்படியான இடமுண்டாக நேர்ந்தாலல்லது ஆஸ்சரியமாகாது. மரங்களின் பழங்களையும், மலர்கள் உகுக்கும் தேனையும் உண்டு தேக்கி வந்ததால், பழம் நிறைந்த மரமெதைக் கண்டாலும் அப்பழங்களை உண்ணவேண்டும் என்று எண்ணம் வருவது ஆஸ்சரியமாகாது. தன் மனத்தில் ஒரு எண்ணம் உண்டாகிவிட்டால் வேறு எண்ணம் உண்டாகாது மயங்கிவிடுவதும் ஆஸ்சரியமாகாது. அது மனத்தின் மயக்கம். ஓர் எண்ணத்தில் மனமயங்க மற்ருேர் எண்ணம் தோன்ருது மயங்குவது இயற்கை. இதையே ஞானிகள் மாயை என்பர். மரத்தால் செய்யப்பட்ட யானையை, யானை என்று வெருண்டவர்களுக்கு அது மரமென்று தோன்ருது. அதை மரமென்று தெரிந்தவர்களுக்கு அது யானை என்னும் தன்மை மனத்தில் தோன்ருது.

த்ரௌபதிக்கும் அவ்வனத்தில் ஓர் நெல்லி மரத்திலிருந்த பழுத்த கனியைக் கண்டதும் நாவில் சுவைக்க வேண்டும் என்னும் ஆவல் உண்டாகிவிட்டது. அது யாருடையது, அதைத் தான் அடையலாமோ என்னும் எண்ணங்கள் அவளுக்குத் தோன்றவில்லை. எண்ணம் உண்டானதும் அர்ஜுனன் அருகிருப்பதைக் கண்டு "எனக்கந்த நெல்லிக்கனி வேண்டும். அப்பழத்தைப் பார்க்கும்பொழுதே என் நாவில் இனிப்பு உண்டாகின்றது" என்று கேட்டுக்கொண்டாள். அவனும் யோசி

யாது, தன் வில்லை வளைத்து அப்பழத்தை அம்மரத்தி லிருந்து கீழ் அறுந்து விழும்படி எய்தான்.

பழமும் கீழ் வீழ்ந்தது. "ஆ! என்ன நினைத்து என்ன செய்தாய்! இனி என்னகேடு விளையுமோ" என்னும் மொழிகளும் அவர்கள் இருவருடைய காதி லும் வீழ்ந்தது. அர்ஜுனன் திரும்பிப் பார்த்ததும் "என்ன காரியம் செய்தாய்! இந்நெல்லிக்கனி மிந்தீரர் என்னும் மஹா முனிவருக்காகக் கனியா நிற்கின்றது. ஆதலால் நாங்களும் அப்பழத்தைக் கண்ணலும் பார்ப்பதில்லை. நீயோ அப்பழத்தை அறுத்து வீழ்த்திவிட்டாய். அம்முனிவர் உன்னைக் கண்டால் என்ன செய்வர்?" என்று முனிவர்களது கூட்டம் கூறிற்று.

கேட்டதும் சிந்தாக்ராந்தனைத், தர்மர் முன்வந்து அக்கனியை வைத்து "நெருப்பிற் பிறந்த இவளுடைய மொழியைக்கேட்டு மதிகெட்டுச் செய்யத்தகாத வேலை இதை நான் செய்தேன்" என்றான் அர்ஜுனன்.

"காட்டில் வந்து காய் கனி கிழங்கு இவைகளை யேனும் தின்று ஸுகமாகக் காலத்தைக்கழித்து நாம் பிரியாதிருக்கலாம் என்றாலும், ஒருநாளாவது ஏதாவது ஒரு கஷ்டத்தை உண்டாக்காது இருக்கக்கூடாதோ? இது இப்படியே நமது விதிபோல் சேர்ந்தால், இனி என்னதான் செய்வது?" என்றார் தர்மர்.

"ஒன்று நிச்சயம்! அம்முனிவர் நம்மைக் காண்பார். ஆனால் நம்மைச் சபிக்காது விடவேமாட்டார். அவர்க்கு வந்ததும் இந்த ஸங்கதி தெரியாமல் இருக்கமுடியாது. அவர் மனத்தில் கெட்ட எண்ணம் உண்டாவதற்கு முன்னமே அம்மித்திரமஹாமுனிவரது காலில் வீழ்ந்து நாம் செய்த தப்பிதத்தைச் சொன்னால் கோபித்துக் கொள்வாரோ? மாட்டார். நம்மைப்பொறுத்து ஆள்வர். அவர் ஐம்பொறிகளை அடக்கிய மஹான் ஆகையால் நீர் சரணாகதமாகச் சொல்லும். உம்முடைய குற்றமற்ற மொழியைக் கேட்டதும் கனிந்து பொறுத்திடுவர்" என்று வீமன் ஆழ்ந்து பதில் உரைத்தான்.

இதைக் கேட்டதும் அர்ஜுனன் "அண்ணா! மன வருத்தம் வேண்டியதில்லை. பன்னிரண்டு வருடங்களுக் கொருமுறை உண்ணும் அக்கனியை அறுத்தவன், யான். என்னையன்றி யாவரை அவர் சாபமிடலாகும். ஆகையால் உமது மனக்குழப்பத்தை விடுங்கள்" என்றனன். "அழகிது! நன்று! நன்று! ஓர் பெண் கூறியதை நன்றாக எண்ணாது இவ்வேலையைச் செய்துவிட்டாய். நீயும் சாபத்திற்குட்படத் துணிந்து விட்டாய். இனி உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள் இருப்பது அது அழகு ஆகுமல்லவா?" என்று தருமர் கூறினர்.

இதற்குள் நகுலன், இதனால் தீங்கு நேரிடுமென்றெண்ணி "அண்ணா! இனி நீங்கள் வீண் ஆலோசனை செய்வதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை. 'பட்டகாலிலே படும் கெட்டகுடியே கெடும்' அதைப்பற்றி நாம்யோசிப்பதில் பலன் இல்லை. அர்ஜுனன் சாபத்தால் இறப்பது! நாம் அவனிறந்தான் என்னும் தாபத்தால் மாய்வது! அழகிது! நமக்கவ்வாபத்தெல்லாமும் வேண்டுமோ! நமது கோபாலன், கருணாநிதி, குழந்தைபோல் நம்மிடம் தவழ்ந்து விளையாடும் எமதுநண்பன் கண்ணன், அழியா முதல்வன், ஆபத்பாந்தவன் நம்மைக் காப்பதே வ்ரதமாக நிற்க, அவரைத் துதித்து இன்பமடைவதை விட்டு என்ன செய்யா நிற்கின்றோம்" என்றான்.

இதை எல்லாங்கண்ட த்ரௌபதி தன்னால் நடந்த இதுவென்று அறிந்தவளாகி மனமழிந்து வாய் புதைத்து திகைத்துத் மனங்குழம்பி திக்ப்ரமையாக நின்றாள். அவள் செய்தது எல்லார்மனத்திற்கு வருத்தமுண்டாக்கியதைக் காணக்காண அவள் மனம் புகைந்து புகைந்து எரிந்தது. பெருமூச்சு வாங்க தனக்குத் தொன்றாது அவ்வைவரையும் நோக்கி "கொடியேன்! நான் என்ன செய்தேன். என்னுடைய நாவினது சிற்றின்பத்தை நாடி இப்பெருந்துன்பத்திற்காளாயினேனல்லவா? பெண்புந்தி பின்புந்தி, என்பதற்கு இணங்க அன்றோ நடந்து விட்டேன். என்னால் அல்லவா உங்களுக்கு இவ்வளவு மனவருத்தமும் கஷ்டமும் உண்டாகியது. இதை எண்ண எண்ண என்மனம் வேகின்றது. என்செய்வேன்" என்று கண்ணில் நீர்த்ததும்பி ஆறாக வழிய துன்பமடைந்து செய்வது இன்னதென்று தெரியாது மயங்கினாள்.

இதற்குள் தர்மரும், நகுலன் கூறிய மொழிகளையே உபதேச மொழியாகக்கொண்டு கண்ணபிரானைத் துதி செய்ய, பாற்கடலையும், சேஷ சயனத்தையும்விட்டு ஆயர்பாடியில் குரவையாடி விளையாடிய எம்பெருமானும், வனமாலையினுடைய தேன் வண்டிற்கிடந்து தனது வரவை எச்சரிக்கத் தர்மர் முன்தோன்றினர். தர்மரும் நிகழ்ந்ததைக் கூறினர். செவிகொடுத்துக் கேட்ட கண்ணனும், "நீங்கள் ஐவரும், த்ரௌபதியும், உம்முடைய மனத்தில் உள்ள உண்மையாகிய எண்ணத்தை வெளியிடுவீர்களாகில் அப்பழம் முன் இருந்த இடம் அடைந்து முன்னின்ற நிலைமையை அடையும்" என்றார். அவரும் கூறலாயினர்.

"பூதனையுடைய உயிரைப் பாலாக உண்ட பெருமானே! தர்மம், வாய்மை, பொறுமை இவைகள் வழியே என்மனஞ் சென்று அவற்றிற்கு ஆள் ஆகட்டும்! நீலமேகம்போன்ற திவ்ய தேஜஸை உடைய எம்பெருமான், என் மனத்தை இழுத்து அதைத் தனக்காளாக்கிக் கொள்வானாக! பாவம் பழி இவை எனது மனத்தை விட்டோடட்டும். கீழ்மையோர் தாழவேண்டும்" என்பதே என் மனத்தில் ஊன்றி நிற்கும் உண்மையான எண்ணம் என்றார் தர்மர்.

"பிறர் மனைவியை எனது தாயென்றும், பிறரது பொருளைக் கண்டால் அதை அடைவதற்குத்தகாத எட்டிபோல் வெறுக்கத்தக்கதென்றும், அன்னியரைப் புறங் கூறுதல் பெருமையாகாதென்றும், பிறர்களுடைய

துன்பத்தை என்னுடைய துன்பமே என்றும் எண்ண வேண்டிய பாவனைகளை எத்தகைய தர்ம ஸங்கடங்களையும், பெருந்துன்பங்களையும், எண்ணாது, மனத்திடங் கொண்டு திடசித்தனாக ஒழுகவேண்டிய தென்பதே என் முடிந்த நினைவு" என்றான் வீமன்.

"ஞான நிலயமாக விளங்கும் எம்பெருமானே! சதைத் துண்டங்களால் அமைந்த இந்த உடலாகிய கூண்டைத் துறந்து உயிர் துறந்து விடினும் மானம் என்பதொன்றே யாவர்க்கும் பெருமையும் மதிப்பும் இவை முதலாகிய அனைத்தையும் தரும். உயிர் நீங்குந் தன்மைபோல் மானத்திற்கென்று மழிவில்லை. உலகமுள்ளவரை நிலையுள்ளது. உயிர்க்கு ஹீனமே குணம். ஆகையால் உயிரினும் மானமே சிறந்தது. உயிர் நீங்கினும் மானத்தைக் காப்பாற்றலே எனது திடமாகிய எண்ணமும் நம்பிக்கையும்" என்றான் அர்ஜுனன்.

"நற்குடியில் பிறந்திருப்பினும் என்ன? அன்று அழகே திரண்டு உருவங்கொண்டாலுந்தான் என்ன? குபேரனாக வாழ்ந்தால்தான் என்ன? மற்றெந்த வளமை இருப்பினுந்தான் என்ன? அதை யான் கவனியேன். கல்வியும் அதற்குத் தக்க ஞானமும் இல்லாதவனை ஓர் சிறு துரும்பென எண்ணுவது என் இயற்கை" என்றான் நகுலன்.

"ஒவ்வொருவற்கும் உறவினர் அறுவர். வாய்மையே தாய். வரம்பிட முடியாத ஞானமே தந்தை. தர்மங்களே உடன்பிறந்தவர். கருணை ஒன்றே நண்பன். சாந்தம் தான் மனைவி பொறுமையே அவளிடம் பெற்ற பிள்ளை. இவ்வறுவரே எனது உறவினரன்றி வேறெவரையும் உறவினராக எண்ணுவதில்லை" என்று தன்னுடைய ஹ்ருதயத் தாமரையின் பசுந்தேனை யாவருமுண்ண ஸஹாதேவன் திருவாய்மலர்ந்தனன்.

"பஞ்சேந்த்ரியங்கள் மனத்திற்கிசைந்தவாறிருக்க ஐவர் கணவர்களை அடைந்திருந்தும், வேறொருவனும் எனக்கு கொழுநன் ஆவதற்கு எண்ணமும் தோன்றும். ஆகையின் பூமியில் ஆண்மக்களது பிறவி இல்லாது இருந்தாலன்றிப் பெண்களை நன்னடத்தையுடையவர்கள் என்று நம்புவதற்கு இடமும் உண்டோ?" என்றாள் த்ரௌபதி.

யாவரும் உண்மையையே உரைத்ததால் பழமும் முன்னிருந்த இடத்தை அடைந்தது. த்ரௌபதியின் சலன மடைந்த மனமும் தன்னிலை அடைந்தது. *

* இந்தபாகம், வ்யாஸபாரதத்தில் கிடையாது. இங்கு வில்லிபுத்தூர் ஆழ்வார் பாரதத்திலிருந்து எழுதப்பட்டுள்ளது. இதை இன்னமும் விஸ்தாரமாக விரித்து நல்லாப்பிள்ளை எழுதியிருக்கின்றனர். அவர் நெல்லி மரத்தின் தன்மையையும், அது எவ்வாறு மித்ர மஹ முனிக்கு உணவாகியதென்பதையும், மித்ரமஹாமுனிவர் அதை எவ்வாறுட்கொள்வா ரென்பதைப்பற்றியும் கூறியுள்ளார். இக்கதை இங்கு மனத்தின் சலன நிலையைக் காட்டி, சலித்ததும் தீவழியில் பாயாது, தனது நிலையை அறிந்து பச்சாத்தாபமுற்று மேல் வழியடைவதற்கு உதாஹரணமாக எழுதப்பட்டுள்ளது.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

நம்மவரைக் கவர்ன்மெண்டார் நன்கு மதித்தல்.—சென்னையில் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் வேலைபார்த்து வந்த ஆனரபில் மிஸ்டர் வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யரவர்களைச், சென்னை கவர்னர் நிர்வாகஸபை மெம்பராக நமது மாக்ஷிமை தங்கிய சக்ரவர்த்தியவர்கள் நியமித்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாக ஹைகோர்ட்டு வக்கீலாயிருந்த மிஸ்டர் பி. ஆர். ஸுந்தரய்யரவர்கள் ஹைகோர்ட் ஜட்ஜாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நியமனங்கள் நமக்கு மிகவும் சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்றன.

* * *

புதிய சென்னை கவர்னர்.—சென்னை ராஜதானிக்குப் புது கவர்னராய் ஸர் தாமஸ் கிப்ஸன் கார்மைகேல் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவர் இப்போது விக்டோரியா என்ற ஆஸ்ட்ரேலியா குடியேற்ற நாட்டுக்குக் கவர்னராயிருந்து வருகிறார். அவர் மே மாதத்தில் மெல்போர்னை விட்டுப் புறப்பட்டு இங்கிலாந்துக்குப் போவார். அக்டோபர் மாதத்தில்சென்னை வந்து சேருவர்.

* * *

குண்டூர் கல்விப் பொருட்காட்சி.—குண்டூரில் எடுகேஷனல் எக்ஷிபிஷன் என்ற கல்விப் பொருட்காட்சி யொன்று வித்தையிலாகாத் தலைவர் ஆனரெபில் மிஸ்டர் J. H. ஸ்டோன் அவர்களால் திறக்கப்பட்டது. அந்தப் பொருட்காட்சியை அவர் ஓர் ஆரம்பப் பிரசங்கத்துடனே திறந்தார். அக்காட்சியை யொட்டி ஒரு வாரம் தினந்தோறும் கல்விச்சபை யொன்றுகூடிற்று. அச்சபையில் கல்விச் சம்பந்தமான வியாசங்கள் சில தக்க கல்விமான்களால் வாசிக்கப்பட்டுத் தர்க்கிக்கப்பட்டன. அக்காட்சியைப் பார்க்கக் கூடியிருந்த உபாத்தியாயர்களையும் மற்றவர்களையும் இரண்டாவது சர்க்கில் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் G. V. சுப்பாராயடு சாஸ்திரி அவர்கள் நல்வரவு கூறியழைத்ததாய்த் தெரிகிறது. இம்மாதிரிக் கல்விப் பொருட்காட்சிகள் உபாத்திமைத் தொழிலில் அமர்ந்திருப்போர் மனதில் போட்டி போடும் உணர்ச்சியை யுண்டுபண்ணி, அவர்களை உபாத்திமைத் தொழிலில் உசாகங்கொள்ளும்படி செய்யுமென்பதில் சிறிதும் சந்தேகமேயில்லை.

* * *

கும்பகோணம் ரேஞ்சு எலிமெண்டரி ஸ்கூல்கள்.—சென்ற 1911-ம் வருஷம் ஜனவரி மாதம் 12-ந் தேதி சனிக்கிழமை மாலை 3-மணிக்கு டவுன் ஹைஸ்கூல் புது ரோட்டிற்குத் தென்புறமுள்ள டவுன்ஹைஸ்கூலுக்குச் சொந்தமான கிரௌண்டில் (மைதானத்தில்) கும்பகோணம்ரேஞ்சு சப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டர் மேல் விசாரணையிலுள்ள ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்களால் மாணக்கர்களைத் தேகப்பயிற்சி, அதாவது

துப்பாக்கிகள் உபயோகித்தல்,கொடி உபயோகம் முதலியவைகள் செய்யும்படி பயிற்சி செய்யப்பட்டுப் பரிட்சித்துப் பார்க்கப்பட்டது. இதற்கு ஸ்கூல் இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் J. O. ஆட்ஜஸ், காலேஜ் பிரின்ஸ்பால் மிஸ்டர் எட்ஸும், அவர் மனைவியும், ஆனரெபில் திவான்பகதூர் R. ரெகுநாதராயர் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். இந்த ஸ்போர்ட்ஸ் வேடிக்கைக்குக் கும்பகோணம் ரேஞ்சு சப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டர் மிஸ்டர் A. கோவிந்தராஜ முதலியார் B. A., மிஸ்டர் R. சாமிநாதய்யர் B. A,. L. T., ராவ்பகதூர் அப்புசாஸ்திரியார் B. A., டவுன் ஹைஸ்கூல் உதவி உபாத்தியாயர் முதலியவர்களும் இன்னும் அநேக கனவான்களும், எலிமெண்டரி ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்களும்,செகிண்டரி ஸ்கூல் உபாத்தியாயர்களும் விஜயம் செய்திருந்ததாகத் தெரிகிறது.

* *
*

பர்மாவில் வாழைநார் செய்யும் கம்பெனி.—வாழை மட்டைகளிலிருந்து நேர்த்தியான நார் எடுக்கலா மென்றும் அந்நாரைக் கயிறுகள் திரிக்கவும், துணிகள் நெய்யவும், உபயோகப் படுத்தலாமென்றும் இந்நாட்டு ஜனங்கள் அறிந்துகொண்டு சிறிது காலமாகிறது. சில இடங்களில் யந்திரங்களைக் கொண்டு வாழை நாரெடுத்துப் பார்த்தும் வருகிறார்கள். ஆனால் இந்நாட்டில் வாழை நாரெடுத்தலை ஒரு தொழிலாய்ச் செய்வோரைக் காணவில்லை. அதுபற்றி பர்மாநாட்டில் வாழைநார் எடுப்பதை ஒரு தொழிலாகவே மேற்கொண்டு செய்ய, ஒரு கம்பெனி எற்பாடாய் வருகிறதென்று கேள்விப்படச் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. பர்மா நாட்டில் வாழைக்குக் குறைவில்லை யாதலால் வாழை மட்டைகள் கணக்கு வழக்கின்றி அங்குக் கிடைக்கும். அம்மட்டைகளிலிருந்து எடுக்கப்படும் நாரும் அந்நாரைக் கொண்டு திரிக்கப்படும் கயிறும் மேல்நாடுகளில் அதிகமாய் விலையாகிறபடியால், தகுந்தபடி மூலதனஞ் சேர்த்து ஒரு கம்பெனியை ஸ்தாபித்து அதனை நிர்வாக ஊழலின்றிச் செம்மையாய் நடத்தினால் அத்தொழிலால் லாபமில்லை யென்று சொல்லும்படியிராது. பர்மாநாட்டில் சேர்க்கப்பட்டு வரும் கம்பெனிக்கு 5-லட்சம் ரூபாய் மூலதன மென்றும் 50,000 பங்காளிகளிடம் பங்குக்கு ரூபா 10-வீதம் அந்தத் தொகையைச் சேர்த்து விடப்போகிறார்களென்றுந் தெரிகிறது. அந்த நாட்டைச் சேர்ந்த ஹென்ஸாடா ஜில்லாவிலுள்ளயாந்தவின் என்ற ஊரில், நார் எடுக்கும் முதல் தொழிற்சாலை ஸ்தாபிக்கப்படப்போகிறது. அத்தொழிற்சாலை லாபத்தைத் தருகிறதென்று தெரியத் தலைப்படுமாயின், அந்நாட்டிலே வாழைமிகுதியாய்ப் பயிராகும் அநேக இடங்களில் அம்மாதிரி தொழிற்சாலைகள் காலக்கிரமத்தில் தோன்றுவதில் சந்தேகமில்லை.

* *
*

பயங்கரமான வெடி விபத்து.—நியூயார்க் பட்டினத்தில் ஒரு பயங்கரமான வெடி விபத்து நேரிட்டது. ஒரு வீடு கட்டப்பட்டு வந்த தருவாயில் காஸ், டைனமிட், இரண்டினாலும் எதிர்பாராத விதமாய் வெடி விபத்து உண்டாயிற்று. அண்டை அயலிலுள்ள கட்டிடங்களும், ஜன்னல்களும் நேர்ந்த வெடியினால் துகள் துகளாய்ப் போயின. ஒரு டிராம்வண்டி மேலே கிளம்பி ஒரு மோட்டார்வண்டியின் மீது விழுந்து விட்டது. நான்கு பிரயாணிகள் நசுக்குண்டு உயிர்துறந்தார்கள். மொத்தத்தில் பதினாறு பேருக்கு உயிர்ச்சேதமும், முப்பது நாற்பது பேருக்குப் படுகாயமும் நேர்ந்திருக்கின்றன. பின்னால் வந்த தந்தியால் இருநூறு பேருக்கு மேல், காயப்பட்டிருக்கிறார்களென்றும், 500,000-டாலர்கள் வரையில் நஷ்ட மேற்பட்டிருக்கிற தென்றும் தெரிய வருகிறது.

* *
*

மின்சார கடிகாரம்.—லிவர்பூரில், ராயல் இன்சுவரன்ஸ் கம்பெனிக் கட்டடத்தில் மிக விரைவில் ஓர் மணிக்கூடு வைக்கப்படும். இதன் விசேஷங்களாவன:—சாயங்காலங்களில் கடிகார வட்டத்திலுள்ளபடி நேரத்தைக் கணக்கிடுதற்கு வெளிச்சம் தானே அங்கு அவ்வக்காலத்தில் பிரகாசமாகும், இக்கடிகாரத்துக்கு நான்கு வட்டங்களுள. ஒவ்வொன்றும் 25-அடி குறுக்களவுடையன. நிமிஷத்தைக்காட்டும் கம்பி 14-அடி நீட்டும் 3-அடி அகலமுமுடையது. இக்கடிகாரம் இடைவிடாமற் செல்லக்கூடியதாகச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. மணியைக் குறிக்கும் கம்பியை ஒரு யந்திரம் புலப்படாது தள்ளிச் செல்ல, அப்பரந்த வட்டத்தில் நிமிஷத்தைக் காட்டும் கம்பி, மற்றோர் இயந்திரத்தால் விரைந்து தள்ளப்படுகின்றது. மாரிகாலத்திலும் கோடைகாலத்திலும் வெளிச்சம் வேண்டியதாகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் காலங்களில் தானே தீபம் எற்றிக் கொள்ளுகின்றது. எத்தனை வகையான நூதன கடிகாரங்கள் இதுவரையிற் செய்யப்பட்டன. இவற்றிற் கெல்லாம் காரணம் யாது? விடாமுயற்சியும் ஜன ஒற்றுமையுமேயாம்.

* *
*

இங்கிலாந்தின் கிரீடம்.—காலஞ்சென்று போன விக்டோரியா இராணியாரின் கிரீடம், 1838-ம் ஆண்டில், பழைய கிரீடங்களிலிருந்தெடுத்த விலையுள்ள ரத்தினக் கற்களால், "லண்டன்" நகரில் கீர்த்திபெற்ற நகை வியாபாரிகளாகிய "றெண்டல் அண்டு பிறிஜெஸ்" என்பவர்களாற் செய்யப்பட்டது. இதில் ஒரு பெரிய நீலக்கல்லும், ஒரு பெரிய மாணிக்கக்கல்லும், 11-மரகதக் கற்களும், 16, சாதாரண நீலக்கற்களும், 4-சாதாரண மாணிக்கக் கற்களும், 1364-பட்டந்தீர்ந்த வயிரத்தினங்களும், 1420-சாதாரண வயிரக் கற்களும், 277-திரமான முத்துகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன.

* *
*

அடைக்கலாங் குருவி.—இக்குருவிகளிலொன்று 6000-பூச்சிகளைத் தின்று விடுவதாக, பறவைகளைப் பற்றிய ஆராய்வில் மிகுந்த ஆங்கில பண்டிதர் ஒருவர் கூறுகின்றார்.

பெருங்காட்சிச் சாலை.—1915-ம் வருஷத்தில் லண்டன் நகரில் அங்கிலேய இராச்சியத்திலுள்ள சகல பொருள்களையுமடக்கிய ஓர் பெரும் நூதன காட்சிச் சாலை திறக்கப்போகின்றார்களாம்.

* *
*

நீளமுள்ள பாலம்.—இவ்வுலகத்திலுள்ள பாலங்களுள் மிகநீளமுள்ளது சீனதேசத்திலேயே யிருக்கின்றதாம். இது 23000-அடி நீளமும், 70-அடி அகலமும், 70-அடி உயரமும், தனித்தனி 75-அடி விஸ்தாரத்துக்கிடையிலுள்ள 300-தூண்களால் தாங்கப்பட்டுளது.

* *
*

செம்படவனால் காப்பாற்றப்பட்ட பிராமணன்.—கன்னியா குமரியில் ஒரு செம்படவன் தன்னுடையகட்டுமரத்தை போட்டுக்கொண்டு வெகுதூரம் கடலில்சென்று மீன் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சிறிதுதூரத்தில் ஒரு தேங்காய் மிதப்பதுபோல் ஏதோ காணப்பட்டது. அது என்ன பார்க்கலாமென்று அவன் தன் கட்டு மரத்தை அது மிதந்துகொண்டிருந்த இடத்திற்குக் கொண்டுபோனான். சமீபத்தில் போனதும், அது தேங்காயல்லவென்றும், ஒரு மனிதனுடைய தலையென்றும், அவன் இறந்துபோய் விடாமல் உயிரோடிருக்கிறானென்றும் தெரியவர, அவன் உடனே அந்த மனிதனை வெகு கஷ்டப்பட்டுத் தன்னுடைய கட்டுமரத்தில் தூக்கிப்போட்டுக் கரைக்குக் கொண்டு வந்து சேர்த்தான். கரைவந்து சேர்ந்ததும் மற்ற செம்படவர்கள் வந்து கூடினார்கள். சமுத்ரத்துக்கு இரையாகாமல் உயிர் தப்பிக் கரைவந்து சேர்ந்த மனிதன் ஒரு பிராமணன் என்று தெரியவந்தது. உடனே அவர்கள் அவருக்கு வேண்டிய வழிசெலவுக்குச் சிறிது பணங்கொடுத்து அனுப்பினார்கள். அந்தப் பிராமணன் திருநெல்வேலி ஜில்லாக்காரரென்றும் அவர் சமுத்திர ஸ்நானஞ் செய்து கொண்டிருக்கையில் அவரை அலையடித்துக் கொண்போய்விட, அவருடைய நல்ல காலமானது ஒரு செம்படவனை அவருடைய சகாயத்துக்குக்கொண்டுவந்து விட்டதென்றும் தெரிகிறது.

* *
*

சென்னையில் ஜனன மரணம்.—ஜனவரிமாதம் 28-ந் தேதியோடு முடிவான வாரத்தின் முனிசிபல் கணக்குபடி ஜனனம், 382; ஆண் 180; பெண் 202; மரணம் 414; ஆண் 197; பெண் 217; விவரம் பிளேக்0; வாந்திபேதி 4; பெரியம்மை 9; தட்டம்மை 9; ஜுரம் 88; சீதபேதி 48; அஜீர்ணபேதி 30; மற்ற காரணங்கள் 226; ஐரோப்பியர்கள் 4; தென் இந்தியர்யர்கள் 4; சுதேசக் கிறிஸ்தவர்கள் 13; ஹிந்துக்கள் 333; மகமதியர்கள் 60.

* *
*

சென்னை கவர்ன்மெண்டார் வருஷா வருஷம் ஜனவரி மாதத்தில் பிரசுரம் செய்யும் விவஸாயப் பஞ்சாங்கத்தை இவ்வருஷம் ஏப்ரில் மாதத்தில் பிரசுரிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.

துஷ்டரைக் கண்டால் தூரவிலகு.—"மெத்த நல்லது, பெண்மணியே எனது இரு கண் மணியே, ஆனால் உலகம் எவ்வளவு பொல்லாததென்றும், துஷ்டவினைகளடர்ந்ததென்றும், அதில் பாபமென்னும் படு விஷத்தையே தாய்ப்பாலோடருந்தி வளர்ந்திருக்கும் அஞ்சாத நெஞ்சுபடைத்த வஞ்சகர் எவ்வளவோ மிதமிஞ்சி யெங்கும் சஞ்சரிக்கிறார்களென்றும் உனக்குச் சரியாய்த் தெரியாது. ஆயினும் அது உண்மையினும் உண்மை. தங்கள் மாயவலையை வீசி, வெகு நயமாய்ப் பேசி, மாசற்றவர்களை மயக்கி, ஏம்மாற்றித் தங்களைப்போல் (தறுதலைகளாய்) பிறரையும் வஞ்சகராக்கக் கங்கணங் கட்டிக்கொண்டு திரியும் மிலேச்சர் அநேகருண்டு. அவர்களுக்குக் கடவுளுமில்லை—நீதியுமில்லை, நியாயமுமில்லை—பாபமுமில்லை, பழியுமில்லை—சிறியோர் பெரியோரென்னும் பேதமுமில்லை. நாணயமென்பதைக் கனவிலும் காணார். சோம்பேறிகளாய்த் திரிந்து வயிறு வளர்க்கும் நாஸ்திகர். இப்பேர்ப்பட்ட பாதகர்களைக் கண்டால் நீ சற்றுங் கவனியாமல் முற்றும் அப்பாலே போ. வலிய வந்து உன் சகவாசம் பண்ண எத்தனிப்பார்கள். உன்னை மெச்சிப் பேசுவார்கள். முகஸ்துதி கூறுவார்கள். புஷ்பத்தைச் சுற்றி மொய்க்கும் வண்ணாத்திப் பூச்சிகளைப்போல் உன்னைச் சுற்றிச் சுற்றித் திரிந்துகொண்டு உனக்குத் தீங்கு நினைப்பார்கள். அவர்கள் பயமென்பதின்றித் தயவுடன் சொல்லும் நயமான பேச்சைக் காதால் கேட்காதே. அவர்கள் அளிக்கும் பரிசைக் களிப்புடன் கையால் தொடாதே. வாசனை வீசும் தாழஞ் செடியினடியில் நாகம் பதுங்கி மறைந்திருப்பதுபோல் மெத்த உத்தமர்போல் உன்னிடம் வந்துறவாடும் மோசக்காரர் சீக்கிரம் உனக்கு நாசக்காரரான எமதூதராகி விடுவார். அப்பேர்ப்பட்ட துஷ்டரைக் காணும்போதெல்லாம் அவர்களை அருவருத்து அவர்கள் சகவாசத்துக் கிடங்கொடாமல் தள்ளி, பெண்களுக்குரிய நாணமென்னும் ஆபரணத்தை யணிந்தவளாய் அகன்றுவிடு. ஆனதால்

'கொம்புளதர் கைந்து குதிரைக்குப் பத்துமுழம்
வெம்புகரிக் காயிரந்தான் வேண்டுமே—வம்புசெறி
தீங்கினரைக் கண்டால் தெரியாத தூரத்து
நீங்குவதே நல்ல நெறி.'

அப்படி நீ செய்யாவிடின் அம்மிலேச்சர் வலையிற் சிக்கிச் சீர்குலைந்து போவது திண்ணம்."

சத்தியவல்லி*—122-ம் பக்கம். விலை அணா **12**

புத்தக வரவு

கற்பகவல்லி*.—ஒரு சிறந்த செந்தமிழ்க் கதை. திருவனந்தபுரம் சென்று ஜோஸப் ஐஸ்கூல் தமிழ்ப் பண்டிதர் S. முத்துஸ்வாமிப் பிள்ளை அவர்கள் எழுதியது. விலை அணா 8.

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணஹு மாசிமீ 1911–ஹு மார்ச்சுமீ { பகுதி 9

இருவகை ஸ்ருஷ்டி

THE TWO CREATIONS

மோக்ஷம் அடையவேண்டும் என்ற ஆவலுடைய வன், தான் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் இரண்டுவித ஸ்ருஷ்டிகளின் விஷயங்களை நன்ருய் உணர்ந்து, அவைகள் விஷயத்தில் நடந்துகொள்ளவேண்டிய மாதிரியை நன்ருக அறிந்து, தெளிந்து, அதன்படியே நடக்கவேண்டும். இவ்விருவித ஸ்ருஷ்டிகளாவன: ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி, ஜீவ ஸ்ருஷ்டி ஆகிய இவைகளே.

ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி.—பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியே. ஆயினும் பொதுவாக மனிதனல் உண்டாக்கமுடியாமலும், அவனல் முற்றிலும் மாற்றமுடியாமலும், அவன் பிறப்பதற்கு முன்னும், இறப்பதற்குப் பின்னும் நடுவிலும் விடாது இருப்பதாயும், அவன் கார்யங்களுக்கு ஆதாரமாயும் உள்ள தேஹம் முதலிய வெளிப் பிரபஞ்சமே ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி. மண், கல், விதைகளின் சக்தி முதலியனவே இதற்கு உதாரணம். இவ்வஸ்துக்கள் ஒரே ஸமயத்தில் ஒருவனுக்கு ஸுகமாயும், வேருெருவனுக்குத் துக்கமாயும், ஒருவனுக்கே ஓர் ஸமயத்தில் ஸுகமாயும் வேறு ஒரு ஸமயத்தில் துக்கமாயும் தோன்றும் திறனுடையன. இதற்கு உதாரணமாக, நெருப்பு, உணவுகளைச் சமைக்குங்கால் ஸுகவஸ்துவாயும், கையைச் சுட்டுவிடுங்கால் துக்கவஸ்துவாயும்; குளிர்ஜ்வரம் அடிப்பவனுக்கு நெருப்பு ஸுகமாயும், அதே ஸமயத்தில் ஸாதாரணமான ஒருவனுக்கு அது துக்ககரமாயும் இருக்கின்றது. ஆகவே ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி பொதுப்படையானது. மேலும் அதில் காணப்படும் ஒழுங்குகள் முதலியன கூர்மையான புத்தியுடையவரை மோக்ஷமார்க்கத்தில் நடக்கும்படி தூண்டும் திறனுடையன. ஆதலால் கைவல்லிய நூலாசிரியர் 'ஜகந்தனில் பொது ஈசனர் ஸ்ருஷ்டி சராசரப் பொருளெல்லாம்' என்றும், 'மூவராம் பரன்ஸ்ருஷ்டிகள் உயிர்க்கெலாம் முத்தி ஸாதனமாகும்' என்றும் கூறுகிருர்.

ஜீவ ஸ்ருஷ்டி.—ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி விஷயத்தில் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸமயங்களுக்கேற்ப அஞ்ஞானம், மனேபாவம், இவைகளால் ஏற்படும் அபிமானம், இஷ்டம், த்வேஷம், கோபம், துக்கம் முதலியவைகளே ஜீவ ஸ்ருஷ்டி என்னப்படும். முன்கூறிய மண், கல் முதலியவற்றைப் பானை, உருவம் முதலியவைகளாகச் செய்துகொண்டு 'அவைகள் நம்மவை, அவைகளை இழக்காது வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்,' என்றுஎண்ணுதல், அவைகளை இழந்தால் துக்கித்தல், அவைகளை எடுத்துச் சென்றவனிடம் த்வேஷம் பாராட்டல் ஆகிய இவ்வபிமான காரியங்களே ஜீவஸ்ருஷ்டிக்கு நல்ல உதாரணங்கள். இந்த ஜீவஸ்ருஷ்டி இரண்டு விதம். அவைகள் சாஸ்திரீயம், அசாஸ்திரீயம் என்பவைகளே. வேதாந்தம் கூறுகிறபடி பாவித்து த்யானுதிகள் செய்து நன்னடக்கை முதலியவைகளால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்படும் உள் பிரபஞ்சமே சாஸ்திரீய ஜீவ ஸ்ருஷ்டி. சாஸ்திர ஒழுங்கு தவறி வெளி ப்ரபஞ்சத்தையே உண்மையெனக்கருதி அஞ்ஞான காரணமாக எழும் ப்ரபஞ்சமே அசாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டி. இது மனத்தோடு இருந்து வெளியில் வந்து தொழிற்படாதவரையில் மந்தம் என்றும், வாக்கு தொழில் முதலியவைகளில் வந்து விட்டால் தீவ்ரம் என்றும் மதிக்கப்படும். அறிவுடையோர் இவ்விரண்டு அசாஸ்த்ரீய ஜீவஸ்ருஷ்டிகளையும் சாஸ்திரீய ஸ்ருஷ்டிகளால் நீக்கிவந்தால் நாளடைவில், பிணம் சுடும் தடி, பிணத்தை எரிக்க ஸஹாயமாக இருந்து, தானும் முடிவில் எரிந்துபோவதுபோல, அந்த சாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டியும் தானே அடங்கிவிடும். ஆகவே உலகில் பந்தப்படுத்துவது அசாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டி, அதை நீக்கத்தகுந்த ஸாதனங்கள் சாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டியும் ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியுமே.

ஈச்வரஸ்ருஷ்டி ஒடுங்கிய ப்ரளயத்தில் ஜீவர்களுக்கு மோக்ஷம் வருவதில்லை, ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி இருக்கையிலேயே ஜீவர்கள் தம் ஸ்ருஷ்டி ஒடுங்க ஜீவன் முக்தர்கள் ஆகிருர்கள். தம் ஸ்ருஷ்டிமாறுவதால் ஸுகதுக்கங்களை அடைகிருர்கள். ஆதலால் எல்லாம் 'ஈசன்செயல்' என்றுகூறிவிட்டு நாம் மனதைச் சுத்தப்படுத்த வேண்டிய முயற்சி செய்யாமலிருந்தால் நமக்குப் பந்தம் நீங்காது. அசாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டியை சாஸ்திரீய ஜீவஸ்ருஷ்டியால் ஒழிக்க நாம் தான் முயலவேண்டும். அப்பொழுது கடவுள் கிருபையால், ஈச்வர ஸ்ருஷ்டி நம்மைவிடுவிக்க ஸஹாயமாக வந்து உதவும்

விவேக போதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரணஹு மாசிமீ [பகுதி 9

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

IX. சாந்தோக்ய உபநிஷத்து (2)

THE CHANDOGYA UPANISHAD

அத்யாயம் 4 (தொடர்ச்சி):—

ஜபாலே என்பவளுக்கு **ஸத்யகாமன்** என்ற ஓர் பிள்ளை இருந்தான். அவன் தாயை நோக்கி 'நான் பிரஹ்மசாரியாக விரும்புகிறேன். என் குலகோத்ரம் என்ன?' என்று கேட்டான். அதற்கு அவள் 'நான் சிறு பெண்ணாக இருந்த பொழுது நீ உண்டானாய். அந்தக் காலங்களில் நான் அதிதிகளை ஆராதிப்பதில் வெகு ஆவலாக இருந்து விட்டேன். நீ பிறப்பதற்குள் உன் தகப்பனார் இறந்துவிட்டார். உன் குல கோத்ரங்களை விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள எனக்கு முடியாமல் போய்விட்டது. எனக்கு ஜபாலே என்று பெயர். உனக்கோ ஸத்யகாமன் என்ற பெயர் இருக்கிறது. ஆதலால் உன்னைக் கேட்கும்பொழுது நீ ஸத்யகாம ஜாபாலன் என்று சொல்லிக்கொள். இதுவே போதும்' என்றாள். தாயின் உத்தரவைச்சிரமேல் தாங்கி, ஹரித்ருமர் பிள்ளை **கௌதமரிஷியிடம்** சென்று தன் கருத்தைத் தெரிவித்தான். 'உன் குலகோத்ரம் என்ன?' என்று அவர்கேட்டதற்கு ஸத்யகாமன்ஒளிக்காது தன் தாய்க்கும் தனக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையைக் கூறிவிட்டான். இம்மாதிரி உண்மையை ஒளியாது கூறவல்லவன் பிராஹ்மணனாகத் தானிருக்கவேண்டும் என்று மதித்துக் கௌதமர் அவனை ஸமித்து எடுத்து வந்து விநயமாகத் தம் மருகில் நிற்கச் செய்து உபதேசம் செய்தார். உடனே அவனிடம், மெலிந்து பலஹீனமான 400-பசுக்களைக் கொடுத்து 'இவைகளை மேய்த்துக் கொண்டுவா' என்றார். குருவின் குறிப்பை அறிந்த சிஷ்யன், 'இவை குட்டிபோட்டு அநேகமான பின்புதான் நான் திரும்பி வருவேன்' என்று கூறிவிட்டுப் போனான். இம்மாதிரியான குருபக்தியும் தபஸும் இவனிடம் இருந்ததனால் இவனுக்கு எல்லா வஸ்துக்களிலிருந்தும் நல்லுபதேசங்கள் வெளியாயின.

கொஞ்சகால மான பிறகு, ஒருநாள் மந்தையிலிருந்த ஓர் பசு 'ஸத்யகாம! நாங்கள் அநேகமாகி விட்டோம். எங்களைக் குரு வீட்டில் கொண்டு போய்ச்சேர்த்து ஸுகமாயிரு. நீ அவ்வாறு செய்வதற்குமுன் பிரஹ்மத்தின் ஓர்பாதத்தை உனக்குக் கூறுகிறேன். நான்கு திக்குகளும் பிரஹ்மத்தின்பாதம். இந்த அவஸரத்தில்பிரஹ்மத்திற்குப் **பிரகாசவான்** என்று பெயர். இவ்வாறு த்யானிப்பவன் புண்ய லோகங்களை அடைவன். அக்னி வேறொரு பாதத்தை உனக்கு உணர்த்தும்' என்றது. ஸத்யகாமன் குருவீடு நோக்கிப்புறப்பட்டுப் போகையில் ஸாயங்கால ஸமயத்தில் ஓரிடத்தில் பசுக்களை மந்தையாகச் சேர்த்து நிறுத்திவிட்டு அக்னி மூட்டி ஸமித்திட்டுப் பசு கூறிய வாக்யத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு உபதேசத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். அப்பொழுது அக்னியிலிருந்து ஓர் சப்தம் உண்டாகி, 'ப்ருதிவி, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், ஸமுத்ரம் ஆகிய இவைகளாலாகியது பிர்ஹ்மத்தின் மற்றொரு பாதம். இந்த அவஸரத்தில் பிரஹ்மத்திற்கு **அனந்தன்** என்று பெயர். இவ்வாறு த்யானிப்பவன் இங்கே அனந்தமாகி விடுவன். உனக்கு மற்றொரு பாதத்தை ஹம்ஸம் உபதேசிக்கும்' என்று கூறியது. மறுநாள் இரவில் பசுக்களை வழியில் மடக்கிவிட்டு அக்னி வளர்த்து ஸமித்தை இட்டுக் கிழக்கு நோக்கி ஸத்யகாமன் மஹாபக்தியோடு உட்கார்ந்திருக்கையில் ஓர் ஹம்ஸம் பறந்து வந்து, 'அக்னி, ஸூர்யன், சந்திரன், மின்னல் ஆகிய இவைகளாலாகியது பிரஹ்மத்தின் மூன்றுவது பாதம். இந்த அவஸரத்தில் அதற்கு **ஜ்யோதிஷ்மான்** என்று பெயர். இவ்வாறு உணர்பவன்

தேஜோவானுவான். உனக்கு ஓர் நீர்ப்பறவை பிரஹ்மத்தின் நான்காம் பாதத்தைக் கூறும்,' என்று உபதேசித்தது. மறுநாள் இதே ஸமயத்தில் ஓர் நீர்ப்பறவை ஸத்யகாமனிடம் வந்து, 'ப்ராணன், கண், காது, மனம் ஆகிய இவைகளாலாகியதே ப்ரஹ்மத்தின் நான்காம்பாதம். இந்த அவஸரத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஆயதனவான் என்று பெயர். இவ்வாறு த்யானிப்பவனுக்கு இவ்வுலகில் நல்ல தங்கும் இடங்கள் ஏற்படும்' என்று சொல்லிப்போயிற்று. ஸத்யகாமன் குருவீடு சென்றான். அவன் தேஜஸைக் கண்டு 'உன் முகத்தைப் பார்த்தால் நீ பிரஹ்மத்தை உணர்ந்தவன்போல எனக்குத் தோற்றுகிறது. எவ்வாறு உணர்ந்தாய்?' என்று குருகேட்டார். 'மனிதர் ஒழிந்த மற்றைய ஜந்துக்களிடமிருந்து அறிந்தேன். இப்பொழுது உம்மிடம் உபதேசம் பெற ஆவல்கொண்டிருக்கிறேன்' என்றான். குருவில்லா வித்தை பாழ் என்று உணர்ந்து கேட்ட சிஷ்யன் விநயத்திற்கு மெச்சிக்கொண்டு, கௌதமர் பசு முதலியன கூறிய உபதேசங்களை மறுபடி நல்ல த்ருஷ்டாந்த மூலமாக எடுத்துக்கூறி வற்புறுத்தினர். இக்கதையால் சிரத்தையும் தபஸுமே பிரஹ்மத்யானத்திற்குத் தகுந்த ஸாதனங்கள் என்பது வெளியாகிறது.

கமலைபிள்ளை உபச்லோகன் என்பவன் ஸத்யகாமனுக்குச் சிஷ்யனாக அமர்ந்து 12-வருஷம் அவன் அக்னியைப் பாதுகாத்து வந்தான். அப்பொழுது ஸத்யகாமன் மனைவி, 'உபச்லோகன் வெகுநாளாக நம்மிடம் காத்திருக்கிறான். அவனுக்கு ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்யும். இல்லாவிடில் வீண்பழி நமக்கு வரும்' என்று சிபார்சைச் செய்தாள். ஸத்யகாமன், பெண்சாதி பேச்சை அசட்டை செய்துவிட்டு முன்போலவே இருந்துவிட்டான். 'நமக்கு இன்னும் உபதேசம் பெறுங்காலம் வரவில்லையே'என்ற ஏக்கத்தால் உபச்லோகன் ஆஹாரம் உட்கொள்ளாது இருந்து விடுவதாகத் தீர்மானித்தான். இந்த விஷயம் குருபத்னிக்குத் தெரிந்தது. அவளுக்கு இன்னது செய்வது என்று தோற்றவில்லை. அப்பொழுது அக்னிகள் ஒன்றோடு ஒன்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டு உபச்லோகனுக்கு உபதேசிக்கத் தொடங்கின. 'ப்ராணன் பிரஹ்மம். உலக இன்பங்களுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும் எங்கும்பரவியதாயும் உள்ள இன்பமே ப்ரஹ்மம்' என்று எல்லாம் கூற, கார்ஹபத்யாக்னி அவனை நோக்கி, 'ப்ருதிவி, அக்னி, அன்னம், ஸூர்யன் இவைகள் என் தேஹம். ஸூர்யனுள்ளிருக்கும் புருஷன் நானே. இவ்வாறு த்யானிப்பவன் விருப்பங்கள் எல்லாம் பூர்த்தியாகும்' என்றது. உடனே அன்வ ஹார்யபசனஅக்னி, 'அப்பு, திக்குக்கள், நக்ஷத்ரம், சந்திரன் ஆகிய இவைகள் என் ரூபங்கள். சந்திரன் உள்ளிருக்கும் புருஷனே நான்' என்றது. அப்பொழுது ஆஹவனீயாக்னி, 'ப்ராணன், ஆகாசம், ஸ்வர்க்கம், மின்னல் ஆகிய இவைகள் என் உருவங்கள். மின்னலுள் இருக்கும் புருஷன் நானே' என்றது. அப்பொழுது அக்னிகள் ஒன்றுசேர்ந்து 'இந்த த்யானங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் பலன் ஒன்றே. இதற்கு ஆத்மவித்தை என்று பெயர். இதை அடையும் வழியை உனக்குக் குரு உபதேசிப்பார்' என்றது.

ஸத்யகாமன் வந்தான். உபச்லோகனைக் கண்டான். தன்னிடம் தன்குருவாகிய கௌதமர் இதைப்போன்ற ஸமயத்தில் கூறியதுபோல, தன் சிஷ்யனுக்கும் பிரஹ்மவித்தை தெரிந்துவிட்டதாகக் கூறிமகிழ்ந்தான். 'உனக்கு யார் உபதேசித்தது' என்று ஸத்யகாமன் கேட்க, உபச்லோகன் 'எனக்கு யார் உபதேசிக்கப் போகிறார்கள்' என்று கூறி, அக்னிகளைக் காட்டினான். அப்பொழுது ஸத்யகாமன் சிஷ்யனை நோக்கி 'அவைகள் உனக்கு லோகங்களை மாத்திரம் கூறிவிட்டன. நான் கூறப்போவதை உணர்ந்தால் தாமரைஇலையில் தண்ணீர் ஒட்டாததுபோல்உன்

னிடம் யாதொரு தோஷமும் ஒட்டாது,' என்று பீடிகை போட்டுக்கொண்டு 'கண்ணுள் இருக்கும் புருஷனே ஆத்மா. அவன் அழிவற்றவன். நிர்ப்பயன். அவனே ப்ரஹ்மம். இதன் இடமாகிய கண்ணில் எதைவிட்டாலும் பக்கத்தில் வழிந்தோடுவதே இதைக்குறிப்பிக்கும். எல்லா ஆசாவிஷயங்களும் இதைச் சென்றடைவதால் இதற்கு ஸம்யத்வாமா என்றும், அவைகளைக் கொண்டுசெல்லுவதால்இதற்கு வாமனிஎன்றும், எல்லா உலகங்களிலும் விளங்குவதால் இதற்குப் பாமனி என்றும், பெயர். இவ்வாறு த்யானிப்பவர் முறையே ஆசை வஸ்துக்களைப் பெறுவர், கொண்டு செல்லுவர், எங்கும் விளங்குவர். இம்மாதிரி சிறப்பை அடைந்தவனுக்கு ஈமக்கடன்கள் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும், அவன் (ஒளி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸூர்யன், சந்த்ரன், மின்னல் இவைகள் வழியாக முறையே போய், முடிவில் அமானுஷமான ஒருவனை ஸந்தித்து அவன் மூலமாக ப்ரஹ்மத்தை அடைவது ஆகிய) தேய்வயான மார்க்கத்தின் வழி சென்று மீளாநெறி எய்துவன்' என்று உபதேசித்தான்.

பின்னர் யஞ்ஞத்யான விஷயமாகச் சில விஷயங்கள் கூறித் தம் உபதேசத்தை முடித்தான்.

அத்யாயம் 5:—முன்னர் கூறிய ஸத்யகாமன் தன்னை அடுத்த வ்யாக்ரபாதர் பிள்ளை ஜோச்ருதியை நோக்கி, 'ச்ரேஷ்டமாயும் (சிறந்தது) ஜ்யேஷ்டமாயும் (பழமையானது) உள்ள பிராணனை உணர்ந்தால் மேன்மையுண்டு. வாக்குவஸிஷ்டமானது (ஐச்வர்யமானது) கண் ப்ரதிஷ்டமானது (உறுதியானது). காது ஸம்பத்தானது (ஸுகமானது). மனம் ஆயதனமானது (தங்குமிடமானது). இவ்வாறு உள்ள இவ்வைந்தையும் த்யானிப்பவர்களுக்கு இவைகளின் ஸம்பந்தமான மேன்மை உண்டாகும். இவைகளுள் தமது மேன்மையைக் குறித்துச் சண்டை வர இவைகள் பிரஜாபதியிடம் சென்று தமது வழக்கைச் சொல்லிக் கொண்டன. 'எது தேஹத்தை விட்டுப் போவதால் தேஹத்திற்குக்கெடுதியுண்டாகுமோ அதுவே சிறந்தது என்றார்.' பிரஜாபதி அவ்வாறு பரீக்ஷை பார்த்ததில் ப்ராணனே சிரேஷ்டமானதும் பழமையானதுமான வஸ்து என்று விளங்கியது. இதுதான் எல்லா ஆஹாரங்களையும் உட்கொள்ளுவது. இதற்குத் தண்ணீரே வஸ்திரத்திற்கு ஸமானம்' என்று உபதேசித்து இந்த ப்ராணனை உபாஸிக்கும் வழிகளையும் அதனால்அடையக் கூடிய ஸித்திகளையும் எடுத்து விவரித்தான்.

அருணன் பேரன் சுவேதகேது மிகுந்த வித்யா கர்வத்துடன் பாஞ்சால தேசம் சென்று ப்ரவாஹன ஜைவலி ராஜன் ஸபையை அடைந்தான். அவனை நோக்கி அரசன் 'உன் தகப்பனாரிடம் உபதேசம் பெற்றிருக்கிறாயா?' என்று கேட்க அதற்கு அவன் 'ஆம்' என்றான். 'மனிதன் இறந்தபின் எங்குப்போகிறான்? அவன் எவ்வாறு இங்குத் திரும்புகிறான்? தேவயான பிதிர்யான மார்க்கங்கள் என்றால் என்ன? இவ்வுலகம் ஏன் நிறையாது முன்போலவே இருக்கிறது? ஐந்தாவதாஹுதியில் மனிதன் எவ்வாறு வெளியாகிறான்? என்று ஒழுங்காக அரசன் கேள்விகள் கேட்டான். தன்னால் ஒருகேள்விக்குக்கூட பதில் கூறமுடியாதது கண்டு வெட்கிக் கர்வம் அடங்கி தன் தகப்பனாகிய கௌதமரிடம் சென்று, நடந்ததைக்கூறச், சாந்தரான கௌதமர் இவைகளின் ரஹஸ்யங்களை அறிந்துகொள்ள விரும்பி உடனே பாஞ்சால ராஜனிடம் சென்று, அவன் கொடுத்த வெகுமதிமுதலியவைகளைக்கவனியாது தமக்குப் பிள்ளையிடம் கேட்ட கேள்விகளின் ரஹஸ்யங்களை வெளியிடவேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டார். கொஞ்சநாள் அரசன் அவரைத் தன் அரண்மனையில் இருக்கும்படி செய்து முடிவில், 'இப்பொழுது நான் கூறப்புகும் ஞானம் இன்றுதான் ப்ராஹ்மணரிடம் போகிறது. இதுவரையில் இது க்ஷத்ரியரிடமே இருந்தது.' என்று பீடிகை போட்டுக்கொண்டு உபதேசிக்கலானான்.

முதலில் ஆகாயம், பர்ஜன்யன், ப்ருதிவி, மனிதன், ஸ்திரீ இவைகளை அக்னியாக உருவகப்படுத்தி முறையே, அதில் தேவதைகளின் ச்ரத்தை, ஸோமன், மழை, அன்னம், வீர்யம், ஆகிய இந்த ஆஹுதிகளைக் கொடுப்பதால் முறையே ஸோமன், மழை, வீர்யம், கர்பம் இவைகள் உண்டாகி ஐந்தாவதாகிய முடிவில் மனிதன் உண்டாகும் விதத்தைக் கூறி, அவன் இறந்து மறுபடியும் அக்னியில் எரிபடுவதைக் கூறினுன். பின்னர், 'இதை உணர்ந்து, சிரத்தை தபஸ் இவைகளால் த்யானம் செய்பவர்கள் தேய்வயான மார்க்கம் வழியாகச் செல்வர் (முன் கதையைப் பார்க்க). க்ராமத்திலிருப்பவர்கள் யஞ்ஞம் செய்தல், பொது நன்மைக்கு உழைத்தல், தர்மம் செய்தல் ஆகிய ஸன்மார்க்கத்தில் பழகி, புகை, இரவு, கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணயனம், பிதிர்லோகம், ஆகாசம், சந்த்ரன் ஆகிய இதுவரை போவார்கள். இந்த ஸோமனே தேவதைகள் அன்னம். இந்த மார்க்கத்திற்குப் பிதிர்யான மார்க்கம் என்று பெயர். தமது கர்மபலன் க்ஷீணமானபிறகு இங்கிருந்து நழுவி அவர்கள் ஆகாசம் வந்து, வாயு, புகை, புகைப்பனி, மேகம், மழை, செடிகொடிகள், இவைகள்மூலமாகத் தமது கர்மானுஸாரம் புருஷன் தேஹத்துள் புகுந்துகொண்டு தகுந்த ஜன்மங்களை அடைகின்றனர். ஸாதாரண பாமரர்கள் இவ்விரு மார்க்கங்களிலும் செல்லாது அடிக்கடிப் பிறந்து இறக்கின்றனர். இவர்கள் சுழன்று வருவது மூன்றாவதான மார்க்கம். இம்மாதிரி மூன்றுவிதமாக மரணத்தின் பின் மனிதர்கள் போவதால் உலகம் எப்பொழுதும் நிறைவதில்லை. இதை உணர்ந்து ஒருவனுக்கு வைராக்யம் வரவேண்டும். இது வந்துவிட்டால் எவ்வித பாபங்கள் மத்தியில் இருக்கும்படி நேர்ந்த போதிலும் அவன் பரிசுத்தனுகவே இருப்பன். முடிவில் புண்யலோகங்களையும் பெறுவன்.' இக்கதையால் ஞானம் எவரிடம் இருந்து வந்தபோதிலும் அதை அங்கீகரிக்க வேண்டும் என்று சுருதி குறிக்கின்றது.

உபமன்யு பிள்ளை ப்ராசீனசாலர், புலுஸர் பிள்ளை ஸத்யயக்ஞர், பல்லவிபிள்ளை இந்திரத்யும்னர், சரகராக்ஷர் பிள்ளை ஜனர், அச்வதரைவர் பிள்ளை புதிலர், இவ்வைந்து க்ருஹஸ்தர்களும் கூடி ஆத்ம, ப்ரஹ்மவிசாரம் செய்யத் தொடங்கினர், இந்தவிஷயமாக இவர்கள் அருணர் பிள்ளை உத்தாலகரிடம் சென்று அவருக்குத் தெரிந்த வைச்வானர வித்தையைக் கேட்கப் போயினர். அதற்கு அவர் இவர்கள் எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு அச்வபதிகேயரிடம் சென்ருர். இவர்களைக் கண்டதும் அவர் தகுந்த மர்யாதை செய்து தான் செய்யப்போகும் யாகத்திற்கு இவர்களை இருக்கும்படி செய்ய உத்தேசித்தார். இவர்கள் தாம்வந்த கார்யத்தைச் சொல்ல, மறுநாள் வரும்படி ஏவினர். மறுநாள் காலையில் இவர்கள் எல்லோரும் ஸமித்பாணிகளாக அரசனிடம் வர, அவர் ஒவ்வொருவரையும் அவர்கள் த்யானிக்கும் வஸ்துக்களை வெளியிடும்படி கேட்டார். அப்பொழுது அவர்கள் முறையே, ஸ்வர்க்கம், ஸூர்யன், வாயு, ஆகாயம், அப்பு, ப்ருதிவி இவைகளையே ஆத்மாவாக த்யானிக்கிறோம் என்றனர். அதற்கு அரசன், 'இவைகள் முறையே வைச்வானரரது தலை, கண், மூச்சு, தேஹம், மூத்ரம், பாதம் முதலியனவே ஒழிய வேறல்ல. இவைகளைத் தனிமையாக உபாஸித்ததால் உங்களுக்கு ஸகல ஸுகங்களும் பிரஹ்ம தேஜஸும் ஏற்பட்டன. இதோடு நின்றுவிட்டு பாகங்களை த்யானம் செய்ததால் உங்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டங்கள் உண்டாயிருக்கும். நல்ல வேளை இங்கு வந்தீர்கள். இந்த வைச்வானரரது ரோமங்களே தர்பங்கள்; ஹ்ருதயம், கார்ஹபத்யாக்னி; மனம், தக்ஷிணாக்னி; வாய், ஆஹவனீயாக்னி; ஆதலால் முதலில் கிடைக்கும் ஆஹாரத்தை இத்தகையது என்று கவனியாது ப்ராணயஸ்வாஹ என்று ஏற்பட்டுள்ள ஐந்து ஆஹுதிமந்திரங்களால் அக்னிஹோத்ரம் செய்ய வேண்டும். இதனுல் ஸகல இந்திரியங்களும் அதிஷ்டான தேவதைகளும் த்ருப்தி பெறும். இதை உணராது செய்யும் அக்னிஹோத்ரம் சாம்பலில் பெய்த ஆஹுதிக்கு ஸமம். இதை உணர்ந்து செய்தால் உலகம் ஸுகிக்கும். செய்பவன் பாபங்கள் பஸ்மமாகும். இதன் சேஷத்தை எவன் உண்டபோதிலும் வைச்வானரன் உண்டதாகும். இதை உணர்ந்து செய்யும் அக்னிஹோத்ரமே சிறந்தது' என்று கூறி முடித்தார். இதனுல் பகவான் எங்கும் பாவி ஸகலத்தையும் அங்கீகரிக்கும் தன்மையை உடையவர் என்பதை சுருதி நன்கு விளக்கிற்று.

இராஜாங்க முறை ஸம்பந்த மானவிஷயங்களைப்பற்றிய பிரதம கொள்கைகள்.

CIVICS : ELEMENTARY PRINCIPLES

III. பெற்றோர்களின் சுதந்தரங்களும் அவற்றால் விளையும் நன்மைகளும்

Parental Control and its Advantages

உங்கள் தகப்பனார் குடும்பத் தலைவர். அவர் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து உங்களையும் உங்களுக்கு நெருங்கிய அருமையானவர்களையும் சுகமாக ஜீவிக்கச் செய்கிறார். உங்கள் குடும்பத்திற்கு க்ஷேமக் குறைவாவது மானபங்கமாவது நேரிடுவதாக விருந்தால் அக்காலத்தில் அவ்விபத்துக்களினின்றும் உங்கள் குடும்பத்தைக்காத்து இரக்ஷிப்பவரும் அவரே. சுருங்கச்சொல்லின், குடும்பத்தின் சமாதானமும், க்ஷேமமும், வாழ்வும் அவரைப் பொறுத்திருக்கின்றன.

ஆனால் அவர் தாமாகவே குடும்பபாரத்தை வகிக்க முடியாது. அவருக்குக் கொஞ்சம் துணை வேண்டும். அதுவே உன்தாயின் மார்க்கமாம். அவளும் காரியத்திலேயே கண்ணாயிருக்கிறாள். ஆனால் வீட்டில் அதிகமாக இருக்கிறாள். ஏனெனில் அங்குதான் அவளுடைய வேலை.

இதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். உங்களைச் சுற்றிலும் உள்ளவைகளைப்பற்றிக் கவனியுங்கள். முதலில் உங்களுக்குச் செவ்வையாகத் தெரிந்த ஒரு குடும்பத்தாரைப் பற்றிக் கவனிக்கத் தொடங்குங்கள். நீங்கள் அறிந்துகொள்வது என்ன? உங்கள் தகப்பனார் பயிரிடுபவராயிருந்தால் கழனிகளில் காலை முதல் இரவு வரையில் கஷ்டப்பட்டுவேலை செய்கிறார். தொழிலாளி அல்லது கூலிவேலை செய்பவராயிருந்தால் இயந்திரசாலையிலும் தொழிற்சாலையிலும் கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்கிறார். இக்காலமெல்லாம் உங்கள் தாயும் கொஞ்சங்கூட தாழ்வின்றி வீட்டில் உழைக்கின்றாள். உங்களையும், உங்கள் சிறிய சகோதரர்களையும், சகோதரிகளையும் பற்றி ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொள்பவள் அவளே. வீட்டு வேலைகளையெல்லாம் செய்வதும், எல்லாருடைய உடுப்புக்களைச் சீர்பண்ணுவதும், சமையல் செய்வதும், உன்தகப்பனார் வீட்டுக்கு வந்ததும் ஆகாரம் தயாராய் அவருக்குக் கிடைக்கும்படி செய்வதும் அவளே. குடும்பச் செலவுகளையெல்லாம் சீராய்ச் செலவழிப்பதும், புத்திசாலித் தனமாயும் ஜாக்கிரதையாயும் பைசாகூட வீண்செலவு செய்யாமலும், சாப்பாட்டுக்கு ஒருபோதும் முட்டுப்படாமலும், தேவையான காலங்களில் வைத்தியச் செலவுகள் செய்வதற்கும், பண்டிகை காலங்களில் புதிய உடுப்புகள் வாங்குவதற்கும் கொஞ்சம் பணமாவது வீட்டில் ஓர் மூலையில் எப்போதும் வைத்து முன் ஜாக்கிரதையோடு பார்த்து வருவதும், உங்கள் தாயே. இடைவிடாமல் வீட்டுக்கு வெளியே போய் தொழில் நடத்தவேண்டியிருப்பதால் உங்கள் தகப்பனார் இவையெல்லாவற்றையும் குறைவற எவ்வாறு கவனித்து நடத்தக்கூடும்?

அருமைக் குழந்தைகளே, உங்கள் இளமைப் பருவத்தில் நிகழ்ந்தவைகளைப்பற்றி யோஜித்துப் பாருங்கள். உங்கள் வீட்டில் உள்ளபடி நடப்பவைகளை உள்ளவாறே மறுபடியும் யோஜித்துப் பாருங்கள். அப்போது இதை எழுதியவர், நிஜஸ்திதியைவிட விசேஷித்துச் சொல்லவில்லையென்று உங்களுக்குத் தெரியவரும்.

சாயுங்காலம் நீங்கள் வீட்டுக்குவந்ததும் ஓடிப்போய் உங்கள் தகப்பனாரைச் சந்தித்துக் கட்டிக்கொள்ளும்போது ஆனந்தமடைகிறீர்கள். ஏனெனில் கஷ்டப்பட்டு வேலைசெய்து, அதற்காக அவர் எதிர்பார்க்கும் பிரதிபலன் உங்கள் நேசந்தான் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். உங்கள் தாய்மாரோ! வியாதியினால் நீங்கள் வருந்தினபோது எத்தனையோ அநேக சமயங்

களில் உங்களை ஆதரித்திருக்கிருள். துக்கம் அனுபவித்தபோது உங்களைத் தேற்றியிருக்கிருள். இவற்றை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். உங்களுக்குத் தெரியாமலே உங்கள் சரீர சௌக்கியத்தைப்பற்றியோ அல்லது நீங்கள் அடையப்போகிற க்ஷேமலாபங்களைப்பற்றியோ அதிக கவலையுள்ளவர்களாயும் உங்களைப் பற்றியே பேசிக்கொண்டும் எத்தனையோ இராப் பகல்கள் உங்கள் பெற்ருேர்கள் கழித்திருக்கிருர்கள் என்பது ஒருகால் உங்களுக்குத் தெரியாதிருக்கலாம்.

குழந்தைகளே, உங்கள் பெற்ருேர்களால் நீங்கள் அடைந்திருக்கும் நன்மைகளை யோஜித்துப் பாருங்கள். ஆனல் அவர்கள் கடமையும் இன்னமும் முற்றுப்பெறவில்லை. உங்களை யோக்கியமுள்ள நேர்மையான மனிதர்களாகச் செய்யும் பொறுப்பும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. உங்கள் பெற்ருேர்கள் உங்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமைகளைச் சரிவர செய்து முடிப்பதற்கு உங்களை அடக்கியாளச் சில அதிகாரங்கள் அவர்களுக்கு அவசியம். அவற்றை, இயற்கை விதிகளுக்கு இணங்க நியாயஸ்தலங்களில் வழங்கும் சட்டங்களும், அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றன. தாய் தகப்பன்மார்களுடைய அதிகாரங்கள் சமத்துவமாகவே சட்ட சம்மதமானவைகள்தாம். ஆனல் அவர்கள் தத்தம் அதிகாரத்தை ஒரே விதமாய்ச்செலுத்துவதில்லை. இது உங்களுக்குச் செவ்வையாய்த்தெரியும். சில வேளைகளில் உங்கள் தகப்பனர் கண்டிப்பாயிருக்க வேண்டியிருக்கிறது, அப்போது உங்கள் தாய் கொஞ்சம் அதிக இளக்கமான மனத்துடன் இருக்கலாம். ஆனல் அவர்கள் இருவரும் எப்போதும் உங்கள் நன்மையையே கருதி நிற்பார்கள். அவர்கள் செய்த நன்மைகளின் ஏதுவினலேயே நீங்கள் எக்காலும் வசிக்கிறீர்கள்.

C. S. சுந்தரம் அய்யர், பீ. ஏ. எல். டி.

ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து

FILIAL ANTICIPATION IS PARENT'S NECTAR

ஓங்கொளி வெளியென வுறைபவ னடிபணிந்
தீங்கிளை யவர்பொருட் டியம்புவன் சிலவே.

இப்பூவுலகின்கண்ணே அடைதற்கருமையான மானுடயாக்கையைப் பெற்ற மாந்தரால் உயிர்க்குறுதி பயப்பதெனத் தேடற்குரிய பொருள், அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான்கு வகைப்படும். அவற்றை விரித்துக் கூறுவன, வேதம் ஆகமம் இதிகாசம் புராணம் முதலிய கலைகளாம். அக்கலைகள், எல்லையின்றிப் பரந்த கடல்போல விரிந்து கிடத்தலின், சிலவாழ் நாளையும் பலவகைப்பட்ட பிணிகளையுமுடைய நாம், நமது சிற்றறிவைக்கொண்டு எத்துணை முயன்ருலும், ஆழ ஆழ அமுக்கி அமுக்கி முகந்தபோதினும் ஆழ்ந்த கடலின் கண்ணுள்ள நீரை நாழிமுகக்கும் கருவியானது நானுழி முகக்காதவாறுபோல, ஐயம் திரிபு அறியாமையோடு கூடிய ஒரு சிறிதேயன்றி முற்றுமுணர்ந்துகொள்ளுதல் செல்லாது.

இத்தகைய அளவிலாக் கலைகளின் பெருமையையும் நம்மைப்போன்றவர்களின் அறிவின் சிறுமையையும் நன்குணர்ந்த **ஔவைப்பிராட்டியார்**, கலைகளையெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டி, அவற்றின் சாரத்தை வடித்தெடுத்துத் தமிழ் மொழியாகிய அமிழ்திடைப் பெய்து யாவரும் வருத்தஞ் சிறிதுமறக்கற்று மறவாதுளங்கொள வருக்கக் கோவைப்பட்ட விழுமிய பொருளும் இனியவோசையுமுடைய சுருங்கிய சொற்களால் விளங்க இயற்றிய நூல்கள், **ஆத்திசூடி, கோன்றை வேந்தன்** என்பன.

இவைகள் யாவரும், இளமைப் பருவத்தே கற்கும் வழக்குடைய நூல்களாயினும் நுணுகி ஆராயும் பருவம் வந்த பின்னரே சொற்சுவையும் பொருள் நுட்பமும் தோற்றி இன்பம் பயப்பன. இத்தன்மை வாய்ந்த இவ்விரண்டினுள் ஒன்ருகிய கொன்றைவேந்தனிலுள்ளது நான் இங்குச்

சொல்ல எடுத்துக்கொண்ட "ஏவாமக்கள் மூவா மருந்து" என்னும் இச்சொற்றொடர். இதனை, முன்னர்க்கற்ற சிறு வாக்கியந்தானே யெனக் கருதி அலட்சியமாக இராமல் கருத்துடன் கேட்க விரும்புகின்றேன்.

"ஏவாமக்கள் மூவாமருந்து"=பெற்றவர் இதனைச்செய்க என ஏவுதற்கு முன் அவர் கருதிய தொன்றைக் குறிப்பானறிந்து செய்து முடிக்க வல்லமக்கள் அப்பெற்றோர்க்கு மூவாமைக் கேதுவாகிய மருந்தாவர் என்பது இதன் பொழிப்பாகும்.

குறிப்பறிந்து செய்யுமக்களே, பெற்றவரது மூப்பொழிப்பவர் என்பது கருத்துரை.

இப்பாவினுள், 'மக்கள் மூவாமருந்து' என்றமையாது ஏவா என்னும் அடைகொடுத்தோதினார், பாலெல்லாம் நல்லாவின் பாலாகாதவாறு போலவும், கல்லெல்லாம் மாணிக்க மாகாதவாறு போலவும், பிறந்த பிள்ளைகளெல்லாம் மக்களாக மாட்டார். பெற்றோர் குறிப்பறிந்தொழுகுவோரே மக்கள் என, விளக்குதற்கென்க. குழவி, குழந்தை பிள்ளை, மகவு என இளமைப்பருவத்தை யுணர்த்துஞ் சொற்கள் பலவிருப்பினும் அவற்றாற் கூறாது மக்களெனக் கூறினார், மெய் வாய் கண் மூக்கு செவி யென்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியாக உணரும் ஊறு, சுவை, ஒளி, நாற்றம், ஓசை யென்னும் ஐவகை உணர்ச்சியேயுடைய மாக்கள் போலாது அவற்றோடு மனவுணர்ச்சியுமுடையவரே மக்கள். அவரே பகுத்தறிவுடையாராய்ப்பிறர் கருதியவற்றைக் குறிப்பானறியுந் தன்மையர் எனச் சுட்டுதற்கென்க. ஆறறிவுடையாரே மக்களெனற்குரியார் என்பதை "மக்கடாமே யாறறியுயிரே" என ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறுமாற்றானுமுணர்க. ஏனை மருந்திற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை காட்டுவார் மருந்தென்னாது மூவா மருந்தென்றார். மூப்புக் காரணமாக வரும் சாக்காடாகிய காரியத்தை மூவாமை என உபசரித்தார். மருந்து—அமுதம், அமுதமுண்டார் சாக்காடு நீங்கி நிலைபெறுதலின், பெற்றோரை முதுமை நீக்கி நிலைபெறுத்துகின்ற மக்களை அமுதமென்றார்.

இனி பெற்றோர் தமக்குச் செய்த நன்றி இவையெனப் பிள்ளைகட்குத் தெரிந்தாலன்றி அவர்கள்பால் அன்பும் அவர் குறிப்பறிந்து முடிக்கும் ஊக்கமும் உண்டாகா. ஆகையால் அவற்றைச் சிறிதாராய்வோம்.

நம்மைப் பெற்று வளர்த்த அன்னை தந்தை யென்னும் இருவரில், அன்னையார், ஒருநாளல்ல முந்நூறு நாளும் ஒரு மாதமல்ல பத்துமாதமும் தொந்திசரிய நொந்து சுமந்து வருந்திப் பெற்றெடுத்துப் பசியறிந்து பாலூட்டி நம்பிணிக்குத் தாம் மருந்துண்டு நமக்குத் துயில் வந்தபோது நம்மைத் தொட்டிலிலும் கட்டிலிலும் தோள் மீதும் மார்மேலும் வைத்துத் தாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்தவர். அன்புக்கு உதாரணம் கூறுமிடத்தெல்லாம் 'தாயொக்குமன்பில்' 'தாயிலன்புடையான்' என உவமிக்கத்தக்க பேரன்புடையவர். நமக்கு வரும் கேடும் ஆக்கமும் தமக்கு வந்ததுபோலக் கருதுந்தன்மையர். தந்தையாரோ வென்றால், நமக்கு அறிவும் ஆற்றலும் விளக்கமுறாத இளமைப்பருவத்தே உண்டி உடை முதலிய இன்றியமையாதன கொடுத்தளித்தவர். கண்ணுடையவரென யாவரும் மதிக்கும் கல்வியறிவுண்டாக்கினவர். தீயவழியிற் செல்லாமற் கடிந்து நம்மை நன்னெறியிற் செலுத்திய பரமவுபகாரி. இவை யிவ்வாறாக இவ்விருவரும் நம் பொருட்டாகச் செய்த நன்றிகளை எல்லாம் இத்துணையென எண்ணுற்கூறி அறியலுற்றால் அளவுபடா. எழுதினும் ஏட்டிலடங்கா. ஆகவே நாம் மனவமைதிபெற இருந்து சற்றுச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போமாயின் அவர்கள் செய்த உதவி கடலினும் பெரிதென நன்கு விளங்கும்; விளங்கவே, பயன்கருதாமல் அவர்கள் செய்த உதவிக்கு நம்மாற் செய்யத்தகும் கைம்மாறு என்னையுளதெனத் தோன்றும்; தோன்றவே, அவர்

ளது அன்புடைமையை நினைக்குந்தோறும் நமக்கும் அவர்களிடத்து இடையருத அன்பு பெருகும்; பெருகவே கடமைப்பட்ட நாம் நமது கடனை இறுக்குமாறெது என மனவாராய்ச்சி உண்டாம்; உண்டாகவே, அவர்கள் செய்கைகளைக் குறிக்கொண்டு காக்கும் ஊக்கம் பிறக்கும்; அவ்வூக்கமே, நம்மை ஏவாமக்களாக்கி அவர்களுக்கு மூவாமருந்தளிக்கும்.

இவற்றை நாம்மறவாது மனங்கொள்ள வேண்டிய தவசியம். மறந்தோமாயின் செய்ந்நன்றி கொன்றவராவோம். உலகில், பசுக்கொலை சிசுக்கொலை பெண்கொலை பார்ப்பாற்கொலை முதலிய மகா பாதகங்களைச் செய்தோர்க்கும் அவற்றைப் போக்கும் வழியுண்டு; ஒருவர் செய்த நன்றியை மறந்தவர்க்கு எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும் எவ்வளவும் உய்யும் வழி இல்லையாகும். இதனை

"எந்நன்றி கொன்ருர்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்னும் திருவள்ளுவரும்,

"ஆன்முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கு
மாணிழை மகளிர் கருச்சிதைத் தோர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்ருேர்க் குய்தி யில்லென
வறம்பா டிற்று."

என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளும் வலியுறுத்தும். இவற்ருல் செய்ந்நன்றி மறப்பது உய்தியில்லாத பாதகத்திற்காளாக்கும் என விளங்குதலால், நாமும் நம்முடைய பெற்ருேர் நமக்குச் செய்த நன்றியை மறவாது கடைப்பிடித் தொழுகுதல் முறைமையாகும்.

"தாய் தந்தையர் ஏவியவற்றைச்செய்யாதவர்களல்லவா அவர்களுக்குத் தீராத நோயாக நினைக்கப்படுகின்றனர், அப்படியிருக்க அவர்கள் ஏவியவற்றைச் செய்தலமையாதா? குறிப்பறிந்து செய்யவேண்டிய அவசியம் என்னை?" எனச் சிலர் வினவலாம். ஆனல் பிறர் ஏவியவற்றை ஐம்புலவுணர்ச்சிமாத்திரமுள்ளமாக்களும் செய்யக்காண்கின்ருேம். மனவுணர்ச்சியுடையார்க்கு ஏவுமுன் குறிப்பறிந்து செய்தல் சிறப்புடைத்தல்லது ஏவிய பின்னர்ச் செய்தல் அத்துணைச் சிறப்பின்ரும். ஏவு முன்னர்ச் செய்யாத விலங்கிற்கும் இவர்க்கும் வேற்றுமை யில்லையாகும். இல்லையாகவே இவர் மனவுணர்ச்சி பெற்றும் பெற்றிலராய் அவற்ருேடு ஒருங்குவைத்தெண்ணப்படுவர். அதுவுமன்றிப் பெற்ருேர்கள், தம்மக்கள் வருத்தஞ் சிறிதுமின்றி ஆக்கமுறுதலையே நோக்கியவர். தாம் கருதியவைகளைத் தம்மக்களிடத் துரைப்பின் அவற்ருல் அவர்களுக்குத் தேகசிரமமும் பொருட்செலவும் நேருமென்னுங் கருத்துடையவராய்த் தம் விருப்பத்தை வெளியிட்டுரைக்க மாட்டார்கள். உரையாராகவே வெளியிடாதடக்கிய இச்சையும் மக்கள்மேல் வைத்த காதலுமாகிய இரண்டினிடை அகப்பட்ட அவர் மனம், இருதலைக்கொள்ளியின் எறும்புபோல, அங்குமிங்கும் அலைந்து சலிக்க, மனத்திற்கும் தேகத்திற்கும் பெரிதும் ஒற்றுமை யுண்மையால், நோயுற்று வருந்துவர். ஆகவே பெற்ருேர்கள் தம்மனத்துள்ளவற்றை வெளிப்படுத்துரைப்பதும் அவற்றைக்கேட்டு மக்கள் செய்துமுடிப்பதும் கூடாத காரியம். இதுநிற்க, குறிப்பறிந்து செய்யாத மக்களும் ஏவியவற்றைச் செய்யாத மக்களேபோலத் தாய்தந்தையர்க்குச் சாமளவும் தீராத நோயாவர். இதற்கு,

"ஏவவுஞ் செய்கலான் ருன்றேரா னவ்வுயிர்
போஒ மளவுமோர் நோய்"

என்னும் தமிழ்மறையே சான்று பகரும்.

ஆகையால் பெற்ருேர்க்கு மனக்கவலையையும் அதை முன்னிட்டுவரும் மூப்பையும் போக்கக் கருதும் மக்கள் அவர்களுக்கு ஏவாமக்களாக இருத்தலே இன்றியமையாதது.

மனக்கவலையே மூப்பின் சின்னமாகிய நரைதிரைகளை விரைவில் விளைவிக்கும் நஞ்சாகும். அஃதின்மையே மூப்புவாராமறறடுக்கும் அமுதமாகும். இதனை, முன்னெருகாலத்தில் பிசிர் என்னும் ஊரில் வசித்த ஆதன் என்பவரின் தந்

தையாகிய பிசிராந்தையார் என்பவர், வடக்கிருந்த கோப்பெருஞ் சோழனிடத்துச் சென்றபோது அங்கிருந்த சான்றோர் புலவரை நோக்கி, 'நுமக்குச் சென்ற யாண்டுகள் பலவாயிருக்க நரையில்லையாகுதல் எப்படியாயினீர்?' என்று வினவியபொழுது அப்புலவர் பெருமகன் அவர்களை நோக்கி,

"யாண்டுபல வாக நரையில வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னிளையரும் வேந்தனு
மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
யான்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே."

எனக்கூறிய வாற்றானும் உணர்க.

முடிவுரை.—பெற்றோர், தம் மக்களுக்குச் செய்த நன்றிகள் எண்ணிறந்தன வென்பதூஉம், மக்கள், அவற்றை மறத்தல் செய்ந்நன்றி கோறலாகும் என்பதூஉம், பெற்றோர் ஏவியவற்றை மாத்திரம் செய்பவர் மனவுணர்ச்சியுடைய மக்களென்னுஞ் சொற்கு உரியரல்லர் என்பதூஉம், ஏவியவற்றைச் செய்யாதாரும் குறிப்பறிந்து செய்யாதாரும் பெற்றோர்க்குச் சாகுமளவும் தீராதநோயாவ ரென்பதூஉம், பெற்றோர், இதனைச்செய்க என ஏவுதற்குமுன் அவர் கருதியவைகளைக் குறிப்பானறிந்து செய்து முடிக்க வல்ல ஏவாமக்களே அவர்க்கு மூவாமருந்தாவ ரென்பதூஉம் இதுகாறும் கூறியவற்றின் சுருக்கமாகும்.

தம் பெற்றோர்க்கு மூவாமருந்தாகும் ஏவாமக்களின் பெருமையைக் கூறப்புகின் வரம்பின்றிப் பெருகும்; ஆகலின் விரிவஞ்சி இம்மட்டே நிறுத்துகின்றேன்.

எல்லாம்வல்ல இறைவன் திருவருள் பெருகுக.

சுபம். சுபம். சுபம்.

லோகநாதப் பிள்ளை

மஹா ஸமுத்ரம்

THE OCEAN

உலகிற்கு ஒப்பற்ற நன்மையைச் செய்து மாந்தரை முன்னுக்குக் கொண்டு வருவதற்கு ஹேதுவாயிருக்கிற ஸமுத்ரம், எல்லை யில்லாத உருவத்துடன் அகன்று விரிந்து பரந்து, உலகைச் சூழ்ந்து கிடத்தலினால் "பரவை" என்னும் பெயர் பெற்றிருக்கிறது. ஆய்ந்து அறிய முடியாத அகாதமான ஆழமுள்ளதாயிருப்பதனாலும், ப்ரசண்ட மாருதங்கள் பலவற்றினுடனும், சாந்தமுள்ள நன்மை செய்யும் நற்காற்றுக்களுடனும் கூடி, மனிதர்க்கு முறையே திகைப்பும், ப்ரமிப்பும், திகிலும், ஸுகங்களும் செய்தலினாலும் இதனை, ஸர்வேச்வரனே என்று சொல்லினும் தகும். கடல் தன்னைச் சேர்ந்துள்ள ஸமீப நாடுகளின் சீதோஷ்ண நிலைமைகளைச் சீர்படுத்தி அந்நாட்டினரைச் சுகசரீரிகளாக்கிச் சுகப்படுத்தலினால், தேசக்ஷேமத்திற்குற்ற தன்வந்த்ரி போன்ற தெய்வாம்சமான வைத்யர் எனினும், நானாவித ப்ராணிகளுக்கும் உபயோகமான தாதுவர்க்கங்களின் வளர்ச்சியைத் தன்னிடமிருந்து செல்லும் காற்று, வர்ஷங்களினால் பராமரித்துக் காப்பாற்றலினால் மஹா காருண்யம் பொருந்திய அரசனெனினும் பொருந்தும். மிக்க தூர தேசங்களுக்கு உபயோகமுள்ள பலவிதச் சரக்குகளை ஸுலபமாகவும், சீக்ரமாகவும் கொண்டுபோவதற்கு ஸாதனமா யிருந்து, நானா தேசத்தவர்களை ஒன்றுசேர்த்து ஒருமித்து வாழச்செய்யும் தன்மையுடைமையால் உலகிற்கு ஒப்பற்ற நண்பனே ஸமுத்ரம் எனக் கூறுதலில் சிறிதேனும் தவறில்லை.

நிலங்களை நினைத்த மாத்ரத்தில் ஆக்குவதற்கும், இச்சாமாத்திரத்தினால் தன்னுள் அலைகளை எழுப்பி அவற்றை அழிப்பதற்கும், தன்னிடத்தில் சரக்குகளைக்கொண்டு செல்லும் கப்பல்களைத் தாய்போல் தன் மடிமீது சுமந்து அபயங்கொடுத்து, ரக்ஷிப்பதற்கும் வல்லதாயிருப்பதனாலும்,

பழையகாலம் தொட்டுத் தானிருந்த ஸ்திதிக்குக் குறைவில்லாதிருப்பதனுலும், ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஸர்வசக்தித்வம், ஸர்வவ்யாபகத்வம் முதலிய அபூர்வசக்திகளைத் தம்மிடம் கொண்டு விளங்கும் நித்யத்வத்தின் பிம்பம் என்றும், மூல காரணமாகிய பரப்ரஹ்மஸ்வரூபங்களை நிதர்சன மாகக் காட்டும் கண்ணுடி யென்றும், ஸமுத்ரத்தினைக் கூறுதலும் மிகவும் தகுதியுடையதே.

ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலுள்ள ஆசாபாசங்கள் இன்ப துன்பங்கள், காமக்ரோதங்கள், லோப மோகங்கள், துக்கங்கள் போன்ற ப்ரசண்டமாருதங்களும், நற்காற்றுகளும் ஸமுத்ரத்திலும் இருப்பதனுல் ஸம்ஸாரம் ஸாகரமென்று வழங்கி வருகிறது. சேனையில் ரதகஜதுரகபதாதி, ஆலவட்டம், குடை, கொடி, சாமரம்,வாள்,வேல் வில் இருப்பதுபோன்று நீர்ப்பரப்பின் மீது ஆகாயத்தில் அன்ன பக்ஷிகளாகிய குடைகளும் நீர்யானை திமிங்கிலம், முதலிய யானைகளும், உருக்கள் கொண்ட மத்ஸ்யங்களாம் வேல், வாள்களும், மலிந்து, அலைகள் குதிரைப் பந்திபோல் வரிசை வரிசையாய் வருவதனுல், சேனைத் தொகுதியினை மஹா ஸமுத்ரத்திற்கும் ஒப்பிட்டிருக்கிறுர்கள். விசேஷமான கம்பீரமுடையவனு யிருக்கிறுன் ஸ்ரீராமன் என்று சொல்லவந்த ஸ்ரீ வால்மீகர், **ஸமுத்திர இவ காம்பீர்யே** என்று இராமாயணத்தில் எழுதுவதிலிருந்தும் கம்பீர முடைமைக்கும் கௌரவ முடைமைக்கும் ஸமுத்ரம் ஸாம்ய மாக்கப்பட்டமைதெரிகிறது. உலகிற்கு உபகாரமான உப்புக்களஞ்சியமாயிருந்து வரும் கடல், தன் நீரைப் பருக வந்தவருக்குத் தன் உவர்த்தன்மையால் அருவருப்புண்டாக்கித் தன்னிடம் அணுகாது வெருட்டியடிக்கும் தன்மை யுடையவர் போலிருந்தாலும்,பிறருக்கு உதவி செய்யாதிருக்கும் தனவந்தர் பணம் எவ்விதமாகவோ, பிறர்க்குதவி செய்பவர்கையிற் சிக்கிப்பயன்படுகிறதுபோல மேகம் தன் நீரைச் சென்று உறிஞ்சி அதனை மழையாகப் பெய்ய, பூமியிலுள்ள பயிர் பச்சைகளை வளர்வித்து, உலகத்து மாந்தரை ஆநந்த மூட்டும். அகாதமான ஆழமுள்ள கடல் கூட, நரேந்திரரின் கீழ்ப்படியு மென்று சிலர் முகஸ்துதி செய்ய, **கானியூட்** அரசன் ஸமுத்ரக்கரையில் நாற்காலி போடச் சொல்லி, அலைகளை நிறுத்தென்று ஆஞ்ஞாபிக்க, அலை தம் மீதும், தம்மருகேயுள்ள முகஸ்துதிக்காரர்கள் மீதும் நீரை வீசி யிறைக்க,நித்யராகிய ஸர்வஞ்ஞத்வமுள்ள பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியின் ஆணைக்கல்லாது வேறெவருக்காயினும், உட்படாதென்றும், ஏரி,குளங்கள்போல் கடல்கரையில்லாதிருப்பது, ஆதியந்தமில்லாத ஸர்வேச்வரன் பெருமையைக் காட்டுவதாகுமென்றும், முகஸ்துதிக் காரருக்குப் புத்தி புகட்டிய கதையும் கடலின் பெருமையை விரிவாய் எடுத்துரைக்கிறது.

நீலமேகச்யாமள மூர்த்தியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைக் கடல்வண்ணன் என்றது ஸமுத்ர ஜலத்தின் நீலநிறத்தின் ஒற்றுமைபற்றியே என்க. எப்போதுண்டானதென்றும், விசால மிவ்வளவென்றும் அளவிட்டறியக்கூடாமல் எல்லையற்றதாய்க் காண்பவர் மனத்தையும் நேத்ரங்களையும், ஆநந்திக்கச் செய்வதாயுள்ள கடலினை அநாதி முக்த ரஹிதராய், காலத்தாலும் இடத்தாலும் பந்தப்படாத ஸர்வேச்வரனுடைய அறிகுறியே என்னலாம். கங்கா, காவேரி போன்ற மஹா ஜல ப்ரவாகங்களனைவற்றையும் தன் அலைகளால் எதிர்சென்றழைத்து அவற்றை அணைத்துத் தன்னுள் அடக்கிக்கொள்ளுதலினுல், **நதிபதி** என்று கடலினைக் கூறலும் தகுதியானதே. பொன்னும், பொருளும், பவளமும், முத்தும், ரத்நமும் கலந்து வேண்டிய மாந்தர்க்கு வேண்டியாங்குக் கொடுத்து மகிழ்வித்தலால்,கடலினை உலகின் பொக்கிஷசாலை எனக் கூறினும் பொருந்தும். கல்வியறிவு விசேஷத்தை உயர்த்திச்சொல்லக் கடலின் பரப்பை உவமித்துக்கூறியதிலிருந்தும் கடலின் விசாலம் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஆக்கல், அழித்தல், அருளல், என்ற முக்குணங்களும் பொருந்தியிருத்தலினுல், ஸமுத்திரத்தினை ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்களைச் செய்கின்ற த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபமே என்னலாம். ஸர்வ ஸ்ருஷ்டி காரணரான பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீமந்நாராயண மூர்த்தியின் இருப்பிடமாகிய மஹோததி என்று சொல்லப்படும் மஹா ஸமுத்ரத்தின் பெருமையும், உயர்வும், கருணையும், சோம்பலில்லா தொலிக்கும் தன்மையும், பரிசுத்தமுடைமையும் நாவினுல் சொல்லும் தரத்ததன்று அல்ல.—

வீ. சுப்பிரமணிய ஐயர்.

தமிழ்மொழி

TAMIL LITERATURE

தமிழ் மக்களின் ஏற்றம்.—பண்டைக்காலத்திலிருந்த தமிழ் மக்களின் நாகரீக நிலை மிகவும் வியக்கத்தக்கது. இவர் ஜனங்களின் அபிவிருத்திக்கும் நாகரீகத்திற்கும் இன்றியமையாததாகியபலவகைத்தொழிலாளிகளேயும் உடையாயிருந்தனர். துறைமுகப் பட்டணங்களில் காணப்படும் கலங்கரை விளக்கமும் (Light house) அவ்விடங்களில் நடைபெறும் ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்கட்கு அரச இலைச்சினை இடுதலும், சுங்கம் (Customs duty) கோடலும், கால் நடையாய் ஒரு நாட்டினின்றும் மற்றொரு நாட்டிற்குக் கொண்டுசெல்லும் பொதிப்பண்டங்கட்கு ஆயம் (Toll) கோடலும் பூர்வகாலத்துவழக்கமே. அதிகாரம் செலுத்து முறையில் தமிழர்கள் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது, இக்காலத்தே ஆங்கில அரசாட்சியில்குடிகள் இடம்பெற்றிருப்பதேபோல் (House of Commons) பண்டைக்காலத்தும் உண்மை நன்கு விளங்கும். அரசர்கட்கு மெய் காப்பாளர்களும் (Body guards) உண்டு. அழியாப் புகழை நாடி உயிரைத் துரும்பெனமதிக்கும் சுத்த வீரர்களும் தமிழர்க்குள் புதியரல்லர். பொதுஜன நன்மையைக் குறித்து ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் வைத்தியசாலையும் (Hospitals) ஆதிகாலத்ததேயாம். மற்றும் இயந்திரங்களும் உண்டு. இன்னும் நாகரீகத்தின் ஏற்றத்தைக் குறிக்கும் எல்லா அறிகுறிகளும் அநேகம் உளவெனினும் விரிவஞ்சிக் கூறாது விடுத்தாம். மேற்கூறியவைகட்கெல்லாம் பண்டை நூலின் கண் ஆதாரம் காணப்படுமோ எனின் காட்டுதும்:—

(i) கைத்தொழிலாளிகள்

"வண்ணமுஞ் சுண்ணமுந் தண்ணறுஞ் சாந்தமும்
பூவும் புகையும் மேவிய விரையும்
பகர்வனர் திரிதரு நகர வீதியும்
பட்டினு மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுண்வினைக் காருகர் இருக்கையும்
ஆரமும் அகிலுந் தூசும் துகிரும்
மாசறு முத்தும் மணியும் பொன்னும்
அருங்கல வெறுக்கையொ டளந்துகடை யறியா
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகும்
பால்வகை தெரிந்த பகுதிப் பண்டமொடு
கூலங் குவித்த கூல வீதியும்
காழியர் கூவியர் கண்ணொடை யாட்டியர்
மீன்விலைப் பரதவர் வெள்ளுப்புப் பகருநர்
பாசவர் வாசவர் பன்னிண விலைஞரோடு
ஓசுநர் செறிந்த ஊன்மலி யிருக்கையும்
கஞ்ச காரரும் செம்பு செய்குநரும்
மரங்கொல் தச்சரும் கருங்கைக் கொல்லரும்
கண்ணுள் வினை ஞரு மண்ணீட் டாளரும்
பொன்செய் கொல்லரு நன்கலந் தருநரும்
துன்ன காரருந் தோலின் றுன்னருங்
கிழியினுங் கிடையினுந் தொழில்பல பெருக்கிப்
பழுதில் செய்வினைப் பால்கெழு மாக்களும்."

மேற்காட்டிய சிலப்பதிகாரக் கூற்றால் கைத்தொழிலால் வேறுபட்ட தொழிலாளிகள் பலர் பண்டைக் காலத்தரே என்பது பெறப்படும்.

(ii) கலங்கரை விளக்கமிருந்தமை

"நொடைநவின் மகடூஉக் கடைகெழு விளக்கும்
இடையிடை மீன்விலை பகர்வோர் விளக்கமும்
இலங்குநீர் வரைப்பிற் கலங்கரை விளக்கமும்"

என்பதனால் விளங்குகின்றது

சிலப்பதிகாரம்

(iii) ஏற்றுமதி இறக்குமதிப் பண்டங்கட்கு இலைச்சினையிடுதலும் சுங்கங்கோடலும்

"வாலிணர் மடற்றாழை
வேலாழி வியன் றெருவின்
நல்லிறைவன் பொருள்காக்கும்
தொல்லிசைத் தொழின்மாக்கள்
காய்சினத்த கதிர்ச்செல்வன்
தேர்பூண்ட மாஅபோல
வைகறொறு மசைவின்றி
யுல்குசெயக் குறைபடாது
வான்முகந்தநீர் மலைப்பொழியவு
மலைப்பொழிந்தநீர் கடற்பரப்பவும்
மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேற்றவு
நிலத்தினின்று நீர்ப்பரப்பவும்
அளந்தறியாப் பலபண்டம்
வரம்பறியாமை வந்தீண்டி
அருங்கடிப் பெருங்காப்பின்
வலியுடை வல்லணங்கினோன்
புலிபொறித்துப் புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்
பொதிமூடைப் போரேறி."

என்பதனால் விளங்கும்.

பட்டினப்பாலை

(iv) கால்நடையாய்ச் செல்லும் பண்டங்கட்கு வழியில் ஆயங்கோடலுண்மை

"புணர்ப்பொறை தாங்கிய வடுவாழ் நோன்புறத்
தணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தொடு வழங்கும்
உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்."

என்பது அறிவிக்கும்.

பெரும்பாணாற்றுப்படை

(v) அரசரவைக்களத்தில் ஜனங்கள் இடம் பெற்றமையும் அரசர் மெய் காப்பாளரை யடைந்திருந்தமையும்.—

"ஐம்பெருங் குழுவும் எண்பே ராயமும்
அரச குமரரும் பரத குமரரும்
கவர்பரிப் புரவியர் களிற்றின் றொகுதியர்
இவர்பரித் தேரின ரியைந்தொருங் கீண்டி"

என்னுஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளுரையின் அரும்பதவுரையாசிரியர் மேற்கோளாகக்காட்டிய

"சாந்துபூக் கச்சாடை பாக்கிலை கஞ்சுகநெய்
ஆய்ந்த இவர்எண்மார் ஆயத்தோர்—வேந்தர்க்கு
மாசனம்பார்ப்பார்மருத்தர் வாழ்நிமித்த ரோடமைச்சர்
ஆசில் அவைக்களத்தா ரைந்து."

என்னும் செய்யுள் விளக்கும்.

எண்பேராயம்.—(1) வாசம் கொடுப்போர் (2) மாலை தொடுப்போர் (3) கவசமிடுவோர் (4) உடை உடுப்போர் (5) அடைகாய் நல்குவோர் (6) வெற்றிலை கொடுப்போர் (7) மெய்காப்பாளர் (8) விளக்குத் தூக்குவோர் ஆகிய இவர்களாம்.

ஐம்பெருங்குழு.—(1) மாசனம் (பொது ஜன பிரதிநிதிகள்) (2) பார்ப்பார் (அறிவர்) (3) மருத்தர் (ஆயுள் வேதங்கற்ற மருத்துவர்) (4) நிமித்தர் (சகுனங் கூறுவோர்) (5) அமைச்சர் (மந்திரிகள்) ஆகிய இவர்களாம்.

(vi) **வீரர்கள்.**—போர்க்குச்சென்ற தன்மகன் படைக்கு வலியழிந்து புறங்கொடுத்தோடினன் என்று பலர் கூறக்கேட்ட ஒருத்தி 'அவ்வாறு போருக்கு உடைந்தனன் ஆயின், அவன், பாலுண்டு வளர்ந்ததற்குக் காரணமான என்முலைகளை அறுத்தெறிவேன்' என்று வாள்கைக்கொண்டு படுகளம் புகுந்துதேடி இருதுணிபட்டுக்கிடந்த மகனுடலங் கண்டு அவனை ஈன்றநாளினும் பெரிது வந்தாள் எனின்தமிழர் வீரத்தை என்னென்றுரைப்பது. இதனை

"நரம்பெழுந் துலறிய நிரம்பா மென்றோள்
முளரி மருங்கின் முதியோள் சிறுவன்
படையழிந்து மாறினன் என்றுபலர் கூற
மண்டமர்க் குடைந்தன னாயின் உண்ட என்
முலையறுத் திடுவென் யானெனச் சினைஇக்
கொண்ட வாளொடு படுபிணம் பெயராச்
செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய
படுமகன் கிடக்கை காணூஉ
ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதுவந் தனளே."

என்னும் புறநானூறு விளக்கும்

(vii) வைத்தியசாலைகள்

"உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துஉழைச் செல்வான்
அப்பால்நாற் கூற்றே மருந்து." [என்று

என்னுங் குறள் விளக்கும்

(1) உற்றவன் = நோயாளி (Patient) (2) தீர்ப்பான் = மருத்துவன் (Doctor) (3) மருந்து = கருவியாகிய மருந்து (Medicine) (4) உழைச் செல்வான் = மருந்தைப் பிழையாமல் இயற்றுவோன் (Compounder).

(viii) இயந்திரமிருந்தமை

"பல்கிழி யும்பயி னும்துகில் நூலோடு
நல்லரக் கும்மெழுகும் நலஞ் சான்றன
வல்லன வும்அமைத் தாங்கெழு நாளினுள்
செல்வதோர் மாமயில் செய்தனனன்றே."

என்பதனாலறியலாம். சீவகசிந்தாமணி

தமிழும், சைவசமயமும்.—எம்மொழியினும் இனிய தமிழ் மொழியானது சைவசமயத்து முழுமுதற் கடவுளாம் சிவபெருமானாலே மிகுதியும் விரும்பப் பெறுவது. இம்மொழி தலைச் சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் என்னும் மூன்று சங்கங்களினும் நன்காராயப்பட்டது. தலைச்சங்கமிருந்து தமிழ் ஆராய்ந்தார் திரிபுர மெரித்த விரிசடைக் கடவுளும் குன்றமெறிந்த முருகவேளும் எனின் தமிழர்க்கு இதனினும் ஏற்றம் வேண்டுமோ? "நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள் விசும்பு நிலாப்பகலோன், புலனாயமைந்தனோடெண்வகையாயமைந்து நின்றான்" என்று ஆன்றோர் சிறப்பித்துக் கூறும் சிவபரஞ்சுடரும், எழுபெரும்புவன முழுதொருங்கீன்ற உமையம்மையும், முருகவேளும் முறையே சோமசுந்தர பாண்டியன், தடாதகைப் பிராட்டியார், உக்கிர குமரனாக அவதரித்தமை தமிழ் காரணமாக என்னின் யாம் பகர்வது யாது? இதனைக் குமரகுருபர சுவாமிகளும்

"தமரநீர்ப் புவன முழுதொருங் கீன்றாள் தடாதகா
தேவி யென் றொருபேர்—தரிக்கவந்ததுவும் தனிமுத

வொருநீ சவுந்தர மாறனு னதுவும், குமரவேள் வழுதி யுக்கிரனெனப்பேர் கொண்டதும் தண்டமிழ் மதுரங்—கூட்டுண வெழுந்த வேட்கையா லெனிலிக் கொழி தமிழ்ப் பெருமை யாரறிவார்"

என்று கூறியுள்ளார்.

தமிழ்ச் சைவ சமயாசாரியர்களாய் விளங்கும் நால்வர்கள் தமிழில் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவார திருவாசகங்களின்மீது எல்லாம் வல்ல இறைவனும் சோமசுந்தரப் பெருமானுக்குள தாம் விருப்பம் இவ்வளவென்றியம்பவல்லேம் அல்லேம். ஞான சம்பந்தப்பெருமான் காரைக் காலம்மையார் திருத்தலையாலே நடந்த திருப் பதியாம் திருவாலங்காட்டினுள் பிரவேசித்தற் கஞ்சி அப்பதிக்கு வெளியே தங்கியிருந்தபோது

"மாலையிடை யாமத்துப் பள்ளி கொள்ளும்
மறையவனுர் தம்முன்பு கனவி லேவந்
தாலவனத் தமர்ந்தருளு மப்பர் நம்மை
யயர்த்தனையோ பாடுதற்கென் றருளிச் செய்ய
ஞாலமிரு ணீங்கவரும் புகலி வேந்தர்
நடுவிடையா மத்தினிடைத் தொழுது ணர்ந்து
வேலைவிட முண்டவர்தங் கருணை போற்றி
மெய்யுருகித் திருப்பதிகம் விளம்ப லுற்றார்."

என்றபடி தாமே வலியப்போந்து பாடலை ஏற்றதும்,

நேச நிறைந்த உள்ளத்தால்
நீல நிறைந்த மணிகண்டத்
தீச னடியார் பெருமையினை
எல்லா வுயிரும் தொழவெடுத்துத்
தேச முய்யத் திருத்தொண்டத்
தொகைமுன் பணித்த திருவாளராம்.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனுரை வலிய ஆண்டவள் ளல் அவரை நோக்கி

"மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்றெண்ட னென்னு நாமம்
பெற்றனை நமக்கு மன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க
அர்ச்சனை பாட்டே யாகு மாதலால் மண்மே னம்மைச்
சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்."

என்று தமிழ்மாலை சாத்தக் கட்டளையிட்டதும்,

திருமுது குன்றில் ஆரூராருக்குக் கொடுத்த பொன்னை அவர் மணிமுத்தா நதியிலிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்தில் எம்பெருமான் அருளைப் படி தேடியபோது,

"நீற்றழகர் பாட்டுவந்து திருவிளையாட் டினினின்று
மாற்றறுசெம் பொன்குளத்து வருவியாதொழிந்தருள"

எனப் பாட்டுக்காக முதலில் பொன் காட்டா தொழிந்ததும்,

மணிவாசகப் பெருமானைத் திருப்பெருந் துறையில்குருந்த மூலத்தில் ஆண்டபெருந்தகை

"தித்திக்கும் மணிவார்த்தை இன்னஞ் சின்னாட்
டிருச்செவியிலிருத்தவுங்கைச்செம்பொனெல்லாம்
பத்திப்பே ரன்பளித்துக் கவர்ந்து வேண்டும்
பணிகொடுபாண் டியனையிவர் பண்பு தேற்றி
முத்திக்கே விடுத்திடவும் புத்தை வாது
முடித்திடவுந் திருவுள்ள முன்ன மெய்தி
எத்தித்தொண் டரைக்கருமஞ் சிறிதுண் டிங்கே
யிருத்தி யென உருக்கரந்து"

சென்றதுமாகிய இவையெல்லாம் ஏகநாயகனும் சிவபெருமான் தமிழ்மொழியின்மீது வைத் துள்ள விருப்பத்தாலன்றோ? இன்னும் தமிழ் காரணமாக எம்பெருமான் செய்த திருவிளையாடலை யறியாதார் யாவர்? இவைகளால் தமிழிற் கும் சைவசமயத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமை வெள் ளிடை மலைபோல் விளக்கமுறுகின்றதன்றோ.

முடிவுரை.—இத்தகைய தமிழ்மொழியைத் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் பண்டைக்காலத்தில் பாராட்டி வந்தனர் என்பதை மேலே காட்டினும். மூவேந்தருள்ளும் இம்மொழியின் மேன்மையைப் பெரிதும் பாராட்டினோர் பாண்டியரே யாவார். இதனை மூன்று சங்கங்கள் அவர் நாட்டில் தங்கினமையே வலியுறுத்தும். இதுவுமன்றி

சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தும் என்
சிந்தை யுள்ளும்
உறைவா னுயர்மதிற் கூடலினுய்ந்த வொண்
டீந் தமிழின்
துறைவாய் நுழைந்தனையோ அன்றி யேழிசைச்
சூழல்புக்கோ
இறைவா தடவரைத் தோட்கென் கொலாம்புகுந்
தெய் தியதே.

என்பதும் எடுத்துக்காட்டும். இத்தகைய தமிழ் மொழியானது முச்சங்கங்களும் அழிந்தபிறகு ஆதரிப்பாரின்றிச்சீர்குலைந்து நிற்பதையோர்ந்து நாம் செய்த தவப்பயனுகி இன்று சபாநாயகம் வகித்திருக்கும் ஸ்ரீமான்-பாண்டித்துரைசாமித் தேவர்அவர்கள்தமிழ்ச் சங்கம் நாட்டி உலகிற் குச்செய்துவரும்பெருநன்மையை அறியாதார்யாவர். அவரும் அச்சங்கமும் இன்று நாம் ஒன்று கூடிப் பேசிக்களித்ததற்குக் காரணமாய சைவ சமயாபிவிர்த்தி சபையும் பல்லூழிகாலம் வாழ எம்பெருமான் திருவருள் புரிவாராக.

சே. சிவஞானம் பிள்ளை.

தேகதத்வ சாஸ்த்ரம்

PHYSIOLOGY

மனித சரீரம் வெளிக்காரியங்களை நடத்த வேண்டிய சலன சக்தி சுலபமாய் உண்டாகும் பொருட்டு, சிறிதும் பெறிதுமான எலும்புகள் சேர்த்து ஜவைக்கட்டுகளால் கட்டப்பட்டும், தசைகளினுல் சேர்க்கப்பட்டும் இருக்கிறது. ஒரு எலும்பையும் மற்றொன்றையும் சேர்த்திருக்கும் தசை சுருங்குவதனுல் சரீரத்தின் சலனம் உண்டாகிறது. இப்படி எப்பொழுதும் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கிற தசைகள் அவ்வேலையினுல் குறைபடுவதைத்தடுக்க ஆகாரத்தை ரக்தமானது சில குழாய்கள் மூலமாகப் பாய்ந்துவந்து கொடுப்பதோடு அப்படி வேலை செய்வதினுல் கழிவுபடும் பதார்த்தங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வேறு குழாய்கள்மார்க்கமாகத் திரும்பிச் செல்கிறது. இந்த அசுத்தமான ரக்தம் ஹிருதயத்தில் செல்லவும், அந்த அவயவம் அதைச் சுவாசாசயத் (நுரையீரல்) திற்கு அனுப்பிச் சுத்தப்படுத்தித் திரும்பி வரும் ரக்தத்தை மறுபடியும் சரீரம் முழுவதும் அனுப்புவதுடன், அதின் ஒரு முக்கிய பாகத்தைக் கிட்னிக்கும். (Kidney குண்டிக்காய்) தோலிற்கும் அனுப்பி இன்னும் சுத்தப்படும்படியாக ஏற்பாடு செய்கிறது. இவ்விடங்களில் இரத்தத்திலிருக்கும் இன்னும் சில அசுத்த பதார்த்தங்கள் மூத்திரமாகவும், வேர்வையாகவும் வெளியே தள்ளப்படுகின்றன. இப்படி ரக்தம் குறைந்துகொண்டுவர, பசியுண்டாய், மனிதன் சாப்பிடும் ஆகாரமானது ஜீரணிக்கப்பட்டு ரக்தத்தில் கலந்து ஈரலில் சென்று அங்குச் சுத்தம் செய்யப்பட்டு மறுபடியும் ரக்தத்தில் சேர்ந்து அதை விர்த்திபண்ணுகிறது. மூளையானது இக்காரியங்களை யெல்லாம் மேற்பார்வை பார்ப்பதுடன், வெளியிலுள்ள விஷயங்களை எல்லாம் பஞ்சேந்திரியங்கள் மூலமாகப் பதிவித்தும், அவ்விஷயங்களுக்குத் தகுந்தபடி சரீரம் சலனத்தையடைய, வேண்டிய தசைகளுக்குத் தாக்கிது கொடுத்துக் கொண்டும் வருகிறது. இச்சரீரத்துக்கு மூளையை ராஜாவாகச் சொல்லலாம்; அல்லது மனதை ராஜாவாக வைத்துக் கொண்டால் மூளையை மந்திரியாக வைத்துக் கொள்ளலாம். நன்ருய் அமைத்த அரசாக்ஷியில் அநேக பிரிவினைகள் ஏற்பட்டு, ஒவ்வொரு பிரிவுகளிலும் வழக்கமாக நடக்கவேண்டிய தினஸரி காரியங்கள் எப்படி அரசனுக்குத் தெரியாமலே அப்பிரிவினைகளுக்கு மேலுள்ள அதிகாரிகளால் சரிவர நடக்கின்றனவோ அப்படியே, மூளையானது சரீரத்தின் ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் நரம்புகளினுல் சேர்க்கப்பட்டிருந்தும், எல்லா அவயவங்களின் வழக்கமான தொழில்களும், அவைகளில் நரம்புகளுக்கு மேலிருக்கும் நரம்பு முடிச்சுகளினுல் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

இவ்விடத்தில் நரம்பு என்கிற வார்த்தையைப் பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்லவேண்டும். தமிழில் சாதாரணப் பேச்சில் நரம்பு என்பது சரீரத்தில் கயிறுபோலிருக்கும் எல்லாவற்றிற்கும் சொல்கிறது. உதாரணமாக, கைகளில் படர்ந்து பச்சையாக வெளியில் தோற்றப்படும், ரக்தக்குழாய்களுக்குப் பச்சை நரம்பென்று சொல்கிருர்கள். அப்படியே, தசைகளை எலும்போடு சேர்க்கும் ஜவைக் கயிறுகளையும் (Tendon) நரம்புகளென்று சொல்லுகிருர்கள். நாம் இவ்விடத்தில் ஒரேவிதமான அமைப்புக்குத்தான் நரம்பு என்கிற பெயரைக் கொடுப்போம்; அதாவது மூளையைச் சரீரத்தின் மற்றெல்லா இடங்களுக்கும் சேர்த்து, சரீரத்தில் தாக்கும் விஷயங்களை யெல்லாம் மூளைக்குத் தெரிவிப்பதும், அப்படியே மூளையின் அபிப்பிராயத்தை மற்ற அவயவங்களுக்குத் தெரிவிப்பதுமான தொழிலைச் செய்யும் நேர்வ்ஸ் (Nerves) என்று சொல்லும் கயிறு போன்ற அமைப்புக்கு.

இவ்வவயவங்களெல்லாம் ஒன்றிற்கொன்று ஒத்தாசையுடனிருக்கின்றன. ரக்தாசயமாகிற ஹிருதயத்தில் ஏதாவது பிசகிருந்து அதினுல் ரக்த ஓட்டத்திற்குத் தடையுண்டாகும்பொழுது சரீ

ரத்தின் வலு குறைந்து மற்ற அவயவங்களெல்லாம் க்ஷீணதசையடைகின்றன. ஹ்ருதயம் முற்றிலும் நின்று விட்டாலோ உடனே மரணம் ஸம்பவிக்கிறது. சுவாசாசயம் வேலை செய்யாமல் நின்றுவிட்டால் ரக்தத்தில் அசுத்தங்கள் நிறைந்து சில நிமிஷங்களில் மரணம் உண்டாகிறது. மூளைக்கு அபாயத்தினால் சேதம் உண்டாகும்பொழுது சில மணி நேரங்களில் மரணம் நேரிடுகிறது. மனிதன் ஆகாரம் எடுக்காமல் இருந்துவிட்டால் சில நாட்களில் இறந்து போகிறான்.

இவ்விதமாகப் பார்க்கும்பொழுது முக்கியமானது ரக்த ஓட்டமென்று ஏற்படுகிறது. அது உயிர் நிலைத்திருப்பதற்கு முதற்காரணமும், முக்கிய அடைபாளமும் ஆகிறது. மற்ற அவயவங்களில் வேலையெல்லாம் நின்றபொழுதும் ரக்தம் ஓடிக்கொண்டிருந்தால், உயிர் இருக்கிறதென்று தீர்மானித்து மற்றத் தேகவியாபாரங்களும் திரும்ப நடக்கும் பொருட்டு வேண்டியதை வைத்தியர்கள் செய்கிறார்கள். இந்த ரக்த ஓட்டத்தைக் குறித்து முதலில் சொல்லுவோம்.

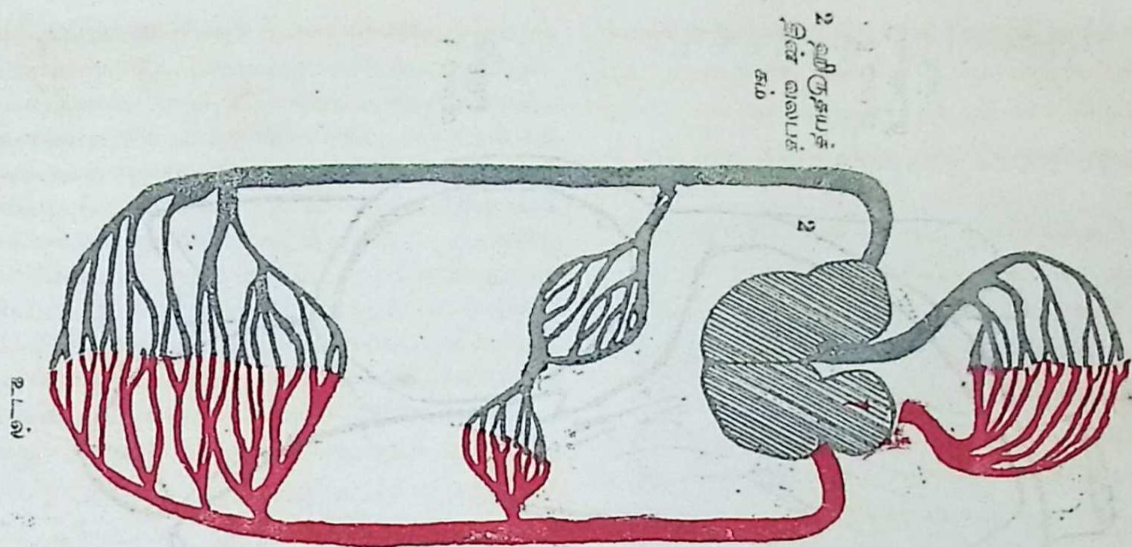
ரக்த ஓட்டம்.

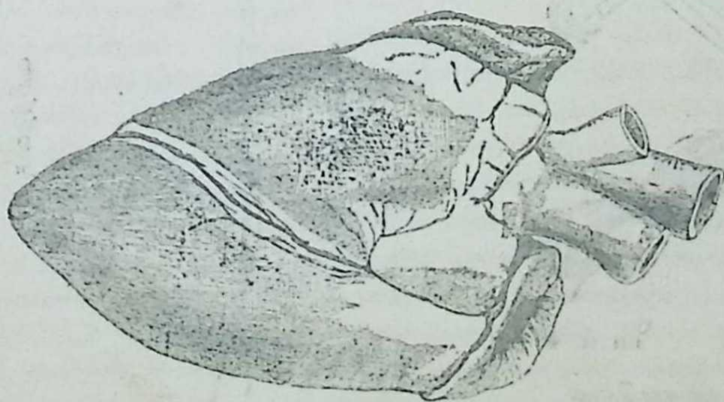
ரக்தமானது சரீரத்தில் வளைய வந்துகொண்டேயிருக்கிறது. பம்பு (Pump) போல் வேலை செய்யும் ஹிருதயத்தினால் தள்ளப்பட்ட ரக்தம் 'ஆர்டேரிகள்' (Artaries) என்ற ஒருவிதமான குழாய்கள் மூலமாகச்சென்று சரீரம் முழுவதும் பாவி, வெயின்கள் (Veins) என்னும் வேறு குழாய்கள் மூலமாய்த் திரும்பி ஹிருதயத்திற்கு வந்து சேருகிறது. ஹிருதயத்தினால் மறுபடியும் தள்ளப்பட்டுச் சுவாசாசயம் (நுரையீரல்), முழுவதும் வியாபித்து மறுபடியும் ஹிருதயம் வந்து சேருகிறது. இதுபின்வரும் அடையாளபடத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. (படம் 1)

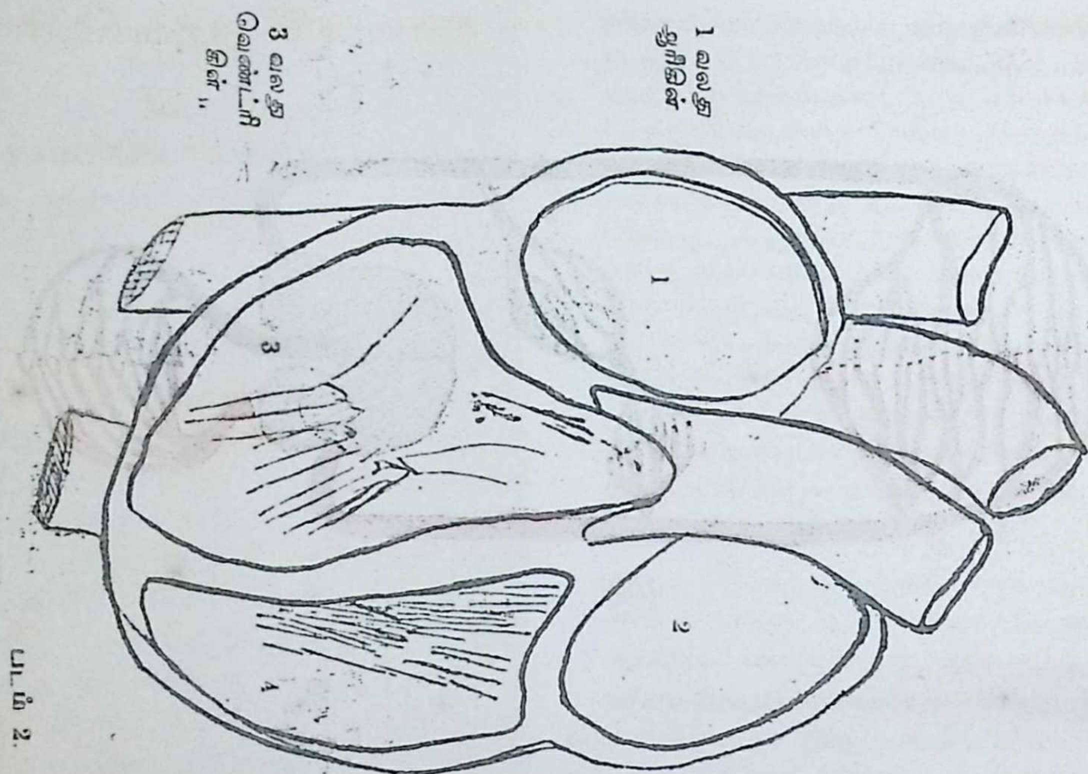
இப்படி ரக்தமானது உடல் முழுவதும் வளைய வந்து கொண்டிருப்பதற்கு முக்கிய காரணம் ஹிருதயம் செய்யும்வேலை. அது பம்புபோல் ரக்தத்தை ஆர்டெரிகளில் தள்ள, முதலில் தன்னுண்ட சக்தியினால் ரக்தம் உடல் முழுவதும் வியாபிக்கிறது. இவ்விதம் வேலை செய்யும் ஹிருதயத்தின் அமைப்பைச் சற்று கவனிப்போம்.

ஹிருதயம்(படம் 3)தசையினால் செய்யப்பட்ட பொள்ளலான அவயவம்.அது நாலு அறைகளாக வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது; அந்நாலு பாகத்தையும் இரண்டிரண்டாகச் சேர்த்து, அமைப்பைக் குறித்து மேற்பாகம், கீழ்ப்பாகம் என்றும், அல்லது ஒவ்வொரு பாகத்திலும் உள்ள அறைகளின் சம்பந்தத்தை உத்தேசித்து வலபாகம் இடபாகம் என்றும் சொல்லலாம். (படம் 2) அதாவது மேற்பாகம்இரண்டும் மெல்லிய சுவர்களையுடையனவாயும், கீழ்ப்பாக மிரண்டும் கனமான சுவர்களை யுடையனவாயும் இருக்கின்றன. வலது பக்கத்திலுள்ள மேலறைக்கும் கீழறைக்கும் வழியுண்டு. அப்படியே இடப்பக்கத்திலும் இருக்கிறது. ஆனால்,கருப்பிராயத்தில்தவிர,வலப்பக்கத்துக்கும் இடப்பக்கத்துக்கும் வழியில்லை. மேலுள்ள அறைக்கு ஆரிகிள் (Auricle) என்று பெயர். கீழுள்ள அறைக்கு வேண்ட்ரிகிள் (Ventricle) என்று பெயர்.

சரீர்முழுவதும் வியாபித்துமலினமான ரக்தம் மறுபடியும் ஒருங்குசேர்ந்து இரண்டு குழாய்கள் மூலமாக ஹிருதயத்தின் வலதுமேலறையில்புகுகிறது. இரண்டு கைகளுக்கும் தோள்களுக்கும், தலைக்கும் வியாபித்திருந்த ரக்தம் மேற்குழாய் மூலமாகவும், வயிற்றுக்கும் கால்களுக்கும் பாவியிருந்த ரக்தம் கீழ்க்குழாய் வழியாகவும் திரும்புகிறது. ஹிருதயத்தின் சுவர்களுக்குள் பாவியிருக்கும் ரக்தம் தனியாகவேறொரு குழாய் மூலமாக வலது மேலறைக்குள் செல்கிறது. இப்படி வந்து சேர்ந்த ரக்தத்தை வலது மேலறை—ஆரிகிள்—சுருங்கி வலது கீழறை---வெண்டிரிகிள்—க்குள் செலுத்துகிறது. வலது கீழறையிலிருந்து ஒரு ரக்தக் குழாய் (பல்மோனரி ஆர்டேரி Pulmonary artery) ரக்தத்தைச் சுவாசாசயத்திற்குக் கொண்டுபோகிறது. சுவாசாசயத்தில் இந்தக் குழாய் வெகுமெல்லிய குழாய்களாகப் பிரிகின்றது. இம்மெல்லிய குழாய்களில் ரத்தம் ஓடும்போது காற்றுப் படுவதினால் சுத்தம் செய்யப்பட்டு இம்மெல்லிய குழாய்கள் சேருவதினால் உண்டாகும் நான்கு பெரிய குழாய்கள் (Pulmonary veins) பல்மோனரி வெயின்கள் மூலியமாக ஹிருதயத்தின் இடது மேலறைக்குள் செல்கிறது. அங்கிருந்து இடது கீழறைக்குவந்து அவ்வறையின் சுருக்கத்

சுவாசாசயம் அல்லது நுரையீரல்
2 ஹிருதயத்
தின் வலபக்
கம்
2
1 ஹிருதயத்
தின் இடபக்
கம்
உடல்
படம் 1.

ஹிருதயம்
படம் 3

படம் 2.

படம் 6.

வரித்தசை நார்

படம் 5

லாதாத்தசை நார்

படம் 4.

தசை சுருங்குவதினால் உண்டாகும் சலனம்

தினுல் அயோர்டா என்ற ஒரு பெரிய குழாய்க்குள் தள்ளப்பட்டு, அக்குழாயிலிருந்து பிரியும் ஆர்டெரிகளால் உடல் முழுவதும் வியாபிக்கிறது.

ஹிருதயத்தின் அறைகள்சுருங்குவதினுல் ரக்தம் அறைகளினின்று தள்ளப்படுகிறதென்று சொன்னேம். நெடுகவரிந்த வரைகள் அவயவம் சாதாரணமாயிருக்கிற ஸ்திதியையும், புள்ளிகளால் வரிந்த வரைகள், அதே அவயவம் சுருங்கும்போது அடையும் ஸ்திதியையும் காண்பிக்கிறது. இவ்விதமான மாறுதலை யடையும்போது அவ்வவயவத்தில் இருந்த வஸ்துக்கள் வெளியே தள்ளப்பட வேண்டுமென்று தெளிவாகும்.

ஹிருதயத்தின் சுவர்கள் எப்படிச் சுருங்குகின்றன? இந்தக் கேள்விக்கு உத்தரம் அவைகளின் அமைப்பில் இருக்கிறது.

ஹிருதயம் தசையினுல் செய்யப்பட்ட ஒரு பொள்ளலான அவயவமென்று முன் சொன்னேம். இத்தசையின் முக்கியகுணம் சுருங்கக்கூடிய சக்தி. இந்தச் சக்தியினுலேயே சரீரத்தின் சலனசக்தி யுண்டாகிறபடியால், எங்கெல்லாம் சலனம் வேண்டுமோ அங்கெல்லாம் தசை அவசியமாக வேண்டியிருக்கிறது. அப்படியே அமைந்தும் இருக்கிறது. (படம் 4)

ஷை படத்தில் மேற்கையில் முன் இருக்கும் **பைஸெப்ஸ்** என்னும் தசையின் சுருங்குதலினுல் முன்னங்கையானது மேற்கையின் மேல் மடிகிறது காண்பித்திருக்கிறது. இந்தத் தசைகளெல்லாம் மெல்லிய நார்கள் சேர்ந்துண்டானவை. இந்நார்கள் பூதக்கண்ணுடியில் தோற்றும் உருவத்திற்கேற்ப வரித்தசை நாரென்றும், ஸாதா தசை நாரென்றும் வகுக்கப்படுகின்றன. இவைகளின் உருவம் பின்வரும் படத்தில் காண்பித்திருக்கிறது. (படம் 5, 6)

இவைகள் தொழிலிலும் வித்தியாசப்படுகின்றன. இச்சாசக்திக்குக் கீழ்ப்பட்ட தசைகளெல்லாம் வரித்தசை நாரால் அமைந்திருக்கின்றன. இச்சையினுல்கட்டுப்படாத அவயவங்களெல்லாம் ஸாதாத்தசைநாரினுல் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இரைப்பை, குடல், இரக்தக்குழாய்கள் இவைகளெல்லாம் இந்த நாரினுல் செய்யப்பட்டவை.

கே. நாராயணய்யர், M.B. & C.M.

ரிச்சார்டு ப்ரின்ஸ்லி ஷெரிடன்

RICHARD BRINSLEY SHERIDAN

"ஷெரிடன்" என்னும் பெயர், மேல் நாட்டினருக்கும், ஆங்கிலமறிந்த கீழ் நாட்டினருக்கும் ஸர்வ ஸாதாரணமாய்த் தெரிந்ததோர் பெயரேயாயினும் ஆங்கிலமறியாத தமிழ்மக்களுக்கு இப்பெயர் புதுமையாகவே தோன்றும். மேல்நாட்டிலிருந்த அநேக கல்விமான்களுடைய சரித்திரங்களுள் இவருடைய சரித்திரத்தை மட்டும், முதலில் எழுத முன்வந்ததற்கு ஒரு முக்கிய காரணமுளது. உலகத்தில் ஒவ்வொரு விஷயத்தில் நல்ல தேர்ச்சியடைந்திருக்கும் விற்பன்னர்கள் பலரை நாம் பார்ப்பது ஸகஜமேயாம். ஆனுல் பல துறைகளில் பூர்ணபாண்டித்யமடைந்த ஒருவரைப்பற்றிக் கேட்பதோ அல்லது பார்ப்பதோ மஹாதுர்லபம். ஷெரிடன் பல துறைகளில் நல்ல தேர்ச்சியடைந்த சிறந்த அறிவாளராவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றுண்டின் ஆரம்பத்தில் இங்கிலாந்தில் சிறந்த நாடககர்த்தர் யார்? சிறந்த கவிவாணர் யார்? சிறந்த மொழிபெயர்ப்புக்காரர் யார்? சிறந்த பிரசங்கியார் யார்? சிறந்த ராஜதந்திர நிபுணர் யார்? விகடமாய்ப் பேசுவதில் பேர்

போனவர் யார்? என்று யாராவது நம்மைக்கேட்டால் இத்தனை கேள்விகளுக்கும் ஒரே பதிலாக ஒரு வார்த்தையில் "ஷேரிடன்" என்று சொல்லிவிடலாம்.

ஷேரிடனுடைய முன்னோர்கள்

ஷெரிடனுடைய பாட்டனர் பெயர் டாக்டர் தாமஸ் ஷேரிடன். இவர் டப்ளின் நகரத்திலுள்ள டிரினிடி காலேஜில் படித்து இலக்கிய இலக்கணங்களில் நல்ல பாண்டித்யம் பெற்றார். இவருக்கு வருஷமொன்றுக்கு ஆயிரம் பவுனுக்குமேல் வரும்படியிருந்தும், பணத்தை அலட்சியமாயும் கவலையின்றியும் கண்டபடி செலவு செய்துவந்தார். இதனால் பிற்காலத்தில் தம்முடைய குடும்பத்தை நிர்வகிப்பது மிகவும் கடினமாக இவருக்குத் தோன்றிற்று. ஆனால் எவ்வளவு கஷ்டம் வந்தபோதிலும் அதைப்பற்றி இவர் கவலைப்படுவதாவது வருத்தப்படுவதாவது கிடையாது. மிகுந்த கஷ்டமான நிலைமையிலும் இவர் சந்தோஷமாகப் 'பிடில்' வாசித்துக்கொண்டும், நூல்கள் எழுதிக்கொண்டும் கவலையற்றிருப்பாராம். இவருக்கு 1721-ம் வருஷத்தில் அயர்லாந்தில் ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக்குழந்தைக்குத் தாமஸ் ஷேரிடன் என்று நாமம் சூட்டினார்கள். டாக்டர் ஷெரிடன் அக்குழந்தைக்குத் தகுந்த வயது வந்தவுடன் வெஸ்ட் மினிஸ்டர் ஸ்கூலிலும், ட்ரினிடி காலேஜிலும் வித்தியாப்பியாஸம் செய்துவைத்தார். தாமஸ் ஷெரிடன் எம். ஏ. பரிட்சையில் தேறிப் பட்டம்பெற்ற பின்பு உபாத்தியாயர் வேலையில் அமர்ந்தார். இவருக்கு இரண்டு குமாரர்கள் பிறந்தார்கள். மூத்தவர் பெயர் சார்லஸ் பிரான்ஸிஸ் என்பது. இளையவர் பெயர்தான் இங்குப் பிரஸ்தாபிக்கப்போகிற ரிச்சர்டு ப்ரின்ஸ்லி ஷேரிடன் என்பது.

ஷேரிடனுடைய பிறப்பும் இளமைப் பருவமும்

ரிச்சர்டு ஷெரிடன் 1751-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் டப்ளின் நகரத்தில் பிறந்தார். அக்டோபர் மாதம் 4-ம் தேதி ஸெயிண்ட் மேரி சர்ச்சில் அந்த ஒரு மாதக் குழந்தைக்கு ஞானஸ்நானம் செய்துவைத்தார்கள். இவருக்கு ஏழு வயதானவுடன் இவரையும் இவருடைய மூத்த ஸகோதரராகிய சார்லஸ் பிரான்ஸிஸையும், தாமஸ் ஷெரிடன் மிஸ்டர் சாமுயெல் வொயிட் என்னும் கல்விமானிடம் கல்விகற்றுக் கொள்ளும்படி விட்டார். ஒரு வருஷம் இவரிடம் கல்வி பயின்ற பின்பு இருவரும் இங்கிலாந்துக்குச் சென்று கலாசாலையில் சேர்ந்து படிக்க ஆரம்பித்தார்கள். 1762-ம் வருஷத்தில் ரிச்சர்டை, தாமஸ் ஷெரிடன் ஹாரோ என்னும் இடத்துக்குக் கல்விபயில அனுப்பிவிட்டு மூத்த குமாரனைமட்டும் தம்முடன் வைத்துக்கொண்டார். இந்த இரண்டு புத்திரர்களுள் மூத்தவரே அதிக பிரகாசத்துடன் விளங்குவார் என்பது தாமஸ் ஷெரிடனுடைய கருத்தாதலால் அவர் இவ்விதம் செய்தார். ரிச்சர்டு ஷெரிடன், ஹாரோ என்னுமிடத்தில் படித்து வந்தபோது மாணாக்கர்களுடைய சிநேகத்தையும் உபாத்தியாயர்களுடைய அன்பையும் தம்முடைய நன் நடத்தையாலும், புத்திசாலித்தனத்தினாலும் வெகு சுலபமாகப் பெற்றுவிட்டார். ஆனாலும் கலாசாலைப் படிப்புக்கும் இவருக்கும் வெகு தூரமே. மற்ற மாணாக்கர்களைப்போல் படித்து யூனிவர்ஸிடி பட்டம் பெறுவது ரிச்சர்டு ஷெரிடனுக்கு முடியாத விஷயமாயிருந்தது.

இதற்குக் காரணம் யாதெனில் கஷ்டப்பட்டுக் கலாசாலைப் பாடங்களைப் படிக்கிற வழக்கம் இவருக்கு இல்லை. பொதுவானதும், இயற்கை யறிவைக்கொண்டு பதில் சொல்லக் கூடியதுமான கேள்வியை உபாத்தியாயர் கேட்டால் அந்தக் கேள்வி எவ்வளவு கஷ்டமானதாயிருந்தபோதிலும் உடனே பொருத்தமாகப் பதில் சொல்லிவிடுவார். அவருடைய பதில் சரியாயும், நியாயமாயும் இருப்பதைக் கண்டு உபாத்தியாயர்கள் ஆச்சரியமடைவார்கள். புஸ்தகத்தில் ஒரு பாடத்தைக் குறித்துக்கொடுத்துப் பாராயணம் செய்து ஒப்புவிக்க வேண்டுமென்று உபாத்தியாயர் சொன்னால், அதை மாத்திரம் நிறைவேற்றும் வழக்கம் ஷெரிடனுக்குக் கிடையாது. இவர் கலாசாலையில் துஷ்டத்தனமும் அகடவிகடமும் எப்போது பார்த்தாலும் செய்துகொண்டேயிருப்பார். இவருடைய குறும்புத் தனத்தைக் கண்டு உபாத்தியாயர்கள் கோபங் கொள்ளப் பிரயத்தனப்பட்டால் அவர்களால் முடிகிறதில்லை. அவர்களுக்குச் சிரிப்பும் சந்தோஷமும் உண்டாகுமே தவிர கோபம் உண்டாகாது. ஒரு சமயம் கோபம் உண்டானாலும் ஷெரிடனை நெருங்கி வந்தவுடன் உபாத்தியாயர் கோபம் இருந்த இடம் தெரியாமல் பறந்துபோய் விடும். ஷெரிடனுக்கு நுட்பமான ஆராய்ச்சி செய்யும் சக்தியும், விசாலமான அறிவும் இருந்தபோதிலும் அவர் அவைகளைச் சரியான வழிகளில் உபயோகிக்காமல் வீணுக்குகிறாரென்று அவருடைய உபாத்தியாயராகிய மிஸ்டர் சம்மர் அடிக்கடி வருத்தப்பட்டு உரைப்பதுண்டாம்,

ஷெரிடனுக்கும் கணித சாஸ்திரத்துக்கும் வெகு தூரம். யூனிவர்ஸிடி பரிக்ஷையில் அவர் தேற முடியாமற் போனதற்கு இதுவே முக்ய காரணம். ஷெரிடன் ஹாரோ என்னுமிடத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்த போது அவருடைய தகப்பனார், குடும்பத்துடன் சில லௌகீக தொந்தரவுகளை முன்னிட்டுப் பிரான்ஸ் தேசத்தில் வசிக்கும்படி நேரிட்டது. அங்கே, 1766-ம் வருஷம் செப்டம்பர்மாதம் ஷெரிடனுடைய அருமைத் தாயார் மரணமடைந்தார். அதன்பிறகு தாமஸ் ஷெரிடன் தம்முடைய மூத்தகுமாரன் சார்லஸ் பிரான்ஸிஸையும், தம்முடைய புத்திரியாகிய மிஸஸ் லீபானு என்பவளையும் அழைத்துக்கொண்டு இங்கிலாந்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். இங்கிலாந்துக்கு வந்ததும் இளைய குமாரனாகிய ரிச்சார்டு ஷெரிடனை ஹாரோவிலிருந்து வந்துவிடும்படி ஏற்பாடுசெய்து, இரண்டு குமாரர்களையும் லண்டனிலிருந்த மிஸ்டர் லூயி கெர் என்னும் ஐரிஷ்போதகாசிரியரிடம் வித்தை கற்றுக்கொள்ளும்படி விட்டுவைத்தார். ஹாரோவிலிருந்தபோது ஷெரிடனுக்குக் கல்வி பயிலுவதில் அதிகமான கவலையில்லாமலிருந்த போதிலுங்கூட, லண்டன் வந்ததும் அவருடைய கல்வியறிவு வெகு விரைவாக முதிர்ச்சியடையத் தலைப்பட்டது. ஸ்வயமாகவே கவிகளியற்றவும், நாடகங்கள் எழுதவும் ஆரம்பித்தார். இவர் பாலியத்தில் இயற்றிய கவிகளைப் பார்த்துப் பெரிய விற்பன்னர்களும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஹாரோவிலிருந்து லண்டனுக்கு வந்தபோது ரிச்சர்டுக்கு வயது பதினெட்டு இருக்கலாம். இந்தச் சமயத்தில் இவருடைய வாழ்க்கைநிலை ஒரு அழகிய பெண்மணியால் மாறுதலடைய ஆரம்பித்தது.

அழகிற்சிறந்த மிஸ் லின்லி

ரிச்சார்டு ஷெரிடன் லண்டனில் கல்வி பயின்று வந்த காலத்தில், பாத் (Bath) என்னும் நகரத்தில் மிஸ் லின்லி என்னும் பெயருடைய ஒரு குலமகளிருந்தாள். அக்காலத்தில் அச்சமயத்தில் இவளைப்போல் அழகில் சிறந்த பெண் இங்கிலாந்தில் இருந்ததில்லையாம். இவளுக்கு இயற்கையாகவே ஸங்கீத ஞானம் வாய்ந்திருந்தபடியால் இவள் ஸங்கீதம் பாடுவதைத் தனக்குத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்தாள். சங்கீதக் கச்சேரியை முன்னிட்டு இவள் பெரிய கனவான்கள் வீட்டுக்கும், பொதுவிடங்களுக்கும் அடிக்கடி போகும்படி நேரிட்டதால் இவளுடைய பெயரும் கீர்த்தியும் இங்கிலாந்து முழுவதும் பரவியிருந்தன. இவள் இயற்கையிலேயே பேரழகு வாய்ந்தவளாய் இருந்ததினாலும், இனிய குரலோடு இன்னிசைபாடும் சங்கீத ஞானமுடைய பெண்களின்மீது புருஷர்களுக்குக் காதலுண்டாவது இயற்கையானதினாலும், தேன் நிறைந்த தாமரைப் புஷ்பத்தை வண்டினங்கள் மொய்ப்பது போல இக்கட்டழகியின் காதலைப் பெறுவதற்கு அநேக புருஷர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். இதனால் பலருடைய பூஷணைக்கும், பலருடைய தூஷணைக்கும் மிஸ் லின்லி பாத்திரமாயினாள். இவளை முன்னிட்டுப் பல புருஷர்கள் ஒருவரோடொருவர் பகைமை பாராட்டிச் சண்டையிட ஆரம்பித்தார்கள். மிஸ் லின்லிக்குப் பதினாறு வயதான சமயத்தில் மிஸ்டர் லாங் என்னும் ஒரு பெரிய கனவான் அவளை விவாகஞ் செய்து கொள்ள அவளுடைய தகப்பனாரிடத்தில் பேசி முடிவு செய்துகொண்டார். இவர் மிகவும் வயது சென்ற வயோதிகக் குழந்தையானதால் இவரை மணம் புரிந்துகொள்ள மிஸ் லின்லிக்குக் கொஞ்சமும் இஷ்டமில்லை. மிஸ்டர் லாங் என்பவரை மிஸ் லின்லி நேரில் போய்ப்பார்த்து "நீரோ வயோதிகராகிவிட்டீர். நீர் என்னை விவாகம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று நினைப்பது நியாயமல்ல. உம்மை மணம்புரிந்து கொள்ளுவதில் எனக்குச் சிறிதேனும் இஷ்டமில்லை. கட்டாயத்தின்மேல் நீர் செய்துகொண்ட போதிலும் உம்மை உண்மையாய் நேசிக்க என்னால் முடியாது" என்று தன் மனதிலுள்ள எண்ணத்தை வெளிப்படையாகச் சொன்னாள். மிஸ்டர் லாங் மிகவும் நல்லவரானபடியாலும், புத்திமானானபடியாலும், வயோதிகப் பருவமுடைய தாம் யௌவன யுவதியை இச்சித்தது மூடத்தனமாகு மென்பதையுணர்ந்து, மிஸ் லின்லியின் தைரியத்தையும், உண்மையை வெளியிட்ட தீரத்தையும், மிகவும் பாராட்டி அவளுக்குப் பெருந்தொகையான பொருளை இனாமாகக் கொடுத்தார். இச்சமயத்தில் தாமஸ் ஷெரிடன் தம்முடைய குடும்பத்தோடு பாத் நகரத்தில் வசிக்கும்படியான சந்தர்ப்பம் நேரிட்டது. அவர் மிஸ் லின்லியின் குடும்பத்தார் வசித்துவந்த வீட்டுக்குச் சமீபத்திலேயே ஒரு வீடு பார்த்துக்கொண்டு அதில் குடியிருந்து வந்தார். இவருடைய வீட்டார் அடிக்கடி மிஸ்டர் லின்லியின் வீட்டுக்குப் போவதும், அவ்வீட்டார் இவருடைய வீட்டில் வந்து பேசிக்கொண்டிருப்பதும், சகஜந்தானே? இப்படியாக இவ்விரு குடும்பத்தாருக்குள்ளும் சிநேகபாவம் வர வர முதிர்ந்துவந்தது. இதனால் ரிச்சார்டு ஷெரிடன் அடிக்கடி மிஸ் லின்லியைக் கண்டு பேச

வும், மிஸ் லின்லி அடிக்கடி ரிச்சார்ட்டு ஷெரிடனைக் கண்டு பேசவும் தகுந்த சந்தர்ப்பங்கள் நேரிட்டன. இப்படி இவ்விருவர்களையும் நெருங்கிப் பழகும் படி விடுவது சரியல்லவென்று சாதாரணமாய் மற்றக் குடும்பத்தாருக்குத் தோன்றக் கூடியதேயாயினும், இவ்விரு குடும்பத்தாருக்கும் தோன்றவில்லை. கவிகளியற்றுவதில் சாமர்த்தியமுள்ள ஒரு அழகிய வாலிபனையும், சங்கீதம் பாடுவதில் சாமர்த்தியமுள்ள ஒரு அழகிய மங்கையையும் நெருங்கிப் பழகும்படி விடுவது காந்தத்தையும் இரும்பையும் ஒன்றன் பக்கத்திலொன்ருய் வைப்பதைப் போலாகுமென்பதை இவர்களுடைய பெற்ருேர்கள் உணரவில்லை. ஆகவே மிஸ் லின்லிக்கும், ரிச்சார்டு ஷெரிடனுக்கும் உள்ள சிநேகபாவமானது, விருத்தியாக அன்பாயும், அது முதிர்ந்து காதலாயும் வெகு சீக்கிரத்தில் முதிர்ந்து விட்டது. இவருடைய முழுமனமும் மிஸ் லின்லியின் அழகிலும் குணத்திலும் ஐக்கியமாகி விட்டது. மிஸ் லின்லியோ கற்பிற் சிறந்த உத்தமபத்தினியாவள். பிற புருஷர்களுடைய அழகையும், பெருஞ் செல்வத்தையும், இயல்பையும் திரணமாக மதித்து, ரிச்சார்டு ஷெரிடனையே விவாகஞ் செய்து கொள்ளுகிறதென்னும் மன உறுதியைக் கொண்டிருந்தாள். ஆனல் அவளுடைய பிதா பண ஆசைபிடித்தவரானதால் அவளைப் பெரிய பணக்காரனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று நினைத்தார். ரிச்சார்டுடைய மூத்த சகோதரனுகிய சார்லஸ் ஷெரிடனும் மிஸ் லின்லியைக் காதலித்தான். அவளுடைய பேரழகு தன்னை வருத்திய போதிலும் அவள் ரிச்சார்டு ஷெரிடனையே உண்மையாய்க் காதலிக்கிருள் என்று தெரிந்தபின்பு, தன்னுடைய சகோதரனின் சுகத்தைக் கெடுக்க மனமில்லாதவராய், சார்லஸ் விலகிக்கொண்டார். பாத் நகரத்தில் இருப்பதுகூட சரியல்லவென்று நினைத்து அந்நகரத்துக்கு எழெட்டு மைல் தூரத்திலுள்ள ஓரிடத்துக்குச் சென்று அங்கே தனியாகச் சார்லஸ் வசித்து வந்தார். மிஸ்டர் லின்லியின் குடும்பத்துக்கு மிகவும் வேண்டியவரும் எற்கெனவே விவாகமானவருமான காப்டன் மாத்யூஸ் என்பவர் மிஸ் லின்லியின் அழகைக்கண்டு அவளை மணம்புரிய விரும்பினர். இவர் மிஸ் லின்லியைத் தனியாகச் சந்தித்துத் தன்னுடைய விருப்பத்தை வெளியிட்டு, நயத்தாலும் பயத்தாலும் தன்னை விவாகஞ் செய்துகொள்ளும்படி அவளைக் கட்டாயப் படுத்தினர். இவருடைய பிடிவாதத்தையும், முரட்டுத்தனத்தையும் கண்டு, மிஸ் லின்லி பயமடைந்து, விஷயத்தை ரிச்சார்டு ஷெரிடனுக்குச் சொன்னுள். தன்னுடைய அழகும், தான் செய்துவரும் வேலையும், தன்மீது கண்போடும்படிப் பலரையும் செய்யும் இயல்புடையவா யிருக்கின்றன என்பதையும் உணர்ந்துகொண்ட மிஸ் லின்லி சங்கீதக் கச்சேரிக்குப் போவதில்லை என்று உறுதிசெய்துகொண்டு வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்துவிடத் தீர்மானித்தாள். காப்ட்டன் மாத்யூஸ் என்பவர் மட்டும் இடைவிடாமல் மிஸ் லின்லியை ஹிம்ஸித்துவந்தபடியால் அவருடைய ஹிம்ஸை பொறுக்கமுடியாமல், எங்கேயாவது ஓடிவிடுவதுநலமென்று அவள் நினைத்து, ரிச்சார்டு ஷெரிடனைக் கலந்து யோசனை செய்தாள். ஷெரிடனும் அவள் சொல்லுவது நியாயமெனக் கருதி இருவரும் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வெளிப்புறப்பட்டு விடுதலே சரியென்று தீர்மானித்தார். ஷெரிடனுடைய சகோதரி இவர்களுக்கு வேண்டிய உதவியை ரகசியமாகச்செய்து இருவரையும் வெளியேற்றி விடுவதில் கண்ணுங் கருத்துமா யிருந்தாள். ஏனெனில், இவ்விருவர்களுக்குள்ளும் ஏற்பட்டிருக்கும் காதலின் பெருக்கு, இத்தகையதென்பதை அவள் நன்ருய் அறிந்தவள். ஆகவே இவளுடைய உதவியைக்கொண்டு ரிச்சார்டு ஷெரிடனும், மிஸ் லின்லியும் 1772-ஆம் வருஷ ஆரம்பத்தில் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் லண்டனைவிட்டுப் புறப்பட்டு டன்கிர்க் என்னுமிடத்துக்கு ஓடிப்போய் விட்டார்கள்

ஷெரிடனும் மாத்யூஸும்

ஷெரிடனும், மிஸ் லின்லியும், டன்கிர்க் என்னுமிடத்துக்குப் போனதும், அங்கேயுள்ள ஒரு சிறு தேவாலயத்தின் பாதிரியிடம், தங்களுடைய உண்மைக் கருத்துக்களைச் சொல்லி அந்தரங்கத்திலேயே விவாகம் செய்துகொண்டார்கள். இவர்களிருவரும் லண்டனைவிட்டு வெளிப்பட்டபின்பு காப்ட்டன் மாத்யூஸ் "பாத் கிரானிகில்" என்னும் பத்திரிகையில் மிஸ் லின்லியைப்பற்றியும், ஷெரிடனைப்பற்றியும் தூஷித்தும், பரிகசித்தும், அவமதித்தும் பல வியாஸங்கள் எழுதிப் பகிரங்கப்படுத்தினர். இந்த விஷயம் ரிச்சார்டு ஷெரிடனுக்குத் தெரிந்ததும், அவர் மாத்யூவின் கெட்ட எண்ணத்தைக் கண்டு அருவருப்பும் கோபமும் கொண்டார். தன்னுடைய அருமை மனைவியாகிய மிஸ் லின்லியைப்பற்றிப் பகிரங்கமாகப் பத்திரிகையில் எழுதும்படிக் காப்ட்டன் மாத்யூஸுக்கு இடங்கொடுப்பது கூடாதென்று கருதி உடனே மிஸ்

லின்லி சகிதம் புறப்பட்டு மறுபடியும் லண்டன் வந்து சேர்ந்தார். லண்டனுக்கு வந்ததும், காப்ட்டன் மாத்யூஸ் பத்திரிகையில் எழுதிய விஷயங்கள் சரியல்லவென்று கண்டித்து அதே பத்திரிகையில் இவர் பல கண்டனங்கள் எழுதினர். இப்படியாக இவர்களிருவருக்குள்ளும் விரோதபாவம் அதிகப்பட்டது. கடைசியில் தாம் எழுதியது பிழைதான் என்பதையும், பொறாமை காரணமாக அவ்விதம் எழுத நேரிட்டதென்பதையும் ஒப்புக்கொண்டு, காப்ட்டன் மாத்யூஸ் அந்தப் பத்திரிகையில் தாமே ஒரு பகிரங்கக் கடிதம் எழுதி மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொண்டார்.

காப்ட்டன் மாத்யூஸ் பலராலும் அவமதிக்கப்பட்டுக் கடைசியில் தம்முடைய சொந்த ஊராகிய வேல்ஸுக்குப் போய்விட்டார். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மிஸ்டர் பார்னெட் என்பவர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். காப்ட்டன் மாத்யூஸ் என்பவருக்கும், ரிச்சார்டு ஷெரிடனுக்கும் உள்ள விரோதபாவத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்பது இவருடைய விருப்பம். இப்படி இவர் விரும்பினதற்கு நியாயமான காரணம் எதுவுமில்லை. அவ்விருவர்களுடைய விரோதத்தால் இவருக்கு விளையும் நன்மையுமில்லை. அப்படியிருந்தும் இருவருக்குள்ளும் சண்டை மூட்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்க நினைத்துக் காப்ட்டன் மாத்யூஸைக் கண்டு பலவிதமாக வார்த்தையாடி ரிச்சார்மீது அவருக்குள்ள கோபத்தை அதிகப் படுத்திவிட்டார். அப்படியே ரிச்சார்டையும் கண்டு பேசி அவருக்குக் காப்ட்டன்மீது கோபமுண்டாகும்படிச் செய்துவிட்டார். இவருடைய முயற்சியினல், ரிச்சார்டும் மாத்யூஸும் ஒருவரோடொருவர் கரத்தில் கத்தியேந்தி சண்டை போடுவதென்றும், வெற்றி பெறுகிறவர் மிஸ் லின்லியை மணம்புரிந்து கொள்ளுகிறதென்றும் ஏற்பாடாயிற்று. ரிச்சார்டு ஷெரிடன் கத்திச் சண்டையில் பெயர் போனவராதலால் இந்த ஏற்பாட்டுக்குப் பின் வாங்கவில்லை. இரண்டுமுறை ஷெரிடனுக்கும், காப்ட்டன் மாத்யூஸுக்கும் யுத்தம் நடந்தது. இருவருடைய கத்திகளும் சண்டையில் முறிந்துவிட்டன. ஷெரிடனுக்குப் பலமான காயம் ஏற்பட்டது. ஆனாலும் அவர் தோல்வியடையவில்லை. காப்ட்டன் சொற்ப காயங்களுடன் தம்முடைய ஊருக்குத் திரும்பிவிட்டார். மிஸ்டர் லின்லியும், தாமஸ் ஷெரிடனும், மிஸ் லின்லிக்கும், ரிச்சார்டு ஷெரிடனுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் உண்மையன்பை உணர்ந்து 1773-ம் வருஷம் ஏப்ரல் மாதம் பதிமூன்றாம் தேதி இருவருக்கும் பகிரங்கமாய் விவாகம் செய்துவைத்தார்கள்.

ஷெரிடனும் அவருடைய நாடகங்களும்

இந்தச் சமயத்தில்தான் "விரோதிகள்" (Rivals) என்னும் பெயருடைய நாடகம் இவரால் 1774-ம் வருஷத்தில் எழுதப்பட்டது. இது ஶ்ரிங்காரபாகமாய் முடிவுபெறும் ஒரு சிறந்த நாடகமாகும். 1775-ஆம் வருஷம் ஜனவரிமாதம் 17-ஆம் தேதி இரவு, முதல் முதல் "கவன்ட் கார்டன்" என்னுமிடத்தில் இது நாடக ரூபமாய் நடித்துக் காட்டப்பட்டது. நாடக பாத்திரர்கள் அச்சமயம் சரிவர இல்லாததினல் ஷெரிடன் எதிர்பார்த்தபடி அவ்வளவு நல்ல பெயர் அதற்கு வராமற் போயிற்று. (1) The School for Scandal (2) The Duenna (3) The Critic (4) A Trip to Scarborough என்னும் பெயர்களையுடைய நாடகங்கள் இவரியற்றிய நாடகங்களுள் முக்கியமானவையாகும். இவைகளைத் தவிர சில்லரை நாடகங்கள் பல இயற்றியிருக்கின்றார். இவருடைய நாடகங்களில் ஹாஸ்யரஸமும், இருபொருள் படும்படியான பதப் பிரயோகங்களும் நிறைந்திருக்கின்றன. இவர் நாடக நூல்கள் இயற்றும் நூலாசிரியராக இருந்ததோடு கூட, நாடக சாலையில் வேடம் பூண்டு நடிக்கக்கூடிய திறமை வாய்ந்தவராயுமிருந்தார். கவிகளியற்றுவதில் இவருக்கிருந்த சாமர்த்தியம் ஆச்சரியப்படத்தக்கதாகும். அதிலும் இன்பச்சுவை நிறைந்த வரிப்பாட்டுகள் எழுதுவதில் இவருக்கு நிகர் எவருமில்லையென்பது பிற்காலத்து விற்பன்னர்களின் அபிப்பிராயம். இவர் தமது மனைவியாகிய மிஸ் லின்லியின்மீது பாடிய காதற்பாட்டுக்கள் ஆனந்தமாகும். இவருடைய நாடகங்களும், கவிகளுமே, இவருடைய கீர்த்தியை முதன் முதல் உலகில் நிலை நாட்டியவையாகும்.

ஷெரிடனும் பார்லிமெண்டும்

இதுவரையில் ஷெரிடன் நாடககர்த்தாகவும், கவிவாணராகவுமிருந்தாரே தவிர பெரிய பிரசங்கியாராக இல்லை. லார்டு ஜான் டௌன்ஸென்டு என்பவர் மூலமாய், ஷெரிடனுக்கு மிஸ்டர் பாக்ஸின் (Fox) நட்புரிமை கிடைத்தது. அவர் இவரைப் பர்க்குக்கு (Burke) சிநேகம் செய்துவைத்தார். இவ்விதமாக ஷெரிடன் பார்லிமெண்டு மெம்பர்களுடைய சிநேகத்தைப் பெற்றார். 1780-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் இவர் காமன்ஸ் சபையில் மெம்பரானர். அச்சம

யத்தில் அமெரிக்கன் சண்டையால் இங்கிலாந்து திகிலடைந்திருந்தது. ஸ்டாபர்டு நகரத்து எலக்ஷன் விஷயமாக இவர் முதல் முதல் காமன்ஸ் சபையில் பேசும்படி நேரிட்டது. அச்சமயத்திலேயே இவருக்கிருக்கும் பிரசங்கசக்தி புலப்பட்டுவிட்டது. லார்டு நார்த் என்பவருடைய மந்திரித்துவம் சரியாயில்லை என்று ஷெரிடன் கண்டித்துப் பேசினர். 1782-ஆம் வருஷம் மார்ச்சுமாதம் லார்டு நார்த் நீக்கப்பட்டு அவருடைய ஸ்தானத்தில் மார்க்விஸ்-ஆப் ராக்கிங்ஹாம் நியமிக்கப்பட்டார். உடனே ஷெரிடன் அண்டர் செக்ரிடரிகளுள் ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டார். இந்தப் பதவியில் இவர் நான்கு மாதகாலமிருந்து வந்தார். ராக்கிங்ஹாம் இறந்துபோகவே இரண்டு கட்சிகள் உண்டாயின. லார்டு ஷெல்போர்ன் பிரதம மந்திரியாக நியமிக்கப்பட்டார். பாக்ஸ் (Fox), பர்க் முதலானவர்கள் தங்கள் ஸ்தானத்தை ராஜீனாமா செய்துவிட்டார்கள். இதுவே ஷெரிடன் தம்முடைய அண்டர் செக்ரிடரி வேலையைவிட்டு விடுவதற்கு முக்கிய காரணமாயிற்று. இருந்தபோதிலும் கவர்ன்மெண்டு ட்ரஷரிக்கு அவரைச் செக்ரிடரியாக நியமித்தார்கள். மிஸ்டர் பாக்ஸ் "ஈஸ்டு இந்தியா மசோதா" வைக் கொண்டு வரவே இந்தவேலையும் ஷெரிடனுக்கு நிலைப்பதாயில்லை. பாக்ஸ் கொண்டுவந்த மசோதா, காமன்ஸ் சபையாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட போதிலும், லார்ட்ஸ் சபையார் அதை அங்கீகரிக்காமல் நிராகரித்துவிட்டார்கள். மூன்ருவது ஜியார்ஜ் சக்கரவர்த்தியார் மிஸ்டர் பாக்ஸை வேலையிலிருந்து நீக்கிவிட்டு மிஸ்டர் பிட்டை (Pitt) பிரதம மந்திரியாக நியமித்துக்கொண்டார். ஷெரிடன் 1780-ம் வருஷம் முதல் 1787-ம் வருஷம் வரையில் பார்லிமெண்டு மெம்பராயிருந்தார். இந்த ஏழு வருஷகாலத்தில் அவர் பார்லிமெண்டில் எத்தனையோ விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசியிருந்தபோதிலும், அவருடைய நாவன்மையையும், பேசும் ஆற்றலையும், ராஜதந்திர தேர்ச்சியையும் விளக்கிய பேச்சு ஒன்றுதான். அது யாதெனின்; இந்தியாவின் முதல் கவர்னர் ஜெனராலாயிருந்த வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவர் மீது கொண்டுவரப்பட்ட குற்றம் சம்பந்தமாகப் பேசியதுதான். மிஸ்டர் பாக்ஸுக்கு உதவியாக ஷெரிடன் பேசினர். சுமார் நான்குநாள் அவுட் (Oudh) தேசத்து பீகம் விஷயமாக ஷெரிடன் வாதித்தார். அச்சமயம் இவர்பேசிய மாதிரியைப் பார்த்து எல்லோரும் பிரமித்துவிட்டார்கள்.

ஷெரிடன் பேசிய சாமர்த்தியத்தை வியந்து இரண்டொரு ராஜதந்திர நிபுணர்கள் வெளியிட்ட அபிப்பிராயத்தை இங்குக் குறிப்பிடுதலே அவருடைய பேச்சு எப்படிப்பட்ட தென்பதை விளக்கும்.

"தாக்ஷிடகமாயும், தருக்க நெறியுடையதாயும், சிரிப்பு வரக்கூடியதாயும், இருந்த ஷெரிடனுடைய பேச்சு எல்லோரையும் ஆச்சரியப்படும்படிச் செய்துவிட்டது. இட்படிப் பேசியவர்கள் இதற்குமுன் இருந்ததாக நூல்கள் மூலமாயும் அறியேன்; கர்ண பரம்பரையாயும் கேட்டதில்லை"—மிஸ்டர் பர்க்.

"நான் இதுவரையில் கேட்டதும், படித்ததும் ஷெரிடனுடைய பேச்சொடு ஒப்பிட்டபடியோனல் அவை சூரியன் முன்பு பனிபோல் மறைந்துபோம்"—மிஸ்டர் பாக்ஸ்.

"ஷெரிடனுடைய பேச்சு, முற்காலத்திலும் தற்காலத்திலும், பேசிய பெரிய பேச்சாளிகளின் பேச்சுக்களை யெல்லாம் கடந்து அப்பாற் சென்றதாகும். மனிதர்களுடைய மனத்தை அடக்கியாளவும், கிளறிவிடவும் ஆற்றலுடைய சக்தியை அவருடைய பேச்சு உடையதாயிருக்கிறது"—மிஸ்டர் பிட்.

ஷெரிடனுடைய தகப்பனர் 1788-ஆம் வருஷம் இறந்து போனர். 1792-ஆம் வருஷத்தில் அவருடைய அருமை மனைவியாகிய லின்லி தம்முடைய 38-வது வயதில் பிரிஸ்டலில் மரணமடைந்தார். அதுமுதல் ஷெரிடனுக்குக் கவலையும் வருத்தமும் அதிகரித்தபடியால் பொதுவிஷயங்களை அவர் அதிகம் கவனிக்கவில்லை. 1816-ஆம் வருஷம் ஜூலைமாதம் ஏழாம்தேதி இந்த மேதாவி, இம்மண்ணுலகத்தை விட்டு நீங்கினர். இவருடைய நண்பரான லார்டு பைரன் இவருடைய அறிவின் வன்மையை வியந்து கவிபாடி யிருக்கிருரென்ருல், நாம் வேறு என்ன சொல்லவேண்டும்?

நாகை—ஸி—கோபாலகிருஷ்ணன்.

தேனீ

THE BEE

இதை அனேகம்பேர் பார்த்திருக்கமாட்டார்கள். ஏனெனில் இது ஸாதாரணமாய் வீட்டில் இருக்கும்படியான பூச்சிகளில் ஒன்றல்ல. இது ரிஷிகளைப்போல் காட்டில் ஸஞ்சரித்து நந்தவனங்களில் வீடுகட்டிக் கொண்டு புஷ்பங்களின் தேனையுண்டு ஜீவிக்கின்றது. இது பின்னுக்கு வேண்டுமென்று சேர்த்துவைக்கும் தேனையும், விசித்ரமான கூண்டைக் கட்டுவதற்கு வேண்டிய மெழுகையும், மனிதன் திருடனைப்போல் அபகரித்து உபயோகித்துக்கொள்ளுகிருன். தேனை ஒவ்வொருவரும் பார்த்திருக்கலாம். நாவுக்கு அருவருப்பான மருந்துக்கு இனிப்புத் தர வேண்டுமென்று தேனில் குழைத்துச் சாப்பிடுவதுண்டு. தேன் சர்க்கரைப்பாகை ஒத்திருக்கும். தேனின் குணம் வேறுபட்டிருக்கும். சில, கசத்திருக்கும். சில புளிப்புத்தட்டும். இவ்விதமாய் வித்தியாசப்பட்டிருப்பது அந்தந்தக் காலங்களில் கிடைக்கும் வெவ்வேறு புஷ்பங்களினுலேயே. புஷ்பங்களே தேனீக்களுக்கும் ஆதாரமானதாலும் தேன் விலை அதிகமாய் விற்கிறதினுலும் ஐரோப்பா முதலிய நாட்டார், தேன் அதிகமுள்ள புஷ்பங்களைப் பயிரிட்டுத் தமது வீடுகளில் ஆடு மாடு கோழிவளர்ப்பதுபோல் தேனீக்களை வளர்த்து லாபமடைகிருர்கள். நாம் வேலியிலாவது மலையிலாவது தேன்கூண்டைக் கண்டால் புகைச்சல்போட்டு ஈக்களை விரட்டி கூண்டை எடுத்துவந்து தேனைப் பிழிந்து கொள்ளுகிரோம். ஈக்கள் ஏமாந்து கூண்டை இழந்து வேறு இடங்களுக்குப் போகின்றன. ஐரோப்பியர் முதலியவர்கள் ஷ ஈக்களின் குணகுணங்களை நன்ருய்க் கவனித்து இக்கூடுகளை சேதப் படுத்தாமல் எடுத்து, அதற்கென்றே வைத்திருக்கும் பெட்டிகளில் நாஸூக்காய்வைத்துப் பெட்டிக்குள் அமைத்திருக்கும் ஸூத்ரத்தினுல் கூண்டின் ஒரு அறையாவது பின்னப்படாமல் 'தோலிருக்கச் சுளைமுழுங்கி' என்ருற்போல் தேனைமாத்திரம் பிரித்துக்கொள்ளுகிருர்கள்.

தேனீக்களில் அநேக வகைகளுண்டு. சில மலைகளிலேயே இருக்கும். சில புதர்களில் கூடுகட்டிக்கொண்டும் சிலகல்பொந்துகளிலும் பாழ்கிராம குட்டிச்சுவர் மத்தியிலேயும் கூண்டுகட்டும். மலைத்தேனெடுப்பதற்கு குறவர் முதலியவர்களே தகுந்தவர்கள். செங்குத்தான பாறைகளிலுள்ள, மனிதர்கள் ஏறக்கூடாத இடங்களில், கட்டிய கூண்டை அவர்கள் சில காட்டுக்கொடிகளை அங்கங்கே விட்டு முடிச்சுப்போட்டு அப்பாறைக் குறுக்கே விட்டு அவற்றின் மூலமாய் ஏறிப் புகைச்சல்போட்டு ஈக்களைத் துரத்தித் தேனெடுப்பார்கள். இது மிக கஷ்டமானதும் பிராணபாயமுண்டாக்கத் தக்கதுமான உத்யோகம். கொடிக்கயிற்றை நம்பியே ஆள் ஏறுவதால் கொடி பிடிப்பவன் ஏறுபவனுக்கு மைத்துனனுகவே ஏற்பாடு செய்வது வழக்கம். அவர்களுக்கு மற்ற உறவினரிடத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. தேன் கூண்டுகளில் சுக்லபக்ஷத்தில் இல்லாமல் அமாவாஸை காலங்களிலேயே தேனிருப்பதாக அனுபோகம். ஆடையை வெந்நீரில் காய்ச்சி அதை உருட்டி மஞ்சள் சாயத்தோடு கலந்து சேர்க்கப்படுகிறது. மிருகங்களில் பசுமாடு எப்படியோ பூச்சிகளில் தேனீ ஐரோப்பா முதலிய நாட்டில் வளர்க்கப்படுகின்றது. இதற்கு இரு ஜோடி இறகும் மூன்றுஜோடிக் கால்களும் உண்டு கால்கள் வெவ்வேறுபட்டிருக்கின்றன. இதன் தேகம் மூன்று பிரிவுகளாக இருக்கின்றது. அவையாவன, தலை, மார்பு, வயிறு.

ஸுமார் 200 வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு இத்தாலியர் தேன் கூண்டை ஒரு கண்ணுடியில் அமைத்து ஈக்களின் குணகுணங்களைக் கவனித்து எழுதியதுபோலவே அநேகர் கவனித்து எழுதுவதில் பின் குறித்த விஷயங்கள் வெளிப்பட்டன. இவைகளுக்குப் புத்தி விசேஷப்பட்டு இருப்பதாக அனேகர் கவனித்து எழுதி யிருக்கிருர்கள். இவைகளின் இராஜ்யபரிபாலனம் முதலியவற்றைக்கவனிக்க ஆயுஸ்காலம் வெகு கொஞ்சமென்று தெரிகிறது. ஒரு தேன் கூண்டில் சுமார் 20 ஆயிரம் பூச்சிகள் இருக்கின்றனவாம். நாம் 10 பேர் ஒன்று சேர்ந்து ஒருவேலையை நடப்பிக்க யத்தனித்தால் யாதாமொருவன் முன்னின்று இவ்விதமாய் செய்யென்று நடப்பிக்காவிட்டால் தலைக்குத்தலை பெரியதனமாக வேலை முடியாமல் வீண் பேச்சாகவே இருக்கிறது. இப்படியிருக்க ஆயிரக்கணக்கான பூச்சிகள் ஏகோபித்து ஒரு வீட்டில் இருந்து காரியத்தை நடப்பிக்கிறதைப் பார்ப்போம். இவைகளுக்கு ஆலோசனை ஸபையும் பிரதானிகள் ஒத்துவாழ்வதற்கு அவசியமான நிர்ப்பந்தங்கள் சட்டங்கள் முதலியன உண்டு. இவை அனேக வகுப்புகளாகவே இருந்து வெவ்வேறு அலுவல் செய்கின்றன. சில கூட்டங்களாகவே இருக்கும். சில தனித்து வேலை செய்யும். வேறு சில விருந்தாளிகளாக வேலை செய்யாமல் மற்றவர்களிடத்தில் ஜீவனம்செய்யும். தேன்கூண்டு ஒருபட்டணம்போலவும்

அதனுள்ளிருக்கும் ஈக்கள் அப்பட்டணத்து ஜனங் களைப்போலவும் பாவிக்கவேண்டியது. அப்பட்டணத் தாரின் க்ஷேமத்தை நாடி காரியம் எப்படி நடப்பிக்கப் படுகின்றதோ அதுபோலவே கூண்டிலும் நடக்கிறது.

ஒரு கிராமத்தில் குடி இருப்பவர்களுக்குச் சாதாரண மாய் உண்டாகும் சிநேகிதம் சமாதானம் ஒற்றுமை முதலியவற்றுடன் பொறாமை கோபம் சண்டை சச் சரவு முதலியனவும் இன்றியமையாததுபோல் தேனீக் களுக்கும் உண்டு. இக்குணங்களால் ஒருத்தருக்கொரு வர் கெடுதி உண்டாகாதபடி கவர்னர் முதலிய சிப்பந்தி கள் இருப்பதுபோல் தேன் கூண்டிலுமுண்டு. தேன் கூண்டுகளில் ஒருபூச்சி மிகப்பெருத்தும் மற்றவை சிறுத்தும் இருக்கும். பெருத்திருப்பது பெண்ஈ. அது ஒன்றே முட்டையிட்டுக் குடும்பவிருத்தி செய்யத்தக் கது. இதற்குத் தாய் ஈ அல்லது இராணி (Queen) என்று பெயர். அது வெளியில் போவதில்லை. வேறு எந்தவேலையும் செய்வதில்லை. அதனைப் போஷிப்பிக்க அனேக சிப்பந்திகளும் ஏவலாட்களும் காத்துக்கொண் டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கூண்டிலும் ஆண் ஈக்கள் சிலஉண்டு. இவை வேலைசெய்வதில்லையாகையால் மற் றவைகள் இவைகளைநிந்திக்கும். இவை இராணியுடன் இருந்து காலங்கழிக்கின்றன. இது மற்றப்பூச்சிகளை விட பெரிதாயும் தேகத்தில் மயிர் நிறைந்தும் கொடுக் கில்லாமலும் இருக்கும். இவை புதுக் கூட்டமுண் டானவுடனே ஸாதாரணமாய் வேலையாட்களால் கொல் லப்படுகின்றன. கூண்டிலிருப்பவை அனேகமாய் வேலையாட்களே. அவை தேன், மகரந்தம், பசைமுத லியவற்றைச் சேர்ப்பதுடன் மெழுகையும் உண்டாக்கு கின்றன. அவை வீடுகட்டி குஞ்சுகளைப் பாதுகாத்துப் பகையாளிகள் உள்ளே வராதபடி காவல்செய்யும். இராணிக்கு எவ்வித ஆபத்துவராமல் காப்பாற்றி எதிரி களைக்கொன்று அவற்றின் பிரேதங்கள் கூண்டைத்தீட் டுப் படுத்துகின்றனவென்று அவைகளை வெளியே தள்ளிவிடுகின்றன. இவ்வாறு வெவ்வேறு வேலைகள் ஒவ்வொருவராலும் நடத்தப்பட்டால்யாதொரு ஒழுங்கு மில்லாமல் வேலை தக்கபடி நடப்பதில்லை யென்று ஒவ்வொரு வேலைக்கும் சில ஈக்கள் நியமிக்கப்பட்டு கூண்டுகட்டும் தச்சரும் சாப்பாட்டைச் சேகரிக்கும் குடி களும் பட்டணங்களைக் காப்பாற்றும் சிப்பாய்களும் இராணியினிடம் பணிவிடைசெய்யும் ஏவலாட்களும் உண்டு. இவ்வாறு வேலைசெய்பவர் பேடிகள். அவற் றிற்கு முட்டையிட வாய்ப்பதில்லை. வயிற்றடியில் கொடுக்கு மறைந்திருக்கும். இராணிக்கும் பெரிய கொடுக்குண்டு. அது மற்ற இராணி ஈக்களோடு சண்டையிடும்போது மாத்திரமே தன்கொடுக்கை உப யோகப்படுத்தும். தேனீக்களுக்கு வேலைசெய்யும் கருவி, வாயும் கால்களுமே. வாயானது ஒரு நீண்ட தும் பிக்கை போலிருந்தாலும் வீட்டு ஈக்களுக்கு இருப்பது போலல்ல. வாயில் இரண்டு ஊசிகளைப்போல் இரண்டு தாடையுண்டு. இவற்றின் முனையில் நுண்ணிய மயிர் முளைத்திருக்கும். இதுகளின் மத்தியில் ஊசிகளைவிட அதிகமாகவே நீண்டிருக்கும் நாக்குண்டு. தேன் இத னால் நக்கப்பட்டு முதலில் வயிற்றில் சேர்க்கப்படுகின் றது. இந்த வயிறு நிறைவதும் தேனீ கூண்டுக்குப் போய் தன் வயிற்றில் சேர்த்த தேனைக் கக்கும். ஊசி போன்ற தாடை புஷ்பங்களில் வழிசெய்ய உதவுகிறது. பின்னங்கால்களைக் கவனித்தால் அகன்று ஓரங்களில் சுரசுரத்து இருக்கும். இவை கூடைபோல் உதவி மகரந்தம் கொண்டுவர உதவுகின்றன. ஓர் தேனீ, புஷ் பத்துக்குள் சென்றால் தன் தேகமுழுதும் படிந்த மக ரந்தத்தைக் கால்களால் சேர்த்துப் பின்னங்கால்களி லுள்ள கூடைகளில் சேர்க்கின்றன. சில பூச்சிகள் மஞ்சள் தூசியைக் காலில் கொண்டுபோவது இதுதான். 'ஆயிரம்பேர் கூடி அழகான மண்டபம் கட்ட, ஒருவன் கண்பட உடைந்ததாம் மண்டபம்' என்று சொல்லப் பட்ட சிறுவர்களின் விடுகதையாகிய தேன்கூண்டு எவ்வாறு கட்டப்படுகிறது என்று பார்ப்போம். பூவ ரசு, தேன்புஷ்பம் முதலிய மரங்களிலும் மற்றச் செடி களிலுமிருந்து வரும் தேனீக்கள் மேற்படி செடிபுஷ் பத்தின் அடியிலிருக்கும் ஒருவித பசையை வாயில் கொண்டுவந்து கூண்டிலுள்ள தச்சர்க்குக் கொடுக்க அவை சந்துபொந்துக்களை அடைத்து ஒவ்வொரு குழிக்கு ஒரேவாசல் இருக்கும்படி கட்டுகின்றன. தேன் கூண்டு ஒரேவிதமான அனேககுழிகள் விசித்ரமாய் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்பசையால் குழியின் உட் புறமெல்லாம் பூசப்படுகின்றது. பின்னும் யாதா மொரு பூச்சி இறந்துவிடுமானால் அதன் பிரேதம் அழுகி நாற்றமாகாதபடி இப்பசையை மேல் பூசி வைப் பது வழக்கம். இன்னும் கூண்டின் பக்கத்தில் நத்தை முதலியன இறந்துவிட்டால் ஓட்டைவிட்டு அதன் வழியை மாத்திரம் அடைக்கும். இவ்வாறு தன் கூண்டைச் சுத்தமாய்வைத்துகொண்டிருக்கும். மெழுகு என்னமாய் உண்டாகிறதென்பதை விசாரிக்கலாம். தே னீக்கள் மஞ்சள் மகரந்தத்தைக் காலில் உருட்டிப்போ வது மெழுகு செய்வதற்கென்றே அனேகர் கொண்ட எண்ணம் பிசகு. கூண்டின் அறைகளைக் கட்டுவதற்கு இவைகளின் கூண்டின் கூரையிலிருந்து ஒன்றன் பின் ஒன்றாகத் தொங்கும் தேனீக்களின் காலின்முனை

கொக்கிபோலிருப்பதால் அவைகள் சங்கிலிபோல் கோத்துத் தொங்க ஸாத்யமாகும். முதல் ஒரு ஈ முன்னங்கால் கொண்டு கூரையில் ஒட்டித்தொங்கும், மற்றொரு ஈ அதின் பின்னங்காலைத் தன் முன்னங்காலால் பிடித்துத்தொங்கி இவ்வாறே நீண்ட ஸரமாகும். இம்மாதிரி 24-மணிநேரம் தொங்கும் அவைகளின் வயிற்றிலிருந்து மெழுகு உண்டாகிறது. கட்டடக்காராகிய தச்சர் மெழுகு உண்டானவுடனே எடுத்துப்போய் கூண்டைக் கட்டிக்கொள்ளும். 1-வீசை மெழுகுண்டாக்க 2-வீசை தேன் செலவழிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவ்வாறு உண்டாகும் மெழுகு மிக அருமையாகையால் கூடியவரையிலும் எவ்வளவுக்குச் சிக்கனமாக உபயோகிக்கலாமோ அவ்வளவே கூண்டுகளில் உபயோகப்படுகின்றது.

இப்போது அவைகளின் புத்திசாலித்தனத்தைச் சிறிது கவனிப்போம். தேன்கூண்டு அனேக அறைகள் உருட்சியாய் இல்லாமல் ஆறு பக்கங்களுடையதாய் இருப்பதே மெழுகை வெகு கொஞ்சமாக உபயோகிக்கும் வழி. உருட்சியாய் இருந்தால் ஒன்றுக்கொன்று சந்துவிடும். அதனால் மெழுகு அதிகமாய் சேதப்படும். பின்னும் 4-பக்கங்கள் கொண்டு கட்டும் அறைகள் 6-பக்கங்கள் உள்ள அறைகளைப்போல அவ்வளவு பலமல்லவென்பதைக் கட்டடவேலைக்காரராகிய இஞ்ஜினியர்க்குக் கண்டிதமாய்த் தெரிந்த விஷயம். கூண்டு கட்டுவது கூரையிலிருந்து கீழ்நோக்கி நடக்கும் இரண்டு வீதியில் அகப்பட்ட இரண்டு வரிசை வீடுகளும் புறக்கடையில் ஒன்றுடன் ஒன்று கலப்பது போல் கூண்டின் இருபக்கமும் அறைகள் ஏற்பட்டு நடுவில் இருக்கும் இடத்தை சாத்தியமாகும் வரையில் உபயோகிக்கும் வழியாகத் தேனீக்கள் காலதாமதப்படாமல் வெகு சீக்கிரம் கூடுகட்டும். இந்த அறைகள் மூன்றுவித அளவாய்க் கட்டப்படுகின்றன. சிறியவை வேலை செய்பவர்களுக்கும், மத்திய அளவுள்ளவை ஆண்மக்களுக்கும், பெரிய அறை இராணிகளுக்குமே. வேலைக்காரருக்கோ அனேக அறைகளுண்டு. இராணி ஈயினுடைய அறை மாளிகை என்று ஆங்கிலேய பாஷையில் சொல்லப்படும். இவை சாதாரணமாய் 10, 20-உண்டு. இராணியம்மா இவ்வறைகளில் ஒவ்வொருமுட்டை இட்டு கூண்டின் வாயைக்கெட்டியாக மூடும். இவ்வேலையில் அனேக வேலைக்காரர்கள் உதவிசெய்வார்கள். தப்பிதமாய் ஒரு அறையில் இரண்டுமுட்டைக்கு அதிகமிட்டிருந்தாலோ வேலையாள்கள் அதிகமான முட்டைகளை நீக்கிக் கெடுத்துவிடுகின்றன. அறைகள் எவ்வளவு சீக்கிரம் செய்யப்படுகின்றனவோ அவ்வளவு விரைவாகவே முட்டை குளிர்க்காலம் முதல் மழைக்காலம் வரையில் ஒருநாளைக்கு 200-முட்டை விழுக்காடு ஒரு மாதத்திற்கு 6000-முட்டையிடும். முட்டை யிட்டவுடனே தாதிமார் (வேலை செய்யும்படியான ஈக்கள்) அம்முட்டைகளைத் தங்கள் ஆதீனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன. சிறிய ஈக்கள் மெழுகு செய்வதாயும் பெரியவை தேனை சேர்ப்பதாகவும் சொல்லப்படுகின்றன. இப்போது தாதிமார்கள் அடிக்கடி வந்து ஆகாரம் ஊட்டும். இச்சமயத்தில் மகரந்தம் தீனியாக உதவுகிறது. 5-நாளில் புழுவளர்ச்சி முடிகிறது. பின்பு தீனி தின்னாமல் அறைக்குள்ளேயே இருந்து தன்னைச்சுற்றிலும் ஒரு கூண்டு பின்னிக்கொள்ளும். தாதிப் பூச்சிகள் கடைசியாக வந்து அறைகளின் வாயை மெழுகால் மூடிவிடும். 8-நாள்சென்றபின்பு உருவம்மாறி இறகுடன் வெளிவரும் ஸமயத்தில் தாதி பூச்சிகள் அதை நக்கித் தாஜாப்படுத்தி கொஞ்சம் தேனைக்கொடுக்கும். வெளியே வந்த 24-மணி நேரத்தில் மற்றவைகளோடு வேலைசெய்யச் சேர்ந்துவிடும். இவ்வாறு முட்டை, வேலைசெய்யும் ஈயாவதற்கு 20-நாளும், ஆண் ஈ ஆவதற்கு 24-நாளும் கொள்ளும். இராணி ஈ உண்டாவது சற்று வேறுபடுகிறது. மாளிகை அறைகளில் முட்டை இடும் புழு வளர அறைகளும் அகலப்படுகின்றன. ஸாதாரணப் புழுக்களுக்கு ஊட்டும் மகரந்தம் தீனியைவிட மேலான தீனி, அரசு பூச்சிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகின்றது. இராணியே கூண்டுக்கு அவசியமாதலால் அது இறந்துவிட வேறு குஞ்சுகளைக் கொண்டுவந்து மாளிகையில் வைத்து அதற்குக் கொடுக்கும்படியான தீனியைக்கொடுக்க அது இராணியாகிறது. இராணி உண்டாக 13-நாள் செல்லும். இவ்வாறுவிருத்தியாவதால் தினம் 100-புது ஈ கூண்டுக்குச் சேரும். புது இராணி வளர்வது பழைய இராணிக்கு மிகப்பொறாமை. ஆகையால் சிறு இராணியைக் கொல்ல யத்தனிக்கிறது. ஆனால் வேலையாட்கள் சிறு இராணியைக் காப்பாற்ற முயல்கின்றன. அவ்வாறு சிறு இராணி காப்பாற்றப்பட்டால் கிழ இராணி தன் ஸ்னேகிதரை அழைத்து, தான் மாளிகைக்கு வெளியே போக எண்ணங்கொண்ட விஷயத்தைத் தெரிவிக்கின்றது. இச்சமயத்தில் கூண்டில் ஒருபெரிய கலவரமுண்டாய் ஈக்கள் பித்துப்பிடித்தாற்போல் இங்குமங்கும் ஓடித்திரியும். கிழ இராணி கண்ட இடத்தில் முட்டை இடுவதுடன், வெளிவரும் இளம் ஈக்களைக் கொல்ல எத்தனிக்கும். ஆனால் சிப்பந்திகள் வெகு ஜாக்கிரதையாய் சிறு பூச்சிகளை காப்பாற்றும். உடனே இராணி வெளியேறும். அதனோடு அனேக ஈக்கள் போய் ஒரு கூட்டமாகி யாதாமொரு கிளையில் சேரும். மறுபடியும் சாந்தமடையும். இச்சமயத்தில் பிடித்துக்கொள்ளலாம். ஈக்கள் 2-அல்லது 3-வருஷம் சாகாமல் உழல்கின்றன. ஒவ்வொரு கூண்டும் 12-அல்லது 20-ராத்தல் தேன் ஒரு வருஷத்தில் தருகின்றது. ஈக்கள் 9-மைல் தூரத்துக்குள்ளே போய் தேனைச் சேர்க்கின்றன. சில வேளைகளில் 4-அல்லது 5-மைல் தூரம் செல்வதுமுண்டு. ஒரு நிமிஷத்திற்கு இரண்டுமைல் தூரம் போவதாகக் கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.

ஜி. ராஜகோபால் நாயுடு.

எழுத்து ஞானமில்லாத சிறுவர்க்கு போதிக்கும் வழி *

METHOD OF IMPARTING INSTRUCTION TO ELEMENTARY PUPILS

பாஷை.—தப்பில்லாமலும் மரியாதையாயும் ஒருவர் மனதிலிருக்கும் எண்ணங்களை, அருகிலும் தூரத்திலுமிருக்கிற மற்றவர்களுக்கு, அல்லது லிகித ரூபமாய் வெளிப்படுத்துவதும்; அதே மாதிரியாகப் பிறர் எண்ணங்களை நாம் தெரிந்துகொள்வதற்கும்; முன்னோரின் புத்திசாதுரியத்தால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட யுக்திகளையும், பரிசீலனுபலிதங்களையும் என்று மறவாமலிருக்கும்படிக்கு ஓலை, அச்சுமூலமாய்க் காப்பாற்றி வைப்பதற்கும் பாஷை அத்தியாவசியம். ஆகையினால் வாசா பாஷை முதல் முதலில் விருத்திசெய்ய வேண்டும்.

4,5 வயதுள்ளவர்களில் அனேகர் பாடசாலைக்கு வரும்பொழுது பேசும் திறமை அற்றவர்களல்லவா? அவர்களுக்கு அ, ஆ, இ, ஈ, என்றும் அல்லது ஹரி, நாரா வென்றும் அர்த்த ஞானமில்லாமல் வாயால் சொல்லிக்கொண்டு பல தடவைகளில் எழுதும்படிச் சொல்லுவதில் பயனென்ன? அவர்கள் பேசும் திறமையை விருத்திசெய்ய இதுதானா வழி? அபிருசி உண்டாக்கக்கூடிய கட்டுக்கதை, சரித்திரக் கதைகளினின்று சிறு கதைகளைச் சொல்லி சொல்லும்படி செய்தால் பாஷையின் அனேக பதங்களைக்கற்க எவ்வளவு சுலபம். அவர்களுக்கும் அ, ஆ என்று எழுதுவதைவிட எவ்வளவு மனோரம்மியமாய் இருக்கும். அக்கதைகளை அவர்களையே நடித்துக் காண்பிக்கும்படிச் செய்தால் இன்னும் எவ்வளவு மனோரஞ்சகமாக விருக்கும். அல்லது, இராமாயண படங்கள் எத்தனை கோவில் களில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளைப் பார்த்து வயது சென்ற எழுத்தறியாதவர்கள் கூட இராமாயணம் தெரிந்துகொள்ள வில்லையா? அப்படியிருக்க என் சித்திரங்களினின்றும் கதைகளைச் சொல்லக் கூடாது? அதாவது, விவாத நஷ்டம் என்பதைத் தெளிவாக்கப் போடப்பட்டிருக்கும் படத்தைக் காண்பித்து அக்கதையை வாசிக்கும்படிச் செய்வதரிதா? அல்லது பொருள்பாடம்போல் பொருளையே பாலர் கையிற் கொடுத்து ஆராய்ச்சி செய்யும்படிச் செய்து, கண்டுபிடித்த விஷயங்களை வாசா வெளிப்படுத்தும்படி செய்யக் கூடாதா? அல்லது ஏதாவது ஒரு விஷயத்தைப்பற்றித் தான் பாலர்களோடு பேசிப் பின் அதே ரீதியாய்த் தங்கள் சொந்த வார்த்தைகளில் தமக்குத் தாமே பேசிக்கொள்ளும்படி செய்யக்கூடாதா? இந்தக் கதைகளையே பாட்டு ரூபமாய் அபிநயசகிதமாய் ஆட்ட தாளத்துடன் அருத்தமாகும் தெளிவு நடையில் பாடும்படிச் செய்யக் கூடாதா? இவர்களுக்குக் குருட்டுப்பாடமாய் 'அறஞ் செயவிரும்பு' என்று சொல்லிக்கொடுத்து "அஞ்சயவிம்பு" என்று சொல்லும்படிச் செய்வதனால் பயனென்ன? கதைகளிலும், பாட்டுக்களிலும் வரும் பொருள்களைக் கையில் கொடுத்து அவைகளைப்போல் மண்ணினால் செய்யும்படி செய்தால் நாளாவட்டத்தில் எழுத்து வேலைக்கும் இதரவேலைகளுக்கும் கை திரும்பாதா?

இத்துடன் அப்பொருள்களைப் போல் சித்திரம் வரையும்படிச் செய்வது எவ்வளவு நலம்.

இவர்களுக்குச் சொல்லும் கதைகளைக் கொண்டே "கந்தையானாலும் கசக்கிக்கட்டு, அதிகாலையில் எழுந்திரு, கூழானாலும் குளித்துக்குடி, அதிக ஆசை அதிக நஷ்டம், விவாத நஷ்டம், பலநாளைத்திருடன் ஒருநாள் அகப்படுவான்," என்பனபோன்ற சுகாதார வழிகளையும், நீதி மார்க்கங்களையும் கற்பித்து, பொது அறிவு விருத்தி செய்யக்கூடாதா? அவர்களை, தபாலாபீஸ், தந்தி ஆபீஸ், சாவடி, சத்திரம், கோவில், உலைக்களம், ஆறு, செக்கு, கரும்பாலை,நீலச்சரக்குசெய்யுந் தொட்டி, ஆட்டுமந்தை, கடை முதலானவைகள் இருக்கு மிடங்களுக்கு அழைத்துக்கொண்டுபோய் ஆராயவேண்டிய விஷயங்களை ஆராயும்படி செய்து பொதுஅறிவு அல்லது பிரபஞ்ச ஞானத்தை விருத்திசெய்யக் கூடாதா? அதுவுமன்றி என் குருட்டுப்பாடமாய்

இரண்டு பழம் எடு என்றால் எடுக்கத் தெரியாதவனுக்கு 1, 2, 3, 4-என்று 20-வரையில் கீழுக்கும் மேலுக்கும் எண்ணுவதற்கும் எழுதுவதற்கும் கற்பிப்பது? பாலர்கள் புத்தியில்லாதவும் மூளை யில்லாதவும் ஆன கிராமபோன்போன்ற இயந்திரங்களோ?

கணிதத்தின் உபயோக மென்னவென்று ஆராய்ந்தீர்களா? முக்கியமாய் வியாபாரத்திற்கே யென்று ஏற்படவில்லையா? அப்படியிருக்க வியாபாரமூலமாய்க் கணக்குகளைப் போதிப்பதைவிட்டு என் எண்களோடும், மனோபாடத்தோடும் பிராஹ்மணர்கள் சந்தை சொல்வதுபோல் சண்டைபோடுவது? உதாரணம்-9, 8 என்னும் எண்களைக் கூட்டினால் என்ன, கழித்தால் என்ன,

* இது சிதம்பரம் உபாத்திமைச் சங்கத்து மீட்டிங்கில் டி ரேஞ்சு ஸப் அஸிஸ்டெண்டவர்களால் உபந்யஸிக்கப்பட்டது.

பெருக்கினல் என்ன, வகுத்தால் என்ன, பாலர்களுக்கு என்ன பிரயோசனம். அந்த எண்களினல் கசரத்து அல்லது குஸ்தி பழக்கினல் என்ன. இச்சமயத்தில் கூட்டவேண்டும், அல்லது கழிக்கவேண்டும், அல்லது பெருக்கவேண்டும், அல்லது வகுக்கவேண்டும் என்று மனத்துக்கு அருமல் மனேபாடம் செய்வதின் பயனென்ன? ஒருவன் ஒரு ஆடு வாங்கினன். மறுநாள் இன்னெரு ஆடு வாங்கினன். ஆதலால் இரண்டு ஆடுகள் ஆயின. அவைகளில் ஒன்று சிலநாள் காணமல் போயிருந்தது. அப்பொழுது வீட்டில் ஒரே ஆடிருக்க, தெய்வாதீனமாய்க் கெட்டுப்போன ஆடு வந்து சேர, இரண்டாயின. சில நாட்களுக்குப்பின் அவைகளில் ஒன்று சினையாயிருந்து ஒரு குட்டிபோட மூன்ருயின. கொஞ்சகாலம் கழிந்ததும் கடா ஆட்டை விற்றுவிட வீட்டில் பெட்டை ஆடும் குட்டியுமாக இரண்டேயிருக்க சிறிது நாட்களுக்குப் பிறகு வீட்டுக்காரன் இன்னெரு சினை ஆடு வாங்க வீட்டில் மூன்ருயின. அவைகளைச் சம்ரட்சணை செய்ய வீட்டிலிருக்கும் தாய், தகப்பன், பிள்ளை என்ற மூவரும் முறையே ஒவ்வொரு ஆட்டின் பொறுப்பை எடுத்துக்கொண்டார்கள். இப்படியாக, கதாரூபமாகவாவது அல்லது ஒரு சிறு கடையைப்போல் வகுப்பை மாற்றி ஒருவனை அல்லது தானே கடைக்காரனுகவும் மற்றவர்களை வாங்குபவர்களாகவும் நியமனம் செய்துகொண்டு பலப்பம், பட்டாணி, பெப்பர்மிண்டு பழங்கள் முதலானவைகளுக்குப் பதிலாய் களிமண்ணினல் செய்தவைகளையோ எவைகளையோ கடைபோல அலங்காரம் செய்து வைத்துக்கொண்டு அட்டை நாணயங்களைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்து வாங்குதல் விற்றல்என்னும் முறையை அனுசரித்து ஒன்று முதல் 20 வரையில் உள்ள எண்களை எழுதக் கற்பிக்காமல் எவ்வளவு கணக்குகளைச் சொல்லிக் கொடுக்கக் கூடாது? எத்தனை பேர்கள் வயது முதிர்ந்தாலும் கணக்கு (எழுத்து மூலமாய்ப் போடத் தெரியாவிட்டாலும்) பெருத்த வியாபாரங்கள் செய்யவில்லை. எத்தனை பெண்பிள்ளைகள் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் புளி, மிளகாய்,மொச்சைக்கொட்டை,உப்பு,எண்ணெய், நெய், கிழங்கு, கறிகாய் முதலானவைகளைப் பேரம் செய்யவில்லை. இவர்களுக்குக் கணிதம் கற்பித்த குரு யார்? குருவில்லாமல் இவர்களுக்கு எப்படித் தெரிந்தது? சற்று ஆலோசித்தால் அநுபவம் என்று அறியலாம். இன்னும் என் பள்ளிக்கூடத்திலிருக்கும் பிள்ளையை விட பள்ளியில் வாசிக்காத பிள்ளை பேரத்தில் சாமர்த்தியன்? பள்ளிக்கூடத்தில் வைப்பது, பள்ளிக்கூடம் கணக்கு வேருகவும் வியவகாரத்திற்கு உபயோகிக்காமலு மிருக்கவா? இது ஏட்டுச்சுரக்காய் என்றது போல் இல்லையா? ஆதலின் அநுபவம் என்பதை நன்ருய்க் கவனியுங்கள். பாலர் அனுபவிக்கவேண்டும். அல்லது, இதோ சில பழங்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறேன். இப்பொழுது உங்களுக்குப் பங்கிடுகிறேன் என்று சொல்லி நாம் எந்த எண்ணைக் கற்பிக்க உத்தேசித்திருக்கிருேமோ அதற்குத் தக்கபடி தின் பண்டத்தையோ எதாவது கொண்டுவந்து ஒவ்வொன்ருகவும், இரண்டாகவும், மூன்ருகவும், நான்காகவும் பங்கிட்டு எத்தனை பேருக்குக் கொடுத்தேன். எத்தனை வீதம் கொடுத்தேன். ஆகையினல் எவ்வளவு கொண்டுவந்தேன் என்று பிரத்தியட்ச ரீதியாய் என் சொல்லிப் பாலர் தங்கள் சுய அனுபவத்தால் கற்றுக்கொள்ளும்படி செய்யாமல் குருட்டுப்பாடமாய் எண்கால் மூன்று என்று சொன்னலும் நம்பி குருவுக்குப் பயந்து அதையே மனேபாடம் பண்ணும்படி செய்வது? ஒருவன் சொல்வதை நம்பிச் செய்வதைவிட தான் அனுபவத்தால் தெரிந்து கொள்வது சிரேஷ்டம் என்று இன்னும் தெரியவில்லையா? தெரிந்திருந்தால் என் எல்லா வாய்ப்பாடுகளையும் குருட்டுவழியாய்மனேபாடம்செய்து வைக்கிறீர்கள். பிள்ளைகளை உங்களிடம் ஒப்பித்தது மந்திகளாக்கவோ? பாலர்கள் கிராமபோன்களல்லவே! மூளையுள்ளவர்களாச்சுதே? நாகரீக மில்லாதவர்களும், நம்பிக்கையே பிரதானமாயுள்ளவர்களும் ஆகிய அனேக குடிகள் இன்னமுஞ் சரியான விலைக்கு நமக்குச் சரக்குகளைக்கொடுக்க இஷ்டமில்லாமல் கோமுட்டிகளுக்குத் தங்கள் வீட்டுச் சரக்குகளை ஈனகிரயத்திற்குக் கொடுத்தும் திருப்தியாய்ப் போகிருர்களே! அவர்கள் என் இப்படி மோசம் போவது. சரியான அனுபவமில்லாததால் என்பது ஸ்திரமாகவில்லையா? ஆகையினல் மூட நம்பிக்கையைவிட அனுபவம் சிரேஷ்டமல்லவா? குடிகள் வீட்டில்கூட காசு கொடுத்தும் அல்லது தானியம் கொடுத்தும் கறிகாய்கள், ஊசி,பழங்கள் முதலானவைகள் வாங்கவில்லையா? அந்தப் பேரங்களைச் சிறுவர்கள் பார்க்கவில்லையா? அப்படியிருக்க என் தம்பிடி, காலணு, அரையணு, ஓரணு, அரைக்கால்ரூபா, கால்ரூபா, அரைரூபா என்பவைகளையும், தூக்கு, அரைத்தூக்கு, கால்தூக்கு, ஒருகை, இருகை என்பவற்றையும், ஒருசாண், ஒருமுழம் என்பனவற்றையும், இன்றைக்கு ஞாயிறு அல்லது திங்கள் என்னும் வாரத்தின் நாட்களின் பெயர்களையும், பாதிபங்கு, நாலில் ஒரு

பங்கு என்பதையும் பாலர்கள் மூன்றாவது நான்காவது வகுப்புகளுக்குவருகிறவரையில் சொல்லாமல்மறைத்து வைக்கிறீர்கள்.

அந்த மேல் வகுப்புகளுக்கு வந்தபின் நீங்கள் சொல் லிக்கொடுக்க என்ன இருக்கிறது. இதற்குள்ளாகவே வீட்டிலும் வெளியிலும் நடக்கும் விஷயங்களின் அனு பவத்தால் மேற்கண்டவைகளின் பாவத்தையும், லாப நஷ்டம் என்னும் சங்கதிகளையும் இன்னும் அனேக வியாபார விஷயங்களையும், அறிகிறார்களே? ஒரு எண் ணின் பூர்ண ஞானத்தைக் கற்பிப்பதற்குமுன் ஏன் அடுத்த எண்ணைக் கற்பிக்கிறீர்கள். இரண்டு என்னும் பொழுது ஒரு பழத்தொடு இன்னொன்று சேர்ந்தால் இரண்டாகும். இரண்டில் ஒன்று சாப்பிட்டால் ஒன் றிருக்கும். தடவைக்கு ஒன்றுவீதம் எடுத்தால் இரண்டு தடவைக்கு இரண்டெடுக்கலாம். இரண்டுபேர் பங்கிட் டுக்கொண்டால் ஆளுக்கு ஒன்றுவரும். இரண்டில் பாதி ஒன்று என்றும், இரண்டுகாசு, இரண்டுபடி, இரண்டுதூக்கு, இரண்டுசாண், இரண்டுமுழம், காசு ஒன்றுக்கு ஒருபழம் வீதம் இரண்டு காசுக்கு இரண்டு பழம் என்றும், ஒரு காசுக்கு இரண்டுபழம் வாங்கிப் பழம் ஒரு காசுவீதம் விற்றால் ஒருகாசு லாபம் என்றும், இரண்டு காசுக்கு வாங்கி நாள் சென்றதனால் பழம் கெட்டுப்போக ஒரு காசுக்கே இரண்டையும் விற்றால் ஒருகாசு நஷ்டம் என்றும் அனுபவ ரீதியாய்க் கற்பிப்ப தற்கு முன் 3-என்னும் எண்ணைக் கற்பிக்க ஏன் முயலுகிறீர்கள்.

மேற்கண்ட முறைப்படி எழுதவும் படிக்கவும் சக்தி யுண்டாகாத 4,5-வயதுள்ள சிறுவர்களுக்குக் கதை ரூபமாயும், கடை ரூபமாயும், பாட்டு ரூபமாயும் ஒன்று முதல் 10-வரையில் சொன்னால் போதாதா? இதற்குள்

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
111111111	2222	33	4	5
111111111	2222	33	4	5
11111111	222	3	–	—
1111111	22	—	8	10
111111	2	69	–	—
11111	46810	—		
1111				
111				
11				
1				
2345678910				

இரண்டு 1 இரண்டு
மூன்று 1 மூன்று
10 1 10

என்றும், $2 \times 2 = 4$; $3 \times 2 = 6$; $4 \times 2 = 8$; $5 \times 2 = 10$; $2 \times 3 = 6$; $3 \times 3 = 9$; $2 \times 4 = 8$; $2 \times 5 = 10$; என்றும், இரண்டில்பாதி 1, மூன்றில்பாதி ஒன் றும் இன்னொன்றில் பாதியும், 4-ல் பாதி 2, 5-ல் பாதி இரண்டும் மற்றொன்றில் பாதியும், இப்படிக்கே 10-ல் பாதி 5-என்றும்,

ஈரரை ஒன்று, மூவரை ஒன்றரை, நாலரை இரண்டு, ஐந்தரை இரண்டும் அரையும், 6-அரை 3, ஏழரை மூன்றும் அரையும், 8-அரை 4, 9-அரை நான்கும் அரையும், 10-அரை 5-என்றும், அனுபவ ரீதியாய்ப் பழங்களை அறுத்துக் காண்பித்து இரண்டு அரை சேர்ந் தால் ஒரு பழம் என்றும் விளக்கிக்காட்டி பாலர் தமக் குத் தாமே வாய்ப்பாடுகள் ஏற்படுத்தி மனப்பாடம் செய் யும்படி ஏற்பாடு செய்யக்கூடாதா? ஏன் பாட்டுப்பாடி பின் பாட்டுப் பாடுகிறீர்கள், பாடஞ்செய்கிறீர்கள்? சீக்கிரம் குருட்டுவழியை விட்டு அனுபவ ரீதியை அப்பியாசம் செய்யுங்கள்.

மேற்கண்ட கதைகளையே அல்ல கணக்குகளையும், பாட்டுக்களையும், சம்பாஷணைகளையும், ஸதா ஸர்வ காலம் பாடசாலையிலேயே வைத்துக் கற்றுக்கொடுத் தால் மூளைக்கு ஆயாசம் உண்டாகாதா? ஒரே இடத்தி லிருந்து உட்கார்ந்த வண்ணம் கற்றுக்கொள்வதை விட தமாஷாவாய் மேற்கண்ட பாடங்களையே விகாரார்த்தமாய் வெளியிற் சென்றும், பாடசாலைக்கு அருகில் வளர்க்கும் தோட்டத்தில் சென்றும், பராக் காய் அப்பொழுதைக் கப்பொழுது கற்பிக்கக் கூடாதா? கற்பிக்கிறோம் என்கிற சங்கதி தெரியாமலே எத்தனை விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ளக்கூடும். இதற் கெல்லாம் உபாத்தியாயர்கள், நமக்கு எல்லாம் தெரி யும். நாம் படித்தகாலம் ஆய்விட்டது. இனிப்படித்தா கற்றுக்கொள்ளப் போகிறோம். இத்தனைகாலம் இப் படியாகவா கற்றுக்கொடுத்துக் கொண்டுவந்தார்கள். முன்போல கற்றுக் கொண்டவர்களும் கற்பித்தவர் களும் புத்தியீனர்களா? கவர்ன்மெண்டார் படிப்பைஎன் னமோ கெடுத்து விட்டார்கள். தோட்டவேலை நமக் குத் தெரியாதா? சொல்லிக் கொடுத்தால்தானா வரும். சாப்பிட சொல்லிக்கொடுத்தா வந்தது. இன்னும் இது முதலான விபரீத எண்ணங்களை வைத்துக்கொண்டால் அவர்கள்என்றைக்கும் விருத்திக்குவராமலிருப்பதுடன் அவர்களிடத்தில் படிக்கும் பாலர்களையும் அவர்கள் புத்திர பௌத்திரர்களையும் விருத்தியடைய மாட்டா மல் செய்கிறவர்களாவார்கள். ஆகையினால் இந்த விப ரீத குணங்களைவிட்டுக் காலத்தை யனுசரித்து மூட பக்தியைவிட்டு நிஜபக்தியைத் தெரிந்து அவலம்பித்து அனுபவ ஜன்மஞானம் சிரேஷ்டமென்பதை யறிந்து உபாத்தியாயர் தாம் முன்னுக்கு வருவதுடன் தம் மிடத்தில் ஒப்புக்கொடுக்கப்பட்ட பாலர்களை, கசாப் புக்கடைக்காரன் கையில் ஒப்புக்கொடுத்த ஆடுகளைப் போலன்றி இடையன் கையில் கொடுக்கப்பட்ட ஆடு களைப்போல் போஷித்துவந்து நம்தேயத்தை உன்னத ஸ்திதிக்கு கொண்டுவர மனப்பூர்த்தியாய்ப் பிரயத் தனம் செய்யவேண்டும் என்பது என் உத்தேசம். இப் படிக்கன்றி விபரீத குணங்களையுடைய, உபாத்தியாயன் என்னும் பெயரை வகித்தவர்கள் அந்த உபாத்திமைத் தொழிலுக்கு ஒரு சலாம்செய்து அத்தொழிலை விட் டாலும் தேசம் க்ஷேமத்தை அடையும்.

வி. ஏ. வேங்கடசுப்பய்யா, பி. ஏ. எல். டி.

மாணவர் பக்கம்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

1. வர்ணனை வியாஸங்கள்

DESCRIPTIVE ESSAYS

8. ஸம்பவங்கள்—வீடு நெருப்புப்பற்றி எரிதல்

Events—A house on fire

குறிப்பு.—முகவுரை—வர்ணனை—ஏற்பாடுகளும் பயனும்—காரணங்கள்—முடிவு: பொது அபிப்பிராயங்கள்.

இரவு நிச்சப்தமாக இருந்தது. உலகமே ஓய்ந்து அயர்ந்து செயலற்றுச் சாய்ந்து விட்டதுபோலக்காணப்பட்டது. பகலில், கஷ்டப்படும் தேஹம்போல படபடப்பாக இருந்த ஊரானது இரவில் இவ்வாறு மாறிவிட்டதைக் கண்டு சுற்றும் உள்ள சாந்தத்திற்கு ஈடுபட்டு மெய்ம்மறந்து நான் நின்றுகொண்டிருக்கையில் திடீரென்று 'ஐயோ!' என்ற சப்தம் என் காதில் விழுந்தது. இதென்ன விபரீதம் என்று நான் எண்ணும் முன்னரே, இம்மாதிரியே அநேகர் கூடி, 'ஐயோ தீ! தீ! சீக்கிரம் தண்ணீர் எடுங்கள்! பரவிவிடும்! சீக்கிரம்! சீக்கிரம்!' என்று இட்ட கூக்குரல்கள் அநேகம் கேட்கத் தொடங்கின. இந்தச் சப்தம்கேட்டவிடம் நோக்கி நான் போக யத்தனிப்பதற்குள் எனக்கு எதிரே ஆகாயத்தில் தீப்பற்றி எரியும் வெளிச்சம் தெரிந்தது. 'ஏது காரியம் மிஞ்சிவிட்டது போலிருக்கிறது!' என்று எண்ணி வெறி பிடித்தவன்போல் அவ்விடம் நோக்கி ஓடினேன்.

போய்ப் பார்ப்பேனே! அங்கு எப்படி இருந்ததென்று எண்ணுகிறீர்கள்! செக்கச் சிவேலென்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும் அக்னியின் கொழுந்துகள் ஸுமார் பத்தடி உயரத்தின்மேலுள்ள கீற்றுப் பந்தலின்மேலிருந்து அரைப்பனை உயரம்வரையில் கிளம்பி எரிந்துகொண்டிருந்தன. இந்தநள்ளிரவில் அந்த வர்ணமே மிகுந்தபயத்தை உண்டாக்கியது. இது அநேக நாள்என் ஸ்வப்நத்தைவிட்டு அகலாதுபோலத் தோற்றியது. வரவர சப்தம் அதிகரித்து விட்டது. வந்து கூடிய ஜனங்களிற் பெரும்பாலாரும், 'இதென்ன அநியாயம்!' 'இது யாது காரணத்தால் உண்டாயிருக்கலாம்?' 'தீ வைத்தவன் அகப்பட்டால் நன்றாக உதைக்கலாம்!' 'எரிகிறவீட்டில் பிடுங்கினது லாபமடா' என்று பலவாறாக வீண்பேச்சு பேசிக்கொண்டும் கொடியவர்கள் பின் கூறிய தொழிலை நடத்திக்கொண்டும் இருந்தார்களே ஒழிய, நெருப்பை அணைப்பதற்கு வேண்டிய ஸஹாயம் செய்திலர். மனித ஜன்மம் இப்படியும் இருக்கிறதே என்று பரிதவித்து, ஓடோடியும் வந்து நெருப்பை அணைக்கத் தண்ணீரெடுத்து வரும் சிலரோடு சேர்ந்து கொண்டு, அவர்களுள் ஒருவரை நெருப்பவிக்கும் யந்திரம் இருக்குமிடத்திற்கு அவஸரமாகப் போய் அதைக்கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்துவிட்டு, என்னால் கூடியவரையில் தீயை அணைக்கவேண்டிய முயற்சிகள் செய்தேன். எங்கள் முயற்சிகள் வீணாயின. வரவர நெருப்பு அதிகமாகப் பரவத்தொடங்கியது. முடிவில், அருகாமையிலிருந்த ஓட்டுக் கட்டடத்திலும் பிடித்துவிட்டது. கழிக்கோல் வரிச்சல்கள் முதலியவைகள் பிடித்தெரியுங்கால் அவைகளைச் சேர்க்கும் ஆணிகள் படீர் படீர் என்று வெடித்து நாற்புறமும் சிதறிஓட, கிட்டே ஒருவரும் அணுகமுடியாமல் போய் விட்டது. வீட்டிலுள்ளோர் எல்லோரும் வெறிகொண்டவர்கள் போல மற்றவர்களைக்கவனியாது தாம் பிழைத்தாற் போதும் என்று வெளியில் ஓடிவந்து விட்டனர். நெருப்பு இவ்வாறு ஓங்கி எரியுங்கால் நாங்கள் பார்த்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியதாயிற்றே ஒழிய வேறெதையும் செய்யமுடியாமல் போய்விட்டது. இப்படி இருக்கையில் காற்று சற்று வீசத்தொடங்க எல்லோருக்கும் பயம் அதிகரித்துவிட்டது. கஷ்டகாலத்திற்குக் காற்றும் தீயும் சேர்ந்துவிட்டால் என்ன செய்வது என்ற பயம் வந்துவிட்டது. நல்ல வேளையாக வீடுகளில் இருந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் தீ அரவம் தொடங்கும் காலத்திலேயே வெளியே வந்து விட்டதாகக் கேள்விப்பட்டபடியால் உயிர்ச்சேதம் இல்லாதிருக்கும் என்ற எண்ணம் எங்களுக்குச் சற்று திருப்தியைக் கொடுத்தது. இந்த ஸமயத்தில் சில பெண்டுகள் தலைவிரி கோலமாகத் தமது உறவினர்களிற் சிலர் அந்தத்தீயில் அகப்பட்டு இறந்துவிட்டதாக எண்ணி, அலறிக்கொண்டு வந்தனர். எல்லோரும் அவர்களைத் தேற்றிக்கொண்டிருக்கையில், அவர்கள் உறவினர்களே அவர்கள் அழுகைச்சப்தத்தைக்கேட்டுக் கூட்டத்திலிருந்து ஓடிவந்து, அவர்கள் துக்கத்தைத் தீர்த்துத், தாங்கள் தப்பிவந்த விதங்களைப்பற்றி மிகுந்த பரபரப்புடன் கூறிக்கொண்டிருந்தனர் ஒருசாரார். இப்படி இருக்க வரவரக் காற்று அதிகரிப்பதையும் அக்னிக் கொழுந்து எல்லாப் பக்கங்களிலும் அலைபாய்வதையும்

கண்ட 'எல்லோரும் இன்று அக்னிபகவான் காண்டவ வனத்தைத் தீர பக்ஷித்ததுபோல நமது ஊரையே பக்ஷித்து விடுவார்போல இருக்கிறது' என்று கூறி மயங்கினர். 'மனிதன் முயற்சி பகவத் ஸ்ருஷ்டியில் எவ்வளவு சிறியதாக இருக்கிறது' என்று எண்ணி நான் அழுங்கிக் கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது திடீரென்று ஒரு புகைவண்டி கூவுவது போன்ற சப்தம், ஒன்றுகேட்டது. 'வந்துவிட்டது தீயணைக்கும் யந்திரம்!' என்று சப்தம் கேட்டதிக்கை நோக்கி எல்லோரும் திரும்பினர். பகவத்கிருபையால் என் முயற்சி சற்றுப் பயன்படுமோ என்று சங்கித்தது என் உள்ளம்.

அநேக ஆட்களால் இழுக்கப்பட்டு அந்த நீராவி யந்திரம் அங்குவந்து சேர்ந்தது. உடனே அந்த யந்திரக்காரர்கள் அதன் ரெட்டுக் குழாய்களை எல்லாம் அருகிலிருந்த தெருக்கிணற்றில் நீரில் மூழ்கும்படி போட்டுவிட்டு யந்திரத்தை முடுக்கி விட்டனர். அது பக்பக் என்று வெகுவேகமாகக் கிணற்றுத் தண்ணீரை இறைக்கத்தொடங்கியது. ரெட்டுக்குழாய்களின் வெளி நுனியை வேலைக்காரர்கள் நெருப்புப்பற்றி எரியும் வீடுகளை நோக்கிப் பிடித்தனர். இவ்வாறு ஸுமார் 10-க் குழாய்கள் பிடிக்கப்படவே நெருப்பு வரவர அடங்கத் தொடங்கியது. ஒருமணி நேரத்திற்குள் நெருப்பை நன்றாக அணைத்துவிட்டு யந்த்ரம் ஓய்ந்தது. கிணற்று நீரும் ஒழிந்தது. காற்றும் அப்பொழுது மிகவும் அதிகமாகி விட்டது. ஓட்டடுக்குவீட்டுக்காரர் மற்றய அந்தத் தெருவுக்காரர் முதலியோரிடம் இருந்து யந்திரக்காரர்கள் பரிசுபெற்று யந்திரத்தை இருப்பிடம் கொண்டுசேர்த்தனர். கூட்டமும் கலையத்தொடங்கியது.

உயிர்ச் சேதம் ஒன்றும் இல்லை என்று கேள்விப்பட்டிருந்ததும் அதை நன்றாய் உணரும்பொருட்டும், இந்தத்தீ உண்டான காரணம் இன்னது என்பதை விசாரித்தறியும் பொருட்டும், நான் மாத்திரம் அங்குத் தங்கினேன். ஓட்டடுக்கு வீட்டுக்காரர்தான் அந்தத் தெருவில் பெரியவர்போலக் காணப்பட்டது. எல்லோரும் அவரை வந்து லாப நஷ்டங்களைப்பற்றி மிகுந்த பரிவுடன் விசாரித்தனர். அங்கு நடந்த ஸம்பாஷணையால் உயிர்ச்சேதம் ஒன்றும் இல்லை என்பது ஏற்பட்டது. 'தெய்வாதீனம்' என்று மனம் தேறி நான் நின்றுகொண்டிருக்கையில், பிச்சைக்காரிபோன்ற ஒரு கிழவி அலறிப்புடைத்துக்கொண்டு அந்தப்பிரபு காலில் வந்து விழுந்து 'எல்லாம் என்னால் தான் விளைந்தது! இந்த விஷயத்தில் யான்தான் பாபியாகிவிட்டேன்!' என்று லம்பினள். என்ன விஷயம் என்று விசாரித்ததில், 'நான் இந்தக் கோடியிலிருக்கும் என் குடிசையில் சமைத்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது அடுப்பில் கொஞ்சம் எண்ணெயை வைத்துவிட்டு வேறுகாரியமாக இருந்தேன். நாழிகையாகிவிட அடுப்பண்டை வந்து பார்த்தேன். என் கையிலிருந்து ஒரு பொட்டு ஜலம் அந்தக் காய்ந்தஎண்ணெயில் விழுந்தது. உடனே அது பற்றிக்கொண்டது. அதை அணைக்க எவ்வளவு முயன்றும் முடியாமல் போக அது என் கூரையில் பற்றிவிட்டது. அப்பொழுது என்னால் இன்று எவ்வளவு கேடு விளையுமோ என்று எண்ணி 'ஐயோ' என்று கதறினேன். என்ன சொல்லி என்ன! என்னால் இன்று எவ்வளவுபேர் மாண்டார்களோ? எவ்வளவு பொருள் சேதமாகிவிட்டதோ? எல்லாவற்றிற்கும் பஞ்சையாகிய நான் காரணமானேனே!' என்று வெகுவாகப் பிரலாபித்தாள். அதற்குப் பிரபு 'அம்மா! நீ துக்கிப்பதில் என்ன பலன்? நீ வேண்டுமென்றா நெருப்பு வைத்தாய்? உனக்கும் எவ்வளவோ சேதம் ஏற்பட்டிருக்குமே! எங்களுக்கு வந்தால் நாங்கள் மற்றைய ஸொத்துக்களைக்கொண்டு ஜீவிப்போம். நீ என்ன செய்வாய்! அதற்காக உன் குடிசையைக் கட்டிக்கொடுக்க ஏற்பாடு செய்து, நஷ்டமான உன் பொருள்களையும் வாங்கிக் கொடுக்கத் தக்க முயற்சி செய்கிறேன்' என்று மிகுந்த அன்புடன் பதில் உரைத்தார்.

பிரபுவின் நற்குணத்தை மெச்சிக்கொண்டு வீட்டிற்குப் புறப்பட்டேன். போகும்வழியில் 'உலகில் அற்பமான காரணங்களால் எவ்வளவு பெரிய காரியங்கள் நடந்துவிடுகின்றன. அற்பமான அடுப்பில் எரியும்நெருப்பு எண்ணெயில்பற்றிக் குடிசையைச் சாம்பலாக்கி ஸுமார் 10 வீடுகளைக் கொளுத்தி விட்டதே! இவ்வாறு தானே காட்டில் மூங்கிலோடு மூங்கில் உரைந்து உண்டாகும் பொறி காட்டையே எரித்துவிடுகிறது. ஆதலால் கெட்ட விஷயங்களைச் சிறியவை என்று மதித்து அஜாக்ரதையாக இருக்கலாகாது. அவைகளுக்கு இடங்கொடுத்தால் வரவரக் கிளம்பி அதிகரித்து நம்மை முற்றிலும் அவைகள் கெடுத்துவிடும்,' என்று எண்ணமிட்டுக்கொண்டு வீடு வந்தேன். அருணோதயம் ஆயிற்று. இரவு நடந்த விஷயங்கள் என் மனத்தில் மறுநாள் முழுவதும் ஊறிக்கொண்டு மாறி மாறி ஆனந்தத்தையும் பயத்தையும் உண்டாக்கின.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய விஷயங்கள்

1. பூகம்பம்	6. உத்ஸவங்கள்
2. அதிக மழை	7. நோன்புகள்
3. வெள்ளம்	8. மஹாநாடு கூடுவது
4. சூரைக்காற்று	9. பாட்டுக்கச்சேரி
5. கொள்ளை நோய்	10. ஊர்கோலம்
இவைகளால் உண்டாகும் கஷ்டம்.	இவைகளின் வைபவங்கள்.

போதக் குறிப்புக்கள்

இக்குறிப்புக்கள் எல்லா வியாஸ விஷயங்களிலும் விஸ்தரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்.

1. முகவுரை
2. வர்ணனை
3. ஏற்பாடுகளும், பயனும்
4. காரணங்கள், கதைகள் முதலியன
5. முடிவு. பொது அபிப்பிராயங்கள்

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

A landscape will lose none of its beauty in your eyes, though you inquire how the rocks of its hills were formed, how ridge and valley came into existence, why a crag should rise in one part and a wide plain stretch away for miles in another. When you stand by the brink of a foaming river, there will be no lessoning of your pleasure in its rush and roar, if you think of the river as one of nature's most powerful engines, busy day and night in digging out its channel in the rocks, and carrying the waste of the mountains down to the plains and to the depths of the ocean. The shores of the sea will wear a new charm, when you trace along their cliffs and caves, the progress of decay, and on their breaches of sand and shingle, the counterpart of those sedimentary deposits out of which whole mountains are built up.

Gieke's Geology Primer, Page 149.

குறிப்பு:—How and why (in the indirect) =இப்படி, இன்ன காரணம்.

If and when (conditional)=கால் அல்லது ஆல்.

1. சிறுவாக்யரூபமான மொழி பெயர்ப்பு

குன்றுகள் அனேக விதமான பாறைகளால் ஆக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மேடுபள்ளங்கள் எவ்விடங்களிலும் இருக்கின்றன. ஒருபுறம் செங்குத்தான பாறைகள் கிளம்பி நிற்க, மற்றொருபுறம் அகன்ற ஸமவெளி பரந்து கிடக்கின்றது. இவைகள் இவ்வாறு அமைவதற்கு இன்ன காரணம் என்று ஆராய்வதால் சுற்றுமுற்றும் உள்ள தோற்றங்கள் அழகில் குறைந்ததாகத் தோற்றமாட்டா. நுரைத்துக்கொண்டு ஓடும் ஆற்றங்கரையில் நிற்குங்கால், அது இரைந்துகொண்டு வேகமாகப் புரண்டு ஓடுவது நமக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷம் உண்டாக்கும். இந்த ஆறு, இரவுபகல் இடைவிடாது தான் செல்லும் வழியைப் பாறைகளுக்கு இடையில் பறித்து, மலைகளின் சிதைவை ஸமவெளிகளின் வழியாக ஸமுத்ரத்தின் அடிவாரம் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கும் சக்தியை உடைய ஓர் இயற்கை யந்திரம். இந்த ஆற்றை இவ்வாறு கருதுவதால் முற்கூறிய ஸந்தோஷம் சற்றேனும் குன்றாது. கடற்கரையில் இருக்கும் பாறைகளும் குஹைகளும் சிதைவு இவ்வாறு விருத்தியாகின்றது என்பதைக் குறிப்பிக்கும். கடல் ஓரமாக இருக்கும் மணற்கள் கூழாங்கற்கள் முதலியன வண்டற்படிவால் வளர்மலைகளின் மாறுபாடுகளே. இவைகளின் நிலைகளை இவ்வாறு ஊகித்தறிவதால் கடற்கரையே ஓர் புதிய அழகு பூண்டு விளங்கும்.

II நேர் மொழி பெயர்ப்பு

குன்றுகளில் காணப்படும் பாறைகள் இவ்வாறு ஆக்கப்பட்டன; மேடுபள்ளங்கள் இவ்வாறு உண்டாயின; ஒருபுறம் செங்குத்தான பாறைகள் கிளம்பிநிற்க, மற்றொரு புறம் அகன்ற ஸமவெளி பரந்து கிடப்பதற்கு இன்ன காரணம் என்று ஆராய்வதால் சுற்றுமுற்றும் உள்ள தோற்றங்கள் அழகில் குறைந்ததாகத் தோற்றமாட்டா. நுரைத்துக்கொண்டோடும் ஆற்றங்கரையில் நிற்குங்கால், அது இரைந்துகொண்டு வேகமாகப் புரண்டு ஓடி நமக்கு உண்டாக்கும் ஸந்தோஷமானது, இரவு பகல் இடைவிடாது தான் செல்லும் வழியைப் பாறைகளுக்கிடையில் பறித்து, மலைகளின் சிதைவுகளை ஸமவெளிகளின் வழியாக ஸமுத்திரத்தின் அடிவாரம் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பதற்கு ஏற்பட்ட சிறந்த சக்தி உடைய ஓர் இயற்கையந்திரம் என்று அதை மதிப்பதால், சற்றேனும் குன்றாது. கடலோரமாக இருக்கும் செங்குத்தான பாறைகள், குஹைகள் ஆகிய இவைகளில் சிதைவு வரவர விருத்தியாவதையும், மணல் கூழாங்கற்கள் ஆகிய இவைகளில் வண்டற்படிவால் வளர்மலைகளின் மாறுபாடுகளையும் ஊஹித்தறியுங்கால், கடற்கரையே ஒரு புதிய அழகு பூண்டு விளங்கும்.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஸ்ரீராம வாலி ஸம்வாதம்.—தன் தம்பியாகிய ஸுக்ரீவனால் இரண்டாம் முறை சண்டைக்கழைக்கப் பட்ட வாலி, தன் பெண்சாதி எவ்வளவு தடுத்தும், 'இருவர் சண்டையிடுங்கால் அகாரணமாகத் திடீ ரென்று என்னைக் கொல்லும்படியான அவ்வளவு துராத்மாவா ராமர்?' என்று ஸமாதானம் கூறி அவளை மீறிக்கொண்டு சண்டைக்கு வந்தான். அப்பொழுது நடந்த சண்டையில் ஸுக்ரீவன் மிகச்சோர்ந்து இன்னது செய்வது என்று தோன்றாது திகைத்து நிற்கும் தரு ணத்தில் செடிமறைவிலிருந்த ஸ்ரீராமர் ஓர் பாணத்தை வாலி மார்பைநோக்கி எய்ய, அது லக்ஷ்யம் தவறாது பாய்ந்து வாலியை வீழ்த்தியது. மிகுந்த கஷ்டப்பட் டுக்கொண்டிருக்கையில் தனது அருகில் வந்த ராமரை நோக்கி வாலி கேட்கத்தொடங்கினான்:—

வாலி.—நீர் நல்லகுலத்தில் பிறந்தவராச்சுதே! என்னைக் காரணமின்றி இப்பொழுது என் வதை செய்து இந்த அதர்மத்திற்கு ஆளானீர்? நீரே அதர் மம் செய்துவிட்டால் உலகத்தவர் நிலை என்னவாகும்? என்னைக்கொலீல உமக்கு என்ன அதிகாரம்?

ஸ்ரீராமர்.—உன்னை நான் அகாரணமாகக் கொல்ல வில்லை. உன் கொடிய குணங்களை ஸுக்ரீவன் மூல மாகக் கேள்விப்பட்டு உன்னைக் கொல்வேன் என்று அவ னுக்கு அபயப்ரதானம் செய்திருந்தேன். அவ்வாறே செய்தேனே ஒழிய வேறில்லை. மேலும் இந்த ப்ரதேசங் களை ஆளும் ராஜா பரதனது ஆள்கள் நாங்கள். அதர் மத்தை அடக்கவேண்டியது எங்கள் பொறுப்பு.

வாலி.—இரண்டு பேர்கள் விரோதிகளிருந்தால் ஒரு வன் சொல்வதையே கேட்டுக்கொண்டு, மற்றவன் கூறு வதைக்கேட்காது, அவனுக்கு அவஸரமாகத் தண்டனை விதிப்பது மனுநீதிக்குத் தவறாகாதா? உம்போன்ற வர் இவ்வாறு செய்யலாமா?

ஸ்ரீராமர்.—நான் உன்னைக் கேட்காவிட்டாலும் அவன் உன்னைப்பற்றிக் கூறிய கொடிய விஷயங்க ளுக்கு ஹனுமார் முதலிய தர்மாத்மாக்கள் அப்பொ ழுது ஸாக்ஷியாக இருந்து ஸுக்ரீவன் கூறிய விஷயங் கள் ஒன்றையும் ஆக்ஷேபிக்கவில்லை. இப்பொழுது தான் உன்னைக் கேட்கிறேன். நீ உன் குற்றத்தை மறுத்துவிடேன் பார்ப்போம்! நீ உன் தம்பியின் பெண்சாதியாகிய ருமையை அபஹரித்து அவனுக்கு பெருங் கேட்டை விளைக்கவில்லையா?

வாலி.—ஆம். அவன் என் ராஜ்யத்தை நானில்லாத ஸமயத்தில் கைப்பற்றிக்கொண்டு என் பெண்சாதி தாரை முதலியவர்களைத் தன் வசப்படுத்திக்கொள்ள வில்லையா? அதனால் எனக்கு ஆத்ரம் அதிகமாகிவிட் டது. நானும் அவ்வாறே செய்தேன்.

ஸ்ரீராமர்.—ஸுக்ரீவனிடம் நீ எடுத்துக் காட்டிய குற்றம் உண்மையே. குற்றம்பார்க்கில் சுற்றமில்லை. அவன் குணகுணங்களை நீ கவனிக்காமல் ஏன் கொடிய செயல்களை அவன் விஷயத்தில் செய்தாய்? அவன் காவலாக இருந்த குஹையின் வாயிலில் ஒரு வருஷம் முடிந்ததும் இரக்தம் பெருக உன் ஏற்பாட்டின்படி நீ மாண்டதாக மதித்து ஸுக்ரீவனும் மறிக்க யத்த னித்தான். அப்பொழுது பெரியோர்களது வேண்டு கோளால் அவன் ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானே ஒழிய ராஜ்யத்தைக்கைப்பற்றி உன்னைப் பறக்கவிட வேண்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்தால் அவ் வாறு செய்யவில்லை. நீ வந்ததும் அவன் உன்னிடம் ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வில்லையா? அப்படி இருக்க நீ அவனை இவ்வாறு வருத்தலாமா? நீ வரக்கூடாத ரிச்யமூக பர்வதம் போனதனால் அல்லவா நான் வரும்வரையிலாவது ஸுக்ரீவன் உயிர் தரித்திருந்தான்!

வாலி.—நீர் கூறுவது நியாயமே. என் பெண் சாதி முதலிய எல்லாவற்றையும் முன்னர் அபஹரித் துக்கொண்டு விட்டதால் என் கோபம் அடக்க முடியா மல் போய்விட்டது. நானும் அவன் செய்ததற்கு ப்ரதிசெய்தேன்.

ஸ்ரீராமர்.—ஒருவர் செய்த கெடுதிக்குப் பதிலாகக் கெடுதிசெய்வது உன்போன்ற புத்திசாலிகளுக்கு அழகன்று. மேலும் குரங்குகள் தர்மப்படி ஸஹோதரர் கள் பெண்சாதிகளை அவர்கள் இறந்தபின்னர்மற்றைய ஸஹோதரர்களில் ஒருவன் பெண்சாதியாக்கிக்கொள்ள லாம். இதன்படி நீ இறந்ததாக எல்லோரும் மதிக்க ஸுக்ரீவனும் அதை நம்பியல்லவோ உன் பெண் சாதியை அங்கீகரித்தான். அப்படி இருக்க அவன் உயிரோடிருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டு நீ அவன் பெண்சாதியை அபஹரித்தது மஹா பாபம்அல்லவா?

வாலி.—பெண்சாதி விஷயத்தைப்பற்றி இவ்வளவு நீர் பேசுவானேன்? மனிதர்களுக்குள் கல்யாணம் முதலிய வரம்புகள் இருக்கின்றன. இந்த வரம்புகள் தவறினால் உங்களுக்கு மிகுந்த துக்கங்கள் ஏற்பட லாம். எங்களுக்கோ அப்படியல்ல. நாங்கள் கேவ லம் குரங்குகள். எங்கள் ஸ்திரீ புருஷ விஷயங்களை நீங்கள் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட நீதிப்படி தர்மாதர்மம் என்று மதிக்கலாகாது. ஆதலால் என்பேரில் இதை ஒருபெரிய குற்றமாகச் சுமத்த நியாயம் இல்லை.

ஸ்ரீராமர்.—நீயா கேவலம் குரங்கு! குரங்கு இவ் வளவு நியாயம் பேசுமா? முதலையின் வாயில் அகப்பட்டு ஆதிமூலமே என்று கதறியகளிறு கேவலம் மிருக மாகுமா? என்தேவிக்காக ராவணனைத் தடுத்துப் போர் செய்து உயிரைவிட்ட எங்கள் தந்தையாகிய ஜடாயு என்ற கழுகு கேவலம் பக்ஷியா? பகுத்தறிவுடையது எந்த ஜந்துவாகிலும் தேவதைகளுக்கு ஸமமே. மேலும் நீ சிவபக்தனல்லவா? இப்படியிருக்க நீ குரங்கு என்று கூறி தப்புவித்துக்கொள்ளவா பார்க்கிறாய்? நீ குரங் கென்று சொல்லுவாயாகில் காட்டில் மிருகங்களை

வேட்டையாடுவதுபோல உன்னை வேறொருவனோடு போர்செய்து கொண்டிருந்த காலத்தில் மறைந்து அடித்ததால் என்ன அதர்மம் வந்துவிட்டது? மேலும் உங்களுள் ஸ்திரீ தர்மம் இல்லை என்றால் ஸுக்ரீவன் செய்ததில் அவ்வளவு கோபம் உனக்கு வருவானேன்?

வாலி.—நீர் சொல்வதுபோலக் கொண்டாலும் தர்மாத்மாவான வேடர்கள் தமக்கு ஆஹாரம் முதலியவைகளுக்கு உபயோகமாகும் ஜந்துக்களையேகொல்வார்கள். குரங்குகளின் மாம்ஸம் எந்தப்ராணிக்கும் ஆஹாரமாகாதே! எங்கள் தோல்முதலியன ஒன்றிற்கும் உபயோகப்படமாட்டாவே! அப்படியிருக்க என்னை ஏன் இப்பொழுதுகொன்றீர்? நீர் ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹம்செய்துகொண்டபிறகு நான் அவனுக்கு ஏதாவது அபராதம் செய்திருந்தால் நீர் என்னைக் கொல்லலாம். அப்படி ஒன்றும் இல்லையே. தாரை சொல்லியபடி கேளாது அநியாயமாய் உயிரிழக்க போகிறேன்! விதி, யாரை விட்டது?

ஸ்ரீராமர்:—ஸுக்ரீவன் முதல்தரம் சண்டைக்கு வந்தான். அவனைத் தோற்க அடித்துத் துரத்திவிட்டாய். இரண்டாம்தரம் வருங்கால் தாரை எவ்வளவு சொல்லியும் கேளாது சண்டைக்கு வந்ததே எனக்குப் போதாதா? முதல்தரம் ஸுக்ரீவனுக்குச் செய்த தீங்கே உன்னைக்கொல்வதற்குத் தகுந்த குற்றமல்லவா?

வாலி:—சிங்கமிருக்க யாராவது முயலை, ஸ்நேஹம் செய்து கொள்ளுவார்களா? என்னுடன் ஸ்நேஹம் பாராட்டி உமது விஷயத்தைக் கூறியிருப்பீராயின் என்வாலை விட்டு ராவணனை இங்கு இழுத்துவந்து உமது ஸீதையைக்கொண்டுவந்து விடும்படி செய்ய மாட்டேனா? அநியாயமாய் என் தம்பியுடன் ஸ்நேஹம் செய்து என்னைக் கொன்றீரே!

ஸ்ரீராமர்.—நான் காட்டில் வருங்கால் ஸுக்ரீவனை முதலில் கண்டேன். அவன் விஷயங்களைக் கேட்டதும் அவன் தர்மாத்மாவென்றும் நீ கொடியவனென்றும் தெரியவந்தது. அவனோடு ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டு உன்னைக் கொல்லும்படி நேரிட்டது. ராவணன் செய்த குற்றத்தைச் செய்த உன்னுடன் ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டு ஸீதையை எளிதில் அடைவதைவிட தர்மாத்மாவான ஸுக்ரீவனுடன் அன்பு பாராட்டி கஷ்டப்பட்டு ஸீதையை அடைவது மேல்.

வாலி.—எல்லா விஷயங்களிலும் எனக்குத் திருப்தி வந்துவிட்டது. நான் கேவலக் குரங்கல்ல. நான் என் தம்பி விஷயத்தில் செய்ததெல்லாம் அதர்மமே. நான் உமது ஸ்நேஹத்திற்குத் தகுந்தவனல்ல. ஆயினும் உம்மால் தேவனாகக் கருதப்பட்ட நான் இன்னொருவனுடன் கருத்தூன்றி சண்டை செய்துகொண்டிருந்த காலத்தில் மறைந்திருந்து என்னைத் திடீரென்று ஒரே பாணத்தால் அடித்துச் சாய்ப்பது என்ன யுத்த தர்மம்? இது தான் உம்மிடத்தில் எனக்கு அடங்காத கோபத்தை உண்டாக்குகிறது. பெரிய குலத்தில் பிறந்து மாறா அபகீர்த்தியைப் பெறும்படி உமக்கு நேரிட்டதே என்ற துக்கம் என் மனத்தில் ஒருபக்கம் கிளம்புகிறது. இந்த விஷயத்தில் அதர்மத்தில் முயன்றவரல்லவா நீர்!

லக்ஷ்மணர்.—அப்பா! நீ இந்தப் பாகத்தை எண்ணி மனங்கலையாதே. என் தமயனார் உன்பாபம் உன் தம்பியின் கஷ்டம் இவைகளைக் கருதி உன்னைக்கொல்வதாக ஸுக்ரீவனுக்கு வாக்களித்துவிட்டார். மேலும் ராவணன் உன்னுடன் ஸ்நேஹம் செய்துகொண்டிருக்கிறான். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் உன்னைக்கொல்ல வேண்டியது அவசியமே. என் அண்ணா உன் எதிரில் வந்து தனுஷ்டங்காரம் செய்திருப்பாராயின் தாரையின் புத்திமதிகள் ஞாபகம் வர நீ அவரைச் சரணம் அடைந்திருப்பாய். உன்னைக் கொல்லாதிருக்க வேண்டி வரும். அதனால் தமயன் வாக்குத்தவறும், விரோதியின் தோழனைக் காக்கவேண்டி வரும், கொடியவனுக்கு இடங்கொடுத்ததாகும். ஆகையால்தான் அவர் இவ்வாறு செய்யும்படி நேர்ந்தது.

ஸ்ரீராமர்.— ராஜதர்மத்தில் சில பாகங்கள் பிறருக்குக் கஷ்டத்தை உண்டாக்க ஏற்பட்டவைகள்தான். ஆனால் ரணவைத்யன் கட்டியால் வருந்துபவரைக் கருவியிட்டு ஹிம்ஸித்தாலும் முடிவில் அவன் செய்வது ரோகிக்கு ஸௌக்யத்தையும் பலத்தையும் கொடுக்கும். அதுபோல ராஜாக்கள் தாம் நடந்துகொள்ளும் மாதிரியால் கஷ்டத்தை உண்டாக்கி முடிவில் ப்ரஜைகளுக்கு நற்கதி கொடுக்கிறார்கள். ராஜாக்கள் அநேக தேவர்களுடைய அம்சங்களைத் தம்முள் அடக்கியிருப்பதால் அவர்கள் மனுஷ்ய சரீரமுடைய தேவதைகளைப் போல உலகில் உலாவி வருகிறார்கள். அவர்களை வருத்துவதும் அவர்கள் கெடுதலைச் செய்கிறார்கள் என்று மதிப்பதும், நிந்திப்பதும், தடுத்துப் பேசுவதும், அவர்களிடம் அப்ரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்வதும் ஸரியல்ல. நீயோ ராஜதர்ம ஸூக்ஷ்மம் அறியாமல் பிதற்றுகிறாய். இந்தவிஷயத்தில் உண்டாகும் கோபம் வீணே! இது பயனற்றதும் அல்லாமல் நீ செல்லும் வழிக்குத் தடையாகவும் ஏற்படும்.

ஆதலால் இதைப்பற்றிநினையாது ஒழிந்துஸுகம்பெறு.

வாலி.—என்மனம் திருப்தி அடைந்தது.வேறு வழி யாதொன்றும் இல்லாததால் அல்லவா நீர் இவ்வாறு செய்யும்படி நேரிட்டது ! இப்படிச்செய்தும் மறைந்து ஓடிவிடாது என்முன்னே வந்து நின்று தர்மஸூக்ஷ்மம் அறியாது நான் சுமத்திய பழியை வெகு தைர்ய மாயும் சாந்தமாயும் ஏற்றீரே ! தம்மேல் கொஞ்சம் பழி வந்தாலும் வரட்டும். நடத்தவேண்டிய காரியத்தைக் கூடியவரையில் தர்மவழியில் நடத்தி சரணாகதனை எப்படியாவது ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்ற கருணை கூர்ந்த கிருபாநிதியே! இந்த ரஹஸ்யம் உணராது கோபாவே சத்தால் உம்மை வாயில் வந்தபடி எல்லாம் திட்டிவிட் டேன். இவ்வளவையும் பொறுத்துக்கொண்டு உமது ஸம்பாஷணை மூலமாக என் கொடிய நிலையை நிரூ பித்து நான் செய்த பாபத்தை எண்ணித் துக்கித்து புனிதனாகும்படியாகவும்,என் மனதில் முடிவில் எழுந்த வீண் கோபத்தையும் ஆபத் தர்ம ரஹஸ்யத்தை உபதே சித்து அடக்கி சாந்தனாகும்படியாகவும், உமது சிறப்பில் ஈடுபட்டுப் பிழைக்கும் படியாகவும் செய்தீர். நீர் நினைத்தி ருந்தால் என்னை ஒரே பாணத்தால் உயிரற்று விழும்படி செய்திருப்பீர்! அவ்வாறு செய்யாது என்னைக் கீழே விழும்படி செய்து என்னுடன் வாதாடி என் மனதை நேர்மைப் படுத்திய கருணையங் கடலே ! ஸுக்ரீவனை விட என்னிடத்தில்தான் உமக்கு அதிக ப்ரீதி. நீர் என்னைக் குற்றுயிராய் இங்குத் தள்ளியதே இந்தப்ரீதியைக் காட்டுகின்றது. என்னைப்போன்ற கொடியவனை ஆட்கொள்ளும் விதம் இதுவே. இப்படி இல்லாவிடில் நான் எவ்வளவு ஜன்மம் எடுத்துப் படாதபாடெல்லாம் பட்டு என்பாபங் களைத் தீர்த்துக்கொண்டு இந்நிலையை அடைய வேண் டும். இப்பொழுது எனக்கு வந்திருக்கும் சாந்தம் என் போன்ற கொடியவர்களுக்கு உமது கருணை யின்றி இவ்வளவு எளிதில் வருமா? நீர் என்னை உட னே கொல்லாது என் வாயைப் பிடுங்கி மனதைக் குவித்து அனேக ஜன்ம காரியத்தைக் கொஞ்ச நாழிகை யில் நடத்திவிட்டீரே! ஸர்வவல்லமையுள்ள நீர் நினைத் தால் எதுதான் முடியாது? நீர் என் விஷயத்தில் செய்த தொழில் எல்லாவற்றையும், இப்பொழுது பார்த்தால் தான் எனக்கு மிகுந்த திருப்தி உண்டாகிறது. இனி நான் மிகுந்த சாந்தமாக மரணத்தை எதிர்கொண்ட ழைப்பேன். ஸுக்ரீவன் அங்கதன் உள்பட எல்லோ ரும் உமக்கு அடைக்கலம். அவர்கள் என்னைப்போலக் கொடியவர்கள் அல்ல.ஆகையால் எந்தக் கஷ்ட ஸமயத் திலும் என்னை ஆட்கொண்டபடி அவர்களை ஆட் கொள்ளவேண்டுமென்றுஉமதுதிருஉள்ளத்தில் உதிக்க இடமே இராது. உம்மிடத்தில் என் கர்மங்கள் எல்லா வற்றையும் அர்ப்பித்து விட்டேன். எல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டுஎன்னை விடுவியும்,விருஞ்சிநாராயண சங்கரஸ்வரூபா! ஹே ராமா ராமா ராமா!' என்று கூறி வாலி மிகுந்த சாந்தமாகத் தேகம் நீக்கினன்.

ஓம் தத்ஸத்

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலே மனனிலே நின்ற காதை

"அவள் யார்? எங்கிருந்து இங்கு வந்தனள்? ஏன் இங்கு வந்தனள்? இக்காட்டில் வந்து வஸிப்பதற்குக் காரணமென்ன?—என்பதை எல்லாம் தாங்கள் தயவு செய்து விசாரித்து வந்து சொல்லும்" என்று ஸிந்து நாட்டரசன் கோடிகாச்வன் என்பவனை ஏவினன். அவனும் பெண்புலியிடம் செல்லும் ஓநாய்போல் தேரி லிருந்து இறங்கி நடந்து சென்றான்.

"காற்றால் படர்ந்து எரியும் நெருப்பின் கொழுந்து போல் ப்ரகாசமாக விளங்கு முகத்தை யுடையாய்! இக் கடம்பமரத்தின் பக்கத்தின் ஒதுங்கி நிற்கின்றாய்! அழகிற் சிறந்த நீ இக்காட்டில் வரக் காரணமென்ன? நீ தேவியா? அல்லது யக்ஷரது பெண்ணா? அல்லது தானவியா? அல்லது தைத்யரது மனைவியா? ஸர்ப்ப ராஜனது மகளா? அல்லது மனித உருவங்கொண்டு காட்டில் வாழவந்த அஷ்டவஸுக்களது மனைவியா? இந்த்ரப்பட்டினம் விட்டு வந்த இந்த்ராணியோ? நீங்க ளும் எங்களை யார் என்று கேட்கவில்லை. நீங்கள் யாவரது தலைவி என்றும் எங்களுக்கும் விளங்கவில்லை. ஆர்யே! உமக்கு வந்தனம். உமது புகழ்ப்பெற்ற தந்தை யார்? உமது கணவர் யார்? உற்றார் யார்? உறவி னர் யார்? நீங்கள் இங்கு என்ன செய்கின்றீர்கள். யான் அரசன் ஸுரதனுடைய மகன். என்னைக்கோடிகாச்வன் என்னும் பெயரால் கூப்பிடுவர். அதோ ! அங்குத் தயவு செய்து பாரும்: அவர், செந்தாமரை போன்ற கண்களை யுடையவர், த்ரிகர்த்த நாட்டரசன்; அவ்வீரன் க்ஷேம ங்கரன்; அவன் பின்னிருப்பது குளிந்தன். அவர்கள் கிடக்க; நடுவில் இருப்பது யார் உமக்குத் தெரியுமோ? ஜயத்ரதன் என்னும் பெயரைக் கேட்ட தில்லையா? அம்மன்னன் அநேகஸௌஹ்ருத பரி வாரங்களுடன் சூழப்பட்டு நிற்கின்றனன். அது நிற்க. தாங்கள் யார் என்றதாவது, தாங்கள் புகுந்த இடம், பிறந்த இடம் இவையாவது, எதும் எமக்கு விளக்கும் படிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்றான் கோடிகாச்வன்.

"மற்றொரு மனிதனாவது ஸ்த்ரீயாவது இல்லாத காலத்து நான் உம்முடன் இவ்வாறு பேசுவது முறைமையல்ல. அன்றி வேறு யாராவது ஆணாவது பெண்ணாவது உம்முடனும் இங்குக்கிடையாது. நானே

தனித்து இங்கு இருக்கிறேன். ஆகையால் நான் பேச வேண்டியதாயிற்று. ஆனல் பெண்கள் முறைமைப் படி நான் உம்முடன் பேசுதல் ந்யாயமல்ல. ஆயினும் தாங்களிங்குவந்து எனது பெரியோர்களைப்பற்றிக் கேட்பதால் சொல்லுகின்றேன். கேளும். நான் த்ருபத ராஜனுடைய மகள். பாண்டவரது தர்மபத்நி. குந்தி மக்களாகிய அம்மூவரும், மாத்ரிமைந்தர்கள் இருவரும் நான்கு திக்குகளிலும் வேட்டையாடச் சென்றிருக்கிறார்கள். நாழி ஆயிற்று. அவர்களும் வந்துவிடுவோர்கள். எனது கணவருக்கு விருந்தாளியை எதிர்கொள்வதென்ருல் மஹா ஸந்தோஷம். தாங்கள் குதிரை தேர் முதலியவைகளை அனுப்பிவிட்டு இங்கு இரும். நாங்கள் வந்தனமளிக்கிறோம். அவர்களும் காண விரும்புவார்கள்" என்று த்ரௌபதி தனது கணவர்களுடைய தருமசிந்தனையை நினைத்துக் கூறினள்.

"ஹே! பெருமை வாய்ந்தவளே. நீ க்ஷேமமாக இருக்கின்றனையா? உனது கணவர்கள் ஸௌக்யமாக இருக்கின்றார்களா? அவருடைய ஸுகத்தை நீ நாடுகின்றனையே. அவர் ஸுகமாக இருக்கின்றனர்களா" என்றனன் ஜயத்ரதன்.

"உமது நாடுகள் எல்லாம் வளப்பமாக இருக்கின்றனவா? நீர் ராஜ்யத்தை நியாயமாக அரசாட்சி செய்கின்றீர்களா? குந்திமைந்தர்களும் யானும் ஸுகமாக இருக்கிறோம். நீங்கள் இந்நீரைக்கொண்டு கால்சமுவி இவ்வுணவைக் கொள்ளும். இவற்றை உமது துணைவர்களுக்கும் கொடும். பாண்டவர் வந்தால் வேட்டையாடிய பல மிருகங்களின் இறைச்சி கிடைக்கும்" என்றாள் த்ரௌபதி.

"நீங்கள் கொடுத்ததே போதும். எனது நாடு செழித்து ஸுகமாக இருக்கின்றது. நாங்கள் எல்லோரும் சௌக்கியமாக இருக்கிறோம். இப்பொழுது உன்னைக் காணவந்தேன். நீ இக்காட்டிலிருப்பது அழகன்று. இத்தேர் ஏறிவா. நீ ஸுகமாக வாழலாம். கீழ்மையடைந்து, நாடெல்லாம் தோற்று செல்வம் இல்லாது தவிக்கும் அந்தப் பாழும் பாண்டவர்களோடு வாழ்தல் உன் பெருமைக்கு அழகாகாது. புத்தியில் சிறந்த பெண் எவளும் ஏழ்மைகொண்ட கணவனேடு வாழ்விரும்பாள். செல்வத்தில் அவனைக்கூடி, ஏழ்மையில் அவனை நாடாமையே பெண்கள் ஸ்வபாவம். பாண்டு மைந்தர்கள் நாடையுமிழந்தனர். மானத்தையு மிழந்தனர். உன்னத பதவியிலிருந்து மறுபடியும் அடையமுடியாத விதம் தாழ்ந்து விட்டார்கள். உன்மேல் அபிமானங்கொண்டு அவர்களுடைய கஷ்டத்தில் பாத்யப்படாமல் இருப்பதே உனக்கு அழகு. அவரைத் துறந்து எனது மனைவியாக வா. உன்னை என் தலைவியாக்கி ஸிந்து ஸௌவீர நாடுகளிற்கு ராணி ஆக்குவேன்" என்றான்.

கோடிகாச்வனல் த்ரௌபதியின் நிலையை அறிந்து அவள்மேல் மோஹம் மிகுந்து, எவ்வாறேனும் அவளைக் கொள்ளவேண்டும் என்னும் ஆவல்கொண்டு வந்த ஜயத்ரதன் கூறிய மொழிகளை த்ரௌபதி கேட்டாள். மனந் துடித்தது. ஆனாலும் தன்னெதிரில் நின்றவனுடைய எண்ணத்தை மாற்றவேண்டும் என்னும் எண்ணம்கொண்டு என்னசெய்வதென்றெண்ணினள். இடையே தன் கணவர்கள் வருவார்களா என்று நாற்புறமும் பார்த்தாள். பின் என்னவந்தாலும் தன் மனத்தை நிலையில் நிறுத்தவேண்டும் என்று எண்ணினள். தன்னுடைய மனம் நிலைத்து இருக்கும் வரையும் தனக்கொன்றும் கெடுதியே வராது என்று நிஸ்சயம் செய்துகொண்டு, ஜயத்ரதனைப் பார்க்க வெறுப்புற்று அவனைப் பாராது "மறுபடியும் இம்மாதிரிப் பேசாதிரும். உமக்கு இவ்வாறு பேச நாவெழும்புமா? கூச்சம் கொஞ்சமேனு மில்லையா? வெட்கமில்லையா" என்று கூறினள். பின் பலவிதமாக அவனுக்குப் பொருள் படாத மொழிகளைச் சொல்லி அவனை மயக்கமடையும்படி செய்ய வாரம்பித்து தன் கணவர்களுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

ஆனாலும் ஜயத்ரதன் கூறிய மொழிகள் அவள் மனதைக் குடைந்தது. தன்னுடைய மனத்தில் பலவாறு எண்ணி மறுபடியும் அவனை நோக்கிக் கீழ்வருமாறு கூறினள்:—

"புத்தியற்றவனே. இந்திரனைப்போல தோள்வலி மிகுந்த அவர்களைப்பற்றி அவ்வளவு இகழ்ச்சியான மொழிகள் கூறுதல் நியாயமா? யக்ஷர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் கொன்று வீர முயர்ந்தவர்களைப்பற்றி நீ அவ்வாரு பேசுவது? தமது தருமங்களையும், நடத்தைகளையும் ஸரியாக நடத்திவரும் அவர்களைப்பற்றிப் பேசியது தவறன்ரு? படித்து ஞான மிகுந்தவர்கள் பிறர்களை நிந்தனை செய்வார்களா? எவர்களாயிருந்தாலென்ன, நாட்டிலிருந்து அரசாண்டாலும் ஸரி, அல்லது காட்டிலிருந்து தவம்செய்தால் தான் என்ன,—அவர்களைப் பற்றி நிந்தனை மொழிகளைக் கூறுவது ஞானிகளின் குணமாகுமா? உண்ணத்தகாதவைகளை உண்ண விரும்பும் நாய் போன்றவர்கள்

அல்லவா அவ்வாறு செய்வார்கள்? உனக்கென்றே நீ செய்துஅமைத்துக்கொண்ட படுகுழியில் நீ விழாதிருக்க உனக்கு உதவிசெய்ய இவ்வுலகத்தில் யார் இருக்கிறார்? எனக்கு இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை. தருமரைத் தோற்கடிக்க நீ கொண்ட எண்ணம், ஹிமயமலைச் சாரலில் வாழும் யானைக்கூட்டத்திலிருந்து ஓர் யானையை ஒரு சிறுகழியால் பிரிக்க முயல்வதுபோல் இருக்கின்றது. சிறு பிள்ளைத்தனம், உனக்கு ஒன்றும் தெரியவில்லை. விளையாட்டாக, தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஸிம்ஹத்தின் முகத்தில் இருக்கும் மயிரை இழுக்க அது விழித்துக்கொள்ளும் என்று உனக்குத் தெரியவில்லை. அந்த வீரமும்பலமும் மிகுந்த பீமஸேனரைக் கண்டால் உயிர்தப்பி ஓடவேண்டிவரும். அவரை எதிற்பவர் யார். மாத்ரிமைந்தர்களோடு சண்டைசெய்ய நீகொண்ட எண்ணம், தெரியாது கால ஸர்ப்பத்தை மிதித்தவன் கதியை அடையும். மூங்கில், நாணல், வாழை இவை பலன் அடைந்ததும் அழிவதேபோல, என்னை அடைய விரும்பும் உன் கதியும் அதுதான் ஆகும். நண்டு கருவடைவதே அழிவுக்குக் குறிப்பாகும். நீ இந்த கெட்ட எண்ணம் கொண்டது மதற்குத்தானே.''

''போதும்! போதும்! இது எல்லாம் எனக்குத் தெரியும். உன் கணவர்கள் யார் என்றும் எனக்குத் தெரியும். உன்னுடைய மொழிகள் என் மனத்தை இருளடையக் குரங்கு செய்யா. வெருட்ட வெருண்ட பூனையென்று என்னை எண்ணவேண்டாம். நாங்களும், த்ரௌபதி, நாங்களும் அரசர்கள்தான். அரச குணங்கள் ஆறும் எமக்கும் உண்டு. நாங்களும் நல்ல வம்சத்தில் பிறந்தவர்கள்தான். பாண்டவர் எங்களைவிட எளியவர்களே யன்றி உயர்ந்தவரல்ல. வீண்வாதம் செய்யாமல் உடன்வா. இத்தேர் ஏறி என்னுடன்வா. அஹங்காரத்தை விட்டுவிட்டு ஸௌவீர நாட்டரசனுடைய கருணைக்கு ஆள்ஆகி விடு'' என்றான் ஜயத்ரதன்.

''அவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தவனாகில், வலியற்றவன்போல் என்னை ஏன் எடுத்துச் செல்கிறாய். நான் எனக்குத் துன்பமுண்டாகும்படி இருந்தாலும் என் நாதர்கள் முன் தவறான வழியில் நடக்கமாட்டேன். இந்த்ரனும் என்னைக் கவர்ந்து செல்ல எண்ணமாட்டான். அர்ஜுனரும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணரும் ஒன்றாக தேரேறிவந்து தன்னை எதிர்ப்பார்கள் என்னும் பயம அவனுக்குண்டு. மற்றைய எளியவர்களைப்பற்றிப் பேசுவது என் வேண்டும்? பாண்டவர்கள் தமது வில்லை எடுத்து நாண் த்வனித்துப் புங்காநு புங்கமாக இடைவிடாதுசரமாரியாகப் பெய்தால் உமது ஸைன்யமெங்கு நிற்கும்? காற்றில் தூசுபோல் பறந்திடுமல்லவா? காண்டீவத்தின் டங்காரமொன்றே உனது படையைக் கலக்கிடாதா? வேறு சொல்வதேன். இதுவரையும் நான் மனமொழி எவையாலும் கணவர்களது இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக நடந்தவளில்லை. அந்த நடத்தையே இன்று உன்னைப் பாண்டவர்கள் கையில் சிக்கிக் கீழ்மைப்படஉதவி செய்யும். கருணையற்றநெஞ்சமுடையவனே! நீ என்னைக் க்ரூரமாகப் பிடித்திட்டால் நான் வெருண்டுவிடமாட்டேன். பாண்டவர்கள் என்னைத் தடையின்றி காம்யக வனத்திற்கு அழைத்துச்செல்வார்கள்'' என்றாள்.

இதற்குள் தன்னை அவன் பிடித்திழுப்பான் என்று தோன்ற ''உன் பாபமே உருவங்கொண்ட கரங்களால் என்னைத் தொட்டு பாபத்திற்காளாக்க வேண்டாம்'' என்றாள். மறுபடியும் பயந்து தமது ஆசார்யனாகிய தௌம்யரைக் கூப்பிட்டாள். இதற்குள் ஜயத்ரதன் அவளது மேல் போர்வையைப் பிடித்திழுத்து அவளைக் கவர முயன்றான். த்ரௌபதி அவனைத்தடுத்து முடியவில்லை. தௌம்யரைத் தன்னைக் காக்கும்படிக் கதறினாள். அவள் வேறு என்னசெய்ய முடியும்?

''த்ரௌபதியின் கணவர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்துப் பின்பல்லவா நீ த்ரௌபதியைக் கொள்ளளாம்? ஹே ஜயத்ரதா! நீ க்ஷத்ரியதர்மத்தை மறந்துவிட்டாயே!? விதிவலிது? இந்தக் கொடிய செயலுக்காக நீ கஷ்டமடையாமல் இருக்கமுடியாது'' என்று தௌம்யர் கூறினார். அம்மொழிகளின் எல்லையைக் கடந்து தேரையும் கடத்தினான்.

வேட்டையாடச் சென்றிருந்த பாண்டவர்களும் வீடு நோக்கி வரலானார்கள். வழிமுழுதும் அபசகுனங்களன்றி வேறொன்றும் அவர் காணவில்லை. தருமர் கௌரவர்கள் தங்களைப்பற்றிக் கொடிய மொழிகளை உபயோகித்திருக்கிறார் என்று அவைகளின் மூலமாக ஊஹித்து எண்ணினார். அப்பொழுது தலைவிரிகோலமாக ஓர் பெண்வந்து கண்ணீர் சோர த்ரௌபதியைக் கவர்ந்து சென்ற செய்தி முழுதும் உரைத்தாள்.

''நீ அழவேண்டாம்! இந்த்ரஸேனா த்ரௌபதி இன்றே வந்துவிடுவள். தேர் போனவழி நன்றாகத் தெரிகின்றது. ஜயத்ரதன் இன்னம் வெகுதூரம் சென்றிருக்க முடியாது. நீங்கள் தேரைத் திருப்புங்கள். யாகத்திற்கே உரியதாகிய ஸோம பானத்தை

நாய்கள் நக்க விடலாகாது. குரங்கின் கையில் பூமாலை யிடலாகாது. சீக்ரம் செலுத்துங்கள். சுத்தமாகிய நெய் யானது சாம்பலில்விழப் பார்ப்பதாகாது. வலிமை யாலும் கீழ்மையாலும் நிலைதவறும்படி விடலாகாது. ஹோமத்தீயில் பூனை பதுங்கும்படி பாராதிருத்தல் நமது கடமை. நமது மனைவியை மற்றொருவர் கவர்ந்து செல்லப்பார்த்திருப்பது நமக்கழகன்று. காலத்தைப் போக்காது நடவுங்கள்" என்று கூறிக்கொண்டு இந்த்ர ஸேனைக்கு ஸமாதானங் கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டு ஜயத் ரதனை நாடிச் செல்லலானார்.

இதற்குள் பாண்டவர்கள் தன்னை எதிர்த்து வரு வதைக்கண்ட ஜயத்ரதன் பாஞ்சாலியை நோக்கி "அதோ வருகிறார்களே அவர்கள் தானே பாண்டவர் கள். அவ்வைவர்களும் உன்னுடைய கணவர்கள் அல் லவா? அவர்களில் யார் யார் எந்தத் தேரில் வருகிறார் கொஞ்சம் காட்டு பார்ப்போம்" என்றான்.

"இந்தக் கொடிய செயலைச் செய்தும், அதனால் உன் உயிர் குறைவதற்கு ஹேது இருக்க, அடா, புத்தியற்ற வனே, இப்பொழுது அவர்களைத் தெரிந்துகொண்டு என்னசெய்யப் போகிறாய், போனால் போகிறது. நீ சாகும் தருணம் இது. அவர் இங்குவந்து விட்டார்கள். இனி உன்னை உயிரோடு விடமாட்டார்கள். உன்னை யும் உன் தேர் குதிரை முதலியன எல்லாம் நாசமாய் விடும். இந்த நிலைமையில் நீ இருப்பதால் நான் சொல்ல வேண்டியது என்கடமை. தருமரும் அவர் இளையவர் களுமெதிரில் இருக்க உன்னிடம் எனக்குக் கொஞ்ச மாகிலும் பயமே கிடையாது. கேள். நந்தா, உபநந்தா என்னும் இரண்டு பேரிகைகளின் உருவத்தைக் கொடி யிடத்தே கொண்டுவரும் மன்னன் தருமத்தைக் கடக் காத மன்னன். மனத்தை ஜயித்தவர்கள் அவரோடே கூடுவார்கள். அவர்தான் என் தருமர் கணவர். தன் னை அடைக்கலம் அடைந்த பகைவர்க்கும் இடம் கொடுக்கும் அன்பின் உருவமே அவர். உன் ஆயுதங் களை எல்லாம் உதிர்த்துவிட்டு அவர் காலில் விழுந்தால் நீ பிழைத்து விடுவாய். உன்னை நிஸ்சயமாகக் காப் பாற்றுவார். சாலமரம்போல் உயர்ந்து மலைபோல் திரண்டு ஆஜானு பாஹுவாய், புருவத்தை நெறித்து உதட்டைக் கடித்து உட்கார்ந்திருப்பவரே என் கண வர் பீமஸேனர். அவரை எதிர்த்தவர் பிழைத்ததில்லை. தனக்குத் தீங்குசெய்தவரை மறப்பதுமில்லை. ஏதேனும் ஒருவழிகொண்டு அவர்களைத் தொலைக்கப் பார்ப்பர். அவ்வாறு செய்தும் அவர் கோபமாறுதல் கிடையாது. இராமர்போல் காண்டீவத்தை வளைத்து இடையறா மல் அம்புகளை மழைபோல் எய்துவரும் அம்மன் னனே எனது கணவர் அர்ஜுனர். அவர் தவறான வழியில் செல்வதே கிடையாது. அவரே தருமபுத்திர ருடைய சிஷ்யர்போல் விளங்குகின்றவர். அவரருகே வரும் உயர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்கும் மன்னன் ஞானத்திற் சிறந்து வலிமையில் உயர்ந்து வாழ்பவர். அவர்தான் என் கணவர் நகுலர். அவரை முன்சொல்லிய மூவ ரும் தம்முடைய உயிர்போல் பாவித்து வருகிறார். என்னுடைய மாமியார் அவர்களும் மாத்ரியின் மைந் தர்களை ஜாக்ரதையாகப் பாதுகாக்க உத்தரவு செய்திருக் கிறார். மற்றங்கு விளங்குவது எனது கணவர் ஸஹ தேவர். அவர் ஞானபண்டிதர். கைதேர்ந்த வில்லாளி. அவருக்கு ஸமானமானவர் இம்மூவுலகிலும் கிடை யாது. நெருப்பிலும் வீழ்வார் உயிரையும் விடுவர்: நடத்தை குன்றியதென்று கேட்க அவர் விரும்பார். தர்ம விரோதமான காரியங்கள் அவருக்கு பகையாளி யாக விளங்குகின்றன. இவ்வைவர்களும் தமது க்ஷத் ரிய தருமத்தை தவறார். குந்தியம்மாளுக்கு தன்னுயிரு னும் சிறந்தவர். உத்தமவீரர்கள். அவர்களை நீ எதிர்த் தாய். அவர்கள் உன்னுடைய சேனையை சின்னபின்ன மாக நாசம்செய்வதைப் பார்த்தால், திமிங்கலத்தால் அடிக்கப்பட்ட மரக்கலம், அதனுடைய பொன் பொருள் யாவையையும் திமிங்கலத்தின் முதுகிற்கு காணிக்கையிட்டு, கோபங்கொண்ட கடலின் அலை மோத தத்தளிக்கக் கண்டு ஓடத் தலைவன்போல் மதி மயங்கி உயிர் பிழைப்பதரிது. உன்னுடைய புத்தி இல்லாமையால் இந்நிலைமையை நீயாக உனக்குண்டா கச் செய்துக் கொண்டாய். யானைத் தன் தலைமேல் தானே மண்ணைவாரி இறைத்துக்கொள்ளும். யார் என்ன செய்வது. தான் வெட்டிய படுகுழியில் தானே விழுவதுமுண்டா? இனி அவர் கையிலிருந்து தப்பிப் பிழைத்தால் அதுவே புனர்ஜன்மம்—" என்று சொல் லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

போர் முந்தியது. நாம் அதை இங்கு விவரிக்க வேண்டியதில்லை. முடிவில் ஜயத்ரதன் சேனை முழு

தும் அழிந்தது. த்ரௌபதியைத் தனியாகவிட்டு விட்டு அவன் ஓட ஆரம்பித்து விட்டான். த்ரௌபதி தௌம்யரை முன்னிட்டுக்கொண்டு தருமர் முன் வந்தாள்.

அர்ஜுனன் ஜயத்ரதன் ஓடிவிட்டபடியால் சேனையை அழிக்கலாகாதென்றான். "ஆனால் ஜயத்ரதனை இக்களத்தில் காணமுடியவில்லை. அவனை நீ கண்டுபிடி" என்று சொல்லப் பீமஸேனன் அவனைத் தேடச் சென்றான்.

இதற்குள் ஸஹாதேவனோடு த்ரௌபதி காம்யக வனத்தை அடைந்தாள். பீமனும் ஜயத்ரதனை ஒரே கட்டாகக்கட்டி எடுத்து வந்தான். அவனைக் கொல்ல வேண்டும் என்று அவன் எண்ணம். ஆனால் தருமர் "ஜயத்ரதன் கொடியவன் ஆகிலும் காந்தாரியம்மாளுடைய மகளும் நமது தங்கையும் ஆகிய துச்சலையின் பொருட்டு நாம் அவனைக் கொல்லக்கூடா" தென்று தடுத்தார். ஆனாலும் பீமன் அவனை பாண்டவரது அடிமை என்று ஒப்புக்கொள்ளும்வரை விடவில்லை. பின் அவனுக்குப் பல உபதேசம் செய்து தருமர் விடுவித்தார். "உன் ஹ்ருதயம் சுத்தமாகட்டும். இந்தமாதிரியாகிய எண்ணங்கள் உண்டாகாதிருக்கட்டும்" என்று ஆசிர்வசனங்களும் கூறினர். *

* பின் மார்க்கண்டேயன் முன், தன்னைப்போல் கஷ்டமடைந்தவர் உண்டா என்று தருமர் சொல்ல, இராவணன் சீதையைக்கவர்ந்த கதையைக் கூறினர். பின் த்ரௌபதிக்காக வருத்தப்படுகிறேன் என, ஸாவித்ரியின் கதையை விரித்துக்கூறினர். இவ்விரண்டு கதைகளாலும் அவர் எண்ணிய எண்ணம் தவறு என்றதைக் காட்டினர். இவ்விரண்டு கதைகளும் விவேகபோதினியில் முன்னமே எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

லோகோபகாரி. விவேகபோதினி.—இஃது ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை. இதன் ஜனவரி மாதத்திய பிரதி ஒன்று நமது பார்வைக்கனுப்பப்பட்டது. இதில் இகபர சாதகமான இலௌகிக விஷயங்கள் யாவரும் படித்தற்கு யோக்கியமான செவ்விய நடையிலெழுதப்பட்டுள்ளன. இதில் முக்கியமாய் வேதாந்த விஷயங்களும், கல்வி, கைத்தொழில், வியவசாய முதலிய அரிய விஷயங்களும் புத்திமான்களா லெழுதப்பட்டு வருவதால் நந்தேசாபிவிர்த்தியை நாடும் ஒவ்வொருவர் கரத்திலும் இஃது அத்தியாவசிகமாக விருக்கத்தக்கதாம். மேலும், நம் சிறுவர்களுக்கும் சிறுமிகளுக்கும் வேண்டிய பல விஷயங்களிதிலடங்கி இருக்கின்றன. இஃது இதன் பெயருக்கேற்றவாறு விவேகத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாக இருந்ததால் மதாபிமானிகளும் பாஷாபிமானிகளும் இதனை ஆதரித்தல் அத்தியாவசிகமாம். இதில் விஷய விளக்கப்படங்களுமிருந்ததால் இப்பத்திரிகை மிக பொருட் செலவாலும் விடாமுயற்சியாலும் நடைபெறுவதாகக் காணப்படுகிறது.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

இந்த மாதம் 10ந்தேதி எடுக்கப்பட்ட சென்ஸஸ் கணக்கின்படி சென்னை ராஜதானியில் மொத்த ஜனத்தொகை 41,401,839-என்றும், இதில் ஆண்களின் தொகை 20,386,175. பெண்களின் தொகை 21,015,664 என்றும் தெரிகிறது. இவர்கள் வசிக்கும் வீடுகளின் மொத்தத்தொகை 7,820,266. வழக்கம் போலவே சென்னைராஜதானியில் ஆண்களின்தொகையைவிடப் பெண்களின் தொகை அதிகமாயிருக்கிறது. ஆனால் கடந்த இரண்டு சென்ஸஸ்களில் காணப்பட்டதுபோலவே இந்த சென்ஸஸிலும் குன்டூர், நெல்லூர், கடப்பை, கர்நூல், பெல்லாரி, அனந்தப்பூர், செங்கற்பட்டு ஆகிய இந்த ஏழு ஜில்லாக்களில் மட்டும் ஆண்களின் தொகையே அதிகமாயிருக்கிறது. கடந்த சென்ஸஸைவிட இந்த சென்ஸஸில் ஜனத்தொகை சற்றேறக்குறைய நூற்றுக்கு எட்டு வீதம் அதிகமாயிருக்கிறது. சென்ற சென்ஸஸில் நூற்றுக்கு ஏழு வீதம் அதிகமாயிருந்தது. ஆதலால் ஜனத்தொகை விருத்தி படிப்படியாய்த் திருப்தி கொடுக்கும் விதமாகவே அதிகமாகி வந்திருக்கிறதென்று சொல்லலாம். திருவாங்கூரில் நூற்றுக்குப் பதினாறு வீதம் ஜனத்தொகை அதிகமாயிருக்கிறது.

*
* *

கொழும்பில் சென்ஸஸ் கணக்கு.—இவ்வருஷம் கொழும்பில் எடுக்கப்பட்ட சென்ஸஸ் கணக்குப்படி மொத்த ஜனத்தொகை 211,184 என்று தெரிகிறது. 1901-ஆம் வருஷத்து சென்ஸஸில் 159,385 பேர் தான் மொத்தத்தில் இருந்தார்கள். ஆகவே நூற்றுக்கு $32\frac{1}{2}$-க்குக் குறையாமல் கடந்த பத்து வருஷத்துக்குள் கொழும்பில் ஜனத்தொகை அதிகமாகி இருக்கிறது.

*
* *

டெல்லி தர்பாரும் ஜ்யார்ஜ் சக்ரவர்த்தியின் முடிசூட்டு வைபவமும்.—டெல்லி தர்பாரின்போது, சக்ரவர்த்தி இந்தியாவுக்கு விஜயம் செய்வதில் ஏற்படும்

செலவுகளைக் குறித்து மிஸ்டர் ராம்ஸே மெக்டானல்டு காமன்ஸ் சபையில் கேட்ட கேள்விகளுக்கு மிஸ்டர் மாண்டேகுபதில்சொன்னர். டெல்லிதர்பாரில்நடக்கும் செலவும், சக்ரவர்த்தி இந்தியாவின் மற்றயப்பாகங்க ளுக்கு விஜயம் செய்யும்போது ஏற்படும் செலவுமாகச் சேர்ந்து பத்துலட்சம் பவுன் வரையில் ஆகுமென உத்தேசமாய் மதிப்புப் போடப்பட்டிருக்கிறதென்றும், ஆனல் பட்ஜட்டில் போடப்பட்டிருக்குந் தொகை 9,40,000 பவுன்தான் என்றும், இதில் 6,33,000, வீவில் பாபத்திலும், 3,06,700 மிலிட்டரி பாபத்திலும் செலவு செய்யப்படுமென்றும் மிஸ்டர் மாண்டேகு சொன்னர். இந்தச்செலவு இந்தியா கவர்ன்மெண்டைச் சேர்ந்ததாகும். மாகாணக் கவர்ன்மெண்டார் போட்டிருக்கும் செலவு ஜாப்தா இன்னும் தாக்கல் செய்யப் படவில்லை என்று தெரிகிறது. அவர்கள் போட்டிருக்கும் செலவு ஜாப்தாவின் மதிப்பு சாங்கிஷன் செய்யப் பட்டால் அது இந்தியாக்கவர்ன்மெண்டின் செலவுக்கு வேருகத் தனித்ததாகவே இருக்குமெனப்படுகிறது.

***

வைரம் கண்டுபிடிந்தல்.—பின்லீடன் என்னுமிடத்தில் டுலாமீன் என்னும் ஆற்றுக்குச் சமீபத்தில் வைரக்கற்கள் கிடைக்கின்றன என்று "டெயிலி கிரானிகல்" பத்திரிகையின் நிரூபர் ஒருவர் தெரிவிக்கிருர்.

***

தென்னிந்திய விவசாயம்.—இப்பெயர் பூண்ட பத்திரிகை நாலு வருஷகாலமாய் பென்ஷன் விவசாய இன்ஸ்பெக்டர் ஜி. இராஜகோபால் நாயடு அவர்களால் தேசத்துக்குத் தகுந்தவண்ணம் உதவும்படியான விஷயங்கள் அமைக்கப்பட்டு நடந்தேறிவருகின்றது. இது மிராசுதார் பட்டாதார் முதலியவர்களுக்கு சிறந்த உபகாரியாகயிருந்தும் சென்ற தைமாத சஞ்சிகையில் குறிப்பிட்ட விளம்பரத்தைப் பார்க்க நமக்கு வியாகூலமுண்டாகிறது. பொருளுதவி இல்லாததால் பத்திரிகையை நடத்துவது மிகக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்பதை நமது சந்தாதாரர்களும் மற்றவர்களும் கவனித்துச் சஞ்சிகையை ஆதரித்து ஷை பத்திராதிபருக்கு ஊக்கத்தை உண்டுபண்ணுவார்களென்று பிரார்த்திக்கிறேம். விவசாயமே முக்கிய தொழிலாயிருக்கும் இந்நாட்டில் ஒவ்வொரு தாலூக்காவுக்குப் பத்து சந்தாதார் இல்லாதிருப்பது தேச க்ஷேமத்துக்குக் குறைவு. நம் தேசம் விவசாயஞானம் அடைந்தால் தான் விருத்தி யடையும். பத்திராதிபர் விஷயத்தில் நமக்கு இருக்கும் அனுபவத்தால் ஷை விஷயங்கள் தேசக்ஷேமத்தை உண்டாக்குமென்பதை நாம் சந்தேகமின்றிக் கூறலாம்.

***

ஆர்ய சகோதரிகள் சங்கம், பெங்களூர்த்தண்டு.—இந்தச் சங்கத்து மூன்ருவதுவருடோற்சவம் சென்ற மாதம் இராவ் பஹதூர் ஆற்காடு நாராயணசாமிமுதலியார் அவர்கள் ஐஸ்கூல் ஹாலில், மைசூர் சமஸ்தானம் மாட்சிமை மிகுந்த மகாராஜா அவர்களின் ஆலோசனை சபை அங்கத்தினரு ளொருவராகிய ஸ்ரீமான் புட்டண்ணு செட்டியார் அவர்கள் தருமபத்னியாகிய ஸ்ரீமதி பார்வதி அம்மாள் அவர்களின் அக்கிராசனத்தின் கீழ் நடந்தேறியது. அப்போது அரிய பெரிய ஞான விஷயங்களடங்கிய சம்பாஷணை நடத்தப்பட்டது. காரியதரிசி ரிபோர்ட்டு வாசித்து சபையாருடைய அங்கீகாரம் பெற்ருர்கள். பிறகு அக்கிராசனம் வகித்த ஸ்ரீமதி பார்வதி அம்மாள் அவர்கள், சபையின் நன்னேக்கங்களைப் பற்றியும் நன்னெறிகளைப் பற்றியும் வியந்து பேசி, சர்வேச்சுரர் இந்தச்சபைக்கு நீடூழி ஆயுள் அருள் சுரப்பாரென்று பிரார்த்தித்துத் தனது அபிப்ராயத்தைச் சொல்லி முடித்தார்கள். ஸ்ரீமதி மு. விஜயம்மாள், (காரியதரிசி) ஸ்ரீமதி சு. கோகிலாம்பா அம்மாள் ஆகிய இருவர்களது விடாமுயற்சியினலேயே யிந்த சங்கம் மென்மேலும் அபிவிருத்திறடைந்து வருகிறதென்று கேழ்விப்பட்டுச் சந்தோஷமடைகிறேம். இந்த சங்கத்தார் பாலிகைகளுக்குக் கிரமேணகல்விப் பயிற்சி செய்விக்க என்ன காரணத்தினலோ வருடம் முழுவதும் பாராமுகமாயிருந்து வருடோற்சவ சமீபத்தில், சிறு குழந்தைகளாகிய பாலிகைகளுக்கு அபாரமான சம்பாஷணைப்பாடந் தந்து ஞாபக சக்தியைச் சிதறச்செய்கிற விஷயம் கவனிக்கத்தக்கது.

சென்னை ராஜதானியின் ஜனத்தொகை கணக்கு

(இந்த மாதம் 10௳ எடுக்கப்பட்ட சென்ஸஸ் கணக்கின்படி)

ஜில்லா அல்லது சமஸ்தானத்தின் பெயர்.	1911-ம் ஞூ இல் வாசம் செய்து வரும் வீடுகளின் தொகை.	1911-ம் வருஷத்தின் ஜனத்தொகை.			100-க்கு வித்தியாசம்		
		மொத்தம்.	புருஷர்கள்.	ஸ்திரீகள்.	1911-க்கும் 1901-க்கும்	1901-க்கும் 1891-க்கும்	1911-க்கும் 1891-க்கும்
1	2	3	4	5	6	7	8
ஆங்கிலேய நாடுகள்							
1. கஞ்சம் ...	455,404	2,220,745	1,044,062	1,176,683	10·4	6·0	17·0
2. விசாகப்பட்டணம் ...	691,918	3,190,940	1,563,157	1,627,783	8·8	4·7	13·9
3. கோதாவரி ...	317,872	1,651,490	811,548	839,942	12·6	10·2	24·2
4. கிருஷ்ணு ...	360,926	1,996,538	995,102	1,001,436	14·5	14·2	30·7
5. குண்டூர் ...	316,780	1,697,786	857,501	840,285	13·9	13·3	29·0
6. நெல்லூர் ...	263,174	1,328,487	665,944	662,543	4·2	2·8	7·1
7. கடப்பை ...	238,108	1,158,532	589,713	588,819	1·1	0·7	1·9
8. கர்நூல் ...	187,167	935,689	471,754	463,935	7·3	6·6	14·4
9. பல்லாரி ...	183,952	969,267	491,031	478,236	2·3	7·5	10·0
10. அனந்தப்பூர் ...	189,890	963,322	494,712	468,610	3·2	8·2	11·7
11. சென்னை ...	59,595	517,335	265,456	251,879	1.6	12·6	14·3
12. செங்கல்பட்டு ...	226,626	1,405,746	705,654	700,092	7·3	9·1	17·0
13. வட ஆற்காடு ...	385,274	2,443,200	1,220,696	1,222,504	10·7	4·4	15·5
14. சேலம் ...	387,078	1,973,323	977,560	995,763	3.6	13·7	17·8
15. கோயமுத்தூர் ...	434,042	2,116,725	1,044,760	1,071,965	6·9	10·5	18·1
16. தென் ஆற்காடு ...	408,574	2,648,252	1,316,225	1,332,027	12·7	8·6	22·4
17. தஞ்சாவூர் ...	450,696	2,360,435	1,121,282	1,239,153	5·1	0·8	5·9
18. திருச்சிளுப்பள்ளி ...	414,677	2,106,389	1,023,249	1,083,590	7·2	5·0	12·6
19. மதுரை ...	348,196	1,932,680	946,384	986,296	12·8	11·1	25·3
20. இராமனுதபுரம் ...	325,153	1,658,753	786,438	872,315	9·2	4·7	14·3
21. திருநெல்வேலி ...	398,286	1,791,226	866,021	925,205	8·0	8·3	17·0
22. நீலகிரி ...	26,740	118,638	63,570	55,068	5·1	11·6	17·3
23. மலையாளம் ...	536,186	3,015,510	1,483,728	1,531,782	7·9	5·6	13·9
24. தென் கன்னடம் ...	213,010	1,194,809	577,936	616,873	5·3	7·4	13·1
25. அஞ்ஜீகோ ...	942	5,572	2,692	2,880	15·7	9·7	26·8
ஆங்கில நாடுகளின் மொத்தம்.	7,820,266	41,401,839	20,386,175	21,015,664	8·3	7·3	16·2
சமஸ்தானங்கள்							
1. திருவாங்கூர் ...	662,885	3,430,254	1,731,955	1,698,299	16·2	15·4	34·1
2. கொச்சின் ...	164,008	918,639	458,103	460,536	13·1	12·3	27·1
3. புதுக்கோட்டை ...	76,573	411,878	196,699	215,179	8·3	2·0	10·4
4. பங்கனப்பள்ளி ...	7,659	39,336	19,777	19,579	22·0	—9·1	10·9
5. சாந்தூர் ...	2,848	13,517	6,729	6,788	20·7	—1·7	18·7
சமஸ்தானங்களின் மொத்தம்	913,973	4,813,644	2,413,263	2,400,381	14.9	13·2	30·1
ஆக மொத்தம்	8,734,239	46,215,483	22,799,438	23,416,045	9.0	7·8	17·5

விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரணஸ்ரீ பங்குனிமீ 1911-ஸ்ரீ ஏப்பிரல்மீ { பகுதி 10

இஹபரம்

HERE AND HERE-AFTER

பாபம், புண்யம், மிச்ரகர்மங்களுக்கு ஏற்ப, ஜீவாத்மா, இஹத்தில் முறையே கீழான ஜன்மம் மேலான ஜன்மம் மனித ஜன்மம் ஆகிய இவைகளை அடைகின்றது என்பது சாஸ்திரங்கள் துணிபு. ஜீவாத்மா பரத்தில் (மரணத்திற்குப்பின்) அடையும் நிலைகளைக் கூறும் விதங்களுள் பின் வருவன முக்யமானவை.

(1). 'ஜீவாத்மா இஹத்தில் செய்யும் பாபங்களால் நரகில் மூழ்கி அங்கிருந்து பாபக்ஷயமாக வாககிரமமாக வெகு காலத்தில் மனித ஜன்மத்தை அடையும். அம்மாதிரியே புண்ய கர்மாக்களால் ஜீவாத்மா ஸ்வர்க்கம் அடைந்து புண்யபலன் தீர்ந்ததும் மனித ஜன்மத்தை அடையும்.' (சாந்திபர்வம்—அத். 104—சுலோ. 41—43 அனு.-அத்.–111-&-112-அசுவ.-அத்.-17-&-18-ஆகவே மரணத்திற்குப்பின்னர் ஜீவாத்மா தனது பாப புண்யத்திற்கேற்ப நரகஸ்வர்க்க வாஸங்கள் கொஞ்சகாலம் செய்து பின்னர் மனித ஜன்மத்தை அடையும் என்பதாயிற்று.

(2). 'கிராமத்திலிருப்பவர்கள், யஞ்ஞம், தர்மம் இவைகளைச் செய்து பொதுநன்மைக்கு உழைத்து இஹத்தில் ஸன்மார்க்க நெறியில் நடந்து பரத்தில் புகை, இரவு, கிருஷ்ணபக்ஷம், தக்ஷிணயனம், பிதிர் லோகம், ஆகாசம், சந்திரன் என்ற பிதிர்யானமார்க்கமாகப்போய் கர்மபலன் தீர்ந்ததும் அங்கிருந்து நழுவி, வாயு, புகைப்பனி, மேகம், மழை, செடி கொடிகள், ஆகிய இவைகள் மூலமாகக் கர்மானுஸாரம் புருஷர்கள் தேஹத்துள் ஆகாரமாகப் புகுந்து பின்னர் தகுந்த ஜன்மம் பெறுவர்' (சாந்தோக்யம்-அத். 5—கண். 10-சுலோ-3-7.) இங்குப் புண்யகர்மாக்கள் செய்யும் புண்யாத்மாக்கள் ஸ்வர்க்கம் அடைந்து மனித ஜன்மத்திற்குத் திரும்பும் விதம் கூறப்பட்டது.

(3) 'ஸாதாரண பாமரர்கள் இவ்வாறு செல்லாது அடிக்கடி இறந்து பிறந்து, பிறந்திறந்து சுழன்று வருந்துவர்' (சாந்தோக்யம்—அத். 5—கண். 10—சுலோ. 8). ஆகவே ஓர் விதஜீவர்கள் இறந்தபின் லோகாந்தரவக்ஸம் இன்றி உடனே பிறக்கும் தன்மையை உடையவர்கள் என்பதாயிற்று. இத்தகைய ஜீவர்களைப்பற்றியே, 'புல் தரையில் ஊர்ந்து செல்லும் ஓர் புழுமுன் உள்ள புல்லைப் பிடித்துக்கொண்டபின் தான் பின்னுள்ள புல்லை விடும்; அதுபோல மரணமடையும் ஜீவன் புதிய தேஹம் ஒன்றைப்பற்றிக் கொண்டு தான் பழைய தேஹத்தை விடும்'என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது (பிரஹ உப:—அத்-4. பிராஹ்மம்-4. பாகம்-4)

(4) உண்மையை உள்ளபடி உணர்ந்த ஞானி,' ஒளி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸூர்யன், சந்திரன், மின்னல், இவைகளின் வழியே போய் முடிவில் அமானுஷமான ஒருவனை ஸந்தித்து அவன் மூலமாக மோக்ஷத்தை அடைவதாகிய தேவ்யான மார்க்கந்தின் வழியே சென்று மறுபடி திரும்புவதே இல்லை.' (சாந்தோக்யம்—அத். 4—கண். 15—சுலோ. 5 ; அத். 5, கண். 10 சுலோ. 1, 2.) இவ்வாறு எவ்விதப் பந்தங்களிலிருந்தும் விடுபடுபவர்களே ஜீவன் முக்தர்கள். இந்நிலையை அடைய பரிபாகமாகி வருங்கால் ஜடபாதருக்கு ஏற்பட்டதுபோல ஜீவர்களுக்குத் தடைகள் ஏற்பட அவர்கள் தாழ்ந்த ஜன்மங்களை அடையலாம். ஆனால் இவர்களுக்கு அந்த ஜன்மத்தில்விட்ட குறை வந்து தொட்டுக்கொள்ள கூடியசீக்கிரத்தில் மனிதராகி எளிதில் மீளா நெறி சேர்வார்.

இவ்வாறு ஜீவாத்மாவினது பரகதி நான்குவிதமாகச் சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகின்றன. இவைகளிலிருந்து (1) பகுத்தறிவே இல்லாத பாமரர்கள் லோகாந்தரங்கள் செல்லாது இப்பிரபஞ்சத்தில் மாறிமாறி பிறந்திறந்து உலகில் மொத்துண்டு பகுத்தறிவை அடைவர் (2) பகுத்தறிவு அடைந்தும் நன்னெறி நடக்கமாட்டாதவர் நரகம் சென்று கர்மபலனை அனுபவித்துத் தீர்த்துக் கிரமமாக மனித ஜன்மத்தை அடைவர். (3) பகுத்தறிவோடு அனுஷ்டானமும் ஏற்பட்டுக் காம்ய கர்மங்கள் செய்வோர் ஸ்வர்க்கம் பெற்றுக் கர்மபலனை அனுபவித்துத் தீர்த்து உடனே மனிதராவார். (4) இந்த ரஹஸ்யம் உணர்ந்து நிஷ்காமிகளாகக் கடமைகளைச் செய்யும் உண்மை ஞானிகள் முற்கூறிய பிறப்பிறப்பென்னும் சுழலிலிருந்து விடுபட்டு மீளாநெறி எய்துவர். இவர்கள் தான் 'இஹபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிராகி எங்கு நிறைகின்ற பொருளே;' ஆகின்றனர்.

விவேக போதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரணஹூ பங்குனிமீ [பகுதி 10

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

IX. சாந்தோக்ய உபநிஷத்து (3)

THE CHANDOGYA UPANISHAD.

அத்யாயம் 6.—அருணர் என்ற ரிஷிக்குச் சுவேதகேது என்ற ஒரு பேரப்பிள்ளை இருந்தான். அவனை நோக்கி அவன் தகப்பனுர் பிரஹ்மசாரியாக இருந்து வேதம் கற்றுவரும்படி உத்தரவு செய்தார். அதன்படியே அவன் 12-வருஷம் குருகுலவாஸம் செய்துவிட்டு 24-வது வயதில் தன் வீடுவந்து சேர்ந்தான். வரும்பொழுது அவனிடம் இருந்த கர்வம் வித்யாமதம் முதலியவைகளை முகத்தின் குறிகளால் உணர்ந்து தகப்பனுர் 'கேட்க முடியாததும், உணர முடியாததும், அறிய முடியாததுமான வஸ்துவை விளக்கும் ஞானமாகிய விஷயத்தைக் கற்றுணர்ந்தாயா ?' என்று கேட்டார்.

சுவேதகேது.—இந்த விஷயம் யாது ?

தகப்பனுர்.—ஒரு உருண்டை களிமண்ணை அறிந்து விட்டால் அதனுலாகிய பாண்டம் முதலிய வஸ்துக்கள் எல்லாம் உணர்ந்ததாகும், தங்கக்கட்டி ஒன்றை உணர்ந்தக்கால் அதனுலாகிய ஆபரணங்களை எல்லாவற்றையும் உணர்ந்ததாகும், ஓர் கத்தரிக்கோலை உணர்ந்தால் இரும்பாலாகிய வஸ்துக்களை உணர்ந்ததாகும் ; அதுபோல அந்த வஸ்துவை உணர்ந்தால் அதன் ஸம்பந்தமாகக் கேவலம் நாம ரூபமாத்திரமாகவே இருக்கும் இப்பிரபஞ்சம் முழுவதையுமே உணர்ந்ததாகும். இத்தன்மையது நான் கூறிய விஷயம்.

சு.—ஒருவேளை என்குருவுக்கு இவ்விஷயம் தெரிந்திருக்காது. இல்லாவிடில் அவர் எனக்கு இதை உபதேசித்திருக்கமாட்டாரா? தாங்கள் தயவுசெய்து எனக்குச் சொல்லவேண்டும்.

த.—(1) ஆதியில் எல்லாம் இரண்டற்ற ஒன்ருகிய ஸத்தாகவே இருந்தது. சிலர் சூன்யமே ஆதியிலிருந்து; அதிலிருந்து ஸத்தும் அஸத்தும் வெளிவந்தன என்பர். ஸத் சூன்யத்திலிருந்து வந்ததென்பது யுக்திக்குப் பொருந்தாது. இந்த ஸத்தில்தான் பலவாகி வளரவேண்டும் என்ற இச்சையால் தேஜஸும்; அதில் உண்டான இச்சையால் அப்பும்; அதில் உண்டான இச்சையால் அன்னமும் முறையே உண்டாயின. இதற்கேற்பவே ஜீவஜந்துக்களும் அண்டஜம் (முட்டையிலிருந்து உண்டாவது) ஜீவஜம் (கர்ப்பப்பையில் உண்டாவது) உத்பிஜம் (பூமியைப் பிளந்துகொண்டு வேர்களிலிருந்து உண்டாவது) ஆகிய மூவகைப்படும். ஆதி ஸத் வஸ்துவானது தேஜஸ், அப்பு, அன்னம் இவைகளுள் பிரவேசித்துவிசித்ரநாம ரூபங்களோடு வெளியாகவேண்டும் என்றுஇச்சிக்க அவ்வாறே ஆயிற்று. இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் மும்மூன்று அம்சங்களையும் உடையதாக மாற்றிற்று. தேஜஸ், சந்திரன், மின்னல் முதலிய ஸகல தேஜஸ்களிலும் சிவந்த பாகம் தேஜஸ்அம்சம் என்றும், வெளுத்த பாகம் அப்பின் அம்சம் என்றும், கருத்த பாகம் அன்னத்தின் அம்சம் என்றும் கண்டு பழமையான கிருஹஸ்தர்கள் நாமரூபமாக இருக்கும் எல்லாவற்றையும் முற்கூறிய மூன்று தேவதைகளின் ரூபபேதமே ஒழிய வேறில்லை என்று கண்டு எல்லாவற்றையும் உணர்ந்து திருப்தி, அடைந்தார்கள்.

அண்டத்திலுள்ளது போலப் பிண்டத்திலும். உண்ணும் ஆஹாரம் மூன்று கூருகப் பிரிய ஸ்தூலமான பாகம் மலமாயும், மத்யபாகம் மாம்ஸமாயும், ஸூக்ஷ்ம பாகம் மனமாயும் மாறுகிறது. குடிக்கும் தண்ணீரும் இவ்வாறே பிரிய ஸ்தூல பாகம் மூத்ரமாயும், மத்ய பாகம் ரக்தமாயும், ஸூக்ஷ்ம பாகம் பிராணனுயும் மாறுகிறது தேஜஸ் (உஷ்ணம் உண்டாக்கும் வஸ்துக்கள்)

உட்கொள்ளப் படுங்கால் முற்கூறியது போலப் பிரிய அதன் ஸ்தூலபாகம் எனும்பாயும், மத்யம பாகம் அதனுள்ளிருக்கும் மூளையாயும், ஸூக்ஷ்ம பாகம் வாக்காயும் மாறுகின்றது. தயிர் கடையுங்கால் அதன் ஸூக்ஷ்ம பாகம் எவ்வாறு மேலே மிதந்து வெண்ணெயாகிறதோ அதுபோல உண்ணும் ஆகாரம் குடிக்கும் தண்ணீர் உட்கொள்ளும் உஷ்ணம் உண்டாக்கும் வஸ்துக்கள் ஆகிய இவைகளின் ஸூக்ஷ்ம பாகங்கள் சேர்ந்து முறையே மனம், பிராணன், வாக்கு ஆகத் தோன்றுகின்றன.

[இதன் பின்னர் சுவேத கேதுவை 15 நாள் தீர்த்தபானமாத்திரம் செய்துகொண்டிருக்கும்படி செய்து ஞாபக சக்தி முதலியன ஒடுங்கி நிற்பதை அனுபவித்தறியும்படி செய்து முற்கூறிய உண்மையை நன்கு விளங்கிப் பின்னர் ஆஹாரம் உட்கொள்ளும்படி செய்து ஞாபகசக்தி விருத்தியானதையும் காட்டினர்.]

தூங்குங்கால் ஒவ்வொருவனும் தன்னுள்ளிருக்கும் ஸத்தை நெருங்கி அதனோடு லயித்து நிற்கிறான். ஓரிடத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கும்கயிற்றின் மறு நுனியில் கட்டப்பட்ட பறவை எங்கு ஓடிப் பறந்தபோதிலும் நிலை பெறாது முடிவில் கயிறுகட்டியிருக்கும்இடத்தில்வந்து தங்குங்கால் எவ்வாறு நிலைபெறுமோ, அதுபோல எங்கும் ஓடி ஆடித்திரிந்து மொத்துண்ட மனம் அதன் மூலமாகிய பிராணனில் (பரம்பொருளில்) அடங்கி நிலைபெறும். மரணகாலத்தில் வாக்குமனத்திலும்; மனம், பிராணனிலும்; பிராணன் தேஜஸிலும் முறையே அடங்க இதுவும் முடிவில் பரம்பொருளில் அடங்கும். ஆகவே அண்ட பிண்ட சராசரங்கள் எல்லாம் ஸத் வஸ்துவிலிருந்து பிறந்து அதில் நிலைத்து அதிலேயேஅடங்குகின்றன. இவ்வாறு ஸகலத்திற்கும் ஸூக்ஷ்மஸாரமாக விளங்கும்வஸ்து எதுவோ அதுவேஆத்மா, அது ஸ்தயம், அது நீ ஆனாய் (தத்வமஸி).

[இவ்வாறு உபதேசித்ததும் தத்வமஸி மஹாவாக்யத்தின் உண்மைப்பொருள் விளங்காததால் சுவேத கேதுவுக்கு அவன் தகப்பனர் இதை இன்னும் எட்டுவித திருஷ்டாந்த பூர்வகமாகப் பின்வருமாறு உபதேசிக்கிறார்.]

(2) தேனீக்கள் அநேக மரங்களிலிருந்து ரஸங்களை எடுத்துச் சேர்த்துத் தேன் உண்டாக்குகின்றன. இதில் பின்னர் ரஸங்கள் வேறுபட்டுத்தாம் உண்டான விதத்தையும் வஸ்துவையும் விளக்கா. இதுபோலத் தூங்குங்கால் ஸூக்ஷ்மமாயும், ஸாரமாயும் உள்ள வஸ்துவோடு தமது பேதங்கள் உணராது கலந்து நிற்பதாலும், பின்னர் விழிக்குங்கால் தம்தம் மாறுபாடுகளோடு வெளிவருவதாலும், தூக்கரஹஸ்யம் பிராணிகளுக்கு விளங்குவதில்லை.

(3) அநேகம் ஆறுகள் ஸமுத்ரத்திலிருந்து மேக முதலிய ரூபமாக மாறிப் பிரிந்து முடிவில் ஸமுத்திரத்திலேயே விழுகின்றன. அங்கு அவைகள் மாறுபாடு விளங்காது. இம்மாதிரியே தூக்கத்தில் ஸத்வஸ்துவோடு கலந்திருப்பது விழிக்குங்கால் விளங்காது நிற்கின்றது.

(4) ஒரு மரத்தின் பாகங்களைத் தனித் தனியாக வெட்டிப் பார்த்தால் அது பால் சொரிந்து நின்று மேலும் வளரும். அதனுள்ளிருக்கும் ஆதாரவஸ்து பிரிந்துவிட்டால் அது வெட்டாமலே பட்டுக்கொண்டுவரும். ஆகவே ஓர் வஸ்துவின் சேர்க்கையால் மரம் வளருவதும், அதன் பிரிவால் அது அழிவதுமாக இருக்க, அந்த வஸ்துவுக்கு இவ்வித மாறுதலே இல்லை. இது போன்றதுதான் ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸாரமாயும் உள்ளவஸ்து.

(5) ஆலின் பழம் சிறியதாக இருக்கிறது. அதனுள் அநேக சிறுவிதைகள் இருக்கின்றன. அவைகளுள் ஒன்றை உடைத்துப் பாத்தால் உள்ளே ஒன்றும் காணப்படவில்லை. அதனுள் ஓர்வித ஸூக்ஷ்ம ஸத் இருந்துகொண்டே இப்பெரிய மரத்தை அதிலிருந்து ஒழுங்காக வளர்ந்து ஓங்கும்படி செய்கின்றது. இதுபோன்றதே ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸாரமாயும் உள்ள வஸ்து.

(6) உப்பைதண்ணீரில் போட்டுவிட்டு வெகு

நாழிகை கழித்துப்பார்த்தால் அதை வேறாகப் பிரிக்க முடியாது. மறைந்து விடும். ஆனால் தண்ணீரை எந்தவிடத்தில் ருசிபார்த்தாலும் ஸரி உப்பிருக்கிறது விளங்கும். இதுபோல நமக்கு வெளிப்படையாக விளங்காத போதிலும் ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸாரமாயும் உள்ள ஸத்வஸ்து இருக்கவே இருக்கின்றது. (அதை உணரும் மார்க்கம் வேறு.)

7. காந்தார தேசத்தான் ஒருவன், கண்ணைக் கட்டிஓர்நிர்ஜனமானகாட்டில்திருடர்களால்விடப்பட்டால், அவன் நாற்புறமும் திரும்பித் திரும்பி தன்கஷ்டத்தைச் சொல்லிக் கதறுவான். இதைக் கேட்டுக் காலக்கிரமத்தில் அங்கு வருபவன் ஒருவன் அவன் கண்ணைத்திறந்து காந்தார தேசத்தின், வழியைக்காட்ட அவன் கிராமம் கிராமமாக விசாரித்துக்கொண்டு காந்தாரதேசம் போய்ச் சேருவான். அதுபோல ஆசார்யனைத்தேடி அடைபவன் இந்த ஸூக்ஷ்மமாயும் ஸாரமாயும் உள்ள வஸ்துவை உணருவான். அவனுக்கு கிரமமாக மோக்ஷம் ஸித்திக்கும்.

(8). மரணகாலம் ஸமீபித்திருப்பவனைச் சுற்றி அவன் உறவினர்கள் கூடிக்கொண்டு 'நான் யார் தெரிகிறதா?' என்று அடிக்கடி கேட்பார்கள். முன்னர் கூறியபடி வாக்கு, மனம், பிராணன் பரம்பொருள் ஆகிய இவைகளில் முறையே லயம் உண்டாவதற்கு முன் அவனுக்கு வெளி விஷயங்கள் விளங்கும். பின்னர் விளங்கா. இந்த முடிவான வஸ்துவாகிய பரம்பொருளே ஸூக்ஷ்ம ஸாரமான வஸ்து.

(9) திருடிவிட்டதாகஒருவன்மேல்பழிசுமத்திக் கொண்டுவந்து காய்ச்சின இரும்பைக் கையிலெடுக்கும்படி அவனைத் தூண்டுவார்கள். உண்மையில் திருடாதவனாகிய அவன் கையில் சூடு உறைக்காதது கண்டு அவனை விட்டுவிடுவார்கள். அவனுக்குச் சுடவொட்டாது தடுத்த ஸத்யமே அந்த ஸூக்ஷ்ம ஸாரமான ஸத்வஸ்து.

'இவ்வாறு ஒன்பது விதமாக விளக்கப்பட்ட ஸத்வஸ்துவே ஸகலத்திற்கும் ஆதாரம். அதுவே ஸத்யம், அதுவே ஆத்மா. அது நீ யானாய் (தத்வமஸி) என்று தகப்பனார் உபதேசிக்கத் தேரித் தெளிந்தான் சுவேதகேது.'

அத்யாயம் 7.—முன்னொரு காலத்தில் நாரதர் ஸனத்குமாரரை அடுத்துத் தமக்கு உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்று மஹா வினயத்துடன் கேட்டார். அதற்கு அவர் 'உனக்குத் தெரிந்ததைக் கூறு. மேல் விஷயங்களை நான் உபதேசிக்கிறேன்' என்றார். அதற்கு நாரதர் 'நான்கு வேதம் இதிஹாஸ புராணங்கள், வ்யாகரணம், சிராத்தகாண்டம்,கணிதம்,சகுனசாஸ்த்ரம், கால சாஸ்த்ரம், தர்க்கம், தர்மசாஸ்த்ரம், ராஜ்யதந்த்ரம், நிருக்தம், சிக்ஷை, பூதசாஸ்திரம், தனுர் வித்தை, வானசாஸ்திரம், ஜ்யோதிஷம், பாம்பாட்டி வித்தை, கானம் முதலிய ரஸிக சாஸ்திரம், ஆகிய அநேக சாஸ்திரங்களை நான் பயின்றிருக்கிறேன். இப்படி இருந்தும் எனக்கு அநேகவித வாக்குஞானமும்பேசும் திறமும் ஏற்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய ஆத்மஞானம்வந்ததாகத் தோற்றவில்லை. இது வந்தால் துக்க நிவிர்த்தி என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு இன்னம் துக்கம் தீரவில்லை. என்னைக் கிருபை கூர்ந்து காக்கவேண்டும்' என்று வேண்டினார்.

ஸனத்குமாரர் 'உனக்கு நாம ஞானம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீ பயின்றிருப்பதெல்லாம் வெறும் நாமத்துள் அடங்கும். ஆதலால் இவைகளின் ஸாரமாகிய நாமத்தைப் பிரஹ்மமாக த்யானித்து அதன் ஸ்வரூபத்தைமுதலில்உணர வேண்டும். அவ்வாறு செய்தால் நாமம் ஸம்பந்தப் பட்டவரையில் உனக்குப் பந்தநிவிர்த்தி ஏற்படும்'என்று கூறினார்.

இதைக்கேட்டதும் கேவலம் நாமம் எப்படி பிரஹ்மமாகும்? அதைவிட மேலானது ஒன்றும் இல்லையா? என்றசங்கை பிறக்க அடுத்த படியை ஸநத்குமார் எடுத்து விஸ்தரித்தார். அங்கும் சங்கை நாரதர் மனதில் உண்டானதைக் கண்டு

அவர் நாரதருக்குக் கிரமமாக மேலான விஷயங்களைப் புகட்டத் தொடங்கினர்.

அப்பொழுது, நாமம், வாக்கு, மனம், ஸங்கல்பம், சித்தம், த்யானம், விக்ஞானம், பலம், அன்னம், அப்பு,தேஜஸ், ஆகாசம், ஸ்மரணம்,ஆசை, பிராணன், முதலியவைகளின் ஸ்வரூபத்தை எடுத்துக்கூறி முறையே முன்னதை விடப் பின்னது சிறந்தது என்றும் பிராணனே மிகச் சிறந்தது என்றும் கூறினர். 'இவைகளை முறையே பிரஹ்மமாக த்யானித்து வருபவர் கிரமமாக அவ்வவ்வைகள் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் விடுபட்டு ஆனந்தம் அடைவார்கள் என்பதை குறிப்பித்தார். இந்த ப்ராணன் தேஹத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தால்தான் அதற்கு மரியாதை முதலியன உண்டு. பிரிந்ததும் அவைகள் ஒன்றிற்கும் யோக்யதையில்லாக் கட்டையின் நிலையைத் தேஹம் அடையும். இந்த ப்ராணன் மிக ஸாரமான வஸ்து. இதுதான் எல்லாமாகி நிற்பதும். இவ்வாறு உணருபவன் அதிவாதியாவான்.என்றூர்

இதன் பின்னர் 'ப்ராணரஹஸ்யத்தை உணர்ந்தவன் ஆதியில் கூறிய நாமவிஷயத்தைப் பார்க்குங்கால் அதிவாதியே ஒழிய உண்மையானஅதிவாதியல்ல' என்று உண்மையான அதிவாதி லக்ஷணத்தைக் கூறத் தொடங்கி 'ஸத்யத்தை உள்ளபடி உணர்ந்தவனே உண்மையான அதிவாதி' என்றூர். அந்த உண்மையை உணரத் தமக்கு மிகுந்த ஆவலிருக்கிறதென்று நாரதர் கூற அதற்கு அவர் 'இதை உணர இதை முதலில் அறிதல்வேண்டும். இந்த விக்ஞானத்தின் (அறிவின்) ஸ்வரூபம் முதலில் விளங்க வேண்டும், என்று கூறி, ஸத்யம், விக்ஞானம், (அறிவு) மதி (எண்ணம்), சிரத்தை, நிஷ்டை, கிருதி (கடமை), ஸுகம், பூமா (அகண்டம்) ஆகிய இவைகளில் பின்னதை உணர்ந்தால் தான் முன்னது நன்ருக விளங்கும் என்று கிரமமாக நாரதரை அழைத்துச் சென்று அகண்ட வஸ்துவரையில் கொண்டுவந்து விட்டு 'எந்நிலையில் ஒருவன் பார்ப்பதற்கும் கேட்பதற்கும் உணருவதற்கும் வேருன ஓர் வஸ்து எதிர்ப்படாதோ அதுவே அகண்டநிலை, அழிவற்றது. எங்கு இவைகள் காணப்படுமோ அது கண்டம், அழியக் கூடியது. அகண்டவஸ்து தானகவே தனித்து தன் சிறப்பாலேயே நிராதாரமாய் நிற்கும்.' என்று அத்யத்புதமாக அதை விளக்கி 'விஷயச் சிறப்புக்கும் இதற்கும் இந்த நிராதாரமாகத் தானே தனித்து நிற்பதே முக்யபேதம். இந்த அகண்டமே எங்கும் இருப்பது, இதுவே நான் என்பதும், ஆத்மா என்பதும். இவ்வாறு உணருபவருக்கு முற்கூறிய பிராணன் முதலியனவும், விக்ஞானம் முதலியனவும் இந்த ஆத்மாவிலிருந்தே உண்டாவதாக வெளியாகும். இவனுக்குத் துக்கம் வ்யாதி மரணம் முதலியவைகள் தோற்றவேமாட்டா. இவன் எல்லாம் உணர்ந்தவனுவான். தானே எல்லாமாயிருப்பதையும், எல்லாம் தன்னுள் அடக்கி நிற்பதையும் இவன் காண்பான்.' என்று விஸ்தரித்தார்.

இதன் பின்பு, 'ஆஹாரம் (இந்திரியங்களால் உட்கொள்ளுவது) சுத்தமானதும் (ராகம் துவேஷம் மோஹம் முதலியன அற்றதாக ஆனதும்) மனம் சுத்தமாகும், பின்னர் ஞாபகம்திடப்படும், இதனுல் பந்தம் நீங்கும்' என்ற அகண்டத்வம் அடையும் வழியையும் காட்டினர். அப்பொழுது நாரதர் தோஷம் நீங்க ஸநத்குமாரர் அவருக்கு அஞ்ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வஸ்துவைத் தர்சனம் செய்துவைத்தார்.

அத்யாயம், 8.—இதில் முதலில் பரம்பொருள் ஹிருத ஆகாசத்தில் இருப்பதையும், அவரை உணருவதற்கு ஏற்பட்டுள்ள யோகமார்க்க வழிகளையும்,அவைகளின்விஸ்தாரங்களையும்கர்மத்தால் விளையும் பலன் நீடித்து நிற்காமலிருக்க, யோகத்தின் பலன் நீடித்து நிற்பதையும், பரம்பொருளோடு ஸம்பந்தப்பட்டதால் யோகிக்கு அவன் எண்ணங்கள் நிறைவேறுவதையும், ஆயினும் அவன் ஆசா பூர்த்தி அக்ஞான ஸம்பந்தமுடையதாலும், மரணத்தைத் தாண்டும் திறனைக்கொடுக்காததாலும், தாழ்ந்த தென்பதையும்' எடுத்து

விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'இவைகளைத் தவிர்த்து ஹிருதயத்திலுள்ள ஆத்மாவை உணருபவன் தேஹபாவம் நீங்கித் தன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்து ஆனந்த ரூபனுவான். இது தான் ஆத்மா, அழிவற்றது. பயமற்றது, பிரஹ்மம், ஸத்யவஸ்து. இதுதான் அஞ்ஞானுந்தகாரத்திற்கு அப்பாற்பட்டது. தோஷரஹிதமானது. எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமானது. இதை அடைந்தவர்களுக்குத் துக்கமே இல்லாமல்போய் விடும். பிரஹ்மசரியமே இதை அடைவதற்கு வழி, யஞ்ஞம், இஷ்டம், ஸத்ராயணம், மௌனம் முதலிய ஸகல ஸத்கர்மங்கள் குணவிசேஷங்கள் எல்லாம் பிரஹ்மசரியமே.' என்று கூறி இதன் பின்னர் பின்வரும் கதாரூபமாக ரஹஸ்ய விஷயங்களை இவ்வுபநிஷத்து உபதேசிக்கின்றது.

'தேஹரஹிதம்,அழிவற்றது, மாறுதது, துக்கம் மற்றது, பசிதாகமற்றது, ஆசை அற்றது, ஆகிய ஆத்மா எல்லோராலும் தேடி உணரத் தக்கது. அவ்வாறு செய்பவர் ஸகல லோகங்களிலும் அசை நீங்கப் பெற்றவராவார்' என்று பிரஹ்மா முன்னெருகால் கூறியதைத் தேவாஸுரர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். உடனே அவர்களுக்கு ஆத்மாவைத் தேடி அடைய வேண்டும் என்ற ஆவலுண்டாயிற்று. அப்பொழுது தேவர்கள் இந்திரனையும், அஸுரர்கள் விரோசனனையும் அனுப்பி இந்த விஷயத்தை பிரஹ்மாவிடம் இருந்து கற்று வந்து தமக்கு உபதேசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டனர். இவர்கள் பிரஹ்மசாரிகளாக 32 வருஷம் பிரஜாபதியிடம்இருக்க அதன் முடிவில் இவர்கள் நோக்கத்தை விசாரித்து'கண்ணுள் இருப்பவனே நான் முற்கூறிய ஆத்மா' என்முர். 'கண்ணுடி தண்ணீர் இவைகளுள் முகத்தைப் பார்க்குங்கால் காணப்படுவதா ஆத்மா?' என்று அவர்கள் வினவினர். அதற்கு அவர், 'தண்ணீர் நிறைந்த பாத்திரத்துள் பாருங்கள். பின்னர் அலங்காரம்(ஸாதஸம்பாத்யம்)செய்து கொண்டுபாருங்கள்' என்ன. அவர்கள் அவ்வாறே செய்து 'எப்பொழுதும் நாம் இருப்பது போலவே அதனுள்ளும் காணப் படுகிறது' என்றனர். 'அதுதான் ஆத்மா, பிரஹ்மம்' என்முர் பிரஜாபதி. இருவரும் திருப்தி அடைந்துபோவதைக்கண்டு 'உண்மையை முற்றிலும் உணராது போய்விடுகிருர்களே' என்று பிரஜாபதி வருந்தினுர். விரோசனன் ஒரே போக்காகப் போய் அஸுரர்களுக்கு 'நாமே ஆத்மா, நம்மை நன்முகக் கவனித்து வாழ்ந்தால் மேலான நிலை நமக்கு வரும்' என்று உபதேசிக்க அவர்களுக்கு தேஹாத்மஞானம் நன்முக நிலைபெற்றது.

இந்திரனுலோ அவ்வாறு செய்யமுடியாமல் போய்விட்டது. வழியிலேயே 'நமது தேஹத்தை போல் அல்லவா அந்தநிழல் இருந்தது. தேதம்தின் மாறுபாடுகள் எல்லாம் அங்கும் காணப்படுமே. அப்படி இருக்க அதை அழிவற்ற ஆத்மா என்று எப்படி மதிப்பது' என்ற சங்கை பிறந்துவிட, மறுபடியும் பிரஜாபதியிடம் வந்து தன் சஞ்சலத்தை வெளியிட்டான். அப்பொழுது அவனை 32 வருஷம் பிரஹ்மசாரியத்திலிருத்தி முடிவில் ஸ்வப்நத்திலும் இருப்பவன் எவனோ அவனே ஆத்மா பிரஹ்மம்' என்முர். 'இது தேஹதர்மத்தோடு ஸம்பந்தப்படாவிடினும் ஸ்வப்நத்தில் ஸுக துக்கங்களுக்கு ஆளாகிறது. ஆதலால் இதை மாறுபடாப் பிரஹ்மம் என்று கூறுவது எப்படித்தகும்' என்று மறுபடி இந்திரன்சங்கித்து திரும்பினுன். அவனை மேலும் 32-வருஷம் பிரஹ்மசரியத்திலிருத்தி முடிவில், 'நல்ல காடநித்ரையிலும் (ஸ்வப்நமற்ற தூக்கத்திலும்) இருப்பவனே ஆத்மா, பிரஹ்மம்' என்முர். இதிலும் அவனுக்குத் திருப்திவரவில்லை. 'இந்தநிலையிலும் தான் இன்னுர் என்று விளங்காமையால் அஞ்ஞான ஸம்பந்தமிருக்கிறது. இதை அஞ்ஞானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட ஆத்மாஎன்று எப்படி மதிப்பது' என்றசங்கை வந்துவிட்டது. மறுபடியும் 5-வருஷம் பிரஹ்மசரியம் அனுஷ்டிக்க ப்ரஜாபதி, 'தேஹஸம்பந்தமே ஸகல துவந்துவத்திற்கும், துக்கத்திற்கும், காரணம் தேஹ

ஸம்பந்தம் (பாவனை) விடுபட்டால்தான் துக்க நிவிருத்தி. ஆகாயத்தில் மழை, மின்னல், இடி முதலியன மறைந்திருந்து ஸூர்ய வெப்பத்தால் எவ்வாறு ஸ்வந்த ரூபத்தோடு வெளியாகின்றனவோ அப்படியே பரஞ்ஜோதியோடு ஸம்பந்தப்பட்டதும் ஆத்மா தேஹபந்தத்திலிருந்து விடுபட்டு ஸ்வந்தரூபத்துடன் விளங்கும். இதுதான் உத்தம புருஷன். வண்டியில் பூட்டப்பட்ட குதிரை வண்டியைவிட்டு, வேருக இருப்பதுபோல இதை உணர்ந்தவன் தேஹத்தோடிருக்குங்கால் எங்கிலையி விருந்தபோதிலும் (மனம் எப்படி இருந்தபோதிலும்) பற்றற்றே நிற்பான். இந்த ஆத்மாதான் ஸகல தொழில்களுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பது. இதன் ஸந்நிதான மன்றியில் ஒன்றும் நடவாது, மனமே விஷயங்களை நோக்கி உணரும் தன்மையான ஓர் கண்போன்றது. இதன் மூலமாகவே எல்லாவற்றோடும் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறது' என்று பிரஜாபதி இந்திரனுக்கு உபதேசித்தார்.

இவ்வாறு 101 வருஷம் இந்திரன் பிரஜாபதியிடம் குருகுலவாஸம் செய்து அறிந்துகொண்ட ஆத்ம ரஹஸ்யத்தைத் தேவதைகளுக்கு உபதேசிக்க அவர்கள் இதை நன்கு உணர்ந்துமேன்மையை அடைந்தனர்.

இதன் பின்னர் இவ்வுபநிஷத்தில் இரண்டு மந்திரங்கள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் ஜபிக்கவும், த்யானம்செய்யவும் யோக்கியமானவை. இவ்வுபநிஷத்தின் சுருக்கமாக இருப்பவை இந்த ஞானம் வந்த குருபரம்பரையையும், ஆசார்யனிடம் இதை உணர்ந்து க்ருஹஸ்தனகி ஆத்மத்யானம் செய்து, கூடியவரையில் அஹிம்ஸையில் பழகி நாட்கழிப்பவன் மீளாநெறியாகிய பிரஹ்மத்தை எய்துவன் என்பதையும்கூறி இவ்வுபநிஷத் முடிவு பெறுகிறது.

ஓம் தத் ஸத்.

பாட்டினியல்பு

THE NATURE OF POETRY

பிற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர் பாட்டென்பது இன்னதென்றே அறியாமல் விநோத விநோதமாகச் சொற்களைக் கோத்துப் பொருள் ஆழமின்றிச் செய்யுள் இயற்றுகின்றார். முற்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவரோ பாட்டு என்பதன் இயல்பை இனிதறிந்து நலமுடைய செய்யுட்கள் பலப்பல இயற்றினர். இங்ஙனம் முற்காலத்தாராற் செய்யப்பட்ட பாட்டின் இயல்போடு மாறுபட்டுப் பிற்காலத்தார் பிறழப் பாடிய செய்யுட்களைக் கண்டு மாணுக்கர் பாட்டினியல்பு அறியாது மயங்குவாராகலின் பாட்டு என்பது இன்னதென்று ஒரு சிறிது விளக்குவாம்.

உலக இயற்கையிற் கண் முதலான புலன்களுக்கு விளங்கத்தோன்றும் அழகினை யெல்லாம் தன்னுள்ளே நெருங்கப்பொதிந்து வைத்துப் பின் அவற்றை நம் அறிவினிடத்தே புலப்படும் வண்ணம் தோற்றுவித்து, மாறுதல் இல்லா இனிய ஓசையுடன் ஒற்றுமைப்பட்டு நடைபெறும் இயல்பினையுடையதுதான் பாட்டு என்றுஅறிதல் வேண்டும். இன்னும் எங்கெங்கு நம் அறிவைத் தம் வயப்படுத்துகின்ற பேரழகும் பேரொளியும் பெருங்குணமும் விளங்கித்தோன்றுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல் வேண்டும். இதனை விரித்துக் காட்டுமிடத்து பேர் அழகாற் சிறந்த ஓர் அரசி தான் மேற்போர்த்திருந்த நீலப்பட்டு ஆடையினைச் சிறிது சிறிதாக நீக்கிப், பின்பு அதனைக் கீழே சுருட்டி எறிந்து விட்டுத்துயில் ஒழிந்து ஒளி விளங்குநளிமுகங் காட்டி எழுந்ததுபோல, இருட்கூட்டம் குவிந்து மழுங்கி அலைகடலிற் சென்று அடங்கும்படி இளையஞாயிறு உருக்கித் திரட்டிய பசும் பொற்கோளம் போலத் தளதளவெனக் கீழ்த் திசையில் தோன்றவும், அத்திசையின் பரப்பெல்லாம் பொன் உரைத்த கற்போற்ப் பொலிந்து பிரகாசிப்பவும், பசுமை

பொன்மை நீலம் சிவப்பு வெண்மை முதலான நிறவேறுபாடு உள்ள உலோகங்கள் உருகி ஓடுகின்ற நிலம்போல வான் இடமெல்லாம் பல வண்ணமாய் விரிந்து விளங்கவும், கரிய மேகங்களெல்லாம் செவ்வரக்கு வழித்த அகன்ற திரைச் சீலைகள் எனவும், வெளிய மேகங்களெல்லாம் பொற்பட்டுப்படாம் போலவும் ஆங்காங்குச் சொல்லுதற்கு அரிய பெரும் பிரகாசத்துடன் திகழவும் உலகமங்கை நகைத்தாற்போலப் புதுமையுற்றுத் தோன்றும் விடியற்கால அழகெல்லாம் பாட்டென்றே அறிதல் வேண்டும். ஆ! இங்ஙனந்தோன்றும் அவ்விடியற்கால அழகினைக்கண்டு வியந்த வண்ணமாய் மீன்வலையோடு கடற்கரையில் நிற்குஞ் செம்படவனைக்காட்டினுஞ் சிறந்த புலவன் யார் ?

அவ்விடியற் காலையிலே முல்லைநிலத்துக் கோவலர் ஆன் கன்றுகளைக் கொட்டிலிலே தாம் பிணைற் கட்டிவைத்து, ஆன் நிரைகளை அடுத்துள்ள மலைச்சாரலிற் கொண்டுபோய்ப் பசிய புல் மேயவிட்டுத் தாம் மரநிழலிற் சாய்ந்திருந்து கொண்டு, தமக்கெதிரே பச்சிலைப்போர்வை மேற்கொண்டு கரியமேகங்கள் நெற்றி தழுவிக்கிடப்பப் பெருந்தன்மையோடு வான் அளாவித் தோன்றும் மலையினை அண்ணாந்து பார்த்து அவர்கள் அச்சமும் மகிழ்ச்சியும் அடையும்போது அங்கும் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல்வேண்டும். காதலினாற் கட்டுண்ட இளைஞரும் மகளிரும்நெகிழாத அன்பின் மிகுதியால் தோளோடு தோள் பிணையத் தழுவிக்கொண்டு மலையடிவாரத்தில் உள்ள பூஞ்சோலைகளிற் களிப்பாய் உலவுந்தோறும், தூங்கணங்குருவிகள் மரங்களில் விசித்திரமான கூடு கட்டுதலையும், மரப்பொந்துகளில் மணிப்புறாக்கள் கூவுதலையும், ஆண்மயில்கள் தம் அரிய கலாபத்தினை விரித்துப் பெடைமயில் கண்களிப்ப ஒருபுறம் ஆடுதலையும், மலையருவி நீர் கூழாங்கற் படையின்மேற் சிலுசிலுவென்று ஓடிவந்து அச்சோலையின் ஒரு பக்கத்துள்ள ஆழ்ந்த குட்டையில் நிரம்பித் தளும்ப அதிலுள்ள செந்தாமரை முகிழ்கள் அகன்ற இலைகளின்மேல் மிகச் சிவப்பாய் அலர்தலையும் விரும்பிக்கண்டு, நறுமணங்கமழும் பூக்களை மரங்களினின்றுந் தாவிப் பறித்துக் கரியகூந்தலில் மாறி மாறி அணிந்தும், சிவக்கப்பழுத்த கொவ்வைக் கனிபோன்ற தம் இதழ்கள் அழுந்த முத்தம் வைத்துக்கொண்டும், தேன் ஒழுகினாற்போல மதுரமான நேசமொழிகள் பேசிக்கொண்டும் அவர்கள் செல்லுமிடத்து அங்கும் பாட்டு உண்டென்றே அறிதல் வெண்டும்.

சுருங்கச் சொல்லுங்கால் எங்கெல்லாம் நமதுணர்வை வசீகரிக்கின்ற பேரழகு உலக இயற்கையில் காணப்படுமோ அங்கெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது தெளியப்படும். ஆயினும், ஒரு நல்லிசைப்புலவனால் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டுப் போல அது நூலினிடத்தே காணபபடுவதில்லையேயெனின் ; ஒரு நூலின்கண் எழுதப்பட்டு உலக இயற்கையின் அழகை நமதுள்ளத்திற் பொருத்திக் காட்டி நமக்கு உணர்வு பெருக்குஞ் சொல்லின் தொகுதியான பாட்டு நூலின்கண் எழுதப்படுகின்ற வடிவுடைய பருப்பொருளாகும் ; உலக இயற்கையின் அழகோடு ஒற்றுமைப்பட்டுக் கண்முதலான புலன்வழிப் புகுந்து நமக்கு உணர்வு மிகுதியினை வருவிக்கும் பாட்டு வடிவு இல்லாத நுண்பொருளாகும். இங்ஙனமாகலின் உலக இயற்கையிலெல்லாம் பாட்டு உண்டென்பது துணிபேயா மென்க.

அல்லாமலும், உயிர் வாழ்நாளில் ஒவ்வொரு நாளும் நம்முடைய நினைவுகளெல்லாம் உணவு தேடுதலினும், பொருள் தொகுப்பதினும்,மனைவி மக்கட்கு வேண்டுவன திரட்டிக்கொடுத்தலினும், பிறர் இட்ட ஊழியஞ் செய்தலினுமாகப் பலவாறு சிதறி அருமை பெருமையின்றி அவலமாய்க்கழிந்து போகின்றன. இவ்வாறு கழிந்து போகும் மக்களுடைய நினைவுகளுஞ் சொற்களுஞ் செயல்களும் நமக்கு இன்பந்தாராவாகலின் அவற்றை அறிய வேண்டுமென விரும்புவார் உலகில் யாருமிலர். இனி, இவ்வாறு கழியும் நாட்களில்

ஓரோவொருகால் அவர் அறிவு அவல நினைவு களின் வேருகப்பிரிந்து, உலக இயற்கை யழகிற் படிந்து அதன் வண்ணமாய்த்திரிந்து தெளி வுற்று விளங்கும்போது, அவ்வறிவிற் சுரந்து பெருகும் அரிய பெரிய கருத்துக்களையே நாம் அறிவதற்கு மிக விரும்புகின்ருேம். இங்ஙனந் தோன்றும் அரிய பெரிய கருத்துக்களின் கோவை ஒழுங்கினையே பாட்டென்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னும் மக்கள் வாழ்நாள் என்கின்ற நீரோடையிலே அவல நினைவுகளான கலங்கல் நீர் பெருகிச் செல்லும்போது, உலக இயற்கை யென்னும் மலைக்குகைகளிலே அரித்து எடுத்து வந்த அருங்கருத்துக்களான பொற்றுகள் இடையிடையே ஆழ்ந்து அவ்வோடையின் அடிநிலத்திற் சிதர்ந்து மின்னிக்கிடப்ப, நல்லிசைப் புலவன் என்கின்ற அரிப்புக்காரன் மிக வருந்தி முயன்று அப்பொற் சிதர்களையெல்லாம் ஒன்ருகப்பொறுக்கி எடுத்துத் தன் மதிநுட்ப நெருப்பிலிட்டு உருக்கிப் பசும் பொற்பிண்டமாகத் திரட்டித் தருவதே பாட்டுஎன்றும் அறிதல் வேண்டும். இன்னும் மக்கள் அறிவு என்கின்ற தித்திப்பான அரிய அமிழ்தம் பலவகையான குற்றங்களானுங் கலப்புற்று அசுத்தமாய்ப் போக, நல்லிசைப் புலவன் தன் பேறிவிஞல் அதனைத் தெள்ளி வடித்து அதன் இன்சுவையினை மிகுதிப்படுத்தி நாமெல்லாம் பருகிப் பெரியதோர் ஆறுதல் அடையக் கொடுப்பன்; அங்ஙனங் கொடுக்கப்படுஞ் சுத்த அறிவின் விளக்கமும் பாட்டு என்றே அறிதல்வேண்டும். இக்கருத்துப்பற்றியே மில்ட்டன் என்னும் ஆங்கில மொழிவல்ல நல்லிசைப்புலவரும், "பாட்டென்பது மக்கள் மன அறிவின் சாரமாய் இறக்கப்பட்ட பரிசுத்தமான அமிழ்தம்" * என்று உரை கூறினர். இது நிற்க.

இனி இங்ஙனம் இயற்றப்படுகின்ற பாட்டு உலக இயற்கை யழகுடன் பெரிதும் பொருந்தி நடத்தல் வேண்டும். இன்னும் இதனை நுணுகி நோக்கு மிடத்துப் பாட்டுப் பாடுதலில் வல்லவனுன நல்லிசைப் புலவனுக்கும், உலக இயற்கையினைப் பலவகை வண்ணங்களாற் சித்திரித்துக் காட்டுகின்ற ஓவியக்காரனுக்கும் ஒற்றுமை மிக உண்டென்பது தெளிதிற் புலப்படும். ஆயினும், ஓவியக்காரன் சித்திரிக்கின்ற படம் கட்புலனுக்கு மாத்திரம் தோன்றும்; நல்லிசைப் புலவன் சித்திரிக்கின்ற பாட்டோ கண்முதலான புலன்களின் சாரமாய் விளங்கும் உள்ளத்திலே தோன்றும். ஓவியக்காரன் தான் எழுத எடுத்துக்கொண்ட பொருளைப் பன்முறையும் நுண்ணிதாக அளந்தளந்து பார்த்துப் பின் அதனைத் திறம்படச் சித்திரித்தால் மாத்திரம் அப்படத்தைக் கண்டு வியக்கின்ருேம்; தான் விரித்து விளக்கமாய் எழுதவேண்டும் பகுதிகளில் அவன் ஒரு சிறிது வழுவி விட்டானுயினும் அப்படத்தின் கண் நமக்கு வியப்புத் தோன்ருது ஒழிகின்றது. நல்லிசைப் புலவனே அங்ஙனம் அவனைப் போல் ஒவ்வொன்றனையும் விரிவாக விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும் பிரயாசை உடையான் அல்லன். ஓவியக்காரன் புலன் அறிவைப் பற்றி நிற்பவன்; புலவனே மன அறிவைப் பற்றி நிற்பவன். புலனறிவோ பருப்பொருள்களை விரித்தறியும் இயல்பினுள்ளது; மனவறிவோ அப்புலனறிவின் சாரமாய் நின்று நுண்ணிதாம் பொருளையும் தானே ஒரு நொடியில் விரித்தறியும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அம்மம்ம! மனேபாவகத்தின் ஆற்றலை யாம் என்னென்றுசொல்லுவோம்! அணுவை ஒரு நொடியில் மலைபோற் பருக்கச் செய்யும், மலையை மறுநொடியில் ஓர் அணுவினுங் குறுகச்செய்யும். இங்ஙனம் விசித்திர இயல்புடைய மனேபாவகத்தினை நல்லிசைப் புலவன் என்னும் மந்திரகாரன் தன் மதி நுட்பமாகிய மாத்திரைக்கோலால் தொடுதல் மாத்திரையானே அது திடுக்கென்றெழுந்து அவன் விரும்பிய வண்ணமெல்லாஞ் சுழன்று சுழன்ருடும். இன்னும் இதனைச் சிறிது விளக்குவாம். ஓவியக்

*Areopagitica

காரன் பயங்கரமாக அகன்றதோர் கரிய பெரிய காட்டினை எழுதல் வேண்டுமாயின் பலநாளும் பல காலும் அதன் இயற்கையினை அறிந்தறிந்து பார்த்துப் பரியமரங்கள் அடர்ந்து ஓங்கி ஒன்றோடொன்று பிணைந்து வெளிச்சம் புகுதாமல் தடை செய்து நிற்றலையும், அக்காட்டின் வெளித்தோற்ற அமைப்பினையும், மரங்களின் இடையிலுள்ள சந்து வெளிகளில் நமது பார்வை நுழையுங்கால் அவை தோன்றுந் தன்மையினையும், உள்ளே இருள் தடிப்பாய்ப் பரவியிருத்தலையும் அங்குள்ளவாறே சிறந்த பல வண்ணங்களைக் குழைத்து இரட்டுத் துணியின்மேல் மிகவருந்தி எழுதிக் காட்டல் வேண்டும்; இஃது அவனுக்குப் பலநாள் வேலையாக முடியும். நல்லிசைப் புலவனோ, 'பரிய மரங்கள் அடர்ந்தோங்கிப் பிணைந்து நிற்குங் கரிய காடு' என்று சில சொற்களைத் திறம் படச் சேர்த்துக் கூறுதல் ஒன்றானே ஒருநொடிப் பொழுதில் அவ்வோவியக்காரனாலுங் காட்டமுடியாத ஒரு பேரற்புத வுணர்வினை நம்மனத்தகத்தே விளைவிக்கும் ஆற்றலுடையனாவான். இஃது அவனுக்கு மிக இலேசிலே முடிவதொன்றும். இங்ஙனம் மனோபாவகத்தை எழுப்புதல் மிக எளிதிலே செய்யக்கூடியதொன்றாயினும், அம்மனவியல்பின் நுட்பம் உணர்ந்து அவ்வாறு செய்ய வல்லரான நற்பெரும் புலவர் உலகிற் சிலரேயாவர். புலவனுடைய திறமையெல்லாம் "சில்வகை எழுத்திற் பல்வகைப் பொருளைக்" காட்டுகின்ற அரும் பெருஞ்செய்கையினாலேதான் அறியப்படும். இங்ஙனம் பாட்டு வழக்கின் நுட்பம் உணர்ந்து பிறமொழிகளிற் புகழ்பெற்று விளங்கிய நல்லிசைப் புலவர்கள் ஓமர், தாந்தே, செகப்பிரியர், மிலிட்டனார், கீதே, காளிதாசர் முதலியோரும், நஞ்செந்தமிழில் திருவள்ளுவர், நக்கீரனார், இளங்கோவடிகள், கூலவாணிகன் சாத்தனார், மாங்குடி மருதனார், கபிலர், சேக்கிழார் முதலானோரும் பண்டைக் காலத்துப் பழந்தமிழ்ப் புலவருமேயாம். இன்னும் இதனை விரிப்பிற் பெருமாதலின், யாம் எழுதிய திருக்குறளாராய்ச்சி, பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி, முல்லைப்பாட்டு ஆராய்ச்சி முதலிய வற்றினும், எமது ஞானசாகரப்பத்திரிகையினும் மிக விரிந்த பகுதிகளிற் கண்டுகொள்க.

பண்டிதர். நாகை வேதாசலம் பிள்ளை,

ஆரியர்களின் ஸங்கீதமுறை

SCIENCE OF ARYAN MUSIC

முகவுரை

ஆதிகாலம் தொட்டு மனிதர்கள் ஸங்கீத விஷயத்தை ஏதோ ஒரு மாதிரியாக வைத்திருந்தார்கள் என்பது யாவர்க்கும் தெரிந்தததுதான். தேம்மாங்கு என்று வழங்கும் வண்டிக்காரர்களின் கானம் ராமேச்வரம் பயணம் போனவர்களும் வேறு இரவில் பயணம் அல்லது ரோட்டு மார்க்கமாய்ப் போகிறவர்களும் கேட்டிருக்கலாம். பெரிய கட்டிடங்கள் கட்டும்போது சுண்ணாம்பு இடிக்கிற கீழ்ஜாதிப் பெண்களின் கானத்தையும் நாம் கேட்டிருக்கிறோம் அல்லவா? இம்மாதிரிப்பாட்டு முதல் ஸங்கீத வித்வான்கள் பாடும் ராகம், பல்லவி வரையில் இந்தத் தேசத்தில் வழங்குங் கானத்தின் எல்லையென்று சொல்லலாம்.

ஆனால், இந்த வித்தை யாவரும் எளிதில் தெரிந்துகொள்ளக் கூடியதாக விருந்தாலும், இந்தக் காலத்தில் வேறு வித்தைகள் எப்படிச் சரியாய் ஆராய்ந்து அறியப்படுகிறதில்லையோ, அதே மாதிரி இதுவும் அறிந்துகொள்ள சிரமம் எடுப்பாரில்லாமல் இருக்கிறது. திருஷ்டாந்தமாக, வாரத்தில் உள்ள ஏழு கிழமைகளின் பெயர்களையறிந்தவன் ஜோதிஷ சாஸ்திரம் முழுதும் அறிந்ததாக வெண்ணுகிறான். அதுபோலவே, காம்போதி, சங்கராபரணம் என்ற இரண்டு ராகங்களின் பெயர்களை யறிந்தவன் ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் கரைகண்டதாக நினைத்துக்கொண்டு "நஹிவந்த்யா விஜாநாதி குர்வீம் ப்ரஸவவேதநாம்" "பிள்ளை பெறும் சிரமத்தை மலடியா அறிவாள்?" என்னும் பழமொழிக்கிணங்க, வெகு சிரமப்பட்டு ஊழியம் செய்து இந்த அருமையான வித்தையை அப்பியஸித்தவர்களைப்பற்றி குணதோஷம் கூறுவது வழக்கமாக இருக்கிறது. இந்த வித்தையோ, மனிதனுக்கு ஈசன் தந்தருளியிருக்கும் அதி நுட்பமான ஞானேந்திரியமாகிய காதின் மூலமாய் அடையும் சுகத்துக்குக் காரணமானது. வைராக்கிய ஸம்பத்தோடு கூடிய க்ஷேத்

திரஞ்ஞருடைய தெவிட்டா ஆநந்தத்தைத் தரும் பதங்களைக் கேட்டு ஸந்தோஷப் படாதவரில்லை. ஸ்ரீமான் ராமபக்த சிரோமணியாகிய திருவை யாறு தியாகராஜய்யர் அவர்கள் கீர்த்தனங்களைக் கேட்டு ஆநந்திக்காதவர் யார்?

மேலே சொல்லியவாறு, கானாமிருதத்தை அனுபவிப்போர் இருந்தும், நாம் பேசிவழங்கும் பாஷையில் கானவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை யாவருக்கும் நன்ருய் விளக்கும்படியான நூல்களே இல்லை. புஸ்தகம் இல்லாதபோது வித்தையை அறிந்துகொள்ள இடமில்லாமல் போகிறது. என்ருலும், யாராவது கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்துக் கொண்டு இந்தவித்தையின் சிலபாகங்களையாவது எடுத்தெழுதி யிருந்தால், அதை வாசிக்கநேரிடும். தெரிந்தவித்துவான்கள் அதிலுள்ள குறைகளை எடுத்துரைத்து அதுமூலமாய் இந்தசாஸ்திரம் ஒன்று ஏற்படுத்த இடமுண்டாகும் என்ற எண்ணத்தை மேற்கொண்டு, நான் என் சிற்றறிவிற் கெட்டியவரையில் ஸங்கித விஷயங்களை எழுத ஆரம்பிக்கிறேன்.

ஸ்வரங்கள்

மனிதராகிய நாம் வார்த்தை சொல்வதாகிய ஒருவித சப்தத்தைச் செய்கிருேம். அதேமாதிரி யாகப் பிராணிகளும் அவை அவை வெவ்வேறு விதமான சப்தத்தைச் செய்கின்றன. இன்னமும், ஒரு மெல்லிய மூங்கில்கழியால் ஒருபலகையில் தட்டினல் ஒருவித சத்தம் நம் காதில் விழுகிறது. பறையர்கள் தம் தமுக்கில் உண்டாக்கும் சத்தத்தையும் நாம் கேட்கிருேம்.

இவ்விதமாய் உண்டாகும் சத்தத்தின் விஷயங்களை நாம் அறியவேண்டுமானல் ஐரோப்பிய சாஸ்திரிகள் அநுபோகஸித்தமாய் எழுதியிருக்கும் சுருதிசாஸ்திர (Acoustics) த்தைப் பார்த்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்.

நாம் கவனிக்குமளவில் மேலே கண்டெழுதிய சத்தமெல்லாம் சப்திக்கும் வஸ்து எதுவோ அதன் வேபநம் (Vibration), அதாவது நடுக்கத்தால் உண்டாகிறது என்று காணலாம். உதாரணமாக, ஒருபிட்டில் வாத்தியத்தின் ஒருதந்தியை நமது ஒருவிரலால் பிடித்து இழுத்துத்தள்ளி விட்டால் அந்தத்தந்தி கொஞ்சநேரம் சத்தித்துக்கொண்டு அப்படியும் இப்படியும் அசைகிறதைக் கண்ணல் பார்க்கிருேம்.

இப்படி உண்டாகும் சத்தங்களில் உச்சமானவை சில, நீசமானவை சில. சாதாரணமாய், வளர்ந்த மனிதர்களின் பேச்சைக் கவனித்தால் அந்தச்சப்தம், அதேவயதுள்ள ஒரு ஸ்திரீ பேசும் பேச்சினல் ஏற்படும் சத்தத்தைவிட நீசமாயிருக்கிறது என்பதை நம்காதால் கேட்டு உணரக்கூடியது தான்.

இந்த உச்சம், நீசம் என்னும் வித்தியாஸம் என்ன? எவ்விதம் உண்டாகிறது? என்று கவனித்தால், உச்சமான சப்தம் அந்தச்சப்தத்துக்கு ஆதாரமான வஸ்து எதுவோ அது எவ்விதமாக வேபநம் செய்கிறதோ அதினலே தான் உண்டாகிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட அவகாசத்தில் கொஞ்சம் தடவை வேபநம் செய்தால் நீசமான சப்தத்தை உண்டாக்கும். அதே அவகாசத்தில் அநேகம் தடவை வேபநம் செய்தால் உச்சமான சப்தத்தை உண்டாக்கும். ஒரு ஸெக்கண்டு நேரத்தில் ஒரு பிட்டில் தந்தி 120 தடவை வேபநம் செய்தால் அப்போது உண்டாகும் சப்தம் அதேதந்தி அதே அவகாசத்தில் 240 தடவை வேபநம் செய்வதால் உண்டாகும் சப்தத்தைவிட நீசமானதா யிருக்கும் (உச்சநீசம் என்னும் வித்தியாஸம் காதே அறியக் கூடியது. அந்த வித்தியாஸத்திற்குக் காரணம் மேலே சொன்னதாம்.

மேலே சொன்னமாதிரி காதால் கேட்டறியும் சப்தங்களை ஊஹத்தோடு அறியவல்லவர்கள் ஸங்கீதத்தில் வழங்கிவரும் சப்த ரூபங்களின் நிலையைப் பின்வருமாறு இருப்பதாகச் சொல்லுகிருர்கள். என்னவென்ருல், ஸ்வரம் என்னும் ஸங்கீத சாஸ்திரத்தின் லிபியானது உச்சம் நீசம் என வித்தியாஸத்தோடு அமைந்திருக்கிறதாகச் சொல்லுகிருர்கள். ஸ ரி க ம ப த நி

என்று ஏழுவிதப் பெயர்களைச் சொல்லும்போது, நாம் பேசும் குரலை ஸ வென்னும் அளவுள்ளதாக வைத்துக்கொண்டால், அதாவது பேசும் காலத்தில் உண்டாகும் சத்தம் எவ்வளவு தரம் வேபநம் செய்வதால் உண்டாகுமோ அந்த அளவுள்ள படிக்கே ஸ என்று வாயால் சொன்னால், ரி என்பது அதைவிட உச்சமாகச் சொல்லப்படும். எனவே ரி என்பது ஸ வைவிட அதிகமான வேபநத்தினல் உண்டாக்கப்பட்டது. அதேமாதிரி க, ம, ப, த, நி, என்னும் ஸ்வரங்களும் முன்னே சொல்லப்பட்ட ஸ்வரத்தைவிட முறையே உச்சமானதாகும்.

இந்த ஏழு பெயர்களையும் கவனித்த பிறகு எட்டாவது ஒரு உச்சமான சத்தம் சொல்லும்போது ஸ' (மேல் குறிப்பிட்ட ஸ) என்னும் பெயரைத் திரும்பவும் சொல்லுகிறார்கள். அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் ஸ என்று முதலில் சொன்ன மாதிரியும், இரண்டாவது தரம் சொன்னமாதிரியும் வேறாக இருந்தாலும், இரண்டு மனிதர்களை விட்டு ஒருவரை முதல் ஸ வைச் சொல்லச் செய்து, மற்றொருவரை இரண்டாவது ஸ வை அவருடன் சேர்ந்து சொல்லும்படி செய்தால், காதில் விழும் காலத்தில் இரண்டு ஸ்வரங்களும் ஒத்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. அது மாத்திரமல்ல ; வேறுதான் என்று சொல்லமுடியாத ஸ்திதியில் இருப்பதாகச் சொல்லலாம்.

மேலும், முதல் ஸ 120 வேபநங்களால் உண்டாக்கப்பட்டால் இரண்டாவது ஸ அதற்குச் சரியாய் இரண்டுமடங்கு, அதாவது 240 வேபநங்களால் உண்டாகிறது.

இந்த யுக்தியை உபயோகித்தே, நாம் பேசும் பேச்சு என்ன அளவுள்ளதோ அதற்குச் சரிபாதி அளவுள்ளதாக, அதாவது, 60 வேபநங்களால் உண்டாகும் ஒரு ஸ வும் இருக்கலாமல்லவா? அந்தமாதிரி உண்டாகும் ஸ்வரத்துக்கு ஸ, (கீழ்க் குறிப்பிட்ட ஸ,) என்றுஸௌகரியார்த்தமாகஸங்கேதம் வைத்துக்கொள்வோம்.

ஆகவே, மூன்று வரிசை ஸ்வரங்கள் உண்டாகின்றன:—

(1) ஸ, ரி, க, ம, ப, த, நி,
(2) ஸ ரி க ம ப த நி
(3) ஸ' ரி' க' ம' ப' த' நி'

என்று மூன்றுவிதமான ஸ்வரங்கள் உண்டாகும். இரண்டாவது வரிசை ஸ்வரங்கள் ஒருமடங்கு வேபநத்தால் உண்டானல், முதல் வரிசை ஸ்வரங்கள் அதற்குச் சரிபாதிமடங்கு வேபநத்தாலும், மூன்றாவது வரிசை ஸ்வரங்கள் அதற்கு இரண்டு மடங்கு வேபநத்தாலும் உண்டாகின்றன.

இதையே மூன்று ஸ்தாயி என்று வழங்குகிறார்கள். முதல் வரிசை ஸ்வரங்களுக்கு மந்த்ர ஸ்தாயி ஸ்வரங்களென்றும், நடுவரிசை ஸ்வரங்களுக்கு மத்தியஸ்தாயி ஸ்வரங்களென்றும், மூன்றாவது வரிசை ஸ்வரங்களுக்குத் தாரஸ்தாயி ஸ்வரங்களென்றும் பெயரிட்டு வழங்குகிறார்கள். (குறிப்பு.—ஒரு மனிதன் சாதாரணமாய்ப்பேசும்போது அவனது முகம் ஒரு பலானநிலையில் நிற்கிறதல்லவா ? அப்போது உச்சரிப்பதை * ஷட்ஜம் என்று நாம் நினைத்துக்கொண்டால், அந்த மனிதனை தாரஸ்தாயிஷட்ஜம் உச்சரிக்கும்படி செய்தால், அவன் முகம் கொஞ்சம் மேல் நோக்குவதை நாம் பார்க்கலாம். அதேமாதிரியாய், அம்மனிதனை மந்த்ரஸ்தாயிஷட்ஜம் உச்சரிக்கும்படி செய்தால் அவன் முகம் கொஞ்சம் கீழ் நோக்குவதைக் கண்டுகொள்ளலாம்.)

ஸ்வரங்களில் வேபநங்கள் ஜாஸ்தியாவதினல் உச்சமாகவிருக்கும் தன்மை ஏற்படுகிறது என்று சொன்னோமல்லவா ? அதுமாத்திரமல்ல. வேறு இரண்டு காரணங்களாலும் முன் சொன்னமாதிரி ஸ்வரம் உச்சமாகும்.

ஒரு வீணை வாத்தியத்தை வாசிக்கும்போது கவனித்தால், ஸாரிணி(ஸாரணை என்னும் வலது கைவிரல் மட்டும் மீட்டுவதால் ஷட்ஜத்தைத்

* ஷட்ஜம்=ஸ.

தரும் தந்தியை வலதுகைவிரலால்மீட்ட ஸ என்னும் ஸ்வரத்தைத்தருகிறது. ரி என்னும்அதற்கு அடுத்த உச்சமான ஸ்வரத்தை வாசிக்கவேணுமானல் அந்த வாத்தியத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் கிருஹம் (Fret) என்றும் வீடு என்றும் சொல்லப்பட்ட அடுத்த இடத்தில் இடதுகை விரலை வைத்துத் தந்தியை அமர்த்திக்கொண்டு வலதுகைவிரலால் மீட்ட, அந்த ஸ்வரத்தை நாம் கேட்கிருேம். இதிலிருந்து நாம் அறியவேண்டியது யாதெனில்—ஒரு தந்தியின் நீளம்குறையக் குறைய அது தரும் ஸ்வரம் வரவர உச்சமாகும்.

மேலும், ஒரு தம்புரா வாத்தியத்தின் தந்தி சப்திக்கும் சப்தத்தை உச்சமாகச் செய்ய விரும்பினல், அதாவது, சுருதியை ஜாஸ்தி செய்ய வேணுமானல், அதன் பிரிடையை முடுக்குகிருர்களல்லவா? அதாவது, அதன் தந்தியை இழுக்கிருர்கள். அப்படி இழுப்பதினல் ஸ்வரம் உச்சமாய் விடுகிறது. ஒரு தந்தியை இழுத்தால்—நீளத்தைக் கொஞ்சம் குறைத்து இழுத்துக்கட்டினல் அதுதரும் ஸ்வரம் உச்சமாகிறது. முன் சொன்னபோது தந்தி இழுக்கப்படவில்லை. இப்பொழுது இழுக்கப்படுவதனல் ஸ்வரம் உச்சமாய் மாறுகிறது: அதாவது தந்தியை இழுத்தல் (Tension) ஸ்வரத்தை உச்சமாக மாற்றிவிடும்.

மேலே சொல்லிய ஸ்வரங்களுக்கு ஸங்கீத சாஸ்திரங்களில் இட்டிருக்கும்பெயர்களாவன:—

ஷட்ஜம்—ஸ	என்று ஸங்கேதமுள்ளது	
ரிஷபம்—ரி	ஷை	
காந்தாரம்—க	ஷை	
மத்தியமம்—ம	ஷை	
பஞ்சமம்—ப	ஷை	
தைவதம்—த	ஷை	
நிஷாதம்—நி	ஷை	

ஆகேவே, ஸ என்பது முதல் ஸ′ வரைக்கும் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன வென்று வீணைமுதலிய வாத்தியங்களைக் கொண்டும் காதினலும் அறிந்துகொள்ளலாம். அந்தப்பன்னிரண்டு ஸ்தானங்களிலும் உள்ள ஸ்வரங்கள் பின்வருமாறு:—

ரி′ ரி க′ க ம ம₂ ப த′ த நி′ நி ஸ′

ஸ

க₀ ரி₂ [சித்திரம் 1.] நி₀ த₂

(1) ஸ—ஷட்ஜம்
(2) ரி′—சுத்தரிஷபம்—
(3) ரி—சதுச்சுருதிரிஷபம்
(4) க′—ஸாதாரண காந்தாரம்
(5) க—அந்தரகாந்தாரம்
(6) ம—சுத்தமத்தியமம்
(7) ம₂—பிரதிமத்தியமம்
(8) ப—பஞ்சமம்
(9) த′—சுத்த தைவதம்
(10) த₂—சதுச்சுருதிதைவதம்.
(11) நி′—கைசிகநிஷாதம்.
(12) நி—காகலிநிஷாதம்.

3-வது, 4-வது, 10-வது, 11-வது வீடுகளில் உண்டாகும் ஸ்வரங்களுக்கு இரண்டு பெயர்கள் வழக்கத்திலிருக்கின்றன. (சித்திரம் பார்க்க) அவை முறையே:—

க₀—சுத்தகாந்தாரம்
ரி₂—ஷட்சுருதிதைவதம்
நி₀—சுத்தநிஷாதம்
த₂—ஷட்சுருதிதைவதம்

என்ற இரண்டாம் பெயர்களைப் பெறுகின்றன.

இந்தப்பன்னிரண்டு ஸ்வரங்களுக்கும் சாஸ்திரீயமாக ஏற்படும் வேபநங்கள் பின்வருமாறிருக்கின்றன.

* ஸ—வுக்கு	120 வேபநமிருந்தால்	
ரி′— க்கு	128 வேபநமாகிறது.	
ரி — க்கு	135	ஷை
க′— க்கு	144	ஷை
க — வுக்கு	150	ஷை
ம — வுக்கு	160	ஷை
ம₂—வுக்கு	169	ஷை
ப.—வுக்கு	180	ஷை
த′— க்கு	192	ஷை
த —வுக்கு	202	ஷை
நி′— க்கு	216	ஷை
நி — க்கு	225	ஷை

பி. எஸ். சுந்தரமய்யர் பி.ஏ., எல்.டி.

* இந்த ஸங்கேதங்களை நான் மகா-ள-ள-ஸ்ரீ ராவ்பகதூர் நாகோஜிராயர் அவர்களது புஸ்தகத்திலிருந்து இரவல் வாங்கியிருக்கிறேன்.

மலைகளும் அவைகளின் வகுப்புகளும்

ROCKS AND THEIR CLASSIFICATION

மேற்கூறிய பூமியின் மேற்பரப்பின் நில பாகம் என்ன வஸ்துக்களால் ஆனவை? அப் பாகத்திற்தான் மலைகளும், குன்றுகளும், பாறைகளும், கற்களும், மணலும், அதில் அதிகப்படும் நிலக்கரி, இரும்பு, செம்பு, பொன், வெள்ளியாகிய உலோகங்களும், அதில் வசிக்கும் பிராணிகளும், செடிமரங்களு மிருக் கின்றன. இவ்வஸ்துக்களெல்லாம் இப்பொழு திருக்கிறபடியே ஆதி முதல் இருந்து வருகின் றன வென்றும், இப்படியே கடவுள் உலகத்தை சிருஷ்டித்தாரென்றும் சிலர் எண்ணக்கூடும். நமது வாழ்நாட்களில் நடக்கின்ற காரியங்களை யும், அவைகளின் காரணங்களையும், ஊக்கத் துடன் கவனித்து ஆராய்ந்தால் உண்மை விளங் கும். இவ்வஸ்துக்கள் பல காரணங்களால் அடிக் கடி மாறுபாடடைந்து வேறு புதிய உருவங்கள் தரித்துக் கொள்கின்றன. இன்று நாம் பார்க்கும் பெரும்பாறைகள் கொஞ்ச காலத்திற்கெல்லாம் சிறு கற்களாக உடைந்து போகின்றன முன் பாறையிலிருந்து வந்த கற்கள் அநேக காரணங்களால் சிறிது காலத்திற்கெல்லாம் சிறு மணலாகின்றன. இவ்விஷயம் நமக்கு நன்றுய்த் தெரியும். இம்மாறுபாடுகளை உண்டாக்கும் கார ணங்களைப் பற்றி பிறகு கவனிப்போம்.

இவ்விடத்தில் 'மலைகள்' என்னும் பதத்தை, சாதாரணமாய் உலகவழக்கத்திலிருப்பதுபோல் உபயோகிக்காமல், பூமியின் நிலப்பரப்பிலுள்ள பல உலோகங்கள் சேர்ந்த ஒரு திடமானதொகுதி க்கே உபயோகிப்போம். அதாவது, களிமண் ணுலாகிய ஒரு இறுகிய சேர்க்கையும்,மணல்மேடு களும், நிலக்கரித் தொகுதியும், சீமைச்சுண் ணும்புக் குன்றுகளும் மலைகளே. ஆகையால், சில மலைகள் திடமாயும் கடினமாயுமிருக்கின்றன. சில தளர்ச்சியாயும் உதிராயுமிருக்கின்றன. சில மலைகள் மிகவும் உயரமாயிருக்கின்றன. நமது தேசத்தின் வட எல்லையாய் இருக்கின்ற இமா லய மலையிலுள்ள 'எவரெஸ்த்து சிகரம்' 29,000 அடி உயரமுள்ளது.

இப்படிப் பூமியிலுள்ள மலைகளைச் சில வகுப் புகளாகப் பிரிக்கலாம்.இவைகளில் அடங்கி யிருக் கும் உலோகங்களிலிருந்தும், அல்லது, இவைக ளின் உற்பத்தியைக் கொண்டும், இவைகளை வகுப்புகளாகப் பிரிக்கக்கூடும்.

இம்மலைகளின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை நோக் குங்கால், இவைகளை இரண்டு வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன.

(1) பூமியின் மேற்புறத்தில் உண்டாகிற மலைகள்

(2) பூமியின் கீழ்ப்புறத்தில் உண்டாகிறமலைகள்

இவைகளுள் முதலாவது, சமுத்திரம், ஏரி கள், ஆறுகள் முதலியவைகளிலுள்ள நீரின் செயல்களாலும், எப்பொழுதும் இடைவிடாது அடித்துக்கொண்டிருக்கும் காற்றின் செயல்களா லும் உண்டாகிற மலைகளையும், பூமியின்மேலுண் டாகிற எரிமலைகளையும், இவைகளின் செயல்களா லுண்டாகிற மலைகளையும் குறிக்கும். பூமியின்கீழ் ப்புறத்தில் உண்டாகிற மலைகள் இன்னவென்று பார்க்கச் சிறிது ஆச்சரியமாயிருக்கக்கூடும். நாம் பார்க்கும் மலைகளெல்லாம் பூமியின் மேற்புறத்தி லேயே பார்க்கிறோமே? அம்மலைகளின் அடி பாகங்கள் பூமியின் கீழ்ப்புறத்திலிருக்கின்றன. ஆனால் இப்பொழுது மலைகள் எங்கு இருக்கின் றனவோ, அதிலிருந்து அவைகள் அங்கு உண் டானவையென்று நாம் சொல்லுதல் கூடாது. பூமியின் கீழ்ப்புறத்தில் அநேக விடங்களிலிருக் கும் நிலக்கரிக் குவியல்களெல்லாம் ஒரு காலத் தில் பூமியின் மேற்புறத்திலிருந்தவையே. மேற் புறத்திலிருக்கும் பலவிதமான்கருங்கல்மலைகளும் முதலில் கீழ்ப்புறத்திலுண்டானவை.

இப்பூமியினுட்பக்கத்திலுண்டாகிறமலைகளுள். கருங்கல் மலைகளைத்தவிர, வேற்றுருவம் தரித்த மலைகளும் அநேக மிருக்கின்றன. இம்மலைகள்

பல காரணங்களால் தங்கள் உருவம் மாறி வேற்றுருவம் தரிக்கின்றன. இவ்வுருவம் மாறினமலைகளிற்தான் சாதாரணமாய், அநேகவித உலோகங்கள் அகப்படுகின்றன. இப்படி மலைகளைச் சாதாரணமாய் பின்வருமாறு பிரிப்பது இயல்பு.

(1) நீர் சம்பந்தத்தாலுண்டாகிய மலைகள்

(2) அக்கினிப் பர்வதங்களும், அவை சம்பந்தமான மலைகளும்.

(3) கருங்கல் மலைகள்.

(4) வேற்றுருவம் தரித்த மலைகள்.

இம்மலைகளையும், அவைகளிலுள்ள கற்களையும் நாம் கவனிப்பதினால், அவைகளின் சரித்திரங்களைத் தெரிந்துகொள்வதுமல்லாமல், அவைகளிருக்கும் பூமியின் சரித்திரத்தையும் அறிவோம். இம்மலைகளும், கற்களும் பூமியின் சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ள புத்தகங்களாகின்றன. ஆனால் இச்சரித்திரம் எழுதப்பட்டுள்ள பாஷையைத் தெரிந்துகொண்டாலல்லவோ, மலைகளாகிய புத்தகங்களை நாம் படிக்கக்கூடும்? அப்பாஷையை இங்குக் கற்றுக்கொள்வதே நம்முடைய கருத்தாகும். உதாரணமாக, நீர் சம்பந்தத்தாலாகிய மலைகளை யெடுத்துக்கொண்டு, இம்மலைகள் பூமியின் சரித்திரத்தை எவ்வாறு தெரிவிக்கின்றனவென்று பார்ப்போம். இம்மலைகள் சமுத்திரம், ஆறுகள், ஏரிகள் முதலியவையின் வண்டல்களாகிய பளிங்குக் கற்கள், பருக்கைக் கற்கள், மணல், களிமண், ஆகிய இவைகள் திரட்டப்பட்ட சேர்க்கையாலாகிய மலைகளென்று இவைகளின் பெயராலே விளங்கும்.

இப்பொழுது ஒரு ஆற்றிலுள்ள மணலையும், கற்களையும், அவ்வாற்றின் உற்பத்தியிலிருந்து முடிவுவரையில் கவனித்துப் பார்ப்போம். ஆற்றின் தலைப்பக்கங்களிலெல்லாம், மிகப் பெரியவும், உருண்டையான மழமழப்புள்ள கற்கள் மிகுந்திருக்கக் காண்கிறோம். மறுபடி ஆற்றின் கீழ்ப் போகப்போக, கற்கள் சிறியதாகின்றன. பிறகு நுட்பமான மணலைப் பார்க்கிறோம். இம்மணல் சற்றேறக் குறைய உருண்டைவடிவமாயிருப்பதை, ஒரு பூதக்கண்ணாடியைக் கொண்டு நன்றாய்ப் பார்க்கலாம். நமது காவிரி நதியைப் பார்த்தால், மைசூர் இராஜ்ஜியப் பக்கத்திலெல்லாம் நதி நிறைய பெரும்பாறைத்துண்டுகளாயிருக்கின்றது.

இன்னும் சிற்சில விடங்களில் நதி பாறைகளின்மீதே விழுந்து ஓடுகின்றது. அக்காவிரி நதியை கோயம்பத்தூர் ஜில்லாவில் பார்த்தால், பெரிய பளிங்குக்கற்களும், கற்கள் என்றே சொல்லக்கூடிய பெரும்மணல்களும் நிறைந்திருக்கக் காணலாம். பிறகு திருச்சிராப்பள்ளி, தஞ்சாவூர் ஜில்லாக்களில் பார்த்தால் கற்கள் குறைந்து மணல் வரவா அதிகரிப்பதுமல்லாமல், பொடியாகவும் காணப்படுகின்றது. இம்மாறுபாடுகளைப்பற்றிச் சற்று யோசிக்கும்போது, இவைகள் நதியின் நீரால் உண்டானவையென்று தெரிகிறது. முதலில் பாறைகளுடைவதற்கும், பெரும் கற்கள் சிறியவையாவதற்கும், மறுபடி இவைகள் மணலாவதற்கும் இந்நதியின் நீரோட்டமே காரணம். அல்லாமலும், நீரோடும்போது, கற்களையும் பெரும்மணலையும் உருட்டி, ஒன்றோடொன்று தேய்த்துக்கொண்டே போவதால், இவைகளுக்கு ஒருருண்டை வடிவமும், மழமழப்பும் உண்டாகிறது. ஆகையால் ஒரு மலையில் உருண்டையான பளிங்குக்கற்களும், கூழாங்கற்களும் அதிகமாயிருந்தால், இவை ஓட்டமுள்ள நீரின் செயல்களால் இம்மாதிரி செய்யப்பட்டு, இங்குச் சேர்ந்து இருத்தல் வேண்டுமல்லவா?

இப்பொழுது அம்மலைக்குச் சமீபத்தில் பெரும் ஆறுகள் ஒன்றுமில்லாவிட்டாலும், இது அங்குண்டாவதற்கு முன்னவது அப்பக்கம் நதிகள் ஓடியிருக்க வேண்டும். அல்லது, ஒரு ஆறு வண்டல்களை அடித்துக்கொண்டு ஒரு ஏரியில் தள்ளியிருக்கக்கூடும். அப்படி ஏராளமான வண்டல்களும், கற்களும் தள்ளப்பட்ட பிறகு, ஏரி வற்றிப்போய், பூமி உயர்ந்து இம்மலை உண்டாயிருத்தல் கூடும். அப்பொழுது

இம்மலையில் அநேகப்படைகள் அல்லது வரிசைகள் காணப்படும். மலையின் கீழ்ப்படை அநேகமாய்ப் பெருங்கற்களாலாகியதா யிருக்கும். அதற்குமேல் மணலாலாகிய படையைக் காணலாம். மேற்படை மிக ஸன்னமான களிமண்ணு யிருக்கும். இது எப்படி? ஒருபெரிய ஆழமான பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் கற்களையும், மணலையும், களிமண்ணையும் போட்டு, பாத்திரம் நிறைய ஜலம் விட்டு அவைகளை நன்ருய்க் கலக்கவும். பிறகு சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அப்பாத்திரத்தைப் பார்த்தால், கற்களெல்லாம் கீழே போய் படிந்திருக்கும். மணல் கீழே படிவதற்கு மெல்ல போய்க்கொண்டிருக்கும். மண் ஜலத்தில் இன்னம் மிதந்துகொண்டிருக்கும். மறுபடி கால் மணி நேரத்திற்கெல்லாம் திரும்பப் பார்க்கவும். இப்பொழுது மணலும் மண்ணும்கூட நீரில் படிந்திருக்கும். இப்படிக் கீழே படிந்திருக்கும் வண்டலை கவனித்தால் ஒன்றின்மேல் ஒன்ருகப் படைப்படையாக அடுக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். நாம் முதலில் எடுத்துக் கொண்ட பாத்திரம் கண்ணுடி பாத்திரமாயிருக்கக் கூடுமாயின் இது மிக நன்ருய் விளங்கும். கனமான கற்கள் சீக்கிரம் போய்ப் படிகின்றன. இலேசாயும், பொடியாயுமுள்ள மணலும், மண்ணும் மெதுவாய் ஒன்றின்பின் ஒன்ருய்ப் படிகின்றது. இதே காரணத்தால் சில நீராலாகிய மலைகளும் படைகளாகக் காணப்படுகின்றன. ஆகையால், இப்படையுள்ள மலைகள் இருக்குமிடத்தில் ஏராளமான நீர் இருந்திருக்கவேண்டுமென்னும் சரித்திரத்தை இவைகள் விளக்குகின்றன. இப்படைகளாக அடுக்கப்படுவது வேறு காரணங்களாலும் உண்டாவதுண்டு. ஒருதரம் முதல்படை உண்டாக, பிறகு அது காய்ந்து இறுக, மறுபடி அதன்மேல் மற்ருெருபடை புதிதாகச் சேர்க்கப்படலாம். இப்படைகள் ஒரே வஸ்துக்களாலான போதிலும், அவைகள் உண்டாகிய காலவித்தியாசத்தால் இவ்விரண்டும் ஒரே படையாகக் காணப்படாமல், வெவ்வேருகக் காணப்படுகின்றன. இப்படிப் பூமி சரித்திரத்தைத் தெரிவிப்பதில் முக்கியமானவை சில ரூபங்களையுடையமலைகளே.

எம், ஆர். சுப்பிரமண்ய அய்யர் பீ. ஏ.

தேகதத்வ சாஸ்த்ரம்

PHYSIOLOGY

(தொடர்ச்சி)

ஹிருதயமாத்திரம் இவ்விரண்டு வகுப்பிலும் சேராமலிருக்கிறது. இச்சைக்குக் கட்டுப்படாமலிருந்தபோதிலும் வரித்தசை நாரினுற் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல் ஹிருதயத்தின் தசை நார்கள், சரீரத்தில் மற்ற இச்சைக்குட்பட்ட தசை நார்களைப் போல் ஒரே குழலாக இராமல் கிளைகளை யுடையனவாய் இருக்கின்றன.

இவ்விதத் தசை நார்க் கூட்டங்கள் சேர்ந்து பின்னி யுண்டாயிருக்கும் ஹிருதயத்தின் சுவர்கள், அந்நார்கள் சுருங்கும்பொழுது, கனம் அதிகப்பட்டு விஸ்தீரணம் குறையவும், ஒன்ருேடொன்று சேரவே அவைகளுக்கு நடுவிலிருக்கும் இரத்தம் வெளியே தள்ளப்படுகிறது. இப்படித் தள்ளப்படுகிற ரத்தம் ஒரே வழியாகச் செல்ல சில உபாயங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. முதவில் ஆரிகிள் (மேலறை) களை யெடுத்துக் கொள்வோம். வலது பக்கத்தில் இவ்வறையில், மேல்வீனுகாவா, கீழ்வீனுகாவா என்ற இரண்டு பெரிய கறுப்பு ரத்தக் குழாய்களும், கரோனரிவேயின் என்ற ஹிருதயத்தின் சுவர்களிலிருந்து வரும் ஒரு சிறு கறுப்பு ரத்தக்குழாயும் வந்து சேருகின்றன. இவைகளில் கரோனரிவெயின் த்வாரத்தில் மாத்திரம் ஒரு அடைப்பு இருக்கிறது. மற்றப் பெரிய குழாய்களில் ரத்தம் ஆரிகிள் சுருங்கும்போது திரும்பாமலிருக்க அவைகளில் மேலும் மேலும் வந்துகொண்டிருக்கும் ரத்தத்தின் எதிர்ச்சியும், கீழே தளர்ச்சியாயும் காலியாயும் இருக்கும் கீழறைக்குள் செல்ல ஒரு தடையும் இல்லாமலிருப்பதுமே. மேலும் ஆரிகிளின் சுருக்கம் இக்குழாய்களின் துவாரத்தில் முதல் முதல் ஆரம்பித்துக் கீழ் நோக்கிச் செல்வதினுல் ரத்தத்துக்குக் கீழறை நோக்கிய ஓட்டமே உண்டாகிறது. இப்படியே தான் இடது பக்கத்திலும்,

கீழறை சுருங்கும்பொழுது அதின் ரக்தம் மேலறைக்குள் திரும்பாமலிருக்க மூன்றிலைகள் சேர்ந்த ஒருமூடி வலதுபக்கத்தின் இரண்டறைக்கும் நடுவில் உள்ள துவாரத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் போலவே இடது பக்கத்தில் இரண்டிலைகளுள்ள மூடியிருக்கிறது. இவைகள் முக்கோண ரூபமாய், அடியில் மேலறைக்கும் கீழறைக்கும் உள்ள துவாரத்தின் பக்கங்களில் ஒட்டியும், நுனியில் மெலிதாயும் பலமாயுமுள்ள சவைக்கயிறுகளால் கீழறையின் உட்புறத்தில் நுழைத்துக் கொண்டிருக்கும் தசைநார்க்கூட்டங்களின் நுனிகளில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. ரக்தம் மேலறையிலிருந்து கீழறைக்கு வந்ததும், இம்மூடிகளுக்கும் கீழறையின் சுவர்களுக்கும் நடுவில் சென்று அவற்றை மேலே தள்ளுகின்றன. இப்படி மேல் தள்ளப்பட்ட மூடிகள் துவாரத்து மட்டத்தில் வரும்போது ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து துவாரத்தை யடைக்கின்றன. துவார மட்டத்திற்குமேல் செல்லாமல், அவற்றின் நுனிகளைச் சுவரில் சேர்த்திருக்கும் சவைக்கயிறுகள் தடுக்கின்றன. அறை சுருங்கும்பொழுது இக்கயிறுகள் தளர்ந்துபோவதைத் தடுக்கவே, இவைகள் நேரே சுவரில் சேர்க்கப்படாமல், நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் தசைநார்க் கூட்டங்களின் நுனியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறையானது சுருங்கும்பொழுது, இத்தசை யெழுச்சிகளும் சுருங்கி மட்டமாவதால், சவைக்கயிறுகள் தளராமல், மூடிகளைப் பலமாக இழுத்துப் பிடிக்கின்றன.

இப்படி மேலறைக்குத் திரும்பமுடியாமல் தடுக்கப்பட்ட ரக்தமானது, வலது பக்கத்தில் பல்மொனரி ஆர்டெரியிலும், இடது பக்கத்தில் அயோர்டியிலும் தள்ளப்படுகிறது. இப்படித் தள்ளப்பட்ட ரக்தத்தை யேற்றுக்கொள்ள, அந்தக் குழாய்கள் விரியக்கூடிய பதார்த்தத்தினால் செய்யப்பட்டிருப்பதினால், முன்னமேயே ரக்தம் நிரம்பியிருந்த போதிலும், விரிந்துகொண்டிருக்கின்றன. மறுபடியும் வென்றிகிள் தளரும்பொழுது இக்குழாய்களிலிருக்கும் ரக்தம்திரும்பி அதற்குள் வராதபடி சில ஏற்பாடுகள் அமைந்திருக்கின்றன. பிறைவடிவான மூன்று ஜேப்புகள் ஒவ்வொரு குழாயின் வாயிலும் அமைந்திருக்கின்றன. ரக்தம் திரும்புவதற்காகப் பார்க்கும்பொழுது, அந்த ஜேப்புகளுக்குள் சென்று அவற்றின் உள் மடிப்புகளை விரிக்கவும், அம்மடிப்புகள் ஒன்றோடொன்று சேர குழாயின் வாய் கெட்டியாக மூடப்படுகிறது.

ஹிருதயத்தின் அறைகள் தாங்கள் செய்ய வேண்டிய வேலைக்குத் தகுந்தபடி பலமுள்ளனவாக அமையப்பட்டிருக்கின்றன. இடது பக்கத்துக்கீழறை சரீரம்முழுவதிற்கும் ரக்தத்தைச் செலுத்தவேண்டியிருப்பதினால்எல்லாவற்றிலும் கனமுள்ளதாயிருக்கிறது. மேலறைகளிரண்டும் கீழறைக்கு ரக்தத்தைச் செலுத்த வேண்டிய வேலைமாத்திரம் உள்ளனவாதலால் ஒன்றுபோல் சமமாக மெல்லியதாயிருக்கின்றன. வலது கீழறை சுவாசாசயம் முழுவதுக்கும் இரக்தத் தசை செலுத்தவேண்டியதானதால் மேலறைகளை விட அதிக கனமாயிருக்கிறது; ஆனால் சரீரம் முழுவதும் செலுத்தவேண்டிய இடது கீழறைக்கு மூன்றில் ஒருபங்குதான் இருக்கிறது. எல்லா அறைகளும் சமமாக மூன்று அவுன்ஸ் பிடிக்கத் தக்கவை.

ஹிருதயத்தின் வேலை ஒருவரிசைக் கிரமமாய் நடந்துகொண்டு வருகிறது. முதலில் இரண்டு ஆரிகிள்களும் சுருங்குகின்றன. பிறகு இரண்டு வென்றிகிள்களும் சுருங்குகின்றன. பிறகு கொஞ்சம் அமைதியுண்டாகிறது. அதில் இரண்டு ஆரிகிள்களும் ரக்தத்தால் நிறைகின்றன. வென்றிகிள்களும் தளர்ச்சி யடைய, அவைகளுக்குள் ஆரிகிளிலிருந்துரக்தம்தடையில்லாததினால் மெதுவாக இறங்குகிறது. உடனே ஆரிகிள்கள் மறுபடியும் சுருங்கி பாக்கியிரக்தத்தையும் வென்றிகிள்களுக்குள் செலுத்துகின்றன. இவ்விதமாக ஹிருதயம் ஒரு நிமிஷத்து (மினிட்டு) க்கு

75 தரம் சுருங்குகிறது. இப்படி இடது வென்றிகிள் சுருங்கும்பொழுது முன்னமேயே நிறைந்திருக்கிற அயோர்டிவில் அதின் ரக்தம் தள்ளப்படுகிறது. அதினால் அயோர்டா விரிந்து கொடுக்க அதின் வளைவு கொஞ்சம் நிமிர்கிறது ; அப்பொழுது ஹிருதயம் கொஞ்சம் முன்னால் கொண்டு போகப்பட்டு மார்பின் முன்சுவரில் தாக்குகிறது; இப்படித் தாக்குவதின் அதிர்ச்சியை, இடது பக்கத்து மார்பில், முலைக்காம்புக்கு ஒன்றரை அங்குலத்திற்குக் கீழாகவும் அரை அங்குலத்திற்கு உட்புறமாகவும் கைவைத்துப் பார்த்தால் உணரலாம்.

அதே இடத்தில் காது கொடுத்துக் கேட்போமானால், இரண்டு சப்தங்கள் கேட்கும். அவைகளில் முதல் சப்தம் நெடியதாயும் மிருதுவாயும் இருக்கும். இரண்டாவது, குறியதாயும் கடினமாயும் இருக்கும் அவைகளை "லூம்ப்," "டப்" என்ற சப்தங்களுக்கு ஒப்பிடுவது வழக்கம்.

இவைகளில் முதல் சப்தம் ஆரிகிளுக்கும் வென்றிகிள்களுக்கும் நடுவில் உள்ள மூடிகள், வென்றிகிள் சுருங்கும் பொழுது, இழுத்துச் சேர்க்கப்படுவதால் பெரும்பான்மையும் உண்டாகின்றது. இரண்டாவது சப்தம் பல்மொனரி ஆர்டெரி அயோர்டா இவைகளின் துவாரங்களில் இருக்கும் பிறைவடிவ மூடிகள், வென்றிகிள்கள் சுருங்கிய பிறகு, திடீரென்று மூடுவதால் உண்டாகின்றது. ஆகையால் இந்தச் சப்தங்களில் உண்டாகும் வித்தியாசங்களிலிருந்து எந்த மூடிகளில் வியாதியிருக்கிற தென்பதை நிர்ணயிக்கக்கூடும்.

கே. நாராயண அய்யர், M. B. & C. M.

குளிர்ந்த தண்ணீர் குடித்தல்.— உடம்பு சத கத வென்று இருக்கும்பொழுதாவது, வீட்டுக்காரியங்கள் அதிகமாகச்செய்து உடம்புக்கு ஆயாஸம் அல்லது களைப்பு ஏற்பட்டிருக்கும்பொழுதாவது குளிர்ந்த ஜலத்தைக் குடிக்கக்கூடாது. தேகத்தில் உஷ்ணதிகங் கொண்டிருக்கும் போது குளிர்ந்த தண்ணீரை ஏராளமாக உட்கொண்டால் திடீரென்று சோர்பு, சோகம் ஏற்பட்டு மரணம் ஸம்பவிக்கும்.

கடவுளின் கருணையைக் கனவிலும் மறவாதே

NEVER FORGET GODS, GRACE

ஓ! மனமே! உனக்கேன் இச்சோர்வு! இவ்வச் சமும்கவலையும் உனக்கேன்! முன்பு நீஇன்புற்று மகிழ்ந்து வந்தனையே! காரணம் என்ன வென்று எண்ணிப் பார்த்தனையோ? ஈசனது அனுக்ரகம் அல்லவா? அது அவ்வாறாக: நீதுன்புற்று அல்லற் படுங்கால், "கருப்பைக்குள் முட்டைக்கும்கல்லினுள்தேரைக்கும்விருப்புற்று அமுது அளிக்கும் மெய்யனு"ம் வாரானோ? "அத்தி முதல் எறும்பு ஈறான உயிர் அத்தனைக்கும் சித்தம் மகிழ்ந்து அளிக்கும் தேசிகனு"க்கு நின்னைக் காத்தலும் கடன் இலையோ? உன்னிப்பார்த்துச் சஞ்சலத்தை விடுத்து,ஓ நெஞ்சமே! நாதனிடத்து நின் சலியா நன்னம்பிக்கையைச் செலுத்து !

"பட்டகாலிலே படும் கெட்டகுடியே கெடும்" என்னுமாறு, இடுக்கண் உற்றுழி அல்லல் பல அடுக்கி வந்துநின்னைச் சூழ்ந்து எழுந்து நெறுக்கிய காலத்து, தளர்ந்து நீ வீழாது நின்னை ஏந்தித்தாங்கி கைகொடுத்து நின்றது கடவுளின் கருணை அல்லவா? சிக்குச்சுழல்கள் உள்ள இம் மண்ணுலகில் திக்குத் திசை தெரியாது தவித்த காலத்து நின்னைச் செந்நெறிசெலுத்தி நடாத்தியது ஆதிபகவன் அருள் அல்லவா? இன்னணம் மூல முதல்வனது முறை அறிந்தும் ஓ! மனமே! வாட்டம் உனக்கேன் ?

சம்ஸாரம் என்பது துக்க ஸாகாம் அன்றோ? மலைபோல் அலைகள் அடுத்து அடுத்துப் புரண்டு எழுந்து கோஷித்துவரும் புயல் மோதப்பட்ட ஆழ்கடல் அதுவென நீ அறியாயோ ? துயாழியின் ஒய்விலா உயரலைகள் பொங்கி எழுந்து கரை புரண்டு நின்மீது உருண்டு ஓடிவந்தாலுமென்? ஊக்கமொடு காக்க ஒருநாதன் நின்னுள் நிற்பதை நினக்கு நினைப்பூட்டவும் வேண்டுமோ ?

அண்டம் புரளும்படி சண்ட மாருதத்தை வீசி மோதி அடிக்கச் செய்த எல்லாம் வல்ல ஈச னுக்கு அதை அடக்கி அமைதியாக்குவதும் அரிதாமோ? சர்வ சக்தனும் இமைப்பொழுதில் நின் இடும்பைக்கு இடும்பை புரிந்து உனக்கு அமைதி எய்துவிக்கத் திருவுளம் பற்றினும் பற்றலாமன்றோ ?

ஆனதுபற்றி, ஓமனமே! அந்தகாரம் நிறைந்த நள்ளிரவிலும் அப்பனது அநுக்ரகங்களை எண்ணி எண்ணி, நினைந்து நினைந்து, நெக்கு விட்டு நெகிழ்ந்து உருகி, நின்னிடத்தே அன்பு வெள்ளம் தேக்குவாயாக! கடவுளின் திருவடி களைக் கடைப்பிடியாய்ப் பற்றிப் பிடித்து நின் னிடத்தே நாட்டிக்கொள்வாயாக! அவ்வாறு செய்யின்,அல்லல் அற்று, அருள்பெற்று, பொய் யாப் புலமைத் திருவள்ளுவர்

" மலர்மிசை ஏகினான் மாணடிசேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார் "

என அருளிய வண்ணம்,நீ உலப்பிலா ஆன ந்தம் பெறுவாய்! ஐயம் சற்றுமின்று! .சத்தியம் என்று எண்ணித்,திண்ணமாய்க் கொள்.

எஸ். ராமஸாமி அய்யர், பி.ஏ., எல்.டி.

---

125 வயதுக்கிழவர்.—இந்தக் கலியுகத்தில் ஸா தாரணமாக ஒருவன் நூறுவருஷம் பிழைத்திருப்பது அபூர்வம். ஆனால் ஒருவித எல்லயை அனுசரித்து 'சத்மானம் பவதி' என்று பெரியோர்கள் சொல்லு வார்கள். அதாவது ஒருவனை வாழ்த்தவேண்டுமானால் நூறுவருஷம் நீ தீர்க்காயுஸாய் இருக்கக்கடவாய் என்று சொல்வது ஸகஜம். இப்படியிருந்தும் ஹஜாரா ஜில்லாவில் பைராம்கான் என்னும் பெயர் கொண்ட மகமதிய ஜாகீர்தார் ஒருவர் ஸமீபத்தில் இறந்துபோன தாகவும், அப்பொழுது அவருக்கு 125-வயதென்றும் தெரியவருகிறது. 1831-ம் வருஷத்தில் மகாராஜா ரஞ்சித் சிங் ஆப்கானியரோடு சண்டைபோட்டபோது ஆப்கானியர் பக்கத்தில் இந்த பைராம்கான் சண்டை போட்டுக் குண்டுக்காயம் பட்டவரென்று தெரியவரு கிறது.

பொன்

GOLD

பொன்னென்பது பூமியினின்று வெட்டியெடு க்கப்படும் ஒருவகை உயர்ந்த உலோகம். அது உலகிலுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றிலும் மிக்க விலையுள்ளது. மஞ்சளும், பசுமையுமான நிறம் வாய்ந்து, பார்ப்பவர் கண்ணையுங் கருத்தையுங் களிக்கச்செய்து, ஒளி குன்றாது பிரகாசிக்கும் குணமுடையபது.

பொன்னின் மேன்மைக் குணத்தை விரும்பி யன்றோ, செந்தாமரையில் உற்பவித்த திருமக ளும் "பொன்னி" யென்னும் திருநாமந் தரித் திருக்கின்றனள். கல்வி, கேள்விகள் நிறைந்த புமான்களை "பொன்" போன்றவர்களென்றும், அன்னவர் மொழிகளைப் பொன்னே போற் போற் றுவம் என்றும் நன்குணர்ந்த புலவர் திலகர் பலர் வர்ணித்துக் கூறியிருப்பதை அறியாதார் எவர்?

இப்பொன்னே எப்பொருட்குந்தாய். பொன், பெண், மண், என்னும் முப்பொருள்களில் முதன் மையானது இதுவென்றும், இதனை அடைந்த வர்கள் மற்றைய இரண்டையும் எளிதில் பெற லாகும் என்றும் வழங்கிவருவது உலகப் பிர சித்தம். இது, எக்காலும் எங்கும் பெருமையை விளைவித்து, ஊக்கம், மனவலி, கடவுள் வழிபாடு, அறிவு, கோபமின்மை, பொறுமை, ஆகிய இத்தி யாதி நற்குணங்கள் நிறைந்த ஆடவர், பெண்டிர் வசிக்கும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கொஞ்சிக் குலாவி நிலைபெற்றிருக்கும். இதன் துணையில் லாதவர் என்றும் பொல்லாதவர்.

"பொன்னம்பலம் உண்டானால் என் அம்பலம் உண்டாகாது?" என்னும் பழமொழியை வெள் ளிடை மலைபோல் தெள்ளிதில் விளக்கத் தில்லைக் கணுள்ள ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமானும் பொன்னால் சபை ஏற்படுத்தியுள்ளது எவரும் அறிந்ததே. அவர் பொன் மலையை அடியோடு பெயர்த்தெடு த்து வில்லாக்கிக்கொண்டதும், திரிபுரத்தை,

பொன்மதில் வேண்டிசிரித்து எரித்ததும், பொன்னிறந்தாங்கியதும் எவர்க்கும் கண்கூடாக விளங்குகிறது. பொன்னியை மகாவிஷ்ணு மார்பில் தரித்ததும், இரண்யன் என்னும் பெயர் வாய்ந்த அரக்கனைக் கொன்றதும், இதுகாரணம் பற்றியேயாம். உலோபிமீதாசி (Midas) சரித்திரத்தாலும் பொன்னின்மேல் மனிதர்க்குள்ள பேராசை நன்கு விளங்குகின்றது. தேவர்களும் தங்கள் நாட்டிற்கும், குருவிற்கும் இதன் பெயரையே யிட்டு வழங்கி வருகின்றனர். மண்ணுலகிலும் மானுடர்கள் தாங்கள் அருமையாகப்பெற்று வளர்த்தெடுத்தமக்களுக்கு, பொன்னம்மை, பொன்னப்பன், பொன்னுசாமி என வழங்குவதோடு, தாங்களிருக்கும் ஊர், நதி, ஏரி, முதலிய பற்பல நிலையியற்பொருள்களுக்கும், ஏர் உழுதல் முதலிய செய்தொழின் முறைக்கும் இப்பெயரிட்டு அழைப்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இப்பொன் ஏகச்சக்ரேஸ்வரமாக மண் முதல் சிவம் ஈருக உள்ள எல்லாப் பொருட்கட்கும் அரசாகி, மகுடஞ்சூட்டி, துஷ்டநிக்ரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்து, தன்னை நம்பிய ஒவ்வொரு ஆத்மாவையும் களிப்படையுமாறு தன்னாணையைச் செலுத்தி, அரசாட்சி செய்துவருவது அறியாதார் எவர்? இதன் கிருபை யடைந்த எப்படிப்பட்ட ஏழையும் முகவிலாசமாகி, உள்ளங்களித்து ஊக்கங்கொண்டு எப்படிப்பட்ட செய்முயற்சியையும் செய்து முடிப்பான். இப்பொன்னே மேகம்போல் கைம்மாறு வேண்டாமல்எவரையும் உன்னத நிலையில் வைப்பது. இதனாலன்றே "பொன்னாற் பிரயோஜனம் பொன்படைத்தாற்குண்டு" என்றும் "பொன்னுடையரேனும்" என்றுங் கூறுவர். அரும்பெரும் நன்மங்கலத்தைச் செய்வித்துப் புத்திரப்பேற்றைக் கொடுத்து, வழுவாது இல்லறம் நடாத்தி இன்பத்தை அடையச்செய்வது இதுவேயாகும். முற்றத்துறந்து முழுத்தவம் எய்திய முனிவர்களும் ரசவாத வித்தையினால் பொன்னின் கிருபையை யடைய படும்பாட்டை எவர்தாம் எடுத்துச் சொல்ல வல்லவராவர்? இப்பொன் சில சமயங்களில் கம்மியன் என்னும் பகைவன் கையில் அகப்பட்டுப் பணையிற்கிடத்தி, அடிமேலடியடித்து, மூசைக்குள்ளடக்கி, உலைவாயிலின்கண் வைத்து, அக்னிமயமான த்ராவக ரூபமாகி, ஆற்றி, கம்பியுருவாய்த் திரட்டி, பின்னும் உலையில் வைத்து அடியடித்து வருத்தப்படுத்துங் காலத்தும் தன் இயற்கை குணமும் நிறமும் குன்றாது ஒளிவிட்டு நிற்கப் பெறுகின்றது. பின்னும் இப்பொன் விரோதிகள் கொடுமையைச் சகிக்காது அவர்கள் கரத்தினின்று விடுபட்டுப் பெரும்பாலும் பெண்கள்பால் சரண்புகுந்து, பல்லாகிய வொளியைக்காட்டி, அடைக்கல ஸ்தானந் தந்து காப்பாற்ற வேண்டுமென்று நின்று, தனக்குரிய இயற்கைக்குணமும் பெயருங் கூறி, அவரவர்கள் உள்ளக் கருத்தின்படி காப்பு, கொலுசு, சரப்பளி, சங்கிலி முதலிய ரூபங்களுடன் தன் இயற்கை நாமத்தை முற்றிலும் மறைத்து நிற்பதோடு, தன் நண்பினமாகிய இரத்தினம், கெம்பு, கோமேதகம், நீலம், புஷ்பராகம், மாணிக்கம், பச்சை, வைடூர்யம் முதலிய இவ்வொன்பதின்மரோடு கட்டுப்பட்டு, அடங்கியிருந்து "பொன்மலையைச் சேர்ந்த காகமும் தன்னிறமாகும்" என்றபடி, சேர்ந்தவரையும் அழகு செய்து தன் இயற்கைக் குணம் விளங்க, கம்மல், கடுக்கன், கணையாழி, வங்கி, பொட்டு, பதக்கம், சடைபில்லை, அாதனமாலை முதலிய பற்பல பூஷணங்கள் பெயர் தாங்கி, அணிவோரது உடலையும் உள்ளத்தையும் அலங்கரிக்கின்றது.

இம்மட்டோ! இது அரசன் உருவத்தையுந் தாங்கி மோஹரா என்றும், பவுன் என்றும், கினி என்றும் பெயர் பெற்று உலகமெங்கணும் நிலவி வருவதாலன்றே இதற்கு 'ஆசை' யென வொரு பெயர் காரணவிடுகுறியாக அமைந்துள்ளது. ஒருவன் எப்படிப்பட்ட கொடுமையைச் செய்த

போதினும், தன்னை அடைந்தவர்பால் நின்று மாறுவல்லமை பூண்டு நாளும் புகழுங்கீர்த்தியு முண்டாக, யோக்கியனென நியாயசபையில் நிரூபிக்க முன்னிற்கின்றது. இம்மையில் அடைய வேண்டிய அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பால் நலங்களைப்பெருக்கி இறுதியில் அடைய வேண்டிய ஈடும் எடுப்பும் இல்லா வீட்டைப் பொருந்துதற்கு இன்றியமையாப் பொருளாகவும் இருக்கின்றது.

'திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேடு ! என்றபடி மனிதர்களிற் பலர் தங்கள் தங்கள் இல்லிடம் விட்டுப் பெயர்ந்து மரக்கலமேறி நெடுந்தூரஞ் சென்று எவ்விதத்தினும் இப்பொன்னைத் தேடும் முயற்சியையே கொண்டிருக்கின்றனர். எவ்வளவு கட்டையை அக்னிக்குக் கொடுத்த போதிலும் அவ்வக்னி திருப்தி யடையாமல் இருப்பதுபோல, ஆத்மாக்கள் உள்ளத்தைத் திருப்திசெய்து வைக்காது மேலும் மேலும் தன்னையே விரும்பும்படி செய்துவைக்கின்றது. ஆண் பெண் இருபாலாரிலும், பிரிந்தாரைக் கூட்டிவைத்து, இன்பம் அனுபவிக்கச் செய்து வைக்கும் இப்பொன்னின் உயர்வாகிய அருங்குணத்தைத் தெரிந்துகொள்ளாதவர் உலகில் மிகவும் சொற்பமே.

மேலே கூறியவாற்றால், "முனிவரும் மன்னரும் முன்னுவபொன்னால் முடியும்" என்பதற்கேற்ப, புருஷார்த்தங்களுக்கு ஏதுவாய் இருப்பது பொன்—என்னும் உண்மை நன்கு விளங்குவதன்றோ ?

பண்டித. S. வேலாயுத முதலியார்.

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரியார் பிறந்தநாள்.—கொச்சி ராஜ்யத்தில் ஜோஸ்யரான வித்வான் சி. வி. பிச்சு அய்யர் ஸ்ரீ சங்கராசாரியார் பிறந்த காலத்தைத் திட்டமாய்க் குறித்திருக்கிறார் கலியில் செல்லா நின்ற 3007. அல்லது கி. பி. 805ல் மேஷமாதம் 18ந் தேதி திங்கட்கிழமை நாழிகை 17,25 அல்லது மணி 12,58-ல், காலடி என்னுமிடத்தில் ஜனனமானரென்று நிச்சயித்திருக்கிறார்.

சூரியன் : அதன் தூரமும், பருமனும்

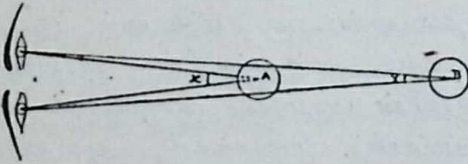
SUN: ITS SIZE AND DISTANCE

முன்னர் இப்பத்திரிகையில் நமக்கும் ஸூரியனுக்குமுள்ள தூரம் சுமார் 9 கோடி மைலுக்கு அதிகமென்று சொன்னோமல்லவா? அவ்வளவு அதிக தூரத்தை எப்படிக் கணக்கிடுகிறதென்பதை இப்பொழுது விவரிப்போம்.

நம்மைச் சுற்றியிருக்கும் ஸாதாரணமான வஸ்துக்களை விட பருமனிலும் உயரத்திலும் அதிகமான வஸ்துக்களைப் பற்றிய அளவை சரியாய்ச் சொல்வது கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஒரு தெருவின் நீளத்தையும், மரங்கள், கட்டிடங்கள் முதலியவைகளின் உயரத்தையும், ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்குள்ள தூரத்தையும் தகுந்த அளவுகோல்களைக்கொண்டு அளந்துவிடலாம். இம்மாதிரி பற்பல தடவைகளில் ஏற்படும் அநுபவத்தைக்கொண்டு, நாமிருக்குமிடத்திலிருந்து வெகுதூரத்தில் தோற்றும் மலை,மரம், கோபுரம் முதலியவைகளின் தூரத்தை அவைகளின் சமீபத்தில் போகாமலேயே சற்றேறக்குறையச் சொல்லலாம். ஆனால் அவைகளின் உயரத்தை ஊகிப்பது அவ்வளவு சுலபமல்ல. ஏனென்றால் சமதரையில் நாமடையும் அனுபவத்தைப்போல், உயர்ந்த வஸ்துக்களின் மேலேறிச்சென்று அவைகளின் உயரத்தை அடிக்கடி நினைத்துப் பார்த்தலாலுண்டாகு மனுபவம் குறைவானதும் தவிர, வஸ்துக்களின் தூரமதிகப்பட, அவைகளின் பருமனும் குறைவாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படும். புகைக்கூடு, ஆகாசவிமானம் (Aeroplane),பக்ஷிகள் முதலியன உயரப்பறந்து செல்லும்போது, அவைகள் இவ்வளவு உயரத்தில் பறக்கின்றனவென்று சுமாராய்ச் சொல்வது கூடப் பிரயாஸம். இதிலிருக்கும் சிரமத்துக்கு மேல் சொன்ன வஸ்துக்களுக்கும் பூமிக்கும் கண்ணால் பார்க்கக்கூடிய ஒருவிதமான சம்பந்தமில்லாதிருத்தல்தான் காரணம். பூமியைச் சேர்ந்த

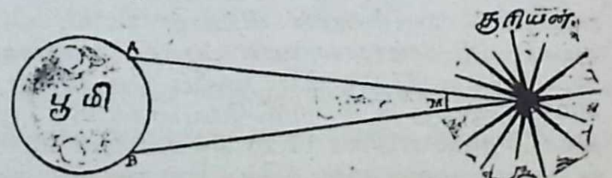
அளவுகளிலேயே இவ்வளவு கஷ்டமிருக்க, சூரியன், நக்ஷத்திரங்கள், கிரகங்கள், போன்ற மனதினால் கூடக் கிரகிக்கக்கூடாத தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களின் தூரத்தை எவ்வாறறிவது? முதலில் அஸாத்தியமாகத்தான் தோன்றுகிறது. ஆனாலது பின்வரும் விஷயங்களைக் கவனித்தால், வெகு சுலபமாய் விடும்.

"சுவாமி நமக்கு இரண்டு கண்கள் எதற்காகக் கொடுத்திருக்கிறார்; ஒரே கண் போதாதோ?" என்று ஒரு பையன் தன் தோழனைக் கேட்க, அவன், "ஒரு கண்ணுக்கேதாவது சேதம் நேரிட்டால், மற்றொரு கண்ணாவது உபயோகப்படட்டும்: ஒரே கண்ணாயிருந்தால் அந்தக்கண் போனதும் முழுக்குருடனாகவேண்டுமல்லவா?." என்று பதிலுரைத்தான்; கேட்டவனும் திருப்தி யடைந்தான். சிறுவர்களானதால், அதற்கு மேல் யுக்தி தோன்றவில்லை. நம்மில் வயது முதிர்ந்தவர்களுக்குக் கூட வெகு பேருக்கு, கண்கள் இரட்டையாயிருப்பதின் அவசியம் தெரியாது. இரட்டைக் கண்ணன் தூரத்தையும் வஸ்துக்களின் ரூபத்தையும் உணர்வது போல் அவ்வளவு தெளிவாய் ஒற்றைக் கண்ணன் அறிய முடியாது. முதலில் இருகண்ணிருந்து அதிலொன்று நஷ்டமானவர்களின் அனுபவமிது. நாமே ஒற்றைக் கண்ணைக் கையால் மூடிக்கொண்டு பார்த்தால் இவ்விஷயம் தெளிவாகும்.

நாம் பார்க்கும் வஸ்துக்களின் உருவமும் தூரமும் அவ்வஸ்துவிலிருந்து நமது கண்ணுக்கு வந்து சேரும் ஒளியின் கிரணங்களால் புத்தியில் கிரகிக்கப்படுகின்றன. மேல் காட்டிய படத்தில் A. என்னுமிடத்திலிருக்கும் வஸ்துவிலிருந்து வரும் ஒளி கிரணங்களின் மத்தியிலுள்ள விரிவு (கோணம், Angle), B என்னுமிடத்தி லிருந்து வரும் கிரணங்கள் மத்தியிலுள்ள (Y) கோணத்தைவிட அகண்டது. அதாவது, ஒரு வஸ்துவானது நமது சமீபத்தில் வர வர, அதை நமது கண்களுக்குப் புலப்படுத்தும் கிரணங்களின் மத்தியிலுள்ள கோணம் அதிகமாகிக்கொண்டே வரும். தூரமதிகரிக்க, மேற்படி கோணத்தின் விரிவு குறையும். ஒருவஸ்து நம்மைச் சமீபிக்கும் போது அதைப்பார்க்க இருகண்களும் தங்களைக் கட்டியிருக்கும் தசை நார்களின்(Muscles)உதவியால் உட்புறமாய் சாய்க்கப்பட்டு, அவ்வஸ்துவினின்று வரும்கிரணங்களை உட்கொள்ளுகின்றன. அதேமாதிரி அந்த வஸ்து தூரத்தில் விலக விலக,கண்களின் உட்புறத்துச் சாய்வு குறைந்து, எப்போதும் அந்த வஸ்துவிருக்கும் இடத்தை நோக்கியே செலுத்தப்படுகின்றன. இம்மாதிரியாய்க் கண்ணுருண்டைகள் தசை நார்களால் சாய்க்கப்படும் உணர்ச்சி மூளைக்கெட்டி அதனால் வஸ்துவுள்ள தூரம் இவ்வளவென்றும் உணர்ச்சி ஏற்படுகிறது. ஒரு வஸ்து நமது கண்களுக்கு அதிக சமீபத்தில் கொண்டுபோகப்பட்டால், அதைப் பார்ப்பதற்காக கண்கள் உள் பக்கம் அதிகமாய்ச் சாய்க்கப்படுவதாலுண்டாகும் வலியைக்கூட நாமுணர்கிறோமல்லவா? ஆகவே, ஒரு வஸ்துவிலிருந்து நம் கண்ணுக்கு எட்டும் கிரணங்களின் விரிவைக் கொண்டு நமக்குமவ்வஸ்துவுக்கு மிருக்கும் தூரமிவ்வளவென்று நாமறிகிறோமென்பது தெளிவாகிறது.

இந்த அநுபவத்தை ஒட்டியே, வான சாஸ்திரிகள்(Astronomers)சூரியன் முதலான ஆகாயத்தில் மிதக்கும் வஸ்துக்களின் தூரத்தைக் கணக்கிடுகிறார்கள்.

அவ்வளவு பெரியதூரத்தைக் கணக்கிடுவத

ற்கு நம்மிரு கண்களின் மத்தியிலிருக்கும் தூரம் போதாது. ஆகையால், இப்பூதலத்தில், நடுவில் அநேகமாயிர மைல்தூர மிருக்கும்படி, A, B என்ற ஸௌகரியமான இரண்டு இடங்களில் சென்று, சூர்யனிருக்கும் திக்கை (அதன் சாய்வை) இரண்டிடங்களில் ஒரே சமயத்தில் அதி நுட்பமான அளவு கருவிகளைக் கொண்டு கணக்கிடுகிறார்கள். சூரியனின்று A B, இடங்களுக்கு வரும் கிரணங்களின் (M) விரிவை அதிலிருந்து (Angle M) கணக்கிடலாம். அந்த விரிவின் பரிமாணத்தையும், A B, என்ற தூரத்தையும் கொண்டு பூமிக்கும் சூரியனுக்குமுள்ள தூரம் சுமார் 9கோடி மைலுக்கதிகமானதென்று கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள்.

ஒரு கோல் முழ நீளமென்றால் நமக்கு நம் கையின் பரிசயத்தினால், அந்தக் கோலைக் கண்ணால் பார்க்காவிட்டாலும், இவ்வளவு நீளமானதென்று மனத்தில்கிரகிக்கலாம். அடுத்த கிராமம் 2 மைல் தூரத்திலிருக்கிறதென்றால், அந்தத் தூரமும், இவ்வளவு தான்; அவ்வூருக்குப் போக இவ்வளவு நேரம் பிடிக்குமென்று மனதில் தோன்றுகிறது. ஆனால் சூரியனுக்கும் நமக்கும் 9 கோடி மைல் என்று சொன்னால், அவ்வளவு பெருந்தூரத்தை நினைத்தால் புத்தி மயங்குகிறது. தெளிவாய் இவ்வளவு நீளமென்று கிரகிப்பது அசாத்தியம்.

சூரியனுக்கும் நமக்கும் ஒருநேரான இருப்புப் பாதையிருந்து, மணிக்கு 40-மைல் வீதம் புகைவண்டியொன்று கிளம்பிச் செல்வதானால், அந்தவண்டி சூரியனிடம் போய்ச் சேர சுமார் 260 வருஷங்களுக்கு மேலாகும். ஒருவன் பிறந்த உடனே அந்த வண்டியில் தன் ஜனங்களுடன் ஏறிச்செல்ல ஆரம்பித்தால், கால் வழிப் பிரயாணம் முடிவதற்குள்ளேயே 65-வயது கிழவனாய் விடுவான். அவனைச் சேர்ந்தவர்கள் அநேகமாய், இறந்திருப்பார்கள். அவன் காலமும், அவன் குழந்தை காலமும், பாதிவழி கடப்பதற்கு முன் முடிந்துவிடும். அவ்வண்டி சூரியனைப்போய்ச் சேரும்போது, ஆதியில் கிளம்பின சிசுவின் "கொள்பேரன்" மார்கள்கூட கிழவர்களாய் விடுவார்கள்.

தூரந்தான் இவ்வளவு பெரியதாயிற்றே, பருமனைப் பற்றிப் பார்த்தாலோ, அதுவும் பிரும்மாண்டமானதாக இருக்கிறது.ஒரு நாட்டுப்புறத்தானை சூரியனெவ்வளவுபெரிதென்று கேட்டால், அவன் "ஒரு தோசைப் பிரமாணம்," "உரிக்காத தேங்காயளவு," "ஒரு சிறு தட்டவ்வளவு அகலம்," என்று பலவாறாகக் கூறுவான். இவ்வளவு அற்பப்பரிமாணமுள்ளவஸ்துக்களை ½மைல் தூரத்தில் வைத்துப்பார்த்தால், அவைகள் நமது கண்ணுக்கு எவ்வளவு பெரிதாகத் தோன்றும்? உயர்ந்த கோபுரங்களின் மீதேறி விளக்கேற்றும் மனிதன் நமது கண்ணுக்குச் சிறு குழந்தைபோல் தோற்றவில்லையா? கழுகுபோன்ற பெரும் பக்ஷிகள் ஆகாயத்தில் 2-மைலுக்கதிகப்படாத உயரத்தில் பறந்தால் ஒருசிறு புள்ளியளவுதானிருப்பதாக நமக்குத் தோன்றுகிறது. இது இப்படியிருக்க 9-கோடி மைலுக்கதிகரித்த தூரத்தில் ஒருதேங்காயவ்வளவு பெரிதாய்தோன்றும்வஸ்து எவ்வளவு பெரியதாய் இருக்கவேண்டும்? இந்தக் கேள்வியை இன்னொரு விதமாய் மாற்றிக் கேட்போம். நம்மைப்போலொரு மனிதன் சூரியனிடத்திலிருந்து நமது பூமியைப் பார்ப்பதாக நினைத்துக்கொண்டால், ஆயிரக்கணக்கான அகல நீளமுள்ள பல கண்டங்களும் சமுத்திரங்களும் கூடிய இப்பூமி அவன் கண்ணுக்கு எவ்வளவு பெரியதாய் புலப்படுமென்று நினைக்கிறீர்கள்? ஒருஎலுமிச்சம்பழத்தைச் சுமார் ½-மைல் தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் அது எவ்வளவு பெரியதாய்க் காணப்படுமோ அவ்வளவு தான் இப்பூமியும் சூரியன் மனிதனின் கண்ணுக்குப்புலப்படும். அதாவது, 9 கோடி மைலுக்கதிகமான தூரத்தில் இப்பூமியளவு பெரிதான கோளமிருந்தால், அது இப்பூலோக வாசிகளான நமக்கு சுக்கிரன், குரு, நக்ஷத்திரங்கள், இவைகளைப்

போல ஒரு சிறு புள்ளியளவுதான் தோன்றும். இவ்வளவு பெரிய பூமியைப் புள்ளியளவாக்கும் அகாத தூரத்தில், தேங்காயவ்வளவு பெரிதாகத் தோன்றும் சூரியன் இப்பூமியை விட எவ்வளவு பெரியதாயிருக்கவேண்டும்! இப்பூமியைப்போல் 10-லக்ஷம் பூமியை ஒன்றுய்த் திரட்டி பெரும் பந்து ஒன்று செய்தாலும், அது சூரியனைவிட சிறியதாகவே யிருக்கும். சூரியனை ஒரு பெரும் யானைக்கு ஒப்பிட்டால், இப்பூமியை ஒரு சிறு சுண்டெலியளவென்று சொல்வதுகூடப் பிரயாஸம். பல சூரியன்கள் சேர்ந்தும் அதை விடப் பெரிதான நக்ஷத்திரங்கள் எண்ணப்படும் மகா சூரியன்கள் கோடிக்கணக்கால் ஆகாயத்தில் உலாவித் திரிந்துகொண்டிருக்கின்றன. வாக்குக் கும் மனதுக்குமெட்டாத இப்பிரம்மாண்டத்தை உண்டுபண்ணி, அவைகளில் அனந்த கோடி ஜீவராசிகளையும் சிருஷ்டித்து விளையாடும் பரப் பிரம்மமான கடவுளின் மகிமையே மகிமை!!

எஸ். பாலகிருஷ்ணய்யர், பீ.ஏ., எல்.டி.

பருத்திக்கொட்டை மனிதன் உணவு.—இதுவரை யில் பருத்திக்கொட்டை கால்நடைகளுக்கு (ஆமோடு கள்), உணவு என்று அறிந்திருக்கிறோம். மனிதனு க்கு உணவாகவும் ஆகிறதென்று இப்போது அறிகி றோம். அமெரிக்கா தேசத்தில் பருத்திக்கொட்டையை உடைத்து, மேல் தோலைவிலக்கி உட்பருப்பை மாவாக அரைத்து ரொட்டி முதலியவைகளாகச் செய்வித்து ருசியான உணவாகக் கொள்ளப்படுகிறது. கோது மையைவிட அதிக தாதுபுஷ்டியை உண்டுபண்ணக் கூடியதா யிருக்கிறது. தனியாக உண்ணுவதைப்பார் க்கிலும் கோதுமை முதலிய தானியங்களின் மாக்களு டன் சேர்த்து ரொட்டி முதலியவைசெய்து உண்டால் அதிக நலமென்று தெரியவருகிறது. 4-பங்கு கோது மைமாவுக்கு 1-பங்கு பருத்திவிதைமாவும் சேர்த்து பக்கு வங்கள் செய்து அவைகளைச் சாப்பிட்டால் ருசியாக வும் தேகத்திற்கு ஆரோக்கியமாகவுமிருக்கிறது. நம் தேசத்தில் ஏராளமாய்ப் பருத்திவிதை இருக்கின்றமை யால் மேற்கண்ட விதமான உணவு அனுஷ்டானத் துக்கு வருல்பக்ஷத்தில் அது மிகவும் பயன்படும்.

ராஜம் அய்யர் அபிப்பிராயங்களும் குறிப்புகளும்

RAJAM IYER'S OPINIONS AND REVIEWS

VIII. ஆத்ம ஆராய்ச்சி

எவ்விதத்திலாவது புஸ்தகங்களைச்சீக்கிரத்தில் உண் டாக்கி லாபம் பெற வேண்டும் என்ற வீண் ஆவல் மிகுந்த இக்காலத்தில், ஹேச். டிரெஸ்ஸரால்செய்யப் பட்ட ஆத்ம ஆராய்ச்சி என்ற இப்புத்தகம் ஆங்காங்கு தவறி வெளிவரும் அற்புதப் புத்தகங்களில் ஒன்று. இக் காலத்தின் கொடுமை பணத்தாசையாலும், ஸ்வய நயங் கருதுதலாலும் ஏற்படுவதாகக் கூற இடமில்லை. ஆனல் முக்கியமாக ஆத்ம நஷ்டத்தால் ஏற்படுவதே; இக்கொடுமையை நீக்கத் தகுந்ததாயும், மனிதனுக்கு முக்கியமாக ஸம்பந்தப்பட்டதாயும் உள்ள விஷயங் களை அடக்கியுள்ளது இப்புத்தகம். ஆத்ம ஸ்தானம் இது, இதை உணர்ந்து சீர்திருந்துவது இப்படி, இத ஞல் பிரபஞ்சஸம்பந்தமாக ஆத்மாவிற்கு உள்ள நிலையும், உள்ள ஆனந்தமும் வெளியாகி இவ்வாறு நித்ய திருப்தியையும் சாந்தத்தையும் உண்டாக்கும் என்பதை குறிப்பதே டிரஸ்ஸர் புஸ்தகத்தின்நோக்கம். இதில் ஒவ்வொரு பக்கத்தில் காணப்படும் விஷயங் களைப் பார்த்தால் அவருக்கு இவ்விஷயமாக எடுத் துரைக்கத் தகுந்த அதிகாரமிருக்கிறது என்பது நன் ருக வெளியாகும். இவர், தர்க்க நுட்பங்களையும், யுக்திவாதங்களையும் மாத்திரம் கண்டு பிரமித்து ஆனந் திக்கும் கேவலம் வாசாஞானியல்லர்; உண்மை அனுப வித்தறிய முயல்பவர்; இவர் சிரத்தைக்குத் தகுந்த வித்தியும் இவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது; தமது ஆராய்ச்சியால் தமக்கு வந்திருக்கும் சாந்தியை, வழிதெ ரியாது வருந்தும் உலகத்தவர்களுக்கு வெளியிட்டு உத வவேண்டும் என்ற பக்தியால் இவர் உள்ளம் பூரித் திருக்கிறது. சுருங்கச்சொல்லில், இவர் உலகத்தவ ருக்கு ஓர் அரிய பெரிய விஷயத்தைக்கூறுகிறார்.நன்கு மதித்துக் கேட்பதற்கு வேண்டிய சிறப்பும் இவரிடம் இருக்கிறது. சிற்சில மதஸ்தாபகர்கள்போல 'என் வேதத்தைக் கைக்கொள்ளாதவர் நரகம் புகுவது திண் ணம்' என்ற அகங்காரத்துடன் இவர் கூற வருபவர் அல்லர்; தம் அகங்காரத்தை அப்புறப்படுத்தி மிகுந்த விநயத்துடனும், தாம்காண முயன்ற பரம்பொரு ளின் அகண்ட தேஜஸ்ஸின் ஓர் சிறுபாகம் தன் புத்த கத்தின் வழியாகப்பிரகாசித்து உண்மையில் விஷய

அதிருப்தி அடைந்து வருந்துகிற சில முமூக்ஷுக்களுக்கு சற்றுப்பயன்படலாம் என்றநோக்கத்துடனும் தமதுஆராய்ச்சியின் முடிவை வெளியிடுகிறார்.

இப்புத்தகத்தில் ஆங்காங்கு சில குற்றங்கள் காணப்படினும், பொதுவாக இப்புத்தகம் அநேக முமூக்ஷுக்களுக்குத் திருப்தியையும் சாந்தியையும் கொடுத்து, சென்றவிடமெல்லாம் ஸுகமுண்டாக்கும் என்பதற்கு ஐயமில்லை. வாசிப்பவரைச் சீர்திருத்தி நல்லவராக்கும் புஸ்தகமே நல்ல புஸ்தகம் என்று ஸிஸரோ என்பவர் கூறியதற்கேற்ப இப்புத்தகத்தை நல்லபுஸ்தகம் என்று தடையின்றி நாம் கூறலாம். இப்புத்தகத்தின் சிற்சில பாகங்கள் (முதல் இரண்டு அத்யாயங்களில் சிற்சில பாகம், கடைசி மூன்று அத்யாயங்கள், **தாமஸ்-ஏ-கேம்பிஸ்** என்பவரால் எழுதப்பட்ட **கிறிஸ்துவைப்போல் பழகல்** என்னும் அரிய புஸ்தக விஷயத்தைவிட மிகக் காம்பீர்யமாக அமைந்திருக்கின்றன. இப்பாகங்களை ஒவ்வொருவரும் அடிக்கடி வாசித்து மனனம் செய்து இவைகளில் பழகிவரவேண்டும். தாம்சற்று உணர்விழந்துஅப்பாற்பட்டு ஞானநிஷ்டையில் ஆத்மாவாகி நின்று,'அக்காலத்திலாவது சக்தி, ஸத்வம், அன்பு, அழகு இவைகளாலாகிய அழியா பிதிர்த்வ' (பரம்பொருளைப் பிதாவாக எண்ணும்) அவஸரத்திலிருக்க, அப்பொழுது தமக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தால் டிரஸ்ஸர் தாம் கண்ட கண்கொள்ளாக் காட்சியையும், தெய்வஸாந்த்யத்தின் அழகையும் அடிக்கடி இப்புத்தகத்தில் வெளியிடுகிறார். எவ்விதத்திலாவது மனத்தினது தெய்வத்தன்மையை வெளிப்படுத்தும் இத்தகைய அனுபவவாக்கியங்களே இப்புத்தகத்தைச் சிறப்புடையதாகச் செய்கின்றன. டிரஸ்ஸரைப்போன்றவர்களுக்குக் குரு ஸஹாயமின்றி மனோதர்மப்படி உண்டாகும் அனுபவவிசேஷங்களும், மனம் பரவசமாக்கப்படுங்காலத்தில் கீடே, வேர்ட்ஸ்வர்த், டென்னிஸன் முதலிய கவிராயர்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் அறைகுறையான உண்மை உணர்வும், ஏமியல் என்பவர் தமது தினக்குறிப்பில் அனுபவத்தால்கண்டுஎழுதியிருக்கும் நிர்விஷய ஆனந்தவர்ணனையும், பரமபதம் நம்முள்ளேயே இருக்கிறது என்றும் உபநிஷத்துக்கள் கோஷிக்கும் 'நீ அது ஆனாய்' (தத்வமஸி)என்றமஹாவாக்யத்தின் பொருள் வீண் பிராந்தியல்ல வென்றும், ஈசுவராபாத மல்லவென்றும் நன்றாக விளக்குகின்றன.

இப்படி யிருப்பினும், ஸ்வந்தப் பிரயத்னத்தாலும் மனோதர்ம விசேஷத்தாலும் ஏற்பட்டுள்ள அனுபவ லேசத்தை வைத்துக்கொண்டு யுக்தி வாதங்களை ஆத்திரப்பட்டுச் செய்யத் தொடங்குவதே டிரஸ்ஸரிடம் இருக்கும் முக்கியமான தவறு என்பதைக்காண என்போலியருக்கு மிகுந்த துக்கம் உண்டாகின்றது. டிரஸ்ஸர் பரமபதம் அடைய உண்மையாகப் பாடுபட்டார் என்பதும்,அவருக்கு அதற்கு ஏற்றப்பலன்கொஞ்சம் கிடைத்திருக்கிறது என்பதும் உண்மையே. ஆயினும் அவருக்கு அனுபவம் பூர்ணமாகஏற்பட்டுவிட்டது என்பது நம்பக்கூடியதா? 'நம்முள்இருக்கும் உண்மைப் பரம்பொருளாயின், எப்படி ஸ்ருஷ்டி முதலியன ஏற்படும்? இவ்வனுபவங்களைப்பற்றி யான் வர்ணிப்பது பிறர் வர்ணனைகளைப்போல இல்லாதிருப்பானேன்? ஆத்மவே பிரஹ்மமாகில், அது பூர்ணமாயும், மாறுததாயும், எங்கும் நிறைந்ததாயும், சக்திகளுக்கும் யுக்திகளுக்கும் ஆதாரமாயும் இருப்பதல்லவா?' என்று அவர் கூறும் ஸந்தேஹ வாக்யங்களிலிருந்து டிரஸ்ஸர் பஞ்சகோசத்திறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாயும், விஷய ஸம்பந்தம் அற்றதாயும்,உள்ள அதி சுத்தவஸ்துவை உணர்ந்தவரைப்போலப் பேசவில்லை என்பது நன்றாக வெளியாகும். வேதாந்தம் ஸ்ருஷ்டியை மறுக்கவில்லை. ஆனால்ஸ்ருஷ்டி எல்லாம் தோற்றமாத்திரமாக இருப்பதால் முடிவான அனுபவமாகிய பரப்பிரஹ்மத்தில் நிலைக்க இடமில்லை என்று கூறுகிறது. (இதையே கைவல்ய நவனீத ஆசிரியர்

'கற்பனை வந்தவாறு காட்டினேம்காண்ப வெல்லாம் சொற்பனம் போலவெண்ணித் துணிந்தவன் ஞானியாவான்' என்றார்.)

பரம்பொருள் நம்மைப்போல வளர்கின்றது என்று ஒருதமும் கூறுகிறதில்லை. நமக்குள் இருக்கும் ஆத்மா, பரம்பொருள் இவைகளுள் ஒன்றையாயினும் அறைகுறையாயில்லாது முற்றிலும் உள்ளபடி கண்டு உணர்ந்தால் அல்லது ஆத்மா பரம்பொருள் அல்ல என்று யாரால்கூறமுடியும்? மேலும் ஆத்மாவை உணர்ந்தவர்கள் எவ்விதமாக பேதப்பட்டிருந்த போதிலும், உபநிஷத்ரிஷிகள் முதல் இக்காலத்திய பிரஹ்ம ஞானிவரையில் உள்ள ஐயம்திரிபற உணர்ந்த நிஷ்டாபரர்கள் எல்லோரும் அந்த ஆத்மாவை ஒரேமாதிரியாகத்தான் வர்ணித்திருக்கின்றனர் என்பது நன்றாகக் கவனிக்கவேண்டிய விஷயம். இவர்கள் எல்லோரும் ஒன்றையே அனுபவித்து அதையே தான் வர்ணித்திருக்கின்றனர் என்பதற்கு ஐயமில்லை. ஆகையால்,

இந்த ஆத்மா பரம்பொருளாகில் அது பூர்ணமானதும், மாறாததும் அல்லவா?* * * என்ற முற்கூறிய டிரஸ்ஸர் கேள்விகளுக்கு 'அநுபவித்துணர்ந்த மஹான்களால் அது அவ்வாறு தான் வர்ணிக்கப்பட்டிருக்கின்றது, என்பதேதகுந்த உத்தரமாகும்.

உபநிஷத் ரிஷிகள் தமது அநுபவத்தை மாத்திரம் தான் வெளியிட்டனர். பின்னர் வந்தவர்கள் அவ்வநுபவங்களைத் தாமும் அநுபவித்தறிந்து அதிலிருந்து வேதாந்தம் என்னும் சிறந்த யுக்திவாதமாகிய சாஸ்திரத்தைப் பிரகடனம் செய்தனர். இந்த யுக்திவாதம் பின்னர் வந்த முமுக்ஷுக்கள் அநுபவங்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டு எக்காலத்தும் மாறாத உண்மையென்றே மதிக்கத்தக்கதாக விளங்கி வருகின்றது. இந்தச் சாஸ்திரத்தில் கூறும் முடிவான அநுபவத்தை அங்கீகரியாதவர்கள் தம்மால் இச்சிறந்த அநுபவத்தை முற்றிலும் பெறமுடியாது, தயங்கி, உபநிஷத் வாக்யங்களைத் தமக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் அநுபவத்தை ஒட்டிப் பொருள்படுத்தித்தங்கள்அநுபவமே முடிவென்று கொண்டு புதிய யுக்திவாதங்கள் ஏற்படுத்திச் சிஷ்யர்கள் ஸம்பாதித்தனரே ஒழிய வேறல்ல. உண்மையான வேதாந்தம் ஸாதாரண ஜனங்கள்புத்திக்குப் பிடிபடாமலிருந்து குழப்பத்தை உண்டாக்குவதால் இப்புதிய யுக்திவாதங்களைப் பின்பற்ற சிஷ்யர்கள் ஏற்பட்டனர். இம்மாதிரி சில நுட்ப புத்திமான்கள் வேத ஸம்மதமான புதிய வழிகளை வெளிப்படுத்த ஆவல் கொண்டு ஆசார்ய ஸ்தானமாகித் தம் அநுபவத்திற்கு மேலான அநுபவம் இல்லை என்றுஉறுதி மொழி கூறி வெளிவந்தது முற்கூறிய ஜனங்களுக்கு ஓர் பெரிய நன்மையே. இவ்வாசாரியர்கள் தம் நிலையைவிட மேலான நிலைக்குப் போகமுடியாததால் மேலான நிலையே இல்லை என்று மதித்தனர்; தமக்கு அஸாத்யமாக இருப்பவைகளை எவருக்கும் அஸாத்யம் என்றே மாறாக எண்ணிவிட்டனர். முடிவான அநுபவம் இன்னும் வாராததால், டிரஸ்ஸர் தமது அநுபவத்தைக் கொண்டுமூட்டுத்தனமாக யுக்திவாதம்விடாது செய்து வருவாரயின், இவ்வாசாரியர்கள் செய்தகுற்றத்தையே செய்தவராவார். பேதபுத்தி முற்றிலும் போய், ஸமுத்திரத்தில் சேர்ந்த ஆறுபோல நமது அகங்காரம் முற்றிலும் மறைந்து, பிரபஞ்சவாசனையே அற்று, மனம் முற்றிலும் நாசமாகும் ஓர் அநுபவம் இருக்கின்றது என்று அநேக மஹான்கள் ஐயம் திரிபற வெளியிட்டிருக்கின்றனர். இந்நிலையை அடையும் வரையில் ஒருவனுக்குத் திருப்தி வந்துவிடக்கூடாது. இந்நிலையை அடைவதென்றால் உலகம் பிரக்ஞை மறுபடி வாராதிருக்கும் என்பதல்ல. இந்நிலையை அடைந்து உலகத்தில் நடமாடும் பரமாத்மாவுக்கும் ஸாதாரண பாமரனுக்கும் முக்யவித்யாஸம் யாதெனில் முன்னவனுக்கு எங்கும் பரம்பொருளே தோன்றும், பின்னவனுக்கு எங்கும் ஸுகதுக்கம்முதலியது துவந்துவங்களே தோன்றும். உபநிஷத்து வாக்கியப்படி முன்னவன் 'தன்னை எல்லாவற்றிலும், எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளும் காண்பான்.' அவன் பிரபஞ்ச நிலைக்கு வருங்கால் தன் அநுபவத்தால் ஏற்பட்ட சாந்தியுடன் இருந்து, தன்னைச் சுற்றிலும் பரிசுத்தம் சாந்தம் முதலியவைகள் குடிகொண்டிருக்கத், தன்னோடு ஸம்பந்தப்படுபவர்கள் எல்லோரையும் மேன்மை அடையும்படி செய்வான்.

'எங்கே தன்னம் தனியாக விருக்கும் பரம்பொருள், எனக்கு தனித்து ஓர் இருப்பில்லாதபடி என்னை விழுங்கிவிடுமோ?' என்று டிரஸ்ஸர் அநுவசியமாகப் பயப்படுகிறார். இந்தப் பயத்தினாலேயே ஹிந்து சாஸ்திரமுடிவை ஓர் விளங்கா நிலை என்று கருதி, அதை அடைவதால் அடைபவனுக்கு ஓர் தனியிருப்பு ஏற்பட இடமில்லாமல், அடையும் முடிவாம் கடவுள் தன்னை முழுத்தாவண்ணம்மிகுந்த ஆவலோடுஅதைஅணுகாது ஒதுங்கிநிற்கிறார். ஹிந்துமதமுடிவைபற்றி இவர் முற்றிலும் தவறான அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கின்றனர். இதுபோலவே ஸாதாரணமாக எல்லோரும் மதிக்கின்றனர். பிருகிருதி சாஸ்திரம் எவ்வளவு ஸதாரண ஜனங்களுக்கு விளங்காததாகக் காணப்படுமோ, அதுபோலவேதான் ஆத்மானுபவமும் சாஸ்திரப் பழக்கம் இல்லாதவர்களுக்கு விளங்கா நிலையாகக் காணப்படும். செடி, நிலக்கரி, பூச்சி, நக்ஷத்ரங்கள், பூமியின்காலம், இதுபோன்ற பிரகிருதி சாஸ்திர விஷயங்களின் ரஹஸ்யத்தை உள்ளபடி உணர்தல் ஸாதாரணம், கூடுமானதொழில், என்று கூறும் இக்காலத்து அறிவுடையோர், முன்பின் யோசிக்காது, இவைகளை உணரவல்ல அறிவின் ஸ்வரூபம் இத்தன்மையது என்று உணருவது விளங்கா நிலைஎன்று ஒரே அடியாய் கூறுவது மிகுந்த ஆச்சரியத்தை உண்டாக்குகின்றது! தன்னைத்தான் உணர்தல் விளங்கா நிலையாம்; ஆனால் தன்னை நீங்கலாக மற்றையவைகளை உணருவது சாஸ்திரிக நிலையாம்! இதென்ன விபரீதம் நாம் பிறந்தது முதல் வெளி நோக்கமுடையவர்கள் நமது இந்திரியாதிகளை வெளியே செலவிட்டே பழ

கியவர்கள். அவைகளை உள்புறம்திருப்பித் தம்மைஉண ரச்செய்வது என்பதை நாம் நடுநடுங்கி விளங்காதிலே என்று கூறுவது நமது யுக்திக்கு விரோதமன்று. ஆனல் மனப்பூர்வமாகப் பாடுபடும் முமூக்ஷுக்கள், மின்சாரம் முதலிய நுட்பவிஷயங்களை உணருவது எவ்வளவு ஸாதாரண விஷயமோ அதுபோலவேதான் தன்னைத்தான் உணருவதும் என்று உணர்ந்து, ஸாதாரண அறிவுடையோர்கள் இம்முடிவைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் பயம் முதலியன எல்லாம் வெறும் மூட நம்பிக்கை, யுக்திக்குப் பொருந்தா, என்று மதித்து தேறி நிற்கவேண்டும்.

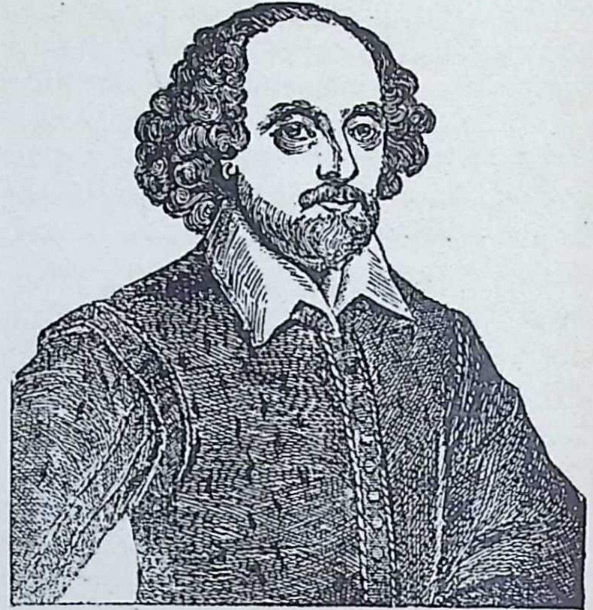
மேலும் டிரஸ்ஸர் நடுங்குவதுபோல நடுங்க இடமேஇல்லை. ஆராதிக்கப்படும் கடவுள்பக்தனை விழுங்கி விடுவதே இல்லை. பக்தனது இருப்பு ஸ்திரப்படுகிறது. அவன் பாசுத்தனுகவும் மேன்மை உடையவனுகவும் ஆகிருன். ஆத்மானுபவத்தால் தன்னுள் இருக்கும் பரமாத்ம ஸம்பந்த உணர்ச்சி உண்டாக அவன் உருவின்றி உடனே கரைந்து போகாது, எல்லாவித நன்மைகளுக்கும் நிலயமாகி அற்புதச் செயல்களை செய்யும் திறனுடையவன் ஆவான். வியாஸர், சுகர், வஸிஷ்டர், சங்கரர் முதலிய மஹான்கள் ஆத்மானுபவ விஷயத்தில் ஒரே நிலையிலிருந்தபோதிலும், உலக நடவடிக்கையில் ஒரே மாதிரியாக இல்லாது அவரவர்கள் தத்தமக்கு எற்றப்படி சிறந்த நன்மைகளேயே செய்திருக்கின்றனர் பரம்பொருளே அவர்கள் மூலமாகத் தொழிற்பட்டபோதிலும், ஒரே மாதிரியாக வெளிவராது வெவ்வேறு விதமாகவே அவர்களைத் தூண்டிற்று. எண்ணரும் திசைகளோடிப் பரந்திருக்கும் ஹிமாலயத்திற்கு நிகர் என்று கூறத்தக்க மிகப் பெரிதான மஹாபாரத மூலமாக ஒருவர் உலகை சிர்படுத்தினர். அளவு ஒழுங்கு முதலியவைகளில் ஹிமாலயத்தைஒத்திருந்தபோதிலும் அதைவிட உலகில் வெகுகாலம் நிலைபெற்று இந்நூல் மனிதர்களை மேன்மைப்படுத்தும் விஷயத்தில் ஹிமாலயத்தை மிஞ்சிவிட்டது.மற்ருெருவர் மனிதன் வர்ணனை சக்தியுள் அகப்படாத அற்புதமான பரம் பொருளைக் கிருஷ்ணனுக வர்ணித்து உலகை உய்யும்படிசெய்தார். இவர் வர்ணித்த கிருஷ்ண பகவானே அழகு, சிறப்பு, ஆழ்ந்த நிலை இவைகளில் மிகச்சிறந்தவர். இவரை உள்ளபடி உணரவேண்டுமாகில் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் அதற்கு அப்பாற்பட்டதையும் உணரவேண்டும். மூன்ருவதவரோ மஹரிஷிகளுள் மிகச்சிறந்தவர், பரம் பொருள் அவதாரமாகிய ஸ்ரீராமசந்த்ரம் ஆசாரியனுக இருந்து உபதேசம் செய்து நம்மைக்காத்தவர். நான் காமவரோ அற்புதச் சிறுவர். இளமையிலேயே ஸந்யாஸம்கொண்டு பாதகண்டம் முழுமையும் யாத்ரை செய்து தமது இனிய குரலால் சிறந்த உண்மைகளை வெகு எளிய நடையில் எடுத்துக்கூறி விமர்சித்தார். உலகமே கண்டு வியக்கும்படி அற்புத நூல்கள் செய்தார். பின்காலத்தில் இவராலேயே வேதாந்த சாஸ்திரம் நிலைபெற்றது என்று கூறவேண்டும். ஆகவே ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு எற்றபடி உலகநன்மைக்குப் பாடுபட்டுத்தாம் அனுபவித்த கடவுளின் பெருமையை வெளிப்படுத்தினர். இவர்கள் உலகில் பழகுங்காலத்தில் தாம் தனித்திருப்பதாக எண்ணுது, அகங்காரத்தை அறவே அடக்கி, எல்லாவற்றிலும்பராதீனமாகவே நின்று நிலைபெற்றனர். ஆகவே முற்காலத்தில் கூடகற்பனு சக்தி உண்டு; அது மனித ஸம்பந்தமில்லாது தெய்வ ஸம்பந்தமுடையதாக இருந்தமையால் மிகச்சிறந்ததாக இருந்தது.

டிரஸ்ஸர் நூலில் இருக்கும் சிற்சில யுக்திவாதங்கள் எங்களுக்குப் பொருத்தமாகப் படவில்லை அவைகள் எல்லாவற்றையும் இங்கு எடுத்து ஆண்டால் மிகப்பெருகுமாதலின், சிலவற்றை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளுவோம். 'பரம்பொருளுக்குப் பாத்வம், அபரப்பொருள்கள் இருத்தலாலேயே எற்பட்டது. இவ்வாறு இல்லாவிடில் வாழ்க்கை ஸாரமற்றதாகவும், பெரும் அகங்கார ஸம்பந்தமுடையதாக எற்படும்?' என்று கூறுகிருர் டிரஸ்ஸர். யாருக்கு ஸாரமற்றதாக இருக்கும்? பரம்பொருளுக்கு என்றே கூறவேண்டும். இம்மாதிரி யுக்திவாதம் செய்வதைவிட மௌனம் மிகவும் நன்ருக விருக்கும். இம்மாதிரி கூறுவதால், 'நாம் இல்லாது கடவுளுக்கு ஓர் இருப்பு இல்லை. அவர் செயலுக்கு அனுகூலங்கள் அல்லது பிரதிகூலங்கள் செய்யும் திறம் நமக்கு உண்டு' என்று யுக்திக்குப் பொருந்தா அஸம்பாவிதங்கள் விளையும். பாபி அல்லது புண்யாத்மாவாவது நமது தொழிலால் முடியக் கூடியது. ஆனல் நமது கர்திருத்வத்தைக் கடவுள் பரமாக விட்டுவிடுவதால் அவருக்கு நாம் உதவி புரிந்து அவர் ஆளுகைக்கு அனுகூலம் செய்கிருேம் என்பது தோன்றும். உடனே இதென்ன ஸ்வாமி! நமது கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு விழிக்கிருரே! என்று யார் தான் கூறமாட்டார்கள். மேலும் 'ஆத்மானுபவ ஸமயத்தில் நமது ஆத்மா கடவுளோடு கலக்கிறது. இப்படியாயினும் அதனேடு இரண்டறக் கலப்பதில்லை' என்று கூறி இயேசுகிறிஸ்துநாதர் தான் கடவுள் மகன் என்று கூறுவது இந்த அனுபவத்தைத் தான் வெளியிடுவது என்று ஸாதிக்கிருர். இக்காலத்தில் 'நானும் என் தகப்பனும் ஒன்றே' என்ற இயேசுகிறிஸ்து நாதரின் உபதேசமொழிக்கு

வேதாந்த பரமாகப் பொருள் கூறுவதால் இந்த விஷயத்தில் டிரஸ்ஸர் ஸாதிப்பதை முற்றிலும் அங்கீகரிக்க முடியவில்லை. இயேசுகிறிஸ்து நாதர் எப்படிக் கூறியிருந்தபோதிலும், 'நான் தேஹமல்ல பரம்பொருளே !' என்று அநேக மஹான்களது அனுபவாக்கியங்கள் இருப்பதால் பரமநிலை ஒன்று உண்டு என்பதை மறுக்கமுடியாது. இந்தப் பேதமற்றபரிசுத்தநிலை ஆவலோடு அடைய முயலுபவருக்குக் குருவருளால் விதிக்கும். குருஸஹாயமின்றி வெகுகாலம் இம்மார்க்கத்தில் நிலைத்து நிற்க முடியாது. இரண்டாம் அத்யாயத்தில் டிரஸ்ஸர் ஆத்மாவைபற்றி விஸ்தரிக்கிறார். இதில்பரமாத்மாவையும் ஜீவாத்மாவையும் அடிக்கடி பேதமின்றிக் கூறுவதால், ஆத்மஸ்வரூப விஷயத்தைப்பற்றி இவருக்கு நிச்சய ஞானமில்லை என்பது நன்கு வளங்கும். தேஹத்துக்கு வெளியில் கடவுள் தனித்திருக்கிறார் என்ற எண்ணத்தை இவரால் மாற்றவேமுடியவில்லை; ஆத்மா அறிபவன் அவஸ்தாத்ரய ஸாக்ஷி, அவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதால் பிரஞ்ஞாரூபன் என்பதை இவரால் நன்றாக உணரமுடியவில்லை. டிரஸ்ஸர் மறுபிறப்பு விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுங்கால்; 'ஒரே ஆத்மா தேஹம்விட்டு தேஹம்போய் அநேக ஜன்மங்கள் எடுக்கிறது என்று கொள்ளாது, தேஹ அணுக்களின் கூட்டமேஆத்மா; அவ்வணுக்கள் ஒழுங்காக புல்பூண்டு முதலிய வைகள் தேஹங்களாகி, முடிவில் மனிதன் தேஹத்தின் அணுக்களாகின்றன என்று கொண்டால் பிரபஞ்சத் தோற்றத்தில் எல்லா விஷயங்களுக்கும் யுக்திக்குப்பொருந்தும்படி காரணம் கூறிவிடலாம்' என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார். ஜந்துக்கள்தம்முள் உள்ள பரஸ்பரபேதத்திற்குத் தகுந்த முகாந்திரம் காட்டாததாலும், ஆத்மா அணுக்களின் சேர்க்கையே ஒழிய வேறல்ல என்ற கொள்கையைப் பின்பற்றுவதாலும் இந்த அபிப்பிராயம் யுக்திக்குப் பொருத்தமாயிருப்பதல்ல. ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஊன்றி விசாரித்தால் இந்த யுக்திவாதம் நிலைக்காது.

இம்மாதிரியான யுக்திக்குப் பொருந்தா விஷயம் இப்புத்தகத்துள் காணப்படினும்; இது இக்காலத்தியப் புத்தகங்களுள் மிகச்சிறந்தது. இதுபற்றியேதான் நாம் இம்புத்தகத்தைப்பற்றி இவ்வுளவு விஸ்தாரமாகக் குறிப்பெழுதத்தொடங்கியது. ஆகவே முடிக்குமுன் 'இவ்வனுபவம் வரவர முதிர்ச்சியடைந்து டிரஸ்ஸர் ஆத்மாவேஸத்யம் என்றஅனுபவத்தில்நிலைபெறட்டும்' என்று கடவுளை மனப்பூர்வமாக பிரார்த்தனை செய்து கொள்ளுகிறோம். இந்த ஆத்மாவே உண்மையாக நோக்கில், பிரபஞ்ச சிருஷ்டியாதிகளுக்குக் காரணமென்று அக்ஞான திசையில் மதிக்கப்படும் பொருளாகிய கடவுள். உண்மையில் இக்கடவுள் இரண்டற்ற ஒன்றே இதற்கு ஒப்புயர்வானது ஒன்றுமில்லை. இப்பரம்பொருளை உள்ளபடி உணருங்கால் பிரபஞ்சத் தோற்றமும் மறையும், மனப்பற்றுகள் ஒழிய மனிதன் அழிவற்றவனாவான்

ஷேக்ஸ்பியரது பிறப்பு, வளர்ப்பு, கவிமாண்பு

ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் மகாகவி, இங்கிலாந்து தேசத்தில், வாரிக் என்னும் மாகாணத்தில், ஆவன் நதிக்கரையிலுள்ள ஸ்டராட்வட் என்னும் பட்டணத்தில் 1564-ம் ஆண்டில் பிறந்தார். எப்ரல் மாதம் இன்ன தேதியில் பிறந்தாரென்பது குறிப்பாகக் காணப்படவில்லை. ஆகையால் 22-வது அல்லது 23-வது தேதி என்று இன்னும் ஒரு விவாதம் உண்டு. ஆனல் அவர் தனது ஜன்மதினத்திலேயே, 1616-ம் வருஷத்தில் இறந்தாரென்று சொல்லப்படுவதால், அவர் பிறந்ததும் இறந்தது போலவே, எப்ரல் மாதம், 23-வது தேதி என்று கணிக்கப்படுகிறது. (அதுபற்றியே அவர் சரிதையும் அவர் பிறந்த மாதமாகிய எப்ரல் மாதத்தில் வெளியிடப்பட்டது). இவ்விஷயத்தின் முக்கியம் என்னவென்றால், ஸர்தாமஸ் ப்ரௌன் என்னும் ஆங்கில நூலாசிரியர் ஒருவர், இங்ஙனம் அனேகம் பெரியோர், பிறந்த நக்ஷத்திரங்களிலேயே இறந்திருக்கிறார்களென்று ஓர் குறிப்பு கண்டிருப்பதுபற்றியாகும். இவ்வாறு ஒருவரது வாழ்நாள், ஒரு முழுச் சுழல் வந்து, கொக்குவில் முதலிய அலங்கார அமைப்புகள் போல் முடிவு பெறுவது, ஒரு ஆச்சரியமான விஷயம் என்று நாம் சொல்லலாம்.

இனி இவர் பிறந்தது, அச்சமயத்தில் இங்கிலாந்து

தேசத்தில் முக்கிய குடிகளாயும் தேசத்திற் கோராதரவாயுமிருந்த குடியானவர் வம்சமாகும். இவரது முன்னோர் நிலத்தை யுழுது பயிர் செய்பவர்களாயும், பின் ஐசுவரியம்வந்தபிறகு நிலங்களினின்று கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஜீவனஞ் செய்பவர்களாயு மிருந்தார்கள். இவரது தகப்பனார் ஜான் ஷேக்ஸ்பியர் என்பவர், தானியம், கம்பளி முதலியவற்றில் வியாபாரம் செய்து வந்தார். இவரது கைக்கீழ் ஒரு கசாப்புக்கடையு மிருந்ததாகத் தெரிகிறது. இவர் சிலகாலம் வெள்ளாட்டுத் தோலாலும், நீர் நாய்த் தோலாலும் செய்யப்பட்ட கையுறைகளைச் செய்து மிகுந்த இலாபம் அடைந்துவந்தார். இவர் அவ்வூரிலுள்ள முனிசிபாலிட்டி போன்ற சபையொன்றில் வெகுகாலம் தலைவராய் இருந்ததோடு வேறுவிதமான வேலைகளையும் பார்த்து வந்தார். அப்படியிருக்கையில் இவருக்கு எவ்விதமாக நஷ்டம் வந்தது என்று தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அப்படி நஷ்டம் வந்தபோது தன் மகன் படிப்பை நிறுத்திவிட வேண்டியிருந்தது.

ஸேக்ஸ்பியரது தாயார் ராபர்ட் ஆர்டன் என்பவரது குமாரத்தியாகிய மேரி என்பவள். ஜான் ஷேக்ஸ்பியருக்கு வாழ்க்கைப்படும்போது இவள் ஸ்திரீதனமாக அதிக நிலங்கள் கொண்டுவந்தாள். ஆனால் முன் கூறியவாறு நஷ்டமுற்றபோது அந்நிலங்களை லாம்பர்ட் என்பவருக்கு 1578-ம் வருஷத்தில் அடமானம் செய்ய வேண்டிவந்தது. இந்நிலத்தை ஷேக்ஸ்பியர் எங்ஙனம் மீட்டுக்கொண்டாரென்று இனிக் காண்போம். நமதுகவி, ஜான் ஷேக்ஸ்பியரது முதற் பிள்ளை. இவரன்றி மூன்று பிள்ளைகளும், ஒரு பெண்ணும் பிறந்தார்கள்.

ஷேக்ஸ்பியர் 1571-ம் வருஷத்தில், அதாவது தனது ஏழாவது வயதில் பள்ளிக்கூடஞ் சேர்ந்து படித்து வந்தார். 1577-ம் வருஷத்தில் தனது தகப்பனாருக்கு நஷ்டம்வரவே, அவ்வருஷத்தில் படிப்பை நிறுத்திவிட்டு கசாப்புக் கடையிலிருந்ததாக டௌடால் என்பவரும் ஆபீர் என்பவரும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சிறு வயதிலேயே படிப்பை நிறுத்திவிட்டதால், இவர் லத்தீன், கிரீக் முதலிய பாஷைகளைச் சிறிதும் சரிவரக் கற்றதில்லை யென்றும், கல்வியில் அதிக தேர்ச்சி யில்லாமல் தனது இயற்புத்தி மேன்மையால் சிறப்படைந்தாரென்றும் சொல்லுதல் உண்டு. ஆனால் இவ்விஷயத்தைத் தீர விசாரித்த ஸ்பென்ஸர் பெயின்ஸ் என்பவர் ஷேக்ஸ்பியர், பென் ஜான்ஸன், மார்லோ முதலிய கலாசாலைக் கல்வி பெற்றவர் கற்ற அளவு கற்காவிட்டாலும், லத்தீன் பாஷையிலுள்ள அரும் பெரும் புத்தகங்களை யறிந்துகொள்ளுமாறு வேண்டியபடி, படித்திருந்தா ரென்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை என்று வெகு திண்ணமாய்க் கூறியுள்ளார்.

1582-ம் வருஷத்தில் தன்னிலும் எட்டு வயதிற்கு மூத்த ஆன்ஹாத்வே என்பவளை மணம் புரிந்தார். இங்ஙனம் வயதுக்கு மூத்தவளை மணம்புரிதல் நன்றன்றென்று நமது சாஸ்திரங்களும் வைத்திய சாஸ்திரங்களு மெடுத்துரைக்கின்றன. என்றாலும் அது எக்காலத்திலும் உண்மையான தல்லவென்று, சென்ற நூற்றாண்டில் ப்ரௌனிங் என்னும் கவியினது சரித்திரத்தினால் நமக்குத் தெரியவருகிறது. ப்ரௌனிங்கினது மனைவியும் ஒருகவி! அவரினும் அவள் ஆறு வயதுக்கு மூத்தவள். என்றாலும் அவரது மன ஐக்கியமும் பெருமையும் மாட்சிமையும் எளிதினுரைக்கற்பாலதன்று. ஆனால் ஷேக்ஸ்பியர் விஷயத்தில் இப்படித் தன் வயதின் மூத்த மங்கைதனை மணந்ததினால் அதிக வேற்றுமையும், கணவனுக்கும் மனைவிக்கு மிணக்க மில்லாமையும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. இதுபற்றியே பன்னிரண்டாம்இரவு என்னும் நாடகத்தில், வயோலாவுக்கு ஆர்சினோ பிரபு புத்திமதி யளிக்கும்பொழுது ஒருமனிதன் எப்பொழுதும் தன்னிலும் இளைய பெண்ணையே மணத்தல் தகுதியென்று சொன்னார் என்பதுண்டு. கலியாணமாகிச் சிலமாதத்தில் ஒரு குழந்தையும் 1585-ம் வருஷத்தில் இவருக்கு இரட்டைக் குழந்தைகளும் பிறந்தன.

இப்படிக் குடும்பம் அதிகரிக்கவே தன் ஜீவனத்திற்கு ஒருவழி தேடவேண்டியது முக்கியமாக ஏற்பட்டது. ஸ்டிராட்வோட் என்னும் பட்டணத்தை விட்டுவிட்டு பதினொரு வருஷகாலமாக வேறே இடங்களிலிருக்க நேரிட்டது.

இது விஷயமாக ஒரு கதையுண்டு. அதாவது ஸர் தாமஸ் லூஸி என்பவர்க்கு மான்கள் யதேச்சையாய் திரியக்கூடிய பெரியவனம் ஒன்றுண்டு. அவர் காட்டில் துஷ்டச்சிறுவர்களும் பாலியரும் அடிக்கடி அவருக்குத் தெரியாமல் மான் வேட்டையாடி, மான்களைக் கொன்று கொண்டுபோய் விடுவதுண்டு. ஷேக்ஸ்பியரும் கெட்ட சகவாசத்தின் வழியாய் மற்றவர்களோடு மான்களைக் கொல்லுவதும் அதற்காக அடிபடுவதும், அபராதம் கொடுப்பதுமாக விருந்தார் என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள். இதனுண்மை இத்தகையது என்று விளங்க வில்லை. என்றாலும் 1585-ம் வருஷத்தில், அப்

படிமானைக் கொன்றதாகவும், அதற்காகத் தண்டனைக் குட்பட்டதாகவும், ரோ என்பவர் எழுதியவற்றாலும், ஸாபெர்டன் என்னுமூரில் பாதிரியாராயிருந்த டேவிஸ் என்பவர் எழுதியவற்றாலுந் தெளிவாகத் தெரிகிறது. ஷேக்ஸ்பியர் இவ்விஷயத்தில் மிகவும் மனவுறுத்துதல் கொண்டு, ஸர் தாமஸ் லூஸிக்கெதிராக ஓர் கவி செய்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் அந்தப் பாட்டு இதுவரை நிலையாமையால் அது விஷயம் அவ்வளவாக நிச்சயிக்கமுடியாது. என்றாலும் மற்றத்தடவைகளைப்போல் சும்மா விட்டுவிடாமல் அதிகமாய்த் தொந்தரவு லூஸி என்பவர் உண்டாக்கின படியால் அதன் மும்முரம் இப்பாட்டினா லுண்டாயிருக்கலாம். அங்ஙனம் கடினமாகத் தண்டனைக்கு ஏற்பாடு செய்யவே, ஷேக்ஸ்பியர் ஊரைவிட்டு ஓடிப்போனார். இவர் 1586-ம் வருஷத்தில் தான் லண்டன் நகருக்குப் போனார் என்று தெரிகிறபடியால் 1585-ம் வருஷம் முழுவதும் என்னசெய்து கொண்டிருந்தாரென்று விசாரிக்கப்புகின், கிராமாந்தரங்களில் ஒரு வாத்தியாரா யிருந்தாரென்று வில்யம் பீஸ்டன் என்பவர் சொல்லுகிறார். பிறகு கடைசியில் உபாத்திமை சரிக்கட்டி வாராததினால் லண்டனுக்குப் போக நேர்ந்தது. இவ்விஷயத்தைவிட்டுப் போமுன்னர் இந்த மான் திருடின விஷயத்தின் உண்மையை வற்புறுத்துவன சில கூறுவாம். இவர் அப்படிப் பாட்டு எழுதியது உண்மையா யிருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும், ஸர் தாமஸ் லூஸி என்பவரை ஷாலோ என்னும் ஜட்ஜியாகவும், அவர் பெயர் குறிப்பிடுவதுபோல நிறைந்த கல்வியில்லாதவர் என்றும், மூடன் என்றும், ஒரு சிறு விஷயத்தையும் அரசன்வரை கொண்டுவந்து வீண் அமக்களம் பண்ணுகிறவன் என்றும், அவர் குடும்பக் கொடி வழியிலுள்ள, லில்லி நள் எனப்படும் Luces என்ற வார்த்தையை, பேன்கள் என்று பொருள்படும், Luses என்று மாற்றியும் பலவிதமாகக் கேலியும் கோரணியுஞ் செய்திருப்பதால், இவ்விஷய முண்மையாகவே நடந்திருத்தல் வேண்டுமென்று தெரிகிறது.

லண்டன் நகரத்தில் இவருக்கு வேண்டியவர், ஸ்டராட்வட்டிலிருந்து முன்னமேயே போயிருந்த அச்சுபதிப்பவரான ரிச்சர்ட் வீல்டு (Richardfield). இதுவரை கிராமங்களிலிருந்தபோதும், ஸ்டராட் வட்டிலிருந்தபோதும் பறவைகள், புஷ்பங்கள் மரங்களிவைகளைப்பற்றியும் முக்கியமாகக் குதிரைகளைப்பற்றியும் நாய்களைப்பற்றியும் மிகுதியாகத் தெரிந்திருந்தார். வல்லூறு கொண்டு பறவை வேட்டையாடுதல், முயல், நரி, மான் முதலியவற்றை நாய்கொண்டு வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல், பந்தயம் ஓட்டுதல், முதலியவற்றிலெல்லாம் அதிக ஊக்கமாகப் பழகி வந்தார். லண்டனுக்கு வந்தபொழுது, சட்டங்களைப்பற்றி இவருக்குத் தெரிந்ததுகொண்டு, இவர் ஒரு வக்கீல் குமாஸ்தாவாக விருந்திருக்க வேண்டுமென்று லார்ட் காம்பெல் என்பவர் சொல்லுகிறார். ஆனால் டிப்பர் என்பவர், அக்காலத்தில் குதிரை யேறி நாடகங்களுக்கு வருபவர்கள் குதிரைகளைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாரென்று சில சாதனங்கள் மூலமாய்ச் சொல்லுகிறார். பிறகு வெகு சீக்கிரமாய் 1587-ம் வருஷத்தில், நாடகமாடுபவர்களுக்கு மறந்து போனவற்றை ஞாபகப்படுத்துபவனுக்கு வேலையாளாய், அவனிட்ட ஏவல்களைச் செய்துவந்தார். லாம்பர்ட் என்பவருக்குக் கொடுத்திருந்த அடமானம் அவருக்குச் சந்ததியின்மையால் பலவழி தாண்டி ஷேக்ஸ்பியர் கைக்கு வந்தது. இதை முடித்துத் தக்க ஏற்பாடு செய்ய ஸ்டராட்வட்டிற்கு வந்ததே தவிர மற்றப்படி 1585-ம் வருஷத்தில் போனவர், 1596-ம் வருஷம்வரை, அதாவது பதினொரு வருஷகாலமாகத் தன்னூருக்கே வரவில்லை. இவ்வருஷங்களிலிவர் முதலில் நாடகமாடுபவரிலொருவராயும், பிறகு நாடக மாடுபவரிலெல்லாம் சிறந்தவராயுமானார். இவருடன்சேர்ந்து நாடகமாடினவருள் இவருக்கத்தியந்த சிநேமுள்ளவர்கள், ரிச்சர்ட் பர்பேஜ், ஜான், ஹெமிங், ஹென்றி கன்டேல், அர்நர் பிலிப்ஸ் என்பவர்களாம். இவர்களிவிடையே கூறப்பட்ட இருவர், ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களையொன்று சேர்த்துப் பதிப்பித்ததால் மட்டுமே, இன்றைக்கு மிவரது நாடகங்களை நாம் படித்து வருகிறோம். ஏனென்றால், அந்தக்காலத்தில் நாடகங்களை நாடகக் கம்பெனிகளுக்கு விற்றுவிடுவது வழக்கமாயிருந்தது. அதன்பின் சமயத்திற்கேற்ற மாறுதல்களை அப்போதைக் கப்போது செய்துவருவதால் முதற் கிரந்த கர்த்தா எழுதியதற்கும், முடிவுபெற்று நின்ற நாடகத்திற்கும் வித்தியாசம் அதிகம் ஏற்பட்டது. ஷேக்ஸ்பியர் நாடகங்களைப் பதினேழாவது நூற்றாண்டில் டிரைடன் என்னும் கவியும், பதினெட்டாவது நூற்றாண்டில் டேட் என்னும் ஆட்டக்காரரும் அதிகமாக மாற்ற முயற்சி செய்தார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் ஸர் ஹென்ரி இர்விங் என்ற ஆட்டக்காரர் அநேக பாகங்களைத் துண்டித்து எடுத்து விடவேண்டும் என்று சொல்லி அவ்விதமாகத் துண்டித்த பிரதியொன்றைப் பிரசுரம் செய்திருக்கிறார். இவ்வாறிருக்க இவர் கையிலகப்படாமல் ஷேக்ஸ்பியர் எழு

தியவாறே முற்றிலும் முழுமையாய் நமக்கு இந்த நாடகங்கள் கிடைத்திருப்பது ஹெமிங், காண்டெல் என்றமிருவர் நட்பின் விஷயமாக ஷேக்ஸ்பியருக்குச் செய்ததுபோல உலகத்திற்கே செய்த பேருதவியாலேயே. உலகில் நன்மை செய்தோரை நினைக்கும் பொழுது இவரிருவரும் நம்மால் நினைக்கப்படவேண்டியவர்களே.

இனி, இவர் தனதுகம்பேனியோடு, நாடகமாடவேண்டிய இடத்திற்கெல்லாம் போனுரென்று தெரிய வருகிறது. ஆனல் அதிகமாகப் பிரயாணவிஷயமாக வைத்தியங்கொண்டு திரிபவர்களை அனேகஇடங்களில் இவர் கேலி பண்ணுவதினல் இவர் வெகுதூரம் பயணம் சென்றிருக்க மாட்டாரென்று தெரிகிறது. உம் முடைய மனம்போலே என்ற நாடகத்தில், ஐரோப்பாவில் அதிகமாகப் பிரயாணம் பண்ணுகிறவர்களைக் குறித்துக் கேலியாகச்சொல்வதைக் காணலாம். மேலும் வெரோனு நகரத்திருவர் கனவான்கள் என்னும் நாடகத்தில் வெரோனுவிலிருந்து மிலான் பட்டணத்திற்குக் கடல்வழி வந்ததாகச் சொல்வதினலும், (I. I. 71.) பெருப்புயல் என்னும் நாடகத்தில் கப்பல் மிலான் பட்டணத்துக்கோட்டை வாசல்வரை கப்பல் வந்தது என்று சொல்வதினலும் (I. 2. (129-44) இவர் அவ்வூர்களைச்சிறிதும் பார்த்திருப்பதில்லை, அவைகளைப் பற்றிச் சரியாகத் தெரிந்திருப்பதுமில்லை யென்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஷேக்பியரது நாடகங்கள் முழுமையும் 1591-ம் வருஷத்திலிருந்து 1611-ம் வருஷத்திற்குள், அதாவது 20-வருஷத்தில் முடிவுபெற்றன. ஆகவே வருஷம் ஒன்றிற்குச் சராசரி இரண்டு நாடகங்களாகின்றன. இதுபோகத் தனது நாடகங்களையும் மற்றவரது நாடகங்களையும் அடிக்கடி திருத்தி வருவதையும், நாடகமன்றிக் கவிகளை எழுதி வந்ததையும் சேர்த்துப் பார்த்தால் அவரது மாண்பு இத்தகையது என்று கணிக்கத் தக்கச் சாதனங்களாகும். இதை யெடுத்துரைக்கு முன்னர், இனி எஞ்சி நிற்குஞ் சரித்திரக்குறிப்பைத் தொடர்ந்து முடிக்கலாம்.

1596-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதத்தில் ஷேக்ஸ்பியரது தகப்பனர் தனது குடும்பத்திற்குக் குடும்பக் கொடிமுடி ஒன்று ஏற்படுத்த முயற்சி செய்தார். 1597-ம் வருஷத்தில் ஸ்ட்ராட்வட் பட்டணத்தில் இருப்பனவற்றுள் பெரிய வீட்டைத் தனக்கு விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டார். என்ருலும், 1611-ம் வருஷம் வரையில் லண்டனிலிருந்து சம்பாதித்துக் கொண்டிருந்தாரேயன்றி, ஸ்ட்ராட்வட்டிலேயே குடிவந்திருக்கவில்லை. 1599-ம் வருஷம் முதல் அவருக்கு வரும்படி மிகவும் அதிகமாயிருந்தது. அக்காலத்திய நாணயத்தின்படி அவருக்கு வருஷவரும்படி 70-பவுன் என்று கணிக்கப்படுகிறது. அக்காலத்தில் பவுன் இன்றைய விலையினும் பதின்மடங்கதிகம். ஒருபவுன் இன்றையவிலை 15 ரூபாய் என்று கணக்கிட்டால் அவர் வரும்படி எவ்வளவு என்பதைக் கணக்கிடலாம்.

1511-ம் வருஷத்திற்கப்பால் குளோப், பிளாக்பிரயர் என்னு மிரண்டு நாடகசாலையிலுமுள்ள கூட்டுப் பங்குகளை விற்றுவிட்டு ஸ்டாராட்வட்டிலேயே அதிகமாயிருந்தார். ஆனல்அடிக்கடி லண்டனுக்குப் போகவேண்டிருப்பதால், ப்ளாக்பிரயர் நாடகசாலைக்கருகாமையில் லண்டனிலும் ஒருவீடு 1613-ம் வருஷம் வாங்கினர். அவ்வீட்டிலும் ஸ்டாராட்வட்டிலுமாகத் தனது அந்திய காலத்தைப் போக்கி 1616-ம் வருஷத்தில், ஏப்ரல்மீ 23-ம் தேதியன்று இவர் உயிர் துறந்தார். அவர் பிறந்த ஊர்க்கோயில் கல்லறையில் இவரைப்புதைத்து, அவ்விடத்திலேயே சிலையொன்று மிவருக்கு ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. இங்கிலாந்தில் அரசர்களும், பெரிய கவிகளும், கிரந்தகர்த்தாக்களும், போர்வீரர் முதலியவர்களும் அடக்கம் செய்யப்படும் வெஸ்ட்மின்ஸ்டர் ஆபியிலும் இவருக்கு ஞாபகக்குறியாக ஓர் சிலை செய்திருக்கிருர்கள். இவ்விரண்டிடங்களுக்கும்வருஷா வருஷம் எக்காலத்திலும், முக்கியமாக ஏப்ரல் மாதசமயத்தில் அனேகர்கூட்டங் கூட்டமாகத்திருவிழா கொண்டாடுவதுபோல் அவ்விடங்களைப் போய்ப்பார்த்தும், பலவித வேடிக்கை ஏற்படுத்தி இத்தகைய மாண்புள்ள சிறந்த கவி பிறந்த மாதத்தைக் கொண்டாடுவதுமுண்டு.

இனி ஷேக்ஸ்பியரது கவி மாண்பை எடுத்துரைத்தல்வேண்டும். இதுவரை கூறியது,—பிறப்பு வளர்ப்பு —இவை இவர்போல் மற்ற யாவர்க்கும் நடக்கக் கூடிய விஷயமே. இன்னும் ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்து இவரினும் செல்வமுடைய குடும்பங்களில் பிறந்து, இவரைப்போல் கஷ்டமில்லாமல் சுகமாக வாழ்ந்தவர்கள் எத்தனையோ வாயிரம்பேர் என்ருலும் இவர் பட்ட கஷ்டம், இவருக்கு நேர்ந்த இடுக்கண், இடையூறு எல்லாமிவரது மனேமாட்சிமையை மேன்மைப்படுத்தியதால், அவைகளை நாம் இவ்வளவு விஸ்தாரமாய்ப் பார்க்க வேண்டி யிருந்தது. அவரெவ்விதத் தொழில் செய்யவேண்டி யிருப்பினும் அதனைத் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய உலக நடவடிக்கையையும், மனித இயற்கையையும், மற்றுமெல்லா விஷயங்களையுங் குறிப்பாகவும், நுண்ணறிவினேடும் பயின்று தான் எழுதியநாடகங்களில் தக்கவாறு பிரயோகித்தாரென்று நாம் குறிப்பாக அறிந்துகொள்ளவேண்டியது. நாடகத்திற்சிறந்த குணங்களும் தாழ்ந்தவையும், அரசர்களும் பிச்சைக்காரரும் மற்றெல்லோரும் உலகில் ஒருங்கே உழல்வதால், அவரது முக்கிய இயற்கைகளைத் தெளிவாக வுணர்ந்து, தக்கவாறு கவியில் பயன் படுத்துவது கவிச் சிரேஷ்டருடைய முக்கிய கடமையாகும். இத்தகைய அனுபவத்திற்கேற்றபடி அனேகந் தொழில் புரிந்து தன் அனுபவத்திலும் மற்றப்படியும் இவர் தெரிந்துகொள்ளத்தக்கசாதனங்களிலிருந்தனவென்று இதுவரை அவரது பிறப்பு வளர்ப்பு சரிதத்தினின்று தெரிந்துகொள்ளலானேம்.

இவர் கவிமாண்பைக் குறித்துப் பேசுமிடத்து, அதை எவ்விதமாகப் புகழ்ந்து பேசினலும் பேசலாம். எவ்

விதஸ்துதியும் இவர் கவித்திறமை தெரிந்தவர்களுக்கு இவரைப்பற்றி பேசுங்கால், இந்நாடகங்களுக்குத் தக்கனவே யென்றுரைப்பாரேயன்றி மற்றக்கவிகளைப் போல் அதிகமெனவே தோற்றுது.எங்ஙனம்அரசனுய்ப் பிறந்து ராஜகளை அமைந்த ஒருவனுக்கு எத்தகைய துணி, மணி, ஆடை, ஆபரண அலங்காரங்கள் செய்த போதிலும், அவை யவனுக்குத் தக்கனவாகவும், அவன் அழகு அதனினுஞ் சிறப்பு வாய்ந்ததாகவு மிருக்குமோ, அப்படியே இவர் மாட்சிமையும் எவ்வளவு புகழ்ச்சியை யும் எளிதிற் தாங்கக்கூடியது. கோல்ரிட்ஜ் என்னுங் கவிஞர் இவரது உலக நடவடிக்கையின் நுண்ணறி வைப் புகழ்ந்து பேசுகையில் இவரை ஆயிரமியற்கை யமைந்தவரென்று இவரது உலக நடவடிக்கையின் நுண்ணறிவைப் புகழ்ந்து பேசியிருக்கிறார். மாத்யூ ஆர் னல்ட் என்பவர் ஷேக்ஸ்பியர் கவிமாண்பிற்குப் பெரிய தோர் மலையே உவமமாகும். எங்ஙனம் அதை யேறிச் செல்லச் செல்ல அதன் சிகரம் கிட்டாமல் இன்னும் மேலும் மேலும் போய்க்கொண்டிருக்குமோ அஃதே போல் இவரது அறிவின் அளவும் எட்டுதல் முடியாது என்று சொல்லுகிறார். சுவின்பர்ன் என்னும் கவி ஷேகஸ்பியரைப் பற்றிப் பேசுபவர் அவர் அறிவைக் கடலுக்கொப்பிடுவது சகஜம் என்று சொல்லிப் பின் னேர் இடத்தில், உலகில் எல்லா புத்தகங்களிருந்தும் ஷேக்ஸ்பியரது நாடகங்களில்லையாயின் என்ன பயன்? இவை யிருந்து மற்றெல்லாப் புத்தகங் களுமழிந்துபோயினு முண்டாம் நஷ்டமென்ன? என்று தைரியமாகக் கேட்கிறார். இங்ஙனம் சொல்வன்மை யமைந்த கவிவாணர் மூவர், தமது ஆச்சரியத்தையும், பேருவப்பையுந் தெரி விக்கக் கடல், மலை முதலிய உவமை யெடுத்துரைத் தல் வேண்டி வந்தது. என்றாலும் இதுபோலவே மற்றக் கவிகளைச் சொல்லியிருப்பாரேல் அது வீண் வார்த்தையாக நமக்குத் தோன்றும். ஷேக்ஸ்பியரைக் குறிப்பிட்ட போது மட்டுமே அவ்வார்த்தையின் அளவை அளவிட முடியாமையைப் பார்க்கையில் இவர் ஒருவருக்கே இத்தகைய மேன்மை யமையும் என்ன லாம்.

என்றாலும் இவ்விதமாய் மட்டில்லாமற் புகழ்வது ஷேக்ஸ்பியர் மாண்பிற்கு வாய்ந்ததேயாயினும் அவரது இயற்கையையும், அவர் நாடகங்களின் சிறப்பையும் நாம் நன்குணருவதற்கு ஒரு இடையூறுகிறது. அவற்றின் உயர்வு தாழ்வு,நன்மை தீமையை ஆராய்ந்து பார்ப்பதினல் மட்டுமே நாம் அந்நாடகங்களினருமை பெருமை யறிதல் கூடும். இல்லையாயின் அவரை ஒரு விக்கிரகமாகத் தொழுவதில் அவரது உண்மையும் புலப்படாமல் இருவருக்கும் பயனின்றிப் போகும். ஷேக்ஸ்பியரோடு பழகினவர்கள் அவரை அவ்வளவு அதிகமாக மதித்தாரில்லை. அவர்களுக்குத் தம்முள் ஒருவராகவும் வெகு சாதுர்யமாய் பேசக்கூடியவராக வும், நல்ல நண்பராகவும் தோன்றினர். இவர் நாட கங்கள் அதிகமாக ஆடப்படுவதையும், அதனல் அதிகப் பணம் இவர்அடைவதையுந் தவிர மற்றப்படி உலகிலே மிகச்சிறந்த கவிஎன்று நினைக்கவில்லை. ஆட்டம் நன் ருய் ஆடி, நாடகசாலையை நடத்தும் திறம் அதிகமா யுடையவராய் யாவரோடும் கலந்து பேசிக்கொண்டு இருந்தது மட்டுமே யவர்களுக்குத் தெரியும். 1623-ம் வருஷத்தில் நாம் முன்சொல்லியவாறு ஹெமிஸ்,கான் டெல் என்னுமிருவருஞ் சேர்ந்து இவர் நாடகங்களைப் பதிப்பித்த பிறகுதான், அனேகர் இவரது நாட கங்களைக் கருத்தாய்ப்படித்து இவரது கவித்திறமையை ஆராய்தல் முடிந்தது. அக்காலத்திலே பென்ஜான் ஸன் என்பவரும், அவருக்குப் பின் மில்டன் என்னுங் கவிஞரும் இவரைக்குறித்து மேன்மையாக வெடுத் துரைத்தார்கள். பின்பு இரண்டு நூற்றாண்டுகள் அல்லது இருநூறு வருஷங்களாக வெவ்வேறு பதிப்பு களும் ஷேக்ஸ்பியரைப்பற்றிய புத்தகங்களும் ஒன் றின்பின் ஒன்றாய்த் தொடர்ந்து பிடித்து வர வாரம் பித்தன. ஆகவே தற்காலத்தில் அவரைச் சேர்ந்தவ ரனைவரினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு, இதுவரை எக்காலத் திலும் எத்தேசத்திலுமுள்ள கவிகளின் சிரேஷ்ட ரென்று எல்லோராலும் நிச்சயிக்கப்படுகிறார். எங்ஙன மெனில் இவர் மனிதவியற்கையைப்பற்றிஎல்லோராலு மதிகமாயும்,எல்லோரிலுமதிக நன்றாயுஞ் சொல்லியிருக் கிறார். தத்துவ சாஸ்திரிகளும் போர்வீரர்களும் அரசாங்கத்தினர்களும் மற்றுமனேகரும் இவரது நாட கங்களை அதிக ஊக்கமாகப்படித்து வருகிறார்கள். இவர் நாடகங்கள் ஆடிப்பயன்படுவது மட்டுமல்ல; படித்தும் மிகப்பயன் படுகின்றன. ஆகவே அவரிறந்து சென்ற மூன்று நூற்றாண்டிலும், மன உற்சாகத்திற்கும், அறிவின் விர்த்திக்கும் புண்பட்ட நெஞ்சுகளின் ஆறுத லுக்கும் மற்றும் அனேகவித நன்மைக்கும் அனேகர் இந்நாடகங்களை இன்றும் படித்துவருகிறார்கள்.

ஷேக்ஸ்பியரது மாட்சிமையைத்தீர விசாரிக்கவேண் டின் அவரெண்ணிய எண்ணங்களை நம்மனதில் நாம் திரும்பவும் எண்ணிப் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. அவர்செய்த நாடகத்துள் புருஷர்களையும் அவரது இன் பந்துன்பம் முதலியவற்றையும் அதிகமாக ஊன்றி ஊன்றிப்பார்க்க நாமுமவருள் ஒருவராக ஷேக்ஸ்பியர் எப்படி ஆட்டுகிறாரோ அப்படி ஆடுகிறோம். ஆகவே ஆட்டப்படும் பொம்மை எங்ஙனம் ஆட்டுகிறவனை யெத்தகையன் என்று காணல்கூடும்? கூடாது. ஷேக்ஸ் பியர் ஒரு மனிதரே. அவரும் நம்மைப்போல பலவிஷ யங்களையும் பார்த்துக் குறிப்பாக வுணர்ந்து தக்கவாறு யோஜித்து நாடகம் எழுதினவர். அவர் சொல்வன்மை யின் சிறப்பு, வண்மை, மேன்மை முதலியவற்றால் அவர் குறிப்பிட்ட விஷயங்களைப்பற்றி மேலுமேலும் நினைத்துப்பார்க்க,அவரறிவை அளவிட முடியாததென் பது தெரியவருகிறது. இதுபற்றியே ஷேக்ஸ்பியர் இன்னவிதமான மனுஷர், அவருக்கு இன்னது பிடிக் கும்,இன்னது பிடிக்காது என்பதும் நாம் நமது அன்னி யோன்னிய சிநேகரைப்பற்றி ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொள்ளும் விஷயங்கள் போன்ற விஷயங்களுள் ஒன்

ருவது அவருக்கு இருந்ததென்று நமக்கு அவர் எழுதிய வற்றினின்றும் சிறிதும் புலப்படா. இவை எல்லாவற் றையு மொருங்கே புணர்த்தித் தன் மனதாகிய கொல் லுலேயில் காய்ச்சி வார்த்த சுத்தமான உலோகம் நமக்கு நிலேத்திருக்கிறது. அதுபோக ஏனைய தூசி, துரும்பு இருந்தென்ன இல்லாமற்போயென்ன? ஹாம்லெட், வால்ஸ்டாவ்,ஒதெல்லோ,கிளியோ,பேட்ரா,புருட்டஸ், கார்டிலியா முதலிய வெவ்வேறுபட்ட இயற்கையின ரைக் குறிப்பிடக்கூடிய ஷேக்ஸ்பியர், மிக வன்மையாக அவர்கள் நூலே உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். இவர்கள் செய்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் படிக்கவே நமக்கு ஒரு அதிர்ச்சி யுண்டாகிறது. இதுபோன்ற கதைகளேயும், காரிய புருஷர்களேயும் அமைப்பதென் ருல், நம்மினும் பதின்மடங்கு அதிகமாக உணர்ச்சியும் அதிர்ச்சியு முடையவரன்றி மற்றையோரால் எல் லோர் மனத்து விஷயங்களேக் கவரல் முடியாது. இதுபற்றியே ரோஸெட்டி என்னுங் கவிஞர்,"கவிகள் தாமெழுது மொவ்வொன்றினையும் மன முருக, கண்ணீர் வழியத் தம் முழுவுணர்ச்சியாலு முணர்ந்தா லேயன்றி, அவர் கவிகளேயும் நாடகங்களேயும் பார்ப்பவர் படிப்பவர் சிறிதும் அவ்விதமாக என் புருக்கங்கொள்ளல் முடியாது" என்றுஎழுதி யிருக்கிருர். உண்மையாக யோஜிக்குமிடத்து கவி களின் வார்த்தையின் வன்மை எவ்விதமாய் நம்மை யுருக்குகின்றன வென்ருல், அவை யொவ்வொன்றுந் தம்மிலேயே அனுபவத்தினுண்மையை யுடைத்தா யிருக்கின்றன. அதாவது அனுபவமிருந்தாவது, மற் றவ்ரனுபவத்தைப் பார்க்கும்பொழுதாவது, கேட்கும் பொழுதாவது அதைக் கிரகித்து நம்மிலேயே நமக் குற்றபோது எங்ஙனம் படுமோ அப்படியே யுணர்ச்சி யின் நுண்மையால், பழமொன்றைப் பார்த்தவுடன் அதன் உருசி தோற்றுவதுபோல், அனுபவத்தைக் கிர கிப்பதே நுண்ணறிவினறிகுறியாம். இவ்வித நுண் ணறிவை மிகுதியாக வுடைத்தாயிருத்தல் கவித்திறத் திற்கே யோர்சிறந்த அழகாகும். இஃதில்லாவிடின் எவ்வித அனுபவங்களுஞ் சிறிதும் பயனற்றனவாம். ஷேக்ஸ்பியர் இவ்வித சக்தியில் மிகுதியுஞ் சிறந்தவ ரென்றெல்லாராலுஞ் சொல்லப்படுகிருர். அவரெழு தியவற்றி லடங்கியிருக்கு மனுபவக்கடலின் ஆழ்மை யைப் பார்க்குமிடத்து இவ்விதச் சக்தி வெகுவாயிருந் திருத்தல்வேண்டுமென்று மிகுதியுந் தெளிவாகவிளங்கு கிறது. இத்தகைய நுண்ணறிவினரா யிருந்ததால்தான் சிறிதுகால மட்டுமே பள்ளிக்கூடஞ் சென்றிருந்தாராயி னும், எல்லோரும் அதிசயிக்கதக்கவளவு அறிவினை யுடைத்தாயிருத்தல் சாத்தியமாயிற்று. சாதாரண பேச்சுகளும், காபி ஹோட்டல் முதலிய பொது விடங் களில் பேசுகிற பேச்சுங்கூட இவர்கவலேயாகக் கேட்டு எவ்வெவ்விதமாக வுபயோகிக்கலாமோ அவ்வா றெல்லாமுபயோகித்து மனித நடவடிக்கையைப்பற்றி அதிகமாய்த் தெரிந்துகொண்டார். ஆகவே எவ்வித மான கூட்டங்களிருந்தாலும், ஆங்காங்குத் தக்கவாறு அமைத்துக்கொள்ளுந் திறமுடையவரென்று இத ஞல் தெரிகிறது. ஆகவே இதனுல் இவர் நாடகங்களுக் குண்டான நன்மையு மதிகப்பட்டது.

நம்முள் அனேகரில், மற்றவர் கேலிபண்ணும்படி சில குணங்கள் மற்றவைகளினு மதிகமாய் இருப்பதுண்டு. ஆனல் ஷேக்ஸ்பியர் விஷயத்தில் அவர்பெரிய வார்த்தைகளே உபயோகித்து அண்ட பிண்ட சராசரங் களேயுமொன்றுசேர்த்து இடிஇடித்து மின்னல் மின்னி மழை பொழிவதுபோல் வார்த்தைசொல்வதைத்தவிர மற்றென்று மிருந்ததாகத் தெரியவில்லே. ஆகவே மற் றவர்களேக் குறிப்பிடுவதுபோல சிலவார்த்தைகளில் இவர் குணமின்னது நடைவடிக்கைகளிப்படி என்று சொல்லிவிடுதல் முடியாது. என்ருலுமவர் நாடகங்களே படிக்கப்படிக்க அவரோடு பழகி, அவரெண்ணங்களே யெண்ணுவதாக நமக்கோர் உணர்வு தோன்றுகிறது. அவரது வேடிக்கை நாடகங்களேப்படித்து வேடிக்கை யானவிடங்களில் சிரிக்கும்போது அவ்வித விஷயங்க ளில் அவர் சிரித்திருப்பாரென்று அறியலாம். லீயர் என்னுமரசன் கதை அல்லது ஒதெல்லோ என்னுங் கதைகளினிறுதியில் நமக்கு அடக்க முடியாத வருத்த மும் இரக்கமும் தோன்றுகையில்,ஒருஆறுதல்பொருந்த முடித்திருப்பது, பெருந்துன்பத்தினுலும் அன்பினுலும் மனே தைரியத்தினுலும் ஒரு ஆறுதல் கொள்ளுமாறு ஷேக்ஸ்பியர் நமக்குத் தெரிவிப்பது போலிருக்கிறது.

மற்றப்படி இவரைப்பற்றித்தெரிவது இவர் சிறிதும் கஷ்டமின்றி எழுதினரென்பதும், வெகு கெட்டிக்கார ராயும், எல்லாரோடும் பிரியமாய்ப் பேசி சந்தோஷமா யிருந்தார் என்பதுமே. அப்படி யிருந்தது பற்றியே எல்லோரும் இவர் முன் வெகு சாதாரணமாகப் பேசவும் இவர் மனித நடவடிக்கையைத் தெரிந்துகொள்ளவு முடிந்தது.

பலவிதமானவர்களேயும் குறிப்பாகக்கற்று அவ ரோடு மனமிரங்கி அவரெண்ணும் விதமே யெண்ணிய படியால் இவரை நாஸ்திகரென்றும், ரோமான் காத லியர் என்றும், பிராட்டெஸ்டன்ட் என்றும், ப்யூரிட்

டன் என்றும் மதவிஷயமாக வெவ்வேறு விதங்களாகக்
காட்ட வெவ்வேறு புத்தகங்களெழுதப்பட்டுள்ளன.
இதனுண்மையெல்லா மென்னவெனில் நம்மிலனேகர்
ஒருகண் குருடாயிருந்த குதிரை, குருடானகண்
பக்கம் புல்லேயில்லை யென்று எண்ணினதுபோல
நமக்கு விளங்காத விஷயங்களை உடனே தப்பென்று
சொல்லி விடுகிறோம். கார்டினல் நியூமன் என்னு
மாங்கில நூலாசிரியரொருவர், பிராடெஸ்டன்ட கிறிஸ்
தவ மதத்தினின்று ரோமான் காதலிக் ஆனார். அப்பொ
ழுது கிஸ்லி முதலான அனேகர் அவரேதோ சொந்
தப் பிரயோஜனத்திற்காகத் தன் மதக்கொள்கையை
விட்டுவிட்டாரென்று இழிவாகப் பேசினார்கள். ஆனால்
அவர் சிறந்த கல்விமான் ஆகையால் தான் கொண்ட
கோட்பாடுக ளின்னவென ஓர் கிரந்தம் வரைந்தார்.
அது கற்பவர்களனைவருக்கு மவர்செய்த செய்கை
சரியானதென்றும், அப்படிச் செய்யாவிடின் மட்டுமே
தன் மதக்கோட்பாட்டை விற்றதாகு மென்றுந் தெளி
வாக விளங்கிற்று. இதுபோலவே உலகிலொவ்வொரு
வரும் தம் மனதிலுள்ள வெண்ணங்களையும், தாம் நினை
த்த நினைப்பையும் தெளிவாக வுரைக்குந் திறமுடைய
ரேல் நாம் அனேகரைப்பற்றி நினைக்கு மெண்ணங்
களை யதிகமாக மாற்றுதல் வேண்டியிருக்கும். பஞ்ச
காலத்தில் பிராமணனொருவன் வயலை யுழுதுகொண்
டிருந்து கைகழுவாமல் கடவுளை நினையாமல் தன்மனை
யாள் கொண்டுவந்த கஞ்சியை வாங்கிச் சாப்பிடப்
போனதைக்கண்டு 'ஆ இவன் நீசனே' என்று சொல்
லப்போகையில் திடீரென்று அவன் தன்தாயார் தகப்ப
னார் வீட்டில் சௌக்கியமாக விருக்கிறார்களா, அவர்க
ளுணவு அருந்தினார்களாவென்று விசாரித்தசத்தம்காதில்
பட, 'ஆ இவன் பிராமணோத்தமன், இக்கொடிய காலத்
தில் கடினமாக வுழைத்து, கையலம்பாமற்கூட கஞ்சி
யுண்ணு மாத்திரத்திலுங்கூட தன் தாய் தகப்பனாரை
நினைத்தானல்லவா என்று இராமபிரான் சந்தோஷப்
பட்டதாக ஒரு கதை யுண்டு இதுபோலவே,
எவ்வளவு கெட்டவர்களிடத்தும் நற்குணங்கள்
சிறிதேனு முண்டென்பதற் கையமில்லை. மற்றை
யோரதை மறந்து, நல்லவர் கெட்டவர் என்று வீண்
வார்த்தை தைரியமாகப் பேசுகிறார்கள். ஷேக்ஸ்
பியர் அவ்வாறின்றி ஒவ்வொரு மனிதனையும்
எவ்வளவு விதமாக யோஜித்துப் பார்க்கலாமோ
அவ்விதமா யெல்லாம் யோஜித்து நற்குணங்களைத்
தெளிவாகக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தியை யுடையவர்.
உதாரணமாக, கார்டினல் உல்ஸி என்னு மந்திரி ஒரு
வர் குணத்தை விவரிக்குங் கால் எல்லோரும் நினைத்த
விதமாய் அவரைச் சயகாரியக்காரனென்று மிக்கவகங்
காரி யென்றும் காண்பித்துவிட்டு, கே. விந் என்ப
வனைக் கொண்டு அவரது நற்குணங்களை யெல்லா
மெடுத்துரைக்கிறார் ஆகவே அவர்நாடகத்தைப் பார்ப்ப
வர்களுக்கு உல்ஸியை பெரிய மனிதராக வெண்ணு
வதா, அற்பமனிதனாக வெண்ணுவதா யென்று தோன்

றாமல் ஐயோ இத்தகையவருக்கு இவ்வளவு கஷ்டம்
நேர்ந்ததே யென்றுபரிதாபமுண்டாவதோடு மனிதர்து
வாழ்க்கையினிலையாமையுந் தோன்றுகிறது. அப்படி
யே, புருட்டஸ் என்பவரைத் 'தன் சினேகிதனையே
கொன்ற கொலை பாதகன்' என்று எண்ணுவோரிருக்க,
எவ்விதமாய் எல்லோருஞ் சிறந்த குணவானென்று
சொல்லப்பட்ட புருட்டஸ் இத்தகைய செய்கை
செய்திருத்தல் கூடும் என்று தீர விசாரித்துத்
'தன் தேசத்துக்கெடுதி செய்பவன் யாவராயினென்?
தனது நண்பனாயினுமென்?' என்று தன் பிரியத்தைக்
கூட எண்ணாமல் தன்னைக் கொன்று கொண்டதுபோல்
தன்னுயிர் நண்பனை, தேச நன்மைக்காகக் கொன்ற
தேசாபிமானி யென்னும் விஷயத்தைத் தெளிவாகக்
கூறியிருக்கிறார்.

இவ்விதமாய் ஒவ்வொரு விஷயத்தையுங் குறிப்பாக,
தீர விசாரித்து, உற்றுநோக்கி உண்மையை யறியுஞ்
சக்தியுடையவராதலால் இவரை யியற்கைக்கே யோரு
வமான மிட்டிருக்கிறார்கள் ஆகையால் இதுவரை
யவர் குணங்களைக் குறிப்பிட்டுப் பார்த்ததில் அநேக
குணங்கள் அடங்கி அமைந்து வாய்ந்த அதிக குணசீல
ரென்று விளங்கும்.

இனி, இவருக்கெக்காலத்தி லெவ்விதமாய்அனுபவங்
கள் வந்திருக்கக் கூடுமென்று விசாரிப்போம். இவர்பிற
ந்த ஸ்ட்ராட்வட் என்னும் பட்டணம் ஆர்பிடன் என்
னுங் காட்டுக்கருகாமையிலிருந்ததால் செடி கொடிகள்
மிகுந்து அபரிமிதமாக வளர்ந்து இருக்கும் பார்வை
யையும், சூரியோதய, சூரியாஸ்தமன அழகையும் அக்
காட்டிலுள்ளமரங்களினூடே கண்டுகளிகூர்ந்து தனது
நாடகங்களில் வேண்டியவாறு பிரயோகித்திருக்கிறார்.
பின்னும் குழந்தைகள்விளையாடும் விளையாட்டுகளைநாட
கங்களில் இவரைப்போலதிகமாகச் சேர்த்திணைத்
திருப்பவரில்லை. நடுவேனிற்கனவு என்ற நாடகத்தில்
வெள்ளமும் புயலுமடித்து நஷ்டமானதைக் குறிப்பித்
தது, இவர்சாதாரணமாகவயல்வழிநடப்பவர்கள்போல
வன்றி, நுண்மையாக ஒவ்வொரு விஷயத்தையுமறிந்
தவர் என்று விளங்குகிறது. நீரோட்டங்களையும், பக்ஷி
கள் பறப்பதையும், புஷ்பங்கள் மலர்வது அழிவதுமுத
லியவற்றையுங் குறிப்பாகப்பார்த்து வெகுசாதுரியமாக
உபயோகித்திருக்கிறார். வேட்டையாடுவதில் அதிக
பிரியமுடையவரென்றுமுன்னமே சொன்னோம். பைரி
களைக்கொண்டு வேட்டையாடுவது அந்தக் காலத்தில்
பிரபுக்களும் ராஜாக்களும் பழகிவந்த ஒருவேடிக்கை.
இதுவிஷயம் ஷேக்ஸ்பியர் ரோமியோ ஜூலியட்
என்னும் நாடகத்தில் முக்கியமாயும் இன்னு மனேக
விடங்களிலும் அவ்விஷயத்தையே எக்காலத்திலும்அறி
ந்தவர்களுடைய திறத்தோடு பிரயோகித்திருக்கிறார்.
பறவைகளின் நடவடிக்கைகளதிக மணிந்தரேனும்
இவை சாதாரணமாக அனேகருந் தெரிந்தவிஷயங்
களே, அவற்றைக்காணுங்குறிப்பிலும்? பிரயோகிக்கும்
திறத்திலுமட்டுமே இவர் திறமை விளங்கிற்று.

டி. பி. கிருஷ்ணஸாமி அய்யர் எம். ஏ.

மாணவர் பக்கம்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

2. கதா வியாஸங்கள்

NARRATIVE ESSAYS

1. பெரியோர் சரிதை:—வித்யாரண்யஸ்வாமிகள்

Lives of greatmen:—Sri Vidyaranya.

குறிப்பு:—பிறப்பும் இளமைப்பருவமும்—யௌவன காலம்; ஞானமும், ஒழுக்கமும்—முதுமைப் பருவம்—முடிவு. பொது அபிப்பிராயங்கள்.

துங்கபத்திரா நதிதீரத்தில், பம்பை கிஷ்கிந்தை என்று பழைய பெயர்களை உடையதாயும் இப்பொழுது கோலகொண்டா ஹம்பி என்ற வழங்குவதாயுமுள்ள இடங்களுக்கு அருகாமையில் விரூபாக்ஷர் என்ற பெயர் தாங்கிய பரமசிவன் ஆலயமுண்டு. இந்த விடத்திற் கருகில்தான் வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் பிறந்தது. இவர் தாய் தந்தையருக்கு முறையே ஸ்ரீமதி, மாயணர் என்றுபெயர். இவருக்கு ஸோமநாதர் என்ற ஒரு ஸஹோதரர் உண்டு. இவர் யஜுர்வேதம் பௌத்தாயின சாகை, பாரத்வாஜ கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர். இவருக்கு மாதவர் என்றும், ஸாயனர் என்றும் வேறு இரண்டுபெயர்கள் உண்டு. பிறந்த காலம் இன்றைக்குச் சற்றேறக்குறைய 500 வருஷங்களுக்கு முன் இருக்கலாம். இவர் வெகு பால்யத்திலேயே ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேர்ச்சி அடைந்து, அத்வைத விஷயங்களில் ஆதிசங்காரசார்யருக்கு ஸமமான தேர்ச்சியையும் அடைந்தார்.

இப்படி இருக்கையில் இவர், அக்காலத்தில் விஜயநகர ராஜ்யத்தில் அரசாண்டு வந்த யதுவம்சபரம்பரையில் சேர்ந்தவனான புக்கா என்ற அரசனுக்கு மந்திரியாக அமர்ந்தார். இவர் காலத்தில் அரசனுடைய ஆட்சி மிக ஓங்கியது. தர்மங்கள் தலைதூக்கின. வேற்றரசர்கள் அநேகரை வென்று இவர் ராஜ்யத்தை விஸ்தாரப்படுத்தினர். இக்காலத்தில் இவர் தம் கல்வித்திறனை மாதவ விருத்தி வித்தாந்த கௌமுதி வியாக்யானம், மாதவ வேதார்த்த ப்ரகாசம் (வேதபாஷ்யம்) அதிகரணரத்னமாலை (பிரஹ்மஸூத்ரம் 192-அதிகரணத்தின் விரிவு வியாக்யானம்) ஸர்வதர்சனஸாரஸங்கரஹம் (வேதாந்தமல்லாத, அநேகமதவிஷயங்கள் அடங்கிய நூல்) அனுபூதிப்ரகாசம், (ஸர்வ உபநிஷத் அர்த்த ஸார மனனச்சுருக்கம்) பிரஹ்மகீதை (த்வைத, விசிஷ்டாத்வைத, அத்வைத ஆராய்ச்சிகள்) பஞ்சிதசி, ஜீவன் முக்திவிவேகம், ஆதிசங்கராது சில நூல்களுக்கு வியாக்யானங்கள் முதலிய அநேக நூல்களைச்செய்து வெளியிட்டார். இவைகளில் சிலவிஷயங்களில் ஆதிசங்கரரிடமிருந்து அபிப்பிராயத்தில் தாம் பேதப்பட்டிருப்பதாக தகுந்த முகாந்தரங்கள் மூலமாக ஒளியாது இவர் வெளிப்படுத்துகிறார். அநேக ஏட்டுப்பிரதிகளாக தமது நூல்களைத் தயார்செய்து சில வற்றைமடங்களிலும், சிலவற்றை ஆலயங்களிலும் மிகுதி யிருந்தவைகளை பூமியில் புதைத்தும் வைத்தனர். இவர் நூல்களில் சில கொஞ்ச நாளைக்கு முன் பூமியிலிருந்து வெட்டி எடுக்கப்பட்டனவாம். இவர் நூல்களில் மாதவாமாத்யர், மாதவாரியர், மாதவசாரியர் என்று தமது பெயரை அமைத்திருக்கிறார். மூன்றாவது பெயர் ஆங்கிலத்தில் எழுதினால் மத்வாசாரியர் என்றும் உச்சரிக்க இடங்கொடுப்பதால் இவர்செய்த அநேக நூல்களைத் துரைத்தன ஆசாரியர்களில் சிலர் அறியாமையால் த்வைத ப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமத்வாசாரியர் செய்ததாகக் கூறுவர்.

இவர் வெறும் ஞானத்தில் மாத்திரம் இவ்வாறிருந்ததும் அன்றி நடத்தையிலும் மிகச் சிறந்தவராக இருந்தார். மந்திரி ஸ்தானத்திலிருந்து ஜனங்களது பொது நன்மைக்குத், தம்நிலைதவறாது, வித்யாசாலை அன்ன சத்திரம் தேவாலயம் முதலியவைகள் ஏற்படுத்தி வெகுவாகப் பாடுபட்டிருக்கிறார். ஆத்ம நன்மைக்காக இவர் அநேக தான தர்மங்களைச் செய்திருக்கிறார். பிரஜோத்பத்தி வருஷத்தில் வைகாசிமாஸம் ஸூர்யகிரஹணத்தன்று நச்சரம் என்ற கிராமத்தைச் சீர்திருத்தி மாதவபுரம் என்ற பெயர் கொடுத்து 24 பிராஹ்மணருக்குத் தானம் செய்தார். தமது தாயின் பேரால் அநேக பூதானமும் செய்தார். இதனால் அருகாமையிலிருந்த நதிக்கு மாதவதீர்த்தம் என்ற பெயரும் ஏற்பட்டதாம். சிரௌதஸ் மார்த்த கர்ம விஷயங்களில் இவர் சிறந்த நியாயம் தீர்ப்பவராக விளங்கினர். இதனோடு மாத்திரமன்றி ஸம்ஸாரத்திலிருந்தபடியே இவர் அத்வைத முடிவு விஷயத்தில் நிஷ்டை முதலியவைகளில் பழகி, விவேக வைராக்யம் முதலிய ஆத்ம குணம் நிறைந்தவராகவும் இருந்தார். இவரது சிறப்பைக் கண்டு இவர் ஈசுவரன் அவதாரம் என்று ஜனங்கள் மதிக்க, ராஜஸபையில் எல்லோரும் விழுந்து இவர் முன் நமஸ்கரிப்பது வழக்கமாக இருந்தது.

மரத்தில் பழுத்துத் தொங்கும் ஓர் திவ்யமான மாங்கனி தேன் வருஷித்தால் நழுவி அடியிலிருந்த பாலில் விழுந்தது போல இவர் இந்நிலேயில் இருந்து ஸந்யாஸாசிரமம் இவ்வாறு கைக்கொண்டார் என்பதை எடுத்துக் கூறுவோம். ஒருநாள் இவருக்குப் பிராஹ்மணர்களுக்குச்சிறந்ததான காயத்ரீ தேவதையை நேரிடக் காணவேண்டும் என்ற ஆவல் பிறக்கத், தமக்குத் தெரிந்த அநேக பிராஹ்மணோத்தர்களைத் தருவித்துக் காயத்ரீ ஜெபம் செய்யத் தொடங்கினர். செய்ய வேண்டிய கிரமப்படி நன்ருகச் செய்தும் காயத்ரீ ப்ரத்யக்ஷமாக வில்லே. அந்த ஜபத்தின் சிறப்பாலும், தேவி தோன்ருததினுலும், இவருக்கு அப்பொழுது மனத்தில் பட்ட அந்த மந்தரத்தின் அர்த்த விஷயத்தாலும், பூர்வபுண்ய பரிபாகத்தாலும், இவர் புத்தீ சிறந்த தீவ்ர வைராக்யத்தில் தூண்டடப்பட மனம் நிர்மல மாயிற்று. 'வைராக்யம் உள்ளபடி உண்டானல் ஸந்யாஸம் கொள்ளலாம், இவ்வாறு செய்யக் காலம் பார்க்க வேண்டியதில்லே' என்று ஆதிசங்கரர் ஸந்யாஸப் பிரதிஷ்டாபனம் செய்ததற்கு ஏற்ப, ஸாயனரும் ஸந்யாஸம் மேற்கொண்டார். உடனே காயத்ரீ தேவதை ப்ரத்யக்ஷமாகி 'என்ன வரம் வேண்டும் கேட்டுக்கொள்' என்ருள். 'எனக்கு இப்பொழுது வந்திருக்கும் நிலேயே போதுமானது. வேறு வரம் யாதொன்றும் வேண்டாம்' என்று தடுத்து விட்டார். தேவி வரங்கொடுத்துவிட்டுத் தான் மறைவது என்று பிடிவாதம் பிடிக்கப்பொதுஜன நன்மைக்காகக் கர்னடக தேசம் முழுவதும் ஒரு ஜாமம் பொற்காசு மழை பெய்யட்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டார். தேவியின் அநுக்ரஹத்தால் அவ்வாறே நடக்க, அரசனும் குடிகளும் மிகுந்த ஸுகம் பெற்றனர் என்று இவர் சரித்திரம் கூறும்.

ஸந்யாஸ ஆச்ரமத்தில் இவருக்கு வித்யாரண்யர் என்றபெயர் உண்டாயிற்று. அரண்யத்தில் மரங்கள் முதலியன எவ்வாறு செழித்து ஓங்கி வளர்ந்து கிடக்குமோ அவ்வாறே ஸகல வித்தைகளும் இவரிடம் நெருங்கி ஓங்கிப் பிரகாசித்ததால் இவருக்கு இப்பெயர் கொடுக்கப்பட்டது போலும். இப்பெயர் காசியில் இவர் வேதபாஷ்யத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்த வியாஸரால் கொடுக்கப்பட்டது என்று இவர் சரித்திரத்தில் காணப்படுகிறது. இவர் தீர்த்த யாத்திரை செய்துவருங்காலத்தில் ஒருநாள் ஓரிடத்தில் மலபாதை தீர்க்கப்போனர். அங்கு ஒரு தனிச்செங்கல் இருக்கக்கண்டு கவனியாது அதன் அருகில் மற்ருேர் செங்கல்லேப்போட்டுத் தமது காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டார். முன்னிருந்த செங்கல் அந்த ஊர் பாச்சாவின் தங்கச்செங்கல் அவன் தேடிவந்து ஸ்வாமிகள் நிலேயைக்கண்டு அவர் சிறப்பை உணர்ந்து அவருக்கு ஏராளமான மானியங்கள் விட்டான். அதை ஒப்புக்கொள்ளாது அவர் தமது யாத்திரையில் கவனமாகப் புறப்பட்டுவிட்டார். இவ்வாறு இவர் பிரஹ்மநிஷ்டராய் கொஞ்சநாள் யாத்திரை செய்ய, முடிவில் இவர் தேஹஸ்திதி, யாத்திரை செய்ய முடியாத நிலேக்கு வந்துவிட்டது. அப்பொழுது தமது குருவின் உத்தரவுப்படி சிருங்கேரி மடம் ஸ்ரீசங்கராசார்ய பட்டணத்தில் அமர்ந்து அத்வைதத்தை நிலே நிறுத்தினர். இங்கிருக்கும்கால் பஞ்சதசியில் தீபிகா பஞ்சகத்தையும், விவேகா பஞ்சகத்தையும் செய்தார். அதைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாமற்போக, ஸ்ரீ பாரத தீர்த்த ஸ்வாமிகள் என்பவர் இவரது அபிப்பிராயத்தின்படியே ஆனந்த பஞ்சகம் செய்து பஞ்சதசியை முடித்தார். காயத்ரீ தேவி ப்ரத்யக்ஷமான காலத்தில் இந்தப் பஞ்சதசியை குறிப்பாக எடுத்து 'முமுக்ஷுக்களுக்கு மிக உபயோகமான கிரந்தம் நீ செய்யப் போகிருய். அதைப் படித்தவர்கள் மற்ற நூல்களே எல்லாம் படித்த ஞானத்தையும் பலனேயும் பெறுவார்கள்' என்று அனுக்ரஹித்திருந்தாள். ஸ்ரீவித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளால் சிருங்கேரி மடத்திற்கு மிகுந்த சிறப்பும் மேன்மையும் ஏற்பட்டது.

இவரது ஆதிபத்யத்தைச் சில மடாந்தரத்தார் பின் வருமாறு பழிப்பாககூறுவர். ஆதிசங்காசாரியர் பிரஹ்மசரியத்திலிருந்தே ஸந்யாஸம் கொண்டவர். அவ்வாறு கொண்டு குருபரம்பரை ஏற்பட்டால் தான் அந்தப் பரம்பரைக்குச் சிறப்பு உண்டு. ஆதலால் சிருங்கேரி மடத்திற்குக் கிருஹஸ்தராகி இருந்து ஸந்யாஸியான வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளால் மஹிமை குறைந்தது என்பர். அவர்கள் தர்க்கத்திற்கு ஸந்யாஸ ப்ரதிஷ்டாயனுசாரியரான ஆதிசங்காசாரியர் கூறிய 'எந்நிலேயில் இருந்தாலும் உண்மையான வைராக்யம் உண்டானகாலத்தில் வேறு எதையும் நோக்காது ஸந்யாஸம் கொள்ளலாம்' என்பதை பதிலாகக்கூறி நிஜ வைராக்கியத்தால் ஸந்யாஸம் கொள்பவர் எத்திறத்தாராயினும் அவர்கள் ஸந்யாஸத்திற்கு பேதமே யில்லே என்று அவர்கள் வாதத்தை மறுக்கலாம். ஆகவே மடாந்தரத்தார் இவ்வாறு வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளே ஸம்பந்தப்படுத்தி சிருங்கேரி மடத்திற்கு இழிவு கூறுவது அவர்களது வீணன த்வேஷ புத்தியைக் காட்டுவதே ஒழிய வேறுயாதொரு பலனேத் தருவதான பேச்சல்ல.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய வ்யாஸ விஷயங்கள்.

1. அசோகன் 6. மதாசார்யர், சங்கரர்முத
2. சிவாஜி 7. பீஷ்மர் [லியோர்
3. ஆக்பர் 8. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்
4. அஹல்யாபாய் 9. மீராபாய். [ஸர்
5. பத்மினி (ரஜபுத்ரி) 10. ஔவை.

போதுக்குறிப்புகள்.

இக்குறிப்புகள் எல்லா வ்யாஸ விஷயங்களிலும் விஸ்தரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்.

1. முகவுரை
2. இளமைப் பருவம்
3. யௌவனகாலம்; ஞானமும் ஒழுக்கமும்
4. முதுமைப் பருவம்
5. முடிவு—பொது அபிப்ராயங்கள்

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்
TRANSLATION MODELS

(2) The Earth is the scene ofcontinual movement and change.The atmosphere that encircles it is ever in motion,diffusing the sun's heat and light. From the sea and from the waters of the land, vapour is constantly passing into the air, whence, condensed into dew, clouds, rain, hail, and snow, it descends again to the earth. All over the surface of the land the water that falls from the sky courses seawards in brooks and rivers, bearing into the great deep the materials which are worn away from the land. Water is thus ceaselessly circulating between the air the land, and the sea. The sea, too, is never at rest. Its waves gnaw the edges of the land, and its currents sweep round the globe and distribute climates. Into its depths the spoils of the land are borne, there to gather into rocks, out of which new islands and continents will eventually be formed. Lastly, while the outer layers of the earth are cool, the interior is believed to be intensely hot. This internal heat manifests itself in a striking way at the surface in volcanoes and boling springs. From time to time also the solid earth is convulsed with earthquakes. There are movements of a more tranquil kind whereby some tracts are upraised and others are depressed. Thus, while old land is submerged beneath the sea, new—tracts are upheaved, to be clothed with vegetation and peopled with animals, and to form a fitting abode for man himself.

——*Gieke's Geology Primer*, *Page* 135.

பூமியானது ஓயா மாறுபாட்டிற்கு இடமாக விருக்கின்றது. இதைச்சுற்றி இருக்கும் வாயுமண்டலம் ஸூர்ய வெப்பத்தையும் ஒளியையும் பரப்பிக்கொண்டு, எக்காலத்தும் அசைந்தவண்ணமாகவே இருக்கின்றது. ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், பூமியிலுள்ள நீர்நிலைகளிருந்தும் நீராவி வாயுவுள் இடைவிடாது பாய்ந்து ஓட, அங்கு அது அடர்ந்த மேகம், மழை, ஆலங்கட்டி, பனி எடு ஆகிய இவைகளாகக் குளிர்ச்சியால் மாறி, பூமியில் மறுபடியும் இறங்குகின்றது. பூமியின் மேல் மட்டத்தில் விழும் தண்ணீர் எல்லாம் ஓடைகள் ஆறுகள் இவைகள் மூலமாக கடல் நோக்கிப் போய், பூமியின் சிதைவுப்பொருள்களை அந்த ஆழ்கடலுள் கொண்டு சேர்த்துக்கொண்டே வருகின்றன. ஆகவே தண்ணீர் இவ்வாறு இடைவிடாது வாயு, நிலம், கடல் இவைகளுக்கு இடையில் சுழன்றுகொண்டே இருக்கின்றது. கடலுக்குக் கூட ஓய்வு ஒழிவில்லை. அதன் அலைகள் நிலத்தின் ஓரங்களைப் பறித்துக்கொண்டிருக்க, அதன் நீரோட்டங்கள் பூகோளம் முழுவதும் சுற்றி ஓடி சீதோஷ்ண ஸ்திதிகளை ஒழுங்குபடுத்துகின்றன நிலத்தின் கழிவுகள் இதன் அடிவாரத்தில் தான் கொண்டு சேர்க்கப் படுகின்றன; இங்கே இவைகள் சேர்ந்து பாறைகளாக, நாளடைவில் இப்பாறைகளிலிருந்து புதிய தீவுகளும் கண்டங்களும் ஆக்கப்படுகின்றன.கடைசியாகப் பூமியின் மேல் மட்டம் குளிர்ந்திருந்தபோதிலும் இதன் உட்புறம் மிக வெப்பமாக இருக்கிறது என்று மதிக்கப்படுகிறது. மேல் மட்டத்தில் காணப்படும் எரிமலைகள், வெந்நீர் ஊற்றுக்கள் இவைகள் மூலமாக இந்த உள்வெப்பம் மிக வெளிப்படையாகத் தோற்றுகின்றது.இத்திடமான பூமி அடிக்கடிப் பூகம்பங்களால் மிகக் கொடுமையாகக்குலுக்கப்படுகின்றது. பூமியில் ஸாவதானமான ஓர் அசைவும் காணப்படுகின்றது, இதனால் சிலபாகங்கள் உயர்ந்தும் சில தாழ்ந்தும் போகின்றன. பழமையானநிலம் இவ்வாறு கீழே தாழ ஸ்தாவர ஜங்கமாதிகள் நிரம்புவதற்கும், மனிதனுக்கு ஏற்ற உரைவிடமாவதற்கும் தகுந்த புதியநிலம் மேலே உயர்ந்து விடுகிறது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்
CHILDREN'S PAGE'S

ஜீவகாருண்யமும் அபிமானமும் அல்லது ஜட பரதர் சரித்திரம் (1).—நமது நாட்டிற்குப் பரத கண்டம் என்ற பெயர் ஒன்று வழங்கிவருகிறதே அது யாதுகாரணத்தால் ஏற்பட்டது என்று விசாரித்திருக்கிறீர்களா? நமதுநாட்டை முன்னொருகாலத்தில் பரதன் என்ற ஓர் சிறந்தசக்கிரவர்த்தி ஒருகுடைக்கீழ் ஆண்டு வந்தான் என்றும், அவனால்தான் நமது நாட்டிற்கு இப்பெயர் வந்ததென்றும் சரித்திர புஸ்தகங்களிலிருந்து உங்களுக்குத் தெரியவந்திருக்கலாம். இந்தப் பரதன் யாராக இருக்கலாம் என்று சற்று நிதானிப்பீர்களாகில் உங்களுக்கு இரண்டு பரதர்கள் விஷயம் எளிதில்ஞாபகத்திற்குவரலாம். அவையாவன, மஹாபாரதம் என்ற பெயருக்குக் காரணமாகவும் துஷ்யந்தனுக்கும் சகுந்தலைக்கும் உண்டான மஹா பராக்கிரமசாலியான ஸர்வதமனன் என்ற பரதர் கதை, ஸஹோதர மர்யாதையில் மிகச்சிறந்தவராகிய ஸ்ரீராமாதம்பி பரதர் கதை ஆகிய இவைகளே. இவர்களால் நமது நாட்டிற்கு பாரதகண்டம் என்ற பெயர் வரவில்லை. இப்படியானால் யாரால் வந்தது? அவர் சரித்திரம் என்ன? என்ற கேள்விகள் உண்டாகலாம், அதைத் தீர்க்கவே பின்வரும் ஜடபரத உபாக்யானத்தை விஸ்தாரமாகக் கூறுவோம்.

நமது நாட்டிற்குப் பரதகண்டம் என்றுபெயர் வரும்படி செய்த மஹானான ஜடபரதர் கதை ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவர் பகவத் அவதாரமாகிய ரிஷபயோகி பிள்ளை. ரிஷபர் அரசராக இருந்த காலத்தில் அவர்பொதுவாகக் கூறிய புத்திமதிகளை எல்லாம் கேட்டுத் தெரிந்தவர் இப்பரதர். ரிஷபயோகி நாடு துறந்து ஸந்யாஸம் கொண்டதும் பரதர் பட்டத்திற்கு வந்தார். இவர் விச்வரூபர் பெண்ணாகிய பாஞ்சஜனியை விவாஹம் செய்துகொண்டு ராஜ்யகாரியத்தை வெகுநாள் ஸரிவர நடத்தி வந்தார். இவர்ராஜ்யத்திலிருக்கையிலேயே தமக்கிருந்த பரிபாகத்தால் பகவன் நிஷ்டையிலும் பழகி வந்தார். இவருக்கு ஐந்து பிள்ளைகள் உண்டானார்கள். அவர்களுள் மூத்தவனான ஸுமதிக்குத் தகுந்த வயது வந்ததும் ராஜ்யம் முதலியவைகளை அவன் வசம் ஒப்புவித்துவிட்டு, இவர் ஆத்ம விஷயமாக நிஷ்டை செய்து பரமபதம் பெற வனம் சென்றார்.

அங்குக் கண்டகீநதீ தீரத்தில்மிகச்சாந்தமாகஇருந்த புலஹாசிரமத்தை அடைந்து, நதியில் ஸ்நானம் செய்து, அங்கு அகப்பட்ட துளஸி, ஜலம், கந்த மூலபங்கள் இவைகளால் பகவானைத் தவறாது பரதர் ஆராதிக்கத் தொடங்கினார். வரவர இவர் உலகப் பற்றுக்கள் குறைந்து கொண்டே வந்தன. ஸூர்ய சந்திரன், செடி, மரங்கள் இன்னும் மற்றும் உள்ள வஸ்து விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிலும் பகவானேபாவி நிற்பதாகப் பரதர் பாவித்து நிஷ்டையில் பழகிவந்தார்.

இது ஸித்யாவதற்கு முன் பரதருக்கு ஓர்தடை ஏற்பட்டு அந்த ஜன்மத்திலேயே அடையவேண்டிய முத்திநிலையை மூன்றாவது ஜன்மத்தில் அடையும்படி செய்துவிட்டது. இவர் ஒருநாள் கண்டகீ நதிக்கு ஸ்நானம் செய்யப் போனபொழுது அங்குப் பூர்ணகர்ப்பமுடைய மான் ஒன்று தண்ணீர்குடிப்பதைக் கண்டார் அதைக் கவனியாது ஸ்நானம் செய்யத் தொடங்க, அப்பொழுது காட்டில் ஓர் சிங்கம் கர்ச்சித்தது. இதைக் கேட்டு அந்தமான் பயந்து அக்கரையில் துள்ளிவிழுந்து இறந்தது. போகும்பொழுது அதன் கர்ப்பம் நழுவி ஆற்றில் விழ, அது பரதர் ஸ்னானம் செய்து தலையைத் தூக்கும் ஸமயத்தில் அவர் அருகே மிதந்து வந்தது. அதைக்கண்டதும் கருணை வர அதைப் பரதர் கையில் எடுத்துக்கொண்டார். மான்இறந்து கிடப்பது சிங்கம் கர்ச்சித்ததும்ஆகியஇவைகளின்ஸம்பந்தத்தையும்ஊஹித்தறிந்தார்.உடனே அந்தமானைஆச்ரமத்திற்குஎடுத்துச் சென்று வளர்க்கத் தொடங்கினார். வர வர அவருக்கு அதன்மேல் அபிமானம் வந்துவிட்டது. 'பிறக்கும் பொழுதே தாயைப் பறிகொடுத்துத் தவிக்கிறதே! அனாதை! நாம் கண்டதால் அல்லவா இது இம்மட்டாவது பிழைத்திருக்கிறது! நாமே இப்பொழுது இதற்கு நாதன். இதை விட்டு விட்டால் காட்டு மிருகங்களுக்கு இது எளிதில் இரையாகிவிடலாம். இதை வைத்துப் போஷிக்க வேண்டியது நமதுகடன்' என்று எண்ணமிடத் தொடங்க, மானிடம் அவருக்கு அடங்காப் பாசம் ஜனித்துவிட்டது. ராஜ்யம், மனைவி, பிள்ளைகள் எல்லாம் மோக்ஷ மார்க்கத்தில் தடையாக நிற்குமே என்று பகுத்தறிந்து துறந்து வனம் வந்த பரதருக்கு ஜீவகாருண்யம் என்ற நல்லொழுக்கத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு இந்த அபிமானம் வந்துவிட்டதே! கர்மபலன் யாரைத்தான் விடும் 'எல்லோரையும் காக்க ஈசன் ஒருவன் உண்டு' என்ற விஷயங்கூட மான் விஷயத்தில் பரதருக்கு மறந்து போய் விட்டது. தம்மால் தான் மான் பிழைத்திருக்கிறது. தாம் அதை வளர்க்காவிடில் அது முன்னரே இறந்திருக்கவேண்டும்' என்ற எண்ணம் பலப்பட இவர் பகந்நிஷ்டைகள் குறைந்துகொண்டே வந்துமுடிவில் ஒன்றும் இல்லாமல்போக, மான்ஆராதனமும் நிஷ்டையுமே இவர் தொழிலாகிவிட்டன. மானைவிட்டுஅவர் பிரிவதேயில்லை. அப்படிப்பிரியும்படி நேரிட்டால் ஸதா அதன் விஷயமாகவே அவர் மனம் பாய்ந்துகொண்டிருக்கும். 'நாம் பிரிந்துவந்து விட்டோமே!மான்குட்டி எப்படி இருக்கிறதோ' என்று பரிதவித்துக்கொண்டே போய்விட்டு அதிகமாக வழியில் நின்றுவிடாது ஆசிரமம் வருவார். சிற்சில நாள் வரும்பொழுது மான்குட்டியை அதன் இடத்தில் காணாவிடில் இவர் வயிறு பகீர் என்று எரிய பித்துப்பிடித்தவர் போலப் பரபரப்புடன் எங்கும் சுற்றிப் பார்ப்பார். அதைக்கண்டதும் இவருக்கு அளவில்லாஸந்தோஷம் உண்டாகிவிடும்.அதைச் சீராட்டுவார். வரவர அதன்மேலிருந்த அபிமானத்தால் அதைவிட்டுப்பிரியவே மனம் வரவில்லை. அவசியமாக வெளியே போக வேண்டி இருந்தால் அதைத் தம்முடன் அழைத்தே செல்லுவார். ஸதா ஆசிரமத்தி

விருந்து அந்தமான் குட்டியை சீராட்டுவதே இவருக்கு ஆனந்தகரமாக இருந்தது.

இவ்வாறுமான்குட்டியின்மேல்பாதர்அன்பைவளர்த்துவிட்டார். கொஞ்சநாள் கழிந்தது. மான்குட்டிக்கு ஓடும் சக்திவர ஒருநாள் அது காட்டுள் எங்கேயோ போய்விட்டது, அஸ்தமித்தும் வரவில்லை. புருஷனை இழந்த பெண்ணைப்போலவும், பிள்ளையை இழந்ததாய் தந்தையரைப்போலவும், பணத்தைப் பறிகொடுத்த பண்ணையார்போலவும் மான்விஷயமாக பாதர் துக்கிக்கத் தொடங்கினர். இந்த துக்கம் இவர் மரணகாலம் வரையில் என்ன முயன்றும் மாறவில்லை. மாரிகாலத்து மழைபோல அடிக்கடித் திடு திடுவென்று இவரை துக்கம்பாதிக்கத்தொடங்கிவிட்டது. அபிமானம் ஓரிடத்தில் விழுந்துவிட்டால் அது இவ்வாறு தான் எல்லோரையும் ஆட்டிவைக்கும். மரணகாலத்திலும் இந்த மான் அபிமானம் இவர் மனதைவிட்டு நீங்காமலிருக்க இவருக்கு மான் ஜன்மம் வந்தது.

இதுவரையில் வாசிப்பவர்களுக்கு 'ஜீவகாருண்யம் என்னும் நல்லொழுக்கத்தில் பழகியதால் பாதருக்குத் தாழ்ந்ததான மான் ஜன்மம் வந்தது நியாயமன்று. நல்லொழுக்கத்திற்கு இதுதானா பலன்?' என்ற சங்கை வரலாம். பாதர்முதலில் ஜீவகாருண்யத்தால் தூண்டப்பட்டுத் தான் மான் குட்டியை ஆற்று வெள்ளத்திலிருந்து காப்பாற்றினர். அதை அவர் கால் முளைக்கும் வரையில் வைத்துக் காத்ததும் ஜீவகாருண்யமாகலாம். அது விஷயமாக அவருக்கு ஏற்பட்ட பரபரப்பு முதலியன துர் அபிமானமே. 'எல்லோரையும் காக்கக் கடவுள் ஒருவன் இருக்கத்தான் மான் குட்டியது ரக்ஷகன்' என்ற துர் அபிமானமே பாதரை வீழ்த்தியது. இரக்கம் என்பதே அறியாத காட்டு முரண்டிக்கு இம்மாதிரி அபிமானம் உண்டாயிருப்பின் அவனை அது மேன்மைப்படுத்தி மேலான வழிக்குக் கொண்டுவரும். ஆனால் பாதரைப்போன்ற மஹான்கள் இம்மாதிரியான அபிமானத்திற்கு உள்படுவது, மேலே நோக்கிக் கற்பாறையில் ஏறுபவன் கீழே இருக்கும் அழகிய ஓர் கொடியைப் பற்ற முயலுவதற்கு நிகர். இதனால் கெடுதி ஸம்பவிக்குமே ஒழிய நன்மைஏற்படாது. இந்த உலக விஷய அபிமானம் சிற்சில வஸதுக்களின் மேல் தான்பாய்கிறது. இது அதிலிருந்து வரும்ஸுகதுக்காதிகளையே நோக்கமாக உடையது. இம்மாதிரியான பற்று எப்பொழுதும் சாந்தியையும் உண்மையான ஸுகத்தையும் விளைவிக்காது. ஆகவே ஸாதாரண அபிமானங்களும் முமுக்ஷுவுக்குத் தடையே என்பதை இக்கதை விளக்குகிறது. ஜீவகாருண்யத்தால் இந்தக் கேடு உண்டாகவேயில்லை. ஆதலால்தான்பெரியோர்கள் எல்லாம் 'ஸாதகத் திசைக்கண் விஷயமே தடையாம்' என்றும், 'ஸாதனமல்லாதவைகளில்மனத்தைச்செல்ல விட்டால் பாதர் விஷயத்தில் ஏற்பட்டதுபோல பந்த காரணமாகும்' என்றும் சொல்லியிருக்கின்றனர்.

பாதர் மறு ஜன்மத்தில் பந்தம் நீங்கிய வழியைப் பின்னர் எடுத்து விவரிப்போம்,

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

பதிவ்ருதைகள் நடத்தை

மஹாபாரதம் அனுசாஸன பர்வத்தில் தர்மபுத்திரர், பாட்டனாரானபீஷ்மரைக் கேட்டுத் தர்மாஹஸ்யங்களைத் தெரிந்துகொண்டு வருகையில் அவரை நோக்கி, 'ஸகல தர்மங்களையும் உணர்ந்து தெளிந்த பாட்டனாரே! நற்குணங்களுக்கு நிலயமாகிய பதிவிருதைகளின் நடத்தை விசேஷங்களைப்பற்றிப் பூர்ணமாகக் கேட்கவேண்டும் என்ற ஆவல் எனக்கு உண்டாயிருக்கிறது. அதை நன்றாக எடுத்து விஸ்தரிக்கவேண்டும்' என்று மஹா விநயத்துடன் கேட்டார்.

அதற்குப் பீஷ்மர் பின்வரும் கதையைக் கூறுவாராயினர்.

''முன்னொருகாலத்தில் ஸ்வர்க்கத்தில் கேகயர் குலத்தைச்சேர்ந்த ஸுமனை என்பவள், ஸகல உண்மைகளை உணர்ந்து, மிகுந்த சக்திவாய்ந்த சாண்டிலி என்பவளை நோக்கி, 'ஏ மங்களகரமானவளே! எம்மாதிரி நடந்து கொண்டதால், பாபலேசமே இல்லாத இந்த ஸ்வர்க்க லோகம் உனக்குக்கிடைத்தது? நீ எம்மாதிரியான காரியங்களைச் செய்து பழகினாய்? அக்கினியைப் போன்ற திவ்ய தேஜஸ் உன்னிடம் ஜ்வலிக்கிறதே! நீ சந்திரனது திவ்ய புத்திரியைப்போல விளங்குகிறாயே!' நீ சுத்த வெளுப்பான உடைகள் தரித்திருக்கிறாய். உன் முகம் மிகுந்த ஸந்தோஷகரமாக இருக்கிறது. மிகுந்த ஸுகம் அடைந்திருக்கிறாய் போலத் தோற்றுகிறது. இந்தத் திவ்யவிமானத்தில் ஏறிக்கொண்டிருப்பதால் உன் தேஜஸ் ஆயிரமடங்கு அபிவிருத்தியாகி விட்டதுபோலத் தோற்றுகிறது. சிறந்த தபஸ், விருதங்கள் தானங்களால் நீ இந்தப் பதவியை அடைந்திருப்பதாக எனக்குத் தோற்றவில்லை. இந்த நிலை உனக்கு வருவதற்கு இன்னகாரணம் என்று உண்மையை ஒளிக்காமல் கூறு,'என்று மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் கேட்டாள்.

''இம்மாதிரி கேட்ட ஸுமனையை நோக்கி மந்தஹாஸத்துடன் சாண்டிலி கூறலுற்றாள். 'நான் காஷாயம் மாவுரி முதலியவைகள் தரித்துக்கொள்ளவில்லை. நான் ஸந்யாஸிகளைப்போலத் தலையை மொட்டை அடித்துக் கொள்ளவில்லை. தலையை ஜடையாக வளர்த்துக்கொள்ளவும் இல்லை. இம்மாதிரி எல்லாம் செய்துகொண்டு நான் இந்தப்பதவியை அடைய முயற்சிகள் செய்யவே இல்லை,

'நான் என் புருஷனைக் கொடுஞ்சொற்களாலாவது அலக்ஷ்ய வார்த்தைகளாலாவது அவமதித்ததே இல்லை. நான் தேவதைகள், பிதுர்க்கள், பிராஹ்மணர்கள் ஆகிய இவர்கள் விஷயத்தில் மிகுந்த சிரத்தை உடையவளாக இருந்தேன். என்னுடைய மாமியார் மாமனார்களை மிகுந்த ஜாக்ரதையுடன் வழிபட்டு வந்தேன். வஞ்சகமாக ஒருகாலத்திலும் நடக்கக் கூடாது என்ற தீர்மானத்துடன் நான் வாழ்ந்து வந்தேன். வீட்டு வாயலில் நான் அதிகமாக வந்து நிற்பதும் இல்லை; வேற்று மனுஷ்யர்களோடு அதிகமாகப் பேசுவதும் இல்லை. நான் கொடிய கர்மங்களைச் செய்ததே இல்லை. உரக்கச் சிரிக்கவே மாட்டேன். கூடிய வரையில் எதையும் ஹிம்ஸிப்பதில்லை. ரஹஸ்யம் எதையும் வெளிவிட்டதில்லை. இம்மாதிரி ஜாக்ரதையாக நடந்துவந்தேன்.

"என் புருஷன் உட்கொள்ளாததாயும், அவருக்குப் பிடிக்காததாயும் உள்ளவஸ்துஎதுவானாலும் அதைநான் தொடவே மாட்டேன். அதிகாலையில் எழுந்து என்னென்ன செய்யவேண்டுமோ அவைகளை எல்லாம் செய்து என் உறவினர்களுக்கு வேண்டியவைகளையுஞ் செய்து முடிப்பேன். என் புருஷன் ஏதாவது ஓர் காரிய விஷயமாகத் தூரதேசம் போகும்படிநேர்ந்தால், நான் வீட்டுள்ளேயே இருந்து ஸதா அவர் கார்ய ஸித்திக்கு வேண்டிய மங்களகரமான கர்மங்களையே செய்து கொண்டிருப்பேன். புருஷன் இல்லாத நாட்களில் நான் மஞ்சள் பூசிக்கொள்வதில்லை; ஆபரணங்களும் அணியமாட்டேன். ஸ்நாநம் செய்தல், மாலை அணிதல், நலங்கிட்டுக் கொள்ளுதல் முதலிய எவ்வித அழகு செய்து கொள்ளும் கார்யங்களையும் செய்யமாட்டேன்.

"என் புருஷன் உறங்குகையில் அவருக்கு எவ்வித அவஸரவேலை வந்தபோதிலும், அவரை எழுப்பவே மாட்டேன். அவர் உறங்குகையில் அருகே உட்கார்ந்திருப்பதே எனக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷகரமாக இருக்கும். குடும்பம், உறவினர்கள் முதலியவைகளைக் காப்பாற்ற அதிகப்பணம் ஸம்பாதிக்க வேண்டும் என்று என் புருஷனை வீணுகத் தொந்திரவு செய்யவே மாட்டேன். ரஹஸ்யங்களை வெளி விடவே மாட்டேன். வீட்டை எப்பொழுதும் வெகு சுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளுவேன்.'

"இம்மாதிரி தன் கர்மத்திலேயே கண்ணுக எவள் இருக்கிருளோ அவளுக்கு ஸ்வர்க்கத்தில் நல்லபதவி கிடைக்கும். அவள் இரண்டாவது அருந்ததீ என்றே மதிக்கப்படுவாள்.'

"என்று ஏ தர்மபுத்ரா! தேர்ந்தவளாயும், மேன்மை பெற்றவளாயும் உள்ள சாண்டிலி கூறி முடித்தாள். இவ்வாறுகூறியவைகளை ஸுமனை கேட்டுக்கொண்டு ஆனந்த பரவசமாக இருக்கும்பொழுதே சாண்டிலி திடீரென்று மறைந்தாள். இந்தஸம்வாதத்தை யார் ஸர்வகாலங்களில் வாசித்து வருகிருர்களோ அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் பெற்று அங்குள்ள நந்தனம் என்னும் உத்யானவனங்களில் சிறந்த ஸுகங்களைப்பெறுவர்.'

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

பாளயம்பட்டி கல்விப்பொருட் காக்ஷி.—இஃது ஷையூர் பாலசுப்பிரமணிய பிரதம வித்தியாசாலை சம்பந்தமாக,ஏப்ரல்மீ 6,7, 8உகளில் வெகு விமரிசையாய் பாளயம்பட்டியில் நடந்தேறியது. மதுரையிலிருந்தும், இன்னும் அநேக ஊர்களி லிருந்தும் அநேகம் பிரபுக்கள் வந்திருந்தார்கள். இராமநாதபுரம் டிஸ்டிரிக்ட் ஜட்ஜ் மிஸ்டர் S. G. ராபர்ட்ஸ், I. C. S. அவர்களால் காக்ஷி சாலை திறக்கப்பட்டது. மிஸ்டர் ராபர்ட்ஸ் துரை அவர்கள் காக்ஷிகளின் உபயோகத்தைப்பற்றி தமிழில் வெகு தெளிவாய் எடுத்துச் சொன்னர்கள். இன்னும் அநேக பிரபுக்கள் பள்ளிக்கூடங்களுக்கு உபயோகமான அநேக சிறந்த விஷயங்களைப்பற்றி உபன்யஸித்தார்கள். இந்த மாதப் பத்திரிகையில் விவரமாய் எழுத இடமில்லாதது பற்றி அடுத்தமாதத்தில் அந்த உபன்யாஸங்களுள் சில பிரசுரம் செய்யப்படும். ஷை கல்விப்பொருட் காக்ஷியை நன்கு நடைபெற ஊக்கம் எடுத்துக்கொண்டு உழைத்தவர்கள், திருச்சுளி ரேஞ்சு ஸப் அஸிஸ்டெண்டு இன்ஸ்பெக்டர் ம-௱-௱-ஸ்ரீ, பார்த்தசாரதி நாயக்கரவர்களும், பாலசுப்பிரமணிய பிரதமவித்தியாசாலை ஹெட்மாஸ்டர் மிஸ்டர் வேங்கடராமய்யரவர்களும்,ரெவரண்டு ஜப்பரி துரையவர்களும்,(Rev. Jeffery)மிஸ்டர். அல்லிமுத்து நாடாரவர்களும், அவர்கள் ஜாதியாரில் அநேகரும் இக்காக்ஷிசாலை விஷயமாக ஏறக்குறைய ரூபா 5000- செலவானதாகத் தெரிகிறது. இப்பெருந் தொகைகொடுத்து உதவி செய்தோர் நாடார்களே.

பொருட்காக்ஷிகளின் பிரயோஜனங்களைப் பற்றிய வியாஸம் ஒன்று 'விவேகபோதினி' 1910-ஞு ஆகஸ்டு மீ பத்திரிகை, 49-ம் பக்கத்தில் பிரசுரம் செய்யப்பட்டிருப்பதால் நாம் இங்கு மறுபடி எழுதவேண்டுவது அவ்வளவு அவசியமாகத் தோற்றவில்லை.

* *
*

டில்லி தர்பார்.—நம்முடைய சக்ரவர்த்தியும் அவருடைய மனைவியாரும் வருகிற டிஸம்பர் மாதம் 2-ம் தேதி பம்பாயில் வந்திறங்கி, 7-ந்தேதி டெல்லிக்குப் போவார்கள் அங்கே அவர்களுக்கு முடிசூட்டு வைபவ தர்பார் 12-ம் தேதி நடக்கும் அது சக்ரவர்த்தியின் பெருமைக்கும் அந்தஸ்துக்கும் தக்கபடி நடத்தப்படும் அப்போது தர்பாரைப்பார்க்க லக்ஷம் ஜனங்களுக்கு இடமிருக்கும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு வருகிறது. அங்கிருந்து சக்ரவர்த்தி கல்கத்தாவுக்கு 30-ம் தேதிக்கு முன்னால் போவார்கள். இந்த வைபவத்திற்கு ஒன்றரைகோடி ரூபாய் செலவு திட்டம் போடப்பட்டிருக்கிறது.

விவேகபோதினி

"எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."——திருவள்ளுவர்

தோகுதி III | ஸாதாரணஸூ சித்திரைமீ 1911–ஸூ மேமீ | பகுதி 11

ஆத்மா ஆனந்தரூபன்

THE ATMAN, THE EVER DEAR

ஆத்மா ஸத்வஸ்து, அழிவற்றது என்பதை முன்னரே விளக்கியாயிற்று. இங்கு ஆத்மா ஆனந்தவஸ்து என்பதைச் சற்று விவரிப்போம்.

ஆத்மா ஆனந்தரூபம் என்பதற்கு ஆதாரம் 'ஸச்சிதானந்தம் பிரஹ்மம்' என்றும், 'உலக வஸ்துக்கள் எல்லாம் பிரிய வஸ்துக்களல்ல, அவைகளால் நாம் திருப்தி அடைவதுபோல இருக்கும், ஆத்மாவே ப்ரிய ரூபம் ஆதலால் தான் இவைகள் ஆனந்தமாகத் தோற்றுகின்றன' என்றும் கூறும் சுருதியுமே. அதாவது ஆத்மாவைவிட ப்ரிய ரூபமானது ஒன்றுமில்லை. ஆதலால் அது ஆனந்த ரூபம் என்பதாயிற்று. 'ஒரு நாய் எலும் பொன்றைக் கடித்துக்கொண்டிருக்கையில் அதன் பல்லில் அது குத்தி ரக்தம்வர அது எலும்பின்மேல் பரவும் அந்த ரக்தத்தை மறுபடியும் நக்கும் அது அதிக ருசிபோலத் தோன்ற நாய் அந்த எலும்பை விடாது கடிக்கிறது. இங்கு ருசி எலும்பில் உள்ளதல்ல, நாயின்வாய் ரக்தத்திலே உள்ளது. ரக்தத்தின் ருசி எலும்பினது என்று மயங்கி நாய் ஓயாது எலும்பைக் கடித்துக்கொண்டே யிருக்கிறது. இதுபோலவே தான் நாம் ஆத்மாவின் ஆனந்தமே வெளியில் திருப்தி முதலியவை ரூபமாக ஸுக காலங்களில் வெளியாகிறது. அது வெளி வஸ்துக்களிலிருந்து வருவதாக மயங்கி அவைகள் ஆனந்தகரமென்று எண்ணி ஓயாதுவிஷய ஆசையை விருத்திசெய்கிறோம். உண்மையில் ஆனந்தம் ஆத்மாவிலே ஆதலால் விஷயங்கள் முடிவில் துக்கமாகவே பரிணமிக்கின்றன' என்று இக்கருத்தையே பெரியோர்கள் திருஷ்டாந்த ரூபமாக விளக்குவது உண்டு.

ஆத்மா ஆனந்த ரூபன் என்னும் வேத வாக்யத்தைத் திடப்படுத்த பின்வருமாறு மனனம் செய்யலாம். 'உலகில் உள்ள விஷயங்களில் ஆனந்த மிருக்கின்றது என்று வரும் எண்ணத்தை விமர்சிப்போம். பணம் முதலிய ஸொத்துக்கள் ஸுகவஸ்துக்கள் என்போம். பிள்ளைக்கு வ்யாதி முதலியன வருங்கால் இப்பணத்தைத் திரணமாக மதித்துச் செலவிடுவோம். பிள்ளை பணத்தைவிடப் பிரியமானவஸ்து. தீப்பற்றி எரிதல் கொலைத்தண்டனை முதலிய அபாய காலங்களில் பிள்ளையைக் கூடக்கவனியாது தன் தேஹம் தக்கினால் போதும் என்று வருகிறது. ஆதலால் பிள்ளையைவிடத் தன் தேஹம் பிரியமானது. மண்காற்று முதலிய சிறிய அபாயாதிகளில் கண் முதலிய முகத்திலிருக்கும் இந்திரியங்களை மூடிக்கொள்வதால் இந்திரியங்கள் தேஹத்தைவிடப் பிரியமானவை. தனக்கே கொலைத்தண்டனை விதிக்கப்படுங்காலத்தில் 'கண்ணையாவது குத்திவிட்டு என்னை உயிரோடு விடுங்கள்' என்று கெஞ்சும் நிலை நமக்கு வந்து விடுவதால் உயிர் இந்திரியங்களை விட மிகப்ரியம். இவ்வுயிரையும் கஷ்டம் அதிகமாக வரும் காலங்களிலாவது அல்லது கங்கா யமுனா ஸங்கத்தில் விழுந்து இறத்தலால் தன் ஆத்மாவுக்கு நற்கதி வரலாம் என்ற நம்பிக்கை உண்டாகுங்காலங்களிலாவது. ஆத்மா உயிரைவிட மிகப்ரியம் என்பது வெளியாகும் ஆகவே எல்லாவற்றையும்விட ஆத்மாவே ப்ரியரூபமானது. இதை ஒட்டித்தான் மற்றவைகள் பிரிய வஸ்துக்கள் எனத்தோன்றுகின்றன.'

இந்த ஆத்மா நம்மால் விடக்கூடியதேயல்ல. இதன் ரூபமாகிய ஆனந்தத்திற்கும் ஸாதாரண ஸுகத்திற்கும் மிகுந்த பேதம் உண்டு. ஆத்மாவின் ஆனந்த ரூபம் எல்லா த்வந்தத்திற்கும் அப்பாற்பட்டது. துவந்துவங்கள் எல்லாம் அதையே ஆதாரமாக உடையது. ஆனால் ஆத்மாவின் ஆனந்த ரூபம் ஸாதாரணமாக விளங்காது. ஸாதாரண நிலையில் ஆத்மா ஸத் என்பது எளிதில் உணரக்கூடியது. வித்யாப்யாஸம் ஊஹம் முதலியவைகளால் புத்திமான்களுக்கு அது சித் என்பது நன்றாக வெளியாகும். இவர்களுக்கு ஆனந்த ரூபம் வெளியாகாதிருக்கலாம். இது வெளியாகாது மனதில் ஸத்வகுணம் அதிகரித்து ராஜஸத்தின் பரபரப்பு அடங்கி மனம் ஓய்வு பெறுங்கால் தான் ஆனந்த ரூபம் வெளியாகும். இதை அடிக்கடிச் சாந்தமாக இருந்து உணரப்பழகினால் எளிதில் குரு அருளால் மேலான நிலையை நாம் காலக்கிரமத்தில் அடையலாம்.

விவேக போதினி

தொகுதி 3]ஸாதாரணஹு சித்திரைமீ [பகுதி11

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

X. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து (1)

THE BRIHADARANYAKA UPANISHAD.

இவ்வுபநிஷத் மிகப் பெரியது. இது 6-அத்யாயங்களை உடையது. இதுவரையில் கூறப்பட்டு வந்த உபநிஷத்துகளில் வெளியான விஷயங்கள் இங்கும் காணப்படுகின்றன. காட்டில் தபஸ்விகளுக்கு யோக்யமாகக் கூறப்படும் விஷயங்களை அடக்கியுள்ள வேதபாகங்களாகிய **ஆரண்யகங்களின்** பாகமாகி மிகப் பெரிதாக இருப்பதால் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. இதில் ஆங்காங்குக்கதைகளும் ப்ரஹ்மவிஷயமும், இன்னும் மற்றைய மத ஸம்பந்தமான விஷயங்களின் ஆராய்ச்சியும் விரிந்து காணப்படுகின்றன. இதில் தான் யஜுர்வேத மஹாவாக்யமாகிய **அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி** (நான் பிரஹ்மமானேன்) என்பது காணப்படுகிறது. இப்பெரிய உபநிஷத்திற்கு **ஸ்ரீமத் சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்** சிறந்த முகவுரை ஒன்று எழுதியிருக்கிறார். அதில் காணப்படும் விஷயங்கள் மிகச் சிறந்தவையாயும் வேதங்களின்உள்ளுறைப்பொருள்,நோக்கம் முதலியவைகளை நன்றாக வெளிப்படுத்துவதாயும், இருப்பதால் அதை ஒருவாறு இங்குச் சுருக்கி எழுதிப் பின்னர் உபநிஷத்தைத் தொடங்குவோம்.

இந்த முகவுரையில் முதலில் உபநிஷத் என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தங்கள் கூறி அவைகளுள் அடங்கி இருக்கும் விஷயம் குறிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் வேதங்களின் பொது நோக்கத்தையும் அவைகள் வெளியிட வந்த விஷயங்களின் சிறப்பையும் பின்வருவாறு எடுத்து விஸ்தரிக்கப்படுகிறது.

'எல்லா மனிதனுக்கும் ப்ரியவஸ்துக்களை அடையவேண்டும் அப்ரியவஸ்துக்களை நீக்க வேண்டும் என்ற பொதுவான பரபரப்பு உண்டு. ஸாதாரணமாக ப்ரத்யக்ஷ அனுமானாதிகளால் இந்தப் பரபரப்பை மனிதன் அடக்கமுயலுவான். இம்மாதிரியான வழிகளைப்பற்றி வேதங்கள் கூற ஏற்படவில்லை. இவைகளுள் அகப்படாத விஷயங்களைக்காட்டி மனிதர்களைப் பாதிலும் முடிவில் சாசுவதமாகவும் ப்ரியவிஷயத்திலேயே நிலைத்து ஸுகிக்கும்படி செய்யவேண்டும் என்பதே வேதத்தின் நோக்கம். இதற்காக ஆத்மா என்ற வஸ்து ஒன்றுஉண்டு. அதற்குக் கர்மானுஸாரம் ஜன்மம் உண்டு. ஆதலால் அது வரும் ஜன்மத்தில் இஹத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள கர்மங்களுக்கேற்ப ஸுக துக்கங்களுக்கு ஆளாகும்; அவ்விஷயங்களில் ஸுகவிஷயங்களை அடைந்து, துக்கவிஷயங்களை நீக்க இன்னஇன்ன கர்மங்கள் செய்யவேண்டும் என்று விதிப்பதே வேதங்களின் முதல் பாகமாகிய கர்மகாண்டத்தின் நோக்கம். முற்கூறியவையாகிய ஆத்மா உண்டென்பதும், அது எப்பொழுதும் இருந்து, ஜன்மங்கள் எடுக்கின்றது என்ற ஞானமும் வேதத்தால் அல்லது வேறு எவ்வழியாலும் உண்டாக இடமில்லை. வேதங்கள் இவ்விஷயங்களை ஸ்தாபிக்க யுக்திமுதலியன கூறுகின்றதே என்று சங்கை பிறக்கலாம். உண்மையை விசாரித்து நோக்குங்கால் இந்த யுக்திகளால் வேதங்கள் முற்கூறிய உண்மைகளை ஸ்தாபிக்கவேயில்லை. தாம் வெளியிடப்புகுந்த இம்மேலான விஷயங்களில் நம்பிக்கை உடையவர்களுக்கு அதைத் திடப்படுத்தவே அது முயலுகிறது. இவ்வாறின்றி வேதம் இவைகளை ஸ்தாபிக்க முயலுகிறது என்று கூறினால் பௌத்தாதி மதஸ்தர்களுக்கு மாத்திரம் இந்த யுக்திகள் தகுந்தவைகள் என்று தோன்றாமலிருக்க இடமே இல்லாமல் போய்விடும். ஆதலால் இந்த அருமையான விஷயங்களை வேதத்திலிருந்து தான் நேரிட அறியவேண்டுமே ஒழிய வேறு எவ்விதப்

பிரமாணங்களாலும் உணரவே முடியாது. வேதங்களைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு இதில் நம்பி விட்டால், பின்னர் வேதங்கள் கூறும் யுக்திகளும் இந்த நம்பிக்கைக்கேற்ப நாம் எடுத்துக் காட்டும் யுக்திகளும் ஒழுங்காகக் காணப்படும். (இதுபற்றியே 'சுருதி மதஸ்தர்க்கோனு ஸந்தியதாம்' சுருதிக்கிணங்க யுக்திவாதம் செய் என்று நமக்கு ஆசாரியாள் புத்திமதி கூறி இருக்கின்றனர்.)

'ஆகவே ஆத்மா உண்டு அது கர்மங்களுக்கேற்ப ஜன்மம் எடுத்து ஸுக துக்கங்களை அனுபவிக்கிறது என்று நம்பி, அடுத்த பிறப்பில் தனக்குத் துக்கமில்லாது ஸுகமே வரவேண்டும் என்ற ஆவல் அதிகமாக உடையவனுக்கே கர்மகாண்ட பாகம் ஏற்பட்டது. இந்த ஆத்மாவின் நிஜஸ்வரூபம் விளங்காததால் தான் முற்கூறிய எண்ணங்கள் உண்டாகி அகங்காராதிகள் மேலிடுகின்றன. இதைக் கர்மங்களால் தடுக்கவே முடியாது. இதைத் தடுத்து உள்ளதை உள்ளபடி விளங்கச்செய்வது பிரஹ்மஞானமாகிய ஜீவப்ரஹ ஐக்ய உணர்ச்சியே. இது வாராதவரையில் எல்லோரும் அறியாமையில் ஈடுபட்டு அதனுல் ஏற்படும் மலங்களில் உழன்று பிறந்து இறந்து, இறந்து பிறந்து வருந்திக் கொண்டிருக்கவேண்டியது தான்.

'இப்படி யிருந்தும் சாஸ்திரத்தில் கூறிய பிராயச்சித்தம் ஸத்கர்மங்கள் முதலியவைகளால் புண்யம் ஏற்பட மனம் சுத்தியாகும். இந்தப் புண்யம் ஞான ஸம்பந்தமான புண்யம் என்றும் வெறும் புண்யம் என்றும் இரண்டு விதம். பிந்தியதால் பிதிர்லோகம் முதலிய ஸாதாரண நிலையே கைகூடும். ஞானஸம்பந்தமான புண்யத்தாலோ பிரஹ்மலோக பரியந்தம் ஒருவன் போக இடமுண்டு. ஆதலால் தேவதைகளை ஆராதிப்பதைவிட பிரஹ்மத்தை ஆராதிப்பது மேலென சாஸ்திரங்கள் கூறும். மனுஸ்மிருதியும் வைதிக கர்மங்கள் இரண்டு விதமென்றும், அவைகள் இஷ்டபூர்த்தி செய்யக்கூடியதான காம்யகர்மங்கள், ஞானப்பிரதமான தியானம் முதலிய நிஷ்காம்ய கர்மங்கள் என்று இருவிதம் என்றும் கூறுகின்றது.

'கர்ம பேதங்களால் ஜீவாத்மா பிரம்மா முதல் ஸ்தம்ப (ஓர் சிறுபுல்) பரியந்தம் ஜன்மம் எடுக்க வேண்டும். இவைகளில் பாப புண்யங்கள் ஸமமாகக் கலந்திருப்பின் மனுஷ்ய ஜன்மம் வருகின்றது. இவைகளால் நாம ரூப கர்மங்கள் ஸம்பந்தமாக இப்பிரபஞ்சம் விசித்திரமாக வெளியாகின்றது. இது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பு இம்மாதிரி இல்லாமலிருந்தது. இது ஆதி அந்தமில்லாததாகக் காணப்படினும் அஞ்ஞானத்தால் உண்டான மாறுபாடே ஒழிய வேறில்லை' என்ற எண்ணத்தால் பிரபஞ்ச விஷயத்தில் மூழ்கி இருக்க மனம் வாராதவர்களுக்குப் பிரஹ்ம ஞானம் உண்டாக்க இவ்வுபநிஷத்து ப்ரவர்த்திக்கிறது. கர்ம காண்டத்திலுள்ள யாகாதி கர்மங்களின் ஞானமுடைய ஒருவன் அவைகளால் கரை ஏற வழியறியாது தத்தளிக்க அவனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள கர்ம விஷய அறிவைக்கொண்டு அதன் உட்கருத்தை வெளியிட்டு ஸாவதானமாக இவ்வுபநிஷத்து அவனுக்கு ஞானேபதேசம் செய்யத்தொடங்குகிறது. இந்த உட்கருத்தின்படி யாகாதிகர்மங்களை த்யானிக்கும் முமூக்ஷுவுக்கு அவைகளை நேரிடச் செய்தால் என்ன பலன் உண்டாகும் என்று வேதத்தில் காணப்படுகிறதோ அதே பலன் உண்டாகும் என்பது வேதத்தின் துணிபு. இவ்வாறு ஆடு காட்டி வேங்கை பிடிப்பதுபோல கர்மங்களின் உட்கருத்தைக்காட்டிப் பலன் தருவது போலக்கூறி வெகு தந்திரமாகப் பின்னர் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி காட்டி முடிவில் பரமபதம் ஸித்திக்கும்படி வேதம் செய்கிறது. இவ்வுபநிஷத்து இந்தத் தந்திரத்தை மேற்கொண்டு முதலில் அசுவமேதயாகத்தைப் பின்பற்றி அதன் உட்கருத்தை வெளியிட்டு அதை த்யானிக்கும் வழியையும் அதனுல் உண்டாகும் பலனையும் எடுத்து விஸ்தரிக்கிறது.

அத்யாயம், 1. :—முதலில் அசுவமேத யாகத்தை இவ்வாறுத்யானம் செய்தால் உடனே அதை நேரே செய்தபலன் ஸித்திக்கும் என்பதை இவ்வுபநிஷத்து எடுத்துக் கூறுகிறது.

(1) அசுவமேதம் நரமேதம் முதலிய யாகங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்கின் பிராணிஹிம்ஸா ஸம்பந்தமான யாகங்களாகத் தோற்றவில்லே. சற்றேறக்குறைய 600 பிராணிகளை அசுவமேதயாகத்தில் யூபஸ்தம்பங்களில் கட்டி, மந்திரங்களைச்சொல்லி முடிவில் அவைகளை விடுவித்துவிட வேண்டும். இதில் உபயோகிக்கப்படும் குதிரையானது விசுவரூபமாகிய பரம்பொருளைக் குறிக்கிறது. இதற்கேற்ப இவ்வுபநிஷத்தும் 'பஞ்பஞ்ச உஷத்காலமே குதிரையின் தலே, ஸூர்யனே கண், காற்றேமூச்சு, வைச்வானராக்னியே வாய், வர்ஷமே தேஹம், ஸ்வர்க்கமே முதுகு, அந்தரிக்ஷமே வயிறு, பூமியே பாதம், ருதுக்களே அதன் அங்கம், மாஸமே பூட்டுகள், நக்ஷத்ரங்களே எலும்புகள், மேகங்களே மாம்ஸங்கள்' என்று இம்மாதிரியாக அசுவமேதக் குதிரையின் த்யானரூபத்தை எடுத்து விஸ்தரிக்கிறது.

(2) இதன் பின்னர் அசுவமேத யாகத்தில் உபயோகப்படும் அக்னியின் உற்பத்தி கூறப்படுகிறது. 'ஆதியில் இப்பொழுதிருப்பவை ஒன்றும் இல்லே, எல்லாம் மறைப்பால் விழுங்கப்பட்டிருந்தன. இம்மறைப்பிற்குத்தேஹம் வேண்டும் என்ற எண்ணம் உண்டாக அது சலித்து ஆராதிக்கத் தொடங்கியது. அதிலிருந்து அப்பு உண்டாயிற்று. இதிலிருந்து ப்ருதிவியும் அக்னியாகிய விராஜும் உண்டாயின. இவ்வக்னி ஸூர்யன், அக்னி, வாயுவாகக் கவர் பிரிந்தது. மறுபடியும் இந்த மறைப்பிற்கு இனி ஒரு தேஹம் வேண்டுமென்ற இச்சை உண்டாயிற்று. இதனால் வாக்கு உண்டாயிற்று. இதிலிருந்து வேதங்கள் உண்டாயின. உண்டானவைகளே எல்லாம் இம்மறைப்பு விழுங்க யத்தனித்தது. இப்படி இருந்தும் மேலும் மேலும் இந்திரியங்கள்முதலியன உண்டாகிப் பெருக இந்த மறைப்பே அசுவமாயது. இதை உணர்ந்து தன்னைத்தானே அசுவமாக மதித்து ப்ரஜாபதிக்கு அதை அர்ப்பிக்கவேண்டும். பிரகாசமான ஸூர்யனே அசுவமேதம், வர்ஷமே தேஹம், அக்னியே யாகாக்னி, இவ்வுலகமோ இதன் தேஹம், இவை இரண்டும் ஒரே வஸ்து வாகிய மாணம் அல்லது மறைப்பே. இவ்வாறு அசுவமேதத்தின் முடிவாகி மறைப்பை உணர்ந்தவன் மாணத்திலிருந்து விடுபடுவான்.

(3) இதன் பின்பு சாந்தோக்ய உபநிஷத்து முதல் அத்யாயத்திலிருக்குந் தேவாஸுர ஸம்பந்தமான உத்கீத கதை விஸ்தாரமாகக்கூறப்படுகிறது. பின்னர் அங்குக் கூறியபடியே ஸாம, உத்கீத சப்த த்யானங்கள் காட்டப்படுகின்றன. இதன் முடிவில் 'ஓ பரம்பொருளே! அஸத்திலிருந்து ஸத்திலும், இருளிலிருந்து ஒளியிலும், அழிவிலிருந்து அழிவற்ற நிலேயிலும் எங்களைக் கொண்டுசேரும்' என்றமந்த்ரம் காணப்படுகிறது. இதில் இருக்கும் ஸத் அஸத் முதலிய பதங்கள் சிஷ்யன் நிலேக்குத் தகுந்தபடி பொருள் படுத்திக் கொள்ள இடங்கொடுத்து அவனைக் கிரமமாக முன்னுக்குக்கொண்டு வரும் திறனுடையன. இம்மாதிரி ஞானத்தோடு கர்மங்கள் செய்தாவது அல்லது இங்குக் கூறப்பட்ட மந்திர ஞானத்தாலாவது வரும்படியான முடிவு ஹிரண்ய கர்பராகிய பிரஜாபதியின் நிலேயும் அதனால் ஸ்ருஷ்டி எங்கும் தாமாக ஊடுருவி நிற்கும் நிலேயும் என்னும் இவைகளே.

(4) ஆதியில் இது புருஷ ரூபமான ஆத்மாவாக இருந்தது. இது சுற்றுமுற்றும் பார்த்து 'இது தான் நான்' என்ன நான் என்ற பதம் பிறந்தது. இந்த ஆத்மா எல்லாவற்றிற்கும் முன்னர் உள்ள (பூர்வ) பாபங்களை எரித்தது (உஷ்) ஆகையால் இதற்கு புருஷன் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இது தனிமையா யிருந்தமையால் பயம் எற்பட்டது. 'என்னைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லாமையால் நான் ஏன் பயப்படவேண்

டும்? என்ற எண்ணம் உண்டாகப் பயம் நீங்கியது. இப்படியிருந்தும் ஸந்தோஷ குறைவுமாத்திரம் இருந்தது. வேறு ஒன்றிருந்தால் நலமாக இருக்கும் என்ற எண்ணம் உண்டாக இது இரண்டாகப் பிரிய ஸ்திரீ புருஷர்கள் உண்டாகி அதிலிருந்து மனிதர்கள் வெளிப்பட்டனர். ஸ்திரீ வெட்கிப் பசுவானள், புருஷனும் காளையாக மாட்டினம் உண்டாயின. இம்மாதிரி இவர்கள் ஒவ்வொரு வர்க்கத்திலும் முறையே ஆண் பெண்ணுகி அவ்வவ்வர்க்கங்களை விருத்தி செய்தனர். இந்த வஸ்து 'இந்த ஸ்ருஷ்டிஎல்லாம் என்னிடமிருந்து உண்டானமையால் நானே இவ்வாருனேன்' என்று உணர்ந்தது. இவ்வாறு ஸ்ருஷ்டியை உணர்பவனும் அந்த வஸ்துவின் நிலையை அடைவான்.

பின்னர் பிரஹ்மா வாயைக் கைகளால் தேய்த்து அக்னியை உண்டாக்கினர். இது எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆதாரமாக விளங்கியது. திரவமாகிய ரஸவஸ்துக்களைத் தமது சக்தியிலிருந்து ஸ்ருஷ்டித்தார். பிரபஞ்சம் முழுவதும் அக்னியாகிய உண்பவனும் ஸோம ரஸமாகிய உணவுமாக இருக்கிறது. இந்த இருவகை ஸ்ருஷ்டியை ஒரு வஸ்துவினிட மிருந்து வந்ததாக உணருபவன் மேலான நிலையில் ஸதா இருப்பான்.

முன்னர் இப்பொழுது காணப்படுபவைகள் எல்லாம் அரூபமாக விருந்தன. பின்னர் நாம ரூபாதிகளால் இவை இவ்வாறு விசித்திரமாக ஏற்பட்டன. கத்தி உறையுள் புகுந்து இருப்பது போலவும், அக்னி அக்னி ஸ்தானத்தில் நிறைந்து பிராகாசிப்பது போலவும், பர வஸ்து இவைகளுள் பிரவேசித்து அமர்ந்தது. இந்தவஸ்துவை ஸாதாரணமாக, உள்ளபடி உணர முடியாது. மூச்சுவிடல், பார்த்தல், எண்ணுதல் முதலிய தொழில்கள் மூலமாக அறியப் புகுந்தால் இதன் ஒவ்வொரு அவஸரமாகிய மூச்சு, கண், மனம் ஆகிய இவைகளை உணரலாமே ஒழிய இவ்வஸ்துவை நேரிட உணர முடியாது. இவைகளுக்கு எல்லாம் ஆதாரமாக இருக்கும் ஆத்மாவை எல்லோரும் ஆராதிக்கட்டும். அடிச்சுவடுகளைக்கொண்டு கெட்டுப்போன பசு முதலியவைகளை கண்டு பிடிப்பதுபோல இந்த ஆத்மாவை ஆதார மாகக்கொண்டு பிரபஞ்சத்தில் எல்லாவற்றையும் உணரலாம். இந்த ஆத்மாதான் நம்மை நெருங்கினதாயும் ப்ரியமானதாயும் உள்ளவஸ்து. இது அழியாவஸ்துவாதலால் இதில் உள்ளபடி ப்ரியம் உண்டாகிவிட்டால் மாருது.

ஆதியில் எல்லாம் பிரஹ்மமாக இருந்தது; அது(நான் பிரஹ்மமானேன்)அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்று கூறித் தன் நிலையை விளக்கியது. இதிலிருந்து எல்லாம் உண்டாயின. இந்த அபேத நிலையை அநுபவித்தறிந்தவன் எவனுனாலும் பிரஹ்மமேயாவான். வாமதேவரிஷி இவ்வாறே ஆனர். இவ்வாறு உணர்பவன் தேவதைகளின் ஆத்மாவும் ஆகிவிடுதலால் இவனை எந்தத் தேவதைகளாலும் தடுத்து நிறுத்தவே முடியாது, இவன் பிரஹ்மமாகியே தீர்வான்.

இவ்வாறின்றித்தான் வேறு ஆராதிக்கும் தேவதை வேறு என்று மதித்து ஒருவன் எந்தத் தேவதையை ஆராதித்தபோதிலும் அவன் அந்தத் தேவதைக்கு உபயோகமாகும் மிருகத்திற்கு ஸமானமாகிருன். மிருகங்களால் மனிதர்களுக்கு உணவு கார்யஸித்தி முதலிய விஷயங்கள் எவ்வாறு ஏற்படுகின்றனவோ அவ்வாறே தேவதைகளுக்கும் இத்தகைய மனிதனுல் மிகுந்த நன்மை உண்டு. மிருகங்களில் ஒன்றுதவறிக் காணுமல் போய்விட்டால் ஸொந்தக்காரனுக்கு எவ்வாறு அதிருப்தி ஏற்படுமோ அதுபோல, அஹம்பிரஹ்மாஸ்மி என்ற மஹாவாக்ய விஷயம் ஒருவனுக்குத் தெரிந்துவிட்டால் 'நமக்கு அவன் உபயோக மற்றவனுப்ப் போய்விடுகிருனே' என்ற ஏக்கம் தேவதைகளுக்கு ஏற்படும். (ஆகவே நன்னடக்கை முதலியவைகளால் தேவதைகளைத் திருப்திப் படுத்தி ஸாவதானமாக இந்த அநுபவத்தைப் பெறமுயலல் வேண்டும்.)

ஆதியில் பிரஹ்மம் (அக்னி ரூபமாகத்)தனித்திருந்தது. தொழிற்பட இதுபோதாதிருக்க இதிலிருந்து க்ஷத்ரம் உண்டாயிற்று. முதலில் அபிவிருத்திக்காகவே இது உண்டாக்கப்பட்டபடியால் இந்த ஜாதி தேவதைகளுள்ளும் மனிதர்களுள்ளும் பாவி எல்லோரையும் அடக்கியாளும் ஜாதியாயிற்று. ஆதலால் தன் நிலையிலிருக்கையில் ஏற்பட்டுள்ள பிராஹ்மண ஜாதியும் ராஜஸூயம் முதலிய அவஸரங்களில் இதற்குக் கீழ்ப்படிந்தே இருக்கும். ஆயினும் பொதுவாக க்ஷத்ரியஜாதிபிராஹ்மணனுக்கு உட்பட்டதே. பிறப்பிடமாகிய இந்த ஜாதியை அவன் அவமதிக்கலாகாது. இதுவும் போதாதென்று வைச்யரும், சூத்ரரும் உண்டாக்கப்பட்டனர். இவர்களைத் திடப்படுத்த தர்மம் உண்டாக்கப்பட்டது. இதைவிடச் சிறந்தது ஒன்றும் இல்லை. இதற்கும் ஸத்யத்திற்கும் பேதமே இல்லை. பிரஹ்மம் தேவதைகளுள் அக்னியாகவும், மனிதர்களுள் பிராஹ்மணனாகவும் இரண்டுவிதமாக இருக்கிறது. ஆதலால் எல்லோரும் இவைகள் மூலமாகவே மேன்மை அடைய விரும்புவர். இந்த ஆத்மாவை உணராது இறப்பவன் எவ்விதச் சிறந்த கர்மங்கள் செய்திருப்பினும் அவைகள் எல்லாம் எளிதில் அழிந்துவிடும். இந்த ஆத்மாவை இவ்வாறு வழிபடுபவனுக்கு இந்தக் கஷ்டமே நேரிடாது. இந்த விஷயத்தை உணராதவன் இப்பிரபஞ்சத்திலிருந்து எல்லாவற்றிற்கும் உபயோகமான வஸ்துவாகி அடங்கி ஸ்வதந்திரமின்றிக் கிடக்கவேண்டியதுதான். யாகம் செய்பவன் தேவதைகளிடத்தும், மந்திரம் ஜபிப்போன் ரிஷிகளிடத்தும், வம்ச விருத்திக்காகச் சிராத்தாதிகள் செய்பவன் பிதிர்க்களிடத்தும், அன்னதானாதிகள் செய்பவன் மனிதர்களிடத்தும், அடங்கிக் கிடக்கவேண்டியதே.

ஆதியில் ஆத்மாகவே எல்லாம் இருந்தபோதிலும் இப்பொழுது 'பெண்சாதி, பணம் முதலியன வேண்டும்' என்ற ஆவல் ரூபமான பிரபஞ்சம் காணப்படுகிறது. இவைகள் கிடைக்காவிடில் ஓர்வித அதிருப்தியும் துக்கமும் ஏற்படும். இதை நீக்கி ஆத்மாவின் வழிக்குக் கொண்டுபோவதற்கு 'மனமே புருஷன், வாக்கே பெண்சாதி, மூச்சே குழந்தை, கண்ணே ஐஹிக ஐச்வர்யம், காதே பாலோக ஐச்வர்யம், தேஹமே தொழிலிடம்,' என்று இம்மாதிரி மதித்துப் பெண்சாதி பணம் முதலியவைகளாலாகவேண்டியவைகள் எல்லாம் இவைகளால் நடந்து விடுவதாகப் பாவனை செய்து முதிர்ந்தால் முற்கூறிய அதிருப்தி எளிதில் நீங்கும்.

(5). முதலில் ஞானத்தாலும் கர்மத்தாலும் ஏழுவித அன்னங்களைப் பிரஜாபதி ஸ்ருஷ்டித்ததாகக் கூறி, அவைகளை அனுபவிப்பவர்களே அதை மறுபடி ஸ்ருஷ்டிக்கவும் அதுவும் அழியா வண்ணம் செய்யப்பட்ட விதமும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. 'பின்னர் அவர் இவைகளுள் மூன்றைத் தமக்காக வைத்தார். இவைகள் முறையே மனம், வாக்கு, பிராணன், என்பவைகளே. ஆசை, திடம், சங்கை, நம்பிக்கை, அவநம்பிக்கை, ஞாபகம் மறதி, வெட்கம், அறிவு, பயம் இவைகள் மனத்தின் ரூபங்கள், சப்தமே வாக்கின் ரூபம், வாயுக்களே பிராணனின் ரூபம். இம்மூன்றும் முறையே, (1) பூமி, அந்தக்ஷம், ஸ்வர்க்கம் (2) ருக், யஜுஸ், ஸாமம் (3) தேவதைகள், பிதிர்க்கள், மனிதர்கள் (4) தகப்பன், தாய், குழந்தை, (5) அறிந்த பொருள், அறியவேண்டியபொருள், அறியாப்பொருள் ஆகிய இவைகளாகக் காணப்படும். இவைகளை வெவ்வேறாக ஆராதித்தால் தாழ்ந்த நிலையும், இவைகள் உண்டான விதத்தை உணர்ந்து எங்கும் இருப்பதாக மதித்து ஆராதித்தால் அகண்ட நிலையும் கைகூடும்.

மூன்று உலகங்கள் உண்டு. மனுஷ்யலோகம், பிதிர்லோகம், தேவலோகம். இவைகளுக்கு முறையே பிள்ளை, யாகாதிகள், ஞானம் ஆகிய இவைகளே ஸாதனங்கள். இறக்குங்கால் ஒவ்வொருவனும் தனது பிள்ளைக்கு 'நீயே பிரஹ்மம், யக்ஞம், பிரபஞ்சம்' என்று உபதேசிக்க

வேண்டும். இவைகளை நன்கு உணர்ந்தால் அவன் தகப்பனைக் காப்பவனுவான். இதை உணர்ந்து இறக்கும் ஒருவன் தனது மனம், வாக்கு, மூச்சு இவைகளுடன் பிள்ளையுட்புகுவான். தகப்பனிடம் இருந்த குறைவுகளைத்தீர்த்து வைப்பவன் பிள்ளையாதலில் இவனுக்கு **புத்ரன்** என்று பெயர் ஏற்பட்டது. இவனுல் தகப்பன் இவ்வுலகில் நிலை பெறுகிறுன். இதன் பின்பு இவனுள் தெய்வீகமாயும் பொதுவாயும் உள்ள மனம்,வாக்கு, மூச்சுகள் வந்து சேர்கின்றன. இதனுல் வருவன கூறல், ஸந்தோஷம், அழிவற்ற நிலை இவைகள் ஏற்படும். இதை உணர்ந்தவன் ஹிரண்யகர்ப்பர் நிலையை அடைந்து எங்கும் உள்ள ஆத்மாவாவான். இவனிடம் துக்காதிகள் வந்து தாக்கா. ஸுகங்களே வந்து அணுகும்.

பிரஜாபதி இந்திரியங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார். அப்பொழுது சச்சரவு அவைகளுள் உண்டாகக் கண் பார்வையையும் இதுபோல ஒவ்வொன்று தம்தம் தொழிலையும் கைப்பற்றின. களைப்பு ரூபமாக மரணம் அவைகளைத் தாக்கியது. எல்லாவற்றிற்கும் களைப்பு உண்டாயிற்று. பிராணன் மாத்திரம் களைப்பால் தாக்கப்படாது நின்றது. இதைக்கண்டு எல்லாம் இதனிடம் ஒடுங்கி இதையே ஆதாரமாகக்கொண்டன. இதுபோலவே அண்டத்திலும், அக்னி ஸூர்யன், சந்திரன் ஆகிய இவைகளும் முதலில்தத்தம் தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கி நிலைபெற்ற வாயுவை ஆதாரமாகக் கொண்டுநின்றன. ஆகையால் இந்த ப்ராணனை உணர்ந்து எல்லோரும் மரணத்திலிருந்து விடுபடுவர்.

(6) இப்பிரபஞ்சம் நாமம், ரூபம், கர்மம் ஆகிய இந்த ரூபமாக உள்ளது. வாக்கே நாமத்திற்கும், கண்ணே ரூபத்திற்கும், தேஹமே கர்மத்திற்கும் ஆதாரம். ஆத்மா ஒன்றே இம்மூன்ருகத்தோற்றுவது. இது ஸத்தால் மூடப்பட்டும் அழிவற்று மிருப்பது.பிராணனே அழிவற்றது. இது நாம ரூபங்களால் மூடப்பட்டது.

இந்த முதல் அத்யாயத்தில் இவ்வுபநிஷத்து ஞானம் அக்ஞானம் என்னும் இவைகளுக்குள்ள பேதங்களை நன்கு விளக்குகிறது. 'எவ்வளவுதான் யாகாதிவிஷயங்களை உருவகப்படுத்தி விச்வரூபமாக த்யானுதிகள் செய்தபோதிலும் முடிவில் பிரபஞ்ச காரணமான ஹிரண்யகர்பர் நிலையே வரும். மேலானதாயினும் இதுகூட நாம ரூப ஸம்பந்தப்பட்டதே ஒழிய வேறில்லை. இப் பேதங்கள் விளங்கும் வரையில்அக்ஞானம் முற்றிலும் நீங்காதாதலால் த்யானம் செய்பவன் தேவதைகளுக்குள் அடங்கியவன் என்றும், இந்தத் யான மூர்த்தியும் தானும் ஒன்று என்று 'அஹம் பிரஹ்மாஸ்மீ' என்ற ஞானுனுபவத்தால் உணர்ந்தவனே பிரஹ்மமாகிப் பிறப்புத் தீர்ந்து நாம ரூபாதிகளிலிருந்து விடுபட்டு மனதற்ற பரிசுத்த நிலையை அடைந்து ஆனந்திப்பான்' என்றும் கூறும் விஷயங்களே இங்குக் கூறப்பட்டவைகளுள் முக்யமானவைகள்.

கடவுளைக் காண்பவனை உலகம் பாதிக்காது.—ஒருவன் சந்தைகூடும் இடத்திற்குத் தொலைவு தூரத்திலுள்ள வரையில் ஹோ!! ஹோ!! என்ற ஒருவித ஆரவாரத்தை மாத்திரம் கேட்கின்றுனயினும், சந்தைக்குட் சென்றபிறகு முன்போல் ஆரவாரம் கேட்பதொழிந்து, ஒருவன் உருளைக்கிழங்கு 'பேரம்' செய்வதையும், மற்ருெருவன் கத்தரிக்காய் 'பேரம்' செய்வதையும் தெளிவாய்த் தெரிந்து கொள்வதுபோல, ஸாதகன் ஸர்வேசுவானுக்குத் தூரமாயிருக்கும் வரையில் மதவாதிகளின் வாதப்ரதிவாத விதண்டாவாத கோலாஹலத்தை மாத்திரம் கேட்பவனுகிருன். ஆனல் அவன் பகவத்ஸமீபத்தை அடையும் பொழுது இச்சமய வாதிகளின் விதண்டாவாதங்கள் ஒழிந்துபோகப், பரமபதியின் அரிய ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் அவன் கரதலாமலகம் போல் அறிகின்ருன்.

'கண்ணும் பூச்சி, எனும் விளையாட்டில் தாய்ச்சியைப்போய்த் தொட்டுவிடுகிறவன் குருடனுவதில்லை. அதுபோலக் கடவுளை ஒருமுறை கண்டுவிட்டவனை இவ்வுலகபாசங்கள் கட்டுப்படுத்தா. தாய்ச்சியைப்போய்ப் பிடிக்கிறவன் திருடனுக்கப்படாமல் சுயேச்சையாய்த் திரிவதுபோல் எம்பெருமானது திருவடிகளைத் தொட்டதொண்டர்கள் இப்பிரபஞ்ச நாடக அரங்கத்தில் நிர்ப்பயமாய் ஓடியாடி உலக மாயா பாசங்களினின்றும் விடுதலை பெறுகின்றமையால் அவர்களை மீண்டும் எதுவும் ஒருகாலும் பந்திக்காது.

IV. சூரியன்—அதன் தோற்றம்
SUN: ITS APPEARANCE

இதுவரையிலும் நாம் சூரியனைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டதிலிருந்து, எவ்விதத்திலும் அது இப்பூமியை விட மேன்மையானதென்று தெளிவாயிற்று. அவ்வளவு சிறந்த வஸ்துவைப் பற்றி இன்னம் விபரமாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவல் அதிகரிக்கிறது. ஆனால் நாம் அப்படிப்பட்ட ஆசையை எப்படி நிறைவேற்றிக்கொள்ளுகிறது? அதனிடத்துச் சென்று பார்த்தறியலாமென்றாலோ, போவதற்கு மார்க்கமுமில்லை. மார்க்கமேற்பட்டாலும் இம் மகாயாத்திரை செய்ய நம்மாயுள் முழுதும் போதாது. புராணங்களில் நாம் கேட்டிருக்கிறபடி அசுவத்தாமன், வியாஸர், பரசுராமன் முதலிய மகா புருஷர்களைப்போல சிரஞ்ஜீவிகளாக வாழும்படியான சித்தியைப் பெற்றிருந்தாலும், நாம் சூரியனைச் சமீபிக்கு முன்னமேயே எரிந்து சாம்பலாய்ப் போய்விடுவோம். இப்பூமியிலேயே நின்று நேர் நிமிர்ந்து கண்ணெடுத்துப் பார்ப்போமென்றால், சூரியன் தன் காந்தி மகிமையால் நம்மை அந்தகர்களாக்கி விடுகிறது. வெகு தூரத்தில் வெறுங்கண்ணால் பார்க்க முடியாமல், புகையேற்றி மங்கிய கண்ணாடி வழியாய்ப் பரீக்ஷிக்க முயன்றால், ஒரு சிவந்த வட்டத்தைத் தவிர, வேறொன்றும் நம் கண்ணிற்படுவதில்லை. எல்லா விதத்திலும் அசாத்தியமான காரியமாகத் தோன்றுகிறது நம் பிரயாஸம்.

ஆகையால் கண்களின் பூர்ண சக்தியை யிழந்தவர்கள் கண்ணாடியைத் தேடுவதுபோல, நம் நேத்திரங்களுக்கு உபகாரமாகத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடி (Telescope) என்னும் கருவியைக் கொண்டு சிரமப்பட்டுப் பார்ப்போம். இக்கருவி நீட்டவும் குறுக்கவுங்கூடிய ஒரு இரட்டையான குழாயில் இரண்டு லென்ஸ் கண்ணாடிகள் பதிந்துள்ளது.

இக்கருவியின் நுனியைக் கண்ணில் வைத்து, வெகு தூரத்திலிருக்கும் ஏதாவதொரு வஸ்துவை நோக்கிப் பார்த்தால், அவ்வஸ்து அதிக சமீபத்தில் கொண்டுவரப்பட்டதுபோலவும் பெரியதாயும் காணப்படும்.

இத்தகைய கருவியைக்கொண்டு சூரியனைப் பார்த்தாலும் கண் கூசும். ஆகையால் குழாய் வழியாய் வரும் சூரிய கிரணங்களை ஒரு சுத்தமான கடிதம், பலகை அல்லது திரையில் விழும்படி பிடித்தால், சூரியனுடைய பிம்ப உருவம் அதில் படியும். அந்தப் பிம்பம் எங்குமொரே மாதிரியாகச் சுத்த வெளுப்பாயிராது. அதில் சில இடங்களில் சிறு மச்சங்கள் பல தோன்றும். தேஜோமயமான மண்டல பிம்பத்தில் சிறு துவாரங்களுண்டாய் உள்ளிருக்கும்அந்தகாரத்தைத் தெரிவிப்பது போலத் தோன்றுகிறது. என்ன ஆச்சரியம்! கண்கொண்டு பார்க்கமுடியாத சூரியதலம் களங்கமுள்ளதென்று சொன்னால் யார்தான் நம்புவார்கள். ஒரு திவ்ய அழகுள்ள முகம் கண்ணாடியில் குரூபமாய்த் தோன்றினால், அக்குற்றம் கண்ணாடியினதேயல்லாமல் முகத்ததாகுமா? சூரியபடத்தில் தோன்றும் களங்கங்கள் தூரதிருஷ்டிக்கண்ணாடியின் குற்றத்தினாலுண்டான தோற்றமென்று நினைக்கலாம். ஆனால் தேர்ந்தெடுத்த உயர்ந்த பட்டைக் கண்ணாடியில் முகத்தினழகு உள்ளபடியே மாறாமல் தோன்றுமல்லவா? அதேமாதிரி வேறு சிறந்த சுத்தமான கருவிகளைக்கொண்டு சூரிய பிரதிபிம்பத்தைப் பிடித்துப் பார்ப்போம். ஆ! ஆச்சரியம்! அதிலும் முன்போலவே களங்கங்கள் தோன்றுகின்றனவே! நமது சந்தேகமிப்பொழுது தெளிந்துவிட்டது. குற்றம் கருவியினுடையதல்ல. களங்கங்கள் சூரியனைச் சேர்ந்தவையே.

ஒரு மனிதன் சரீரத்திலுள்ள மச்சங்களும், மிருகங்களினுடம்பிலுள்ள வர்ண வித்யாசங்களும் அநேகமாய் எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரியானவைகளாயிருப்பதுடன், இடத்தை விட்டு

மாறுகிறதுமில்லை. சூரிய தலத்தில் தோன்றும் மறுக்களோ அப்படியல்ல. வெகு விசித்திர ஸ்வ பாவமுள்ளவைகள். அடிக்கடி அவைகளின் உரு வம் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும். இன்றைக் கிருந்தமாதிரி நாளைக்கிரா! ஒரு க்ஷணமிருப் பதுபோலக்கூட மற்றொரு க்ஷணமிராமல், அவை களின் உருவமும் பருமனும் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும். சில புதிதாய்த் தோன்றுகின்றன. மற்றுஞ் சில அல்பாயுஸுள்ளவைகளாய் சில நாளிருந்து முற்றும் மறைந்து இருந்தவிடமே தெரியாமல் போய்விடுகின்றன. ஆகவே, சூரிய களங்கங்கள் உருவத்திலும் பருமனிலும் வேற் றுமைப்படுவதுடன், சங்கியையிலும் மாறிக் கொண்டே யிருக்கின்றன.

ஆனால் இவ்வளவு நிலையற்ற களங்கங்கள் ஒரு விதத்தில் ஒற்றிருக்கின்றன. தினந்தோறும்சூரிய மண்டலத்தைத் தூரதிருஷ்டிக் கண்ணாடியை கொண்டு அதிக ஜாக்கிரதையாய்ப் பரீக்ஷித்துக் கொண்டு வந்தோமானால், அப்போது தோன்றும் மச்சங்கள் எப்போதும் ஒரே இடத்திலிராமல், ஒரு பாகத்திலிருந்து மற்றொரு பாகத்துக்குப் பிரயாணப்பட்டு ஒரே ரீதியாய்ச் செல்வனபோலக் காணப்படுகின்றன. இவ்விஷயமாக ஒரு உபாத்தி யாயரும் அவர் சிடர்களும் செய்த பரீக்ஷையைக் கவனிப்போம்.

ஒருநாள் அவர்கள் ஒருகளங்கம் சூரியதலத் தின் ஓரோரமாகக் கண்டார்கள். அதன் சேஷ்டை யை எல்லாரும் கவனிக்கலானார்கள். 5-6-தினங் களில் அது கொஞ்சங்கொஞ்சமாக நகர்ந்து ஸூர்ய தலத்தின் மத்தியில் வந்தது. இன்னும் 6,7-தினங்களில் எதிர் ஓரத்திலும் வந்து அடுத்த தினத்தில் மறைந்து போய்விட்டது. கொஞ்ச நாள்வரையில் அது அவர்கள் கண்ணில் படவே யில்லை. அதன்பின் 12, 13-நாள் கழித்தபின்பு, அந்தக்களங்கம் ஆரம்பத்தில் எவ்விடத்தில் தோற்றியதோ அதேயிடத்தில் மறுபடியும் உதய மானதைக்கண்டு அதிசயித்தார்கள். இதே மாதிரி சுமார் 26-நாள்களில் வேறு களங்கங்க ளும் அம்மாதிரி யாத்திரை செய்தனவென்றும் மாணாக்கர்கள் கண்டு திகைத்து நிற்க, உடனே உபாத்தியாயர் அவர்களுக்கு அவ்விதக்காக்ஷிக் குக் காரணம் தாங்களே கண்டறியும்படி பின் வரும் உபாயஞ்செய்தார்.

ஒரு எலுமிச்சம்பழத்தை எடுத்து அதன் தோலில் ஒரு துவாரம் பருப்புப்பிரமாணம் கிள்ளி விட்டு, அந்தச் சந்தின் கீழ் தோன்றிய வெண் மையான உள்தோளில் மையைத்தடவிக் கறுப் பாக்கினர். உடனே அந்தப்பழத்தை ஒரு நீண்ட இரும்பு கம்பியில் குத்திக் கையில் பிடித்துக் கம்பியை மெதுவாய் கைவிரல்களால் உருட்டித் திரித்தார். அவர்கள் முன் சூரிய தலத்தில் கண்ட களங்கங்கள் இடம் மாறுவதுபோல, எலு மிச்சம் பழத்திலிட்ட கறுப்புப்புள்ளியும், முத லில் ஒரு ஓரத்தில் தோன்றி, குறுக்காகச் சென்று, மற்றொரு ஓரத்தில் மறைந்தது. கொஞ்சநேரம் அப்படி மறைந்திருந்து, மறுபடி ஆதியில் தோன் றின இடத்திலேயே உதயமாயிற்று.

இதைப்பார்த்த மாத்திரத்தில், அம்மாணாக் கரிலொருவன், "எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது, எனக்குத் தெரிந்துவிட்டது," என்று குதூகல மாய்க் கத்தினன். உபாத்தியாயர் உடனே என்ன வென்று வினவ, அவன், "எலுமிச்சம் பழம் எப் படிச் சுற்றுகிறதோ அப்படிச் சூரியனும் தன்னைத் தானே சுற்றுகிறதென்று தெளிவாகவில்லையா? இல்லாவிட்டால் நாம் சூரியபடத்தில் கண்டபடி மச்சங்களெல்லாம் எப்படி ஒரேமாதிரி குறுக்கே ஓடும்?" என்றான். அந்தப்பையன் சொன்னது முழுதும் சரியே. சூரியன் நடு ஆகாசத்தில் ஆதாரமின்றி, ஒன்றினாலும் தடுக்கப்படாமல் நின்று தன்னைத்தானே சுற்றிக்கொண்டிருக் கிறது. சிறு எலுமிச்சம்பழம் சிறியதாகை யால் கையால் சீக்கிரத்தில் சுற்றிவிடலாம். ஆனால் சூரியனோ அநேக லக்ஷம்மைல் அகல முள்ள பந்தாகையால் தன்னைச்சுற்ற சுமார்

26 தினங்களாகின்றனவென்று மேலே நாம் கண்ட களங்கங்களின் கதித்தோற்றம் தெளிவாய்த் தெரிவிக்கிறது.

மேலும், ஒரு வட்டமான தட்டு, ரூபாய், இவை போன்ற ஏதாவதொரு வஸ்துவைச் சுற்றினல், அது கீழே காட்டியபடி முதலில் நல்ல வட்டமாகவும், திருப்பத்திருப்ப நீள்வட்டமாய் (oval) வரவர அகலம் குறைந்துகொண்டு வருவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆனல் சூரியனுடைய வடிவமோ, எப்படித் திரும்பினலும் ஒரே வட்டகாரமாகவே யிருக்கிறது. இதனல், சூரியன் ஒரு தட்டையான வஸ்துவல்லவென்றும், உருண்டையான ஒரு பெரியபந்து போன்றதென்றும் தெளிவாகிறது.

எஸ். பாலகிருஷ்ணய்யர், பி.ஏ., எல். டி.

நீதி வாக்கியங்கள்.

மேகச்சாயை, துஷ்டனுடைய தயை, இளம்புல், பாலஸ்திரீ, யௌவனம், தனமாகிய இவைகள் நெடுநாளைக்கு நில்லா.

வெட்கப்படுகிறவன், பொருமையுள்ளவன், சந்தோஷப்படாதவன், குரோத முள்ளவன், தீராச் சந்தேகமுள்ளவன், பிறர்பொருளாற் சீவிக்கின்றவன் முதலியோர் பெருந்துக்கத்தையே யனுபவிப்பார்கள்.

வேட்டல், ஓதல், கொடுத்தல், தவம், சத்தியம், உறுதி, பொறுமை, ஆசையின்மை யென்னும் இவ் வெட்டுத் தருமங்களையும் ஒருவர் அனுசரிக்கவேண்டும்.

சாதுக்கள் புத்தியைக்கேளாமல் துஷ்டர் புத்தியைக் கேட்கின்றவனெவனே அவன் மருந்து தின்னத ரோகியைப்போல் விபத்தையடைவான். சாதுக்கினிமையாயும் இதம்பண்ணுகிறதாயும் இருக்கிற வசனந் துர்லபம்.

காதகனுடைய வசனம், செவிக்கினிமையாயினும் அதைக் கேட்கலாகாது.

அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடலாகாது. பசு, பூமி, தானியம் இவற்றினைக்காட்டிலும்; அபயதானம் அதிகம். அசுவமேத புண்ணியத்தைக்காட்டிலும் இத் தப்புண்யம் அதிகமென்று சாஸ்திரமிருக்கிறது.

யானை தொட்டாலும், பாம்பு மோந்தாலும், அரசன் நகைத்தாலும், துர்ச்சனர் மரியாதை பண்ணினலும் உயிர்ச்சேதம் வரும்.

நினைப்பின்படி மனதிலிருக்கிறதை யறிகிற சிநேகிதனும், மனோகர ஸ்திரீயும், பிறர் துக்கமறிகிற பிரபுவும் கிடைக்கிறதருமை.

மறவர் நாடு

THE LAND OF THE MARAVARS

மறவர் என்ற ஜாதியார் பெரும்பாலும் மதுரை இராமநாதபுரம் திருநெல்வேலி முதலிய ஜில்லாக்களில் வசித்துவருகிறார்கள். முன் காலத்தில் தென் இந்தியாவில் இந்த ஜாதியார் தான் மிகவும் பிரபலமாயிருந்தார்கள். இப்படிக் கீர்த்தி பெற்ற ஜாதியார் இப்பொழுது தாழ்ந்த ஸ்திதியிலிருப்பதைப் பார்க்கவும் கேட்கவும் பரிதாபமாயிருக்கிறது. ஆகையால் தேசாபிமானிகளாகிய மகான்கள் இந்த ஜாதியாரைத் தங்களாலியன்றமட்டும் உழைத்து நல்ல ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவர வேண்டியது முக்கிய கடமை. இவர் நாடுகளில் பள்ளிக்கூடங்களேற்படுத்தவேண்டும். இவர்களுக்குப் போலீஸ் பட்டாளம் முதலியவைகளில் உத்யோகமேற்படுத்த வேண்டும். இவர்களுக்கு அநியாயமாயேற்பட்ட திருட்டுத் தொழிலை யொழிக்கவேண்டும். இவர்களுக்கு ஆதிமுதலுண்டான காவற்றொழிலை நிலை நிறுத்த வேண்டும். இத்தகையவர்களின் சரித்திரத்தை ஆதியோடந்தமாக வரையப் புகுவாம்.

மாக்கென்ஸி மகாபிரபு வரைந்தவாறு இலங்கைத்தீவுக்கு எதிர்க்கரையிலுள்ள இராமலிங்க க்ஷேத்ரமாகிய இராமேசுவரம் என்ற தீவில் இச்சாதியார் ஆரம்பத்தில் கோயிற்காவலுக்காகச்செம்படவர்களாய் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். சிலர் கூறுவதாவது: இராமாயணத்தில் சொல்லியபடி ஸ்ரீராமசந்திரர் இலங்கைத்தீவுக்குச் சென்று இராவண வதம் செய்ததில் இவ் வகுப்பார் விசுவாசமாய்ச் செய்த உபகாரத்திற்கு உங்களை என்றும் மறவேன் என்று வாக்களித்து அவர்களுக்கும் மறவேன் என்றபெயருமிட்டதாக அனுமானம். ஆனல் வாஸ்தவ விஷயம் யாதென்று ஆராய்ந்தால் இவர்களுக்குள்ள நடையுடை பாவனைகளை யோசிக்குங்கால் இவர்களின் தைரியத்தை யுத்தேசித்து மறமுள்ளவர் அல்லது மறவர் என்று பெயரிடப்பட்டது போலக்

காண்கிறது. இப்பொழுதும் இவர் வசிக்கும் ஜில்லாக்களிலுள்ள மற்ற ஜனங்களைக் கேட்டால் இவர்களின் பராக்கிரமமும் முரட்டுத்தனமும் தைரியமும் நன்றாய்ப் புலப்படும். முன்காலத்தில் தென்னிந்தியாவில் ஆண்டுவந்த அரசர்களுக்கும் தற்காலத்துள்ள ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தாருக்கும் அவர்கள் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் இம்மறவர்கள் முன்னோர்கள் செய்த இடுக்கண்களை யோசித்தால் மனம் துடிக்கும். பாளையங்கோட்டை, மறவாக்குறிச்சி திண்டுக்கல் முதலியவைகள் இவர்கள் நாடுகளாயிருந்தவைகள். ஆனால் இச்சாதியாரில் பெரும்பாலும் இப்பொழுது ஆங்கிலேய துரைத்தனத்திற்கு அடங்கி யொடுங்கி மரியாதையாய்ப் பயிரிடுங் குடிகளாய்விட்டார்கள். இவர்களில் பல சாலிகளைப் பட்டாளத்தில் அமர்த்தலாம். அம்மாதிரி செய்தால் இவர்களும் பிழைப்பார்கள்; கொள்ளை யடித்தலும் இந்த நாடுகளில் நின்று விடும்.

இந்த ஜாதியார் ஏழுவகை வகுப்பினர். செம்பு நாட்டு மறவர்; கொண்டையன்கோட்டை மறவர்; அப்பனூர் நாட்டுமறவர்; அகதமறவர்; ஓரையூர் மறவர்; உப்புக்கோட்டை மறவர்; குறிச்சிக்காட்டு மறவர். இவை தவிர உட்பிரிவுகளுமுள. இவர் நடையுடைபாவனை—இவர்களை வீரசைவர்களென்றே கூறலாம்.இப்பொழுதும் இராமநாதபுரத்துச் சேதுபதி மஹாராஜாவைப் பார்த்தால் தெரியவரும். இவர்கள் நல்ல சிவபக்தர்கள்தான். இராமநாதபுரம் புதுக்கோட்டை முதலான இடங்களில் நவராத்ரி யுத்ஸவம் மிகவும் விமரிசையாய் நடக்கும். ஆனால் தமிழ்ப்புராணங்கள் முதலானவை படியாத தாழ்ந்த மறவஜாதியார் பத்ரகாளி மதுரை வீரன் கருப்பண சுவாமி முதலான சில்லரை தெய்வங்களைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இவர்கள் தெய்வபக்தியுள்ளவர் என்பதில் ஆக்ஷேபணையே கிடையாது. இவர்கள் வழக்கங்கள் பெரும்பாலும் மற்ற இந்துக்கள் மாதிரிதான். ஆனால் அண்ணன் தம்பிகளுக்குள் பெண்பிள்ளை கொடுத்து வாங்குவது வழக்கம். மேலும் செம்பு நாட்டு மறவர் தவிர மற்றவர் கைம்பெண் கலியாணம் நடத்துகிறார்கள். இங்கிலீஷ்காரர் ஏற்பாடுமாதிரி புருஷனை விலக்கிவைத்துக் கலியாணம் நடத்துவதும் உண்டு. இவைகளை ஆலோசித்தால் ஆசார சீர்திருத்தத்தில் மேல்நாட்டு நாகரீகத்திற்கு முன்பே இவர்கள் முதன்மையானவர்கள் என்று புலப்படுகிறது. இதனால் நாம் தெரிந்துகொள்ளும் விஷயம் யாதெனில் திராவிடர்களில் இந்த வழக்கமிருந்ததாகத்தான். இது இப்படியிருக்க இவர்களில் கணவனுடன் இறத்தலாகிய உடன்கட்டை யேறுதலிருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தார் தடுக்கும் வரை இராமநாதபுரம் மகாராணிகள் செய்து கொண்டுவந்தார்கள் என்று தெரிகிறது. இதற்கு அடையாளமாக இப்பொழுதும் இராமேசுவரத்திற்குப் போகும் வழியில் அக்கா தங்கச்சி சத்திரங்களைப் பார்க்கலாம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தைப்பார்த்தால் நிரம்பவும் கட்டுப்பாடுள்ளவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. அதாவது செம்பு நாட்டு மறவர்களில் மூன்று உட்பிரிவுகளுண்டு. அவை தொண்டைமான்களை, பிச்சகளை மாக்கல்களை என்பன. பிராமணரிலுள்ள கோத்ரமாதிரி இக்களைகள் கருதப்படுகின்றன. பிராமணர்கோத்ரம் விட்டுப் பெண் கொடுப்பதோ வாங்குவதோ அதேமாதிரி இந்த ஜாதியார் ஒருகளைவிட்டு ஒருகளையில் கலியாணஞ் செய்வதே யொழிய ஒரே களையில் செய்வதில்லை. கலியாணம் நடத்தும் விஷயம் இம்மாதிரி கட்டுப்பாடுண்டு. பெண் மாப்பிள்ளை யிருவருக்கும் பிராமணர்களிலுள்ள மாதிரி தங்கள் கலியாண விஷயத்தில் ஒன்றுமில்லை. பெண்ணைச் சேர்ந்த பெரியோர்களும் மாப்பிள்ளையைச் சேர்ந்த பெரியோர்களும் தங்களுக்குள் தீர்மானஞ் செய்யவேண்டியதுதான். தீர்மானமான பிறகு பிள்ளைவீட்டுக்காரர் பெண்வீட்டுக்குப் போய் பெண்கழுத்தில் தாலி கட்டவேண்டியதுதான். பிறகு பெண்ணைப் பிள்

ளேவீட்டிற்கு அழைத்துப்போய் விருந்தளிக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் இச்சடங்குகள் எல்லாம் ஒரே ஸமயத்தில் நடக்கவேண்டுமென்பது அவசியமில்லே. சில ஸமயங்களில் நாலு ஐந்து குழந்தைகள் பிறந்த பிறகு கூட நடத்துவார்கள். எப்படியிருந்தபோதிலும் இச்சடங்குகள் புருஷன் இருக்கும்போதே நடத்தித் தீரவேண்டும். ஒரு ஸமயம் இச்சடங்குகள் நடத்தாமல் புருஷனிறந்துவிட்டால் அந்த(ச்சென்ற)புருஷன் பிணத்தின்முன்பாகப் பணம்கடன் வாங்கியாவது இச்சடங்குகளே நிறைவேற்ற வேண்டும். இம்மாதிரி நடத்தினுல் தான் அந்தஸ்திரி தன் தாலியை யெடுத்துவிட்டு வேறொரு புருஷனை மணம் புரியலாம். இவர்கள் நடத்தும் தொழிலேப்பார்த்தால் முன்காலத்தில் இவர்கள் யுத்தவீரர்களாயிருந்ததாகவும் அதற்கு மானியமாக நிலங்கள் அனுபவித்து வந்ததாகவும் தெரியவருகிறது. இப்பொழுதும் அனேக கிராமங்களில் இவர்கள் காவல் தொழில் புரிந்து ஜீவனம் பண்ணி வருகிறார்கள். கனம்பொருந்திய ஜஸ்டிஸ் ஸங்கர நாயர் கிராம பந்தோபஸ்தில் இச்சாதியார் முற்காலத்தில் செய்துவந்த உபகாரத்தைப்பற்றித் தெளிவாய் கூறியிருக்கிறார். அத்தகைய கிராமக் காவல் நம்தேசத்தை விட்டு விலகினது நம் அதிர்ஷ்டக்குறைவுதான். இப்பொழுதுள்ள அதிகாரிகள் இக்காவலேத் திரும்பவும் நம்கிராமங்களில் ஏற்படுத்துவார்கள் என்று மனப்பூர்வமாய் நம்புகிறோம்.

வி. ஜி. சுப்பய்யாவய்யர், பீ.ஏ., எல்.டி.

பாபவிமோசனம்.—மண்ணிற் புரண்டு உடம்பை யழுக்காக்கிக்கொள்வது குழந்தையின் சுபாவமாயினும், அதன் தாய்மாத்திரம் அதை அழுக்குடன் இருக்கவிடாமல் அடிக்கடி நீராட்டுகின்றாள். அதுபோலவே பாவம் புரிவது மனிதனது சுபாவமாயிருப்பினும், அவன் பாவம் புரிவது வாஸ்தவமாயின், அவனேப் பாவத்தினின்று விமோசனம் செய்விக்க எம்பெருமான் ஏற்படுத்தும் சாதனம் அதைவிட இருமடங்கு வாஸ்தவமாயிருக்கின்றது.

நக்ஷத்திர நிலேயைக்கண்டு நாழிகை கணிக்கும் வகை

FIXING TIME BY THE POSITION OF STARS

விவேக போதினியின் 1911 ஞு ஜனவரி மாதத்திய 7-ம் நெ. சஞ்சிகையில் மேற்கண்ட தலேப்பின் கீழ் பிரம்மஸ்ரீ நாராயணசாமி அய்யரவர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கும் விஷயத்தைக் கவனித்துப் பார்த்ததில் அது காலமறிவதற்கு ஒரு நிச்சயமான வழியாகவேயிருக்கிறது. அதற்காக அய்யரவர்களுக்கு யாவரும் வந்தனம் செய்யத்தக்கதே. ஆகிலும் மிகவும் படித்தறிந்தவர்களேக்கொண்டு அந்தப்படிக்குள்ள கணக்கெடுக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. சொல்பமாய்க்கற்றவரும் சுலபமாயறியத்தக்க ஓர் முறையுண்டு. மிகவும் விஸ்தாரமாய்ப் பிரசுரமாகிற இவ்விவேக போதினியின் மூலமாய் அம்முறையை வெளியிட்டால் வெகுஜன உபகாரமாயிருக்குமென்றெண்ணுகிறேன். அஃதாவது

1. 27 நக்ஷத்திரங்களேயும் திட்டமாயறிந்து கொள்ளவும். பிறகு இரவில் தனக்கு வேண்டிய நேரத்தில் தலேக்கு நேராய் உச்சத்திலிருக்கிற நக்ஷத்திரத்தைப் பார்த்துக்கொள்ளவும்.

2. அடியில் கண்ட பாட்டைப் பாடஞ்செய்து கொள்ளவும். (அதில் செய்யுள் இலக்கணம் பார்க்கவேண்டாம்)

சித்திரைக்குப் பூசமுதல் சீரா வணிக்கனுஷம்
உத்த தனுசுக் குத்திரட் டாதிமுதல்
எதுச் சமானுலுமி ரண்டேகா வில்பெருக்கி
மாதமைந்து தள்ளி மதி.

3. இப்பாடலின் கருத்து. சித்திரை 1௳முதல் ஆடிமீ முடிவுவரை என்றைக்கு நாழிகை பார்க்கிறதா யிருந்தாலும் பூச நக்ஷத்திரத்திலிருந்து உச்ச நக்ஷத்திரம் வரையில் எண்ணிக் கொள்ளவும்.

ஆவணிமீ 1௳ முதல் கார்த்திகை முடிவு வரையில் என்றைக்கு நாழிகை பார்க்கிறதாக

யிருந்தாலும் அனுஷ நக்ஷத்திரம் முதல் உச்ச நக்ஷத்திரம் வரையில் எண்ணிக்கொள்ளவும்.

மார்கழிமீ 1வ முதல் பங்குனி முடிவுவரையில் என்றைக்கு நாழிகை பார்க்கிறதா யிருந்தாலும் உத்திரட்டாதி முதல் உச்ச நக்ஷத்திரம் வரையில் எண்ணிக்கொள்ளவும்.

அப்படி எண்ணிவந்த தொகையை $2\frac{1}{4}$-ஆல் பெருக்கி வந்த தொகையில் அந்தந்த நான்கு மாஸங்களில் சென்றுபோன ஒவ்வொரு மாஸத்துக்கு 5-நாழிகைவீதம் கழித்துவிட்டால் நாம் பார்க்கும் காலத்தின் நாழிகை திட்டமாய் ஏற்படும்.

குறிப்பு:—ஒவ்வொரு முழுமாஸத்துக்கு 5-நாழிகை வீதமும் ஒரு மாஸத்திற்குள்பட்ட நாள்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 10-விநாடி வீதமும் கழிக்கவேண்டியது. (ஒரு நாழிகை=60-விநாடி.)

உதாரணம்

4. ஆனிமீ 21வ ராத்திரி ஒரு நேரத்தில் ஆகாசத்தைப் பார்ப்போம். விசாக நக்ஷத்திரம் உச்சமாயிருக்கிறது.

மேற்கூறிய விதிப்படி பூசம் முதல் விசாகம் வரையில் கூடிய நக்ஷத்திரம் 9-யை $2\frac{1}{4}$-ஆல் பெருக்கிவந்த நாழிகை	$20\frac{1}{4}$
இதில் சித்திரை வைகாசியாகிய இரண்டு மாஸத்துக்கு நாழிகை	10
ஆனிமீ 21வக்கு நாள் ஒன்றுக்கு 10 விநாடியாக 210-விநாடிக்கு நாழிகை	$3\frac{1}{2}$
ஆக	$13\frac{1}{2}$
பாக்கி நாழிகை	68

அஸ்தமித்து 68-நாழிகை யென்று தீர்மானிக்கவும்.

கடிகார ரீதியாய் மணி ஒன்றுக்கு $2\frac{1}{2}$-நாழிகை வீதம் கணக்கிட்டு 8-மணி 42-மினிட்டென்றும் தீர்மானிக்கலாம்.

இதை எழுதியிருப்பது சற்று விஸ்தாரமாயிருப்பினும் அரை நாழிகைக்குள் அறிந்துகொள்ளலாமென்று நம்புகிறேன்.

டி. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார்.

ஒற்றை அலகு நடுதல்
SINGLE PLANTING OF PADDY

சென்ற சில வருஷங்களாக நெல்நாற்றுக்களை ஒவ்வொரு அலகாக நடுவதால் மிகுந்த பிரயோஜனமும் இலாபமுமிருப்பதாக விவசாய நிபுணர்களால் வற்புறுத்தப்பட்டு வருகிறதல்லவா? அந்த ஏற்பாடு நமக்கு நவீனமல்ல வென்பதற்கும் நம்முன்னோர்கள் அதன் பிரயோஜனத்தை அறிந்தேயிருக்கிறார்களென்பதற்கும் நமது புராதன கிரந்தங்களில் ஆதார மிருக்கின்றது. விசாகதத்தர் என்னும் கல்வி நிபுணரால் இயற்றப்பட்ட "முத்திரா ராக்ஷஸ" மென்னும் நாடகத்தின் முதல் அங்கத்திய 3-வது சுலோகம் அடியிற்கண்டபடி யிருக்கிறது

चीयते बालिशस्यापि सत्क्षेत्रपतिता कृषिः ।
नाशाले स्तम्बकरिता वप्तुर्गुणमपेक्षते ॥

இதன் பொருள்.—அறியாதவனுக்கும், நல்ல நிலத்தில் விடப்பட்ட விதையானது விருத்தியடைகிறது. சம்பாபயிருக்குக் கூட்டமாகும் தன்மையானது விதைப்பவனுடைய குணத்தை யபேட்சிக்கிறதில்லை. இந்தக் கிரந்தத்துக்கு வியாக்கியானமெழுதிய துண்டிராஜ் என்பவர் "शाले स्तम्बकरिता" என்பதற்கு அடியில்கண்டபடி அர்த்தம் எழுதுகிறார். शालेः=एकस्यशाल्यङ्कुरस्य (ஒரு சம்பா அலகு) स्तम्बकरिता=सुक्षेत्रगुणकृत निबिडीधवनगीलता (நல்ல நிலத்தின் குணத்தினால் நெருக்கமாகும் சாமர்த்தியமானது.)

நல்ல நிலத்தில் கொத்துக்கொத்தாய் நடுவதைக்காட்டிலும் ஒவ்வொரு அலகாக நடுவதில் விசேஷமிருப்பதால் தான் அதை இந்த மகான் குறிப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறாரென்பது ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறது.

ப்ரொபஸர் வில்ஸன் என்பவர் இந்தக்கிரந்தம் கி. பி. 11. அல்லது 12-வது நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும், பம்பாய் ஹைகோர்ட்டு ஜட்ஜாயிருந்த காசிநாத் திரியம்பக் டிலாங் இன்னும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தியிருக்க வேண்டுமென்றும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். வியாக்கியானம் மட்டில் கி. பி. 1713-ம் வருஷத்தில் எழுதப்பட்டதென்று நிச்சயமாய்த் தெரிகிறது.

வி. பஞ்சாபகேச அய்யர்.

குடித்தன முறைமை

DOMESTIC ECONOMY

குடித்தன முறைமையின் முக்கியத்தன்மை யாரும் அநுபவத்தில் அறியக்கூடியது. ஐசுவரியவான்கள், நடுத்தரத்தார், ஏழைகள் என்ற முப்பிரிவினரும் இவ்விஷயத்தைக் கவனமாகப் பார்த்தல் வேண்டும். ஏனென்றால் ஏழைகளுக்கோ இது இன்றியமையாததாகும். நடுத்தரத்தார் வரவுக்குமிஞ்சி செலவு செய்யாமல், தக்கவாறு செல்வஞ்சேர்க்க வேண்டுமென்றெண்ணுமிடத்து, குடித்தன விஷயத்தில் சாமான்கள் வீணாய்ப்போகாதபடி கவனித்தல் முதலியன அவசியம். ஐசுவரியவான்கள் எப்படிச் செலவழித்தாலு மென்னவென்று சொன்னபோதிலும், அவர்களுக்குங்கூட அனேகந்தடவைகளில் இஷ்டப்பட்ட சாமான் வாங்குதல் தட்டக்கூடும். அவர்கள் வாங்குஞ் சாமான்களிலும், அவற்றைப் பிரயோகிக்கும் விதங்களிலும் தக்கவாறு கவனம் ஊன்றினரேல், இன்னுமதிகச் சொத்து சேர்க்கலாமென்பதும், தமக்கு வேண்டிய மற்றையச் சாமான்களைத் தடையின்றி வாங்குதல் கூடுமென்பதும், விளங்கும். ஆகவே இவ்விஷயத்தை யெல்லோருங் கவனித்திடல் தகுதி.

மனித வாழ்விற்கமைந்த வெவ்வேறு வகைப்பட்ட தொழில்களும், நடத்தைகளும், உயிர் வளர்ப்பதற் குதவுவன. உயிரையே தக்கவாறு பிரயோகித்து ஆத்ம பயன் அடைவதற் குதவுவன என விருபாற்றாய்ப் பிரித்தல் கூடும். சகல விதமான தொழிலாளிகள், கப்பல் ஓட்டுபவர், மின்சாரம் புகைவண்டி ஓட்டுபவர், அணைக்கட்டு, பாலம், ஏரி, குளம் ஏற்படுத்துபவர், அரசாட்சி செய்பவர் என்னும் இவர்கள் கூட துயாம் தொந்தரவு இன்றி, உயிர் வளர்ப்பதற்கான ஏற்பாட்டையே செய்கிறார்கள். இது மிகவும் அத்தியாவசியமானதே. ஏனென்றால் இவ்விதவுதவி இல்லாவிட்டால் வேறெவ்வித முயற்சியும் முடியாதுபோகும். வயலில் விதை விதைத்தவன் அதை அறுத்து வீடு சேர்க்குமுன்னர் கள்ளர் கொண்டுபோய் விடுவார்களானால், அல்லது மிருகங்கள் அழித்து விடுமானால் உயிர் வாழ்வதெங்ஙனம் முடியும். இனி மற்றது ஆத்ம பயனுக்காய் கல்வியறிவு, தத்துவஞானம், மதக்கோட்பாடு, சில்பம், சித்திரம், முதலியவற்றைப் பற்றிய சாஸ்திரப்பழக்க முதலானவை.

ஆகவே நாமெடுத்துப் பேசப்போகிற விஷயமாகிக் குடித்தன முறைமை இவ்விரு பாலதாய வகுப்பில் முதல் வகுப்பிற் சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும். இதை யெடுத்துரைக்குங்கால் மற்றைய மேன்மையான விஷயங்கள் தள்ளுபடியாவன வென்றில்லை. அவற்றைப் பற்றி அடிக்கடி அநேகர் வெகுவான திறத்துடன் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இதுவரை எமக்குத் தெரிந்த மட்டிலும் குடித்தனமுறைமை யென்ற விஷயத்தைக் குறித்து யாவரு மதிகமாகச் சொல்லியிருப்பதில்லை.

இத்தேசத்திற்கு வரும் ஐரோப்பியர்கள் தங்கள் மனைவி மக்களுடன் பெரிய விடுதிகளில் குடியிருந்து சாப்பிட்டுங் குடித்தனத் தொந்தரவை யொழித்து விடுகிறார்கள். ஆனால் இத்தகைய சௌகரியந் தேடிக்கொள்ள பண விரயஞ் செய்வது சொல்லி முடியாது. வெளியே வீடுகள் கிடைக்கும் வாடகையைவிட அதிகமாயும், வீட்டிடங் குறைவாயுஞ், சாப்பாட்டுச் செலவிற் கிரட்டிப்பாயும், குழந்தைகளுக்கடிக்கடி வேண்டிய தின்பண்டகங்களுக்கொவ்வோர் தடவை பணஞ் செலவழிப்பதாயும் வீணே பணத்தை நாசப் படுத்துகிறார்கள். சிலர் சமையல் செய்யுங் கஷ்டத்தைக் குறித்து விடுதியினின்று உணவை வாங்கிக்கொண்டு தம் வீட்டிலேயே வைத்துச் சாப்பிடுகிறார்கள். இவை யிரண்டு விதங்களிலுமுண்ணு முணவு சுத்தமில்லாமலும், உடம்புக்குப்பிடிக்காததாயும், அதிகபணம் கொடுத்து வாங்கப்படுவனவாயுந் தமக்கு வேண்டிய சமயத்திலெல்லாங் கிடைக்க முடியாததாயும், இன்னுமுரைக்கத் தகாதவண்ணம் அசுசி

யாயு மிருக்கின்றன. இப்படி நடத்தப்படுகிற குடித்தனத்தின் செலவு 400, 500 ரூபாய் என்ருல் அதன் பயனின்மை தெற்றென விளங்கும்.

இவர்களிவ்வாறின்றி வீட்டில் சரிவரக் குடித்தன முறை நடாத்தி வருவரேல் சிறிது கவன முடையவராயிருத்தலின் எவ்வித சௌகரியமுமிதில் மூன்றில் ஒரு பங்கில் வெகு சாதாரணமாகச் செய்து கொள்ளலாம்.

உலகில் எவ்வளவு ஜனங்கள் உண்ண உணவின்றி வருந்துகிருர்களென்று யோசிக்குமிடத்து இவரழிக்கும் பொருளைக்கொண்டு எவ்வளவோ ஜனங்கள் சந்தோஷமாயிருக்கலாமே என்று மனதில்படுகிறது. மேலும் தனக்குச்செய்துகொள்ளுவதுபோலஅவ்வளவு ருசியாயும் சுத்தமாயும் ஒவ்வொன்றுஞ் செய்யப்படமாட்டாது. கடைசியாய்ப் பார்க்குமிடத்து எல்லோரு மிவ்வளவு செலவுசெய்து சாப்பிடுதல், குடியிருத்தல் முதலியன முடியாதகாரியம். இவ்வண்ணஞ் செலவு செய்து கொண்டிருக்கும் பிறதேசத்தார் தம் சுயதேசத்துக்குப் போனல் தமக்குத் தாமே செய்துகொள்ளத்தான் வேண்டியிருக்கிறது ஆகையா லெவ்விதத்திலு மிவ்விஷயமாகத் தெரிந்துகொள்வது பலவகையாகப் பிரயோஜனப்படுவதனையே.

முக்கியமாக இக்காலத்தில் இந்திய பெண்கள் அனேகர் சிறு வயதிலேயே வாழ்கைப்பட்டு, தமது கணவன் மாற்றப்படு மிடங்களுக்குப் போய் தாமே தனி நின்று குடித்தன நடத்த வேண்டி வருகிறது. ஒரு புதிய ஊரிற் குடியிருக்கவேண்டியதாலும் சொல்ப சம்பளத்திற் குடியிருக்கவேண்டியதாலு மதிகமாய்க் கஷ்டப்படுகிருர்கள். அவர்களுக்கு முக்கியமாக உதவுமாறு நாமிதுமுதல் இனி யடிக்கடிக் குடித்தன முறைமைப்பற்றியு மதைச்சேர்ந்த மற்ற விஷயங்களைப்பற்றியுமெழுதி யவர்க்குதவி புரிய எண்ணுகிருேம். இங்கே கூறப்போகிற விஷயங்கள் வெகு சாதாரணமாயும், வீட்டு முறைமையிலுள்ள ஒவ்வொரு சிறு விஷயத்தையும் பற்றியதாயு மிருக்கலாம். என்ருலுமடிக்கடியிவ்விஷயங்களிற் பழகியவர்கள் மட்டிலுமே அவற்றினருமையையும் முக்கியத்தையுமறிந்து கொள்வார்கள்.

இனிக் குடித்தனமுறைமை யென்னும் விஷயத்திற்குஞ் சமையல் செய்யும் விதம் முதலியவைக்கு மதிக சம்பந்தமில்லை. பிற் கூறியவிஷயம் முற்கூறியதில் ஒரு சிறு பாகமாகும். சமையல் முறையைப்பற்றி ஏராளமான புத்தகங்களிருக்கின்றன. நாம் கூறப்புகுவது சமையல் முதலிய தெரிந்த பெண்ணொன்று எவ்விதமாய் மற்றக் குடித்தன விஷயங்களைப் பார்த்துக் கொள்ளல்வேண்டும் என்பது பற்றியாகும்.

ஆகவே இப்பக்கங்களிலநேக விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லுவோம். இவற்றில் முதலிற் கவனிக்கவேண்டியது வீட்டைப்பற்றியதாகும்.

வீடு

வீடுகளுக்கு அனேகமாய் **சேமின்ட்** தரை அல்லது **சேங்கல்** தரைகளுண்டு. நாட்டுப்புறங்களில் அனேகமாக வீடுகளைச் சாணமிட்டு மெழுகுகிருர்கள். மண்தரை ஒன்றுக்குமட்டுமே இங்ஙனம் மெழுக வாய்ந்தது சாணம். படப்பட மண் தரைகளிறுகிவருவது வீட்டுக்கு முன்னுலே கோலமிடு மிடங்களில் சாணமிட்டுக் கடினமாயிருப்பதிலிருந்து காணலாம். மண்தரைகளே முன் காலத்திலிருந்தபடியால், அத்தரைகளுக்கு உறுதி கொடுக்கும்படி சாணமிட்டு மெழுகுதல் வேண்டுமென்று நம்முன்னோர் விதித்தார்கள். இக்காலத்தில் **சேங்கல்** தரைகளும் அதற்குமேல் **சேமின்ட்** தரையுமுள்ள விடங்களில் அங்ஙன மெழுகுவது சாணத்திலுள்ள குப்பையைப் பரப்புவதும், சாணத்தினது நாற்றத்தை உட்கொள்வதுமே யாகும். இந்நாற்றம் மண்தரையிற் பட்டுச் சீக்கிரத்தில் சுத்தமாய்விடும். அதைச் செமின்ட்மேல் உபயோகிப்பவர் சாணத்

தின் பயனை யடையாமல் அதன் கெடுதியையே அடைகிறார்கள்.

இவ்விதத் தரைகளுக்குச் செய்யவேண்டியது என்னவென்றால், தேங்காய் நார் கொண்டாவது, விளக்குமாறு கொண்டாவது,கொஞ்சங் கொஞ்சமாய்த் தண்ணீர்விட்டு இவற்றால் தரையைத் தேய்த்துக் கழுவுவதே வேண்டும். அநேக வீடுகளில் தரைகளைக் கழுவிய நீர் வெளியே போக நடைவழிகளில் துவாரங்களிருப்பதில்லை. அப்படி யில்லாத வீடுகளில் அவ்விதமாக துவாரஞ்செய்ய முதல் முதல் ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது. ஏனென்றால் கழுவுவது, வீட்டைப் பலவிதமாகச் சுத்தம் செய்கிறது; தூசி துரும்புமட்டு மல்லாமல் சிறு ஜெந்துக்களிருப்பவற்றையு மிப்படிக் கழுவுவது, சுத்தமாக நீக்கிவிடும். இன்னும் அவ்விதமாய்க் கழுவின தரை பளப்பளப்பாய்க் கண்ணுக்கினிமையாயுமிருக்கும். காற்றுப்படும் இடமாயிருந்தால் வெகு சுகமான குளிர்ந்த காற்றாய் அவ்விதத் தரையில் பட்டுவரும். எவ்விதத்திலுங் கழுவ முடியாத சமயங்களில் தரையை நன்றாய் அலகிட்டுத் தண்ணீர் தெளித்தல் வேண்டும்.

இரண்டாவதாகக் கவனிக்கவேண்டியது வீடுகளில் ஒட்டடை முதலியன சேரவிடாதிருத்தல். ஒட்டடையாவது, எட்டுக்கால் பூச்சிகளினுடலிலிருந்து கழிக்கப்படுவது. இவ்வோட்டடை இருப்பது அசுத்தமாக விருப்பதன்றியும், பூச்சிகளில்லாத ஒட்டடையைச் சுற்றி அனேகங் கொசுக்கள் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும். பின்னுஞ் சமையல் செய்யுமிடங்களிலிவ்வித ஒட்டடை இருக்குமாயின், புகை அதிற்பட்டுக் குகையறை யெனப்படும். சமையல்செய்து வைத்திருக்கும் பதார்த்தங்களில் விழுந்து விடுதல்கூடும். ஒட்டடை அடைந்த இடங்கள் கண்ணுக்கழகில்லாமலும், கொசு முதலியன அடைதற்கிடமாயுமிருப்பதால் உடனே எடுத்தல் வேண்டும். இது முதலியன செய்தல் குடித்தனமுறை நடத்துவோர் செய்யவேண்டிய செய்கைகளாம்.

கல்வி
LEARNING

கல்வியானது ஆண், பெண்ணாகிய இரு திறத்தார்க்கும் இன்றியமையாததாம். இவ்விருதிறத்தாரும் தங்கட்கு இனி உபயோகமாயிருக்கும் கல்வியைக் கற்பது அவசியம். மனிதர் தாம் சம்சாரிகளாக விருக்குங்காலையில் செய்யத்தக்கவை இவை செய்யத்தகாதவை இவையென்றறிவதற்குக் கல்வியே முக்கிய சாதனமாகவிருக்கிறது. ஆகையால் நம்மில் ஒவ்வொருவரும் கல்வி என்பதென்ன? எத்தன்மையது? எப்பிரிவினையுடையது? எங்ஙனமடைவது? ஆகிய இவைபோன்ற விஷயங்களை ஆலோசித்துப்பார்த்தால் உண்மையில் கல்வி ஒவ்வொருவருக்கும் மிக்க அவசியம் என்பது வெளியாகும்.

கல்வி என்னும் சொல்லுக்குக் கற்றுக்கொள்ளல் என்பது பொருள். ஒவ்வொருவனும் தன் சௌகர்யாதிகளுக்குத்தக்கபடி தன்னுடைய வாழ்நாட்களில் எவ்விதமான விஷயங்களைக்கற்றால் தனக்குப் பயன்படுமோ அவ்விதக் கல்வியைக்கற்றல் மேன்மையானதென்று முன்னமேயே சொல்லி யிருக்கிறேன். கற்பதற்கு அனேக விஷயங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொருவருக்கு ஒவ்வொரு விஷயத்தில்தான் ஆசையிருக்கும். அவன் தன்னிஷ்டப்படி அதையே கற்றுத்தெளிந்தானானால் அக்கல்வியானது பிற்காலத்தில் மிகுந்த உபயோகத்தை விளைவிக்கும். உதாரணமாகத் தத்வம், கணிதம், தார்க்கிகம், வியாகரணம், பௌதிகம், சிற்பம், சித்திரம், ரசாயனம், வானசாஸ்திரம், பூகோளம், யோகம் முதலிய அனேக சாஸ்திரங்க ளிருக்கின்றன. ஒருவனுக்குச் சித்திரம் வரைவதில் மிக விருப்பமிருக்குமாயின், அவன் அதிலேயே தன் கவனத்தைச் செலுத்தவேண்டும். அப்படி அவன் அதிலேயே தன் கவனத்தைச்செலுத்த ஒரு இன்பமுமுண்டு. தான் மேற்கொண்டதில் ஊக்கத்துடன் முயன்று அக்காரியத்தில் பூர்த்திபெற வேண்டும். இதற்குத்தான் கல்வி என்று பெயர்.

நம் முன்னோர்கள், இவ்வாறு பல பிரிவுகளையுடைய கல்வியை எல்லாருக்கும் கற்பித்து வந்தனர். எவ்வெவனுக்கு எதில் மிகுந்த ஆசையோ அதையே அவனுக்குக் கற்பித்து வந்தனர். அவன் அதில் பாண்டித்தியம் அடைந்து தன் புத்திரனுக்கும் அதையே போதித்தான். இப்படி வம்சபரம்பரையாக ஒரேவித கல்வி கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. இவன் இன்ன கல்வியைக் கற்று அதனால் ஜீவிக்கிறான் என்று குறிப்பிக்கும்

பொருட்டு அக்கல்வியையுடையவருக்கு ஒரு பெய ரிடப்பட்டது. இதுமாதிரியே எல்லா சாஸ்திரங் களும் வெவ்வேறு இனங்களுக்குக் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தன. தையல் வேலை கற்ற ஒருவன் வியாகரணத் தில் தன் வாழ்நாட்களைச் செலுத்துவதில்லை. இப் படியே சாதிகள் உண்டாயின. பிராமணன் சாதாரண மாய் மிகுந்த அறிவுள்ளவனுதலாலும் அவனுக்குத் தேகபலம் சற்றே குறைவானதாலும் படித்து மனதில் சிந்தித்துக் கற்கவேண்டிய வேதம், கணிதம், வியா கரணம், முதலியவற்றை அநேக பரம்பரையாகக் கற்றுவந்தனன். இப்படி ஒரே இரத்தத்தினின்றுந் தோன்றி ஒரே வேலையில் பழகிவிட்டபடியால் அதை விட்டு வேறு கல்வியைக்கற்க இயலாதவனுகின்றான். ஆனுலிப்பொழுது பிராமணரிற் சிலர் கைத்தொழில் களைக் கற்கின்றனர். ஆயினும் அவ்வேலையையே வம்ச பரம்பரையாகச் செய்துவரும் மற்ற சாதியாரைப் போலவ்வளவு சாதுர்யமாயும், கஷ்டப்பட்டும் அவ் வேலையை இவர்கள் செய்யமுடியாமற் போகின்றனர். இதேமாதிரிதான், க்ஷத்திரியனும் இராசாங்க விஷயங் களை யறிந்து, துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம் செய்யவல்லவரானுர்கள். அயல் தேசங்கட்குச் சென்று வாணிபஞ் செய்வதில் வல்லவர்கள் வைசியர்களேயாம்.

சூத்திரரும் அனேகவிதமான கைத்தொழில்களைக் கற்று அதனுல் வரும் பயனை யடைகின்றனர். கைத் தொழில்களில் அனேக பிரிவுகளிருக்கின்றபடியால், சூத்திரரும் தங்களுக்குள் அனேக சிற்பிரிவினர்களா ஞர்கள். இதனுலேயே நம்மிந்தியாவில், தச்சன், கரு மான், தட்டான், அம்பட்டன், வண்ணன் முதலாகிய எண்ணிறந்த சிற்பிரிவினர் இருக்கின்றனர்.

இவ்வகை நூல்களில் சில இம்மையிலிலும், மற் றவை இம்மை, மறுமையாகிய, இவ்விரண்டிலும் உபயோகமுள்ளவை. நல்லறங்களைப் போதிக்கும் நூல் இம்மையில் நாம் செய்யவேண்டிய இல்லறத் தைப்பற்றிப் போதிக்கின்றது. இவ்வில்லறத்தை யாதொரு இடரும் வராவண்ணம் பொருள் சம்பாதித் தல், செலவு செய்தல், ஆகிய இவற்றால் நடத்தவேண் டும். யாம் எவ்விதத்தில் பொருள் சேகரிக்கவேண்டும், எப்படி அவற்றைச் செலவு செய்யவேண்டும் ஆகிய இவ்விஷயங்களைப் போதிப்பது பொருணூல். பின்பு தன் இல்லாளுடன் கூடிச் சுந்தர புத்திரனை யீன்று சுகித்திருந்து அப்புத்திரனுடைய உதவியினுல்தான் முக்தியடைய வேண்டிய மார்க்கத்தைத் தேடிக்கொள் ளல் மிகவும் அவசியம். ஆகவே அறம், பொருள், இன் பம், வீடு என்கிற தர்மார்த்த காமமோக்ஷமாகிய புரு ஷார்த்தங்களை யடைவதும் இக்கல்வியினுலேயே. இது பற்றியே கல்வியானது அனேக பிரிவுகளையுடையதாக விருக்கின்றது. இப்பிரிவுகளை அடியில் சிறிது ஆலோ சிப்போம்.

அறநூலானது மனிதர்களிவ்வுலகில் செய்யவேண் டிய கடமைகளைப் போதிக்கின்றது. இவ்வறநூலே, நாமிறந்தபிறகு நற்கதியை யடைவதற்கும் முக்கிய சாதனமாக விருக்கிறது. செய்யத்தக்கவை இவை, செய்யத்தகாதவை இவை, என்று இவ்வறநூல் காட்டும் கர்மங்களை ஒருமனிதன் செய்யவேண்டும். வெறும் படிப்பிலும் தாம் அறிந்துகொள்வதை ஆசார மாகக் கடைபிடித்து ஒழுகுவதே சிறந்ததாகும். இது பற்றியே,

"கற்கக் கசடறக் கற்றவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக"

என்றார் பொய்யாப்புலமைத் திருவள்ளுவனாரும்.

பொருணூல், நாம் இவ்வுலகில் சுகமாய்ச் சீவிப்ப தற்கு ஏதுவாகிய திரவியத்தை எப்படி அடைவது, எங்ஙனம் அவற்றைப் பாதுகாத்து விருத்தி செய்வது, ஆகிய இவைகளை போதிக்கின்றது. இப்பொருணூலில் அனேக பாகங்கள் உண்டு, அவை, வியவசாயம், சிற் பம், வாணிபம், கணிதம் என்பவைகளே. இவை களுள் வியவசாயமானது பாபஹேதுவான காரியங் களை யுடைத்தாயிராததாலும், அதிகபொருளைத் தரக்கூடியதாய் இருப்பதாலும், சிறந்ததாகக் கொண் டாடப்படுகிறது. இதுபற்றியே,

"உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு"

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இவ்வகையாய் சன்மார்க்கத்தில் பொருள் சம்பா தித்து, அதைத் தானுமனுபவித்து, பிறருக்கும் உதவி செய்தலே, இல்லற வாழ்க்கையாம். இப்படி இல்லறத் தில் சிலகாலம் நடாத்திய பின்னர் மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவாகிய நல்ல கருமங்களைச்செய்து முத்தியடை தல் வேண்டும்.

இக்கல்வியைக் கற்பதற்கு அனேக வழிகள் உண்டு. நல்லாசிரியனை யடுத்து அவரிடம் கற்றல் சாதாரண மாக நடந்துவருகிறது. புஸ்தகங்களின் மூலமாயும், உபாத்தியாயர்களைக்கொண்டு கற்றலும் உண்டு. புஸ்த கங்களில் படித்ததை நேரில் பிரத்யக்ஷமாய்க் காண்பது

மிகவும் நன்று. உதாரணமாகப் பள்ளிக்கூடங்களில், ரசாயன சாஸ்திரங்களில் படிப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாய் செய்து காண்பிக்கிறார்கள். சரித்திரத்தில் டாஜ் மஹாலைப்பற்றிப் படித்திருந்தும் அதை நேரில் பார்ப்பதே மனதுக்கு ஒரு திருப்தியை உண்டாக்குகிறது. தேச சஞ்சாரம் செய்து, விஷயங்களையறிந்து கொள்ளல் மேலாம். உபாத்தியாயரிடம் கல்விகற்க வேண்டுமாயின், அவரிடம் உண்மையான அன்பும் பக்தியுமிருந்தாலொழிய, மற்றப்படி அவருக்கு இவனிடம் வெறுப்பு உண்டாய்விடுமாதலின், இவனால் ஒன்றும் கற்கமுடியாது. குருபக்தி நிறைந்துள்ள அனேக சீடர்களைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறோம். நாம் படிக்கும் படிப்பில் சிரத்தையிருந்தாலொழிய நம்மால் அதை முற்றும் கற்கமுடியாது. சோம்பலை யொழித்துத் தன் காரியத்தில் கண்ணுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும். இது பற்றியே,

"மெய்வருத்தம் பாரார் பசிநோக்கார் கண்துஞ்சார்
எவ்வெவர் தீமையு மேற்கொள்ளார்—செவ்வி
அருமையும் பாரா ரவமதிப்புங் கொள்ளார்
கருமமே கண்ணாயி னார்."

என்றார் குமரகுருபரர். நாம் பிரத்தியக்ஷமாகக் காணும்படியான கல்வியைக் கற்பதற்கு, உற்று நோக்குதல் மிகவும் அவசியம். இப்படி உற்றுநோக்குமியல்பினால் தான் மேற்றேசத்தினர் நம்மிலும் மேம்பட்டிருக்கின்றனர். கண்கள் திறந்தபடி இருந்தும், ஒருவிஷயத்தையும் பார்க்காத கனவான்கள் சிலர். அவர்கள் தம் கண்களை எப்படி உபயோகிக்கின்றனரோ, அப்படியே காது முதலிய முக்கிய அவயவங்கள் பயனற்றனவாக, அவர்கள் நெட்டுயிர்ப்போடுற்ற பிணமாய் விடுகின்றனர். நம்புலன்களைக் கண்டவழியில் செல்லவிட்டுவிட்டுக் கற்கும் கல்வி பயனற்றதாய்விடும். இதற்குத்தான் கவனமில்லாமை என்று பொருள். ஒருமனிதனுக்குக் கவனம் மிகவும் அவசியம். இவ்விதம் கல்வியைக்கற்றபின் அமைதியாக உட்கார்ந்து, சிறிதுநேரம் தாம் கற்றதைப்பற்றி யோசிக்கவேண்டும். இவ்விதமாகச் செய்வதினால் நாம் கற்றதை ஞாபகத்திற்குக்கொண்டு வர முடியும். இப்படிச் சிந்தனைசெய்வது, மிகவும் அவசியம். நாம் கற்றோரைக் காணுந்தோறும் நமக்கு ஏதாயினும் சந்தேகமிருக்குமாயின், அவர்களிடம் அச்சந்தேகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளல் வேண்டும். தம்மினும், அதிகமாய்க் கற்றவர்களுடன் அடிக்கடிக் கல்வியின் சம்பந்தமான விஷயங்களைப்பற்றி, சம்பாஷித்துக்கொண்டிருப்பது மிகவும் நல்லது. கல்வியில் தேறுதல் மாத்திரமின்றி நாம் கற்ற கல்வியைப் பிறருக்குச்சொல்லும்படியாகிய சொல்வன்மை இருத்தல் நலம். இதுபற்றியே,

"எத்துணைய வாயினுங் கல்வி யிடமறிந் [ர்ந்தும்
துய்த்துணர் வில்லெனினில்லாகும்—உய்த்துண
சொல்வன்மை யின்றெனி னென்னா மஃதுண்
பொன்மலர் நாற்ற முடைத்து." [டேல்

என்றார் குமரகுருபரரும். கற்றவர்களுடன் அடிக்கடிச் சம்பாஷிப்பதால் தான் பிறருக்குத் தாம் கற்றதைக் கற்றுக்கொடுக்க வல்லவராகின்றனர்.

நாம் கற்றவற்றை மறக்காதிருப்பது மிகவும் அவசியம். கற்றவற்றை மறந்து மேலே கற்க வாரம்பித்தலானது, சுவரின்றிச் சித்திரம் வரைவது போலாம். இதைப்பற்றிதான்,

"வருந்தித்தாம் கற்றன ஓம்பாது, மற்றும்
பரிந்து சிலகற்பான் தொடங்கல்—கருந்தனம்
கைத்தலத்த உய்த்துச் சொரிந்திட்டரிப்பரித்தாங்
கெய்த்துப் பொருள்செய் திடல்"

என்றார் பெரியோர். ஞானத்தைப் போதிக்கும் நூல்கள் பலஉள. அவ்வளவு நூல்களையும் கற்றல் முடியாதாகையால் அவற்றுட் சிறந்தவற்றைக்கற்கவேண்டும். மனுஷாயுஸோ, மிக சொல்பம். அதில் பாதி இரவாக இருக்கிறது. மற்றைய பாதியில் பிணி, விளையாட்டு, தள்ளாமை முதலியவைகளில், அதிகம் கழிந்து விடுகிறது. மிகுதியாய் இருக்கும் காலம் மிகச் சொற்பம். இச்சொற்பகாலத்தில்,

"கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற்றெரிந்து."

என்றபடி மிகவும் பிரயோசனமுள்ள நூல்களைக் கற்கவேண்டும்.

இப்படிக்கற்றதனால் யாம் புலவராய் விட்டோமென்னுஞ் செருக்கில்லாதவராயிருக்க வேண்டும். நம்மை விடப் படித்தவர்கள் இவ்வுலகில் அனேகர் இருப்பார்களென்றெண்ணி மேலும் மேலும் கற்கவேண்டும். கல்விச் செருக்கடைந்தவர் ஏதோ அரைப்பங்கு கற்றவர்களாக விருப்பார்களே யன்றி, முற்றுங்கற்றுணர்ந்தவர்களாக விரார். கல்வியின் ஸ்வரூபியாகிய சரஸ்வதியே, "தான் கற்றது கைம்மண்ணளவு கல்லாததுலகளவு" என்றாள். ஆகையால் நாம் கல்

வியில் செருக்கற்றவர்களாக விருத்தல் வேண்டும். இதனாலன்றோ,

" கடலே யனையம்யாங் கல்வியா லென்னும்
அடலே றனையசெருக் காழ்த்தி - விடலே
முனிக்கரசு கையான் முகந்து முழங்கும்
பனிக்கடலு முண்ணப் படும். "

என நன்னெறியிலும்,

" முற்றும் உணர்ந்தவர் இல்லை முழுவதூஉம்
கற்றனம் என்று களியற்க - சிற்றுளியால்
கல்லும் தகரும் தகரா கனங்குழாய்!
கொல்லுலைக் கூடத்தி னால் "

என நீதிநெறி விளக்கத்திலும் கூறியுளார் சான்றோர்கள்.

கல்வி மனிதர் பெறக்கூடிய பேறுகளில், மிசச்சிறந்தது. இதன் சிறப்பை எல்லாக்கவிகளும் எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். மற்ற பேறுகளைவிட இது எப்படிச் சிறந்தது? மனிதர் பெறக்கூடிய பேறுகளில் முக்கியமானதாக எல்லாராலும் கருதப்படும், செல்வப்பேற்றினும் கல்வியே சிறந்ததாகும். கல்வியே செல்வத்திற்குங் காரணமாகின்றதாகையால், கல்வியானது மற்றெல்லாப் பேறுகளிலும் சிறந்ததென்று கொள்ள யாதேனுமையமுண்டோ? இதுநிற்க, சிலர் செல்வமே கல்விக்குக் காரணமென்பார்கள். ஆயினும், நாம் சிறிதும் பணச்செலவின்றி எல்லாவித கல்விகளையும் கற்ற மகாத்மாக்களைப்பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். எவ்விதக் கல்வியினாலும் ஒருவன் சிறப்படைவன். என்பதற்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை. சகலகலைகளிலும் கற்றறிந்தவன் எங்கிருந்தபோதிலும் தன் ஞானத்தின்மகிமையினால் சிறிதும் தாழ்வின்றி விளங்குவன். அவனுக்குக் கவலைகளென்பதே கிடையாது. எத்தேசத்திலும், யாவராலும், பெருமை படுத்தப்படுவான். பூமியின் அனேக பாகங்களை யாளும் அரசனும் இக்கற்றவனுக்கு ஒப்பாகமாட்டான். ஏனெனில்கற்றவனொருவன் தன் தேசத்தில் மாத்திரமேயன்றி எல்லாத்தேசங்களிலும் மரியாதையுடன் அங்கீகரிக்கப்படுவான்; ஆனால் அரசனோ தன் தேசத்தில் மாத்திரமேயன்றி வேறெங்கும் மதிக்கப்படமாட்டான். இதுபற்றியே,

" மன்னனும் மாசறக் கற்றோனும் சீர்தூக்கின் [குத்
மன்னனில் கற்றோன் சிறப்புடையன்—மன்னனுக்
தன்தேசம் அல்லால் சிறப்பில்லை கற்றோர்க்குச்
சென்றவிடம் எல்லாம் சிறப்பு. "

என்றார் பெரியோர். பணத்தாலடையும் பயன்களெல்லாம் கல்வியினாலும் அடையப்படுபனவே. செல்வத்திற்கும், கல்விக்கும் ஒரு முக்கியமான பேதமிருக்கிறது. கல்வியானது திருடர்களால் அபகரிக்கப்பட முடியாதது; ஆனால் தனவந்தன் எப்பொழுதும் பணத்தைச் சாக்கிரதையுடன் பாதுகாக்க வேண்டும். அன்றியும் நாம் ஒருவருக்குப் பணம் கொடுத்தால் நமது பணம் குறையும். கல்வியோ கொடுக்கக்கொடுக்க விருத்தியாகும். நமக்கிருக்கும் சந்தேகம் ஒருவாறு நீங்கும்.

" இம்மை பயக்குமால் ஈயக் குறைவின்றால்,
தம்மை விளக்குமால், தாமுணராக் கேடின்றால்,
எம்மை யுலகத்தும் யாங்காணேம் கல்விபோல்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து."

என்பது நாலடியார். தான் இருக்கும் ஸ்திதி இன்னது என்பதை ஒருவனுக்கு நன்றாக வெளிப்படுத்துவது இக்கல்வியே. தன்னிலைமையை நன்றாக அறிவதனால், அவன் தன்கடமைகளைச் சரிவரச்செய்வான். இவைதவிர, கல்விக்கே சிறப்பான ஒரு குணம் அமைந்திருக்கிறது. ஒருவனுக்குப்படிப்பில் உண்மையில் ஒரு அபிமானமுண்டாய் விட்டால், பிறகு அவன் எப்பொழுதும் படித்துக்கொண்டிருக்க ஆசைப்படுவான். இவ்வித லக்ஷணமமைந்த, கல்வியை நம்மிந்தியாவில் அனேகர் அடையாதிருப்பது மிகப் பரிதபிக்கத்தக்கதே.

இவ்வளவு நன்மையை விளைவிக்கின்றதும், நிகரற்றதுமான கல்வியை அடையாது, கண்ணற்றவர்போலும், பேச்சற்றவர்போலுமிருக்கின்ற ஒன்றும் தெரியாத பேதைகளையுடைத்தாய் இருந்தால் எப்பொழுது நம்மிந்தியாவானது முன்னுக்கு வருமோ தெரியவில்லை. ஆதலால் ஏதோ கொஞ்சம் அறிந்தவர்களாகிய நாம் குருடர்களுக்குக் கண்ணைக் கொடுத்து, நம்மிந்தியாவை முன்னுக்கு கொண்டுவருவது மன்றி, நம் பெற்றோர்களைச் சந்தோஷப்படுத்தியும் வாழ்வோமாக.

இயற்கை அற்புதங்கள்
WONDERS IN NATURE
XX உஷ்ணம்: அதன்தொழில்: உஷ்ணஅளவை
HEAT: ITS EFFECTS: THERMOMETER

உஷ்ணம் என்பது நம்மைச் சுற்றிக் காணப்படும் ஓர் சக்தி. இதன்ஸ்வரூபம் நமக்குத் துவக்குஅல்லது தோல் என்ற இந்திரியத்தால் வெளியாகின்றது. இதை உண்டாக்கும் வஸ்துக்களும் நிலைகளும் சில உள. ஸூர்யனும் அக்னி அல்லது நெருப்பும் நம்மைச் சுற்றி உஷ்ணம் உண்டாக்கும் முக்யவஸ்துக்கள். இவைகளில் ஒளியும் ஸம்பந்தப்பட்டுக் காணப்படு கின்றது. ஒளியோடு ஸம்பந்தப்படாத உஷ்ணத்தை நாமே உண்டாக்கலாம். ஒருகையை இன்னொரு கையின் மேல் தேய்த்தால் சுரசுரப்பால் உஷ்ணம் உண்டா கிறது. ஓர் துண்டு ஈயத்தைச் சம்மட்டியால் ஓயாது ஓங்கி அடித்தால் அப்பொழுது உண்டாகும் உஷ்ணத் தால் ஈயத்தை உருக்கியும் விடலாம். இம்மாதிரி உரைதலாலேயே நெருப்பும் உண்டாகி விடலாம். கற்பாவியபாதையில் குதிரைவண்டிஓடுகையில் குதிரை லாடத்திலிருந்து தீப்பொறி பறக்கும். சாணை பிடிக் கையில் கத்திபடும் இடத்தில் கல்லிலிருந்து தீப்பொறி பறக்கும். மூங்கிற்காடு உரசுவதால் காட்டுத்தீக்கள் உண்டாகின்றன. இம்மாதிரி உஷ்ணமும் நெருப் பும் உரசலால் உண்டாவதோடு கூட இரண்டு வஸ்துக்கள் ரஸாயனச் சேர்க்கை யாக ஸம்பந் தப்பட்டாலும் இவை உண்டாகும். இதற்கு எளி தாக இரண்டு உதாரணங்கள் கொடுக்கலாம். நீற் ருத கிளிஞ்சில் சுண்ணும்பில் குளிர்ந்த ஜலத்தை விட்டால் அப்பொழுது உண்டாகும் ரஸாயனச்சேர்க் கையால் அதிக உஷ்ணம் உண்டாகத் தண்ணீர் கொதி க்கத் தொடங்கிவிடுகின்றது. சர்க்கரையும், பொட்டி லுப்பும் சேர்த்துப் பொடிசெய்து இதில் இரண்டு ஒரு பொட்டு அக்னிநீராவகத்தை விட்டால் உடனே அந் தப்பொடி பற்றி மத்தாப்பைப்போல எரியும். ஆகவே உஷ்ணமானது ஸூர்யன், நெருப்பு, உரைவு, ரஸா யனச்சேர்க்கை இவைகளால் பெரும்பாலும் உண்டா கின்றது என்பதாயிற்று.

இந்த உஷ்ணம் வஸ்துவல்ல சக்தி என்றோம். இதற்கு என்ன ஆதாரம் என்ற சங்கை பிறக்கலாம். ஒரு இரும்பு உருண்டையை முதலில் தராசில் நிறுத்து, அதை நன்ருகச் சுடவைத்து பின்னரும் நிறுத்துப் பார்த்தால் அதில் யாதொரு நிறைமாறுபாடும் காணப் படாது. ஆதலால் அது ஓர் வஸ்துவல்ல என்பது உட னே வெளியாகிவிடும். இது ஓர்வித சக்தி என்பதற்கு இதனுல் ஏதாவது காரியம் ஆகுமா என்பதை விசாரித் தல் வேண்டும். உஷ்ணத்தால் ஆகும் காரியம் அநே கம். வஸ்துக்களைப் பெரிதாக்கல், வஸ்துவின் உஷ்ண நிலையை அதிகப்படுத்தல், வஸ்துவின் நிலையை மாற் றல், முதலிய அநேக வேலைகளை உஷ்ணம் செய்யும். இவைகளுள் உஷ்ணம் வாயுதண்ணீர் இவைகள் விஷ யத்தில் உண்டாக்கும் மாறுபாடுகளை விவேகபோதினி I, 366. II, 220. III, 14.இல் காணப்படும் இயற்கை அற்புத பாகங்களாகிய, பனிக்கட்டியும் அதன் ரூபாந் திரங்களும், காற்றுகள்,வாயுவிலுள்ள நீராவியும்அதன் ரூபாந்தரங்களும், என்பவைகளில் விஸ்தாரமாக எடுத் துரைத்தாகி விட்டது. உஷ்ணத்தின் மற்றயவேலை களை இங்கு எடுத்து விஸ்தரிப்போம்.

உஷ்ணத்தின் முதல்தொழில் வஸ்துக்களைப் பெரி தாக்கல். உஷ்ணம் திடபதார்த்தங்களைப் பெரிதாக்கு வதை பின்வரும் சோதனையால் விளக்கலாம். ஒரு இரும்புப்பந்தையும் அது இடைவெளியின்றி ஸரியாக உள்ளே புகுந்து வெளிவரக்கூடிய வளையமொன்றை யும் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். இந்த வளையத்தை மட்ட மாகப் பிடித்துக்கொள்ள அதனோடு சேர்க்கப்பட்ட ஓர் கைபிடியும் பந்து சூடாக இருக்குங்கால் பிடித்துத்தூக்க அதிலிருந்து ஓர் சங்கிலியும் அமைந்திருத்தல் வேண் டும். பந்தில் கரி ஏறியிருப்பதற்காக அதைச் சாராய விளக்கில் நன்ருகக் காய்ச்சி, அதைச் சங்கிலியால் தூக்கி, மட்டமாகப் பிடித்திருக்கும் வளையத்துள் போடு வோம். அது ஊடுருவிப் போகாது வளையத்தின் மேலேயேதங்கிவிடுகிறது. சூடாறக்கொஞ்சநாழிகைக்கு எல்லாம் அந்தப் பந்து வளையத்துள்ளாகக் கீழே விழு ந்து விடுகின்றது. இதனுல் உஷ்ணம் திடபதார்த்தங் களைப்பெரிதாக்குகின்றது என்பதாயிற்று. இந்த ஞான த்தை முன்னிட்டுத்தான் இருப்புப்பாதைகளில் இரும் புக்கம்பிகள் இடையில் இடம் விடப்பட்டிருக்கின்றன.

திரவ பதார்த்தங்களை உஷ்ணம் பெரிதாக்குவதை விளக்கப் பின்வரும் சோதனையைச் செய்வோம். ஓர் கண்ணுடிக் குவளைப்பாத்திரத்தில் தண்ணீர்விட்டு அதை ஓர்புறம் சாய்த்து ஓர் முக்காலிமேல் நிறுத்தி அதனுள் பிடிக்கு வரையில் தண்ணீரை விடுவோம். ஒருபொட்டுக்கூட விட்டால் தண்ணீர்வழியும் நிலையில் அது இருக்கவேண்டும். இந்த ஸமயத்தில் அடியில் ஓர் சாராய விளக்கை வைத்து இந்தக் குவளையைச் சுட வைப்போம். சூடேற ஏற கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்

லாம் குவளையின் வாயிலிருந்து தண்ணீர் சொட்டத் தொடங்கும். அந்த ஸமயத்தில் தண்ணீரைத் தொட்டுப்பார்த்தாலும் அவ்வளவு சூடாகக் காணப்படாது. இவ்வாறு தண்ணீர் சுட வைக்குங்கால் குவளையுள் அடங்காது சொட்டுவதே அது சூட்டால் பெரிதாக்கப் படுகின்றது என்பதைக் காட்டுகின்றது. இதனால் தான் நம்மவர் சூடான நெய்யை அளந்து வாங்குவதே இல்லை. அதை ஆறவைத்தே அளப்பது. பதார்த்தம் எவ்வளவு சூடாக விருந்தாலும் அதை அளக்காது நிறுத்து வாங்குவதே நலம். உஷ்ணம் வஸ்துக்களைப் பெரிதாக்கிய போதிலும் நிறையை ஓர் அணுவேனும் மாற்றாது. இந்த விஷயம் நம்மவர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது என்பது முற்கூறிய விஷயத்தால் நன்கு விளங்கும்.

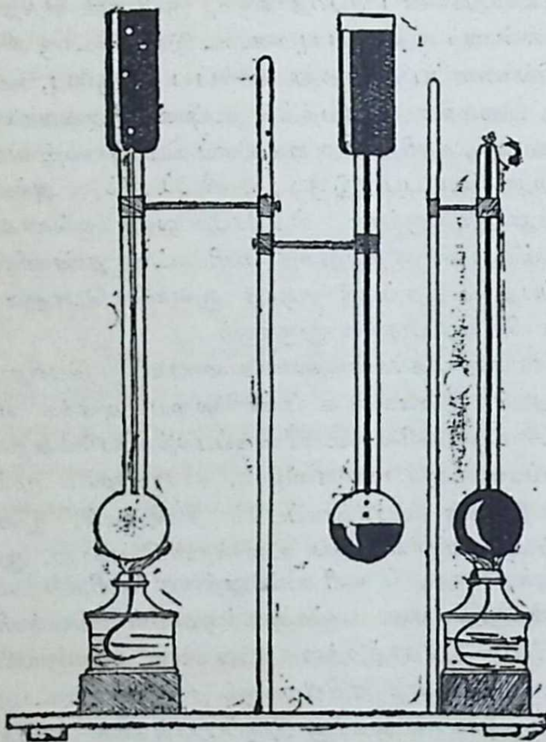
வாயு பதார்த்தங்களை உஷ்ணம் பெரிதாக்கும் என்பதை விளக்கப் புகுவோம். ஓர் கண்ணாடிச் சோதனைக் குழாயை எடுத்து அதை ஓர் தொளையுள்ள சடையால் அடைப்போம். அந்தத்துளையுள் ஸரியான ஓர் வளைந்த கண்ணாடிக்குழாயை விட்டு அதன் வெளி நுனியில் ஓர் ஸரியான ரப்பர் குழாயைப் பொருத்தி இதன் மற்றைய நுனியைக் கொஞ்ச ஆழம் கண்ணாடி மூக்குப் பாத்திரத்தில் உள்ள தண்ணீரில் தோய்த்து அமைத்து விடுவோம். கண்ணாடிச்சோதனைக்குழாயைஓர் ஆதாரத்தில் மாட்டியிருக்கும் பிடிப்பால் தகுந்தஉயரத்தில் கவ்வப்பட்டுச் சாய்ந்து நிற்கும்படி செய்வோம். அடியில் சாராய விளக்கால் சூடுகொட்டவேண்டியது தான் தாமதம், உடனே மூக்குப்பாத்திரத்துள்ளிருக்கும் ஜலத்தில் வாயுக்குமிழிகள் கிளம்பத்தொடங்கும். இதனால் கண்ணாடிச் சோதனைக்குழாயுள்ளிருக்கும் வாயு உஷ்ணத்தால் பெரிதாக உள்ளே அதற்கு இடம்போதாமல் போகிறது. உடனே அது வெளியே குழாய் வழியாக ஓடித் தண்ணீரில் குமிழ்ரூபமாகப் போகின்றது. இப்பொழுது முதலில் ரப்பர் குழாயைத் தண்ணீரிலிருந்து எடுத்துவிட்டுப், பின்னர் விளக்கை சோதனைக்குழாய் அடியிலிருந்து நீக்கவேண்டும். இப்படிச்செய்யாது விளக்கை எடுத்து முதலில் அணைக்கத்தொடங்கினால், அதற்குமுன் சோதனைக்குழாயுள் உள்ள வாயு குளிர்ச்சி அடையச் சுருங்கும், அழுத்தத்தில் வெளி வாயுவை விடக் குறையும். உடனே மூக்குப்பாத்திரத்திலிருந்த தண்ணீரை வெளிவாயு குழாய் வழியாகச் சோதனைக் குழாயுள் ஏற்றும். தண்ணீர் சூடாகிய கண்ணாடிச் சோதனைக் குழாயுள் பட்டதும் அது படீரென வெடித்துச் சிதறிச் சோதனையை அலங்கோலமாக்கும்.

முற்கூறிய சோதனைகளிலிருந்து உஷ்ணம் வஸ்துக்களைப் பெரிதாக்கும் என்றும், குளிர்ச்சி அவைகளைச் சிறிதாக்கும் என்றும் விளங்கும். மேலும் திட பதார்த்தங்கள் உஷ்ணத்தால் மிக மெதுவாகப் பெரிதாகின்றன என்றும், வாயுபதார்த்தங்கள் வெகு சீக்கிரமாக அவ்வாறாகின்றன என்றும், திரவபதார்த்தங்கள் ஸாவதானமாக நடுத்தரமாகப் பெரிதாகின்றன என்றும் விளங்கும். உஷ்ணத்தால்பெரிதாக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் அடர்த்தியில் குறைய விசிஷ்டகன அளவில் குறையும். இம்மாறுபாடு ஸாதாரண வாயுவில் சூர்ய வெப்பத்தால் உண்டாகக் காற்றுக்கள் உண்டாவதைக் காற்றினங்கள் என்னும் வியாஸத்தில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'உஷ்ணம் வஸ்துக்களைப் பெரிதாக்கும், குளிர்ச்சி சிறிதாக்கும்' என்னும் விதிக்குப் புறனடை இரண்டொரு விஷயத்தில் காணப்படுகின்றது. வார்ப்பட இரும்பு, பனிக்கட்டி இவைகள் விஷயத்தில் உஷ்ணம் அவைகளைச் சிறிதாகவும், குளிர்ச்சி அவைகளைப் பெரிதாகவும் செய்கின்றது. வார்ப்படஇரும்பு விடப்படும் அச்சுள் பாய்ந்து அதிலிருக்கும் சித்திரவேலைகள் எல்லாவற்றையும் தாங்கி நிற்பதும், பனிக்கட்டி தண்ணீரில் மிதப்பதுமே இதற்குத் தகுந்த ஆதாரம். பொதுவாக இந்த விதி ஸரியாகவே இருக்கும்.

திரவபதார்த்தங்கள் ஸாவதானமாகப் பெரிதாவதால்தான் இவைகள் உஷ்ணநிலையை அளக்க ஏற்பட்ட கருவிகளில் உபயோகப்படுத்தப்படுகின்றன திரவங்களுள்ளும் பாதரஸமும், சாராயமுமே முக்யமாக இதற்கு உபயோகப்படும் திரவங்கள். இவைகளுள் முன்னது எளிதில் உரைந்தும் போகாது, ஆவியாகவும் மாறாது, வெளி உஷ்ணத்தை எளிதில் ஏற்கும் திறனுடையது. கண்ணாடிக்குழாயுள் வெள்ளிக் கம்பிபோன்ற தோற்றத்தை உடையது. கண்ணாடியில் ஒட்டாது லகுவாக ஏறியிறங்கும் தன்மை உடையது. இந்தக் குணங்கள் அதற்கு இருப்பதால்தான் அதைப் பொதுவாக உஷ்ண அளவையில் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள் பின்னதை பாதரஸக்கருவியால்அளக்கமுடியாத தாழ்ந்த குளிர்ச்சிகளை அளவிட உபயோகப்படுத்துவது. உஷ்ணநிலை அளக்கும் கருவிஒன்றை வர்ணிப்போம்.

இந்தக் கருவியில் ஓர் உருண்டை அல்லது அகன்ற பாகத்தைஓர் நுனியிலுடைய மயிழைநீகுழாய்ஒன்று உண்டு. இந்த அகன்ற பாகம் பாதரஸத்தால் நிரப்பப்பட்டிருக்கும். குழாய்ப்பாகத்தில் அநேக ஸம அளவுகள் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இந்தக் குழாயின் மற்றைய நுனி நன்றாக மூடப்பட்டிருக்கும். இந்தக்கருவியின்

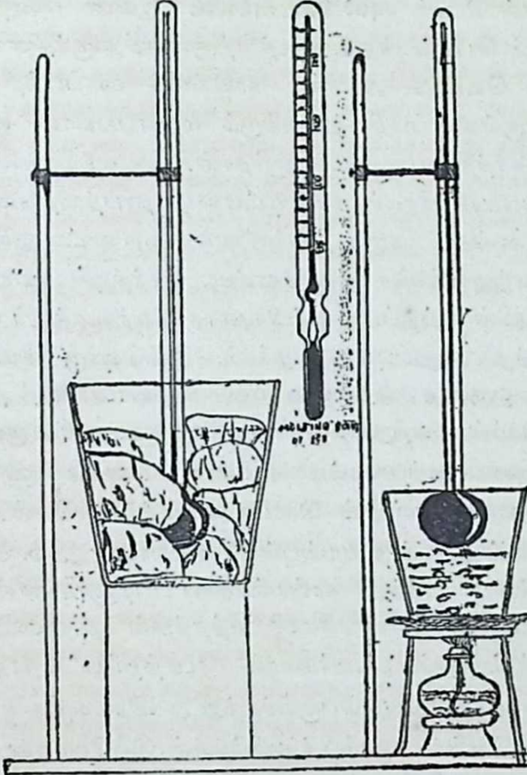
அகன்ற பாகத்தை ஏதாவது உஷ்ண வஸ்துவில் படும்படி பிடித்தால் பாதரஸம் பெரிதாக்கப்பட்டுக் குழாயுள் ஏறி ஓர் அளவில் சென்று நின்றுவிடும். அதற்கு எதிரே 75-என்ற இலக்கம் இருப்பின் வஸ்துவின் உஷ்ணம் 75-டிகிரி என்று சொல்லப்படும். (ஒவ்வொரு உஷ்ண அளவிற்கும் டிகி' என்று பெயர்). சிற்சில உஷ்ண வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் இதன் குழாய்ப்பாகம் முழுவதும் பாதரஸத்தால் நிறைந்து காணப்படுவதால், பாதரஸம் அகன்றபாகத்துள் அடங்கியிருக்கையில் குழாயுள் வெறு இடமாக இருக்குமே ஒழிய அதில் ஸாதாரண வாயுக்கூட இராது என்பது தெரியவருகிறது.

இக்கருவிகள் விஷயமாகப் பின்வரும் விஷயங்கள் கவனிக்கவேண்டியவை. (1) இந்தக் கருவி, 'உஷ்ணத்தால் திரவ வஸ்துக்கள் ஸாவதானமாகப் பெரிதாகி உஷ்ணத்தின் ஏற்றத்தாழ்வை நன்கு விளக்கும்' என்னும் விஷய ஞானத்தால் உண்டாக்கப் பட்டது. (2) பாதரஸத்தின் முற்கூறிய சிறப்பால் அது இங்கு உபயோகப்படுத்தப்பட்டது. (3) இரண்டுவித உஷ்ணக்கருவி ஸாதாரணமாக உபயோகப்பட்டு வருகின்றன. (4) முதலாவது சதாம்ச உஷ்ண அளவை என்பது. இதில் ஆரம்பம் உருகும் பனிக்கட்டியின் உஷ்ணம். முடிவு கொதிக்கும் தண்ணீரிலிருந்து வரும் நீராவியின் உஷ்ணம். இந்த இரண்டு உஷ்ண அளவைக்கு இடையில் உள்ள குழாய்ப்பாகம் 100 ஸமபாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதனால் தான் இதற்கு இப்பெயர் வந்தது. (5) இரண்டாவது பாரின்ஹைடீட் உஷ்ண அளவை இதைக்கண்டுபிடித்தவன் பெயரால் இக்கருவிக்கு இப்பெயர் வந்தது. இதில் ஆரம்பம் பனிக்கட்டியையும் உப்பையும் சேர்க்குங்கால் அந்தக் கலவைக்கு உள்ள உஷ்ணமே. முடிவு முற்கூறிய கருவியிலிருக்கும் முடிவுநிலையே. இடைவெளி 212 ஸமபாதங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் 32 - வது டிகிரிதான் பனிக்கட்டி உருகும் நிலை. ஆகவே சதாம்ச உஷ்ண அளவையில் உள்ள மொத்த இடைக்கு ஸமமாகப் பாரின்ஹைடீட் உஷ்ண அளவையில் உள்ள இடைவெளி 180 ஸமபாகமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. (6) இந்தப்பாரின்ஹீட் உஷ்ண அளவை உஷ்ணத்தில் நுட்பமான மாறுபாடுகளைக் கண்டுபிடிக்க அடிக்கடி உபயோகப்படுத்துவது. மனிததேகத்தின் உஷ்ணநிலை ஜ்வரம் முதலிய காலங்களில்கண்டறிய இந்த உஷ்ண அளவையே உபயோகப்பட்டு வருகிறது. வியாதிஸ்த உஷ்ண அளவையில் 95 டிகிரி முதல் 108-டிகிரிவரையில்தான் காணப்படும் மனிதனுக்கு ஸாதாரணமாக இருக்கவேண்டிய உஷ்ணம் $98\frac{1}{2}$-டிகிரி. சீதளத்தால் 95-டிகிரிக்குக் கீழாவது, அதிக உஷ்ணத்தால் 108-க்கு மேலாவது மனிததேக உஷ்ணம் தாண்டிவிடுமாயின் ஜன்னி உண்டாகி மனிதன் இறக்க வேண்டியதுதான். ஆதலால்தான் வியாதிஸ்த உஷ்ண அளவையில் 95-டிகிரி முதல் 108-டிகிரிவரையில் உள்ள அளவைகள் ஒவ்வொன்று 10-ஸமபாகமாக மேலும் பகுக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உஷ்ண அளவைக்கருவிகள் இவ்வாறு உண்டாக்கப்படுகின்றன என்பதைச் சற்று விளக்குவோம். கண்ணாடி உண்டாக்கும் சாலையில் ஒரே குறுக்களவுள்ள இடை இருக்கும் குழாய்கள் தயார் செய்யப்பட்டு ஓர் நுனியில் அகன்ற அல்லது உருண்டையான பாகமும், மற்றொரு நுனியில் சிறுபெய்குழல் போன்ற பாகமும் அமைக்கப்படுகின்றன. இந்தக்குழாயை எடுத்து அதனுள்கொஞ்சம் பாதரஸம் போகும்படி செய்து அந்தக் குழாயுள் வெவ்வேறிடத்தில் போகும்படி அதைக் குலுக்கித்தள்ளி அவ்விடங்களில் எல்லாம் பாதரஸத்தின் நீளங்களை முதலில்அளப்பார்கள். இவைகள் ஒரே

அளவுடன் இருப்பின் குழாய் எல்லாவிடங்களிலும் ஒரேவித குறுக்களவை உடையது என்பது வெளியாகும். இத்தன்மையை உடையதும், அகன்றபாகம் ஒரு

நுனியிலும் பெய்குழல் பாகம் மறு நுனியிலும் உடையதுமான குழலை எடுத்துப் பெய்குழல்பாகத்தில் போதுமான அளவுபாதரஸத்தை விடவேண்டும். பின்னர் அடிப்பாகத்தைச் சாராய விளக்கில் சுட வைத்தால் அதனுள்ளிருக்கும் காற்றுப் பெரிதாகி பெய்குழற்பாகத்திலிருக்கும் பாதரஸத்தின் வழியாகக் குமிழியாகப் போவதைக் காணலாம். குமிழி போவது நின்றதும் விளக்கை விட்டு அடிப்பாகத்தை நீக்கிவிடவேண்டும். அடிப்பாகம் குளிர உள்ளிருக்கும் வாயு சுருங்கி அழுத்துவதில் குறையும். உடனே வெளிவாயு பாதரஸத்தை அகன்ற பாகத்துள் சொட்டும்படி தள்ளும். கொஞ்ச நாழிகைக்கெல்லாம் அகன்றபாகம் பாதரஸத்தால் நிறைவதோடெங்கூட குழாயுள்ளும் கொஞ்ச பாதரஸம் நிற்கலாம். மறுபடியும் அகன்ற பாகத்தை விளக்கில் சுட வைத்துப் பாதரஸம் குழாய் முழுவதும் நிரம்பி பெய்குழல்வரைப் போகும்படி செய்யவேண்டும். இவ்வாறானதும் பெய்குழல் பாகத்தை உருக்கித் திருக்கி உள்ளே வாயு புகவொட்டாது நன்றாக மூடிவிடவேண்டும். இப்பொழுது இக்கருவி தயாராகிவிட்டது. இனிமேல் இதில் டிகிரி குறிக்கவேண்டியதுதான். இதன் அகன்ற பாகத்தை உருகும் பனிகட்டித்தூளிலாவது அல்லது பனிக்கட்டித்தூளும் உப்பும் கலந்த கலவையிலாவது அமிழ்த்தவேண்டும். குழாயுள்ளிருக்கும் பாதரஸம் சுருங்கி அதில் அகன்ற பாகத்தருகாமையில் ஓரிடம் வந்துநிற்கும். அங்குக்குழாய்மேல் தேன்மெழுக்கு அப்பி ஊசியால் கண்ணாடியில் படும்படிக் கீறிக் குறிப்பிடவேண்டும். பின்னர் கொதிக்கும் தண்ணீரிலிருந்து கிளம்பிவரும் ஆவிதாக்கும்படி அத்தண்ணீர் அருகாமையில் பிடிக்கவேண்டும் (தண்ணீரில் இதைத்தோய்த்து விடவேகூடாது). பாதரஸம் குழாயுள் ஏறி மற்றைய நுனியின் அருகில் வந்துநிற்கும். இங்கு முற்கூறியது போல குறியிடவேண்டும். இப்பொழுது ஆரம்பக்குறியும் முடிவுக்குறியும் இட்டாகிவிட்டது. இனிமேல் கருவி முழுவதையும் தேன்மெழுக்கால் மூடி இடையை 100 அல்லது 212 ஸமபாகமாக ஊசியால் கீறிட்டுப் பிரித்து 0 முதல் 100 அல்லது 212 வரையில் இலக்கமிடவேண்டும். பின்னர் மெழுக்கால் பொதிந்த அதை ஹைட்ரோப்ளோரிக் அஸிட்டு ஆவியில் கொஞ்ச நாழிகை பிடித்தால் கோடிட்ட பாகங்களை எல்லாம் அது தின்றுவிடும். இதை வெளியிலெடுத்து மெழுக்கை நீக்கிப்பார்த்தால் குழாயில் கோடுகளும் இலக்கங்களும் அறுக்கப்பட்டிருக்கும். இதன்பின் இந்த உஷ்ண அளவையை உபயோகிக்கத் தொடங்கலாம்.

உஷ்ண அளவை = Thermometer
ரஸாயனச் சேர்க்கை = Chemical combination
அக்நித்திராவகம் = Sulphuric acid
உரைவு = Friction
பெரிதாதல் = Expansion
ஆதாரம் = Stand
பிடிப்பு = Clamp
வார்ப்பட இரும்பு = Casti ron
பாதரஸம் = Mercury
மயிரிழைக்குழாய் = Capillary tube
சதாம்ச உஷ்ணஅளவை = Centigrade Thermometer
வியாதிஸ்த ,, = Clinical ,,

ஸுசீலா ஸ்வயம்வரம்

SUSILA SWAYAMVARAM

உத்தாபாரிசத்தில் அந்புநதேசம் என்று ஒரு நாடு புராதனகாலத்தில் இருந்தது. பெயரால் மட்டும் அந்தத் தேசம் அத்புதமா யிருந்ததென்று எண்ணலாகாது. நீர் வளத்தாலும், நில வளத்தாலும், குடி வளத்தாலும் பூமியிலுள்ள மற்றப்பிரதேசங்களைவிட அது மேன்மை யடைந்திருந்தது. அந்த நாட்டின் நடுவில் அக்ஷாமி என்று ஓர் ஜீவநதி உபநதி கிளைநதிகளோடு பாய்ந்து உலகத்திலுள்ள பலவகை உணவுப் பொருள்களையும் விளைவித்துப் பஞ்சமென்பது கொஞ்சமு மில்லாமல் நாட்டிலுள்ளவரெல்லாம் செழித்தோங்கிக் களித்து வாழும்படி செய்துவந்தது. பொன்முதலிய உலோகங்கள், நவரத்னங்கள், இன்னும் பல அரும்பொருள்களும் அந்தத் தேசத்திலுள்ள மலைகளின் கனிகளில் வெட்டியெடுக்கப்பட்டு ஏழைகளும் பொன்னாலும் வயிரத்தாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களை யுடையவர்களாயிருந்தார்கள்,

அந்த ராஜ்யத்தின் தலைநகரத்திற்கு அதிசயநகரம் என்று பெயர். இந்தப் பெயருங் காரணம்பற்றியே வந்ததாகச் சொல்லவேண்டும். பிரகிருதி சாஸ்திரப்பண்டிதர் அனேகர் நாட்டிலுள்ள பிரபுக்களாலும் அரசனாலும் ஸன்மானிக்கப்பட்டதால் அந்த நகரம் இந்திரப்பட்டினமென்றும் சொல்லத்தகுந்தது. நகரத்திலுள்ள ஜனங்களுக்கு ஆகாசமார்க்கமாய்ச் செல்கின்ற பருத்த தாமிரக்குழாய்களின் வழியாய் வீடுகள்தோறும் சுத்தமான மழைஜலமே ஸ்நானபானாதிகளுக்குக் கிடைத்தது. காலையிலும் மாலையிலும் குறித்தவேளைகளில் இயந்திரமூலமாய்க் கிளம்பும் ஓர் காற்று நகரத்தில் கூட்டிவைத்திருக்கும் குப்பை கூளங்களை ஒன்று கூட்டி ஓரிடஞ் சேர்த்தவுடன், பெரிய வண்டிகளில் அவைகளை ஏற்றி வேலைக்காரர்கள் நகரத்துக்கு வெளிப்புறத்தில் வெகுதூரத்துக்கப்பால் கொண்டு சேர்த்து விடுவார்கள். கிருஷ்ணபக்ஷமே அந்தப் பட்டினத்தார்க்கு இல்லையெனலாம். பகல்வெளிச்சம் தோற்றியது என்னும்படி இயந்திர தீபங்கள் அஸ்தமித்தவுடனே எரிய ஆரம்பித்து இரவுமுழுதும் காற்றினாலாவது வேறு காரணத்தினாலாவது அவை அணைவதில்லை. எங்குப்பார்த்தாலும் மாடமாளிகைகள் நிறைந்திருந்தன.

இவ்வாறு எல்லா ஐசுவரியங்களும் பொருந்தி இருந்த நாட்டிற்கு " அருமந்த குடத்திற்கு அடியிலே பொத்தல்" என்றபடி அரசன் மாத்திரம் நல்லவனாயமையவில்லை. அது பிரஜைகளின் பாவத்தினாலோ, வேறு எந்தக்காரணத்தினாலோ சொல்லமுடியவில்லை. அரசன் பெயர் அஸூயாவர்மன். இவன் ஸிம்ஹாஸனம் பெற்றஐந்துவருஷத்திற்குள் சத்துருக்களைஎல்லாம் வென்று அவர்கள் நாடுகளைக் கைப்பற்றியும் பொருள்களைப்பறித்தும் எங்கும் மஹாபலவான் என்னுங்கீர்த்தியை யடைந்திருந்தான். அஸூயாவர்மன் புஜபலபராக்கிரமங்களால் மட்டில் பிரதாபத்தை யடைந்தவனன்று. வருஷத்துக்கு ஒருமுறை நாட்டிலுள்ள வித்வஜ்ஜனங்களை ஒருகோஷ்டி சேர்த்து அவரவர் படிப்பின் ஏற்றப்படி ஸம்பிரமமாக அவர்களுக்குப் பரிசளித்து அனுப்புவது வழக்கம். ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் ஒருமாத காலம்வரையில் வித்வான்களைத் தன் ஸபையில் வைத்துக்கொண்டு அவர்களுடைய அருமை பெருமைகளைப்பாராட்டி அவர்கள் மனங்கோணாமல் நடந்தான். ஒன்றுங் கொடாதவனைக் கோவென்றுங் காவென்றுங் கூறுமியல்புள்ள கவிவாணர் அஸூயாவர்மனைப் புகழ்ந்து காவ்யங்களைப் பாடினார்களென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ? யுத்தத்தில் தானடைந்த வெற்றியாலும் புலவர்களால் போற்றப்பட்டதாலும் அரசனுக்கும் மதை பெருகிச்சற்று அக்கிரமவழிகளுக்கு இடங்கொடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டான். இவ்வேந்தனுக்கு ஸமயஸஞ்சீவி என்று ஒருபிரதானி இருந்தான்; அரசனைத்திருப்தி செய்து பொருளைத்தேடிக் காலத்தைப் போக்குகிற மந்திரியாயிருந்தான். "ராஜா ராஷ்டிர கிருதம் பாபம், ராஜபாபம் புரோஹித:" என்ற முதுமொழி ஸமய ஸஞ்சீவி மனத்தில் பற்றினதேயில்லை. இதுவும் அரசனுடைய நிர்ப்பாக்கியந்தான். மந்திரி தக்கவனாய் ஏற்பட்டால் அரசு ஓங்கும். மந்திரி இச்சகம் பேசிப் பிழைப்பவனாயின் அரசு தாழும். இது உலகப்பிரஸித்தமான நீதி.

அஸூயாவர்மனுக்குப் பட்டமஹிஷியாய் வாழ்க்கைப்பட்டவளுக்கு ஸுந்தரி என்று பெயர். விவாகம் ஆகிச் சிலவருஷம்வரையில் மக்கட்பேறில்லாமலிருந்தமையால் அரசனுக்கு அவளிடத்தில் ஏதோ வெறுப்புத் தோன்றி முதலில் அவளிடத்தில் வைத்தகாதல் குறைந்தது. ஸுந்தரியோ தன் பர்த்தாவிலும் உயர்ந்த தெய்வம் இல்லையென்னுங் கோட்பாட்டை அனுஸரித்து இராஜனுக்குத் தோன்றினவைகளிலெல்லாம்

திருப்திவரும்படியே செய்து வந்தாள்; என்ன செய்தும் அவன்மாத்திரம் முன்போல நடக்கவில்லை. ஸாமான்யஸ்திரீகள்போல் ஸுந்தரிஅரசன்வெறுப்பையுணர்ந்தபிறகும் சுழித்த முகத்தைக் காட்டினதில்லை. அரசன் ஸந்தோஷப்படாதது தன்னிடத்திலுள்ள குறையென்றெண்ணித் தன் மனத்தைச் சோதித்தும் தன் சேடிகளை விசாரித்தும் பல வேறு வகைகளில் தன்னிடத்தில் உத்தமகுணங்களே பிரகாசிக்கும்படி பிரயத்னங்கள் செய்துவந்தாள். அரசனும் ஒவ்வொரு வேளைகளில் மனமிளகி ஸுந்தரியிடத்தில் பழைய நட்பைப் பாராட்டி அவள் மனம் பூரிக்கும்படி செய்துவந்தான். மக்கட்பேறில்லாத குறை குறையாய்த் தானிருந்தது. அதை மாற்ற மருந்துண்டோ?

வருஷந்தோறும் வித்வான்களின் கோஷ்டி ஒன்று கூடுவதுண்டென்றோம். அரசனுக்கு ஒரு ஸமயத்தில் வித்வான்கள் கூடுவதுமாத்திரம் போதாது. காடுகளில் தபஸ்செய்து த்ரிகாலஞ்ஞர்களாயுள்ளவர்களையும் தன் ஸபைக்குத் தருவிக்கவேண்டுமென்று ஒரு ஆசை பிறந்தது. உடனே தன் ஏவலாட்களை நாட்டிலுள்ள காடுகளில் ஆச்ரமங்களிலிருக்கும் பெரியோர்களைத் தக்க உபசாரங்கள் செய்து கொணர்தல் வேண்டும் என்று ஆஞ்ஞாபித்தான். வித்வான்களில் சிலரை வேலையாட்களோடு அனுப்பி எந்த உபாயந்தேடியாவது பெரியோர்களைத் தன் ஸபைக்குத் தருவிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல்கொண்டான். அவன் மனத்தின்படியே வித்வான்களும் ஏவலாட்களும் பலதிக்கிலுமுள்ள காடுகளுக்குச் சென்று அங்குள்ள தபஸிகளுக்கு இனிய மொழிகள் சொல்லி இராஜஸபை வரும்படி செய்தார்கள். தபஸிகளும் வித்வான்களும் கூடிய தன் மண்டபத்தைப்பார்த்த அரசன் மனம் மிகுந்த குதூகலத்தை அடைந்தது. ஸமயஸஞ்சீவியும் அரசனுக்கொத்தபடி நடந்தான்.

தபஸிகளுக்கும் வித்வான்களுக்கும் ஒருமாதம் பூர்த்தியான ஆகாரங்கள் ஸன்மானங்கள் செய்து அவரவருடைய அருமைபெருமைக்குத்தக்கபடி உபசாரமொழிகளைத் தானே சிலருக்கு நேரில் சொல்லியும் சிலருக்கு மந்திரிமூலமாய் அறிவித்தும் எல்லாரும் விடைபெற்று அவரவர் தத்தமிடம் செல்லுந்தினத்தன்று ஒரு விசேஷம் நடந்தது. அது என்னவென்று இனிச் சொல்வோம்.

அரண்ய வாஸிகளான தபஸ்விகளில் ஒருவர் ஸபை நடந்த காலம் முழுமையும் மௌனமாகவே யிருந்தவர். அவர் சடை முடியும் நரைத்து நீண்ட தாடியும் கண்டவர்களுக்கெல்லாம் அவரிடத்தில் மிகுந்தமதிப்பை உண்டாக்கின. வித்வஜ்ஜனங்கள் ஒருவரோடொருவர் பலவகையில் சர்ச்சை செய்துவருகையில் இந்தத் தபஸியர் ஒருவர்மாத்திரம் விருப்பு வெறுப்புச் சின்னங்கள் ஒன்றுங்காட்டாமல் திடசித்தராயிருந்தார். அவரவர் அரசனிடத்திலோ மந்திரியிடத்திலோ விடைபெற்று ஸ்வஸ்தானங்களுக்குப் போய்விட்டனர். இந்த விருத்த ரிஷி ஒருவர் மட்டில் தன் இருப்பிடத்தை விட்டுப் பெயராமல் மனத்தையும் புலன்களையும் ஒரேவழி செலுத்தும் யோகிகளைப் போல் மௌனமாயிருந்தார். இது அரசனுக்கு ஒரு விந்தையாயிருந்தமையால், அஸூயாவர்மன் தன் ஆஸனத்திலிருந்து இறங்கித் தபஸியிடத்தில் வந்து வெகு வினயமாக அடியில் வருமாறு இனியமொழிகள் கூறலாயினன்:—

தம்மைப்போன்ற மஹாத்மாக்கள் அற்பர்களாகிய அரசர்களைப் பொருள்செய்து அவர்கள் சபையைப் பெருமைப்படுத்தினதற்கு நான் என்ன பிரதியுபகாரம் செய்தலாகும்? தங்களுக்கு என் ஏவலாளிகள் ஏதாவது அவமரியாதை செய்தமையால் நான் அபராதியானேனே? என் மந்திரியினால் நான் அனுப்பித்தபரிசுகள் தங்களுக்குத் திருப்தியுண்டாக்கவில்லையோ? நான் கவனித்தமட்டில் ஸபை நடந்தபோதெல்லாம் தாங்கள் மௌனமாகவே யிருந்துவிட்டீர்கள். சிற்றறிவினனாகிய நான் தங்கள் பெருமையை முற்றிலு மறியாமலிருந்திருக்கலாம். முக்காலத்தையும் உணர்ந்த முதியவரே, என் அபராதங்களை க்ஷமித்துத் தங்கள் மனோரதம் எது என்று தெரிவித்தால் அவ்வாறு இயன்றமட்டில் செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். திருவாய் மலர்ந்தருளல்வேண்டும். தாங்கள் பாடின கவிகள் இருக்குமாயின் அவைகளை இங்கேயே அரங்கேற்றலாகும். ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தில் தேர்ச்சி இருந்தால் அதையும் காட்டலாகும். கணித சாஸ்திரங்களில் நிபுணத்வம் இருக்குமாயின் அதையுங் கண்டுகளிக்க உடன்படுகிறேன். மனமுவந்து மறுமொழி பகர்தல் வேண்டும்” என்று பலமுறை வணங்கிக் கேட்டான்.

அந்தத் தபஸியரும் அரசனுடைய உபசாரமொழி

களால் மனமிரங்கி அடியில்வருமாறு உத்தாஞ்சொல்ல லாயினர்:—

இராஜனே, உலகப்பற்றையெல்லாங் கைவிட்டு உத்தமனை நாடி உயர்ந்த பதவியைத் தேடுகின்ற எம் போலியர்க்குப் பரிசினுலும் உணவினுலும் ஆவதொன் றில்லையென்று நீ அறியாய்போலும். போலித் தபசி களும் போலி வித்வான்களும் பொருளை நாடி இச்சகம் பாடிச் சாண்வயிற்றைப் பூரிக்கப் பாட்டிசைத்தும் கோட்டி சேர்த்தும் தமதுமகிமையை எல்லாரும் அறிய வேண்டுமென்கிற ஒரே கருத்தை மனத்தில் பதியவைத் தவர்களாயிருக்கிறார்கள். நீ பெரும்பொருள் படைத்து யுத்தாங்கத்தில் அபஜயமென்பதை அறியாமல் சத்ருக்களை யெல்லாம் வென்று மமதையடைந்து தயா பரக்கடவுள் ஸர்வஸாக்ஷியாயிருக்கிறார் என்னும் உண் மையைமுற்றிலும் மறந்து ஸமய ஸஞ்சீவியென் னும் இச்சகம் பாடியாகிய உன் மந்திரியை ஒரு கருவியாக வைத்துக்கொண்டு அனேக பாவங்களை நீ செய்திருக்கிறாய். அவற்றில் சிலவற்றை இத்தருணத் தில் உனக்கு எடுத்துச்சொல்வது அத்யாவச்யமென்று எனக்குத் தோன்றுகின்றது. குமணதேசத்தரசன் தன் பொருள்களை யெடுத்து வந்து உன்னிடத்தில் அடைக் கலமாய்ப் புகுந்தவனை இரவில் ஸமய ஸஞ்சீவியைக் கொண்டு வெட்டுவித்து அவன் பொருள்களை யெல் லாங் கவிர்ந்து பசுவைக்கொன்று செருப்புதானஞ்செய் ததுபோல் நீ மாறுட்டங்கள் பல செய்திருக்கிறாய். உன் சேனாபதிகளில் ஒருவன் உன் சத்ருவை வென்று ஜயபேரிகை அடித்துக்கொண்டு உன் இராஜ தானிக்குத் திரும்பிவந்த காலத்தில் அவனிடத்தில் உனக்கும் உன் மந்திரிக்கும் பொறாமை ஜனித்துக் கொலையாளிகளைக்கொண்டு நிரபராதியாயிருந்த சேனை த்தலைவனைக்கொல்வித்திருக்கிறாய். பிறர் செய்த பாபச் செயல்களை வாயினுற் சொல்வதும் பாபமென்பது பெரியோர் கொள்கை. எனக்குப்பாபம் வந்தாலும் வர லாகும். உலகரக்ஷணைக்கு நியமிக்கப்பட்ட அரசரிடத் தில் பாபங்கள் சேருமாயின் உலகம் சீரழியும். அரச னெவ்வழி அவ்வழி அவன்குடிகளானமையால் உனக்கு இனியாவது துர்ப்புத்தி நீங்கி நல்வழிப்படுதல் கிடைக்குமாறு சில ஹிதங்களையும் வருங்காலத்தில் நடப்பவைகளையும் சொல்லவேண்டுமென்று இவ்வளவு காலம் இங்குக் காத்திருந்தேன். தனித்துக்கேட்பாயாக" என்றார்.

(இன்னும் வரும்.)

கே, வெங்கிட ராமய்யர், பி. ஏ.

இந்துலேகை

INDU LEKA—A MALAYALAM NOVEL

(அக்டோபர்மீ த்து ஸஞ்சிகை 132-ம் பக்கத்தின் தொடர்ச்சி).

"சரி, புகைவண்டி விஷயத்தில் அவள் சொல்லு வது சரியாயிருக்கலாம்" என்று சொல்லலுற்றான் கேச வன் நம்பூதிரி, "அது எப்படியிருந்தபோதிலும் நூல் கம்பெனி சுழலச்செய்வது புகையே தவிர வேறில்லை. இது தவிர கம்பெனியின் கொடிக்கொம்புக்குள்ளாக வே ஏதோ மந்திரசக்தி யிருக்கிறதென்று எனக்கு நிச் சயமாய்த் தோற்றுகிறது. அதுவிஷயமாய் எனக்குச் சந்தேகமே கிடையாது. மாதவனோ கோவிந்தக்குட்டி யோ ஏதோ கதை சொல்லி இந்துலேகையை ஏமாற்றி யிருக்கவேண்டும். இந்தக் கம்பெனிக்காரர்கள் இந்த அசடுகளுக்கு ஒருகாலும் நிஜத்தைச் சொல்லியிருக்கவே மாட்டார்கள். அவர்கள் ஏதோ பொய்யும் புளுகும் இவர்களுக்குச் சொல்லுகிறார்கள். அதை இந்த மேதா விகள் நம்பி பெண்டுகளிடத்திலும் மற்றவர்களிடத்தி லும் கிளிப்பிள்ளைபோல் ஒப்பிக்கிறார்கள்.உள்மர்மத்தை அவர்கள் ஒருபோதும் சொல்லார்கள். அப்படி ஒரு வேளை சொல்வதாயிருந்தாலும் அவர்கள் மதத்தைச் சேர்ந்து அவர்களைப்போல் டொப்பி போட்டுக்கொள்ளு கிறவர்களுக்குத்தான் சொல்வார்கள்."

"நீ சொல்வது அவ்வளவு நிச்சயமென்று எனக்குத் தோற்றவில்லை;" என்றாள் லக்ஷ்மிகுட்டி, "புகைக்கா வதும் சத்தியம் நன்றாய்ச் சொன்னாய்."

அதைக்கேட்டுக் கேசவன் நம்பூதிரி, "அப்படிச் சொல்லாதே. வாஸ்தவமாகவே புகையில் ஏதோ சக்தி இருக்கிறது. ஒரு திருஷ்டாந்தம் பார். யாகம் செய் யும்போது அக்னியில் உண்டாகும் புகைக்குச் சக்தியி ல்லையென்றா உன் அர்த்தம்? இந்தக்கம்பெனி விஷயத் திலும் இப்படி ஏதோ ஒன்றிருக்கவேண்டும். அவர் களும் ஏதோ சில தேவதைகளின் தயவைச் சம்பாதிப் பதற்காக ஏதோ ஒருவிதமான யாகம் செய்துகொண் டிருப்பதாகவே எனக்கு அனுமானம் தட்டுகிறது. அந்தக் கொம்புக்குள் ஏதோ ஒரு விக்ரஹமோ அல்லது மந்திர சக்ரமோ இருக்கவேண்டும். யார் கண்டார்கள்? இந்த யாகம் அந்தத் தேவதைகளுக்கு அதிக பிரியமா யிருக்கிறதோ என்னமோ? அந்தத் தேவதைகளின் அநுக்ரஹத்தால் தான் இந்தக் கம்பெனி நடக்கிறதோ என்னவோ? இதையெல்லாம் அந்தச் சாக்ஷாத் விஷ்ணு பகவானைத் தவிர வேறே யாரால் கண்டுசொல்ல முடி யும்?" என்றான்.

"ஏன், நீ உள்ளே போய்ப்பார்த்து உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முடியாதா?" என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மி குட்டி.

"லக்ஷ்மி, இப்படியும் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா? இந்தக் கம்பெனிக்காரர்கள் இதற்கு இடங்கொடுப்பார்களென்று நீ நினைக்கின்றாயா? அவர்கள் அப்படிச் செய்தால், அவர்களின் பெருமையே போய்விடாதா?" என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"அவர்கள் வெள்ளைக்காரர்கள் தானே. அவர்களுக்குத் தெரிந்த ரகசியங்களெல்லாம் அவர்களுடைய பாஷையாகிய இங்கிலீஷில் இருக்குமல்லவா? நம் பிள்ளைகள்தான் ஸ்கூலில் சேர்ந்து இங்கிலீஷ் படிக்கிறார்களே. அப்போது அந்தப் பஷையில் எழுதியிருக்கும் மேற்படி ரகசியங்களையும் படித்துத் தெரிந்து கொள்ளலாமே. அந்தக் கம்பெனியார் சொல்லித்தருகிறவரையில் ஏன் காத்திருக்கவேண்டும்" என்று கேட்டாள் லக்ஷ்மிகுட்டி.

"நம் பையன்களுக்கு அவ்வளவு புத்திகூடவா? இங்கிலீஷில் ஏ. பி. என்று அக்ஷராப்பியாசம் ஆரம்பித்தவுடனே ஸ்நான ஸந்திகளை விட்டுவிடவும் தலைமயிரை க்ஷோக்காய்க் கத்திரித்துக்கொண்டு பாழ்நெற்றியுடன் திரியவும் புத்தி உண்டாகிறதே யொழிய இங்கிலீஷில் சொல்லியிருக்கிற ரகசியங்களை யறிந்து வெள்ளைக்காரர்கள் செய்யும் அற்புத காரியங்களைத் தாமும் செய்ய ஒருவனும் பிரயத்னப்படுவேதில்லை. ஏதோ சில புத்தகங்களைக் குருட்டுப்பாடம் போட்டுப் பரீட்சை கொடுக்கிற பெருமையே தவிர, ரெயில் எப்படி ஓடுகிறது, தந்தியின் ரகசியமென்ன, என்று இவர்களைக் கேட்டால் உனக்கும் எனக்கும் தெரிந்தது கூட அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு சிறுவன் இங்கிலீஷ் படிக்க ஆரம்பிக்கிறானோ இல்லையோ, உடனே அவனுக்குத் தன் வீட்டிலுள்ள பெரியவாளிடத்தில் மதிப்பு போய்விடுகிறது. இதுதான் இங்கிலீஷில் கண்ட பலன்" என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"நீ சொல்வது சுத்த மோசமாயிருக்கிறது. அன்றைக்குத்தான் நான் இந்துலேகையைக் கேட்டேன். ரெயில் ஓட்டுகிற சங்கதியின் மர்மமெல்லாம் அவள் நன்றாய்விவரித்துச் சொன்னாள். அது எனக்குத் திவ்யமாய்த் தெரிந்துவிட்டது. நமக்குத் தெரிந்ததைவிட இந்தச் சிறு பிள்ளைகளுக்கு எவ்வளவோ அதிகமாய்த் தெரிந்திருப்பதாக எனக்குத் தோற்றுகிறது. அதனால்தான் நம்மை அவர்கள் அவ்வளவு இளப்பமாய் நினைக்கிறார்கள். கொஞ்ச நாளைக்குமுன் தந்தியைப்பற்றி மாதவன் எனக்குச் சொன்னபோது எனக்கு எவ்வளவோ சுவாரஸ்யமாயிருந்தது" என்றாள் லக்ஷ்மிகுட்டி.

"அதெல்லாம் சரிதான். இந்துலேகை ஒரு ரெயில் வண்டியை ஓட்டட்டும் பார்ப்போம். அப்போது நீ சொன்னதை நம்புகிறேன்" என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"அது எப்படியாகும்? முதலில் நம்மிடத்தில் ரயில் வண்டி யிருக்கவேண்டும். பிறகு இந்துலேகைக்கு ரெயிலோட்ட கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். பிரதிதினமும் ரெயில்வண்டிகளை ஓட்டுகிறவர்கள் சாமான்யமான வேலைக்காரர்கள் தானே. இங்கிலீஷ் படித்த நம் சிறுவர்களுக்கு அந்தரெயிலைப்பற்றிய சாஸ்திர விஷயங்கள் எவ்வளவு தெரியுமோ அவ்வளவு அவர்களுக்குத் தெரியுமா?" என்றாள் லக்ஷ்மிகுட்டி.

"லக்ஷ்மிகுட்டி நீ சுத்த மட்டி. இவர்கள் சொல்வதை நீ ஒருபோதும் நம்பக்கூடாது" என்றான் கேசவன் நம்பூதிரி.

"நான் என்னசொன்னாலும் உன் முரட்டுப்பிடிதான் உனக்கு. உன்னோடு வம்பு கொடுக்க என்னால் முடியாது. எனக்குத் தூக்கம் வருகிறது." என்றாள் லக்ஷ்மி குட்டி.

கேசவன் நம்பூதிரி தனக்கும் தூக்கம் வருகிறதென்றான். அதன்மேல் லக்ஷ்மிகுட்டி கும்பகர்ணனுக்குச் சீட்டெழுதலானாள். கேசவன் நம்பூதிரியும் அந்தப்படியே செய்யப் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கையில், திடீரென்று அவனுக்கு ஒரு ஞாபகம் வந்தது. அது என்னவென்றால், இந்துலேகைக்கும் தனக்கும் நடந்த சம்பாஷணையைக்குறித்தும் நம்பூதிரிப்பாட்டைக்குறித்தும் லக்ஷ்மிகுட்டிக்குச் சொல்வதற்காகவல்லவோ அவளை வந்து எழுப்பினான். நூல் கம்பெனியையும் மற்றசங்கதிகளையும்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டதில் தான் வந்த முக்கிய சங்கதியை மறந்துவிட்டான். இப்படியும் அசட்டுத்தனமாயிருந்துவிட்டேனே என்று கள்ளங்கபடற்ற அந்தப் பரம மூடன் தன்னைத்தானே நொந்துகொண்டான்.

7-ம் அத்தியாயம்

கண்ணாழி மூர்க்கிலாந்த மனக்கல் ஸூரி நம்பூதிரிப்பாடு.

ஒரு கதையைச் சரியாயும் சத்தியமாயும் எழுத வேண்டுமென்று ஆரம்பிக்கிற கிரந்தகர்த்தா அந்தக்கதையில் தான் சொல்லப்போகும் எந்தச் சங்கதிகளாவது யாருக்காகிலும் மனக்கொதிப்பையோ அல்லது வருத்

த்தையோ உண்டாக்குமென்று நினைப்பது அபூர்வம்.

ஆனல் இந்தமாதிரியாகக் கதைஎழுதுவது மலையாள தேசத்தில் நூதன முறையானபடியால் இந்தப் புஸ்தகத்தில் காணப்படும் சில சங்கதிகளில் என் வாசகர்கள் என்னுடைய கருத்தையும் நோக்கத்தையும் எங்கே பிசகாய்க் கிரஹித்து விடுகிறார்களோ என்ற சங்கையினல் அதுவிஷயமாக இங்கே இரண்டொரு வார்த்தை சொல்வது யுக்தமென்று தோற்றுகிறது.

இந்த அத்தியாயத்திலும் இதற்குப் பின் வரும் சில அத்தியாயங்களிலும் ஸ்திரபுத்தி யில்லாதவனும் ஸ்திரீ லோலனுமான ஒரு நம்பூதிரிப்பாட்டைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டி யிருக்கிறது. எனக்கு மலையாளதேசத்தில் நம்பூதிரிமார்களைக் காட்டிலும் அதிக கௌரவத்துக்குரியவர்கள் யாரும் இல்லை. அவர்களுக்குள் அதிக புத்திமான்களாயும் சமர்த்தர்களாயும் உள்ள அநேகர் எனக்குத் தெரியும். அவர்களில் சிலர் எனக்கு ஆப்தமித்திரர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். கெட்டிக்காரர்களும் மூடர்களும், புத்திமான்களும் புத்தியீனர்களும், சத்துக்களும் அசத்துக்களும் எந்தஜாதியிலும் உண்டு. அதுபோலவே நம்பூதிரிமாரிலும் இருக்கிறார்கள். இந்தக்கதையிலே ஒரு நம்பூதிரிப்பாடு பரம மூட சிகாமணியாக வர்ணிக்கப்பட்டிருப்பதாகக் காணப்பட்டால், அவரோடுகூடவே நம் வாசகர்களுக்கு அறிமுகமாகப் போகிற செருச்சேரி நம்பூதிரியென்னும் இன்னொரு நம்பூதிரிப்பாட்டின் சமத்காரத்தையும் ரவிகத்தன்மையையும் கவனிக்கவேண்டும். அப்படிக் கவனிக்கும் பட்சத்தில், மலையாள தேசத்தில் சர்வ சாதாரணமாய்ப் பூஜிக்கப்படுகிறவர்களும் கௌரவிக்கப்படுகிறவர்களுமான நம்பூதிரிகளையும் நம்பூதிரிப்பாடுகளையும் ஏளனம் செய்யவேண்டும் என்ற துஷ்டபுத்தி எனக்கு ஒருகாலும் உண்டாகவில்லையென்று விவேகிகளும் பக்ஷபாதமற்றவர்களுமான என் வாசர்களுக்குத் தாராளமாய் மனதிற்படும் என்று நம்புகிறேன்.

இங்கிலீஷ் பாஷையிலுள்ள 'நாவல்' களிலே வரும் ஸ்திரீ புமான்களாகிய கதாபுருஷர்களின் குணவர்ணனையானது பற்பல அந்தஸ்துக்களிலுமுள்ள ஐரோப்பிய ஸ்திரீபுருஷர்களின் குணகுணங்களை அனுசரித்தே அமைக்கப்படுகிறது. அதுமாத்திரமல்லாமல் சில புஸ்தகங்களிலே, ஜீவதசையிலிருக்கும் பிரசித்தி பெற்ற துரைகளைக்கூட தூஷித்தோ, ஏளனம்செய்தோ அல்லது புகழ்ந்தோ சிற்சில சமயங்களில் எழுதுவதுண்டு; ஆனல் அப்படிப்பட்ட புஸ்தகங்கள் துஷ்ட எண்ணத்துடன் எழுதப்பட்டிருந்தாலொழிய, அவைகளில் காணப்படும் வர்ணனைகளைப்பற்றி மனஸ்தாபப்படவாவது சண்டைபோடவாவது ஒருவரும் யோசிப்பதில்லை.

ஆகவே இந்தப் புஸ்தகத்தில் சொல்லப்படும் சங்கதிகளின் நிமித்தம் யாரும் வருத்தங்கொள்ள மாட்டார்களென்னும் நம்பிக்கையோடு கதையை மேற்கொண்டு சொல்லுகிறேன்.

கேசவன் நம்பூதிரி பஞ்சுமேனனுக்குப் படித்துக் காட்டின கடிதம் இந்த அத்தியாயத்தின் தலைப்பில் கண்ட ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டினிடமிருந்து வந்தது. "கண்ணழி மூர்க்கில்லாத மனை"யானது மலையாள நாடெங்கும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தது. செல்வத்திலும் கௌரவத்திலும் அதற்கு இணையே கிடையாதென்று சொல்வதுண்டு. இந்த மனையிலே குபேர சம்பத்துடன் வாழ்ந்து வந்த நம்பூதிரிப்பாடுகளுக்குள் இளையவராயிருந்தார் நம்முடைய ஸூரி நம்பூதிரிப்பாடு. ஆனல் மூத்த நம்பூதிரிப்பாடு வயோதிகராகவும் நோயாளியாகவும் இருந்தபடியால் இந்தக் குடும்பகாரியங்களை நிர்வகிக்கும் முழு பொறுப்பும் ஸூரிய நம்பூதிரிப்பாட்டின் வசத்திலேயே விடப்பட்டிருந்தது.

இந்தக்கதை நடந்த காலத்தில் அவருக்கு வயது 45; அவர் பால்யம் முதல்கொண்டே குடும்ப விவகாரங்களை நிர்வாகஞ் செய்யவேண்டி யிருந்தபடியால், அவருக்கு வித்தியாப்பியாசம் இல்லாமற் போய்விட்டது. அவர் சுபாவத்தில் அதிக ஸ்திரீலோலராயிருந்தும் தம் ஜாதியிலேயே கலியாணம் செய்துகொள்ளவில்லை. அவரைக் கலியாணம்செய்துகொள்ளும்படி மூத்த நம்பூதிரிப்பாடு எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் அவர் பிரம்மசாரியாகவே இதுவரையில் இருந்துவிட்டார். அவருடையஇளைய சகோதரர்களிருவருக்குக்கலியாணமாயிருந்தது. அந்தக் கலியாணங்களை அவர்தான் நடத்திவைத்தார். தான் மாத்திரம் சூத்திர ஸ்திரீகளுடன் சம்பந்தம் வைத்துக் கொண்டு அப்படி யிருப்பதிலேயே திருப்தியடைந்து காலங்கழித்து வந்தார். அவருடைய ரூபத்தைக் குறித்துப் பாதாதிகேசம் வரையில் வர்ணித்துச் சொல்ல எனக்கு உத்தேசமில்லை. அவர் பார்வைக்கு கோரமா யிருக்கும்படியான விகாரரூபியாய் இராவிட்டாலும், அவருடைய தேகம் நல்ல சிவப்பு வர்ணமாயிருந்தும், சௌந்தர்யமாவது காந்தியாவது அவருடைய உடம்பில் கொஞ்சமாகிலும் உண்டாயிருக்கவில்லை. அவருடைய அங்கங்களில் விசேஷமாய்க் கவனிக்கத்தக்கதொன்றுமில்லை. பொதுவாய் அவரைப் போன்ற தேகலக்ஷணமுடைய புருஷர்கள் மலையாளத்தில் லக்ஷம்பேர் இருக்கிறார்கள்; ஆனல் சிற்சில அம்சங்களில் மாத்திரம் அவருடைய முகத்திலும் பிரகிருதியிலும் இரண்டொரு விசேஷங்கள் காணப்பட்டன. அவர் சிரிக்கும்போது, அவருடைய வாய் இரண்டு பக்கத்திலும் விசாலமாய் விரிந்து இரண்டு காதுகள்வரையிலும் சென்று அவ்விடத்திலிருந்து மீண்டும் திரும்பி குவிந்திருக்கிறதோ என்று பார்க்கிற

வர்களுக்குத்தோற்றும். அவருடைய மூக்கு சரியாகவே சிருஷ்டிக்கப்பட்டிருந்தாலும்அந்த முகத்துக்குப் பொருத்தமாயிராதபடி அவ்வளவு சிறியதாயிருந்தது. அவர் சாதாரணமாய் எல்லாரும் நடப்பதுபோல் நடக்காமல் காக்கையைப்போல் தட்டித்தட்டி அடியெடுத்து வைப்பார். ஸ்திரீ விஷயத்தில் இவருக்குள்ள சித்த சாபல்யத்தைப்பற்றி முதலிலேயே நாம் சொல்லியிருப்பதால், அந்தக் குண விசேஷத்தைப்பற்றி இங்கே விரித்துக்கூறுவது அநாவசியம்.

தனவானுயுள்ள ஒருவனுக்கு ஸ்திரீகள் விஷயத்தில் அபரிமிதமான சாபல்யம் உண்டாய்விட்டால் அவனுடைய மற்ற குணங்களைப்பற்றி விஸ்தரிப்பது அநாவசியம். ஸதா சர்வகாலமும் இந்த ஒரு எண்ணமே அவன் மனதில் குடிகொண்டிருக்கிறபடியால் இதற்குச் சம்பந்தமில்லாமல் மற்ற காரியங்களைக் கவனிக்க அவனுல் முடியாது.

நம்பூதிரிப்பாடு குடும்பகாரியங்களை மேல் விசாரணை செய்து வந்தாரென்பது பெயருக்கு மாத்திரந்தான். யதார்த்தத்தில் காரியங்களை நடத்திவந்தது மாதச்சம்பளக்காரரான காரியஸ்தர்களே. அவர்களில் சிலருடைய சாமர்த்தியத்தால் காரியங்கள் ஒருவிதத்தில் சரியாகவே நடந்தேறிவந்தனவென்று சொல்லலாம்.

இந்த நம்பூதிரிப்பாடு சூதுவாது ஒன்றும் தெரியாத சாதுவாயிருந்தாலும், இவரிடமிருந்த துர்க்குணங்களால் இவர் சாதுவென்று ஒருவரும் நம்புவதற்கில்லாமற் போய்விட்டது. சாதாரண அறிவும் கல்வியுமற்ற தனவான்களுக்குள் சகஜமாயிருப்பதுபோலவே இவருக்கும் தம்மைப்பற்றிப் பெருத்த அபிப்ராயம் உண்டாயிருந்தது. இவர் காரிய நிர்வாகத்தில் மகா நிபுணரென்று இவருடைய சேவகர்களாகிய காரியஸ்தர்களும், அழகில் சாக்ஷாத் மன்மதனே யென்று இவர் வைத்திருந்த வைப்பாட்டிகளும் முகஸ்துதி பண்ணி இந்த மகா மூட சிகாமணியை முழுவதும் நம்பச் செய்தார்கள். இப்படி முகஸ்துதி கேட்டுக் கேட்டு இந்த அசட்டுப்பிராமணர் தாம் உள்ளபடியே ஒருமகா புருஷன் என்று நிச்சயமாய் நம்பலானுர். பழி பாவத்துக்கஞ்சாமல் பணம் பிடுங்குவதையே தொழிலாகக் கொண்ட வஞ்சக வேசிகள் இவருடைய தேக காந்தியைப்பற்றி உளறும் அபத்தங்களெல்லாம் இந்த அசடு வாஸ்தவத்தில் தன்னிடத்திலுள்ள குணங்களே யென்று நம்பி மகா டாம்பீகமாய் நடந்துகொள்ளுவார். வயது நாற்பத்தைந்தாயிருந்தும்இவரைப் பிடித்திருந்த இந்த மோகப்பேய் சிறிதும் விட்டபாடில்லை. "என் துரையே! தங்கள் திருமேனியைக் காணமல் ஒரு நொடிப்பொழுதும் அடியாள் இருக்க முடியவில்லை" என்று ஒருத்தி எப்போதோ ஒருகால் பேசியது. இவருடைய மனத்தில் கல்லின் மேல் எழுதிய எழுத்தைப் போல் இன்னும் அழியாமல் அழுத்தமாய்ப் பதிந்து கிடக்கிறது. "என் துரையே, தேவரீர் திருமேனியைத் தழுவிக்கொள்வதால் உண்டாகும் திவ்ய சுகத்தைவிட அடியாளுக்கு வேறென்ன பாக்கியம் இருக்கிறது. பணம் காசு யாருக்குவேண்டும்? அது யாருக்குத்தான் கிடைக்காது? இப்படிப்பட்ட திவ்யத்திருமேனி எங்கே காணக்கிடைக்கும்?" என்றுஇன்னெருத்தி சொன்னதை இவர் வேதவாக்கியமாய்ப் போற்றி மனதில் வைத்திருக்கிறுர். கடைசியாக இவர் செருச்சேரி இல்லத்துக் கோவிந்தன் நம்பூதிரியைச் சிநேகம் செய்து கொண்டு அவரை எப்போதும் தன்னிடத்திலேயே வைத்திருந்தார். இவரைப்போல் அவ்வளவு சரசப்பேச்சும் சாமர்த்தியமுமுள்ள மற்றெருவரை நான் எங்கும் கண்டதில்லை. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையில் அற்புதமான வித்பத்தி; வியாகரண சாஸ்திரத்தில் அபாரமான பாண்டித்தியம். சங்கீத வித்தையில் சிறந்த ஞானம். அவருடைய தேககாந்தியும் முகதேஜஸ்ஸும் நேத்திரானந்தமாயிருக்கும். சரசமாய் ஸம்பாஷணை செய்வதில் இவருக்கு ஒப்பாகச் சொல்லக்கூடியவர் ஒருவரும் எனக்குத் தோற்றவில்லை. இவரிடத்தில் ஒருவித துர்க்குணமும் கிடையாதென்றுலும் பரிகாசத்துக்கிடமாய் நடந்துகொள்ளுபவர்களிடத்தில்மாத்திரம் இவருக்குச் சிறிதும் தயை தாட்சிண்யம் கிடையாது. இவருடைய பரிகாச வார்த்தைகளுக்குப் பயப்படாதவர்கள் கேவலம் புத்தியீனர்கள் மாத்திரமாகவே யிருந்தார்கள். பரிகாசம் செய்தால் சுரணையற்றிருப்பவர்களே இவருக்கு அஞ்சாமலிருந்தவர்கள்; நம்முடைய ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டுக்கும் இவரிடத்தில் பயமில்லை. ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டினிடத்தில் இவருக்கு எப்போதும் சிநேகபுத்தி கிடையாது ; அவரை வெகு அலக்ஷியமாய்க் கருதியிருந்தார். ஆனபோதிலும் அந்தக் கருத்தை வெளிப்படையாய் காட்டுவது அனுசிதமல்லவா? ஸூரி நம்பூதிரிப்பாடு செல்வத்திலும்கௌரவத்திலும் நம்பூதிரிமார்களுக்குள் முக்கியஸ்தராயிருந்தபடியால், அவருக்கு வெளிக்காகிலும் எப்படி மரியாதை காட்டாமலிருக்கமுடியும்? ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டுக்குத் தன்னைப்பற்றி யாராவது முகஸ்துதி செய்தவரை கேட்க வெகு பிரியம். அது நிந்தாஸ்துதியா அல்லது வாஸ்தவமான புகழ்ச்சியா என்று தெரிந்துகொள்வதுமாத்திரமே பிரயாசம். ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டுக்குச் சகல குணசபன்னரான நாராயணன் நம்பூதிரி என்னும் பெயருள்ள தம்பி ஒருவர் உண்டு. அவர் கோவிந்தன் நம்பூதிரிக்கு ஆப்த ஸ்நேகிதர். என்றுலும் மூர்க்கில்லாத மனைக்குப் போகும்போது அவரைக்கண்டு பேசுவதென்றுல் இவருக்குப் பிரம்ம பிரயத்னமாயிருக்கும். அந்த மனைக்குச்செல்லும்போதெல்லாம் இவரை ஸூரி நம்பூதிரிப்பாடு தானிருக்கும். மாளிகைக்கு உடனே வரவழைத்து விடுவார். பிறகு அங்கிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு லேசில் போகமுடியாது.

ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டுக்கும் கோவிந்தன் நம்பூதிரிக்குமுள்ள சம்பந்தம் இவ்விதமாக இருந்தது. ஸூரி நம்பூதிரிப்பாட்டைச் சொர்க்கலோகம்வரையில் உயர்த்திப் புகழ்ந்தாலொழிய அவருக்குக் கோபம் பிறந்துவிடு

மாகையால் வீணே அவருடைய ரோஸத்துக்கும் கோபதாபத்துக்கும் என் ஆளாகவேண்டுமென்று நினைத்துக் கோவிந்தன் நம்பூதிரி அவரை இந்திரன் சந்திரனென்று வாய்கொண்டமட்டும் வீண் ஸ்துதி செய்வது வழக்கம். தன்னைப்போல் ரூபவானும் சிறந்த காரிய நிர்வாகியும் இந்தப் பூலோகத்தில் வேறொருவர் கிடையாதென்று யார் தன்னைப்புகழ்ந்து பேசுவதில்லையோ அப்படிப்பட்டவரிடத்திலெல்லாம் அதிக அதிருப்திகொண்டு விரோதம் பாராட்டுவது நம்பூதிரிப்பாட்டின் சுபாவமாதலால், செருச்சேரீ நம்பூதிரிக்கு அவரை ஆகாசத்தில் தூக்கி வைப்பதைவிட வேறே வழி ஒன்றும் காணவில்லை.

நம்பூதிரிப்பாட்டின் வேறொரு குணவிசேஷமென்னவென்றால்,கூத்துப்பார்ப்பதில் அவருக்குப்பெரும் பயித்தியம். 'கதகளி' என்னும் மலையாளதேசத்துக் கூத்துகளைப் பார்ப்பதென்றால் அவருக்கு அதிகொண்டாட்டம். வருஷத்தில் 365 க்கு அதிகமான நாளிருந்து, அந்த நாள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஆட்டம் ஆடிபார்த்தால் கூட அவருக்கு ஆவல் தீராது. இதனால் கூத்துகளை ஆதரிப்பதில் இவர் மகா உதாரியென்றும் அவைகளின் குணகுணங்களை யாராய்ந்தறிவதிலும் ஒருவிதத்தில் சமர்த்தராயிருந்தாரென்றும் பெயர்பெற்றிருந்தார். இவருடைய இளைய சகோதரர்கள் உள்ளபடியே கெட்டிக்காரர்களாயிருந்தும் அவர்கள் சுத்தமட்டிகளென்பது இந்த மேதாவியின் கருத்து.

நம்பூதிரிப்பாடு குளக்கரையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது கேசவன் நம்பூதிரியின் கடிதம் வந்தது. அதைப் படித்தவுடனே இந்தக்ஷணத்தில் செருச்சேரி நம்பூதிரியை அழைத்துவரும்படி உத்திரவு செய்தார். வெற்றிலைப் பெட்டிக்காரனான கோவிந்தன் அந்த உத்தரவைப்பெற்றுச் செருச்சேரியை அழைத்து வர வெளியிட்டான். இந்தக் கோவிந்தனென்பவன் மகா சாமர்த்தியசாலியான திருட்டுப்பையல். யஜமானனுடைய சுபாவமுழுவதையும் நன்றாய் அறிந்து அவருடைய குணதோஷங்களை யெல்லாம் சொற்பங்கூடவிடாமல் குறித்துவைத்திருந்தான். ஆனபோதிலும்நம் பூதிரிப்பாட்டினிடத்தில்இவனுக்குஅதிக பக்திசிரத்தை யுண்டு. அவன் செருச்சேரி இல்லத்துக்குச் செல்லும்போது, கோவிந்தன் நம்பூதிரி போஜனம்முடித்துத் தெருத்தாழ்வாரத்துக்கு வந்து சதரங்கமாடுவதற்கு ஜனம் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தார். கோவிந்தனைப்பார்த்ததும் "என்னடா செய்தி? எதுக்காக இவ்வளவு அவசரமாய் வருகிறாய்?" என்றார்.

கோவிந்தன்—அங்கே கொஞ்சம் வந்துவிட்டுப் போகும்படி சொல்லச்சொன்னார்.

செரு.—நம்பூதிரி போஜனம் பண்ணியாயிற்றா?

கோவி.—இல்லை,குளக்கரையில் எண்ணெய் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

செரு.—அப்போ எதுக்காக இவ்வளவு தடபுடல்? விசேஷ சங்கதி ஏதாவதுண்டோ? [இன்னும் வரும்.]

மாணவர் பக்கம்

STUDENTS' PAGES

வியாஸ விதானம்

Essay writing

2. கதா வியாஸங்கள்

NARRATIVE ESSAYS

(2) வெளிநாட்டோர் சரிதை:-மைகேல் பாரடே.

Lives of Foreigners:—Michael Faraday

குறிப்பு:—முகவுரை—பிறப்பும் இளமையும்—கஷ்ட நிலை.—யௌவனம், வாழ்க்கைத் தொழில்—தேர்ச்சி, மேலானநிலை—முடிவு, கருத்து முதலியன.

மேல்நாட்டில் சிறப்புற்று விளங்கியவர்கள் பெரும்பாலாரும் ஆதியில் மிகத்தாழ்ந்த அல்லது ஸாதாரணமான நிலையிலிருந்து தமது மனோதிடம் ஆவல் முதலியவைகளாலேயே தாம் தாம் வாழ்க்கைத்தொழிலில் மிக விருத்தியடைந்து பேர்பெற்றவர்கள். இவர்கள் மிகுந்த கஷ்டங்களுக்கிடையில் தமக்கும் ருசித்த தொழில்களில் விடாது முயன்று கிடைத்த ஸாதனங்களைக்கொண்டு வேண்டியவைகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தேர்ச்சி அடைந்த விதம் மிக அற்புதமாக இருக்கும். இம்மாதிரி தேரி முன்னுக்கு வந்தவர்களுள் மைகேல் பாரடே என்பவர் ஒருவர்.

இவர் குடும்பத்தவர்கள் வெகுநாளாக யார்க் மாகாணத்தில் ஸாதாரண நிலையில் இருந்தவர்கள். இவர் தகப்பனார் ஜேம்ஸ் பாரடே என்பவர் கல்யாணமானதும் கம்மாளன் தொழில் செய்ய லண்டன் நகரம் வந்து சேர்ந்தார். அங்கு வந்து கொஞ்ச நாளைக்கெல்லாம் மைகேல் பாரடே அவருக்கு மூன்றாம் பிள்ளையாகப் பிறந்தார். இவர் தன் தங்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தெருவில் அலைந்து திரிந்து ஸமவயதுக் குழந்தைகளுடன் இளமைப்பருவத்தில் அதிகமாக விளையாடி வந்தார். வயதாக அருகாமையிலிருந்த பள்ளிக்கூடமொன்றில் எண்ணும் எழுத்தும் கற்றுக்கொண்டார். இவ்வளவுதான் இவர் பள்ளிக்கூடத்தில் படித்தது. மற்றவை எல்லாம் இவர் தம்முயற்சியாலேயே ஸம்பாதித்தவை.

இவர் குடும்பம் ஸாதாரண நிலையிலிருந்ததால் இவர் ஏதாவது ஓர் தொழிலில் சீக்கிரம் அமர்ந்து இவரால் இயன்றமட்டும் ஸம்பாதிக்கவேண்டியது அவசியமாக ஏற்பட்டது. அப்பொழுது ஓர் ஸமாசாரப்பத்திரிகைக்காரரிடம் வேலையாளாக அமர, இவர் தினம் ஞாயிற்

றுக்கிழமையன்றுகூட ஓயாது சுற்றி யலைந்து பத்திரிகைகள் கொடுக்கவேண்டி வந்தது. இதில் பொறுத்துக்கொண்டு பாரடே ஒருவருஷம் இருந்துவிட்டு முடிவில் அங்கேயே வேலை கற்றுக்கொள்ள ஏழுவருஷம் ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டு அமர்ந்தார். இவருக்கு இது கஷ்டமாகத் தோன்றியபோதிலும், 'எங்கிருந்தாலும் எவ்விதத்திலும் கஷ்டப்பட்டுத்தானே தீரவேண்டும்.' என்று தம்மை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, தாம்செய்வனவற்றைத் திருந்தச் செய்துவிடுவதாகத் தீர்மானித்தார். இவரது வேலையைக்கண்ட யஜமானன் இவரிடமிருந்து வேலை கற்றுக்கொடுக்க முன்பணம் ஒன்றும் கேட்காது இவருக்குப் புஸ்தகம் அட்டைகட்டும் வேலையைச் சொல்லிக்கொடுத்தார். இவர் மனப்பூர்வமாக வேலைசெய்து வந்தார். இவர் யஜமானரும் யஜமானியும் மிக நல்லவர்களாக இருந்ததால் வேலையில் பிடிப்பில்லாவிடினும் அதைவிடாது ஒழுங்காகப் பார்த்து வந்தார். அட்டைகட்டத் தம்மிடம் வரும் புத்தகங்களுள் பிரகிருதி சாஸ்திர புஸ்தகங்களைக் கண்டால் இவர் விடாது அதைப்படித்தே தீர்ப்பார். இவருக்கு வஸ்து தத்வ சாஸ்திரத்தில் அதிகப்ரீதி. இவர் உடைந்த வீஸாவை வைத்துக்கொண்டு முதலில் ஓர் மின்சார யந்திரம் செய்து பரீக்ஷைகள் பார்த்தார். இவ்வாறு புஸ்தகங்களுக்கு அட்டை கட்டும் தொழிலில் இருந்துகொண்டே வஸ்து தத்வசாஸ்திரப் புஸ்தகங்கள் வாசித்தும், கூடியவரையில் பரிசோதனைகள் பார்த்தும் இவர் தமது அறிவை முதிரச் செய்துகொண்டு வந்தார்.

இப்படி இருக்கையில் இவர் சில ஸமயங்களில் லண்டனுள் வேலை விஷயமாகப் போவது உண்டு. அப்பொழுது டான்டம் துரை பிரகிருதி சாஸ்திர விஷயமாகச் சில உபங்யாசங்கள் தமது வீட்டில் இரவு 8 மணிக்குச் செய்துவரப் போகிறதாகவும், ஓர் உபன்யாஸத்திற் 1 ஷில்லிங்க் கொடுத்துக் கேட்க வரவேண்டும் என்பதாகவும் வழியில் ஒட்டியிருந்த பத்திரிகைகளால்இவருக்குத் தெரியவந்தது.இவர் யஜமானன் இவரை அக்காலத்திற்குச் சரியாக வேலையை முடித்துக்கொண்டு போய்விட அனுமதி கொடுத்தார். இவர் தமயன் உபன்யாஸம் கேட்பதற்கு வேண்டிய பணம் கொடுத்து உதவி செய்தார். 1810 முதல் 1811 வரை இந்த உபங்யாஸங்களைக் கேட்டும், அங்கு வந்தவர்களிடம் ஸம்பாஷித்தும், அவர்களிடமிருந்தும், டான்டம் அவர்களிடமிருந்தும் புஸ்தகங்கள் வாங்கி வாசித்தும் பாரடே தமது அறிவைத் தீட்டிக்கொண்டார்.

இம்மாதிரி இவர் தேர்ச்சியடைந்து வந்த காலத்தில் ஒருநாள் பிரிடன் வித்ய மண்டலம் என்ற புத்தகம் அட்டைகட்டுவதற்கு இவரிடம் வந்தது. அதில் மின்சார விஷயமாக எழுதியிருந்த வியாஸத்தைக் கண்டதும் புத்தகத்தை வைக்க மனம் வராதவராய் பாரடே ஆழ்ந்து அதை வாசிக்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது அங்கு வேலை கொடுத்திருந்தவராயும், ராஜாங்க வித்யாஸங்கத்தின்அங்கத்தினராயும் இருந்த டான்ஸ் என்பவர் அங்குவர, பாரடேக்குப் பிரகிருதி சாஸ்திர விஷயங்களில் இருந்த ஆவலைக் கண்டார். மிகுந்த ஸந்தோஷம் அடைந்து, தமது ஸங்கத்தில் ஸர்ஹம் பிரிடேவி என்ற தத்துவசாஸ்திரி கொடுக்கத்தீர்மானித்திருந்த நான்கு உபங்யாஸங்களைப் போய்க் கேட்டு வருவதற்கு அவசியம் வேண்டியதான சீட்டுகளைப் பாரடேக்குக் கொடுத்தார். இதை வைத்துக்கொண்டு இவர் அந்நான்கு உபங்யாஸங்களையும் கேட்டு, தம் தொழிலின் இடையில் அவைகளை ஞாபகத்திலிருந்து தொடர்ச்சியாக எழுதித் தம்கையாலே தகுந்த சித்ரங்களையும் எழுதி அமைத்தார்.

இதற்குள் வேலை கற்றுக்கொள்ள ஏற்படுத்திய காலம் முடிந்தது. பின்னர் வேறு ஒருவரிடம் இதே வேலையில் சம்பளத்திற்கு அமர்ந்தார். புதிய யஜமானர் நல்லவராக இல்லாதபடியால் வேறு நல்லவேலை கிடைத்தால் இதை விட்டுவிடவேண்டும் என்ற தீர்மானத்துடன் நாட்கள் கழித்துவந்தார். பிரகிருதி தத்வசாஸ்திர ஆராய்ச்சியில் இவர் இப்பொழுதும் விடாது பழகி வந்ததால் இம்மாதிரி சாஸ்திரத்தொழிலில் அமர்ந்துவிட்டால் நல்லது என்று இவருக்குப்பட்டது. உடனே இவர் ஸர்ஹம் பரீடேவிக்கு நேரே ஒருகடிதம் எழுதி அதில் அவர் கீழ் ஏதாவது தகுந்தவேலை காலியாக இருந்தால் தமக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்டிருந்தார். தம் தேர்ச்சியை அவருக்குக் காட்டுவதற்காக, அவரிடம் இருந்து கேட்டிருந்த உபங்யாஸத்தை நன்றாகச் சித்திரங்களுடன் எழுதிக் கடிதத்தோடு அனுப்பியிருந்தார். டேவி இதைக் கண்டதும் பாரடேயின் தேர்ச்சிக்கும் நேர்மைக்கும் மிக மெச்சி சீக்கிரத்தில் தமது பரிசோதனைச்சாலையில் உதவிக்காக அவரை மாஸம் 5-பவுன் சம்பளத்தில் நியமித்துவிட்டார். பாரடே மார்ச்சு 1813-ஆல் இந்த வேலையை ஒப்புக்கொண்டு தமது தேர்ச்சியை நன்கு வெளிப்படுத்தி நாளடைவில் அந்த ராஜாங்க ஸங்கத்தில் டேவிக்குப் பின்னர் அக்ராஸனாதிபதியுமானர்.

இவ்வாறு வெகுகாலம் மனப்பூர்வமாகப் பாடுபட

யத்தனித்தால் அஸாத்யமென்பது மனிதனுக்கு ஒன்றும் இல்லை என்று தமது முயற்சிகளால் பார்ப்பவர்கள் மனதில் பதியும்படி செய்துகொண்டு இம்மேலான பதவியில் வெகுகாலம் இருந்து முடிவில் 1867-வருஷம் ஆகஸ்ட்டு மர்தம் இவர் தேகம் நீங்கினர்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய வியாஸ விஷயங்கள்.

1. லார்ட் க்ளைவ்	6. ஸர் வில்லியம் [ஜோன்ஸ்
2. லார்ட் வில்லியம் பென்டிக்	7. ஜார்ஜ் வாஷிங்டன்
3. லார்ட் மெகாலே	8. எமர்ஸன்
4. ஸர் ஐஸக் நீயூடன்	9. லாங்பெல்லோ
5. ஜேம்ஸ் வாட்	10. வேர்ட்ஸ்வர்த்

போதுக்குறிப்புகள்.

இக்குறிப்புகள் எல்லா வியாஸ விஷயங்களிலும் விவரிக்க முடியாமலும் இருக்கலாம்.

1. முகவுரை.
2. பிறப்பும் இளமையும்
3. கஷ்ட நிலைகள்
4. யௌவனம், வாழ்க்கைத்தொழில்
5. தேர்ச்சி மேலான நிலை.
6. முடிவு, கருத்து முதலியன.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS.

The Distribution of plants.

Plants are found on nearly all parts of the surface of the globe, but no two countries have all their plants alike. They are found in the greatest luxuriance and variety in hot and damp climates. They are not found in the very coldest or very driest regions, nor at very great depths in lakes, or in the ocean. As a rule, they diminish in size, as well as in number of kinds, in proceeding from the tropics to the frigid zones; as regards size there are exceptions, as the gum trees of South Australia and the Wellingtonia of California, which are amongst the most gigantic of known plants; the seaweeds of cold seas are also far more bulky than those of the tropical regions.

Besides the plants now growing upon the surface of the earth, the remains of many others that are no longer living anywhere, are found in rocks at various depths beneath it. Of these, those that lived most recently and are hence found in the more newly formed rocks, are like existing plants; those that lived longer ago are less like existing ones, and are sometimes very different-looking indeed. In short, the longer ago the plants lived the less like they were to plants now living; but however different are the plants that lived longest ago, they all seem to have grown much in the same way, to have depended on similar conditions, of light, heat, and moisture, and to have followed the same general course of life.

—*Hooker's Botany Primer pages* 14 *and* 15.

ஸ்தாவரங்களின் அமைப்பு

பூமியில் சற்றேறக்குறைய எல்லாப்பாகங்களிலும் ஸ்தாவரங்கள் காணப்படுகின்றன; ஆனால் ஒருதேசத்தில் உள்ள ஸ்தாவரங்களைப்போல வேறு ஒரு தேசத்து ஸ்தாவரங்கள் இருப்பதில்லை. உஷ்ணதேசங்களிலும் சதுப்புதேசங்களிலும் அவைகள் மிகுந்த செழிப்பாயும் விசித்திரமாயும் விளங்குகின்றன. மிகக்குளிர்ந்து அல்லது வறண்டு கிடக்கும் பிராஞ்சியங்களிலும், ஏரி ஸமுத்திரம் முதலியவைகளில் மிக ஆழமான பாகங்களிலும் அவைகள் காணப்படா. உஷ்ணதேசம் முதல் மிகக்குளிர்ந்த தேசம் நோக்கிப் போகப்போக ஒழுங்காக அவைகள் உருவத்திலும், பேதத்திலும் குறைந்துகொண்டே வருகின்றன; இவைகளுக்கு உருவ விஷயத்தில் சிற்சிலவிடங்களில் மாறுபாடுகளும் உண்டு; அவையாவன, தெரிந்த ஸ்தாவரங்களுள் மிகப்பெரியன வாகிய தென் ஆஸ்திரேலியா பிஷின் மரங்களும், காலிபோர்னியாவிலுள்ளவெல்லிங்டோனியா என்ற மரங்களும் ஆகிய இவைகளே; மேலும் மிகக்குளிர்ந்த கடல்களுள் உள்ள கடற்பாசிகள் உஷ்ண தேசங்களில் உள்ளவைகளைவிட மிகப் பெரியனவாகவும் காணப்படுகின்றன.

இப்பொழுது பூமியின்மேல் வளர்ந்து வரும் ஸ்தாவரங்களும் அல்லாமல், பாறைகளுள் அநேக மட்டங்களில் இப்பொழுது வளராது க்ஷீணித்துப்போன ஸ்தாவரங்களின் மிகுதிகள் புதைந்து காணப்படுகின்றன. இவைகளுள் கொஞ்சநாளைக்குமுன்னர் வளர்ந்துகொண்டிருந்தவைகள் புதிதாக ஏற்பட்ட பாறைகளுள் இருந்து, இப்பொழுது இருக்கும் ஸ்தாவரங்களைப்போலவே இருக்கின்றன; வெகு நாளைக்கு முன் வளர்ந்து பட்டுப்போனவைகளோ இக்காலத்தவைகளைப்போலிரா, சிற்சில விடங்களில் அவைமிகவும் மாறுபட்டே தோற்றுகின்றன. சுருங்கச்சொல்லப்புகில், ஸ்தாவரங்கள் வளர்ந்து வந்த காலம் இன்றைக்கு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு முன்னருள்ளதோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அவைகள் இக்காலத்தவைகள் போன்றிராது மாறுபட்டிருக்கும்; ஆனால் வெகு காலத்திற்கு முன் வளர்ந்து வந்தவைகள் எவ்வளவு மாறுபட்டுக் காணப்படினும், அவைகள் எல்லாம் ஒரே மாதிரியாகத்தான் வளர்ந்து வந்தன; அதாவது அவைகள் ஒளி உஷ்ணம், ஈரம் இவைகளைப் பொறுத்தனவாகி, இக்காலத்து வளர்ச்சியின் பொதுமார்க்கங்களையே பின்பற்றியிருந்தன, என்பது வெளியாகிறது.

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஜடபரதர் சரித்திரம்(2).—விட்டதுறையின் சிறப்பு—

எப்பொருளைச் சிந்திப்பான்
இவ்வுடல்விட் டேகும்போ
தப்பொருளை யேஒருவன்
ஆர்ந்திடுவன்—பொற்பினவன்
எப்பொழுதும் சிந்தித்
திருந்திடலால் அந்நிலைப்பைச்
செப்பிய உண்மையினைத் தேர்.

என்பது கீதாவாக்கியம். இதன்படி மரணகாலத்தில் ஒருவனுக்கு எந்த எண்ணம் மனத்தில் ஊறிக்கொண்டிருக்கிறதோ அதற்கு ஏற்பவே அவனுக்கு அடுத்த ஜன்மம் வரும் என்பது ஆயிற்று. இதற்கேற்பவே பாதருக்கும், முடிவுகாலத்தில் அவர் மனம் மான்ரூபத்தியானத்திலேயே இருந்ததால், அடுத்த ஜன்மத்தில் மான் உருவம் வந்தது. இம்மாதிரி மேல் நோக்கிப்போகும் மஹான்களுக்கு ஏதோ பிரதிபந்த காரணமாக வரும் தாழ்ந்த ஜன்மங்களுக்கும் ஸாதாரண தாழ்ந்த ஜன்மத்திறகும் மிகுந்த வித்யாஸம் உண்டு. மோக்ஷமார்க்கத்தில் ஒருவன் செய்யும் முயற்சியை எவ்விதப் பிரதிபந்தங்களாலும் தடைகளாலும் அழிக்கவே முடியாது. ஆனால் பிரதிபந்தங்கள் அம்முயற்சியின் பலனை உடனே வரவொட்டாமல் கொஞ்சநாள் தடுத்து மாத்திரம் நிறுத்தும் திறனுடையன. இப்பிரதிபந்தங்களால் வரும் கஷ்டங்கள் இருந்துகொண்டிருக்கையிலேயே நன்முயற்சியில் விட்ட துறையின் சிறப்பால் அந்த விஷயம் ஒரு ஜீவன் மனத்தில் ஊறிக்கொண்டாவது அல்லது மறைந்துக்கொண்டாவது கிடக்கும். பிரதிபந்த வேகம் அடங்கியதும் இந்த விட்டகுறை வந்து தொட்டுக்கொள்ளும். உடனே விட்ட விடத்திலிருந்து மோக்ஷமார்க்க முயற்சி தொடங்கப்படும். ஸாதாரணப் பிராணிகள் கிரமமாக மேலான ஜன்மங்கள் அடைந்து நாளடைவில் சிறந்த மனிதஜன்மம் பெறவேண்டும். முறகூறியபடி பிரதிபந்த வேகத்தால் தாழ்ந்த ஜன்மம் அடையும். சிறப்பான ஜீவர்கள் அவ்வாறு இன்றி, பிரதிபந்த பலத்தால் ஏற்படும் ஜன்மங்கள் முடிந்ததும் உடனே மனித ஜன்மத்தை அடைந்து முன்விட்ட விடத்தில் தொடங்கி அந்த ஜன்மத்திலேயே பரமபதம் பெற்றாலும் பெறுவர். இவ்விரண்டு விஷயங்களில்தான் ஸாதாரண தாழ்ந்தஜன்மத்திற்கும், பிரதிபந்த பலத்தால் மஹான்களுக்கு வரும் தாழ்ந்த ஜன்மங்களுக்கும் முக்கியமான வித்யாஸம் இருப்பது

பாதமான் (பாதருக்கு வந்த மான் உருவம்) ஸாதாரண மான்கள் போன்றதன்று. இதைக்கேட்டதும் சில புராணிகர்களும், சில மதத்தவர்களும் கூறுவதுபோல 'சரீரத்திலேயே இதற்கும் மற்றைய மான்களுக்கும் மிகப்பேதம் இருந்தது இதன் சரீரம் மற்றைய மான்களதுபோல மாம்ஸ ரக்தம் முதலியவைகளால் ஆக்கப்பட்டதல்ல. இதன் சரீரம் ஓர்வித திவ்விய சரீரம் அப்ராகிருதமானது' என்று எண்ணிவிடவே கூடாது. இம்மாதிரி கூறுவது சாஸ்திர ஒழுங்கிற்குப் பொருந்தியதல்ல. இவ்வாறு கூறுவது வீண் அற்புத வார்த்தை கூறி ஸாதாரண ஜனங்களைப் பிரமிக்கச் செய்யும் மதவித்தர்களது விளங்கா மொழிகளே ஒழிய வேறில்லை. இங்குக் கூற வந்தது யாதெனில் இந்தப்பாதமான் தேஹம் முதலிய ஸ்தூல விஷயங்களில் மற்றைய மான்கள் போலவே தான் இருந்தது; ஆனல் மனத்தில் இதற்கு மான்களுக்கு இல்லாத சிறந்த பக்தியும், அற்புத எண்ணங்களும் ஊறிக்கொண்டும், தன் பூர்வஜன்ம விருத்தாந்தம் ஞாபகத்தில் மாறாது இருந்துகொண்டும் இருந்தன. ஆகவே பிரதிபந்தத்தால் பாதருக்கு இந்த மான் ஜன்மம் வந்தபோதிலும், முன் ஜன்மத்தில் செய்துள்ள நிஷ்டையாதிகளின் சிறப்பைப் பிரதிபந்தங்களால் மறைக்க முடியவே இல்லை.

இம்மாதிரி ஊறும் எண்ணங்களால் இந்த மானுக்கு 'பட்டால் தெரியும் பார்ப்பானுக்கு' என்ற கதையாய் மிகுந்த பயம் ஏற்பட்டது. 'முன்ஜன்மத்தில் வெகுதூரம் மோக்ஷமார்க்கத்தில் விருத்தியாகிப் பரமபதம் பெற்று ஆனந்திக்கவேண்டிய ஸமயத்தில், ஜீவகாருண்யம் அபிமானமாகத் தடித்து நம்மை மோசம்செய்து விட்டதே! அதனலல்லவோ இந்த ஜன்மம் நமக்கு வந்தது! இப்பொழுது அம்மாதிரி ஒன்றும் செய்ய முடியாமலும் நிஷ்டை முதலியவற்றில் பழக முடியாமலும் இருக்கிறதே! கேவலம் எண்ணமாத்திரத்தில் நிற்கவேண்டியதாயிற்றே!

கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமாறு உற்பவநோய் மாறுமோ—நாட்டமுறு
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்.

'இப்படி இருக்க நம்மால் முடியாதென்று மற்றைய மான்களுடன் சேர்ந்தால் இந்த ஜன்மத்திற்கு ஏற்ற அபிமானதிகள் வந்து மூடிக்கொண்டு என்னை எந்த ஜன்மத்தில் கொண்டு வீழ்த்துமோ! அறியேன். ஆத

லால் இந்த ஜன்மத்திற்கேற்றபடி இருக்கவும் கூடாது,' என்று வெகுவாக எண்ணமிட்டது. தீர்க்க ஆலோசனை யின்பேரில் 'நான் முன் இருந்த கண்டகீதீரம் புலஹாசிரம் போய்ச்சேர்ந்து உலகவிஷயங்களை நாடாது தேஹதாரணை செய்துகொண்டு இம்மேலான சிந்தை யுடன் மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன். பின்னர் கடவுள் காட்டும் வழிப்படி நடக்கட்டும்' என்று தீர்மானித்து அவ்வாறே செய்தது.

அங்குச் சென்றதும் இந்த மானுக்குப் பழைய ஞாபகங்கள் எல்லாம் முன்னிலும் அதிகமாக வந்து ஏக்கமும் பிடித்துவிட்டது. அங்கு நிர்மல சித்தர்களாக அநேக மஹான்கள் தவம் செய்துகொண்டிருந்தனர். 'இவர்களைப்போல நாமும் முன்ஜன்மத்தி லிருக்கவில்லையா! கைக்கு எட்டினது வாய்க்கெட்டாவண்ணம் செய்துகொண்டேனே! 'இனியேதென்கு உன்அருள் வருமோ எனக்கருதி' ஏங்கிற்று ஓர் ஸமயம். மற்றோர் ஸமயம்' முன்னர் ஏமாந்துதான் இக்கதிவந்ததே! இனியும் அஜாக்ரதையாக இருந்தால் எக்கதி வருமோ!' என்று பயந்து, மனம் சலிக்கும் போதெல்லாம் அதை நேர்வழிப் படுத்திக்கொள்ளும். 'நல்ல வேளை மான் கூட்டங்களை விட்டுத் தப்பிப்பிழைத்து இங்கு வந்ததனால் அல்லவா, இம்மஹான்களது ஸத்ஸஹவாஸம் கிடைத்தது. இதனால் நம்மனம் சுத்த மாகிறது. நாம் முன்னர் செய்த தவம் ஞாபகம் வர அம்மாதிரியே மாறாதிருக்கவேண்டும் என்ற அடங்கா ஆவல் உண்டாகின்றது. ஓர்வித ஸத்கர்மங்களுக்கும் யோக்யதை யில்லாத இந்த ஜன்மத்தில் கூட இந்த ஸத்ஸங்கத்தின் மஹிமையால் மனம் ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் யாதொரு தாழ்வும் ஏற்படாதிருக்கின்றது' என்று திருப்தி அடையும் ஓர் ஸமயம். திருப்தியால் கர்வம் வந்து விடாதபடி அடிக்கடி 'எப்போ தொலையும் இத்துன்பம்'

> 'ஓயாதோ என்கவலை உள்ளே ஆனந்தவெள்ளம்
> பாயாதோ அய்யா பகராய் பராபரமே'

என்று கூறியபடி இந்த மான் ஜன்மமும் அதனால் ஏற்படும் கவலைகளும் எப்போ தொலையும்' என்று முடிவை எதிர்பார்த்தும் நிற்கும்.

இம்மாதிரி தபஸ்விகளைப் போலவே பிரபஞ்சவாழ்க்கையில் தாக்கற்று மரணத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு பரதமான் ஸாவதானமாகத் தன் காலத்தைக்கழித்து வந்தது. காலக்கிரமத்தில் இதற்குத் தேஹம் நழுவும் தருணம்வர அந்த ஸமயத்தை முன்னரே ஊஹித்துணர்ந்து அப்பொழுது சாந்தமனதுடன் பிரபஞ்ச வாஸனைகளை நீக்கிப் பரம நிஷ்டா நிலையில் மனதை வைத்துக்கொண்டு வெகு ஸாவதானமாகக் கண்டகீ நதியாகிய புண்ய தீர்த்தத்தில் மூழ்கி தேஹத்தை நழுவவிட்டு அடுத்த ஜன்மத்தில் ஓர் சிறந்த பிராஹ்மணருக்குப் பிள்ளையாகப்போய் பிறந்தது.

பரதரது மூன்றும் ஜன்ம விருத்தாந்தத்தைப் பின்னர் எடுத்து விஸ்தரிப்போம்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலை

கீழ்மை யொழிந்த காதை

"மலையில் விளைந்தாலும் உரலில் இடிபடும்" என்பது ஓர் பழமொழி. உயர்ந்த குலத்தில் பிறப்பினும் பெண்கள் தாம்கொண்ட கணவர்க்கு வழிபடாது இருக்கமுடியுமா? நற்குலத்தில் பிறந்து, நிறைந்த குணமும் அடைந்து, கற்புநிலை நிற்கின்ற பெண்கள் கணவர்களை ஆதரிக்க எதுதான் செய்யமாட்டார்கள்? பன்னிரண்டு வருஷம் வனத்தில் வாசமானபிறகு,ஒளிந்து யாராலும் அறியமுடியாதபடி வாழவேண்டியது,பாண்டவரது கடைமை. அதற்காகப் பாண்டவர்கள் பல வேஷங்கொண்டு விராடராஜனது அரண்மனையில் வேலைக்கு அமர்ந்தார்கள். அப்பொழுது தமது கணவரது மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்த, உயர்குலத்தில் பிறந்த பெண்கள் விரும்பாத பாங்கித்தொழிலை "ஸைரந்த்ரி" என்று சொல்லப்படுகிற பெயரோடு மேற்கொண்டு விராடராஜனது அந்தஃபுரத்தில் அமர்ந்தனள்.

விராடன் மனைவி ஸுதேஷ்ணை. அவளிடமே த்ரௌபதி வேலை செய்ய அமர்ந்தது. அங்கு ஏவிய தொழிலைச்செய்துகொண்டு பொழுதை மிகு வ்யஸனத்தோடு ஓட்டிக்கொண்டிருந்தாள்.

இதற்குள், "நீ யார்? யாரைச் சேர்ந்தவள்? இவ்வூர்க்கு எப்படி வந்தாய்? அழகென்னும் ஜ்வாலையின் கொழுந்து படர்ந்து விளங்கு முகத்தை யுடையவளே! உண்மையைக்கூறும். உவாமதி யொத்த முகமும், செந்தாமரை மலரைப் பழிக்குங் கண்ணும், வில்லைவளைத்த புருவமும், அழகு திரண்ட உருவமும், மெல்லிய மாதுசரீரமும் உடையாய்! உன்னை ஒப்பாரை நான் இதுவரையிலும் கண்டதில்லை. உனது குயிலைப்பழித்த குரலும், மேஹம்கவிந்த சந்திரனையொத்த கேசம் நிறைந்த நெற்றியும் இயற்கையழகல்லவா? நீதேவிதானோ? உனது முகத்தைக்கண்டும் மயங்காது இருக்கமுடியுமா? உனது முகாரவிந்தத்தில் பொருந்திய புருவங்களிரண்டும் காமனது கணைபோல் என்னை வாட்டுகின்றன. உனது திரண்டு உருண்டு தமக்கிணைத்தாமேயாக விளங்கும் அழகென்னு நெய்யாற் எனது காமப்பெருநெருப்பு பார்க்கப்பார்க்க உன்னை அடைய வேண்டுமென்னும் எண்ணத்தால்

தூண்டப்பெற்று, மிகத் தீக்ஷண்யமாக என்னுடல் ஆவி இரண்டையும் கொளுத்துகின்றது. அதற்குக் கருணை லவலேசமுங் கிடையாது. சித்ரப்பதுமை யொத்த உன் முகத்தில் முகங்கலந்து முத்தமிட்டு ஆனந்தப்பேரீடு அடைய வேண்டுமென்னு மாவலை நீயன்றி யார் அடக்குவார்? உன் நடையும் உன் வாயொலியும் என்னுடல் முழுதும் மயிர்க்கூச்சிடச் செய்கின்றன. உன்னைக் காணும் தோறும் ஆசையும் துன்பமும் கூடிக்குலாவுகின்றன. உன் கடைக்கண் பார்வையும், கற்பனை மொழியும் என் மனத்தை மயக்குகின்றன. நீ அழகிற் சிறந்தவள். உருவிற் சிறந்தவள். குணத்திலும் சிறந்தவள். நீ நல்லவள். பிறர் துன்பமடையக் காண விரும்பாதவள். மதம் பிடித்த யானையின் நடையினை உடையவள். மனத்திற் கினியவள். பார்வைக்கு எளியவள். நீ என்னைச் சேரவேண்டும். உன் விருப்பம் முழுதும் பலனடையச் செய்வேன். இக்கொடிய கீழ்மகள் வேலையைச் செய்தல் உனக்கழகல்ல. உனக்குத் தகுதியும் அல்ல. இக்கஷ்டத்தையும் படவேண்டியதில்லை. வாய்க்கினிக்க உண்ணவும், பார்க்கத்தகுந்த மனோரம்யங்களைக் காணவும், தேவாம்ருதம்போல் எதிலும் சிறந்ததை அடைந்து ஸுகம் பெறும்படி நான் செய்வேன். குபேர நிலையில் வைப்பேன். அடையவேண்டிய வயதில் ஸுகமடையாது இளமையை வீணாகக் கழிப்பதும் தகுமோ. அழகு பெற்றும் காட்டில் எரிக்கும் நிலவு போல் பயனற்று இருப்பது தகுமோ? என் மனைவியர் யாவரையும் துறந்து உன்னையே மனைவியாக வரிப்பேன். அவர்கள் உனக்கு ஊழியம் செய்யக்கடவர். நானும் நீ யிட்டவேலை செய்யும் வேலைக்காரன் போல் உனக்கு ஊழியஞ்செய்து இன்பமடைவேன்." என்று கீசகன் எதிர் வந்து ஏங்கினன்.

"நான் ஸைரந்த்ரி. கீழ்ஜாதி மகள். உன்னையடையத்தக்க பெருமிதம் உடையவள் அல்ல. என்னைத் தாங்கள் விரும்புவதில் பெருமை யடையத்தகாதவளைப் பெருமைப்படுத்தப் பார்க்கிறீர். நான் பிறர் மனைவி உனக்கு நன்மையுண்டாகட்டும்! உமது பதவிக்கு இக்குணம் பொருந்தாது. மனைவியர் அவ்வவர் கணவர்க்கே அன்புக்குரியவர். இது உண்மை மொழி. உமது ஹ்ருதயம் பிறர் மனைவியரை விரும்பாது, கெடுவழி செல்லாது பெருமை அடையட்டும்! கீழ்மை ஒழித்தலே நல்லோர் குணம். ஆசையிற் செல்லும் மனம் பாபத்திற்கு வழிதேடும். பின் தனக்கும் தெரியாது, மாயவழியிற் புகுந்து, அழிவென்னும் படுகுழியிற் பாய்ந்து அவமானமடையும். இது ஸத்தியம்."

என்று த்ரௌபதி கூறிய நியாய மொழிகள் கீழ்மையிலே மனம் பாய்ந்து செல்லும் கீசகனுடைய மனத்தில் பாய்ந்தன. தானே படர்ந்தெரியும் காமப் பெருநெருப்பைத் தூண்டியது. காமத்தால் விளையும் கொடுமை முழுதும் அறிந்திருந்தும், ஸமயபலத்தின் விசேஷத்தால் அழிவை உண்டாக்கக்கூடிய செயல்களில் மனம் ப்ரவர்த்தி அடையும்படியான நிலைமையை அடைந்தான்.

"அழகிற் சிறந்தவளே! உன்னால் மன்மத பாணங்களால் வருந்தும் என்னை அலக்ஷியம் செய்வது உனக்கழகன்று. என்னை இப்பொழுது துறப்பதால் விளையும் தீங்கிற்குப் பின் வருந்த நேராதிருக்காது. மதியற்றவளே! இவ்வூர் முழுதும் எனது. இவ்வூராரது உயிரைக் காப்பவனும் யான்தான். வீரத்தில் எனக்கு ஸமானமானவர் கிடையாது. அழகினாலாவது, இளமையாலாவது, செல்வத்தாலாவது எனக்கிணையானவர் உலகிலில்லை. ஆசைப்பொருள் மிகுதியிலும் என்னை ஒப்பவர் யாருமில்லை. காமக் கடலைக் கடக்கத்தக்க புணையும் என்னை அல்லாது உலகிலில்லை. இனியும் உன் ஊழியம் விட்டு என்பால் ஆசை கொண்டு உன் ஆசைப்பொருள் யாவும் பெற்று என் முழுநாமம் பெற்று ஸுகம் பெறலாம். அதுவே உனக்கு ஸுகத்தை நாடும் வழி" என்று கீசகன் கூறினன்.

"ஹே! ஸூதன்மதலாய்! ஏன் இவ்விதம் கற்றறி மூடனாக விளங்குகிறாய்? என்னை விரும்பி இன்றைக்கே உன்னுயிரை மாய்த்துக்கொள்ளாதே. வீணாக உயிரைக் கொலைசெய்யாதே. என்னை எளியவள் என்று எண்ணவேண்டாம். என்னைக்காக்க ஐவர் வீரர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கந்தர்வர்கள். அவரே என் கணவர். கோபங்கொண்டால் உன் உயிர் வாங்காது போகார். நடக்காத வழியில் நடக்க முயல்கிறாய். வீணே அடாது செய்து உன்னுயிரை விடாதே! அறியாச் சிறுவன் அக்கரை அடைய கடலில் இறங்கியது போல் செய்யாதே. உத்தம வழிக்கென்று உழைக்க வேண்டிய உயிரை வீணாகக் கழிக்காதிரு. புத்தியற்றவனே! நீயாக என் வீணில் படுகுழியில் பாய்கிறாய். தன்னுயிரைக் கொலைசெய்யவரும் இரவை விரும்பும் பிணிப் பட்டவன்போல் என் ஏகசித்தனாய் என்னை

விரும்புகிறாய்? தாய் மடியிலிருக்கும் குழந்தை இளம் பிறைச் சந்திரனை பிடிக்க முயல்வதுபோல் என்னை ஏன் விரும்புகிறாய்? என் கணவரது கோபத்திற்குப் பாத்திரனானபின் நீ எங்கு ஒளித்தாலும் சும்மா விட மாட்டார்கள். உன்னைக் கசக்கி, தசை எலும்பு ஒன்றும் அகப்படாதபடி பிசைந்து, உன் ரக்தத்தைப் பிழிவார்கள். இதில் சற்றும் ஸந்தேஹம் கிடையாது. உன் கீழ்மை எண்ணத்தை ஒழி."

ஸைரந்த்ரியின் மொழிகளைக் கேட்ட கீசகன் ஸுதேக்ஷ்ணையிடம் வந்து, "அவளை எவ்வாறேனும் என்னைக் கூடும்படிச் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் என்னுயிரை இன்றே விடுவேன்" என்றான். இம்மொழிகளைக் கேட்ட ஸுதேக்ஷ்ணை தம்பியின்பால் அநுதாபமும், ஸைரந்த்ரியின் மனக்குழப்பத்தின் ஸ்வபாவத்தையும் ஆலோசித்து அவனது காமத்தைச் சற்றே தணிக்க எண்ணி, "விழாநாள்களைக் கொண்டாடச் செய். அப்பொழுது அவளைத் தேன் மதுபழம் இவைகளை எடுத்துவரச் செய்வேன். அப்பொழுது வார்த்தைகளால் தட்டிக் கொடுத்து, உன்னால் முடியுமானால், அவள் இசைந்தால், முடித்துக்கொள் என்றாள். அவ்வாறே விழாநாள் ஒன்றில் ஸைரந்த்ரியைக்கூவி 'நீ இப்பொழுது கீசகன் வீடு சென்று, எனக்கு மிகதாஹமாக இருக்கிறபடியால் கொஞ்சம், மது எடுத்துக்கொண்டு வா. உடனே போ. என்றால் தாஹம் பொறுக்கமுடியவில்லை என்றாள். "அம்மா! அவ்விடம் என்னை அனுப்பாதிரும். உமக்குத் தருமமாகும். அவர் வெட்கமற்றவர். அது உமக்கே தெரியும். என்கணவர்களை த்ரோஹம்செய்து அதர்ம வழியில் நடக்கமுடியாது. அவர் மன்மத பாணத்தால் தாபமடைந்திருப்பதால் என்னைக்கெடுக்க நிச்சயமாக முயல்வார். ஆகையால் வேறு யாரையாவது நீங்கள் அனுப்பும். நான் உங்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்" என்றாள் த்ரௌபதி. "நான் உன்னை அனுப்பிய போது ஒருநாளும் அவன் அப்படிச் செய்யமாட்டான்" என்று பதில் கூறினாள். த்ரௌபதியும் "எனக்கு என் கணவரன்றி வேறு யாரும் தெரியார். அவ்வுண்மை ஒன்றே என்னைக் கீசகனிடமிருந்து காக்குமாக!" என்று சொல்லிக்கொண்டு ஸூர்யதேவதையைஸ்தோத்திரம் செய்துகொண்டு வழிநடந்தாள். அம்முறையைக் கேட்ட ஸூர்யனும் ஓர் ராக்ஷஸனைத் த்ரௌபதியைக் காக்க ஏவினான். யாரும் அறியாதவண்ணம் ஸைரந்த்ரியின் பின்னே அவனும் நடந்துவந்தான்

த்ரௌபதி கீசகன் வீட்டில் வந்து "ஸுதேக்ஷ்ணா தேவிக்குத் தாஹசாந்திக்குமுன்னே மதுதாரும்" என்றாள். கும்பிடப்போன தெய்வம் குறுக்கே வந்தாற்போல ஸைரந்த்ரிவர கீசகன் ஆனந்த பரவசனாகித் தன் வழிப்பட்டாள் த்ரௌபதி என்னும் எண்ணம் குடிகொண்டவனாகி நிலைதவறி பேசலானான். "நீ போக வேண்டியதில்லை. வேறொருவளை ஸுதேக்ஷ்ணைக்கு மதுகொண்டு தரச்செய்வேன். இந்நாளே நல்ல நாள். என் மனம் நிர்மலமாக இருக்கிறது. உனக்கு வேண்டிய ஆபரணங்கள் அணியச்செய்கிறேன் வா. தனியாக அமளி இடச்சொல்லி இருக்கிறேன்" என்றான் என்று சொல்லி அவள் வலது கையைப் பிடித்து மெல்ல இழுத்தான்.

"நான் என் மனதிலுங்கூட ஒருவிதமான கெட்ட எண்ணமும் என் கணவர்பால் கொண்டதில்லை. அவர்களை அன்றி வேறெவரையும் கண்ணெடுத்தும் பார்ப்பதில்லை. பார்த்ததுமில்லை. ஹே! பாபமே! என்னுடைய உண்மை நிலையால் உன்னழிவைக் காணாதிருக்க முடியாது. உன் வாழ்வை ஒழிக்க யானே காரணமாவேன்; கீழ்மை அடியோடொழிய இன்றைக்கே நாள் ஆகியது" என்று உரத்துக் கூவினாள்.

கூவித் தான் கையைத் திமிரியோட முயலும்பொழுது, அவளது புடவையின் முன்தானையைப் பிடித்துக்கொண்டு பின்னோட ஆரம்பித்தான். த்ரௌபதிக்கு ஸமயோசிதமாக மிக்க மனோதைர்யமுண்டாகி விட்டது. அவளுக்கும் தெரியாது ஒரு விதமாகிய மூடபலம் உண்டாகிவிட்டது. விட்டதும் கீசகனைத் தன்னை விடுவித்துக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒரு புரட்டுப் புரட்டினாள். அவன் அசைவற்று பூமியில் வீழ்ந்தான். இதற்குள் ஸைரந்த்ரி விராடன் ஸபையை அடைந்தாள். ஸைரந்த்ரியைக் காக்கவந்த ராக்ஷஸனும் கீசகனை மோத அசைவற்ற மரம்போல் கீழ் வீழ்ந்திருந்தவன் விராட ஸபையில் அவளைத் தன்காலால் உதைத்தான். மாறு வேஷங்கொண்டு ஸபையிலிருந்த பீமனுக்குக் கோபமூள அதைத் தருமர் சாந்தப்படுத்தினர்.

இதற்குள் "ஹேராஜா! ஸந்யாசி நிலயத்திலிருந்தாலும் ஸரி, மற்று சொந்த ஊரிலிருப்பவரைப்பற்றி கவலை யில்லை, தமது பகைவரைக் கொலை செய்யும் பெருமை வாய்ந்தவரது மனைவியை ஒருஸூதன் மகன் உதைத்தான்! ஹா! எவருடைய வில்லொலியும் நாணொலியும் இடைவிடாது ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறதோ அவரது மனைவியை ஹா! ஒரு ஸூதன் மகன்

உதைத்தான். அடக்கம், பொறுமை, சாந்தம், தயை, வீரம் முதலிய உன்னத குணமுடையவருடைய மனைவியை ஒரு ஸூதன் மகன் உதைத்தான்! கர்மத்தால் தடைப்பட்டிருக்கும் இவ்வுலகம் யாவையும் அழிக்கத்தக்க பெருமித முடையாருடைய மனைவியை ஒரு ஸூதன் மகன் உதைத்தான்! அவர்கள், வேண்டியார்க்கு வேண்டியன கொடுப்பவர் இப்பொழுது தெரியாமல் அலைகிறார்கள். இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்தவர் ஒரு ஸூதன் மகன் என்னை இவ்வாறு அவமதிக்க அவனைத் தண்டியாதிருப்பது அழகா? தமது மனைவியைப் பிறர் வருத்தக்காண்பதும் அவர்க்கழகா? அவரது ஆண்மை எங்குபோகும்? இது விராடநகர். அஸத்ய நகரம். இவ்வூரில் அகப்பட்டுக்கொண்ட யான் என்ன செய்வேன். அரச ஸபையிலிருந்தும் வலியற்றிருக்கிறேன். ஹே விராட மஹாராஜா! உன் நடத்தை மிக ஒழுங்கு. வெகு நன்றாய் இருக்கின்றது. நீ ஓர் அரசன்! எதிரில் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாய். திருடன்போல் நடந்துகொண்டாயே! அரச குணங்கள் எங்கிருந்து வரும். கீசகன் நெறி தப்பினவன். இம்மத்ஸ்ய நாட்டரசனுமவ்வளவே. இந்த ஸதவில் இருப்பவரும் அவ்வளவே. இனத்தோடே இனஞ்சேரும்."

த்ரௌபதி மேற்கூறியவண்ணம் ப்ரலாபித்தாள். விராடன் 'உமது வ்யவஹாரத்தின் உண்மைதெரியாது. நான் எவ்வாறு நியாயம் நடத்துவது' என்றான். இதற்குள் ஸபையிலிருந்த தருமர் ஸைரந்த்ரியைப் பார்த்து "இவ்வம்பலத்தில் என் ஆடுகிறாய். ஸுதேக்ஷணை இடம் செல். இங்கு நிற்காதே. வீரர் மனைவி தமது கணவர்களுக்காக எக்கஷ்டத்தையும் பொறுப்பர். அவ்வாறு செய்வதால் உனக்கு நன்மையே உண்டாகலாம். உனது நாயகர்களாகிய கந்தர்வர் ஒருவேளை தமது கோபத்தைக்காட்ட இது தக்க ஸமயம் அல்லவென்றிருக்கலாம். உனக்குத் துன்பமுண்டாக்கினவர்களை அவர்கள் வீணில் விடார். நீ இங்கு ஓர் நடிபோல் ஆடாதே. இந்த ஸபையில் வந்து இரைச்சலிட்டுத் தொந்தரைசெய்யாதே. ஸுதேக்ஷணை இடம்போ. பயப்படவேண்டாம். உனக்குத்தீங்கு செய்பவனுடைய உயிரை வாங்காதிருக்கமாட்டார்" என்று சொன்னார். 'இந்தச் சூதால் அல்லவோ வருங்கஷ்டமெல்லாம்' என்று சொல்லிக்கொண்டு அழுது ஆற்றிக்கொண்டு ஸுதேக்ஷணைமுன் சென்றாள். அவளும் அழுவதின் காரணம் யாது என்று கேட்டாள். கீசகன் நடத்தையைக்கூற 'அவனைக்கொன்றுவிட நான் செய்கிறேன். பயப்படவேண்டாம்' என்றாள் ஸுதேக்ஷணை. "அதற்குப் பயமில்லை, யார்க்கவன் அபராதம் செய்தானோ அவர் அவனை இன்றே மாய்த்துவிடுவார். அதற்காக உமக்குக் கவலைவேண்டாம்" என்று பதில் கூறிவிட்டுக் கீசகனை அன்றிரவே கொல்லவேண்டும் என்ற கருத்தோடு இரவுமுழுதும் நித்திரை இல்லாமல் சிந்தாக்ராந்தையாய் பீமன்பால் சென்று அவனை எழுப்பித் தன் துக்கம் முழுதும் கூறி அழுதாள்.

"என்னை ஸுதேக்ஷணைப் பரிஹாசம் செய்வதையும் கவனித்தீரில்லை. என்னை அன்று ப்ரதிகாமனிழுக்க என் மனமசைந்தது. இப்பொழுது கீசகனுதைக்கவும் கண்டுகொண்டிருந்தீர். உங்களுக்காண்மையில்லையா? தனஞ்ஜயன், பீமன் என்னும் இவர்கள் எல்லாம் கைவிட்டு விடுவார்களா? உங்களாண்மை கழன்றுவிட்டதா? பாண்டவர் இருக்கவும் நான் இவ்வாறு துன்பப்படவேண்டுமோ? உங்களுக்கு வீரமிருந்தென்ன? பலமிருந்தென்ன? என்னைக் காக்க வலியற்றுப் போய்விட்டீர்களா? மாறுவேஷங் கொண்டதும் குணமும் மாறிவிடுமோ?" என்று பலவிதம் த்ரௌபதி கூற பீமன் கூறுவான்—

"நான் தருமரது கட்டால் அப்பொழுது வீணாக விருந்தேன். நீ பயப்படவேண்டாம். காடை அடைந்து நாம் படுங்கஷ்டங்களை வ்யவஹரிக்கவேண்டுமோ! எத்தனைப்பெண்கள் கணவர்களுக்காகக்கஷ்டப்படவில்லை. காட்டில் இந்த்ரஸேனை கணவனை நாடிச் செல்லவில்லையா? ஸீதை தன் கொண்டவனுக்காக வனவாஸத்தை விரும்பவில்லையா? தனித்து அலையவில்லையா? ஆசையைக்கழித்து லோபாமுத்ரை அகஸ்தியரைநாடி காட்டிற்குச் செல்லவில்லையா? ஸாவித்ரி கணவனுக்காகத் தன்னுயிரை யளிக்க ஸித்தமாயிருக்கவில்லையா? அதேபோல் நீயும் எங்களுக்காகக் கஷ்டப்படுகிறாய்."

"என்மேல் கீசகனுக்காசை என்று என்னைப் பலமுறை கீசகன் வீட்டிற்கனுப்புகிறாள். அவன் தகாத மொழிகள் கூறுகிறான். காமத்துறையில் மூழ்கிக்கிடக்கிறான். இனி என்னால் பொறுக்கமுடியாது. இக்கீசகனே இவ்விராட நகர்க்குத் தலைவனாக விளங்குகிறான். அந்தத் துராத்மாவைக்கண்டால் என் வயிறு எரிகிறது. கற்பழித்து வாழ்பவனை வீணில் விடலாகாது. ஸத்தியத்திற்குப் பாபேம் நீங்கள் மனைவியைத் துறத்தல் ஆகுமா? மனைவியைக் காப்பதால் ஸந்ததியைக் காக்கிறீர். ஸந்ததியைக் காப்பதால் ஆத்மா காக்கப்படுகிறது. மனைவியிடம் தானே உருதரித்து வருவதல்ல

வா? அதனலல்லவா மனைவிக்கு ஐயை என்று பெயர். மனைவியும் கணவரைக் காக்கவேண்டும். நீங்களும் என்னைக் காக்கவேண்டும். ஜடாஸுரனிடத்திலிருந்து காத்ததும் நீங்களே! ஜயந்தனிடமிருந்து காத்ததும் நீங்களே! இனி கீசகனிடமிருந்து காக்கவேண்டியதும் நீங்களே ! அவ்வாறு செய்யாவிடில் விஷத்தை உண்டு உயிரை மாய்த்துக்கொள்வேனே ஒழிய அப்பொல்லா கீசகனுக் காளாகமாட்டேன் " என்று த்ரௌபதி அழுதுக்கொண்டு சொன்னாள்.

பீமனும் 'நீ பயப்படவேண்டாம். அவன் இரவில் கூத்துக்குரவை எல்லாமானதும் உறங்கவருவான். அப்பொழுது அவனிடம் வருவதாக வா. நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்' என்று தேற்றரவு கூறினன்.

த்ரௌபதியும் கந்தர்வர்களுக்குத் தெரியாது கீசகனிடம் வருவதாக ஒத்துக்கொண்டாள். ஆனல் ஸுதேக்ஷணை முதலிய யாவருக்கும் தெரியக்கூடாதென்று கேட்டுக்கொண்டாள். கந்தர்வர்களுக்குத் தான் கீசகனிடம் வந்ததாகவும் தெரியக்கூடாதென்றும் கேட்டுக்கொண்டாள். (தொடரும்.)

வெற்றிலையின் குணங்கள்.—வெற்றிலைக்கு அடியில் கண்ட வியாதிகளை ஒழிப்பதில் அதிக சக்தி உண்டு:—

1. ஜீரண சக்தியை விருத்தி செய்வதில் இதற்கு நிகர் வேறொன்றுமில்லை.

2. வயிற்றுக் கடுப்பு, மலபந்தம், மலத்துடன் ரத்தச் சீழ் வடிதல், இவைகளுக்கு ஏழு வெற்றிலையுடன் ஒரு நாட்டுப் பாக்கைச் சேர்த்து ஒரு நாளைக்கு ஐந்து தரம் போட்டுக் கொண்டால் அந்த வியாதிகள் இரண்டே நாளில் சௌக்கியமாகிவிடும்.

3. பார்வைக்குறைவு, ஞாபகக்குறைவு, நரம்புத் தளர்ச்சி உள்ளவர்கள் வெற்றிலையைத் தினம் உபயோகிக்கவேண்டும்.

4. தேள் கொட்டினதற்கும் கடித்ததற்கும் வசம்புத்துளை வெற்றிலைச்சாற்றுடன் சேர்த்து அரைத்து முப்பது நிமிஷத்திற்கு ஒருதரம் பூசினல் வலியிராது.

5. தெரியாமல் மண்ணெண் ணெயைக் குடித்தவர்கள், வீசம்படி வெற்றிலைச் சாற்றை பசுமோருடன் கலந்து சாப்பிட்டால் மிகவும் நல்லது. பத்துநிமிஷத்தில் குணமாகும்.

6. நீடித்த ஆயுளை விரும்புகிறவர்கள் வெற்றிலையை ஒருநாளும் கைவிடார்கள்.

எப்பொழுதும் ரஸத்தை உள்விழுங்கிச் சக்கையை உமிழ்ந்துவிட வேண்டும்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

காம்போடியா பருத்திச் சாகுபடி.—தென் இலாகா விவசாய டிப்டி டைரக்டர் மிஸ்டர் எச். வி. ஸாம்ப்சன் தெரிவிக்கிறார்:—

"கம்போடியா பருத்திச் சாகுபடியில் கவனம் உள்ளோர் நெல்லிக்குப்பத்துக்கு அடுத்த பாலூர் விவசாயப் பண்ணையில் நேர்த்தியாய் வளர்ந்திருக்கும் கம்போடியா பருத்தியை இப்பொழுது போய்ப் பார்வையிடலாம். பருத்திக்காய்கள் வெடித்துப் பருத்தி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நேரில்போய்ப் பார்ப்பவர்களுக்குக் கம்போடியா பருத்திச் சாகுபடியைக் குறித்து வேண்டிய விஷயங்கள் பண்ணை மானேஜர் தெரிவிப்பார்."

* * *

ஆகாயகமன யந்திர வாயிலாகத் தபால்.—அலகாபாத் பொருட்காட்சியில் விடப்படும் ரதங்கள் மூலமாகத் தபால் அனுப்பப் போகிறார்களென்றும், காம்டேன் விண்டாம் என்பவர் அப்பரீட்சையைச் செய்து பார்ப்பதற்கு அலகாபாத் போஸ்ட் மாஸ்டர் ஜெனரல் அதனை யங்கீகரித்திருக்கிறாரென்றும் தெரிகின்றன. பொருட்காட்சிக் கட்டடத்திலிருந்து அதற்கு வெளியே யிருக்கும் தபால் ஆபீஸுக்குக் கடிதங்கள் ரதங்கள் மூலமாக அனுப்பப்படும். அவற்றைப் பெக்கட் என்ற ஆகாயகமனி கொண்டுபோவார்.

* * *

சென்னை மாகாணத்தில் மாடல் ஹைஸ்கூல்கள்.—சென்னை மாகாணத்தில் மாடல்(மாதிரி,)ஹைஸ்கூல்கள் சில ஸ்தாபிப்பதைப் பற்றி மேலதிகாரிகளுக்கு மாகாணக் கவர்ன்மெண்டார் அனுப்பியிருந்த பிரேரணைகளை இப்போது இந்தியா மந்திரி கவனித்து வருகிறார். அம்மாதிரி சர்க்கார் செலவில் மாடல் ஹைஸ்கூல்கள் ஸ்தாபிக்கப்படக் கூடாதென்று இந்தியாவிலும் இங்கிலாண்டிலுமுள்ள பாதிரிமார்கள் பலமாய் வாதிக்கப் போகிறார்களென்று காண்கிறது. அவர்கள் இப்பொழுது தங்கள் கண்டன விண்ணப்பத்துக்குக் கையெழுத்துக்கள் சேர்த்து வருவதாய்க் காண்கிறது.

* * *

இந்தியாவின் ஏற்றுமதியும் இறக்குமதியும்.—சென்ற மார்ச்சு மாதத்தில் அயல் நாட்டிலிருந்து ஒரு கோடி ரூபாய் பெறுமானமுள்ள சாமான்கள் இறக்கு

மதியா யிருக்கின்றன. சரக்குகள் ஏற்றுமதிக்காக 97½ லக்ஷம் ரூபாய் அட்வான்ஸாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 60 லக்ஷம் பெறுமானமுள்ள பஞ்சுத் துணிகளும், 5 லக்ஷம் பெறுமானமுள்ள மெஷீன் சாமான்களும், 10 லக்ஷம் பெறுமானமுள்ள ரயில் சாமான்களும் இறக்குமதியாயிருக்கின்றன.

* *
*

தென்னாபிரிக்காவில் யூதர்கள்.—தென்னபிரிக்காவில் இந்தியர்கள் மட்டுந்தான் விசேஷத் தொல்லைகளை யனுபவிக்கவேண்டியவர்களாயிருக்கிறார்களென்பதில்லை. அங்கு யூதர்கள்கூட (Jews) வெள்ளையர்களால் வருத்தப்படுத்தப் படுகிறார்களென்று தெரிகிறது. புதிய குடியேற்றச் சட்ட விதிகளை யூதர்கள் சரியென்று ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அச்சட்ட விதிகளை அமுலுக்குக் கொண்டுவரும் உத்தியோகஸ்தர்கள் இந்தியர்களை மட்டுமே யன்றி யூதர்களையும் ஆட்டிவைக்கிறார்களாம்.

* *
*

கம்பியில்லாத் தந்தி.—மிஸ்டர் பார்மன் என்பவர் ஆகாயவிமானி பந் என்னுமிடத்தில் ஆகாய விமானத்திலேறிப் பறந்து கொண்டிருந்தபோது பத்து மைல் தூரத்தில் கம்பியில்லாத் தந்தியில் பேசினாராம்.

* *
*

கல்மழை.—விருதுப்பட்டி நிருபரொருவர் மதராஸ் மெயில் பத்திரிகைக்கு எழுதுகிறார்.—"சென்ற வியாழக்கிழமையன்று (20-4-11) பெய்த கல் மழையில் ரஸ்தாக்களெல்லாம் 1, 2 அங்குலமுள்ள தட்டையும் உருண்டையுமான கற்கள் மயமாயிருந்தது விநோதமாயிருந்தது. கற்கள் மங்கல் வெள்ளை நிறமா யிருக்கின்றன. இம்மாதிரி கல்மழை இன்னம் எப்பொழுது காண்பதோ ?"

* *
*

ஊமையர் பேசப் படிப்பித்தல்.—பாளையங்கோட்டையிலே செவிடர் ஊமையர்க்கு ஓர் பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில் இந்தியா இலங்கைப்பகுதிகளிலிருந்து 118 மாணாக்கர் சென்று பேசப்படிக்கிறார்கள். குருடரைப் படிப்பிப்பது போல் ஊமையர் செவிடரைப் படிப்பித்துக்கொள்வது அதிகம் இலகுவல்ல. செவியுணர்வுள்ளவர்கள் தொனிகளை அவதானித்து அந்தப்படி தாமுமுச்சரித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். ஊமையர் செவிடர் அந்த உணர்ச்சியற்றவர்களாயிருப்பதினாலேயே பேச அறியாதவர்களாயிருக்கிறார்கள். மேற்படி பாடசாலையிலே மாணாக்கர் பேசப்பழகும் முறை புத்தகப்படிப்பினாலல்ல. உபாத்தியாயர் பேச உதடுகளசையும் விதத்தைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து மாணாக்கர் ஒவ்வொரு சொல்லையு முச்சரிக்கப் பயிலுகின்றார்கள். இவ்வித அவதானிப்பினால் மாணாக்கர் சொற்களை யுச்சரிக்கப் பழகுவது மிகக் கஷ்டமாயிருக்கின்றது. ஆனால் அவர்களுக்கு மனனசக்தியும், அவதானக்கூர்மையும் அதிகமாயிருப்பதினாற் பொதுவாய்ப் போதிய அளவு அனுகூலமடைந்து வருகிறார்கள். தற்போது பிரயோகிக்கப்படும் முறைப்படி ஒருவன் சொற்களைத் தெளிவாய்ப் பேசப்பழக எட்டுவருடங்கள் செல்லும்.

திருநெல்வேலியிலே சிலநாட்களுக்கு முன் நடந்த ஓர் பரீட்சையிலே செவிடும் ஊமையுமான 20 மாணாக்கர் இங்கிலீஷ் தமிழ் என்னும் இரு பாஷையிலும் ஓர் சரித்திரத்தைத் தெளிவாய்ச் சொன்னார்கள். இவ்விதமாய் மேற்படி பாடசாலையிற் செய்யப்படும் வேலைகளனுகூலப்படுவதைக்கண்டு இந்தியாவிலுள்ள விசேஷ பிரபுக்கள் பலர் இம்முயற்சியைத் தூண்டி நடத்துவதற்கு விசேஷ கரிசனை காட்டிவருகிறார்கள்.

இந்தப் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தவர் மிஸ். ஸ்ரீரேன்சன் என்னும் ஓர் அம்மாளேயாம். காலஞ்சென்ற விக்டோரியா இராணியாரவர்கள் இந்தியாவிலுள்ள குருடர்செவிடர் மனத்தெளிவை யடையத் தக்கதான அறிவு வெளிச்சம் பெறச் செய்யவேண்டிய தகத்திய மென்பதின் பேரில் ஒருமுறை ஓர் கடிதமெழுதியிருந்தார். அதின் மூலமாய் அவர் இந்தியாவிலுள்ள குருடர் செவிடர்மீது காட்டிய அனுதாபமே மேற்படி அம்மாளின் மனதை அதிகமாய் ஏவத்தொடங்கிற்று. உடனே அவர் இவ்விஷயத்தின்பேரில் யோசனைசெய்து தொடக்கத்திற் குருடருக்கு ஓர் பாடசாலை ஸ்தாபித்து நடத்திவந்தார். அதை நடத்திவரும்போது செவிடர், ஊமையரைப் பேசப் படிப்பித்தலே அதிலும் பார்க்க அவசியமென்பதை யுணர்ந்து சிறிது காலத்துக்குள் பாளயங்கோட்டையிலேஇந்தப் பாடசாலையை ஸ்தாபித்தார். இது இப்போது அவருடைய விருப்பப்படி சிறந்தோங்குகின்றது.

மிஸ். ஸ்ரீரேன்சன் என்னும் இந்த அம்மாள் சிலகாலத்துக்குமுன் கொழும்புக்கு வந்து குருடர், செவிடர், ஊமையர்க்கு ஓர் பாடசாலை ஸ்தாபித்தற்காய் அங்குள்ள தயாளசீலரான பிரபுக்கள், பெருமாட்டிகள் சிலர் முயற்சிசெய்ததைக் கண்டார். அவ்வேளையிலே குருடர், ஊமையர், செவிடர் என்னும் முப்பகுப்பினரையு மொருங்குசேர்த்துப் படிப்பிப்பது பிரயாசம்

குருடரை ஒருபகுதியாயும், செவிடர் ஊமையரை ஒரு பகுதியாயுஞ் சேர்த்துவைத்துப் படிப்பிக்கிற காரியம் அனுகூல மாகுமென யோசனை சொல்லிப் போயிருக்கின்றார். அவருடைய ஆலோசனையைப் பின்பற்றியே இங்குள்ள காரியங்களை நடத்துவார்களாம்.

***

மரங்களுக்கு மலாம்பூசுதல்.—சூரிச்சு என்னுமிடத்திலிருக்கும் ரசாயன சாஸ்திரியாரொருவர், மரங்களுக்கும் மலாம்பூசும் வித்தையைக் கண்டுபிடித்திருக்கிறார். இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி முதலிய லோகங்களை ஆவியாக்கி, அவற்றின் ஆவி மரத்தின்மேற் பட்டுக் குளிரும்படி செய்தபின் அதனை மலாம்பூசும் இயந்திரத்துக்கெதிரே பிடித்தால், மலாம் மெல்லிதாகப் பரவுமாம்.

***

ஆகாயக்கப்பற் பந்தயம்.—இங்கிலாந்திற் பிரசுரமாகும் "டேயிலிமெயில்" என்னும் புதியப்பத்திரிகை ஆகாயக்கப்பற் பந்தய மொன்றை நடத்தி 10,000 பவுன் வெகுமதி கொடுக்க உடன்பட்டிருக்கின்றது. இதிலேற்படும் ஆகாயக் கப்பல்கள் பெரிய பிரித்தானியாவைச் சுற்றிப் பறக்கவேண்டியதாம். பிரயாண தூரம் 1000 மைல். இந்தப்பிரயாணத்திலே கப்பல்கள் சந்திக்கவேண்டிய இடங்களெல்லாம் இப்போதே வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. சந்திக்கக் குறிக்கப்பட்டுள்ள எல்லா இடங்களின் இடைத்தூரத்தையுஞ் சேர்த்தே மேற்சொல்லப்பட்ட 1000 மைல் கணிக்கப்பட்டது. வருகிற ஆடி மாதம் 22-ந் தேதி பிரயாணம் ஆரம்பிக்கப்படும். முதற் சுற்றி முடிக்குங் கப்பலுக்குப் பத்திராதிபர் வெகுமதி கொடுப்பார்கள்.

***

ஜப்பான்தேச வர்த்தகவிருத்தி.—ஜப்பான் தேசத்தவர் அத்தேசத்தி லிறக்குமதியாகும் பிறதேசப் பொருட்களுக்கு நூற்றுக்கு அறுபதுவீதந் துறைமுக வரி விதித்திருக்கிறார்கள். இக்கடும்விதி பிறநாட்டுப் பொருட்கள் அங்குவாராது தடுப்பதற்குஞ் சுதேச பொருட்கள் மதிப்புப்பெறுதற்கு முதவியாம்.

***

காசி ஹிந்து யூனிவர்ஸிடி.—ஆனரபில் பண்டித மதன்மோகன் மாலவியா அவர்கள் ஹிந்து யூனிவர்ஸிடி யொன்று ஸ்தாபிக்க ஐந்தாறு வருஷமாய் முயன்று வருகிறார். அதற்கு மூலதனம் இப்போது 9,55,000 ரூபாய் வரையிற் சேர்ந்திருக்கின்றது. அவர் தமது வக்கீல்வேலையைக் கவனிப்பதைவிட்டு மேற்படி யூனிவர்சிடியை ஸ்தாபனஞ் செய்வதிலேயே கண்ணுங் கருத்துமா யிருக்கின்றார். இது காசியில் ஸ்தாபிக்கப்படுமாம். இது விஷயத்தில் மிஸ்ஸஸ் அன்னிபெசன் டம்மாளும் ஒத்துழைக்க முன்வந் திருக்கிறாராம். இதனால் அன்னிபெசன்டம்மாள் காசியில் ஸ்தாபிக்க வுத்தேசித்திருந்த யூனிவர்ஸிடிப் பிரயத்தனம் இனியில்லையென்று தெரிகின்றது. இப்போது இவ்யூனிவர்ஸிடிக்காக ஆனரபில் - மிஸ்டர் வி. கிருஷ்ணசாமி அய்யர் 5000 ரூபாய் நன்கொடை யளித்திருக்கின்றார். இதற்கு 40 லட்சம் ரூ. மூலதனம் வேண்டியிருக்கின்றது.

***

விலையுயர்ந்தபடம்.—அமெரிக்காவில் ஒரு பிரபுவினிடத்தில் ஒரு படமிருக்கிறதாம்; 160,000 ரூபாய் மதிப்புடையதாம்.

***

சீனாவில் பிளேக்கின் மூலத்தைக் கண்டவர்.—இப்போது சீனாவில் வந்திருக்கும் புரொபெஸர் பெட்ரி என்பவர் ஈக்களைப் போன்று பறக்குந் தன்மையுடைய 36 பிராணிகளை 12 மலையெலிகளில் கண்டுபிடித்து, இப்பிராணிகளின் மூலமாக மனிதர்கட்குப் பிளேக் உண்டாகின்றதென்று கூறுகின்றார். சீனாவிலிப்போது பிளேக் வியாதி யொழிந்திருக்கின்றது. இதுகாறும் சீனாவில் பிளேக் வியாதியா லிறந்தவர்கள் 60000-பேருக்கு மேற்பட்டவர்களாம்.

***

மிகப்பெரிய ரயில்வே ஸ்டேஷன்.—உலகத்திலுள்ள ரயில்வே ஸ்டேஷன்களில் இங்கிலாந்திலுள்ள கிளாப்ஹாம் என்னும் ஜங்ஷன் ஸ்டேஷனே மிகப் பெரியதாம். இதில் பிரதிதினமும் 1400 ரயில் வண்டித்தொடர்கள் வந்து போகின்றனவாம்.

***

சம்பளமின்றி வித்தை கற்பித்தல்.—லண்டன்மாநகரில் முனிசிபாலிடியாரும், கவர்ன்மெண்டாரும் மற்றைய சங்கத்தார்களும் சிறுபிள்ளைகட்குச் சம்பளமின்றிக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டுமென்று ஆறுகோடி ரூபாய் செலவு செய்யத் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள்.

***

கப்பல் விபத்து.—சைனாவிற்கும் ஜப்பானுக்கும் நடுவே மூன்று கப்பல்களுக்காபத்துண்டாயின. இம்மூன்று கப்பல்களுள் மிபேர் என்னும் கப்பல் கடலில் முழுகிவிட்டது. இதிலிருந்தவர்களுள் நான்கு பேர் சீனர்கள் மாண்டார்கள்! மற்றக் கப்பல்களிலிருந்தவர்களுள் ஒருவரும் சாகவில்லை.

விவேகபோதினி

"எப்பொருளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு."—திருவள்ளுவர்

தொகுதி III } ஸாதாரண௵ வைகாசி௴ 1911-௵ ஜூன்௴ { பகுதி 12

ஸுக துக்கங்கள் (1)

PLEASURE AND PAIN

ஸுகம் துக்கம் என்பவைகள் எல்லோர் அனுபவத்திலும் இருப்பவைகளாயினும் அவைகளின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு ஆராய்வோம். மனதில் உண்டாகும் ஒருவித அமைதியே ஸுகம்; அதில் உண்டாகும் ஓர்வித பரபரப்பே துக்கம். இவை ஸாதாரணமாக வெளிவஸ்து ஸம்பந்தத்தால் உண்டாவதாகத் தோன்றும். மனதிற்கு இஷ்டமாயும் ஒருவித ஒற்றுமையாயும் உள்ள விஷயங்களோடு அது ஸம்பந்தப்பட்டால் அதில் ஒருவித இன்ப உணர்ச்சியும், அதனோடு மாறுபட்டும், அநிஷ்டமாயும் உள்ள வஸ்துவோடு ஸம்பந்தப்பட்டால் ஒருவித சஞ்சல உணர்ச்சியும் உண்டாகிறது என்பது தெரிந்த விஷயமே. இவைகளே ஸுகதுக்கங்கள் என்பவை. உலக விஷயங்கள் இந்த்ரியங்களில் தாக்குங்கால் ஒருவித பரபரப்பே ஏற்படும். இதனால் துக்கம்தான் ஸஹஜமாக உண்டாவது. அதை நீக்குங்கால் மனதில் ஓர்வித சாந்தம் உண்டாக ஸுகம் உண்டாகிறது. ஆகவே துக்க நிவிர்த்தியே ஸுகம்; ஸுகம் என்பது தனியாக ஒன்றில்லை என்று சிலர் கூறுவர். பாட்டு, ருசியான உணவு, முதலிய விஷயங்களால் ஏற்படும் ஸுகம் இல்லை என்று கூறமுடியாது. ஆகவே ஸுகம் துக்கம் ஆகிய இரண்டுவித நிலைகள் உண்டு என்பது வெளியாகும்.

ஸுகம் துக்கம் என்று இரண்டு இருந்தும், பொதுவாக ஆராய்வோருக்கு ப்ரபஞ்சத்தில் துக்கமே தோன்றும் என்று பெரியோர் கூறுவர். இதற்குத்தகுந்த காரணங்கள் உண்டு. உலகவிஷய ஸுகங்கள் ஓர் அளவிற்குக் குறைந்தால் அத்ருப்தியை உண்டாக்கி துக்கத்தை உண்டாக்கும்; அளவுக்கு மிஞ்சிவிட்டால் வெறுப்பு, இந்த்ரிய பலக்குறைவு, இவைகளை உண்டாக்கித் துக்கத்தை உண்டாக்கும். விஷயஸுகங்கள் ஏற்படாத காலத்தில் அவை வேண்டும் என்ற ஆவல் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். ஸுகம் முடிந்ததும் முடிந்துவிட்டதே என்ற ஏக்கம் உண்டாகித் துக்கம் உண்டாக்கும். ஸுகம் அனுபவிக்கும் காலத்திலேயே, அதை ஸம்பாதிக்கச் செய்த முயற்சிகளும் பட்டபாடுகளும், ஞாபகம் வர, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு அடைந்த ஸுகம் தக்கமேண்டுமே என்று இயற்கைக்கு விரோதமாக அடிக்கடிப் பொத்துக்கொண்டு எழும் ஆவல் மிகுந்த துக்கத்தை உண்டாக்கும். துக்கம் வந்துவிடப்போகிறதே என்று எதிர்ப்பார்ப்பதால் வரும் கஷ்டம் துக்கம் நேரே வருங்கால் உண்டாகும் கஷ்டத்தைவிட மிக அதிகம். மனிதன் பகுத்தறிவு சஞ்சலமனது ஆகிய இவ்விரண்டும் உடையவனாதலால் பிறர் அனுபவிக்கும் துக்கத்தைக் கண்ட உடன் அவன் பகுத்தறிவால் இவ்வாறு அது கஷ்டப்படுத்தும் என்ற உணர்ச்சி ஏற்பட மனது மிகவும் சஞ்சலம் அடைந்து மிகுந்த கஷ்டத்தை உண்டாக்கும். ஆதலால் உலக விஷயத்தில் ஸுகம் துக்கம் ஆகிய இரண்டு இருந்தபோதிலும் மனிதன் ஸம்பந்தப்பட்ட வரையிலும் துக்கமே ஏராளமாகக் காணப்படும். ஆகவே ஸுகம் அனுபவிக்குங்கால் அதில் மூழ்கி முற்கூறிய துக்க ஸம்பந்தத்தை மறந்து மயங்கி தேன் குடித்த நரிபோல திருதிரு என்று அலைந்து, துக்கம் நேரிட வருங்கால் அனுதைச்சிசுபோலப் பரிதவிப்பவர்களை மாக்கள் என்றே கூறவேண்டும்.

ஸுகதுக்க விஷயம் இவ்வாறானால் உயிருள்ள வரையில் கஷ்டப்படுவதுதான் புத்தியுள்ளோர்களது கதியோ! என்ற சங்கை அறிவுடையோர் மனதைக் கலக்கும். முன் செய்த ஆராய்ச்சியால் உலகஸுகம் அல்பம், மனதைக்கவர அதற்கு இடங்கொடுக்கலாகாது. அது எவ்வளவு ஸஹஜமாக நமக்கு வருமோ அதுபோலவேதான் துக்கமும் வருவது. இவை இரண்டும் மாறி மாறி உலகில் வருவது வழக்கம். ஆதலால் இவை இரண்டையும் ஒரு பொருட்டாக மதித்து வீண்மனஸ்தாபத்திற்கு இடங்கொடுத்து உலகில் ஸஹஜமாக எப்பொழுதும் காணப்படும் துக்கங்களை அதிகப்படுத்திக்கொண்டு கஷ்டப்படலாகாது. உள்ள துக்கமே போதும்; அதை த்யானம் செய்து ஏங்கி, ஸுகம் வாராதா, என்று எதிர்பார்த்து, எல்லோருக்கும் வருகிறதே நமக்குமாத்திரமில்லையா என்று பொறாமையால் எரிக்கப்பட்டு, ஸுகம் வருங்கால் கால்தலை தெரியாது மூழ்கி ஸுகாதிகத்தால் வருந்தி, உள்ள துக்கத்தை வீணாகப் பெரிதாக்கிக்கொள்ளாது; எப்பொழுதும் நிதானமாய்ச் சாந்தமாய் இருக்கச் செய்வதே இந்த ஆராய்ச்சியின் நோக்கம். இதைத்தான் பகவான் கீதையில் 'சீதோஷ்ணம் ஸுகதுக்கம் ஆகிய இவைகள் விஷயஸம்பந்தத்தால் ஏற்படுபவை, அடிக்கடிப் போய் வந்து கொண்டிருப்பன (நிலையில்லாதவை) அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்' என்றார்.

விவேக போதினி

தொகுதி 3] ஸாதாரண௵ வைகாசி௴ [பகுதி 12

முக்கிய உபநிஷத்துக்கள்

THE PRINCIPAL UPANISHADS

X. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து (2)

THE BRIHADARANYAKA UPANISHAD

அத்யாயம் ௨:—முதல் அத்யாயத்தில் ஞானத்திற்கும் அக்ஞானத்திற்கும் உள்ள வேற்றுமை விளக்கப்பட்டு அக்ஞானத்தின் ஸ்வரூபம் நன்ருக எடுத்து விஸ்தரிக்கப்பட்டது. இங்கு ப்ரம்ம வித்யை எடுத்து விஸ்தரிக்கப்படுகிறது. முதலில் கார்க்யருக்கும் அஜாதசத்ரு என்ற அரசனுக்கும் ஏற்படும் ஸம்வாத மூலமாக, ப்ரஹ்ம ஞானம், யுக்தி முதலியவைகளால் ஏற்படாது, ப்ரஹ்மம் உண்டென்ற ஆஸ்திக புத்தியுடைய சிஷ்யனுக்கு, அனுபவித்துத் தேர்ந்த குருவின் உபதேசத்தால்தான் இது ஏற்படவேண்டும், என்று விளக்கப்படுகிறது.

(1) மிகுந்த வாக் சக்தியும் கர்வமும் நிறைந்த கார்க்யர் என்ற ப்ராஹ்மணர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் பாலகர் என்பவர் பிள்ளை. ஒருநாள் இவர் காசி சென்று அங்கிருந்த அஜாதசத்ரு என்ற அரசனை நோக்கி 'நான் ப்ரஹ்ம விஷயத்தை விளக்குகிறேன்.' என்ருர். அதற்கு அரசன் 'இம்மாதிரி சொன்னதற்காகவே உமக்கு ஆயிரம் பசுக்கள் கொடுக்கிறேன்' என்ருன். இதைக் கேட்டதும் கார்க்யர் முறையே ஸூர்யன், சந்த்ரன், மின்னல், ஹ்ருதயாகாசம், மூச்சு, (புத்தியாகிய) தேஜஸ், அப்பு (சக்தி), கண்ணுடி, ப்ராணன், ஆகாசம், நிழல் (அக்ஞானம்), தேஹம், ஆகிய இவைகளுள் உள்ள புருஷனே ப்ரஹ்மம், என்று வெளியிட்டார். இவ்வாறு ஒழுங்காகக் கூறிவருங்காலத்தில் அப்போதைக்கப்போது அஜாதசத்ரு, கார்க்யர் கூறியது ப்ரஹ்மமல்லவென்றும், தான் அவைகளை முறையே, ஜந்துக்கள் தலைவன், வெண்மை உடை தரித்த ச்ரேஷ்டன், தேஜோவான், பூர்ணமும் அசலமுமானவன், இந்த்ரன், பலவானுன ஸம்ஹார கர்த்தா, ஆபாஸன், ப்ரகாசவான், உயிர், இணைபிரியா இரட்டை, மரணம், தேஹி என்று மதித்து அவைகளால் ஏற்படக் கூடிய இஹலோகச் சிறப்பை அடைந்திருப்பதாகவும் கூறி, ஆதலால் இவைகளை ப்ரஹ்மம் என்று கூற இடமில்லை என்று வற்புறுத்தினுன். கார்க்யருக்கு மேல் வாயெடுக்க முடியாமல் போய்விட மௌனமானுர். கொஞ்ச நாழிகை யானதும் கார்க்யர் அஜாதசத்ருவை நோக்கி, 'எனக்கு இவ்வளவு தான்தெரியும். இதுபோதாது என்று எனக்குத் தோற்றுகிறது. ஆதலால் நான் உமக்கு சிஷ்யனுகிறேன். எனக்கு உண்மையை வெளியிட வேண்டும்' என்று கேட்டார். 'நீர் ப்ராஹ்மணராயிற்றே க்ஷத்ரியனுகிய என்னை நீர் இவ்வாறுகேட்கலாமா? ஆயினும், நீர் என்னை இவ்வாறு கேட்டு விட்டபடியால் உமக்கு இதைத் தெரிவிக்கிறேன்' என்று கூறி அஜாதசத்ரு கார்க்யரை அழைத்துச் சென்று தூங்கும் ஒருவனிடம் கொண்டுபோய் விட்டான். தூங்குபவனைக் கூப்பிட்டுப் பார்க்க அவன் எழுந்திருக்காதது கண்டு, அவனைத்தட்டி எழுப்ப, அவன் எழுந்தான். இதை த்ருஷ்டாந்தமாக வைத்துக்கொண்டு கார்க்யரை நோக்கி 'பார்த்தீரா! இவன் தூங்குங்கால் இவனுள்ளிருந்த புருஷன் எங்கே இருந்தான்? விழிக்குங்கால் எப்படி வந்தான்? இதை நன்கு உணர்ந்தால் ப்ரஹ்மத்தை உணர்ந்ததாகும். இந்தப் புருஷன் இந்த்ரிய சக்தி முதலிய சக்தி எல்லாவற்றையும் தன்னுள் ஆகர்ஷித்துக்கொண்டு ஹ்ருதயாகாசத்தில் அடங்குகிருன். இவ்வாறு போகும்போது ஸ்வப்னாவஸ்தையில் மன ப்ரபஞ்சத்தில் அலைகிருன். ஸுஷுப்தியில் (ஸவப்நம் அற்ற தூக்கத்தில்) ஸுக காலங்களில் ஓய்ந்து இருப்பதுபோல இருப்பான். சிலந்தி தன் நூலைத் தன்னுள்ளிருந்து வெளிவிடுவது போலவும், நெருப்பிலிருந்து பொறிகள்

வெளி வருவதுபோலவும் இந்த்ரிய விஷயங்கள், அதிஷ்டான தேவதைகள் எல்லாம் ஆத்மாவிலிருந்து வெளியாகிறது. இந்த ஆத்மா ஸத்யத்துள் ஸத்யமானது. இந்த்ரியாதிகள் ஸத்யம், ஆத்மா ஸத்யத்துள் ஸத்யம்.' என்று உபதேசித்தான்.

(2) ஸூக்ஷ்ம சரீரமே சிசு; அதன் ஸ்தானம் இந்தத் தேஹம்; தலையே மேற்பாகம்; ப்ராணனே ஆதாரம்; ஆஹாரமே இதை ஸ்தானத்தில் நிலைக்கும்படி செய்யும் கயிறு. இதை நன்கு உணர்ந்தவன் ஏழு விஷயங்களால் ஏற்படும் விஷயா ஸக்தியிலிருந்து தப்புவான். தலைப்பக்கம் இந்த ஸூக்ஷ்ம சிசு ஏறும்பொழுது கண்ணையே ஆதாரமாக உள்ளது. இந்தக் கண்ணினிடம் முற்கூறிய எழு விஷயங்களின் அதிஷ்டானதேவதைகளும் வந்து கூடுகின்றனர். இதை உணர்ந்தவன் நித்ய த்ருப்தனுக இருப்பன். இவ்விஷயத்தில் "ஓர் ஸோமபாத்ரம் இருக்கிறது, அதன் வாய் கீழேயும் பாதம் மேலேயும், அதனுள் சிறப்பும் அமைந்திருக்கின்றன. அதன் ஓரத்தில் ஸப்த ரிஷிகளும், எட்டாவதும் பிரஹ்ம ஸம்பந்தம் உடையதாகியும் உள்ள வாங் என்பதும் இருக்கின்றன. இது தலையையே குறிக்கின்றது; வாய் என்பது நமது வாய்; பாதம் என்பது மண்டை ஓடு; சிறப்பு இந்த்ரியங்கள். இந்த்ரியங்களைத் தொழிற்படுத்தும் சக்திகளே ஸப்த ரிஷிகள். வலக்காது கௌதமர், இடக்காது பரத்வாஜர்; வலதுகண் விச்வாமித்ரர், இடதுகண் ஜமதக்னி; வலது மூக்கு த்வாரம் வஸிஷ்டர், இடது காச்யபர்; நாக்கு அத்ரி. இதை உணர்ந்தவன் ஆஹாரக்குறைவால் வருந்தான்.

(3) இரண்டுவித ப்ரஹ்மம் உண்டு. ஒன்று ரூபம், அழிவு, கண்டத்வம், இருப்பு ஆகிய இவைகளையும்; மற்றொன்று அரூபம், அழிவில்லாமை, அகண்டத்வம், இருப்புக்கு அப்பாற்பட்டது ஆகிய இவைகளையும் தன்மையாக உடையது. தேவதைகள் ஸம்மந்தப்பட்டவரையில் ப்ருதிவி அப்பு தேஜஸ் ஆகிய இவைகளே முதல் விதத்தைச்சேர்ந்தவை. இவைகளின் ஸாரமான வஸ்து ஸூர்யன். வாயுவும் ஆகாசமும்பின் விதத்தைச் சேர்ந்தவை. இவைகளில் ஸாரம் ப்ரபஞ்சத்துள் பரவியிருக்கும் வஸ்து(ஹிரண்ய கர்ப்பர்). தேஹ ஸம்பந்தப்பட்டவரையில் முதல் விதம் தேஹத்திலுள்ள முற்கூறிய மூன்று பூதங்களுமே. இவைகளின் ஸாரம் கண்கள், இரண்டாவது விதம் தேஹத்திலுள்ள வாயுவும் ஆகாயமுமே. இவைகளின் ஸாரம் வலக்கண்ணிலுள்ள புருஷன். இந்த ஸாரமான வஸ்து பீதாம்பரம், வெள்ளைக்கம்பளி, அக்நி, வெண்தாமரை, மின்னல் போன்ற ப்ரகாசமுடையவன். இதை உணர்ந்தவன் உடனே தேஜஸ்வியாவான். இதன்மேல் இந்த ப்ரஹ்மத்தை நேதி நேதி (இதல்ல, இதல்ல) என்று நீக்கும் வழியால் இதைவிட மேலானது ஒன்றும் இல்லை என்பதை உணரவேண்டும். இந்தவழியால்தான் ப்ரஹ்மம் உண்மையாகிய இந்த்ரியங்களுள் சிறந்த உண்மையாக விளங்குவது என்பது நன்கு வெளியாகும்.

[இவ்விரண்டு ப்ராஹ்மணங்களால் கார்யகாரண ஸம்பந்த விவரண மூலமாக ப்ரஹ்மம் இவ்வாறு ஸத்யத்துள் ஸத்யமாய் உள்ளது என்பது நிர்ணயிக்கப்பட்டது.]

(4) ஸந்யாஸம் ப்ரஹ்மஞானத்திற்கு அத்யாவச்யம் என்பதை விளக்க ஆத்மாவே உண்மையான ஆனந்தவஸ்து என்பதை யாக்ஞவல்க்ய மைத்ரேயி ஸம்வாதத்தால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யாக்ஞவல்க்யர் ஸந்யாஸியாக நினைத்துத் தமது ஸொத்துக்களைத் தமது பெண்சாதிகள் மைத்ரேயி காத்யாயனி என்ற இருவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக்கொடுக்கத் தொடங்கினர். அப்பொழுது மைத்ரேயி அவரை நோக்கி 'ஸ்வாமீ! உலகத்தில் உள்ள ஸம்பத்துக்கள் எல்லாம் எனக்கு வந்தால் எனக்கு அமரத்வம் வருமா?' என்று கேட்டாள்.

யாக்ஞவல்க்யர்:—ஸம்பத்து வந்தால் ஸாதாரண பணக்காரர்கள் கதி உனக்கு வருமே ஒழிய அழிவற்றநிலை வாராது.

மை.—(விநயத்துடனும், ஓர்வித சோகத்துடனும்) அதனால் வரவேமாட்டாதா? அப்படி ஆனால் ஸம்பத்தால் எனக்கு என்ன உபயோகம்? அழிவற்ற நிலையை அடையும் மார்க்கத்தை எனக்குக் கூறும்.

யா:—' நீ எனக்கு இதுவரையில் ப்ரியையாக இருந்தாய். இப்பொழுது ப்ரிய வசனத்தையும் சொல்லத்தொடங்கிவிட்டாய். அழிவற்ற நிலையை அடையும் வழியை எடுத்து விஸ்தரிக்கிறேன். கவனமாகக் கேள்.

' பர்த்தா உண்மையான ப்ரிய வஸ்துவல்ல. பெண்சாதி ஆத்மாவாகிய வஸ்து ஸம்பந்தமாக அவன் ப்ரியனாகத்தோன்றுகிறான். இம்மாதிரியே எந்த வெளிவஸ்துவும் ப்ரிய வஸ்துவாகாது. அது அனுபவிப்பவன் ஆத்மா விஷயமாக ஸம்பந்தப்பட்டே ப்ரிய வஸ்துவாகத் தோன்றும். ஆகவே இந்த ஆத்மாதான் உண்மையில் ப்ரியமானது. இதன் ஸம்பந்தமாகத் தத்காலத்தில் த்ருப்தி உண்டாக்கும் வஸ்துக்கள் ப்ரிய வஸ்துக்கள் என்று நமக்குத் தோன்றும். ஆதலால் இவ்வெளி வஸ்துக்களைக் கவனியாது இந்த ஆத்ம விஷயத்தை ச்ரவண மனன நிதித்யாஸனம் (கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல்) ஆகிய இவைகளைச்செய்ய வேண்டும். இந்த வஸ்துவை ஒட்டாது வெளி வஸ்துக்களைத் தனிமையாகப் பாராட்டுபவன் எல்லா வஸ்துக்களிலிருந்தும் முடிவில் பிரிந்து துக்கத்தையே அடைவான். மத்தளத்திலிருந்து வரும் சப்தத்தைத் தனிமையாக இன்னதென்று உணர முடியாமலிருந்தும் அடிப்பவன் அல்லது மத்தளம் இவைகளை உணர்ந்த மாத்திரத்தில் உணர முடிவதுபோலவும், சங்கு, வீணை முதலியவைகள் விஷயத்திலும் இம்மாதிரி இருப்பது போலவும், இந்த வெளி விஷயங்களின் உண்மை ஸ்வரூபம் வெளிவ்யாபாரங்களால் உணரமுடியாது; உள்காரண விஷயங்களால்தான் உணரமுடியும். நெருப்பிலிருந்து வரும் புகைபோல வேதம் முதலிய சாஸ்த்ரங்கள் ஆத்மாவிலிருந்தே வெளியாயின. ஜலங்களின் நிலயம் ஸமுத்ரம், உணர்ச்சிக்கு நிலயம் மனம், வேதத்திற்கு நிலயம் வாக்கு இதுபோலவும்; தண்ணீரில் போட்ட உப்பு கரைந்துபோகப் பிரிக்க முடியாதாயினும் ருசிக்கு வெளியாவது போலவும், இந்த ப்ரஹ்மம் எல்லாம் தோன்றி நின்று ஒடுங்குவதற்கு நிலயமாயும், எவ்வித வரையும் இன்றி ஞான ரூபமாகவே இருக்கிறது. நமக்குத் தனிமையாக உள்ள இருப்பு நீங்கினால் இப்பொழுதிருக்கும் நாமரூபாதிகள் நீங்கிவிடும்.

மை.—எனக்குக் குழப்பம் வந்துவிட்டது. அது இறந்துவிட்டால் எல்லாம் நீங்கிவிடும் என்றும், எல்லாம் அதனுள்ளேயே இருக்கின்றது என்றும் கூறிவிட்டீரே.

யா.—எதுவரையில் த்வைதம் (பேதம்) இருக்கிறதோ அதுவரையில் தான் அனுபவிப்பவன் அனுபவ விஷயம் என்பவை உண்டு. எல்லாம் இந்த ப்ரஹ்மமாகப் பார்க்குங்கால் அனுபவி, விஷயம் என்பவை எப்படி இருக்க இடமுண்டு? இவைகளை உணருபவனை எவ்வாறு உணருவது? அறிபவனை அறிவது அஸாத்யம். இந்த விஷயத்தை நன்றாக உணர்ந்தால் போதும் என்று கூறி முடித்தார்.

(5) தேனீக்கள் மதுவைச் சேர்க்கக் காரணமாக இருந்து அந்த மதுவின் மூலமாகவே தாம் தரித்து நிற்பதால் மது தேனீக்குக் காரணமாகியும் அவைகளால் ஏற்பட்ட ஓர் கார்யமாயும் ஆகிறது. ஆகவே மதுவென்னும் பதத்தை இந்த ப்ராஹ்மணத்தில் கார்யமாகியும் காரணமாகியும் உள்ள வஸ்து என்னும் பொருளில் உபயோகப்படுத்தி ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஆத்மாவுக்கும் உள்ள அபேதம் கூறப்படுகிறது.

ப்ருதிவி ஜந்துக்கள் விஷயத்தில் மதுவாகவும், ஜந்துக்கள் ப்ருதிவி விஷயத்தில் மதுவாகவும் ஏற்படும். இதுபோல பூமியுள்ளிருக்கும் அழிவற்ற தேஜோவானான புருஷனும்,

தேஹத்துள்ளிருக்கும் ஆத்மாவும் மதுவே. இவன் தான் பரமாத்மா,அழிவற்றவன் ப்ரஹ்மம், எல்லாமாய் இருப்பவன்.

இம்மாதிரியே அப்பும், அக்நியும், வாயுவும், ஸூர்யனும், திசைகளும், சந்த்ரனும், மின்னலும், இடியும், ஆகாசமும், தர்மமும், ஸத்யமும், மானிடர்களும், ஆத்மாவும் ஆகிய இவைகளும் ஜந்துக்களும் பரஸ்பரம் மதுக்கள் ஆகையால் முன்னவைகளுள் இருக்கும் அழிவற்ற தேஜோவானன புருஷனும், தேஹத்துள் முறையே சக்தி, வாக்கு, மூச்சு, கண், காது, மனம், தேஜஸ், சப்தம், ஹ்ருதயாகாசம், ஒழுங்கு, உண்மை வஸ்து, மனிதன், ஆகிய இவைகளும் ஆத்மாவும் பரஸ்பரமதுவே. இவன்தான் பரமாத்மா, அழிவற்றவன், ப்ரஹ்மம், எல்லாமாயிருப்பவன்.

இந்த ஆத்மாதான் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் ராஜன். சக்ரத்தின் குறுக்குக்கம்புகள் எவ்வாறு இருசிலுள்ள குடத்துள் அடங்கிவிடுகின்றனவோ அவ்வாறே ப்ருதிவி, அப்பு முதலிய முற்கூறியவை எல்லாம் ஆத்மாவுள் அடங்கும்.

இந்த ரஹஸ்யத்தை அதர்வணர் பிள்ளை ததிசீ என்பவர் அச்வனீ தேவதைகளுக்கு உபதேசித்தார். இவ்வாறு செய்யுங்கால் இவர் தலையை இந்த்ரன் அறுக்க அதற்குப் பதிலாகக் குதிரைத் தலையை இவருக்கு அச்வனீதேவதைகள் வைத்தனர். பின்னும் இவர் உபதேசிப்பதைக் கண்டு இந்த்ரன் மறுபடி இந்தத் தலையை வெட்ட ஸொந்தத்தலையை அச்வனீ தேவதைகள் இவருக்கு வைத்தனராம். அப்பொழுது இதைக் கண்ட ஒரு ரிஷி 'இந்த ப்ரஹ்மம் எல்லாமாயது. எல்லாத் தேஹத்துள்ளும் இது அமைந்து கிடப்பதால் இதற்குப் புருஷன் என்று பெயர். இது இல்லாத இடமே இல்லை. இந்த உருவங்களெல்லாம் ஆத்மாவின் உண்மை உருவை விளக்க ஏற்பட்டதே. இந்த்ரனுகிய இது மாயையால் (தோற்றத்தில்) அநேகமாயது. நூற்றுப்பத்து இந்த்ரியங்களுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருப்பது. இந்த ஆத்மாவே இவைகள் எல்லாமாயிருப்பது. கார்யம், காரணம், உள், வெளி இவைகள் அற்ற ப்ரஹ்மம் இதுவே. இந்த ஆத்மாவே ஸர்வ வ்யாபியாயும், ஸர்வக்ஞனும் உள்ள ப்ரஹ்மம்.

(6) இந்த ப்ராஹ்மணத்தில் ப்ரஹ்மமாகிய ஹிரண்யகர்ப்பர் முதல் பௌதிமாஷ்யர்வரையில் உள்ள குருபரம்பரை கூறப்படுகிறது. முற்கூறிய விஷயங்கள் இப்பரம்பரை வழியாக வந்தன போலும்.

அத்யாயம். 3. (1) விதேஹ தேசத்து அரசனுகிய ஜனகர் ஓர் அச்வமேதயாகம் செய்தார். அதற்கு அநேக ப்ராஹ்மண ச்ரேஷ்டர்கள் வந்தனர். இவர்களுள் யார்கற்றுத்தேர்ந்தவர்கள் என்று உணர ஆயிரம் பசுக்களை ஒன்றுசேர்த்து நிறுத்தி அவைகள் கொம்பில் பொற்பூண் பிடித்து ப்ராஹ்மணர்களை நோக்கி 'ஒப்ராஹ்மணேத்தமர்களே! உங்களுள் யார் சிறந்த புத்திமானே அவர் இவைகளைத் தாராளமாக ஓட்டிக்கொண்டு போகலாம்' என்றார். இதைக்கேட்டதும் யாக்ஞவல்க்யர் தமது சிஷ்யன் ஒருவனை நோக்கி அவைகளை ஓட்டிப்போகச் சொன்னார். அவன் தன் குருவின் சிறப்பை உரக்க எடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு அவைகளை ஓட்ட ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது ஸபையிலிருந்த அநேகர் அவனைத் தடுத்து 'நீர் மிக்க மேதாவியோ?' என்ன, அதற்கு அவர் மஹா விநயத்துடன் நான் ப்ரஹ்மத்தை உணரும் மேதாவி காலில் விழத்தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால் எனக்கு இந்தப் பசுக்கள் வேண்டும்' என்று தமது சிறப்பைவெளியிட்டார். உடனே ஒருவர் எழுந்து 'லோக விஷயங்கள் எல்லாம், மரணம், இராப்பகல், இருபக்ஷங்கள், இவைகளால் பீடிக்கப்பட்டு நிற்க, ஸ்வர்க்கத்திற்கு யாதொரு வழியும் காணப்படவில்லையே! என்ன செய்வது?" என்று கேட்க 'மூன்று பீடைகளையும், ஹோதா, அத்வர்யூ, உத்காதா, ஆகிய மூவர் ஸஹாயத்தால் முறையே ஒழித்து, ஸ்வர்க்க வழியை ப்ரஹ்மா என்னும் ரித்விங் மூலமாக உணரவேண்டும்,' என்றார். பின்னர் அச்வமேதயாக மந்த்ர விஷய

மாகச் சில கேள்விகள் கேட்க யாக்ஞவல்க்யர் தயங்காது அவைகளுக்கு விடை அளித்து அவர் வாயை அடக்கினர்.

(2) இரண்டாவது ஒரு ப்ராஹ்மணர் எழுந்து 'க்ருஹ அதிக்ரஹங்கள் எவை, எத்தனைவிதம்' என்று கேட்க, 'ப்ராண, அபானன்; வாக், நாமம்; நாக்கு, ருசி; கண், உருவம்; காது, சப்தம்; மனம், ஆசை; கை, தொழில்; தோல், ஸ்பர்சம்; ஆகிய இவை எட்டும் க்ருஹாதிக்ருஹங்கள்' என்றார். மரணகாலத்தில் மனிதனது ஒவ்வொரு பாகமும் ஸூக்ஷ்மமாகி ஒடுங்க ஆத்மா எங்கே போகிறான்?' என்றுகேட்க, யாக்ஞவல்க்யர் அவரோடு ரஹஸ்ய ஸம்பாஷணை செய்து 'ஸத்கர்மத்தால் ஒருவன் ஸத்தாகவும், துஷ்கர்மத்தால் ஒருவன் அஸத்தாகவும் ஆகி மறுபடி பிறக்கிறானே ஒழிய அவனுக்கு ஒய்வே கிடையாது' என்றுகூறிக் கர்மத்தின் சிறப்பைப் புகழ்ந்துபேசி அவர் வாயை மூடிக்கொள்ளும்படி செய்தார்.

(3) இதன்பின்னர் ஒருவர் அச்வமேதயாகம் செய்பவர் கதியைப்பற்றி வினவ 'அவர்கள் நமது ப்ரஹ்மாண்ட முடிவில் சென்று பக்ஷி ரூபமான இந்த்ரன் மூலமாக வாயுவினிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டு முடிவில் மேலான பதம் பெறுவர். வாயுவே எங்கும் பரவி இருப்பது, எல்லாமாய் இருப்பது. இதை உணர்ந்தவன் மரணம் நீங்குவான்' என்ற மறுமொழியால் மேல்கேள்வி கேட்க முடியாமல் இவர் மௌனமானர்.

(4) மற்றொருவர் 'ஸகுணமாயும், நிர்க்குணமாயும், எல்லாவற்றுள்ளும் இருக்கும் ஆத்மாவாயும் உள்ள ப்ரஹ்மம் எது? என்று கேட்க 'உனது ப்ரணாபானாதி வாயுக்கள் உள்ளிருக்கும் ஆத்மாவே இந்த ப்ரஹ்மம்' என்று யாக்ஞவல்க்யர் கூறினர். இது விளங்காது, அவர் மறுபடி கேட்க, 'உன்னுள்ளிருக்கும் அறிபவனும், பார்ப்பவனும், உணருபவனும் உள்ள வஸ்துவை மற்றைய வஸ்துக்களை உணருவதுபோல நேரிட உணரமுடியாது. இம்மாதிரி உன்னுள்ளிருக்கும் வஸ்துவே எங்குமுள்ளது. இதைத் தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் அநித்யம்' என்று முற்கூறியதை விளக்க, அவரும் அடங்கினர்.

(5) முற்கூறிய கேள்வியை வேறு ஒருவர் கேட்க அதற்கு யாக்ஞவல்க்யர், 'பசி தாஹம், துக்கம் மரணம் முதலியவைகளுக்கு அப்பாற்பட்டது இந்த ஆத்மா. இதை ப்ராஹ்மணர்கள் உணர்ந்து, புத்ரன், பணம் பரலோகம் ஆகிய இவைகள் விஷயமாக உள்ள ஆசைகளிலிருந்து நீங்கி, ஸந்யாஸிகளாகத் திரிவார்கள். ஆகவே ப்ராஹ்மணன் முதலில் நன்றாகக் கற்றுத் தேறவேண்டும், பின்னர் ஆத்மாவை உணர்ந்து பலம் அடையவேண்டும். பின்னர் ப்ரஹ்ம விஷயமான அமௌனம், மௌனம் ஆகிய இவைகளை நன்கு உணர அவன் உண்மையான ப்ராஹ்மணனாவான். அவன் எல்லாவிதத் தொழில்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனாக நிற்பன். இதல்லாத வேறு எந்த நிலையும் அநித்யமே' என்று கூற அவரும் மௌனமானர்.

(6) வாசக்னு பெண்ணாகிய கார்கி என்ற ப்ரஹ்மசாரிணி யாக்ஞவல்க்யரை நோக்கி 'இங்கு எல்லாம் அப்புவினால் பரவப்பட்டிருக்கிறது. அப்புள் பரவியிருப்பது (ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பது) எது? என்று கேட்க அவர் 'வாயு' என்றார். பின்னர் 'முறையே வாயு, அந்தரிக்ஷம், கந்தர்வலோகம், ஆதித்யலோகம், சந்த்ரலோகம், நக்ஷத்ரலோகம், தேவலோகம், இந்த்ரலோகம், ப்ரஜாபதிலோகம், ப்ரஹ்மலோகம், இவைகளுள் பின்னது, முன்னதைவிட ஸூக்ஷ்மமானது என்றும், யாக்ஞவல்க்யர் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கார்கி கேள்வியின் மேல் கூறிவந்தார். முடிவில் ப்ரஹ்மலோகத்தை விட ஸூக்ஷ்மம் எது?' என்ற கேள்வி பிறக்க; 'இதை வேதங்களால் நேராக உணர வேண்டுமே ஒழிய தர்க்கத்தால் உணர முடியாதென்று கூறி அவள் வாயைத் தத்காலத்திற்கு அடக்கி வைத்தார்.

(7) அருணர் பிள்ளை உத்தாலகர் யாக்ஞவல்க்யரை நோக்கி 'எல்லா உலகங்களுள்ளும் (மணிகளுள்) கயிறு போன்ற ஆதாரமாக இருப்பது

எது ? இதை உள்ளிருந்து இழுக்கும் அந்தர்யாமி யார்?' என்று கேட்டார். அதற்கு யாக்ஞவல்க்யர் :—

'வாயுவே உள்ளூறப்போயிருக்கும் கயிறுக்கு ஸமானம். இதன்பேரில்தான் எல்லாம் தரித்து நிற்பது. வாயு நீங்குவதால் தான் மனிதன் இறப்பதும்.

'பூமி, அப்பு, அக்நி, வாயு, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், ஸூர்யன், திசை, சந்த்ர நக்ஷத்ரங்கள், ஆகாசம், தமஸ், தேஜஸ், ஜந்துக்கள், ப்ராணன், வாக்கு, கண், காது, மனம், தோல், ஜீவாத்மா, சக்தி ஆகியஇவைகளுள்ளும்புறமும்இருப்பவனையும், இவைகளால் அறியப்படாதவனையும், இவைகளைத் தேஹமாக உடையவனையும், அடக்கியாள்பவனையும் உள்ளவன் எவனோ, அவனே உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி, அழிவற்றவன்' என்று கூறி 'இதுதான் எல்லாவற்றையும் உணர்வது. இதை உணரவே முடியாது ; இதைத்தவிர உணர்பவன் வேறொன்றுமில்லை; இதுதான் உன் ஆத்மா, அந்தர்யாமி அழிவற்றவன், இதைத் தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் அநித்யம்' என்று விளக்கி அவரை வென்றார்.

(8) உடனே கார்கி எழுந்து எல்லாவற்றையும் விழுங்கிக்கொண்டு ஸூக்ஷ்மமாக இருப்பது எது ? என்றுகேட்க, ஆகாசம் என்றார். 'இதைவிட ஸூக்ஷ்மமானது எது?' என்ன; 'இந்த அதி ஸூக்ஷ்ம வஸ்துவை அக்ஷரம் (அழிவற்றது) என்பார்கள் பெரியோர். இதில் ஓர்வித குணமும் காணப்படாததால் இது நிர்க்குணம். தன்னம் தனியானது. இதன் சக்தியால்தான் ப்ரபஞ்சத்தொழில்கள் எல்லாம் நடப்பது. இதை உணராது எந்த ஸத்கிருத்யத்தைச் செய்தபோதிலும் அதன் பலன் சீக்ரம் முடிவுபெறும். அவன் அடிமைக்கு ஸமானம். இதை உணருபவனே ப்ராஹ்மணன். ஓ கார்கி! இது உணர முடியாத வஸ்துவாகிலும் எல்லாவற்றையும் உணருவது. இதைத் தவிர உணரும் வஸ்து வேறொன்றும் இல்லை. ஆகாசம் இத்தகைய அக்ஷரத்தில்தான் தரித்து நிற்பது' என்று கூற கார்கி மிகுந்த ஆச்சரியத்துடன் 'இவரை ஒருவராலும் வெல்ல முடியாது, என்றாள்.

தேவாரம்—சிற்றாராய்ச்சி

SAIVITE HYMNS—A CRITICAL NOTE

தமிழ்வேதம் எனச் சிறந்துநிற்கும் தேவாரத்தைத் தமிழ் மக்கள் ஓதி உய்யும்வண்ணம் உலகத்துக் குதவிய நாயன்மார்களாகிய திருஞானஸம்பந்தமூர்த்தி ஸ்வாமிகள், திருநாவுக்கரசு ஸ்வாமிகள், ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகள் என்பவர்களது திவ்ய சரித்ரங்களைத் திருத்தொண்டர் புராணம் எனப்படும் பெரிய புராணத்திற் காணலாகும். அன்னோர் திருவாய்மலர்ந்தருளின தேவாரத்தின் மெய்ப்பொருளை முக்குண வசத்திற்பட்ட நம்போலியர் ஒருசிறிதும் கண்டுணர்தல் அரிது. ஆயினும் உற்றுநோக்க உற்றுநோக்க அவர்கள் சரித்ரத்திற் சில விஷயங்கள் அவர்தம் பாசுரத்தினின்றே தெரிகின்றன. அவ்விஷயங்களையும் இன்னும் அறியக்கிடக்கின்ற சில விஷயங்களையும் இங்கெடுத்தெழுதுவாம்:—

1. திருஞானசம்பந்த ஸ்வாமிகள் தேவாரம்

(i) இவரது சரித்ரத்திற் சில விஷயங்கள்:

(a) சிவபிரானது திருவடியை என்றும் மறவாத தன்னை மையல் செய்து இம்மண்மிசைப் பிறக்குமாறு இறைவன் செய்தனர் என்பது—

"துறக்குமா சொலப்படாய் துருத்தியாய் திருந்தடி
மறக்குமா றிலாதவென்னை மையல்செய்தி மண்ணின்
பிறக்குமாறு காட்டினாய்." [மேற்

(b) சீகாழியிற் பார்வதிதேவியார் பொற்கிண்ணத்து உணவை ஊட்டுவித்ததும், இன்னார் ஊட்டுவித்தனர் என்பது தெரியாது, இவர் தந்தையார் இவர்மீது கோபங்கொண்டதும், இங்ஙனம் தேவியும் இறைவனும் இவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து ஆட்கொண்டதும்:—

"போதையார் பொற்கிண்ணத் தடிசில்பொல் லாதெனத் [னத்
தாதையார் முனிவுறத் தானெனை யாண்டவன்
காதையார் குழையினன் கழுமல வளநகர்ப்
பேதையா ளவளொடும் பெருந்தகை யிருந்ததே."

"ஆதி எமை யாளுடைய அரிவை யொடு பிரிவிலி [யமர்ந்த பதிதான்
சாதி மணி தெண்டிரை கொணர்ந்துவயல் புகவெறி [கொள் சண்பை நகரே"
"என்னுள்ளங் கவர் கள்வன் * * * பீடுடைய பிர மா [புர மேவிய பெம்மா னிவனன்றே."

(c) இவர் பாலப் பர்வத்திலேயே தலங்கள் தோறும் பதிகம் பாடிச் சென்றனரென்பதும்:—
"பாலனீங்கிவன் என்று நீ பரிவெய்திடேல்"
"பாலனுய தொண்டு செய்து".

(d) பாலப் பர்வத்தினராதலின் தனது தந்தை யாரது தோள்மேலிருந்தபடியே இன்னிசைப் பாடல் பாடினரென்பது:—
"மறையொன்ற வத்தர்* பியன்மே லிருந்தின்னிசையா [லுரைத்த பனுவல்"

(e) பதிகம் பாடி ஆற்று வெள்ளத்தில் ஓடத்தைச் செலுத்திக் கொள்ளம்பூதூர் என்னுந் தலத்தை அடைந்தது.
"ஓடம்வந்தணையுங் கொள்ளம்பூதூர் ஆடல் பேணிய [அடிகளை உள்கச்
"செல்லவுந்துக சிந்தையார்தொழ, நல்குமாறருணம்ப [னே."

(f) திருவாவடுதுறையிற் பொருள் வேண்டி ஈசனைப்பாடினது:—
"இதுவோ எமையாளுமா றீவதொன் றெமக்கில்லையே லதுவோ வுனதின்னரு ளாவடுதுறை யானே."

(g) வேதாரண்யம் என்னும் தலத்தில் வேதங்களாற் காப்பிட்டிருந்த கதவம் அப்பர்ஸ்வாமிகளால் திறக்கப்பட்டு இவரது திருப்பதிகத்தால் மறுபடி காப்பிடப்பட்ட விஷயம்:—
"சதுரம்மறை தான்றுதி செய்து வணங்கும்
மதுரம்பொழில் சூழ்மறைக் காடுறை மைந்தா
இது நன்கிறை வைத்தருள் செய்த வெனக்குன்
கதவந்திருக் காப்புக் கொள்ளுங் கருத்தாலே."

(h) சமணரொடு வாது செய்து வெற்றி பெறுமாறு இறைவன் திருநீறு கூட்டுவிக்கும் என்னும் துணிவொடு மதுரைக்குப்புறப்பட்டது:—
"கொத்தலர்குழலியோடும் விசயற்குநல்கு குணமாய [வேட விகிர்தன்
மத்தமு மதியினுக முடிமேலணிந்தெனுளமே புகுந்த [வதனுற்
புத்தரொ டமணை வாதி லழிவிக்கு மண்ணல் திரு [நீறு செம்மை திடமே
யத்தகு நல்ல நல்ல வவை நல்ல நல்ல அடியாரவ [ர்க்கு மிகவே.

(i) சமணரொடு வாது செய்வதன்முன் ஆலவாய்ப் பெருமானது திருவுள்ளக் குறிப்பை அறிய வேண்டினரென்பது—
ஓதி யோத்தறியா அமணுதரை
வாதில் வென்றழிக்கத் திருவுள்ளமே
ஆதியே திருவாலவா யண்ணலே
நீதியாக நினைந்தருள் செய்திடே.

அங்ஙனம் உள்ளக்குறிப்பை அறிந்து, ஆலவாய்ப் பெருமானது அநுமதி பெற்றவுடன் "வேத வேள்வியை நிந்தனை செய்துழல், ஆதமில்லி யமணொடு தேரரை, வாதில் வென்றழிக்கத்திருவுள்ளமே, பாதிமாதுடனுய பரமனே, ஞால நின்புகழே மிக வேண்டுந்தென்-னலவாயிலுறையுமெம் மாதியே" எனவரும் திருப்பதிகத்தைப் பாடின ரென்பது அப்பதிகத்தின் ஈற்றில் வரும்:—
"கூடலால வாய்க்கோனை விடைகொண்டு
வாடன் மேனி யமணரை வாட்டிட
மாடக் காழிச் சம்பந்தன் மதித்தவிப்
பாடல் வல்லவர் பாக்கிய வாளரே"
என்பதா லறியக்கிடக்கின்றது.

(j) தாமிருந்த இடத்தில் சமணர்கள் இட்டதீ பாண்டியனையே சுடுக எனப்பதிகம் பாடினது:—
தஞ்சமென்றுன் சரண் புகுந்தேனையு
மஞ்சலென்றரு ளாலவா யண்ணலே
வஞ்சஞ் செய்தமணர் கொளுவுஞ் சுடர்
பஞ்சவன் றென்னன் பாண்டியற்காகவே"

(k) அங்ஙனமே பாண்டியன் மீதுற்ற தீப்பிணியைத் திருநீற்றுப்பதிகம் பாடிப் போக்கினரென்பது:—
"ஆற்றலடல் விடையேறும் ஆலவாயான் திருநீற்றைப்
போற்றிப் புகலிநிலாவு பூசுரன் ஞான சம்பந்தன்
தேற்றித் தென்னனுடலுற்ற தீப்பிணியாயின தீரச்
சாற்றிய பாடல்கள் பத்தும் வல்லவர் நல்லவர் [தாமே."

* தோள்

(l) பின்னர் தீயிலிட்ட ஏடு வேகாமலும், வையை ஆற்று நீரிலிட்ட ஏடு எதிரேறவும், திருப்பதிகங்கள் பாடிச் சமணரை வென்றது— "தளிரிள வளரொளி" எனத் துவக்கும் பதிகத்தில் "எரியிடி லிவை பழுதில மெய்மையே" என்பதாலும், "வைகை நீரேடு சென்றணைதரும் ஏடகம்" என்பதாலும் அறியக்கிடக்கின்றது.

(m) திருவோத்தூரில் ஆண்பனையைப் பெண்பனையாக்கின ரென்பது—

"குரும்பை ஆண்பனை யீன்குலை ஒத்தூர்
அரும்பு கொன்றை யடிகளைப்
பெரும் புகலியுள் ஞானசம்பந்தன் சொல்
விரும்புவார் வினை வீடே. "

என்னும் பாடலால் விளங்குகின்றது.

(n) திருமருகலில் விஷந்தீர்த்த பதிகம் பாடினது, அத்தலத்துப் பதிகமாகிய "சடையாயெனுமால்....தகுமோ இவளுண் மெலிவே " என்பதிற்றெரிய வருகிறது.

பூம்பாவையைத் திருமயிலையில் எழுப்பியது.- 'மட்டிட்டபுன்னை" எனவரும் பூம்பாவைப்பாட்டால் அறியலாம்.

(o) நல்லூர்ப் பெருமணம் என்னுந் தலத்தில் சிவபிரானோடு கலக்க நினைந்து இவ்வுலகினின்றும் மறைய வேண்டினது.—

"நல்லூர்ப் பெருமணம் புக்கிருந்தீர் எமைப்போக்கரு [ளீரே "
"பெரும்பதம்......உறும்பொருளாற் சொன்னவொண் [டமிழ் "

(ii) ஸ்ரீ ஸம்பந்தர் தேவாரத்தில் கூறியுள்ள நாயன்மார், முனிவர், அரசர், முதலியோர்:—

மார்க்கண்டன், நளன், புரூரவா, ராமர், அநுமன், ஜாம்புவான், ஸுக்ரீவன், ராவணன், வண்டமரோதிமடந்தை(வண்டோதரி), ஸம்பாதி, ஜடாயு, பஞ்சவர், விஜயன், கோச்செங்கணான், தில்லைவாழந்தணர், தண்டி, பாணன், கண்ணப்பர், சண்டேச்வரர், சிறுத்தொண்டர், முருகநாயனர், நமிநந்தியடிகள், புகழ்த்துணைநாயனர், நீலநக்கநாயனர், குலச்சிறைநாயனர், மங்கையர்க்கரசி.

2

(iii) ஸ்ரீஸம்பந்தர்தேவாரத்தில் விசேஷமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள திருவிழா முதலிய.—

(a) திருவிடைமருதூர் பூச ஸ்நாநம்.

(b) திருமயிலை ஐப்பசி ஓணவிழா, கார்த்திகை விளக்கீடு, தைப்பூசம், ஆதிரைநாள், பங்குனி உத்திரநாள்.

(c) வெண்காட்டு முக்குளநீர் ஸ்நாநம்.

(d) திருநெல்வேலி திங்களுள்விழா, ஸிந்து பூந்துறை.

(e) வீழிமிழலை விண்ணிழி விமானம்.

(iv) ஸ்ரீஸம்பந்தர் தேவாரத்தில் உள்ள பழமொழி போன்ற வாக்கியங்கள்.—

(a) பேய்த்தேர்ப்பின் குடங்கொண்டு நீர்க்குச் செல்வார்.

(b) எந்தநாள் வாழ்வதற்கே மனம் வைத்தியால் ஏழை நெஞ்சே!

(c) நம்பொருள் நம்மக்கள்.

(d) ஊமனர் தங்கனு.

(v) ஸ்ரீஸம்பந்தர் தேவாரத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள சில சைன நூல்கள்.—

கிளிவிருத்தம், எலியின் தொழிற்பாட்டு

வ. சு. செங்கல்வராயப்பிள்ளை, எம். ஏ.

அபாத்ரதானம் செய்யாதே.—என்னெனில், சிலருக்குச் செய்யும் புண்யத்திற்குப் பதிலாகப் பாபத்தை யுண்டாக்குகின்றது. ஒருவன் இரப்பவர்களுக்கெல்லாம்அன்னமளிக்கும்தர்மசாலை ஒன்று வைத்திருந்தான். ஒருநாள் கசாப்புக்கடைக்கிப்பசுவை யோட்டிக்கொண்டு போகும் புலையன் ஒருவன் நடு வழியிற் களைத்து, அந்தத் தர்மசாலைக்குப்போய்ச் சாப்பிட்டுத் திடமாகி உற்சாகத்துடன் பசுவைக் கசாப்புக்கடைக்குக் கொண்டு போனன். கடைசியில் பசுவைக்கொன்ற பாவம் இரண்டு பங்காகப் பிரிக்கப்பெற்று, புலையனுக்குக் கால் பங்கும், தர்மசாலைத் தலைவனுக்கு முக்கால் பங்குமாகப் பாகிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ. ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸ தேவர்.

ராஜாங்க முறை ஸம்பந்த மானவிஷயங்களைப்பற்றிய பிரதமக் கொள்கைகள்.

CIVICS : ELEMENTARY PRINCIPLES

பிள்ளைகள் கடமைகள்

FILIAL DUTIES

நேசம்.—நாம் நமது தாய்தந்தையர்களை நேசிக்கவேண்டும். நமது கடமைகளுள் மிக இனியதும் இதுவே. இதைப்பற்றி உங்களுக்கு ஏன் ஞாபகப்படுத்த வேண்டுமென்று ஒருகால் நீங்கள் கேட்கலாம். பெற்றோர்களிடம் அன்பும் நேர்மையுமில்லாத குணக்கேடுள்ள ஒரு குழந்தையும் இருக்கக்கூடுமோ! நான் சொல்வதை நன்றாய் அறிந்து கொள்வீர்களாக. முத்தம் கொடுத்துச் சீராட்டுவதனாலேயே, உங்கள் புத்ரீய வாஞ்சையைக் காண்பிக்கும். இளமைப்பருவத்தைக் கடந்து விட்டீர்கள். பெற்றோர்களுக்கு த்ருப்தி உண்டாக்குவதில் தன்னால் கூடிய யாவற்றையும் செய்பவனே அவர்களிடம் உண்மையான நேசமுடையான் ஆவன். உங்கள் கடமைகளை யெல்லாம் மனச்சாட்சிக்கு ஒத்தவாறு செய்து முடிப்பதே பெற்றோர்களிடம் நீங்கள் வைத்திருக்கும் நேசத்திற்கு ச்லாக்கியமான அறிகுறியாம். ப்ரியமுள்ள குமாரனாக இருத்தல் மாத்ரம் போதாது. ஆனால் உங்கள் ஸஹோதர ஸஹோதரிகளுக்கும் மற்றும் அங்யர்களுக்கும் கூட உதவி செய்துகொண்டு நன் மாணாக்கனாக நடத்தல் வேண்டும். உங்கள் வாழ்நாள் முழுமையும் எவ்வித நிலைமையிலும் உங்கள் மர்யாதையைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு மானியாக நடந்தால் பெற்றோர்கள் உங்களைப் பெற்றதின் நிமித்தம் மிகப் பெருமை யடைவார்கள். அப்போது உங்களுக்கு அவர்களிடம் உண்மையான நேசம் இருக்கிறதென்றும் அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமானால் குறைவின்றிப் பாடு படுவீர்களென்றும் காண்பித்தவர்கள் ஆவீர்கள்.

மேலும் மர்யாதையும், கீழ்ப்படிந்து நடத்தலும் நன்றியறிவும் பெற்றோர்களுக்குரிய கடமைகளே.

உண்மையான புத்ரீய வாஞ்சையுள்ள ஒரு குழந்தைக்கு இக்கடமைகளைச் செய்து முடிப்பது மிகச்சுலபமே தான்.

புத்ரர்கள் பெற்றோர்களிடத்தில் வைத்திருந்த அதிநேசத்தைப்பற்றி நான் முன்பு படித்த இரண்டு கதைகள் இப்போது என் ஞாபகத்திற்கு வருகின்றன. முதலாவது, "ஸற்புத்ர மார்க்கம்" என்னும் பெயரையுடையது. இது அடியில் வருமாறு.—

முன்னொருகாலத்தில் ஐரோப்பாகண்டத்தில் ஸிஸிலி (Sicily) த்தீவில் எட்னா (Etna) என்னும் எரிமலைச் சாரலில் ஓர் கிராமத்தில் இரண்டு ஸஹோதரர்கள் வஸித்துவந்தார்கள். அவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களிடத்தில் அதிக வாஞ்சையுள்ளவர்கள்; மிகவும் தள்ளாத கிழவர்களான தங்கள் பெற்றோர்களுக்கு நன்மை செய்வதே இம்மக்களுக்கு விசேஷ ஆனந்தம். அக்காலத்தில் ஒரு நாள் திடீரென்று பூமி கம்பித்தது. குபீர் குபீர் எனப் புகைப்படலங்கள் ஆகாயத்தை நிரப்பின; நடுப்பகல் நள்ளிருளாக மாறிவிட்டது. அவ்விடமுள்ள ஜனங்கள் நடுநடுங்கி கைகால் உதறவிடுத்து உயிர் தப்பிப்பிழைக்க நாலாதிக்குகளிலும் ஓடினார்கள். அவரவர்கள் விலையுயர்ந்த பொருள்களை மாத்ரம் எடுத்துச் சென்றார்கள். தப்பியோடச் சக்தியில்லாத அநேக பாலர்களும் வ்ருத்தர்களும் மாண்டார்கள். மேற்கூறிய இளங்குமாரர்களோ தங்கள் அருமையான பொருள்களையும் விலை யேறப்பெற்ற ஆடை ஆபரணங்களையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் தங்கள் வயது சென்ற தாய் தந்தையர்களே தங்கள் உயிரினும் சிறந்த பொருள்கள் என நினைத்துத் தகப்பனை ஒருவனும், தாயை ஒருவனுமாக முதுகின்மேல் தூக்கிக் கொண்டு அபாயமில்லாத ஒரு வழியாகப்போய் எரிமலைக்கு வெகுதூரத்திற் கப்பால் உள்ள ஓர்

இடத்தில் பத்ரமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள். அப்போது அப்புத்ரர்களுக்கு உண்டான ஆனந்தத்திற்கு அளவில்லை. இச்சிறுவர்கள் இவ்வாறு செய்திராவிட்டால் அவர்கள் இறந்துபோவது திண்ணம். அன்றுமுதல் இவர்கள் தங்கள் பெற்றோர்களைத் தூக்கிச் சென்ற வழிக்கு ஸற்புத்ர மார்க்கம் என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. இக்கதையிலிருந்துஅச்சிறுவர்களுக்குத் தங்கள் தாய்தந்தையர்களிடத்தில் இருந்த நேசமும் அதனால் அவர்களடைந்த கீர்த்தியும் யாவர்க்கும் நன்றாய் விளங்கும்.

நான் கீழே சொல்லப்புகும் இரண்டாவது கதை, ஓர் எலிக்கு அதன் தகப்பனிடத்திலிருந்த விச்வாஸத்தைப் பற்றியது. இதைக் கவனித்துக் கேளுங்கள். நமது வீடுகளில் எலிகளினால் உண்டாகும் உபத்ரவமும் எலிப்பொறிகளை வைத்து நாம் அவற்றைப் பிடித்து அழிப்பதும் யாவருக்கும் தெரிந்ததே. முன்னொரு காலத்தில் வ்யாபாரச் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஓர் கப்பல் ஒரு பட்டணத்திலிருந்து மற்றொரு பட்டணத்தை நோக்கி ப்ரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தது. அக்கப்பலில் அநேகம் எலிகள் ஸாமான்களைத் தின்று கொழுத்து அதிக தொந்தரவுசெய்தன. ஸாமான்களைக் கடித்தும் தின்றும் சேதப்படுத்தி வந்ததைப் பார்த்துக் கப்பற்காரர்கள் அவ்வெலிகளை உடனே தொலைத்துவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தார்கள். கப்பல் துறைமுகம் வந்து சேர்ந்ததும் கப்பல்தலைவன், அக்கப்பலில் கந்தகத்தை ஏராளமாய்க் கொளுத்திப் புகைபோட்டு எலிகளைப்பிடித்துக் கொன்றுவிடும்படி உத்திரவு பண்ணினான். அவ்வாறே செய்த போது கந்தகப் புகைக்கும், உஷ்ணத்திற்கும் ஆற்றாது எலிகள் தங்கள் வளைகளை விட்டு வெளியே வந்து நாலாபக்கங்களிலும் ஓடி ஒளியத் தலைப்பட்டன. கப்பற்காரர்கள் வெளிவந்த எலிகளைக் கொன்று அழித்து வந்தார்கள். கடைசியில் உடம்பெல்லாம் வெளுத்துத் தளர்ந்துபோன ஒரு குருடான கிழ எலியை, ஒரு சிறு எலியானது தன்முதுகின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு கப்பலின் மேற்றளத்தில் ஓடி வந்தது. இக்காட்சியைக் கண்டதும் கப்பற்காரர்களுக்கு அதிக இரக்கம் உண்டாயிற்று. அக்கிழ எலியானது சிறு எலியின் தகப்பன் என்று எண்ணி, ஒரு எலிக்குக்கூட தன் தகப்பனிடத்தில் என்ன நேசம் என்று சொல்லிச்சொல்லி ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். அச்சிறு எலிக்கு இருந்த அறிவையும், கடமையும் பார்த்து அகமகிழ்ந்து ஒரு தீங்கும் செய்யாமல் அதையும் அதன் வயது சென்ற தகப்பனையும் பத்திரமாய்ப் போய்ச் சேரும்படி விட்டுவிட்டார்கள். கேவலம் பகுத்தறிவில்லாத எலிகள்கூட இவ்வளவு விச்வாஸமாயிருக்கும் போது, மானிடராய்ப் பிறந்த நாம் நமது பெற்றோர்களிடத்தில் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம் என்பதை நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்களாக.

C. S. சுந்தரம் ஐயர், பி. ஏ., எல். டி.

பணமும் பாக்யமும்.—பணத்திலே ஒருவன் பெருமை பாராட்டிக் கொள்ளக்கூடிய அம்சம் ஒன்றுமில்லை. நாம் பணக்காரனா யிருக்கின்றோமெனக் கருதுவையேல், உன்னைவிட பணக்காரரா யிருப்போர் இன்னும் எத்தனையோ பேருளர்; அவர்களை நோக்க நீ வெறும் பிச்சைக்காரனே யாவாய். இருட்டினவுடன் வெளியே வரும் மின்மினிப் பூச்சிகள் நாமே உலகிற்கு ஒளி யளிக்கின்றோம் என்று எண்ணுகின்றன. பிறகு நக்ஷத்ரங்கள் "நாம்தான் ப்ரபஞ்சத்துக்கு ப்ரகாசத்தைக் கொடுக்கின்றோம்" என்று நினைக்கின்றன. சற்று நேரங்கழித்துச் சந்திரன் உதயமாகி ஆகாய வீதியில் வந்தவுடனே, நக்ஷத்ரங்கள் மானமிழந்து வ்யஸனமுற்றனபோல் காணப்படுகின்றன. அப்பொழுது சந்திரனும் செருக்குற்றுத் தன் வெள்ளொளியால் தான் உலகம் தேஜோமயமாகி எங்குப் பார்க்கினும் அழகிலும் உற்சாகத்திலும் மூழ்கி மந்தஹாஸத்துடன் ஒளிர்கின்றதென்று நினைக்கின்றான். ஆனால் சற்று நேரத்துக்கெல்லாம், என்ன ஆச்சரியம்! இதோ அருணன் தோன்றிக் குணதிசையிலே (கிழக்கு திக்கிலே) பால ஸூர்யன் உதயமாகப் போவதை முழக்குகின்றான். இப்பொழுது சந்திரன் எங்கே? தாம் தாம் பணக்காரர்களென்று கருதுவோர் இத்தகைய ஸாதாரண இயற்கை விநோதங்களை யுற்று நோக்குவரேல், அவர்கள் அதுமுதல் பிறகு எக்காலமும் தம் செல்வத்தைப் பற்றிப் பெருமை பாராட்டவே மாட்டார்கள்.

உபதேச ரத்நமாலை.

குடித்தன முறைமை
Domestic Economy

இனி சுவர்களிருக்கவேண்டிய முறைமையைப் பார்ப்போம். அனேகர் கண்ட கண்ட விடங்களி லெல்லாம் அடுப்பு வைத்து வீட்டிலதிகமாகப் புகையடித்துச் சுவர்களைக் கரியாக்கிவிடுகிறார்கள். இதை யோசித்தே வெள்ளைக்காரர் பங்களாக் களில், சமையலிடம் தனியாகக் கட்டப்படுகிறது. நாம் புகைப்போக்கிகளுள்ள விடங்களில் மட்டு மே சமைத்தல் தகுதி. இல்லாவிட்டால் பெரிய ஜன்னல்கள் இருக்குமிடத்திற் கருகாமையில் சமைத்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்யும் விதத் தில் காற்று அடித்துப் புகையைக்கொண்டுபோய் விடும். இல்லாவிட்டால் சமையலறை முழு வது மண்டிக்கொண்டே யிருக்கும். சமைப்பவர் கண்களுக்குங் கெடுதியுண்டாக்கும். அநேகர் கண்ட கண்ட விடங்களில் கயிறு கட்டிச் சாமான் களைத் தொங்கவிடுகிறார்கள். பிறகு இக்கயிறு கள் நாலாபுறமுந் தொங்கிப், பார்ப்பதற்கு அசங் கியமாயும், நடமாடுபவர் தலையிலிடிப்பதுமாயிருக் கின்றன. இது விஷயத்திற்குக் கூடியவரை சுவரில் கதவுள்ள அலமார்களும், ஆழங் கால்களும் வைக்கப்படுதல் வேண்டும். ஆழங் காலென்பதைக் கோக்காலியென்றுஞ் சொல்லுத லுண்டு. இவைகளிற் சாமான்கள் வைக்கப்படுத லால், சமையற்கூடத்தில் இடைஞ்சலில்லாமல், ஸாமான்களை ஒழுங்காயும் கைக்குவேண்டியவாறு அருகாமையிலு மிருத்தல் முடியும்.

இனி சுவர்களை வெள்ளையடித்தல் சுசியாயிருத் தலுக் கின்றியமையாதது. மூட்டுப்பூச்சிகள், ஒட்டடை முதலியன சேரவிடாமலும், எண்ணெய் யழுக்கு முதலியன பட்டவையை நீக்கிவிடவும், கண்ணுக்கழகாயிருக்கவும் கடைசியிற் சுவர்க்கே பலங்கொடுப்பதற்கும் வெள்ளை யடித்தல் வேண் டும். ஆனால் எவ்விதத்தாலுஞ் சமையற்கட்டிடத் தில் புகை சேருவதால் அவ்விதப் புகையின் மேல் வெள்ளையடித்தல் முடியாது. ஆகவே மஞ்சள் அல்லது சிகப்புக்காவி யடித்தல் நல்லது. சமயற்கட்டிலடிப்பது கூடியவரை கட்டியாகவும் கனமுடையதாகவு மிருத்தல் வேண்டும். அப்படி யிருந்தால் மட்டுமே புகை, கரி முதலியனவற்றை மாற்றல்கூடும்.

இனி, வீட்டில் பொதுவா யெவ்விடத்திலும் குப்பை சேரவொட்டல் கூடாது. ஏனென்றால் தேள், பாம்பு முதலிய கெட்ட ஜெந்துக்களடை வதற்கு இடமாகும். ஆகவே ஆண்பிள்ளைக ளுபயோகிக்கு மறைகளில் மூங்கிற் கூடைக ளிருத்தல்வேண்டும். கிழித்துப்போடுங் காகி தம், மற்றக் குப்பைகளைக் கூடியவரை அக்கூடை களிலே போட்டு வரவேண்டியது. அறைகள் வாரத்துக்கிரண்டு, மூன்று தடவை பெருக்கப் பட்டாலு மிக்கூடைகளிலுள்ள குப்பைகள் அன் றன்றெடுக்கப் படுதல்வேண்டும். இதுபோலவே பெண்கள் வேலைசெய்யு மிடங்களில் ஒரு இரும்பு வாளி யொன்றிருத்தல் வேண்டும். ஈரச்சாம்பல், வைக்கோல்முதல், காய்கறிஅரிந்த குப்பை, பழங் களினின்று முரிக்கப்பட்ட தோல்வரை எல்லாச் சாமான்களையும் போட, கூடையினும் பலமான தாய் இரும்புவாளி யிருத்தல் முக்யம். அன்றன் றைக் கிவ்வாளியிலுள்ள குப்பையைக் காலை மாலை இருவேளை எறிந்து, அப்பாத்திரங்களைச் சுத்தப் படுத்தல் வேண்டும். இவ்விதமாகக் குறிப்பிட்ட விடங்களிலேயே குப்பைகளைக் கூடியவரைப் போட்டு வருவதால் சுத்தமதிகப்படும். வேலைக்கா ரர் குப்பைகளை யெடுத்தெறிந்துவிடவு மெளிதா யிருக்கும். வாழைப்பழத் தோல்கள் கீழே கிட ந்து அவற்றை மிதித்து வழுக்கி வீழ்ந்துக்காயப் பட்டிருப்பதுண்டு. இதுபோன்ற அவலக்ஷண மான ஸங்கதிகளில்லாமலிருக்க வேண்டியதேல், கூடைகளும் வாளிகளு முபயோகித்தல் அவ. ச்யமே.

இவ்விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசுமிடத்தே குழாய், தண்ணீர்த்தொட்டி முதலிய விடங்க ளில் பாசிபிடித்துக் கால் வழுக்குவதுண்டு. இவ் வித ப்ராணபத்தை நீக்கிக்கொள்ள வேண்டு

பவர், சிறிதுஞ் சோம்பலில்லாமல், செங்கலிட்டுத் தேய்த்தாவது, கரைத்த சுண்ணும்புடன் மண்ணைச்சேர்த்து மெழுகிவிடவாவது வேண்டியது. சுண்ணும்புஞ் செங்கல்லும் பாசியைத் தின்றுவிடும். ஆகவே யவ்விடம் சுத்தப்படும்.

நாற்காலி மேஜைகள் இருக்குமிடங்களை யடிக்கடிப்பெருக்கிச் சுத்தப்படுத்துவது எளிதில் முடியாத விஷயம். கூடைகள் வைத்துக் குப்பைகளை யவைகளிற் போடுவதால், அதிகமாகக் குப்பை சேரவிடாமல் வைத்தல் முடியும். என்றாலும் மாதமொருமுறை ஸாமான்களை இடமாற்றி வைத்தல் நல்லது. ஏனென்றால் சில ஸமயங்களில் நமக்குக் கண்ணுக்குத் தோற்றமல் கரையான் பிடித்திருத்தல் கூடும். இல்லாவிட்டாலும் எலிகள் தேரைகள் கூடுவைக்கின்றன. இவைகளை யப்போதப்போது நீக்கிவிட இதுவே தகுந்தவழி. சுவற்றிற் தொங்கவிட்டிருக்கும் படங்களையும், மாதமொருமுறை முன்னும் பின்னுந் துடைத்து ராமபாணம் என்று சொல்லப்படுஞ் செல்லரிக்கிற மீன்பூச்சி சேரவொட்டாமல் தடுக்கவேண்டியது. ஸ்ரீராமரது பாணம் எப்படிப் பதினன்குலகத்தையு மூடுருவிப் பாய்வதாகக் கேள்விப்படுகிறேமோ அப்படியே அநேகம் பக்கங்களையுந் தாண்டி புஸ்தகங்களை இவைகள் ஒரே தொளையாய்த் தொளைத்து விடுகின்றன. படங்களிலு மழகான கண்கள் முகங்களை, யொன்றும் பாராமற் தின்பண்டமாக நினைத்துத் தின்றுவிடுகின்றன. இது விஷயம் படத்தினருமையும், புத்தகங்களினருமையுமுணர்ந்தவர்கள் தெரிந்துகொள்ளலாம். பின்னும் படங்களை யிடமாற்றி வைத்தால் நாம் முன்னர் பார்க்காத அழகுகளும் அற்புதங்களும் புதுஇட மாற்றுவதால் பார்க்கக்கூடும்.

வீட்டில் சேரும் கழனீர், வீட்டிற்கொண்டு வந்து சேர்த்திருக்கும் சாணம், முதலியவை கூடியவரை சமயலிடங்கள், சாப்பிடுமிடம், வீட்டு ஜனங்கள் ஸாதாரணமா யுட்கார்ந்திருக்குமிட முதலியவற்றிற் கருகாமையிலில்லாமல் பிரத்யேகமாக ஏற்பாடு செய்யப்படுதல்வேண்டும். இது விஷயம் அவர் அவர் ஸௌகர்யத்திற்கேற்றாற்போல செய்துமுடிக்கவேண்டும்.

இனி வீட்டைச்சேர்ந்த தோட்டத்தைப் பற்றிக் கூறிவிட்டு இவ்விஷயத்தைக் குறித்துச்சொல்லவேண்டிய விபரங்களை ஒரு முடிவுக்குக்கொண்டுவருவோம்.

பட்டணத்திலுங்கூட சில வீடுகளில் புழக்கடையில் பயிர்க்குழி வைத்துக்கொள்ளவாவது சில வெற்றுத்தரையுண்டு. சிலவிடங்களில் துளஸி மாடம் மட்டுமாவதிருக்கும். மற்றவர்கள் தொட்டிகளில் தமக்கு வேண்டிய செடிகளை நட்டுக் கொள்ளுகிறார்கள். துளஸிமாடங்களைச் செம்மண் பூசி, குங்குமப் பொட்டிட்டிருப்பது மிகவும் களையாகவும், வீட்டிற்கதிக லக்ஷணமாயு மிருக்கும். மற்ற இருவிதமானவற்றிலும், காய்ந்த இலைகள், நசுவினிப்பூச்சிகள், புழுக்கள் முதலியன சேராதபடி பார்த்துவரல் வேண்டும். புழுக்கள் வெகு பருமனும், செடிகளை வெகு சீக்ரத்தில் வேரினின்றே கடித்துக் கெடுத்து விடுவனவுமாயிருக்கும். நான் வைத்திருக்கும் தொட்டி ஒன்றில் வைக்குஞ் செடிகள் சரியாகவே வாராதிருந்தன. ஆகவே அத்தொட்டியிலுள்ள "மணலைக் காயவிட்டுத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கிளறிக் கொடுக்கவே, தடித்தடியான குண்டலப்புழுக்கள் இருபது இருபத்தைந்து கிளறக் கிளற வந்து கொண்டேயிருந்தன. ஆகவே என் மனதிலுண்டான ஆச்சர்யமிவ்வளவு புழுக்களிதி லிருந்தால் எவ்விதச் செடிதான் இதில் முளைக்கும் என்பதாம். ஆகவே செடிகளில்லாதஸமயங்களில் தண்ணீரை ஊற்றி நன்றாய்க் கிளறிக் கொடுக்கவேண்டியது. தோட்டங்களிலிடும் பயிர் அவற்றின் பலவகை ப்ரயோஜனங்களை இனி பின்பு வருமொரு வகுப்பிலெழுதுவோம். இதுவரை வீட்டைச் சேர்ந்த தோட்டத்தில் குறிப்பு வைக்கவேண்டிய விஷயங்களென்னவென்றால், சாம்பல், சாணம், மணல் முதலியவை கரைத்தாவது, தூளாக்கியாவது போடவேண்டும். அப்போதப்போது விழும் பழுப்பிலைகளை யுடனே எடுத்தெறிந்துவிடல் வேண்டும். இப்படிச் செய்வதால் தோட்டம் அதிகமாய் ப்ரயோஜன முடையதாயும் பல விதமா யினிமை யுண்டாக்கக் கூடியதாயுமிருக்கும்.

ஆரியர்களின் ஸங்கீதமுறை

SCIENCE OF ARYAN MUSIC

மேள ராகங்கள்

இந்தப் பன்னிரண்டு ஸ்வரங்களையும் வைத்துக்கொண்டு கணக்கிட வல்லவர்களான ஸங்கீத வித்துவான்கள் பிரஸ்தரித்து 72 மேளராகங்கள் அல்லது மேள கர்த்தாக்கள் என்னும் ஸம்பூர்ண ராகங்களை ஏற்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். மேலும் ஆதிகாலம்தொட்டு ஸம்ஸ்கிருத பாஷையே படிப்பவர்களது பொதுப்பாஷையாயிருந்ததனால் இந்த ராகங்களுக்குப் பெயரிடும்போது ஸம்ஸ்கிருத அக்ஷரங்களான க, ட, ப, ய முதலானவைகளை எண்ணிக்கைக்கு ஸங்கேதமாக உபயோகித்துக்கொண்டு ராகங்களுடைய எண்ணிக்கைகூட்அவைகள் வகிக்கும் பெயர்களாலேயே நமக்குப் புலப்படும்படியாக ராகங்களுக்குப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக, மாயாமாளவ கௌளம் என்னும் ராகத்தின் பெயர் சொன்னவுடனே அதில் முதல் இரண்டக்ஷரங்களையும் கவனித்தால் ம என்பது 5 ஐயும் ய என்பது 1 ஐயும் குறிக்கிறது. ஆக, 15 என்னும் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும். அதாவது அது பதினைந்தாவது மேளராகமாம். அதே மாதிரி ராமப்ரியா, ஐம்பத்திரண்டாவது ராகமாம்.

இப்படி மேளராகங்களின் எண்ணிக்கை தெரிவதால் பிரயோஜனம் என்னவென்றால், இவ்விராகங்களின் எண்ணிக்கையை ஆறால் வகுத்து வரும் மிச்சத்தால், அவ்வவ்விராகத்தின் தைவத நிஷாதங்கள் இன்னமாதிரியென்று அறியக்கூடியது. ஈவைக்கவனித்தால் எத்தனையாவது ஆறுராகங்களின் ஸமூகத்தில் அந்தராகம் இருக்கிறது என்று தெரியும். அதுமூலமாய் ரிஷப காந்தாரங்கள் இன்னவையென்று அறியலாம்.

ஸ ரி க ம ப த நி என்னும் ஏழு ஸ்வரங்களையும் மேல் ஷட்ஜம் அதாவது ஸ' வோடு சேர்த்து எட்டு ஸ்வரங்களாகவே சாஸ்திரத்தில் சில ஸௌகரியங்களுக்காகப் பாடுவது வழக்கமாயிருக்கிறது.—(இதற்குக் காரணம் இன்னதென்பது தாளத்தைப்பற்றிய விஷயங்களை எழுதும்போது விவரித்து எழுதப்படும்.) ஆகவே, ஸ ரி க ம ப த நி ஸ' என்பதோடு அந்த ஸ்வரங்களைத் திருப்பி நாம் வாசித்தோமானால் ஸ' நி த ப ம க ரி ஸ என்னும் கிரமத்தைத் தருகிறது. முதலில் சொல்லப்பட்டதற்கு ஆரோஹண வரிசை என்றும், இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்டதற்கு அவரோஹண வரிசை யென்றும் பெயரிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு வரிசைகளையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து ஒரு மேளம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ முதல் ஸ' வரைக்கும் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்களும், ஆனால் பதினாறு நாமங்களும் அமைந்திருக்கின்றன. (சித்திரம் 1—பார்க்க.) அந்த ஸ்வரங்களில் ஸ முதல் ம வரைக்கும் ஸ, ரி, க, ம என்று நாமமுள்ள ஸ்வர கணம் எத்தனை வரும் என்று நாம் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால்: —

(1) ஸ ரி, க, ம
(2) ஸ க, ரி, ம
(3) ஸ ரி, க ம

என காந்தாரத்தில் மட்டும் பேதமுள்ள மூன்று பேதங்கள் ஏற்படுகின்றன. இதையே பிரஸ்தாரம் (Combination according to laws of permutation in Algebra) என்பார்.

பிறகு அதேமாதிரி,

(1) ஸ ரி க, ம
(2) ஸ ரி க ம

என இரண்டு பேதங்களே உண்டாகின்றன. ஏனெனில், சதுச்சுருதி ரிஷபமும் சுத்தகாந்தாரமும் அதே ஸ்தானமானபடியால், பிரஸ்தாரம் செய்யும்போது இரண்டும் சேர்ந்துவரமாட்டாது. ஆகவே காந்தாரத்தில் இரண்டே பேதங்கள் உண்டாகும். அதாவது, சதுச்சுருதி ரிஷபமுள்ள மேளங்கள் இரண்டுதான் ஏற்படும்.

இதே பிரகாரமாய்,

(1) ஸ ரி2 க ம

என்று ஒரே பெதமுள்ள மேளமே அடுத்ததாக வரும் என்று அறிந்துகொள்ளலாம். ஷட்சுருதி ரிஷபமே ஸாதாரண காந்தாரஸ்தானமாதலால் அந்த காந்தாரம் பிரஸ்தாரம் செய்யும்போது வர மாட்டாது. அந்த காந்தாரமே வாரதபோது அதற்கு முந்தின ஸ்தானமான சுத்த காந்தாரமும் வர இடமில்லாமல் போகிறது.

ஆகவே, ஸ ரி க ம எனப் பெயருள்ள நாலு பூர்வ ஸ்வரங்களுள்ள கணங்கள்(Lower Tetrachords) ஆறு உண்டாகின்றன என்று கணக்கிட்டே அறிந்துகொள்ளலாம்.

அதே மாதிரியாய் ப த நி ஸ' என்று நாலு உத்தர ஸ்வரங்களுள்ள கணங்கள் (Upper Tetrachords) ஆறு உண்டாகும் என்பதை யாரும் ஊகிக்கலாம். அவை பின்வருமாறு:—

(1) ப த, நி ஸ'
(2) ப த, நி, ஸ'
(3) ப த, நி ஸ'
(4) ப த நி, ஸ'
(5) ப த நி ஸ'
(6) ப த₂ நி ஸ'

மேலும், ஸ ரி க ம என்னும் பூர்வ ஸ்வர கணங்களில் உள்ள ஆறு பேதங்களில் முதல் பேதத்தை எடுத்துக்கொண்டு ப த நி ஸ வின் ஆறு பேதங்களோடு ஒவ்வொன்ருக நாம் சேர்த்து அப்படிச் சேர்ந்த ஸ்வரங்களைத் திருப்பி வாசித்தோமானல் ஆறு ராகங்கள் உண்டாகின்றன, இந்த ஆறு ராகங்களுக்கும், கநகாங்கி, ரத்நாங்கி. கானமூர்த்தி, வநஸ்பதி, மாநவதி, தாநரூபி என்று பெயரிட்டிருக்கிருர்கள். இந்த ஆறு ராகங்களிலும், தைவத நிஷாதங்கள் தவிர வேறு ஸ்வரங்களில் பேதமே கிடையாது. அந்தப் பேதமும் பிரஸ்தாரத்தால் ஏற்பட்ட பேதமாகையால் இந்த ராகங்களுக்கு ஒரு சக்ரம் என்று பெயரிட்டிருக்கிருர்கள்.

மேலே சொன்னமாதிரி அவ்விராகங்களுக்குப் பெயர்கள் வைக்கக் காரணம் உண்டு. ஸம்ஸ்கிருத பாஷையின் எழுத்துக்களைப் பார்த்தால் க வர்க்கம், ச வர்க்கம், ட வர்க்கம், த வர்க்கம், ப வர்க்கம் என்று அவ்வைந்து அக்ஷரங்களுள்ள ஐந்து வர்க்கங்கள் இருக்கின்றன வல்லவா? அதில் க வர்க்கத்தில் ஐந்து அக்ஷரங்களும் ச வர்க்கத்திலுள்ள முதல் நாலு அக்ஷரங்களும் சேர்ந்து ஒன்பது அக்ஷரங்களாகின்றன. அந்த ஒன்பது அக்ஷரங்களும் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 என்னும் எண்களுக்கு முறையே ஸங்கேதமாக ஏற்படும். அதேமாதிரி ட வர்க்கம் ஐந்தையும் த வர்க்கம் நாலோடு சேர்த்து மேலே சொன்ன எண்களுக்கு இன்னெரு ஸங்கேதமும் அமைத்திருக்கிருர்கள். ப வர்க்கத்திலுள்ள ஐந்து எழுத்துக்களும் 1, 2, 3, 4, 5 எண்களுக்கு ஸங்கேதமாகின்றன. பிறகு ய, ர, ல, வ, ச, ஷ, ஸ, ஹ என்னும் எட்டு அக்ஷரங்கள் 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 என்னும் எண்களுக்கு ஸங்கேதமாகும்.

கநகாங்கி என்னும் ராகத்தின் பெயரில் முதல் இரண்டு அக்ஷரங்களையும் எடுத்தால், முதல் அக்ஷரமாகிய க என்பது ஒன்றுகளின் ஸ்தானத்தில் உள்ள எண்ணைக் குறிக்கும். இரண்டாம் அக்ஷரமாகிய ந என்பது பத்துக்களின் ஸ்தானத்தில் உள்ள எண்களைக் குறிக்கும். க என்பது க வர்க்கத்தில் முதல் அக்ஷரமாகையால் 1 என்பதைக் குறிக்கும். ந என்பது பூஜ்யத்தைக் குறிக்கும். ஆகவே, கநகாங்கி என்னும் பெயருக்கு முதலாவது ராகம் என்று அர்த்தமாகும்.

அதேமாதிரியாக ஸ ரி, க, ம என்பதோடு ப த நி ஸ வின் ஆறு பேதங்களுடன் கிரமமாகச் சேர்த்தால் இன்னெரு ஆறு ராகங்களுள்ள அடுத்த சக்ரம் உண்டாகும்.

இவ்விதமாக மொத்தத்தில் முப்பத்தாறு பேத முண்டாகின்றன. இந்த முப்பத்தாறு ராகங்களும் சுத்தமத்தியமமுள்ள ராகங்களாகும்.

இந்த முப்பத்தாறு ராகங்களிலும் சுத்தமத்தியமத்துக்குப் பதிலாகப் பிரதி மத்தியமத்தை வைத்து விட்டோமேயானல் இன்னெரு முப்பத்தாறு ராகங்களுண்டாகும்.

ஆகவே எழுபத்திரண்டு ராகங்களுண்டாகின்றன. இந்த எழுபத்திரண்டு ராகங்களுக்கும் மேளராகங்கள் என்றும், மேளகர்த்தாக்கள் என்றும், ராகாங்கராகங்கள் என்றும், ஸம்பூர்ணராகங்கள் என்றும், ஜநகராகங்கள் என்றும் பலவிதமான பெயர்கள் வழக்கத்தில் இருக்கின்றன.

இவ்விதமாக மேலே சொல்லப்பட்டிருக்கும் ராகங்களின் பிரஸ்தாரக் கிரமத்தை நாம் தெரிந்து கொள்வதின் பிரயோஜனம் என்னவென்று நாம் பார்ப்போம். முன்காலத்தில் புஸ்தகங்களை அச்சுப்போட்டுப் பிரசுரம் செய்யும் ஸாதநம் ஏற்படாமலிருந்ததனுல், கற்கும் மாணுக்கர்கள் எதைக் கற்றுக்கொண்டாலும் அதைத் தம் ஞாபகத்தில் தரித்துக்கொள்ளவேண்டியதாகவே இருந்தது. அவர்கள் ஞாபகசக்தியைக்கொண்டு வெகு விஷயங்களை மனதில் வைத்திருந்தார்கள் என்பது நமக்குத் தெரிந்த விஷயம். ஆசாரியர்கள் தம் மாணுக்கர்களுக்கு நிகண்டு, சூத்திரங்கள் முதலிய குறுக்குவழிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுத்து ஒத்தாசை செய்தார்கள் என்பது யாரும் கவனித்தால் அறியக்கூடிய விஷயமே. அந்தக் காலத்துக்கொத்தபடி, இந்த ராக பிரஸ்தாரமும் அவ்விதமான குறுக்கு வழிகளில் ஒன்ருகும்.

பிரஸ்தரித்து ஏற்பட்டிருக்கும் ராகங்களை எடுத்துக்கொண்டால், முதலில் அந்த ராகங்களின் பெயரில் உள்ள முதல் இரண்டு அக்ஷரங்களைக்கொண்டு அவை அவை இத்தனையாவது ராகம் என்று கண்டுகொள்ளலாம். பிறகு, அந்த எண்ணிக்கையை ஆறுல் வகுத்தால் வரும் மிச்சம், தைவத நிஷாதப்பிரஸ்தாரத்தில் எத்தனையாவது பிரஸ்தாரம் அந்த ராகத்துக்கு உரியது என்று குறிக்கிறதாகும். இந்த வகுத்தலாலேயே இந்த ராகம் எத்தனையாவது சக்ரம் என்பதையும் அறியலாம். எப்பொழுது இன்ன சக்ரம் என்று தெரிகிறதோ அப்போது ரிஷப காந்தாரப் பிரஸ்தாரத்தில் இத்தனையாவது பிரஸ்தாரம் இவ்விராகத்துடையது என்பது தெரிந்து விடுகிறது.

மேலும், அந்தராகத்தின் எண்ணிக்கை முதல் முப்பத்தாறு ராகங்களில் ஒன்ருனுல் அது சுத்த மத்தியமமுடையது என்றும், அடுத்த முப்பத்தாறு ராகங்களில் ஒன்ருனுல், பிரதிமத்தியமமுள்ளது என்றும் அறிந்து கொள்ளலாம்.

உதாரணமாக, பாவநி என்னும் ராகத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அதின் பெயரில் உள்ள முதல் இரண்டு அக்ஷரங்களில் இருந்தே இந்த ராகம் 41-வது மேளராகம் என்று அறிந்து கொள்ளலாம். அந்த எண்ணை ஆறுல் வகுத்தால் வரும் மிச்சம் ஐந்தாகிறது. ஆகவே அவ்விராகத்துக்கு தைவத நிஷாதத்தின் ஐந்தாவது பிரஸ்தாரமாகிய சதுச்சுருதி தைவதமும் காகலி நிஷாதமும் ஆகும். இவ்விராகம் பிரதிமத்தியம மேளங்களில் முதல் சக்ரமாகிறது. அப்போது இவ்விராகத்துக்கு ரிஷப காந்தாரங்களின் முதல் பிரஸ்தாரமாகிறது. அதாவது சுத்தரிஷபமும் சுத்தகாந்தாரமும் ஆகும்.

இந்த ராகம் இரண்டாவது முப்பத்தாறு ராகங்களில் ஒன்ருனதால், இது பிரதி மத்தியம ராகம் என்றும் அறியலாம்.

ஆகவே, இவ்விராகத்துக்குள்ள ஸ்வரங்கள் ஸ ரி, க ம பதநி ஸ' என்பதாம்.

இந்த ராகத்துக்கு ஸ்வரங்கள் இன்னவையென்றும் தெரிந்தவுடனே வேறு சில ராகங்களை இதில் ஜந்நியமென்று சொன்னுல் அந்த ராகங்களுக்கும் இந்த ஸ்வரங்களே வருகின்றனவென்று அறிந்துகொள்ளலாம்.

மேலே சொன்னதைக்கொண்டு, இந்தப் பிரஸ்தாரம் செய்தவர்களின் அபிப்பிராயம்:—

(1) இந்த ராகங்கள் இவ்வளவு பேதமுள்ளவைகளாக இருக்கின்றனவென்பதும்; தவிர,

(2) இந்த ராகங்களின் பெயர்களைக் கொண்டு அவை அவை இத்தனையாவது ராகம் ஆகிறது என்பதை அறிவிக்கவுமாம். தவிரவும்,

(3) அந்தந்த ராகங்களுக்கு உள்ள ஸ்வரம் இன்னின்னவையென்றும் ஊகித்தறிந்துகொள்ளும் விதமாக ஏற்படுத்தி இருக்கிருர்கள்.

இந்த மாதிரி உண்டான ராகங்கள் எழுபத்தி ரண்டுக்கும் மேளராகம் எனப் பெயரிட்டிருக்கிறார்கள். மேளம் என்றால் கூட்டம் என்று பொருள்.

இப்படிக் கணக்கால் ஏற்பட்ட ராகங்கள் எழுபத்திரண்டும் இருந்தாலும் இந்த ராகங்கள் முழுவதையும் பாடுவது வழக்கத்தில் இல்லாமலிருந்தது என்பது யாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். **லக்ஷணகீதம்** என்னும் ஸங்கீத கிரந்தத்தில் இந்த எழுபத்திரண்டு ராகங்களிலும் ஒவ்வொரு **கீதம்** ஸாஹித்யம் செய்யப்பட்டுள்ளது. (கீதம் என்பது ஓர்வகை ஸாஹித்யம். அதின் லக்ஷணம் ஸாஹித்ய விஷயங்களைப்பற்றி எழுதும்போது விவரித்து எழுதப்படும்.) அந்தக் கீதத்தைக்கூடப் பாடுவோர் இல்லாமலேயே இருந்தது. எப்பொழுது அந்தக் கீதங்களையே பாடுவோரில்லையோ அந்த ராகங்களின் ஸ்வரூபம் இன்னதென்று தெரியாமல் இருந்தது. **ஸ்ரீமான் தியாக ஐயர்** அவர்கள் அவதரித்து வழக்கத்திலுள்ள ராகங்களில் ஸாஹித்யம் செய்து அலுத்து, அதில் திருப்தி யடையாமல் வேறு கர்த்தா ராகங்களிலும், ஜந்நிய ராகங்களில் இதுவரையில் வழக்கத்தில் இல்லாத அபூர்வ ராகம் என்று சொல்லப்படும் ராகங்களிலும் ஸாஹித்தியம் செய்ய எண்ணி, அந்த அஸாத்தியமான செய்கையை ஸாதித்து ஸங்கீதத்துக்கு ஒரு புதிய யுகம் வந்து விட்டாற்போல் ஆக்கிவிட்டார் என்பது யாவருக்கும் தெரிந்தவிஷயம். கி. பி: 1904 ௵த்தில் காலஞ்சென்ற ம-ா-ா.ஸ்ரீ **சின்னசாமி முதலியார்** அவர்கள் வெகு சிரமப்பட்டுத் தியாகய்யர் அவர்களின் ஸாஹித்தியங்களை அவரது சிஷ்யர்களிடமிருந்து சேகரம் செய்து, அந்தக்கீர்த்தநங்களின் முதல் பதங்களை எடுத்து, அவைகளின் ராகம், தாளம் இவைகளோடு அகராதியாய் அச்சிட்டுப் பிரசுரம் செய்திருக்கும் புஸ்தகத்திலிருந்து சுமார் 25 மேள ராகங்களிலும், 250 அபூர்வ ஜந்நிய ராகங்களிலும் தான் தியாகய்யர் அவர்கள்கூட ஸாஹித்தியம் செய்திருப்பதாகத் தெரிகிறது.

அந்த மஹானுக்குப் பிற்காலம் நமது தலைமுறையார் அறிந்திட்டு 1891 ௵த்தில் காலஞ்சென்றவும் கந்தருவகாநம் செய்துகொண்டிருந்தவும் சிவபக்த சிரோமணியான **ஸ்ரீ மஹாவைத்தியநாத சிவம்** என்று மறுநாமமுள்ள **மஹாவைத்தியநாதய்யர்** அவர்கள் இந்த எழுபத்திரண்டு ராகங்களின் ஸ்வரூபமும் விளங்கும்படிக்கும் லக்ஷணலக்ஷியங்கள் கூடிய மேளராக மாலிகை ஒன்று ஸாஹித்தியம் செய்திருக்கிறார். அந்த ராகமாலிகை மாப்பிள்ளை துரை என்று தஞ்சாவூரில் யாருக்கும் தெரிந்த **ஹிஸ் ஹைநஸ் ஸகாராம் ஸாஹேப்** அவர்களின் அரண்மனையில் அநேக வித்துவான்கள் முன்னிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டதென்பது தஞ்சாவூரார்க்குத் தெரிந்த விஷயம்.

[ஆனால் இந்தக் காலத்தில் மேலே சொன்ன தியாகய்யர் அவர்களின் ஒப்பற்ற கீர்த்தநங்களிருக்க, மஹாவைத்யநாதஐயர் அவர்களது அற்புதராகமாலிகை யிருக்க, கர்நாடக வித்வான்கள், நாம் கர்நாடக ஸங்கீதம்தான் பாடுகிறோம் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு, அவர்களது வயிற்றுக் கொடுமையாலோ, சபையில் உள்ளவர்களது ஸங்கீத ஞாநத்தைப் பரிகாசம் பண்ணுவதற்காக என்றோ, இவர்கள் ஜாவளிகளையும், ஏகடாக்களையும், மற்றும் சில விந்தையான பாட்டுக்களையும் பாட ஆரம்பித்து விட்டார்கள். இந்த விஷயத்தை நாம் கவனித்து நிறுத்த யத்தனிக்க வேண்டியது நமது முதற்கடமை யென்று நினைக்கவேண்டும்.]

இதுநிற்க, மேலே சொன்ன மாதிரி ராகங்கள் இன்னின்ன மேளங்களில் ஜந்நியம் என்று சொல்வதினால் அந்த ராகங்களுக்கும் அவைகளின் ஜநகராகமாகிய மேளங்களுக்கு எந்தெந்த விதமான ஸ்வரம் உள்ளனவோ அந்தந்த மாதிரி ஸ்வரம் இவைகளுக்கும் உள்ளவை என்று அறிய உபயோகமாகிறது என்று சொன்னோம். என்றாலும், இந்தப் பிரயோஜநமும் எப்போதும் உண்டென்று நினைக்க இடமில்லாமல் இருக்கிறது. இப்போது வழக்கத்தில் இருக்கும் ஆநந்தபைரவி

என்னும் ராகம் சில புஸ்தகங்களில் நடபைரவி மேளத்தில் சேர்ந்ததென்றும் சில புஸ்தகங்களில் கரஹரப்பிரியை மேளத்தில் ஜந்நிய மென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனல், அந்த ராகம் பாடுவதைப் பார்த்தால் இரண்டுவிதமான காந்தாரத்தை உபயோகப் படுத்துகிருர்கள். மகரி—காமா என்று பாடும்போது ஸாதாரண காந்தாரத்தையும், மரூ ரிக மா என்று பாடும்போது அந்தர காந்தாரத்தையும் பாடுகிருர்கள். ஆகவே, வேறு மேளத்தில் ஜந்நியமென்று நினைக்க இடமாகிறது. அதுமாத்திரமல்ல. இதைப் பாடும்போது இரண்டுவிதமான தைவதமும் உபயோகிக்கிருர்கள். கம பத பமகரி என்று பாடும்போது சுத்த தைவதமும், நித-பா என்று பாடும்போது சதுச்சுருதிதைவதமும் உபயோகப்படுவதை நாம் பார்க்கலாம். மறுபடியும், இரண்டு நிஷாதங்கள் அதே ராகத்தில் உபயோகமாகின்றன. நித—பா என்று பாடும்போது கைசிக நிஷாதமும் ஸநிதநிஸா என்று பாடும்போது காகலி நிஷாதமும் உபயோகத்திலிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த ராகத்தை எட்டு மேளத்தில் ஜந்நியமென்று நினைக்க இடம் ஏற்படுகிறது.

இவ்விதமாக, இன்னும் அநேக ராகங்களில் இரண்டு விதமான ஸ்வரங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த ராகங்களை இன்ன மேளத்தில்தான் ஜந்நியம் என்று சொல்வதற்கு நியாயம் இல்லை என்பதைக் கொஞ்சம் கவனிப்போர் அறிந்து கொள்ளலாம்.

ஆகவே மேளகர்த்தாவை ஏற்படுத்தினவரின் முக்கியகருத்து நிஷ்பிரயோஜனமாய்விட்டது. இந்தப்பிரகாரம் பிரஸ்தரித்துக் கணக்கிட்டு உண்டாகும் ஸம்பூர்ண ராகங்களில் சிலவற்றை மட்டும் ஸங்கீதத்தின் நிஜஸ்வரூபத்தைக் கண்டு கொண்ட ஸ்ரீதியாகராஜ ஐயர் அவர்கள் சுகம் தரும்படியானவை என்று நினைத்து மேலே சொன்னமாதிரி வேறு ஸ்வரங்கள் கலப்பில்லாது அநேக ஸாஹித்யம் பார்த்திருக்கிருர்கள். அவருக்குப் பிற்காலம் உதித்த ஸ்ரீ மஹாவைத்திய நாதஐயர் அவர்களும் இந்த 72 ராகங்களிலும் எல்லா லக்ஷணமும் பொருந்திய ஒரு ராக மாலிகை இயற்றியிருக்கிருர் என்று சொல்லியிருக்கிறேம். இந்தமாதிரி 72 மேளம் உண்டென்கிற ஏற்பாடும், வேறு ஸ்வரங்கள் கலந்து பாடக்கூடாதென்கிற ஏற்பாடும் கர்நாடக ஸங்கீதத்தில் மட்டுமே வழக்கத்தில் உள்ளது.

தேசீயம், என்றும் ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீதம் என்றும் வடக்கே பாடும் பாட்டுக்களில் ஒரே ராகம் அல்லது ராகிணியில் பலவிதமான ஸ்வரங்கள் வருவதுண்டு.—அவர்கள் இவைகளில் ஆறு மேளத்தையே வைத்துக்கொண்டு, அதிலிருந்து மற்ற ராகங்கள் உண்டாகின்றனவென்று அபிப்பிராயப்படுகிருர்கள்.

ஐரோப்பியரது ஸம்பிரதாயத்தில், முக்கியமாய் சங்கராபரணம், தோடி, நடபைரவி, ஹரிகாம்போதி ஆகிய நாலு மேளங்கள் மட்டும் உபயோகத்தில் வைத்திருக்கிருர்கள். மேலும் அவர்கள் கானத்தைக் கவனித்தால், ஒரே ஸாஹித்யத்தில் அநேக விதமான ஸ்வரங்களை உபயோகித்துக்கொண்டிருப்பதால் அவை இன்ன ராகந்தான் என்று சொல்ல இடமில்லாமலிருக்கிறது. இது காரணத்தாலேயே, அவர்கள் நம் ஸம்பிரதாயத்தில் உள்ள ராகம் என்னும் விஷயத்தை அறிந்து சந்தோஷிக்க முடியாதவர்களா யிருக்கிருர்கள்.

தஞ்சாவூர் சமஸ்தானத்தில் மஹாராஷ்டிர ராஜாங்கம் ஏற்படுவதற்கு முன் அரசாண்டு வந்த நாயக்க ராஜவமிசத்தில் அச்சுத நாயக்கர் நாளில் வேங்கடமகி என்னும் ஸங்கீத சாஸ்திரக்காரர் சதுர்தண்டிப் பிரகாசிகை என்னும் கிரந்தம் செய்திருக்கிருர். மேலும் அவர் லக்ஷண கீதம் என்று மற்றொரு கிரந்தமும் செய்திருக்கிருர்கள். அவரது ஸம்பிரதாயத்தில் நமக்குப் பழக்கத்திலில்லாத ஒரு மாதிரியாய் மேளகர்த்தா ராகங்களுக்கு வேறு விதமான பெயரிட்டிருக்கிருர். அது மட்டும் இல்லை அவரது ரீதியாய் ஜந்நிய ராகங்களுக்கு வெகு

வாய் நமக்குத் தெரிந்தமாதிரிப் பெயர்கள் இல்லாமலிருக்கின்றன. ஆனல் அவர் படித்தவரான தால், எல்லா ராகங்களுக்கும் சுலோக ரூபமாய் லக்ஷணங்கள் அமைத்திருக்கிருர்.

மேலும், இந்த வேங்கடமகி என்கிற ஸங்கீத வித்வானுக்கும் இப்போது வழக்கத்திலிருக்கும் வீணைவாத்தியத்துக்கும் சம்பந்தம் உண்டு. இந்த வீணையில் கிரஹ வாரியாய் கவனித்தால் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்கள் இருக்கின்றன வென்று சொன்னேம். மேலும் இப்படிப் பன்னிரண்டு ஸ்வரஸ்தானங்களைப் பிரஸ்தரித்து எழுபத்திரண்டு மேளங்கள் உண்டாவதால் இதற்கு மேளவீணை என்று காரணப்பெயர் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு ஸ்தாயியில் பன்னிரண்டு ஸ்வர ஸ்தானங்கள் என்றும், அந்த அபிப்ராயத்துக்கு ஏற்க யுக்தியால் பிரஸ்தரித்து மேள கர்த்தாக்களை முதல் முதல் ஏற்படுத்தினவர் இந்த வேங்கடமகி என்னும் மஹாவித்துவானே.

மேலும் இப்போது ஸிதாரா என்னும் ஸ்வர வாத்தியம் ஹிந்துஸ்தானி ஸங்கீதம் பாடுவோர் வைத்துக்கொண்டு வாசிப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிருேமல்லவா? அதன் தண்டியில் மேலும் கீழும் நகரும்படியாய் அதன் மெட்டுக்கள் அமைந்திருக்கின்றன. அதில் ஸ்வர மேளங்களை மாற்றிக் கொள்ளவேண்டுமானல், மெட்டுக்களை நகர்த்தி கொஞ்ச நேரம் காம்போதி மேளமாயும், கொஞ்ச நேரம் சங்கராபரண மேளமாயும் நமது இஷ்டம் போல் மாற்றிக் கொள்ளலாம். இந்த வாத்தியத்தில் மட்டுமல்ல. ஸ்வரபத்து என்னும் வாத்தியத்திலும் இந்த மாதிரியே மெட்டுக்களை நகர்த்தி ஸ்வர மேளங்கள் மாற்றிக்கொள்வதை நாம் பார்க்கலாம்.

எப்படி ஸிதாரா, ஸ்வரபத்து முதலிய வாத்தியங்களில் மெட்டுக்களை மாற்றி மேளம் மாற்றி வருகிருர்களோ அது போலவே வீணை வாத்தியத்திலும் மெட்டுக்களை நகர்த்தியே மேளங்கள் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். பிடில் வாத்தியத்தைக் குழந்தைகளுக்கும் சரி, காதால் மட்டும் கேட்டு ஸ்வர விவரஞானம் இல்லாத ஸங்கீத மாணுக்கர்களுக்கும் சரி, ஸங்கீத போதகாசிரியர்கள் வாசிக்கக் கற்பிக்கும்போது, ஸ்வர ஸ்தானத்தைக் குறிக்கக் காகிதத்துண்டுகளைத் தண்டியில் ஒட்டி வைத்தும் அல்லது தந்த ஆணிகளைப் பதிய வைத்தும், ஸ்வர ஸ்தானங்களில் சரியாய்க் கைவைக்க ஒரு யுக்தி ஸாதனம் ஏற்படுத்துகிருர்களல்லவா? அது போலவே, வேங்கடமகியானவர் தஞ்சாவூர் அரசனை அச்சுத நாயகர் அவர்களுக்கு முதல் முதல் 12 ஸ்வர ஸ்தானங்களையும் பித்தளை மெட்டுக்களால் நிலைத்து மெட்டுக்களை நகர்த்துகிற தொந்தரவைத் தவிர்த்து, இப்போது எங்கும் உபயோகிக்கும் வீணை வாத்தியத்தை உண்டுபண்ணினர். மேலும் அவர் பிரபலமான ஸம்ஸ்கிருத வித்துவான் கோவிந்த தீக்ஷிதருக்குப் புத்திரரும், தானும் பெரிய ஸம்ஸ்கிருத வித்துவானுதலால் இப்படி வீணை உண்டாக்கும் விதத்தை "சதுர்த்தண்டிப் பிரகாசிகை" என்னும் கிரந்தத்தில் எழுதி வைத்திருக்கிருர். 72-மேளங்கள் தயார் செய்யும் விதத்தைக் கண்ணுல் காணக்கூடியதாயிருப்பதாலும், சேவப்பநாயக்கர் வமிசத்தில் பிறந்த அச்சுத நாயக்கருடைய ஸௌகரியமாகப் பிறந்ததாலும் இந்த வீணைக்கு "சேவயாச்யுத பூபால மேளவீணை" என்றும், குறிப்பாய் மேளவீணை என்றும் பெயரிடப்பட்டது.

ஆனல், வேங்கடமகியின் லக்ஷணகீதம் என்னும் கிரந்தத்தில் மேள கர்த்தாக்களுக்கு வேறு பெயர்கள் இட்டிருப்பதாக நாம் சொன்னேமல்லவா? அதைத்தவிர வேறு சில விஷயங்கள் விநோதமா யிருக்கின்றன. மேளகர்த்தா என்றல் யாரும் ஸம்பூரண ராகம் என்று நினைப்பது வழக்கம். ஆனல், அவருடைய மேளங்களில் சில வர்ஜ்ஜியராகங்களாய் இருக்கின்றன. அதாவது சில ஸ்வரங்கள் ஆரோஹணத்திலோ அவரோஹணத்திலோ இல்லாத ராகங்களாய் இருக்கின்றன. மேலும் அநேக ராகங்கள் சுலோகத்தில் ஒருவிதமாய் ஆரோஹண அவரோஹணமும், பாடும்போது ஸஞ்சாரத்தைப் பார்த்தால் அது வேறு மாதிரியாயும் இருக்கிறது மேலும், தேவ காந்தாரி என்று இரண்டு ராகங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அது என்ன காரணத்தாலோ? இந்த விஷயத்தை எல்லாம் கவனித்தால் இந்தப் புஸ்தகம் எவ்வளவு ஸங்கீதம் அப்பியஸிக்கும் மாணுக்கருக்கு உபயோக மாகுமென்று அறியக் கூடவில்லை.

P. S. சுந்தரம் ஐயர், பி.எ., எல். டி.

ப்ராணிகளின் முக்ய குணாதிசயங்களும், அவைகளைப்பிரிக்கும் வகையும்

GENERAL CHARACTER OF ANIMALS AND THEIR CLASSIFICATION *

உலகத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்களை ஆராய்ச்சி செய்யுங்கால் உயிர் உள்ளனவென்றும் உயிர் அல்லனவென்றும் இரண்டுவகையாகப் பிரிக்கலாம். இவ்வகைகளுக்கு உதாரணங்கள் சொல்லிக் காட்டவேண்டியது அவசியமாகத் தோன்றவில்லை. ஸாமான்ய ஜனங்களும் சிறு குழந்தைகளும்கூட எளிதில் வஸ்துக்களை இவ்வாறு பிரிப்பதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். நம் பெரியோர்களும் வஸ்துக்களைச் சேதன வஸ்துவென்றும் அசேதன வஸ்துவென்றும் வஸ்து விசாரணை செய்து பிரித்திருக்கிறார்கள். கல், மண் முதலியன அசேதனமென்றும், உயிருடன் கூடி வாழும் செடி கொடிகளோ, ப்ராணிகளோ, சேதன வஸ்துக்களென்றும் விவகரித்து இருக்கிறார்கள். இதில் நாம் இன்றையதினம் அறியவேண்டிய விஷயம் யாதெனில், ப்ராணிகளை எதோடு சேர்க்கலாம், அவைகளுடைய முக்ய குணாதிசயங்கள் என்னென்ன, அவைகளை எவ்வாறு பிரிக்கலாம் என்ற விஷயங்கள்தாம்.

2. முதலில் ப்ராணிகளும் உயிருள்ளவையென்று நாம் சுலபமாய் அறிகிறோம். ப்ராணிகள் என்ற வார்த்தைக்கே ப்ராணன் அல்லது உயிர் உடையவையெனப் பொருள் படுதலால் அவைகளின் பொது லக்ஷணங்களை விசாரிக்கும் பொழுதே சேதன வஸ்துக்களின் முக்யமான குணங்கள் இன்னதென்று நாம் அறிய இடமுண்டாகிறது.

3. ப்ராணிகள் ஜீவவஸ்துவினால் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. எப்பொழுதும் பசிதாகத்தோடு கூடி ப்ராணவாயுவை உட்கொள்ளும் திறமையும் அவசயமும் ஏற்பட்டுத் தங்கள் ஸகல தொழில்களையும் செவ்வையாய் நடத்த வலிமையும் திறமையும் பெறுகின்றன. ஜீவவஸ்து என்று விவரிக்கப்பட்டது யாதுஎன்று நான் இந்த இடத்தில் கொஞ்சம் விவரிக்கவேண்டி யிருக்கிறது. ஜீவவஸ்துவென்பது ஸாதாரணமாக ப்ரபஞ்சத்தில் காணக்கூடிய வஸ்துக்களின் சேர்க்கையினாலே ஏற்பட்டதே யொழிய விசேஷமாக வேறு வஸ்துவேதேனும் சம்மந்தப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. ப்ராணவாயு, கரியமிலவாயு, உப்புவாயு, கந்தகம், இரும்பு முதலிய சிற்சில பதார்த்தங்கள் அவைகளுக்கேற்பட்ட ஸரியான அளவில் சேர்ந்து, ஜீவபதார்த்தம் ஆகிறது. கடையில் விற்கும் ஒரு இறைச்சித் துண்டைச் சுட்டாலும், ஒரு மரக்கட்டையைச் சுட்டாலும் கரியாகிறது என்பது யாவரும் அறிந்திருப்பீர்கள். இவை போன்ற பரிசோதனையினால் ப்ராணி வர்க்கத்திலோ, செடி வர்க்கத்திலோ, எந்த ஜீவனை யெடுத்துப் பரிசோதித்தாலும் மேற்சொன்ன ஜீவபதார்த்தத்தின் குண விசேஷங்களை விவரமாக அறியலாம்.

4. ப்ராணிகளெல்லாம் உயிருள்ளனவாயிருந்த போதிலும் ஜீவனுள்ள எந்தவஸ்துவும் ப்ராணியாக மாட்டாது. பூச்சி புழுமுதல் பக்ஷி ம்ருகம் மனிதன்வரை ப்ராணி வகுப்பில் ஸாமான்யர்கூட அடக்கி விவகரிப்பார்கள். ஆனது பற்றியே ப்ராணிகளென்பது செடிகளையும் குறிக்காமல் மேற்சொன்ன ஜீவராசிகளை மாத்திரமே குறிக்கும். இப்பொழுது ப்ராணி வர்க்கத்துக்கும் செடி வர்க்கத்துக்கும் உள்ள பேதாபேதங்களை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். இருவகைத்தான ஜீவராசிகளும் ஒரே ஜீவவஸ்துவினாலே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஜீவராசிகளின் பொது லக்ஷணத்திற்கிணங்க அவைகள் ஸதா ப்ராணவாயுவை உட்கொண்டு கழிவு பதார்த்தங்களைத் தேகத்தினின்றும் நீக்கி ஆகாராதிகளை யுட்கொண்டு பருத்துப் பெருகி வாழும் இயல்புடையனவாம். ஆனால் இவ்விரண்டுவர்க்கத்திற்கும்வித்யாஸங்கள், அவைகள் அடையும் ஆகாரத்தினின்றே உண்டாகின்றன. தாவரவர்க்கம் இயற்கைப் பொருளினின்றே தங்களுக்கு வேண்டிய பதார்த்தங்களைச் சேர்த்து

* இது பாளையம்பட்டி கல்விப்பொருட் காக்ஷியில் உபன்யஸிக்கப்பட்டது.

உணவாக்கிக்கொண்டு ஜீவிக்கும் சக்தியுடையன. ஆனால் ப்ராணிகளோ ஜீவபதார்த்தத்தை மற்ற ப்ராணியிடத்தினின்றோ செடிகொடிகளையுட்கொண்டோ அடையவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கின்றன. ஆகாரவிஷயத்தில் மாத்திரமல்ல, இடம் பெயர்ந்து செல்லுதல் என்ற குணத்தை ப்ராணிகள் மாத்திரம் வகிக்கின்றன. அதுகாரணம் பற்றியே செடிவர்க்கத்தை ஸ்தாவரவர்க்கமென்றே பெபரிட்டிருக்கின்றனர். ஆனால் ப்ராணிகளில் சில செடிவர்க்கத்தைப்போல ஓரிடத்தில் வேரூன்றி வளர்வதையும், செடிவர்க்கத்தில் சில அற்ப ஜீவராசிகள் நீரில் நீந்திச் செல்லுதலையும் பார்க்குங்கால் இடம் பெயர்ந்து செல்லுதல் என்ற ஒரு குணத்தையே முக்யமான வித்யாஸமென்று கொள்ளுதல் கூடாது. மேற்கூறிய ஆகார விவகாராதிகளே முக்யமான வித்யாஸமாய்க் கொள்ளல் வேண்டும்.

5. ப்ராணிகளின் பொதுலக்ஷணங்களை ஒருவாறு அறிந்தோம். அவைகளில் வித்யாஸப்பட்டுப் பல விகாரங்களோடு காணப்படுவதற்குக் காரணங்களை நாம் ஆராய்ச்சி செய்வோம். ப்ராணிகளிலும், கண்ணுக்கெட்டாத அற்ப ஜீவராசிகள் நீரில் வாழக்காணலாம். அவைகளை உயர்ந்த பூதக்கண்ணாடியின் உதவியின்றிக்காணுதல் ஸாத்யமல்ல. மேல்நாட்டு உயிர்நூல் நிபுணராகிய **ஹக்ஸ்லி** என்பவர் கூறியபடி இந்த ஜீவராசியின் திரளான கூட்டம் நாம் கூடியிருக்கும் கண்காக்ஷி ஸபைக்கு ஒப்ப, ஒரு குண்டூசி முனையிலே ஸபை கூட்டி நடத்தக்கூடிய அவ்வளவு நுண்ணிய தேக விசாலத்தோடு உள்ளவையாம். இதற்கும் மகத்தான யானைக்கும் ஜீவப்ராணிகளுக்கு ஏற்பட்ட செய்கைகளில் ஒருவிதமான வித்தியாஸமும் கிடையாது. ஆனால் தேக அமைப்பிலோ, அநேக மாறுபாடுகள் நிறைந்துள்ளன. 'ஒரு பானை சோற்றிற்கு ஒரு சோறுபதம்' என்று சொல்வதுபோல அற்பஜீவராசிகளுக்கு உதாரணமாக மேல்நாட்டார் 'அமீபா' என்று பெயரிட்டழைக்கும்ஒருஅற்பப்பிராணியின்' செய்கையை கவனித்தால் போதுமானது. அமீபா ஆறு குளங்களில் நல்ல ஜலத்தில் வஸிக்கக் காணலாம். அது தன் தேகத்தையே சுருக்கவும் நீட்டவும் அதனாலேயே ஜலத்தில் இடம் பெயர்ந்துச் சென்று தனக்கு ஆகாரமாகக்கூடிய அதினும் அற்ப ஜீவப்ராணிகளைத் தனது தேகத்தில் ஒட்டிக்கொண்டு விழுங்கி ஜீரணித்துக்கொள்ளக்கூடிய சக்தி பெற்றிருக்கிறது. ஆகார விவகாராதிகளின் விசேஷத்தால் தேகம் பெருத்து மக்கட்பேறுண்டாக்கவேண்டிய பர்வத்தை யடைகிறது. ஆனால் அமீபாவினத்தில் ஆண், பெண் என வித்தியாஸ விகாரங்கள் காணப்படவில்லை. இருந்தபோதிலும், ஒரு அமீபா இரண்டாகப் பிரிந்து தன் இனத்தைப் பெருக்குகின்றது. இதுபோலவே பிராணிகள் ஒவ்வொன்றும் சிற்சில அற்ப வித்யாஸங்கள் காணப்பட்டாலும் முக்யமான தொழில்களில் அதிக வேறுபாடின்றி ஜீவிக்கின்றன என்பதை நாம் அறிவோம். ஆனால் தேக அமைப்பில் மாத்திரம் வித்யாஸங்கள் உண்டு. அமீபா போன்ற அற்பப்ராணிகள் ஒரு செதிலாகப் பிறந்து ஒரே செதிலாக வளர்ந்து வாழ்நாள்களைக் கழிக்கின்றன. மற்றைய ஜீவராசிகளோ, செதில்களின் கூட்டத்தில் ஏற்படும் அங்க அவயவங்களுடன் காணப்படுகின்றன. தோலாயிருந்தாலும் ஸரி, சதையாயிருந்தாலும் ஸரி, மூளையாயிருந்தாலும் ஸரி, எலும்பாயிருந்தாலும் ஸரி, இவைகள் ஒவ்வொன்றும் தொழிலுக்கு மாறுபட்ட செதில்கூட்டங்களே. எவ்வகை மாறுபாடுகள் தேகத்தில் காணப்பட்டபோதிலும், இவைகளனைத்தும் உற்பத்திகாலத்தில் ஒரு செதிலாகிய கருவினின்றுதான் உண்டாகின்றன. அச்செதிலானது உற்பத்தி நிலையில் விகாரப்பட்டுப் பல தொழில்களுக்கிணங்க தோலாகவும், சதையாகவும்,மூளை நரம்பு ஸ்தானங்களாகவும்எலும்புகளாகவும் மாறுபட்டுப் பல அவயவங்களாகி ஜீவனுக்கு வேண்டியதொழிலை நடப்பிக்கச் சாதனங்களாக முடிகிறது. இதனாலேயே பல செதில்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு மனுஷ்யனுக்கும்,

ஒரு செதிலால் அமைக்கப்பட்ட அமீபா போன்ற ஜீவராசிகளுக்கும் இருக்கும் ஸம்பந்தம் இன்னதென்று நாம் ஒருவாறு அறியலாம்.

7. மற்றைய ப்ராணிகளைப் பிரிக்கும் உபாயம் இன்னதென்று சற்று விசாரிப்போம். கீழ்த்தரத்தில் சில வாய், வயிறு, ஆஸனம், முதலிய அவயவங்கள் அதிக வித்யாஸப்படாமல் ஒரே பையுடன் கூடிய தேக அமைப்போடு காணப்படும் கடற்பஞ்சு, பவளம், இவைபோன்ற ஜீவராசிகளாய்க் காணலாம். இவை நீங்கலாக மற்ற எந்தப்ராணிக்கும் தேகத்தில் அவைகள் ஏற்பட்டு அவைகளின் ஊடே உள்ளுருவிச் செல்லக் கூடிய ஜீரணக்குழாயுடன் விளங்குகின்றன. ரத்தம் ஓடுவதற்குக் குழாய்களும், புத்தி உணர்ச்சிகளுக்கு ஸாதனமான மூளை நரம்பு முதலியனவும் ஆண் பெண்களுக்கு அறிகுறியான அங்க அடையாளங்களும்காணலாம். இப்பெருங்கூட்டத்தைப் பிரிக்குங்கால் முதலில் மண்புழு, நாக்குப்பூச்சி போன்ற புழு இனமாகவும், இரண்டாவது சிலந்தி, தேள், வண்டு, நண்டு இவைபோன்ற ப்ராணிகளை உள்ளடக்கும் பூச்சி இனமாகவும், மூன்றாவது : கிளிஞ்சல், சிப்பி, சோழி போன்ற நத்தை இனமாகவும், நான்காவது: நக்ஷத்திர மீன், உள்ளடக்கக்கூடிய இனமாகவும், கடைசியாய் உள்ள மற்றையப்ராணிகள் எல்லாம் முதுகெலும்போடு கூடியவை யாதலால் முதுகேலும்பினம் என்றும் பிரிக்கலாம். கடைசியில் கூறப்பட்ட முதுகெலும்பினத்தில்தான், நாம் எல்லோரும் சேருவோம். *

முதுகேலும்புள்ளவைகள்.—(1) மீன் இனம் (1) தவளை இனம், (3) ஊர்வன, (4) பக்ஷிகள், (5) ம்ருகங்கள் (6) மனிதன்.

ம்ருக குணங்கள் நம்மிடத்தில் முற்றிலும் விட்டுஅகலவில்லை யென்பதற்கு அடையாளங்கள் சில கூறுவோம்:—'குழந்தைப்பிடி குரங்குப்பிடி' என்று வழங்குவதிலேயே ஒருவாறு இதன் உண்மையை அறியலாம். நமக்குக் கோபம் வருங்கால் நம்முடைய முகம் அடையும் விகாரத்தை டார்வின் என்ற உயிர்நூல் நிபுணர் கூறியபடி ஒரு போட்டகிருப் தக்ஷணமே எடுத்துப் பார்க்கும் பக்ஷத்தில் நாய் ஒன்றேடொன்று கோபிக்குங்கால் அதன் உதடு வலிப்பும், பல் விகாரமும் எப்படிக் காணப்படுமோ அதற்குக் கொஞ்சம்கூட வித்யாஸ மிருப்பதாகப் பார்க்கமாட்டோம். ஆகையால் ம்ருக ஸம்பந்தம் நமக்கு இருப்பதனாலேயே நம்முடைய நிலைமை இழிவான நிலைமைக்கு வரவில்லை. ம்ருகக் குணத்தை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு ஒழித்து, ஸாத்விகக் குணத்தைத் தழுவி ஸன்மார்க்க நெறியில் நடப்போமோ, அவ்வளக்கவ்வளவு மனிதன் தனக்குச் சிருஷ்டி வர்க்கங்களில் மேலான பதவியை அடைந்து வாழ்கிறன். ஆகையால் அம்மாதிரி ஸ்திதிக்கு வர நாம் ஒவ்வொருவரும் முயலவேண்டும்.

N. S. ஜம்புநாத ஐயர், B. A., L. T., F. Z. S.

* அதிலும் தேக அமைப்பைப் பரிசோதிக்குங்கால் ம்ருகாதிகளுடன் அதிக ஸம்பந்த மிருப்பதாகக் காண்கிறேம். அப்படியானல் நமக்கும் வால் இருக்கவேண்டுமே என்ற ஓர் சங்கை உண்டாகலாம். உயிர்நூல் கரு உற்பத்தி சாஸ்திரம், உணர்ந்தோர் வாலுள்ள ம்ருகம் போன்ற இனத்தினின்றுதான் நாம் ஜனனமாகிறேம் என்று தெரிவிக்கிறார்கள். உட்கார்ந்து தலைநிமிர்ந்து நடக்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்ட ம்ருகங்களுக்கு வால் ப்ரயோஜனமில்லாத உருப்பு ஆதலால் மழுங்கிப்போனதுபோலும். ஆனல் இப்பொழுதும் அதற்கு அத்தாக்ஷிக்காக முதுகெலும்பின் நுனியாக ஓர் முள்எலும்பு தேய்ந்து அமுங்கி இடை எலும்புடன் ஒட்டிக் கிடக்கக்காணலாம்.

யோகிகளும் ஸந்யாஸிகளும்.—இவர்கள் ஸர்ப்பத்தை ஒத்தவர். ஸர்ப்பம் தானிருக்க, புற்றையாவது, வளையையாவது தானே அமைத்துக்கொள்ளாது. *எலி வளைகளையும் எறும்புப் புற்றுகளையும் தன் வீடாகக் கொள்ளும். அவை தமக்கு வாஸ யோக்யத்திற்கு இசையாமற்போனல் வேறென்றை நாடி நுழையும். யோகிகளும், ஸந்யாஸிகளும், அவ்வாறே தமக்கென்று வீடு கொள்ளாமல் இன்றைக்கோர், வீட்டிலும் நாளைக்கோர், வீட்டிலுமாக பிறர் வீடுகளிலேயே காலத்தைக் கழிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு இவ்வுலக வீடுகளின்மேல் எண்ணம் கிடையா. பேரின்ப வீட்டைக் காண விரும்புவோர், பொய்வீட்டை விரும்புவாரா? ஸூர்யனைக் காண விரும்புவோர் விளக்கைப்பார்க்க விரும்பார்.

* த்ருவசரித்ரம்—பக்தியின் மஹிமை

THE STORY OF DRUVA: THE GLORY OF DEVOTION.

ஸத்ய லோகாதிபதியான ப்ரஹ்மாவின் வழித் தோன்றலாகிய ஸ்வாயம்புவமனு ப்ரஹிஷ்மதி என்னு மிடத்தில் அரசுசெலுத்தி வந்தவன். உத்தான பாதன் என்ற அவனுடைய புத்ரன் அரசாக்ஷிகாலத்தில், தேசமெங்கும், உவகையே மலிந்து, ஸௌக்யமுற்றிருந்தது. அரசன் தார்மீகனாயும், சௌர்யவானாயுமிருந்தமையால், அவன் தேசத்தில் சத்ருக்கள், சோரர் பீதியும், மற்றைய உபாதிகளு மில்லை.

இவ்வரசனின் மனைவியர் ஸுநீதி, ஸுருசி, என்ற இருவரில், இளையாளாகிய ஸுருசியிடத்தினிலேயே அரசன் அத்யந்தம் அன்புகொண்டிருந்தனன். ப்ரஹ்ம பௌத்ரனாயினும், ஸகல குணங்களும் நிறைந்த மன்னனாயினும், மனுஷ ஜன்மமெடுத்த எவர்க்கும் இம்மாதிரியான குறையிருத்தல் ஸஹஜமே யன்றோ ?

இப்படி யிருக்குநாளில், ஸுநீதிக்கும் ஸுருசிக்கும் புத்ரர்கள் இருவர் ஜனித்தனர். இவர்கள் ஐந்து வயது ப்ராயமடைந்து ஸௌக்யமாய் வளர்ந்து வருநாளொன்றில், உத்தானபாத மன்னன் தன்னுடைய இளையாள் குழந்தையைத் தன் தொடையொன்றில் வைத்துக்கொண்டும், ஸுருசி பக்கத்திலிருக்க, குழந்தையை அணைத்துக் கொஞ்சிக்குலாவி, மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்திருந்தான்.

இச்சமயத்தில் த்ருவன் என்னும் பெயருள்ள ஸுநீதி என்ற உத்தானபாத மன்னனின் மூத்த பட்ட மஹிஷியின் குமாரன், தன் தந்தையை யணுகி, தன் ஸகோதரன்போல், தன்னுடைய பிதாவின் மற்றொரு துடையில் உட்கார்ந்து இன்பமனுபவிக்க ஆவலுள்ளவனாய், பிதுர்வாத்ஸல்யத்துடன் அணுகிய குழந்தையைத் தன்னுடைய அப்ரியையாகிய மூத்தாள் குமாரன் என்ற எண்ணத்துடனிருக்கும் ராஜனும், அதிபால்யமான ஸுந்தர குழந்தையினிடத்து த்வேஷிக்கவில்லை. தான் அக்குழந்தையையும் எடுத்து ஆநந்திக்கவேண்டும் என்ற ப்ரியங்கொண்டானாயினும், தன் பக்கத்திலுள்ள ஸுருசியினிடத்துள்ள அன்பினாலும், பயத்தினாலும், தன்னிடம் வரும் குழந்தைக்கு இடம் கொடுக்கவேயில்லை. இது பார்த்திருந்த ஸுருசியும் மன்னனின் நிலைமையை யறிந்து குழந்தையைப் பார்த்து, "எட்டக்கூடாத உயரத்திலிருக்கிற மரத்துப்பழத்தைத் தாவிப் பிடிப்பதை யொப்பத் தாவும் உன் ஆண்மை யென்ன ஆண்மை ! ஒட்டைச்சாண் பயல் என்ன கார்யம் செய்யத்துணிந்தாய் ! கடாக்ஷ வீக்ஷண்யத்திற்கே ஈடுபட்டு அது போதுமென்றுபோகும் பூமண்டலேச்வரர் வணங்கும் எம்மன்னர் மன்னனின் தொடையில் ஏறிக்கொஞ்சுவதற்கு ஸரியான வழியாய் நீ வரவேண்டும். வெகு தபஸு செய்தபலனால் என் வயிற்றில் பிறந்தாலன்றோ இம்மன்னனின் தொடையில் உட்காரும் பாக்யம் கிடைக்கும். நல்ல ஸுகுமாரனாயிருந்தபோதிலும், நல்லவர்களும் கெட்ட ஸஹவாஸத்தால்கெட்டவர்களாவதுபோல், நீ என் சக்களத்தியும், ராஜனின் அப்ரியையுமாகிய அவள் வயிற்றிற் பிறந்து, ராஜ்யாதிபத்யம் முதலியன வற்றிற்கும் யோக்யமில்லாதவனுயுமாயினாய்" என்று உதாஸீனமாய், தன்னுடைய சக்களத்தியாகியஸுநீதியின் பேரையும் உரைக்கக்கூடமனமில்லாதவளாய்க்கூறிய தன்இளைய தாயாரின் வார்த்தை த்ருவனின் மனதில் நாராசம் காய்ச்சிவிட்டது போலிருந்தது. அவன் இங்கும் அங்கும் விளையாடிப் புழுதி படிந்த தேகத்தினோடு அவன் பெருக்கிய கண்ணீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருகி நனைத்தது. தன்னிளைய தாய் சொல்லியதை நினைத்து வெளிக்காட்டாமல் குமுறிய மனத்துடனும், தட தடத்த நெஞ்சுடனும், அரசன் ஸந்நிதானம் விட்டகன்று அந்தப்புரத்தில் தன் மாதா ஸந்நிதானம் விரைந்து சென்றான்.

தன் குழந்தை கண்ணீர் ஆறாய்ப் பெருக்கிக்கொண்டு வருவதைக்கண்ட ஸுநீதி குழந்தைக்கு யாது நேரிட்டதோ என்று துக்கத்தோடு வந்ததும், மனம் வெதும்பி வரும் த்ருவன் தன் மாதாவைக் கட்டிக்கொண்டு கோவென்று கதறி ப்ரலாபித்தான். தான், தன் தாயைக் கண்டு ப்ரலாபித்த பிறகுதான், த்ருவனின் மனமும் சற்றே நிலைப்பட்டு அதன்மேல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்த் தனக்குத் தன் தந்தையிடம் இளைய தாயினால் நேரிட்ட ஸம்பவத்தை ஆதியோடந்தமாய்க் கூறினான்.

ஸுநீதியும், இது கேட்டு மனம் மிகுதியும் நொந்தாளாயினும், அவ்வளவையும் சிறுவன் எதிரில் காட்டாது மறைத்துத் தன்னைத்தானே தேற்றிக்கொண்டு, த்ருவனைத் தன்னாலானமட்டும் நல்ல வார்த்தைகளால் ஸமாதானப்படுத்தினாள். "பூர்வ ஜன்மாந்த்ரத்தில் ஈச்வரபஜனமும் பக்தியும் பண்ணாததனால் நேர்ந்த விஷயம் இது ! உன் இளைய தாயார் சொன்னது ஸரிதான்; எல்லாவற்றையும் நாம் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும்;

---

* த்ருவன் இம்மஹானே. இப்போதும் இங்கிலீஷில் சொல்லப்படும் (Pole star) வடக்கில் காணப்படும் உத்தர த்ருவ நக்ஷத்ரமாயினனென்பார்,

இனி நீ கடவுளை நன்ருய் வழிபடின், அடுத்த ஜன்மத்தி னிலாவது உனக்கு நல்ல பதவி கிடைக்கும்; என்னுடைய சக்களத்தியாகிய ஸுருசியும் உன் மாதாவாகையாலும், உன்னை அங்கீகரிக்காதிருந்த உன் பிதாவுடைய நோக்கங்களும், அங்கீகரிக்கத் தக்கன. உன் மாதாவே அவ்வார்த்தை சொல்லியிராமல், வேறு யாராவது சொல்லியிருந்தால், அதுபற்றி நாம் மனம் வருத்தப்படவேண்டும்; அதற்குப் பரிஹாரம் தேடவேண்டும். நம் கையே நம் கண்ணைக் குத்தினுல் அதனை வெட்டுவாருண்டோ? ஆகவே, குழந்தாய்! வருத்தப் படாதே" என்று தேற்றினதைப்பற்றிக் கொஞ்சமும் தைர்யம் கொள்ளாமல், தன் இளைய தாயார் சொன்ன சொல்லைப்பற்றி வருத்தமும், மனவலியும் மிகுதியும் கொண்ட த்ருவனின் மனது ஸமாதானப்படாது என்று ஸுநீதி தெளிந்தாள். த்ருவ! குழந்தாய்! உன்னுடைய ஸஹோதரனைக் காட்டிலும் மேலான பதவியை யடைவதற்கு ஸ்ரீமந் நாராயணுர்ச்சனமும், பக்தியும் தவிர வேறில்லை. குபேர பதவியும், இந்த்ர பதவியும், ப்ரஹ்ம பதவியும், மேலே சொன்ன பரமேச்வரனுடைய கடாக்ஷத்தாலே யல்லாது கிடைக்கத் தக்கனவன்று என்று சொல்லக்கேட்ட த்ருவன், சிறியனுயினும், தன் தாயாரிடமிருந்து பெற்ற வுபதேசத்துடன், அன்னையை ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, மேலான பதவி கொடுக்கும் பரமாத்மாவைத் தர்சித்து ப்ரம்மபதவியினும் உயர்ந்ததான யோகிகளுக்கு மெட்டாதஸ்தானமடையப் போகிறேன் என்று உடனே அந்தப்புரம்விட்டு, அரண்மனைவிட்டு, ஆஸ்தானவாசல், ராஜவீதி, பட்டணம், கோட்டை மதில், நகரெல்லை, முதலியவற்றினைக் கடிதினில் தாண்டி, நகரெல்லையிலிருக்கும் உபவனம் வந்துற்ருன். பக்தர்கள் மனதிலேயே குடியிருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி, ஊணுறக்கம் முதலியவற்றையும், லக்ஷ்யம் செய்யாது, தீவிரமான வைராக்யத்துடன் ஈச்வரஸந்நிதானம் தேடி மனோராஜ்யமான வழியில் நடை செலுத்திவரும் ஸுந்தரபாலனெதிரில், அத்ரி, பாரத்வாஜர், வஸிஷ்டர், முதலான ஸப்தரிஷிகளை அனுப்பினர். அவர்கள் இக்குழந்தை யெதிரில் ப்ரஸன்னமாக, அவர்களையே ஈச்வரனுகப் பாவித்து அக்குழந்தை அவர்களுக்கு ப்ரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து, பகவான் எங்குளர், அவரைப் பார்க்கப் போகிறேன் என்ற ப்ரச்னங்கள் செய்ய, சீக்ரம் ஈச்வரனை யடைவாய், நாராயணன் என்பவர்தான் பகவான், அவரைத் தர்சித்து க்ஷேம மடைவாய் என்று சொல்லி மறைந்தனர். இது கேட்டுக் கொஞ்சதூரம் போன குழந்தையின் கண்ணெதிரில் மஹதி என்ற தானுக வாசிக்கும் வீணுகான யந்த்ரத்துடன் விளங்கும் ஸ்ரீமஹாபாகவத சிரோன்மணியாரும் நாரதபகவான் தோன்றினுர். குழந்தையை நோக்கி "மெல்லிய தேஹத்தையுடைய நீ எங்கே போகிருய்? அரண்மனையில் வஸிக்கத்தகுந்த நீ, இப்படிவருவது ஸரியில்லையே' உன்னுடைய கருத்தென்ன என்னலும் நான் பகவானைத் தரிசித்து என்னிஷ்ட ஸித்தியை யடையப் போகிறேன்; இஷ்டஸித்தி கொடுக்கிற பகவானிடம் போகிற எனக்குப் பசிதாஹம் எங்கிருந்து வரும்? அஃதெல்லாமிருக்க, தங்களுக்குப் பகவானிருக்குமிடம் தெரியுமாயின் அதனைச் சொல்லும் கேட்போம் என்று தீவிர வைராக்யத்துடன் கேட்கும், குழந்தையின் பரிபக்வத்தைக்கண்டு, குழந்தைக்கு த்வாதசாக்ஷர மந்த்ரத்தை உபதேசித்து, ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தி, சதுர்ப்புஜத்தை யுடையவரென்றும், ஒருகையில் சங்கும், ஒன்றில் சக்கரமும், மற்ருென்றில் பத்மமும், மற்ருென்றில் கதையுமுடையவரென்றும், வனமாலாதரரென்றும், வக்ஷஸ்தல கௌஸ்துபமும், பீதாம்பர தாரியென்றும், ச்யாமள வர்ணமுடையவரென்றும், சாந்தஹ்ருதய ரென்றும், ஸுவர்ண மகுடோத் வஜலரென்றும், ஸுவர்ண குண்டலமும், கடகமுடையவரென்று ஸ்ரீமன் நாராயண மூர்த்தியினுருவத்தை அவன் மனத்தில் விளங்கச்செய்து, இஃதே யோகிகள் ஆராதிக்கும் மூர்த்தியென்றும் சொல்லி யமுனு நதிக்கரையிலுள்ள மதுவனத்திலிருந்து த்யானம் செய்ய ஈச்வரன் ப்ரஸன்னமாகி இஷ்டஸித்தி யளிப்பரென்று சொல்லி, அவ்வனம் போகும் வழியையுங்காட்டி அந்தர்த்தானமானுர்.

ஸ்ரீமத் நாரதமுனிவர் சொல்லிய வழிப்படியே சென்று, பாலனுகிய த்ருவன் மதுவனத்தை யடைந்து, ஸ்ரீ நாரதமுனிவர் சொல்லிய சங்சக்ரகதாதரராகிய ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியைத் தனது சித்தத்தில் வைத்து த்யானம் செய்பவரானுர். தீவ்ரமான பக்தியுடன் தன்னையே குறித்துப் பக்திபண்ணும் குழந்தையினிடம் அன்பு பூண்டு ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அவன் ஹ்ருதய கமலத்தில் ஸாந்நித்யமாயிருந்தருளினுர். உபநயனமும், உபதேசமும் இல்லாமல் மாதா உபதேசமும் நாரதரின் உபதேசமும் பெற்ற த்ருவன் என்ற பாலன் ஹ்ருதயத்தில் ஸ்ரீபகவான் ப்ரகாசிக்க அன்னவரைக்கண்டு ஆநந்த பூரிதனுகி அவரையே த்யானிப்பவனுனன். ஈச்வர மயத்தினுல் ஜாஜ்வல்யமடைந்த தேஹத்தை யுடைய குழந்தை ஈச்வரனைத் துவாதச மஹாமந்த்ரத்

தினால் ஜபிக்க ஜகதீச்வரனின் உருவமே யடைந்து ஜ்வலிக்க, தேவதைகளாகட்டும், மற்றெவராகட்டும், தம்முடைய ஸுகஸௌகர்யங்களுக்கு இடைஞ்சலாயிருக்கும் இக்குழந்தையின் தபவினை எவ்விதத்தினாலும் கலைக்கவொண்ணாத நிர்விகல்ப ஸமாதியோகத்தில் காஷ்டம்போன்றிருந்தான் த்ருவனும்.

தன்னுடைய இளையதாய் பிள்ளையாகிய உத்தமனைக் காட்டிலும், மஹாயோகியர்கள், மஹரிஷிமண்டலங்கள், ஸூர்யசந்த்ரர்கள் முதலிய பலதேவர்களிருப்பிடத்திற்கும், உயர்ந்த ஸ்தானத்தைப் பெற அபேக்ஷித்து வந்த த்ருவன், ஏகாக்ர சித்தனாய் நாரதர் உபதேசித்த ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாயா என்னும் த்வாத சாக்ஷர மந்த்த்தை ஸரியாக ஜபித்துக் கொண்டு ஆறு மாஸ காலவளவும் யோகஸமாதியிலிருப்பது பார்த்துப் பகவானுக்கு ஸஹிக்காமல் உடனே குழந்தையின்பக்திக்குஈடுபட்டு சாந்தாகாரத்துடன்நீலமேகச்யாமள வர்ணத்துடன், பீதாம்பரம்சங்கு சக்ர கதாதாரியாயும், ஸுவர்ண மகுடத்துடனும், வக்ஷஸ்தலத்தில் கௌஸ்துப மணிதரித்தவராயும் செந்தாமரைக் கண்ணராயும், எல்லாரும் வந்திக்கத்தகுந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு, மந்தஹாஸத்துடன் தோன்றினர். ஹ்ருதயாகாரத்தில்ஸர்வ பரிபூர்ணமாய்நிறைந்து விளங்குகிறபகவானை மனவினால் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் குழந்தை த்ருவன், எதிரில் ப்ரஸன்னமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைவெகுநேரம்வரையில்ஸமாதிகலைந்து பார்க்காதது கண்டு, பகவான் ஆச்சர்யப்பட்டு அவனுடைய அதிஉன்னத பக்திக்கு வியந்து மந்தஹாஸம்செய்து,

அதனால் வந்த அமிர்த தாரையில் த்ருவனை ஸ்நாநம் செய்வித்துஅவன்மீது படிந்திருந்த மாசினை நீக்கினர். யோகோபாஸனையில் களைத்திருந்த த்ருவன், ஞான சக்ஷுஸுக்கு இலக்கான பிறகு, தம்கைகளினால் அவனை ஸ்பர்சித்துப் பகவான் எழுப்பியதில், ஆநந்தபாஷ்பம் பெருகப் பெருக உரோமம் சிலிர்ப்ப ஸ்தோத்ரம் செய்து, இன்னதென்றேயறியாத பால்மணமாறாப் பாலன் பகவா னிணையடியில் விழுந்து விழுந்து பணிந்தான்.

பகவான் பணிந்தபாலனை நோக்கி, "வேண்டிய வற்றைக்கேள்" என்றருள, குழந்தையும் "நின்பாதாரவிந் தமேயல்லாது வேறென்றினையும் வேண்டேன்" என்றான். இதுகேட்ட பரந்தாமன், "பகவானை ஆச்ரயித்த உனக்கு இதுகிடைப்பது வித்தமானாலும், எது முன்னால் அபேக்ஷிக்கப் பட்டதோ அதைப் பெற்றுக் கொள்; எல்லா தேவதைகளாலும், நவக்ரஹங்கள், ஸூர்யசந்த்ரர்கள் முதலியோர்களாலும் ப்ரதக்ஷிணம் செய்யப்பட்ட உன்னத நிலைமையை உனக்குக் கொடுத்தேன். அதில் உன்னுடைய மாதாவுடன் நீயிருந்து எல்லாராலும் கொண்டாடப்பட்டு, உலகத்தில் பக்தியினால் அடையக்கூடிய நிலைமையைக் காட்டியிருந்துபின்கல்பாந்தத்தில் என் நிலைமையையடைவது நிச்சயம்; பகவானை யடைந்தோர் முக்தியடைவார்கள், அம்முக்தி உனக்குக்கிடைப்பது நிச்சயம், கொஞ்சகாலம் ராஜ்யபாரத்தை வஹித்தது, ஒருமட்டாய்என்னுடைய பாதாரவிந்தத்தில் சேர்த்துக்கொள்வதில் எனக்கு இஷ்டமானாலும், பகவானை ஆராதித்து இஷ்டபலன் கிடைக்காமல், போன

வன் போனவனே யாய்விட்டான், திரும்பிவரவில்லை, உலக ஸுகம் அனுபவிக்கவில்லை, ஸ்ரீமந் நாராயணனை ஆராதிப்பதில் இதுதான் கண்டபலன் என்ற ஒருவித அபவாதத்திற்கு ஆளாக்காமல், நீ சிரக்காலம் ராஜ்ய பாரத்திலிருந்து ஸுகப்பட்டு, பின் ஸகல உலகத்தார்களும் போற்றும்படியான உன்னத ஸ்தானத்திலிருந்து பின் அடுத்தபடியில் என்னுலகம் வரக்கடவாய்" என்று சொல்லி, கடவுள், குழந்தையை அதைர்யப்படுத்தாமல், வத்ஸனிடத்துள்ள மிகுந்த வாத்ஸல்ய மிகுதியால் திரும்பித்திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டே தன்னுடைய அங்கங்களை ஒவ்வொன்ருக மறைத்துக்கொண்டு மெதுவாய் அந்தர்த்தானமாயினர்.

பகவத்க்ருபை பூர்ணமாகக்கொண்ட த்ருவன், தன் பிரிவையும் மஹிமையையும், நாரதமஹரிஷியினிடமிருந்து கேட்டு வருந்தும் பிதாவினிடம் போய், அவராலும், அவனுடைய இளையதாயாராலும் ஆதரிக்கப்பெற்று, மகுடாபிஷேகம் கொண்டு, 26000 வருஷம் பூமியை ஒரு குடைக்கீழ் அரசாண்டு, பின் நிலைவிட்டுக் கலங்காத நக்ஷத்ரபதவி யடைந்தனன் என்ற கதையைச் சௌனகரையுள்ளிட்ட நைமிசாரண்யவாஸிகளுக்கு, அங்கு எழுந்தருளிய நாரதபகவான் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

உறுதியுள்ளவன் சிறுவனாயினும், தான் கொண்ட கார்யத்தை ஸாதிக்கவல்லவனாவான் என்பது த்ருவனால் அறிகிறோம். நிலைகலங்காமைக்கும், பக்தி வைராக்யத்திற்கும் ப்ரஹ்லாதனைப் போன்ற த்ருவனால், பகவதாராதனை அதிலும் ஸகுணோபாஸனை, கடைசியில் நன்மையை விளைக்கும் என்பது அறிகிறோம். பகவதாராதனை செய்வதற்கு மனஸு ஒருவருக்கு வருகிறதோ அருமையானது. அப்பேர்ப்பட்ட கார்யம் செய்வதற்கு ப்ரதிகூலங்கள் வருகிறதோ எண்ணிறந்தன. பாம்பின் தலையிலுள்ள உயர்ந்த ரத்னம் போலும் விலையற்றிருப்பது ஈச்வரஸ்வரூபமும், அவனிடத்துக்கொள்ளத்தகும் பக்தி விசேஷமும். மனுஷனிடத்துள்ள காமக்ரோத லோபமோஹ மதமாச்சர்யம் என்னும் இடையூறு செய்யும் மனுஷர்கள்போல் பாம்பின் உருவமும் அவற்றின் விஷத்தன்மையும் பாம்பின் மணியை யெடுக்க மந்த்ரசக்தியினலோ வேறெவ்வித உபாயத்தினலோ அப்பாம்பின் கண்ணினைக்கட்டி மணியை யெடுக்க முயற்சிப்பதுபோலும், மேற்கூறியகாமக்ரோதங்களுக்கு இடம் கொடாது ஜயித்து ஈச்வரனுடைய பக்திவலையிற் படுவது. ஆகவே நினைத்த வல்லதெதையும் கொடுக்கத்தக்க கல்பக வ்ருக்ஷமாகிய பகவானை எவ்விதமான பாம்புகள் சூழ்ந்திருப்பினும் இடைவிடாத த்யானமாகிய பக்தி முயற்சியினல் பிடித்து த்ருவகுழந்தையைப்போலும், ப்ரஹ்லாதனைப்போலும் நல்லபதவி யடைவோமாக.

வி. ஸுப்ரமணிய ஐயர்.

இயற்கை அற்புதங்கள்
WONDERS IN NATURE

XXI உஷ்ணம்: அதன்கார்யம்: அதன்மாறுபாடுகள்
HEAT: ITS EFFECTS AND VARIETIES

உஷ்ணம் வஸ்துக்களைப் பொதுவாகப் பெரிதாக்குகிறது என்றும்; அப்பொழுது அவ்வஸ்துக்களின் உஷ்ணநிலை அதிகப்படுகின்றது என்றும் முன்னரே கூறியாய்விட்டது. சிற்சில வஸ்துக்கள் விஷயத்தில் உஷ்ணமானது இவ்வாறு செய்யாது வஸ்துவையே மாற்றிவிடுகிறது. சர்க்கரையைச் சுடவைத்தால் அது கருப்பாகி முடிவில் வெறும் கரியாகவே ஆகிவிடுகிறது. முன் எடுத்த சர்க்கரையின் நிறையோடு பின் காணப்படும் கரியின் நிறையை ஒப்பிட்டால் பின்னது நிறையில் குறைந்துவிட்டது என்பது வெளியாகும். இதனலே சர்க்கரையின் ஓர்பாகம் உஷ்ணத்தால் பிரிந்து போயிருக்கவேண்டும். ஆகவே உஷ்ணம் சிலவஸ்துக்களைப் பிரித்து விடுகின்றது. இம்மாதிரியே மரம், கிளிஞ்சில், துணி, இரும்பு முதலியவைகளை உஷ்ணம் மாற்றும் திறனுடையது. இம்மாதிரி பிரிவிற்கு ரஸாயனப்பிரிவு என்று பெயர். ஆகவே பொதுவாக ரஸாயனமாற்றம் உஷ்ணத்தின் ஓர் கார்யம்.

உஷ்ணத்தால் இனம் மாற்றம் ஏற்படுகிறது. அதாவது திடவஸ்துக்கள் த்ரவங்களாகவும், த்ரவங்கள் வாயுபதார்த்தங்களாகவும் உஷ்ணத்தால் மாற்றப்படும். முன்னத்திற்கு உருகுதல் என்றும், பின்னதிற்குக் கொதித்தல் என்றும் பெயர். விழுதான நெய் கொஞ்ச நாழிகையில் உருகும், பனிக்கட்டி ஸாதாரணமாக உருகிக்கொண்டேதான் இருக்கும். ஈயம் கொஞ்சம் அதிக நாழிகை சுடவைத்தால்தான் உருகும். இரும்பு வெகுநாழிகை கழித்து உருகும். கரியோ வெகுநாழிகை கழிந்தபின்னும் உருகாது. இம்மாதிரி ஒவ்வொரு வஸ்துவும் சூடுகாட்டிய உடன் உருகுவதில்லை. கொஞ்ச நாழிகை அதற்கு ஏற்ற உஷ்ண நிலைக்கு ஏறிய பின்புதான் உருகுகிறது. இந்து உருகும் உஷ்ணநிலைக்குஉருகும்நிலை என்று பெயர். ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் தனித்தனியாக உருகும் உஷ்ணநிலை உண்டு. இம்மாதிரியே கொதிக்கும் விஷயத்திலும், ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் தனித்தனி கொதிக்கும்நிலை உண்டு. முன் காட்டப்பட்டிருக்கும் அட்டவணையில் டிகிரிகள் எல்லாம் சதாம்ச உஷ்ண அளவைகள்,

வஸ்து	உருகும்நிலை	கோதிக்கும்நிலை
பாதரஸம்	..	357°
வெண்ணெய்	33°	
ஈயம்	325°	
வெள்ளி	1000°	
கந்தகம்	114°	440°
மெழுகு	65°	
செம்பு	1090°	
கண்ணாடி	1100°	
பொன்	1250°	
இரும்பு	1500°	

வெண்ணெய் 33 டிகிரியில் உருகுகிறது. வெண்ணெயுள் ஓர் உஷ்ண அளவையை சொருகி வைப்போம். அது சுற்றிலும் உள்ள 15 டிகிரி உஷ்ணம் காட்டுவதாக வைத்துக்கொள்வோம். இந்த வெண்ணெயைச் சுடவைப்போம். மெதுவாக உஷ்ணநிலை வர வர ஏறி 33 டிகிரிக்கு வரும். வந்ததும் வெண்ணெயின் ஓர்புறம் உருகி நெய்யாகத் தொடங்கும். இது ஏற்பட்டவுடன் உஷ்ண அளவைப்பாதரஸம் ஏறாது நின்றுவிடுகின்றது. வெண்ணெய் முழுவதும் நெய்யாகும் வரையில் பாதரஸம் அப்படியே நின்றுவிடும். பின்னர்தான் 33-ல் இருந்து 34, 35 முதலிய டிகிரிகளுக்கு ஏறத்தொடங்கும். இதை உணர்ந்ததும், 33 இல் ஏறாது பாதரஸம் நின்றிருந்த காலத்தில் கொடுக்கப்பட்ட உஷ்ணம் என்னவாயிற்று என்ற சங்கை பிறக்கும். அதை உஷ்ண அளவையால் உணரமுடியவில்லை. ஆதலால் அது மறைந்து கிடக்க வேண்டும். இம்மாதிரி வஸ்துக்கள் உருகும் காலத்தில் மறைந்துபோகும் உஷ்ணத்திற்கு, மறைஉஷ்ணம் என்று பெயர். இதற்கு உருகு மறையுஷ்ணம் என்று பெயர். இம்மாதிரியே வஸ்துக்கள் கொதிக்கும் காலத்திலும் உஷ்ணம் மறைவதுண்டு. தண்ணீர் ஸாதாரணமாக 100 டிகிரியில் கொதிக்கத் தொடங்குகிறது. தண்ணீரில் ஒரு கொதி வந்துவிட்டால், தண்ணீர் முழுவதும் ஆவியாகும் வரையில் உஷ்ண அளவைப் பாதரஸம் 100 - வது டிகிரியிலேயே நிற்கும். இந்த உஷ்ணத்திற்கு ஆவிமறை உஷ்ணம் என்று பெயர். ஆகவே இனம் மாறுங்கால் கொஞ்ச உஷ்ணம் மறைந்து போகிறது. இம்மாதிரியே குளிர்ச்சியால் மாறுக இனம் மாற்றல் ஏற்படுங்கால் உஷ்ணம் வெளிப்படும்.

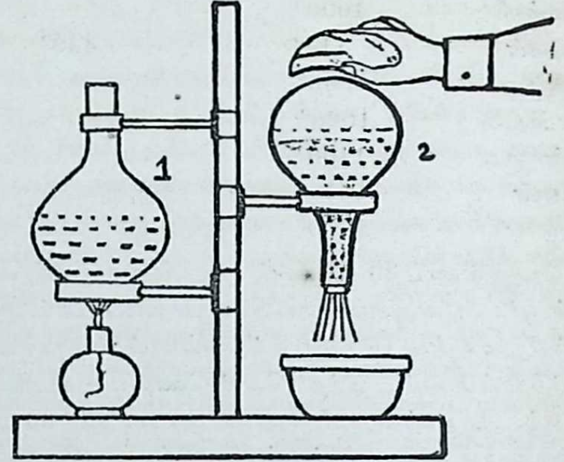
உஷ்ணத்தை ஓர்விதமாக அளவிட முயன்றிருக்கின்றனர். ஒரு பவுன் சுத்தத்தண்ணீரை ஒரு டிகிரி ஏற்றும் உஷ்ணத்தை உஷ்ணமூலமாக மதிக்கப்படுகிறது. ஆகவே 10-பவுன் தண்ணீரை 5 டிகிரிஏற்ற 50 உஷ்ணமூலங்கள் வேண்டும். இந்த ஒழுங்குப்படி 1 பவுன் பனிக்கட்டி முற்றிலும் தண்ணீராக 79 உஷ்ண மூலங்களும்; 1 பவுன் தண்ணீர் ஆவியாக 537 உஷ்ண மூலங்களும் வேண்டும் என்று கண்டுபிடிக்கப் பட்டிருக்கிறது.

4 பவுன் பனிக்கட்டியை ஓர் பாத்திரத்தில் போட்டு அதனுள் ஓர் உஷ்ண அளவையைச் சொருகுவோம். அது -10 டிகிரியில் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். இதைச் சுடவைக்குங்கால் ஆவியாகும் வரையில் என்ன மாறுபாடுகள் ஏற்படுகின்றன என்று எடுத்துக்கூறுவோம். முதலில் பனிக்கட்டி அளவில் குறைந்துகொண்டேயும் உஷ்ண நிலையில் -10° முதல் 0 வரையில் ஏறுகிறது. 0 டிகிரியில் வந்ததும் உஷ்ண அளவைப் பாதரஸம் நின்றுவிடுகிறது. பனிக்கட்டி உருகிக்கொண்டு வருகிறது. பனிக்கட்டி தண்ணீராகும்வரையில் இவ்வாறேயிருக்க 0 பனிக்கட்டி 0 தண்ணீராவதற்குள் 316 உஷ்ண மூலங்களை விழுங்கி விடுகின்றது. பின்னர் தண்ணீர் அளவில் குறுகிக்கொண்டும், உஷ்ணநிலையில் ஏறிக்கொண்டும் 4 டிகிரிவரையில் ஏறும். 4 டிகிரி தாண்டியதும் அளவு வர வர அதிகமாகிக்கொண்டும், உஷ்ண நிலையில் ஏறிக்கொண்டும், 100 டிகிரிவரையில் வரும். உடனே தண்ணீரில் கொதிவர உஷ்ண அளவைப் பாதரஸம் 100-ல் நின்றுவிடும். தண்ணீர்முழுவதும் ஆவியாகும்வரை இவ்வாறே இருக்க 2148 உஷ்ண மூலங்கள் மறைந்துவிடும். போகும் ஆவியைப் பிடித்துச் சுடவைத்தால் 100-க்கு மேல் உஷ்ண அளவு ஏறும். ஆதலால் அளவு மாற்றமும், உஷ்ண நிலை ஏற்றமும் வஸ்துவில் காணப்படுங்கால் இனம் மாற்றம் ஏற்படாது. இனம் மாற்றம் ஏற்படுங்கால் முன்னிரண்டும் நடவா. மறையும் உஷ்ணம் வஸ்துவின் ஸம்ச்லேஷந்தை (அணுக்கட்டை) தளர்த்தி திடவஸ்துவை த்ரவவஸ்துவாகவும், த்ரவத்தை வாயு வஸ்துவாகவும் மாற்ற உபயோகப்படுகின்றது. இம்மாதிரியான மறை உஷ்ணம் என்பது ஒன்று ஈச்வர ஸ்ருஷ்டியில் அமையாவிடில் வஸ்துக்கள் உருகத் தொடங்கினல் உடனே உருகிவிடும். அதனுல் மிகக் கெடுதிகள் ஏற்படும்.

உருகுவதும் கொதிப்பதும் ஒவ்வொரு வஸ்து விஷயத்திலும் தனித்தனியான உஷ்ண நிலையில் ஏற்படும் என்று முன்னரே கூறியாகி விட்டது. இப்படி இருப்பினும் இந்த நிலை அநேக விஷயங்களைப்

பொறுத்தது. முக்யமாக இது அந்த வஸ்துவின் மேலுள்ள அழுத்தத்தைப் பொறுத்தது. ஸம்ச்லேஷத் தளர்ச்சியால் வஸ்துக்கள் இனம் மாறுவதால் அவைகளின்மேல் உள்ள அழுத்தம் அதிகமாக, இத்தொழில் அதிகமான உஷ்ணநிலையிலும், குறையுங்கால் தாழ்ந்த உஷ்ண நிலையிலும்தான் ஏற்படும். ஸாதாரணமாகத் தண்ணீர் 100-டிக்ரியில் கொதிக்கத் தொடங்குகிறது. ஓர் மலைச்சிகரத்தில் தண்ணீரைக் காய்ச்சினல் அது 100-டிக்கிரிக்குக் கீழே அதாவது 97 அல்லது 98 டிக்ரியில் கொதிக்கத்தொடங்கும். சுரங்கத்தின் கீழே அதே தண்ணீர் ஸுமார் 102 அல்லது 103 டிக்ரியில் கொதிக்கத் தொடங்கும். தண்ணீரிருக்கும் பாத்திரத்தை மூடிவிட்டுக்காய்ச்சினல்உண்டாகும் நீராவி வெளியேபோக இடமில்லாததால் தண்ணீரை அதிகமாக அழுத்த அதைஎளிதில் கொதிக்கவிடாது. தண்ணீரில் கொதிவர இடங்கொடுத்துவிட்டால் பின்னர் கொடுக்கும் உஷ்ணம் அதன் உஷ்ணநிலையை ஏற்ற உபயோகப்படாது வீணுகும்; அதாவது அது சூட்டில் அதிகப்படாது. ஆதலால் நமது ஸ்த்ரீகள் பருப்பு கர்ணக்கிழங்கு முதலிய 100 டிகிரிக்குமேல் வெந்து வரும் பதார்த்தங்களைச் சமைக்குங்கால் பாத்ரத்தை மூடிவிடுவது வழக்கம். அதற்குக் காரணம் அவர்களைக் கேட்டால் திறந்த பதார்த்தத்தில் சூடு உறைக்காது என்பார்கள். அதன் ரஹஸ்யம் முற்கூறியதே. இந்த பதார்த்தங்களே 100 டிகிரிக்கு மேல்தான் பாகமாகும். தண்ணீரோ 100 டிகிரியில் கொதிக்கத்தொடங்கும். பின்னர் உஷ்ணம் அதில் ஏருது. தண்ணீர் ஆவியாகிக் குறைந்து வருமே ஒழிய பருப்பு வேகாது. பாத்திரத்தை மூடிவிட்டால் தண்ணீர் 100 டிகிரி மேல் பட்டுத்தான்கொதிக்கத்தொடங்கும். அதற்குள் பருப்பும் வெந்துவிடும். இந்த விஷயம் நம்மவர்களுக்கு இவ்வளவு தெளிவாகத் தெரியாவிடினும், இது அடங்கிய கார்யங்களை அவர்கள் தவருது செய்துவருகின்றனர்.

அழுத்தம் குறையத் தண்ணீர் 100டிகிரிக்குக் கீழே கொதிக்கும்என்பதைப் பின்வரும்அற்புதசோதனையால் காட்டலாம். இதில் குளிர்ந்த ஜலம் விட்டுத் தண்ணீரைக் கொதிக்கவைக்கப் போகிறோம்! ஓர் குவளைப் பாத்திரத்தை எடுத்து அதனுள் பாதிஅளவு தண்ணீரை விடுவோம். அதைச் சாராய விளக்கில் கொதிக்கும் வரையில் சுட வைப்போம். நன்ருகக் கொதிக்குங்கால் குவளையின் வாய்வழியாக நிறைய ஆவிவரும். இந்த ஸமயத்தில் *குவளைவாயைத் தகுந்த சடையால் நன்ருக அடைப்போம். அதை ஓர் ஆதாரத்திலுள்ள வளையத்தில் தலைகீழாக நுழைத்து நிறுத்துவோம். பின்னர் துணியைத் தண்ணீரைத் தோய்த்து இதி மேலே இருக்கும் குவளையின் அடிப்பாகத்தில் குளிர்ந்த தண்ணீரை விடுவோம். உடனே தண்

ணீர் கொதிக்கும். இம்மாதிரி கொஞ்ச நாழிகை செய்துவிட்டு, உடனே குவளையைத் திருப்பி சடையை எடுத்துவிடுவோம். * இவ்வாறு நடக்க என்ன காரணம்? தண்ணீர் நன்ருகக்கொதித்து நீராவி வாய் நிறைந்து வருங்கால் பாத்திரத்துள் நீராவியே இருக்கின்றது; ஸாதாரண வாயு முற்றிலும் வெளியே போகிறது. சடையைவைத்துத் திருப்பி நிறுத்துங்கால் தண்ணீரின் உஷ்ணம் 100 டிகிரி கீழே போய்விடும், 96, 97ல் இருக்கலாம். தண்ணீரின் மேல்பாகத்தில் நீராவி அழுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. குளிர்ந்த ஜலம் மேலே விழும்பொழுது இந்த நீராவி இனம் மாறித் தண்ணீராக உள் அழுத்தம் குறைகின்றது. உடனே தண்ணீர் கொதிக்கிறது தெரிகின்றது. ஆதலால் அழுத்தம் குறைய கொதிக்கும் நிலை இறங்கும், அதிகமாகக் கொதிநிலை ஏறும். இம்மாதிரியே தான் உருகுங்காலும். த்ரவங்களில் சிலவஸ்துக்கள் கரைந்திருப்பினும் கொதிநிலை ஏறும். உப்புநீர் 100 டிகிரிக்கு மேல்பட்டுத் தான் கொதிக்கும்.

பனிக்கட்டி விஷயம் மாத்திரம் இந்த விதிக்குப் புற நடை. பனிக்கட்டி 0 டிகிரியில் ஸாதாரணமாக உருகும். அழுத்தம் ஏறினல்–1 அல்லது–2 டிகிரியிலும்

* இக்குறிப்புள் அடங்கிய தொழில்களை வெகு சீக்கிரமாக மூன்றுநிமிஷத்திற்குள் செய்து முடித்துவிட வேண்டும். இல்லாவிடில் ஸாதாரண வெளிவாயு அழுத்தத்தால் குவளைபடீரென்றுவெடித்து அபாயம் உண்டாக்கும்.

தாழ்ந்தால் 1 அல்லது 2 டிகிரியிலும் உருகும். பனிக் கட்டி உஷ்ணத்தால் குறுகுவதும், குளிர்ச்சியால் பெருகுவதுமே இதற்குக் காரணம். இம்மாதிரி பனிக் கட்டி உள்ளதென்பது பனிக்கட்டி தண்ணீரில் மிதப்பதாலேயே விளங்கும். பனிக்கட்டியின் இவ் விசித்திரத்தைப் பின் வரும் சோதனையும் வெளியாக்கும். ஓர் உயர்ந்த தகரப்பாத்திரத்தை எடுத்து அதன் நடுவில் வெளிப்புறத்தில் சுற்றிலும் ஓர் குழிவான தட்டு அமைப்போம். மேலே வாயின் அருகாமையில் ஓர் சதாம்ச உஷ்ண அளவையை வெளியில் 0 டிகிரி முதல் தெரியும்படியாகவும், அகன்றபாகம் உள்ளே நீட்டிக்கொண்டிருக்கும்படியாகவும் அமைப்போம். இம்மாதிரியே சுற்றுத்தட்டின் கீழ்ப்பாகத்தில் அதே தூரத்தில் வேறொரு சதாம்ச உஷ்ண அளவையை அமைப்போம். உள்ளே நிறைய தண்ணீர்விட்டு வெளியே உப்பும் பனிக்கட்டித்தூளையும் சுற்றுத்தட்டுள் போடுவோம். இரண்டு உஷ்ண அளவைகளும் 15 டிகிரியில் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுவோம். உடனே கீழ்உஷ்ணஅளவை மெதுவாக4டிகிரி வரையில் வரும், பின்னர் மேல் உஷ்ண அளவை இறங்கி சீக்ரம் 4 டிகிரிவரையில் வந்ததும் மெதுவாக 0 டிகிரிவரையில் இறங்கும். அதன் பின்பு கீழ் உஷ்ண அளவை வெகு மெதுவாக 4 டிகிரியிலிருந்து இறங்கிவரும். முதலில் கீழ் உஷ்ண அளவை 4 டிகிரி வரையில் இறங்குவதால் குளிர்ந்த ஜலம் குன்றிக் கனமாகி கீழே இறங்குகிறது என்றும், 4 டிகிரிக்கு மேற்பட்டு மேல் உஷ்ண அளவை இறங்குவதால் இதன் மேல் குளிரும் ஜலம் அகன்று லேசாகி மேலேஏறுகின்றது என்றும் இவ்வாறு ஜலம் 0 டிகிரிவரையில் இறங்கிப் பின் பனிக்கட்டியாகிக் கீழே இறங்குகிறது என்றும் வெளியாகும். ஆகவே 4 டிகிரியில் தான் தண்ணீருக்கு அதிகமான அடர்த்தி. பனிக் கட்டிபோன்ற பொது விதிக்குப் புறனடையாக இருக்கும் வார்ப்பட இரும்பு இவைகள் விஷயங்களில் உருகுதல் கொதித்தல் முதலிய விஷயவிதிகளும் மாறுபட்டே இருக்கும்.

இம்மாதிரி தண்ணீர் விஷயத்தில் உள்ள மாறுபாடானஅமைப்பால்ஸ்ருஷ்டியில் ஒருவித உபயோகம் இருக்கிறது. பூமியில் மிகக் குளிர்ந்த பாகங்களாகிய வட ஸமுத்ரங்களில் சுற்றும் வாயுவில் உள்ள குளிர்ச்சியால் தண்ணீர் குளிர, அந்தக் குளிர்ந்த தண்ணீர் கீழே இறங்கி தண்ணீர் முழுவதும் 4 டிகிரிக்கு வந்ததும், குளிர்ந்த தண்ணீர் மேலே மிதந்து பனிக் கட்டியாகி தண்ணீர் மேல்மட்டத்தை மறைத்து விடுகின்றது. இதனுல் மேலே எவ்வளவு குளிர்ந்து பனிக் கட்டியால் மூடப்பட்ட போதிலும் உள்புறம் 4 டிகிரித் தண்ணீராகவே இருக்க, வெளிக்குளிரால் தாக்கப்படாது நீர் ஜந்துக்கள் கீழே ஸாதாரணமாக உலாவி வர இடமுண்டு. இவ்வாறின்றி 4 டிகிரிக்குக் கீழும் தண்ணீர் குறுகிப் பனிக்கட்டியாவது என்றால் குளிர்ந்தபாகங்களிலுள்ள நீர் நிலைகள் ஸமுத்ரங்கள் எல்லாம் பாறையாக உறைந்துபோய் உள்ளிருக்கும். மீன்கள் இடையில் அகப்பட்டு நசுங்கி இறக்கவேண்டி வரும். இவ்வாறு ஆக இடங்கொடாது தண்ணீர் பொதுவிதிக்கு மாறாக ஸ்ருஷ்டியில் அமைந்து கிடக்கும் அற்புதமே அற்புதம்!

தண்ணீர் விஷயத்தில் ஆவியாதல் என்ற ஓர் இனம் மாற்றம் உண்டு. இதில் தண்ணீர் ஆவியாகிறது என்பது உண்மையாயினும், இதற்கும் கொதித்தலுக்கும் மிகுந்த வித்யாஸம் உண்டு. கொதித்தல் என்பது ஸாதாரணமாக 100-வது டிகிரியில் நீராவிக் குமிழிகள் வெகு வேகமாகத் தண்ணீரின்அடிப்பாகத்திலிருந்து கிளம்பி மேல்பாகம் வந்து வெடிக்க நீராவி மேலே கிளம்புவது. ஆனால் ஆவியாதல் என்பது எல்லா உஷ்ணநிலைகளிலும் தண்ணீர் ஆவியாகக் கிளம்புவது. பூமியிலுள்ள நீர்நிலைகளிலிருந்தும் ஸமுத்ர மேல் மட்டத்தி லிருந்தும் ஸாதாரணமாக ஸூர்ய உஷ்ணத்தால் ஆவி கிளம்புவதும், நனைந்த பதார்த்தங்கள் உலருவதும் இந்த விதமான இனம் மாற்றமே. இந்த ஆவியாதல் என்ற இனம் மாற்றத்திற்குக் கொதியே இராது. இது காற்றோட்டம், வஸ்துவில் வெளித் தெரியும் மேற்பாகம், காற்றின் உஷ்ணநிலை, ஆகிய இந்த முகாந்திரங்களைப் பொறுத்து, இவை அதிகரிக்க அதிகமாயும் குறைந்தக்கால் குறைந்தும் நடப்பது. இம்மாதிரி இனம் மாறியதண்ணீர் வாயுவில் எந்த ரூபங்களாகி இருக்கின்றது என்பதை (தொகுதி 2, பக்கம் 141) வாயுவிலுள்ள தண்ணீரும் அதன் ரூபாந்தரங்களும் என்ற வ்யாஸத்தில் எடுத்துக் கூறியாகிவிட்டது.

இம்மாதிரி இனம் மாற்றம் ஏற்படுங்கால் குளிர்ச்சி உண்டாகும். வேர்வை விடுங்கால் விசிறிக்கொண்டால் நமக்கு குளிர்ச்சியானஉணர்ச்சி உண்டாகிறது. உஷ்ண அளவையின் அகன்ற பாகத்தைத் தண்ணீரில் தோய்த்து மேலே விசிறிபோட்டு விசிறியினுல் அதன்

பாதரஸம் கீழே இறங்கி உஷ்ணக்குறைவைக் காட்டும். வாயிலில் தண்ணீர் தெளித்தால் உடனே குளிர்ந்து காட்டும். இந்த ஸமயங்களில் தண்ணீர் வெளி உஷ்ண ஸஹாயமின்றி ஆவியாகிறது. அதற்கு வேண்டிய உஷ்ணத்தை அது படிந்திருக்கு மிடத்திலிருந்தே எடுத்துக்கொள்ள அங்கு உஷ்ணக்குறைவு ஏற்படுகிறது. இதனல் குளிர்ச்சி என்ற உணர்ச்சி உண்டாகிறது.

இம்மாதிரியே சிற்சில வஸ்துக்களைக் கலக்குங்கால் மிகுந்த உஷ்ணக்குறைவு ஏற்படுகின்றது. 0டிகிரியில் இருக்கும் பனிக்கட்டித்தூளில் உப்புப்பொடியைச் சேர்த்தால்—18டிகிரிவரையில் கலவை இறங்கிவிடுகிறது. இம்மாதிரியே சிற்சில வஸ்துக்கள் தண்ணீரில் கரையுங்காலத்தில் உஷ்ணக்குறைவு ஏற்படுகின்றது. வெடி உப்பைத் தண்ணீரில் கரைத்தால் குளிர்ச்சி உண்டாவதே இதற்கு உதாரணம். இங்கு உண்டாகும் உஷ்ணக்குறைவுக்கு முன்னர் ஆவியாதல் விஷயத்தில் கூறப்பட்டகாரணமே பொருந்தும். இம்மாதிரி கலக்குங்கால் குளிர்ச்சி உண்டாகும் சேர்க்கைக்குக் குளிர்க்கலவைகள் என்றுபெயர்.

எல்லா வஸ்துக்களும் ஒரேமாதிரி உஷ்ணநிலையில் ஏறுவதில்லை. ஒரேமாதிரியான இரண்டு சாராயவிளக்கை எடுத்துக்கொண்டு ஒரேமாதிரியான இரண்டு பாத்திரங்களிலிருக்கும் ஸமநிறை உடைய (4 பவுன் என்போம்) தண்ணீர் பாதரஸம் ஆகிய இவைகளை சுடவைக்கத் தொடங்குவோம். முன்னரே இவைகளுள் இரண்டு உஷ்ணஅளவைகளை அகன்றபாகம் முழுகும்படி வைப்போம். தண்ணீர் 100 டிகிரிக்கு 30 நிமிஷத்தில் வந்துகொதிக்கத்தொடங்கும் என்றால் பாதரஸம் 1 நிமிஷத்தில்100 டிகிரிக்கு வந்துவிடும். இதனல் 30 நிமிஷத்தில் தண்ணீரில் 340 உஷ்ண மூலங்கள் ஏறுகின்றன; ஸாதாரண உஷ்ணம் 15° என்போம். இரண்டாவது விளக்கும் இதேமாதிரியான விளக்காதலால் அதிலிருந்து 1 நிமிஷத்தில் $11\frac{1}{3}$உஷ்ண மூலங்கள் பாதரஸத்தில் ஏறியிருக்கவேண்டும். ஆதலால் 4 பவுன் பாதரஸம் $11\frac{1}{3}$ உஷ்ண மூலங்களால் அதே நிறையுள்ள தண்ணீர் எவ்வளவு உஷ்ணநிலைகள் ஏறிற்றோ அதே உஷ்ணநிலைகள் ஏறிற்று. அதாவது பாதரஸம் தண்ணீரைப்போல 30 மடங்கு [$11\frac{1}{3} \div 340$] சீக்ரமாக உஷ்ணப்படுகிறது. இம்மாதிரியே ஒவ்வொரு வஸ்து விஷயத்திலும் உஷ்ண நிலைகள் ஏறும் விஷயம். ஒரே நிறையுள்ள அநேக வஸ்துக்கள் ஒரே உஷ்ண நிலையிலிருந்து ஒரே முடிவான உஷ்ண நிலைக்கு வர வெவ்வேறு உஷ்ண மூலங்கள் வேண்டும் என்பது வெளியாயிற்று. தண்ணீரை இவைகளுக்கு மூலவஸ்துவாகக்கொண்டு உஷ்ணமூல விஷயத்தில் மற்றையவஸ்துக்களை இதனேடு ஒப்பிடுவது வழக்கம். ஒரு வஸ்து ஓர் உஷ்ண நிலை இடை ஸஞ்சரிப்பதற்கு வேண்டிய உஷ்ண மூலங்களை, அதேநிறையுள்ள தண்ணீர் அதே உஷ்ணநிலை இடை ஸஞ்சரிப்பதற்கு வேண்டிய உஷ்ணமூலத்தால் வகுத்தால் ஓர் எண் வரும். இதற்கு விசிஷ்ட உஷ்ண அளவு என்று பெயர். பாதரஸத்திற்கு விசிஷ்ட உஷ்ணஅளவு 1/30. எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் விசிஷ்ட உஷ்ண அளவு 1-ஐவிட சிறியது. ஆகவே தண்ணீர் எளிதில் உஷ்ண நிலையில் ஏறுவதில்லை. இம்மாதிரியாக இருப்பதால் தான் தண்ணீர் எளிதில் பனிக்கட்டியாகாமலும், ஆவியாகாமலும் த்ரவமாகவே இருப்பது. இவ்வாறில்லாமலிருந்தால் தண்ணீர் ஸூர்ய உஷ்ணத்தால் சீக்ரம் ஆவியாகப் பறந்தோடிப் போய்விடும். குளிரால் எளிதில் பனிக்கட்டியாகிவிடும். மலையிலுள்ள பனிக்கட்டிகள் ஸூர்யவெப்பத்தால் எளிதில் தண்ணீராகக் கங்கையாதி நதிகளில் பெரிய வெள்ளங்கள் திடீரென்று வந்து ஊர்களை அழித்துவிடும். இம்மாதிரி வராதபடி தண்ணீரின் விசிஷ்ட உஷ்ண அளவு எல்லா வஸ்துக்களதைவிட அதிகமாக ஸ்ருஷ்டியில் அமைந்து கிடக்கிறது. வஸ்துக்களின் விசிஷ்ட உஷ்ண அளவு கண்டுபிடிக்கும் விதம் அதிக உபயோககரமாக இல்லாதிருப்பதால் இங்கு விஸ்தரிக்கப்படவில்லை.

இதை முடிக்கும் முன் உஷ்ணநிலைக்கும், உஷ்ணபரிமாணத்திற்கும் உள்ள வித்யாஸத்தை நன்கு உணர்த்த வேண்டும். உஷ்ணநிலை என்பது உஷ்ண அளவையிலுள்ள பாதரஸத்தால் அறியப்படுவது. இது உஷ்ணம் வாங்கவாவது கொடுக்கவாவது ஓர் வஸ்துவில் உள்ள சக்தி - வாங்கும் வஸ்து தாழ்ந்த உஷ்ண நிலையில் இருப்பதென்றும், கொடுக்கும் வஸ்து மேலான உஷ்ண நிலையிலிருப்பதென்றும் மதிக்கப்படும். உஷ்ணபரிமாணம் ஓர் வஸ்துவிலிருக்கும் உஷ்ண மூலங்களே. வஸ்துவின் நிறை, அது ஸஞ்சரிக்கும் உஷ்ண நிலை இடை, அதன் விசிஷ்ட உஷ்ணஅளவு இவைகளைப் பெருக்கினல் வரும் எண்ணே. 5 பவுன் பாதரஸத்தில் 15 டிகிரி முதல், 75 டிகிரி வரையில் ஏறுங்கால் புதிதாக ஏறியுள்ள உள்ள உஷ்ணபரிமாணம் 5 × 60 × 1/30 அல்லது 10 உஷ்ண மூலங்கள். ஆகவே உஷ்ண பரிமாணம் கண்டு பிடிப்பதில் உஷ்ணநிலை ஓர் அங்கம். ஓர் வெந்நீர் தவலையிலிருக்கும் வெந்நீரை ஓர் சிறு பாத்ரத்தில் முகர்ந்து எடுத்தால் தவலையிலும் பாத்ரத்திலும் உள்ள தண்ணீரின்உஷ்ண நிலை ஒன்றே. ஆனல் முன்னதன் உஷ்ணபரிமாணம் பின்னதில் இருப்பதைவிட அதிகம். ஓர் கண்டியில் தண்ணீர் எடுத்தால் மூக்கிலும் பாத்திரத்திலும் தண்ணீர்மட்டம் ஒன்றேயாயினும், பாத்ரத்தில் உள்ள தண்ணீரின் பரிமாணம் மூக்கி

விருப்பதன் பரிமாணத்தைவிட அதிகம். ஆகவே தண்ணீர் விஷயத்தில் மட்டத்தைப் போன்றது உஷ்ண நிலை, பருமனைப் போன்றது உஷ்ண பரிமாணம்.

உஷ்ணநிலை=Temperature
ரஸாயனப்பிரிவு=Decomposition
ரஸாயனமாற்றம்=Chemical change
இனம்மாற்றம்=Change of state
உருகுதல்=Melting
கொதித்தல்=Boiling or Ebullition
உருகும் நிலை=Melting point
கொதிக்கும்நிலை=Boiling point
மறை உஷ்ணம்=Latent heat
உருக்க மறை உஷ்ணம்=Latest heat of fusion
ஆவிமறை உஷ்ணம்=Latent heat of vapouri-[sation
உஷ்ணமூலம்=Thermal Unit
ஸம்ச்லேஷம்=Cohesion
ஆவியாதல்=Evaporation
குளிர்க்கலவைகள்=Freezing Mixtures
உஷ்ணநிலையிடை=Range of temperature
விசிஷ்ட உஷ்ண அளவு=Specific heat
உஷ்ணபரிமாணம்=Quantity of heat

டில்லிதர்பார்.—நமது சக்ரவர்த்தியும், சக்ரவர்த்தினியும் நாளது 1911ம் வருஷம் நவம்பர்-மீ 14உ லண்டன் பட்டணத்தைவிட்டு டோவருக்குப் புறப்படுவார்கள். டோவரிலிருந்து மரக்கலகமேறி கலே சேர்ந்து அங்கிருந்து புகை ரதமார்க்கமாக ஜினேவா வந்து சேர்வார்கள். இத்தலிதேசத்துத் துரைமுகமாகிய ஜினேவாவில் இவர்களுக்குத்தயாராய் ஒரு கப்பல் காத்துக்கொண்டிருக்கும். இக்கப்பல் பம்பாய்க்கு டிசம்பர்-மீ 2ம்தேதி வந்து சேரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இவர்களை நமது வைசிராய் லார்ட் ஹார்டிஞ்சு அவர்கள் பம்பாயில் நல்வரவு ஏற்பார். இரண்டு நாட்கள் பம்பாயில் தங்கினபிறகு டில்லிக்கு அவர்கள் ஸபெஷல் வண்டியில் புறப்பட்டு ஏழாந்தேதி டில்லியைச் சேர்வார்கள். பத்துதினங்கள் டில்லி நகரத்தில் தாமதிப்பார்கள். பன்னிரண்டாம் தேதி தர்பார் நடந்தேறும். இதன் மத்தியில் நமது இந்திய தேச அரசர்கள் செய்யும் இராஜ மர்யாதைகளை அங்கீகரிப்பார்கள். ஒரு நாள் அல்லது இரண்டு நாள் போலோ என்ற விளையாட்டுக்குப் போவார்கள். டிசம்பர்-மீ 16உ பரிவாரங்களுடன் வேட்டை நிமித்தமாகச் சக்கரவர்த்தியவர்கள் நேப்பாளத்துக்கு விஜயமாவார்கள். இதில் பத்துப்பன்னிரெண்டு நாட்கள் கழியும். இதன் மத்தியில் நமது சக்ரவர்த்தினி, முக்யமான சிவஸ்தலங்களைப் பார்க்கப்போவார்கள். கல்கத்தாவில் 30உ நமது அரசரும் அரசியும் வந்துசேர்வார்கள். 1912 ஷு ஜனவரி-மீ முதல் தேதி கல்கத்தாவில் இராணுவச் சைந்நியக்காக்ஷி நடக்கும்.

மாணவர் பக்கம்
STUDENTS' PAGES
வியாஸ விதானம்
Essay writing
2. கதா வியாஸங்கள்
NARRATIVE ESSAYS
(3) வெளிநாட்டு விஷயங்கள்:—தர்மாபிலேக் காவல்

Foreign Events:.The defence of Thermopylae

குறிப்பு.—முகவுரை காரணங்கள்—கதை—முடிவுரை.

தர்மாபிலே என்னும் இடம் க்ரீஸ் தேசத்தில் கீழ்க்கரை ஓரமாக மத்யபாகத்தில் உள்ள ஓர் கணவாய். இதன் அருகாமையில் கடற்கரை வடமேற்கே இருந்து தென்கிழக்கே நோக்கிப்போகிறது. இந்தவிடத்தில்ஒரு மலை உண்டு. இது வடபாகத்திலும் தென்பாகத்திலும் கடற்கரைக்கு அருகாமையில் வருகிறது. இந்த விடங்களில் இரண்டு வண்டிகள் கூடப்போக இடமில்லை. ஆதலால் இந்தப் பாகத்திற்கு வாயில் என்று பெயர். மேலும் க்ரீஸ் வடபாகத்திலிருந்து தென்பாகம் போக வேண்டுபவர்கள் இதன் வழியாகத்தான் போகவேண்டும். மலைகளின் இடையே வழி ஒன்று இருந்தபோதிலும், அவ்வழி அபாயகரமாக இருந்ததால் வெளி நாட்டாரால் எளிதில் உபயோகப்படுத்த முடியாது. இதனாலும் இப்பாகத்திற்கு வாயில் என்ற பெயர் பொருந்தும். இந்த ப்ரதேசங்களில் வெந்நீர் ஊற்றுக்கள் அநேகம் இருந்ததால் இவ்விடத்திற்கு உஷ்ணவாயில் என்ற பெயர் வந்தது. இதற்கு க்ரீக் பாஷையில் தர்மாபிலே என்று பெயர். இதனால் தான் இவ்விடத்திற்கு இப்பெயர் ஏற்பட்டது.

இந்த விடத்தில் சண்டைக்கு வந்தவருள் ஒருவர் பாரஸீக ஜாதியார். இவர்கள் அரசனை டேரயஸ் என்பவன் சில வருஷங்களுக்கு முன்பு தன்னாலியன்ற மட்டும் க்ரீஸ் தேசத்தை வசப்படுத்த முயன்றான். இவன் மாரதான் என்னும் இடத்தில் க்ரீஸ் ஜாதியாரால் நன்றாக முறியடிக்கப்பட்டான். இவன் பிள்ளை ஸெர்க்ஸஸ் என்பவன், தகப்பன் தொடங்கிய கார்யத்தை முடிப்பதாகத் தீர்மானித்து வெகு காலமாகப் படைகளைத் தயார் செய்தான். இது முடிந்ததும் கடல்போன்ற தனது ஸேனையைப் பெரும்பாலும் நிலமார்க்கமாக க்ரீஸுக்கு நடத்திவந்தான். இந்த ஸேனை

யைத் தடுக்க க்ரீஸில் முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. இந்த ஸேனை புறண்டுவருகிறது என்று கேள்விப் பட்டஉடன் சில க்ரீஸ் ஜாதியார் ஸெர்க்ஸஸிடம் சரணம் புகுந்தனர். ஸுமார் 7000 பெயர்கள் லியோனிடாஸ் என்னும் ஸ்பார்ட்டா அரசன்கீழ்த் தர்மாபிலேயைக் காக்க அனுப்பப்பட்டனர். இவர்களுள் 300 பெயர்கள்தான் ஸ்பார்டர்கள். மற்றவர்கள் இதர ஜாதியார்கள். தர்மாபிலேயைத் தாண்டிக்கொண்டு தான் கிழக்கே இருக்கும் புத்திமான்கள் நிறைந்த ஆதென்ஸையும், தெற்கே இருக்கும் வீரர்கள் நிறைந்த ஸ்பார்டாவையும் ஸெர்க்ஸஸ் தாக்கவேண்டும். ஆகவே இவ்விரண்டு முக்யமான மாகாணங்களைக் காக்க இந்தத் தர்மாபிலேயைக் காவல் செய்ய வேண்டியது அவச்யமாயிற்று.

தர்மாபிலேயில் ஸ்பார்டர்கள் வந்து சேர்ந்ததும் தமது ஆயுதங்களை மணலில் நட்டுவிட்டு அவர்கள் தமது தலைகளை வாரிக்கொண்டிருந்தனர். ஸெர்க்ஸஸ் ஸேனை நெருங்கி வர அவன் ஒரு வேவுகாரனை அனுப்பி வித்தான். அவன் மூலமாக ஸ்பார்டர்கள் நிலைதெரிய வர அங்குள்ளவர்களிடம் விசாரித்து, ஸ்பார்ட்டர்கள் செய்யும் தொழில் அவர்களுக்கு யுத்தவிஷயத்தில் உள்ள பிடிவாதத்தை வெளிப்படுத்தியது என்று தெரிந்துகொண்டான். அவர்கள் தனது சேனைப் பெருக்கைக் கேட்டு ஓடிவிடுவார்கள் என்று வீண் எண்ணம் கொண்டிருந்தான் ஸெர்க்ஸஸ். "கடல் போன்ற சேனைவருகிறது. அவர்கள் அம்புகள் ஸூர்யனையும் மறைத்துவிடும்" என்று கேள்விப்பட்ட ஸ்பார்டர்கள் "அதற்கென்ன நிழலில் நாம் ஸுகமாகச் சண்டையிடலாம்" என்று அலக்ஷ்யமாகக் கூறினராம். இரண்டொருநாள் கழித்துத் தன்னிடம்இருந்த மீட்ஸ் ஜாதி ஸேனையை ஏவினான் ஸெர்க்ஸஸ். நடந்த சண்டையில் அவர்களால்வடமேற்கு வாயிலில் நுழையவே முடியவில்லை. கொடிய போர் நடந்ததில் பாரஸீகர் பக்கத்தில் அநேகர் மாண்டு விழுந்தனர். மறுநாளும் சண்டை பலமாக நடந்தது. ஸெர்க்ஸஸ் தன் ஸேனைகளுள் அழிவற்றவர்கள் என்று பெயர் பெற்ற பதினாயிரவரை சண்டை யிடும்படி உத்தரவு செய்தான். என்ன செய்தென்ன! ஸ்பார்டர்கள் வீரம், அவர் தங்கியிருந்த இடத்தின் விசேஷம், ஒலிம்பியன் ஆட்டங்கள் என்ற திருவிழாநாள் அன்றைக்காக இருந்ததால் அவர்களுக்கு உண்டானஉத்ஸாஹம், ஆகிய இவைகளுக்கு எதிரே பாரஸீகர் ஸேனையால் என்ன செய்யமுடியும்? அன்று மாலைக்குள் அநேக பாரஸீகர்கள் மாண்டு சாய்ந்தனர். இந்த யுத்தம் நடந்து வந்த காலத்தில் இரண்டுமூன்று தரம்தனதுஆஸனத்திலிருந்து துக்க அதிகத்தால் எழும்பி விழுந்து பரிதவித்தனனும் ஸெர்க்ஸஸ். அப்பொழுது க்ரேக்கனான இபையால்டீஸ் என்ற துரோகி ஒருவன் மலைகளுள்ளே அப்புறம் போக வழியொன் றிருக்கிறது என்று சொன்னான். அவன் பின்னே ஸெர்க்ஸஸ் ஸேனையின் ஓர் பாகத்தை அனுப்பினான். அவன் இதை மலைமார்க்கமாக நடத்திவருகையில் அதைக் காவல்செய்ய வைத்திருந்த ஓர் ஸேனாபாகம் இவர்களை எதிர்த்தது. ஸ்பார்டர்கள் ஸொப்னம் கண்டு வெருண்டு வந்த பாரஸீகர்களுக்கு 'இவர்களும் ஸ்பார்டர்களோ ?' என்ற பிரமை உண்டாயிற்று. கொலைபாதகன் இபையால்டீஸ், 'அல்ல' வென்று அவர்களுக்குத் தைர்யம் கூற, அவர்கள் அம்பெய்து காவல்செய்து வந்தவர்களை ஓட்டினர். இவர்களுள் சிலர்சென்று பாரஸீகர்கள் அவர்களை வளைத்துக்கொள்ளச்செய்திருக்கும் உபாயத்தை லியோனிடாஸுக்கு வெளியிட்டனர். உடனே ஸ்பார்டர்கள் விதிப்படி, லியோனிடாஸ்ஸும் அவன் முன்னூற்று வரும் அந்தக் கணவாய்க்குள்ளேயே இருந்து காவல் செய்வதாகத் தீர்மானித்து விட்டனர். ஒரு சண்டைக்குப்போனால் வெற்றியோடுதிரும்பவேண்டும், அல்லது சண்டைசெய்துகொண்டு மடியவேண்டும் என்பதே அவர்கள் சபதம். இதன்படி இருக்க எண்ணமில்லாத மற்ற ஜாதியாரை லியோனிடாஸ் பிரிந்துபோகும்படி உத்தரவு செய்து, கணவாயின் மறுபுறத்தில் வரும் பாரஸீகர்களை வெளியிலிருந்து தாக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டான். இம்மாதிரியானதும் லியோனிடாஸ் சும்மா இராது இயன்றமட்டும் சண்டை செய்தே இறப்பது என்ற தீர்மானத்தோடு வடமேற்கே இருக்கும் பாரஸீகர்களைத் தாக்க உத்தரவு செய்தான். முன்னிலும் பதின்மடங்கு கோரமாகயுத்தம் நடந்தது. ஸெர்க்ஸஸ் இவர்களை வளைந்து கொன்றுவிடலாம் என்ற தைர்யத்தால் நல்ல சண்டைசெய்யும் ஓர் பாகத்தை இவர்களிடம் போர்செய்ய விட்டுவிட்டு மற்றைய பாகங்களை எல்லாம் சும்மாவைத்துக் கொண்டு இபையால்டீஸ் மறுபுறம் வருவதை எதிர்பார்த்திருந்தான். மூன்றாம்நாள் நடுப்பகல் பார்ஸீகர்கள் மறுபுறம்வந்துவிட்டார்கள் என்று தெரிந்தது. உடனே முன்னிலும் அதிகமாகப் போர் தொடங்கியது. என்ன ஸாமர்த்தியம் இருந்தாலும் ஸ்பார்டர்கள் தொகை மிகக்குறைவுதானே! அவர்கள்ஆவேசம் பிடித்தவர்போலச் சண்டையிட்டபோதிலும் அவர் கையிலிருந்த ஈட்டிகள் முறிந்து

போயின. உடனே அவர்கள் கத்திச்சண்டை செய்ய நெருங்கும்படி நேர்ந்தது. பின்னும் முன்னும் பாரவீகர்கள் பாதை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த அபாய காலத்தில் முதலில் லியோனிடாஸ் உயிரிழந்து கீழே விழுந்தான். அவன் பிணத்தைச்சுற்றிக் கொடியபோர் வெகுகாலம் நடக்க அதில் சில ஸ்பார்டர்கள்தான் மிஞ்சினர். மாரதான் யுத்த கீர்த்தியை நாழிகழித்து வந்தால் அடைய முடியாமற் போனது, அவர்களுக்கு ஞாபகம் வர முன்னிலும் பதின்மடங்கு வீர்யத்தோடு அவர் சண்டைசெய்தனர். முடிவில் இவர்களும் அருகே ஓர் சிறு குன்றின்மேல் சற்று இளைப்பாறப் பின்னடைய வேண்டிவந்தது. அங்குச் செத்தபாம்பை அடிப்பதுபோல இவர்களைப் பாரவீகர்கள் கொன்று தீர்த்துவிட்டனர். இங்குப் பாரவீகர்கள் ஜயித்த போதிலும், 300 ஸ்பார்டர்கள் நம்மை இப்பாடு படுத்தி விட்டார்களே! க்ரீஸ் முழுவதும்சேர்ந்து வரப்போகிறதே. நம்மகதி, என்ன? என்ற ஏக்கம் ஸெர்க்ஸஸ்ஸுக்கு வந்துவிட்டது. இதற்கேற்ப ஸ்பார்டர்கள் நடத்தையால் யுத்த ஆவேசம் கொண்ட அதீனியர் முதலிய மற்றைய க்ரீஸ் ஜாதியாரால் பாரவீகர்கள் கொஞ்சநாளில் நன்ருய் முறியடிக்கப்பட பஞ்சாய்ப் பறந்தோடிப் போயினர். லியோனிடாஸும் அவனை முன்னுற்று வந்த வீரர்களும், பின்வாங்காது சண்டையிட்டுத் தம் நாட்டாருக்குத் தைர்யம் ஊட்டிய இடத்தில் இன்றும் ஓர் சிலாரூபமான அறிகுறி அமைந்து காணப்படுகின்றது. அவர்கள் புகழ் உலகுள்ளளவும் எப்படி மாறும்!

இதிலிருந்து ஒரே மனத்துடன் நடப்பவர் சிலராயினும், குழப்பம் மிகுந்த பலரை எளிதில் தடுக்கலாம் என்பதும், வேற்றுடம்பு மாய்ந்தாலும் புகழுடம்பு மாயாது என்பதும், நன்ருக வெளியாகும்.

இம்மாதிரியே விவரிக்கக்கூடிய வியாஸ விஷயங்கள்.

1 மாரதான் யுத்தம்
2 ஸாக்ரேடிஸ் விசாரணை [யும் மரணமும்
3 வீஸரைக் கொலைசெய் [தது
4 ஹொரேஷியஸ் பாலங் [காத்தது
5 மாஸ்கோவை எரித்தது
6 ஹானிபல் ஆல்ப்ஸ்மலை [களைத் தாண்டியது
7 வாடர்லூ யுத்தம்
8 பாங்நாக்பரன் யுத்தம்
9 அமெரிக்கர் ஸ்வதந்தி [ரம் பெற்றது
10 ஆல்ப்ரெட்டும் டானி [யரும்

போதக்குறிப்புகள்

1. முகவுரை.
2. காரணம்.
3. கதை.
4. முடிவுரை—அபிப்ராயம், அல்லது கருத்து.

மொழிபெயர்ப்பு விளக்கம்

TRANSLATION MODELS

4. Conduction of Heat

We have spoken about thrusting a poker into the fire, and told you that at last the other end of the poker will be too hot to hold. But if, instead of a metal poker or rod, a glass or a stoneware rod were thrust into the fire, the other end of this rod would never get very hot because the stoneware does not conduct heat nearly so well as the metal.

Wool and feathers are still worse conductors, and this is why these substances have been provided by nature as the clothing of animals; for the heat of an animal is generally greater than that of the surrounding substances, and this heat is not readily, conducted off through the garment of wool, feathers or fur with which the animal is clad.

A bad conductor may be used not only to keep in heat but also to keep it out; flannel for instance, may be used to wrap round our bodies in order to keep the heat in, or it may be used to wrap round a block of ice, which we wish to preserve, in order to keep the heat out. In fact, heat cannot readily pass through flannel whether it be going from within outwards or from without inwards.

—*Physics Primer*, *pages* 102-103

உஷ்ணம் ஊடுருவிப் பரவல்

ஒரு தூண்டுகோலை நெருப்பில் சொருகும் விஷயத்தைப்பற்றிக் கூறுங்கால், முடிவில் அதன் மறுநுனி மிக உஷ்ணமாகிவிடும், அதைத் தொடக்கூட முடியாது என்று எடுத்து விளக்கியிருக்கிறோம். ஆனல் உலோகங்களால்செய்த தூண்டுகோல் அல்லது கம்பிக்குப் பதிலாகக் கண்ணுடி அல்லது சுட்டமண்ணுலாகிய கோலை நெருப்பில் சொருகினல் அதன் மறுநுனி எப்

பொழுதும் மிகச்சூடாகிவிடாது. சுட்டமண், உலோகங் களைப்போல, அவ்வளவு நன்ருக உஷ்ணத்தை ஊடுருவிப் பரவவிடாது.

அடர்ந்த உரோமமும், இறகுகளும் சுட்டமண்ணை விட உஷ்ணத்தை ஊடுருவிப் பரவவிடும் சக்தியில் மிகத் தாழ்ந்தவை. இதனுல்தான் இவைகள் ஸ்வ பாவமாக ஜந்துக்களுக்குப் போர்வைகளாக அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. சுற்றுமுற்றும் உள்ள வஸ்துக் களைவிட ஒருஜந்துவிடம் அதிக உஷ்ணம் காணப்படும். அவைகளுக்கு மேற்போர்வைகளாக இருக்கும் அடர்ந்த உரோமம், இறகு, மயிர் ஆகிய இவைகள் வழியாக எளிதில் இந்த உஷ்ணம் ஊடுருவிப் பரவுவதில்லே.

எளிதில் உஷ்ணத்தை ஊடுருவிப் பரவவிடாத வஸ்துக்களே, உஷ்ணத்தை உள்ளே அடக்கிவைப் பதற்கு உபயோகப்படுத்துவதும் அல்லாமல், உஷ் ணத்தை உள்ளே புகவொட்டாது தடுப்பதற்கும் உப யோகப்படுத்தலாம். இதற்கு உதாரணமாகக் கம்ப ளியை எடுத்துக்கொள்வோம். தேஹத்து உஷ்ணம் வெளியே சிதறிப் போகாதபடி இதை மேலே சுற்றிக் கொள்ளலாம். இதுவுமன்றி, வெளிஉஷ்ணம் தாக்கி நஷ்டமாகாதபடி தடுப்பதற்காக இதைப் பனிக்கட்டி மேலும் சுற்றிவைக்கலாம். ஆராயுங்கால் உள்ளே இருந்து வெளியேயாவது அல்லது மாருகவாவது உஷ்ணம் கம்பளியின் வழியே ஊடுருவிப்பாவாது.

மாம்ஸ புசிப்பதை விட்டதோர்மாது:—பெல்ஜ்ஜியம் தேசத்தில் **ப்ரஸல்ஸ்** என்னும் காலேஜில் தேஹதத்வசாஸ்த்ர போதகாசிரியராயிருக்கும் டோ டெய்கோ என்னும் ஓர் மாதரசியார், மாம்ஸம் உண்ப வர், உண்ணுதவரென்று இருதிறத்தவருள், யார் அதிக நாள் பட்டினியாகவிருத்தல் கூடுமென்று பரீ க்ஷித்துப்பார்த்து, மாம்ஸமுண்ணுதவர்களே பலசாலிக ளென்றும், பசி பொறுப்பவரென்றும், தேகாரோக்ய முடையவரென்றும் கண்டு, தாமும் மாம்ஸமுண்பதை விட்டாராம்.

நெடுங்காலமாக மாம்ஸபக்ஷணஞ் செய்து வந்தவரும் மாம்ஸபக்ஷணமே தேஹத்திற்கு வலுவையுண்டாக்கு மென்னும் அபிப்ராயத்தை யுடையவருமாகிய ஐரோப் பியரிற் சில பகுதியார், மாம்ஸபோஜனஞ் செய்வது தவறென்றும், அதனினும் சாகபக்ஷணமே, எல்லா விதத்திலும் மேலானதென்றும் பரீக்ஷித்துப்பார்த்து மாம்ஸபக்ஷணத்தை விலக்கிவருகின்றனர். பிறப்பி லேயே சாகபக்ஷணிகளாக விருக்கும் நம்மவரிற் சிலர் மாம்ஸபக்ஷணஞ்செய்தல் வேண்டுமென்று கூறுவது கலிகாலக் கொடுமையே!

சிறுவர்களுக்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஜடபரதர் சரித்ரம் (3) மஹான்கள் நிலே

பரதமான் தேஹம்விட்டதும் ஓர் ஆங்கீரஸப்ராஹ் மணர் குலத்தில் கடைக்குட்டியாக வந்து பிறந்தது. இவருக்குத்தமயன்மார்கள் ஒன்பதுபேர்கள் இருந்தனர். இவர் தகப்பனுர் இவருக்கு அநேக வழிகளால் கல்வி கற்பிக்க முயன்ருர். இவருக்குக் கர்ம பரிபாகத்தால் மனம் பரம்பொருளிடமே சென்று கொண்டிருந்தது. மேலும் சென்ற இரண்டு ஜன்மங்களாக இவர் படாத பாடெல்லாம் பட்டுப் பரமபதம் பெறமுடியாது கிடந்து தத்தளித் திருக்கிருர். இவைகள் எல்லாம் இவருக்கு ஞாபகத்தில் வர பிறந்ததுமுதல் இவர் மனதைப் பரம் பொருளிடம் ஈடுபடுத்தி, எங்கே வாய்திறந்து பேசத் தொடங்கிவிட்டால் இந்த ஜன்மத்திற்குரிய அபிமா னுதிகள் வந்து மூடிக்கொண்டு தம்மை வீழ்த்திவிடுமோ என்று அஞ்சி வாய்கூடத் திறவாதிருந்து விட்டார். ஆதலால் தகப்பனுர் கல்வி கற்பிக்கச்செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணுயின. இவருக்கு உபநயனம் நடக்க அப் பொழுது காயத்ரீமந்திரம் சொல்லிக் கொடுத்தும் இவர் மனதில் அது ஏறவில்லே. இவ்வாறு இவர் மந்த ராக இருப்பதைக் கண்டு இவருக்கு எல்லோரும் ஜடர் என்று பெயரிட இவருக்கு **ஜடபரதர்** என்ற பெயர் நின்றுவிட்டது.

தமது கடைக்குட்டி இவ்வாறு உபயோகமற்றிருப் பதைக் கண்டு ஏங்கிக் கொஞ்சநாளில் தகப்பனுர் இறந் தார். பரதர் தாயார் உடன்கட்டை ஏறினுள். இவர் தமயன்மார்கள் தாயாராகிய மூத்தாய் தான் பின் தங்கி னுள். அவள் பிள்ளைகள் மஹா ஸமர்த்தர்கள். தமக் குப் பரதர் உயயோகப்படமாட்டார், என்று கண்டு இவருக்குத் தகுந்தபடி தேஹச்ரமம் உண்டாகத்தக்க வயல் வெளிக்காவலே இவருக்குக் கொடுத்தார்கள். இவரிடம் நல்ல வேலே வாங்கினுர்களே ஒழிய தகுந்த உணவு கொடுக்கவில்லே. கிடைத்ததைக்கொண்டு த்ருப்தி அடைவது ஞானியின் இயல்பாகையால்தான், பரதர் இதைக் கவனியாது தமக்கு இட்டவேலேயை வயல் வெளியில் தம்மால் இயன்றமட்டும் செய்துவந் தார். நல்ல உணவில்லாமலிருந்தபோதிலும், அவரது மனச்சிறப்பால் அவர் தேஹம் வாடாது பருத்தே இருந்தது. இவர் காவல் செய்யுங்கால் வயலில் பரண் மேல் தடியும் கையுமாய் அசையாதிருப்பது வழக்கம்,

இவரைக்கண்டதும், புல்லுருவைக்கண்டு ஓடுவது போலப், பக்ஷிகள் முதலியன கிட்டேஅணுகா. இரவிலும் இவர் இவ்வாறு காவல் செய்வது வழக்கம். இங்கு இவர் விடாது பரம்பொருளிடம் மனதைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தபடியால் வெகுகாலம் மெய்ம் மறந்திருப்பார்.

இவ்வாறு ஜடபரதர் காவல்செய்து வருகையில் ஒரு நாள் இரவில் சில வேலையாள்கள் வந்து இவரைப் பிடித்துக்கொண்டு நரபலிக்காகத் தமது யஜமானனிடம் கொண்டுபோய்விட்டார்கள். இந்த யஜமானன் ஒரு திருடர்ராஜன். அவனுக்குப் பிள்ளையே இல்லாதிருந்தது. இதற்காகக் காளிக்கு இவன் நரபலி கொடுப்பதாகத் தீர்மானித்திருந்தான். 'கழுவுக்கேற்ற கோமுட்டி' என்றபடி ஜடபரதரே பலிக்குத் தகுந்த பசு என்று மதிக்கப்பட்டார். இவரை எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நாநம்செய்து வைத்தார்கள். மாலை மஞ்சள் முதலியவைகளால் அலங்காரம் செய்தார்கள். காளியின் முன்னிலையில், இவரைக் கொண்டுபோய் நிறுத்தினார்கள். ஜடபரதர் அப்பொழுதும் ஞான நிஷ்டையில் இருந்தார். அவருக்கும் ஒன்றும் தெரியவில்லை. அவரை முட்டிபோட்டு உட்காரச்செய்து தலையைக் குனிந்து நிற்கும்படி செய்துவைத்தார்கள். உடனே மஹானான ஜடபரதரை வெட்ட உறையிலிருந்து கத்தியை அந்த ராஜன் உருவி ஓங்கிவிட்டான்.

காளி எவ்வாறு இந்தப் பலியைத் தாங்குவாள்! அவளுக்கு விக்ரஹத்தில் இருப்புக்கொள்ளவில்லை. பலிக்காகக்கொண்டு வந்திருப்பவன் மஹாப்ராஹ்மணன் அல்லவா! காளியைப்போன்ற ஸகல தேவதைகளுள்ளும் இருந்து ப்ரகாசிக்கும் பரம்பொருளாகி நிற்கும் ஞானியாதலால், ஜடபரதரை வெட்டத் தொடங்கிய உடன் ப்ராஹ்மணன் தபோக்னியால் தஹிக்கப்பட்டு, மிகுந்த அட்டஹாஸம் செய்துகொண்டு, காளி, விக்ரஹத்திலிருந்துவெளிவந்து கோபாவேசத்தில் அங்கிருந்தோர் எல்லோரையும் வெட்டிச் சாய்த்துவிட்டாள். நடந்தகாரியம் ஒன்றும் நிஷ்டாபரரான பரதருக்குத் தெரியாது. இதனால் பரம்பொருளை உள்ளபடி பற்றி நிற்பவருக்குத் தாழ்ந்த தேவதைகள் எல்லாம் அடங்கிநிற்கும். எவ்விதமான க்ஷுத்ரதேவதையின் சக்தியும் இந்த ஞானியிடம் பலிக்காது. இவன் எல்லாவற்றிற்கும் அப்பாற்பட்டு இவன் ஆராதிக்கும் தெய்வம்போலவே தாக்கற்று நிற்பான். ஒருவித மனோவ்யாதியும் இவனிடம் அணுகாது. பிசாசு காற்று சங்கை க்ஷுத்ர தேவதை முதலிய பாமரர் நம்பிக்கையில் ஒரு சிறிய பாகம் மாத்திரம் பரம்பொருள் விஷயத்தில் ஒருவனுக்கு மாறுதி ஏற்பட்டுவிட்டால், அவனுக்கு ஸ்வர்க்கக் கதவு திறந்துவிட்டது என்பதற்கு ஸந்தேஹமே இல்லை!

இவ்வாறு பரதர் அறியாமலே வந்த ஆபத்து அவர் அறியாமலே பறந்து ஓடிப்போகக் காளிகோயில் வாயிலில் அவர் வந்து உட்கார்ந்தார். காலையில் அவ்வழியே ஒருராஜன் பல்லக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அதில் ரகுகுணன் என்ற ராஜன் கபிலரென்னும் தனது குருவைக்கண்டு உபதேசம்பெற மஹா விநயபயபக்தியுடன் போய்க்கொண்டிருந்தான். அவன் பல்லக்கைச் சுமப்பதற்கு, கூட ஒரு ஆள் வேண்டியிருந்தது. பல்லக்குப் போயிகள் தேடிவருகையில் காளி கோயில் வாயிலில் கொழுத்த பரதரைக்கண்டு, பல்லக்குத்தூக்க இவரே தகுந்தவர் என்று எண்ணி இவரை இழுத்துச்சென்று இவரதுதோளின்மேலும்பல்லக்குத்தாங்கும்படிசெய்துவிட்டனர். இவர், மஹான்கள் வழக்கப்படி, நடக்குங்கால் கீழே பார்த்துக்கொண்டு ஊரும் ஜந்துக்கள் தம் கால்களில் அகப்பட்டு இறந்துவிடாதபடித் தமது காலை எட்டிவைத்து நடந்துவந்தார். மற்றவர் நடையோடு இது இசையாததால் பல்லக்குக் குலுங்கத் தொடங்கியது. ரகுகுணனுக்கு மிகுந்த கஷ்டம் உண்டாக அவன் பல்லக்குப் போயிகளைக் கண்டித்தான். அவர்கள் புதிதாய் வந்த பரதரைக்காட்டி அவரால்தான் பல்லக்குக் குலுங்குவதாக வெளியிட்டனர். கொஞ்சநாழிகைக்கு எல்லாம் பல்லக்கு மறுபடியும் குலுங்கத்தொடங்கியது. அரசனுக்கு மிகுந்த கோபம் வந்துவிட்டது. 'நீ என்ன நடைபிணமா? என் உத்தரவுக்கு விரோதமாகவா நடக்கிறாய்? பார் நான் உனக்குக் கொடிய தண்டனை விதிக்கிறேன்!' என்று கர்ஜித்தான்.

இதைக்கேட்டதும், அரசனது பாக்கிய காலம் வர, ஜடபரதர் வாய் திறந்து குலுங்க நகைத்தார்! இதுவரையிலும் வாயைத் திறவாதிருந்தவர், இப்பொழுது அரசனை நோக்கி, 'எனக்கு தேஹத்தில் அபிமானம் இல்லாததாலும், ஸதா ஆத்மரூபத்திலேயே நான் ஈடுபட்டிருப்பதினாலும், நான் உயிரோடிருந்தும் இறந்தவனுக்கு ஸமம்தான்: நடைபிணம்தான்! எனக்கு உலக விஷயங்கள் ஒருபொருட்டேயல்ல. அவை செத்தவனை எவ்வாறு தாக்குகிறதில்லையோ அவ்வாறே என்னையும் தாக்குகிறதில்லை. ஆகையால் செத்தாரைப் போலே திரிபவனாகிய என்னைத் தண்டிப்பதினால் எனக்கு ஒரு

மாறுபாடும் ஏற்படாது. நீ அப்படிச்செய்வது அரைத்த மாவை மறுபடியும் அரைப்பதுபோல வீணுகுமே ஒழிய வேறல்ல:' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

கேட்டான் ரகுகுணன்! ஜடபரதர் சிறப்பு விளங்கி விட்டது. நாம் உபதேசம் பெறப் போகையில் இம்மாதிரி மஹானுக்கு அபராதம் செய்யும்படி நேர்ந்து விட்டதே! என்று பதறினன். ஒருவேளை 'கும்பிடப்போன தெய்வம்தான் குறுக்கே வந்தது' என்றபடி கபிலமுனி இவர்தானே என்று ஐயுற்றான். பல்லக்கினின்றும் பரபரப்புடன் கீழே இறங்கினன். பரதருக்கு ஸாஷ்டாங்கத் தண்டனிட்டான்.'நான் அறியாமற் செய்த அபராதத்தைப்பொறுத் தருளல்வேண்டும்' என்று கெஞ்சி மன்றாடினன்.

ஞானிகளுக்கு மானவமானதிகள் ஒருபொருட்டல்ல ஆதலால், முன்னர் கடிந்துகொண்ட காலத்தில் ஜடபரதர் மனம் எந்தச்சாந்தநிலையிலிருந்ததோ அதே சாந்த நிலையில் அரசன் தண்டனிட்ட பொழுதும் இருந்தது. அப்பொழுது மனங்கோணுத ஜடபரதர் ரகுகுணனுக்கு உபதேசம் செய்யத்தொடங்கினர்.மனத்தின் ஸ்வரூபம், குணங்களின் ஸ்வரூபம்; பரம்பொருளின் அந்தர்யாமித்வம், ஹரிஸேவையால் மனதை அடக்க அதனல் வரும் பயன், ஹரிபக்தியில்லாத மற்றை ஸாதனங்களின் பயனில்லாமை, அபிமானத்தால் தாம் பட்டபாடு, அகங்காரம் உண்மையாக உள்ளதல்ல, என்னும் அரிய விஷயங்களைப்பற்றி அவர் எடுத்துப் பிரஸ்தாபித்தார். அதன் பின்பு உலகத்தில் ஜனங்கள் பொதுவாக சிற்றின்பாதிகளில் சிக்கிச் சண்டை சச்சரவுகள் செய்து பணத்தாசையால் பணம் ஸம்பாதிக்க, பலாத்காரமாக மற்றவர், அதைப் பிடிங்கிப் போவதால் வரும் துக்கத்திற்கு ஆளாகி, காமக்ரோதாதிகளுக்கு அடிமையாகி, மோக்ஷவழி அறியாது தத்தளிப்பதை வெகு விசித்திரமாக எடுத்துச்சொல்லி அரசனுக்கு உள்ளத் துறவு வரும்படி செய்தார். உடனே அரசனும் துறவுபூண்டு பரதரது ஸஹாயத்தால் நாளடைவில் பரமபதம்அடைந்தான். பரதரும் பரம்பொருளைத் தியானம் செய்து கொண்டே காலக்கிரமத்தில் தமது தேகத்தை விட்டுப் பரம்பொருளோடு கலந்து ஸமாதி பெற்றார்.

ஓம் தத்ஸத்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

த்ரௌபதி அல்லது மனத்தினிலே கீழ்மை ஒழிந்த காதை (தொடர்ச்சி)

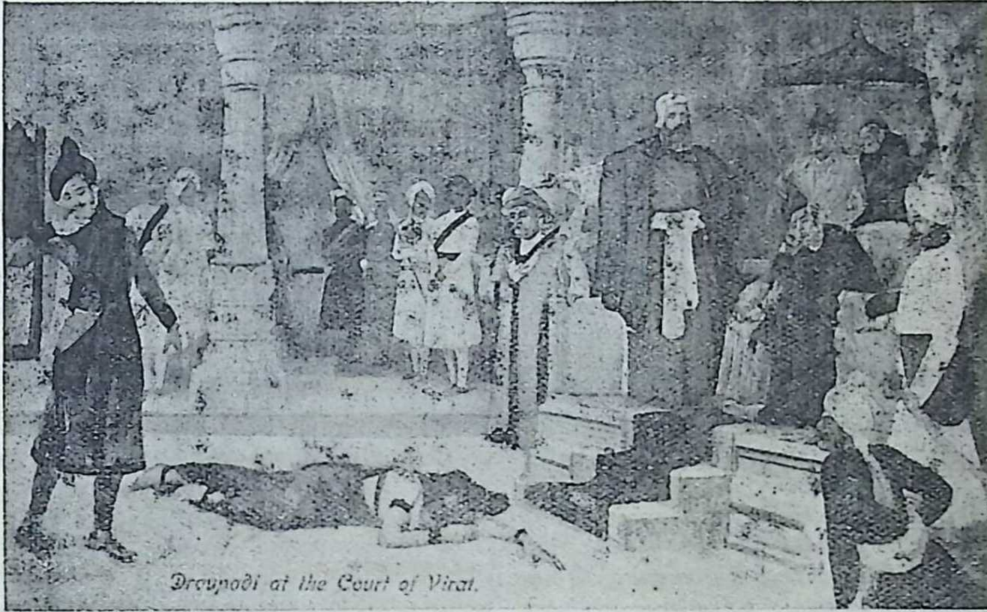
த்ரௌபதியின் மொழிகளைக்கேட்ட கீசகன் "நீ சொல்லியதே பொருந்தும். நான் தனியே உன்னிடம் வருவேன். கந்தர்வர்கள் நீ என்னேடு வருவதைக் காணமுடியாது"என்று கூறிவிட்டுக் கீசகன்வேடிக்கையாய்ப் பேசிய காமமொழிகள் எல்லாம்,த்ரௌபதிக்குத் துன்பத்தையே தந்தன. ஒவ்வொரு க்ஷணமும் அவளுக்கு யுகமாகப்பட்டது. இதற்குள் மாலைப்பொழுது மிகவாத்திரத்தோடு இரக்தப்பெருக்கத்தைப் பரப்பிக் கொண்டு காமக்கடலில் அழுந்திய மனம் இருளில் பாய்ந்து தாங்காது அழிவதுபோல் அழியவந்தது. கீசகனும் ஸந்தோஷக்கடலில் மூழ்கி தன்னுடலை அலங்கரித்துக்கொள்ள வீடு சென்றான். யாகசேனையும் பீமசேனனை மறுபடியும் தூண்டச்சென்றாள். கீசகன் தன்மனம் கனிய அலங்கரித்து, இன்பச்சுவையில் ஆழ எண்ணி காமமே குடிகொண்ட கருத்தனுய் த்ரௌபதியிடம் செல்லப்புறப்பட்டான்: அவியும் விளக்கின் பிழம்பு விம்முதல்போல் அவன் மனமும் விம்மி விம்மி குதூஹலமடைந்தது.

தன்படுக்கை அறையை அடைந்து "ஸைரந்த்ரி! நீ விரும்பியவற்றை வேண்டிய அளவு கொடுத்தேன். அநேக அழகிய பெண்களை உனக்குப் பாங்கிமாராக்கினேன். உனக்கும் உன் பாங்கிமார்களுக்கும் தக்க அரண்மனை ஒன்று தந்திருக்கிறேன். உனக்குத்தக்க அந்தப்புரமும் ஏற்படுத்தி இருக்கிறேன். கூத்து குரவை முதலிய வேடிக்கைகளுக்குத் தகுந்தபடி ஏற்பாடு செய்தேன். நானும் நன்றாக அலங்கரித்துக் கொண்டுவந்தேன். என்னைப்பார்த்த என்னுடைய அரண்மனைப் பெண்களெல்லாம் என்னைத் துதி செய்து 'உன்னைப்போல் உடுத்து அழகில் சிறந்து விளங்குகிறவர்கள் உலகில் எங்கும்இல்லை' என்றார்கள்" என்றான்.

"அத்ருஷ்டத்தால் நீ அழகாகப் பிறந்தாய். உன்னையே ஸ்தோத்ரம் செய்துகொள்கிறாய். இதைப் போல் ம்ருதுவான ஸ்பர்சம் இதற்குமுன் நீ கண்டிருக்கமாட்டாய். உன்னுடைய ஸ்பர்சம் என்னுடம்பை நெருப்புப்போல் எரிக்கிறது. நீ டம்பத்தில் சிறந்

தவன். பெண்களிடம்தான் உன் பெருமை எல்லாம் சொல்லிக்காட்டுவாய்" என்று சொல்லிக் கொண்டு அங்கு வந்து படுத்திருந்த பீமஸேனன் கோபம் மிகுந்து எழும்பிக் குதித்து "அடா கீசகா! இன்றைக்கு உன் உடன்பிறந்தாள், உன்னுடல் மலைபோல் வீழ்ந்து ரக்தப்ரவாஹத்தில் புரளப்பார்ப்பாள்! உன்னுடல் விட்டு உயிரைத் துலைத்தால் ஸைரந்த்ரி ஸுகமாக வாழலாம். நாங்கள், அவளுடைய கணவர்களும், ஸந்தோஷமாக வாழலாம்" என்றான்.

பீமன், பின் கீசகனுடைய மயிரைப்பிடித்து இழுத்தான். கீசகன் அவனுடைய கையைப்பிடித்துக்கொண்டு யுத்தம் செய்தான். பின் பீமன் கீசகனை உதைத்து மிகு வேகத்தோடு வீசினான். அடியற்ற மரம்போல் கீசகன் கீழ் விழுந்தான். பின் ஒருவர்மேல் ஒருவர் வீழ்ந்து சண்டையிட்டார்கள். பீமசேனன் கீசகனைப் பிடித்துப் பெருங்காற்று மரங்களை அலைமோதுவது போல கீசகனை உலுக்கு உலுக்கென்று உலுக்கினான். இதனால் கீசகனுடைய பலம் மிகக்குறைந்தது. ஆனாலும் தன் பலத்தையெல்லாம் கிளப்பிக்கொண்டு பீமன்மேல் பாய்ந்துக் கீழ்மோதினான். மார்பில் உதைத்து முட்டினான். பீமன்கதையை எடுத்துக்கொண்டு கீசகனுடைய மண்டையை உடைக்கவேண்டும் என்று கிளம்பினான். கீசகனுடைய மார்பில் புடைத்தான். இடைவிடாது பீமன் மோத கீசகன் அசைவற்று நின்றான். பீமன் அவனை மார்போடு மார்பணைந்து தன்னுடைய ஆசை

Droupadi at the Court of Virat.

யைக்காட்ட தனது கைகளால் அவனை அமுக்கினான். அவன் மயிரைப் பிடித்துக்கொண்டு ஸிம்ஹம்போல் கர்ஜித்தான். அவனை இங்கும் அங்கும் அசக்கி அசக்கி வெகுநேரம் அவன் உடம்பைக் குலுக்கினான். பின் உதை உதை யென்று உதைத்தான். அவன் நெஞ்சைப் பிடித்துத் திரிகினான். கீழ்த்தள்ளித் துகைத்தான். நெஞ்சை மிதித்தான். மார்பில் முழங்தாளால் முட்டினான். உடம்பைச் சின்னபின்னமாக்கிக் கீழ்வீசி எறிந்தான். பின், குதூஹலத்துடன் சிதறி விழுந்து கிடந்த கீசகனது உடலைக் காலால் வீசி "ஸைரந்த்ரியின் கற்பை அழிக்க முயன்ற இக்கொடியகீசகன், — த்ரௌபதிக்கு வழியில் முள்ளாக நின்ற இக்கொடியவன் — இவனைக்கொன்றேன். என் தமையனுக்காகச் செய்ய வேண்டிய கடனைச் செய்துவிட்டேன்" என்று உரத்

டான். வாலி ஸுக்ரீவர்கள் முன் சண்டை செய்தது போல் இப்பொழுது இரண்டு யானை ஒன்றன் முன் ஒன்றுவந்து போரிட்டால் போல சண்டை செய்தார்கள். ஐந்துதலை நாகம்போன்ற தமது கைகளால் ஒருவரை யொருவர் தாக்கினார்கள். கோபமிகுதியால் ஒருவரை யொருவர் அடித்தனர். பற்களையும் கடித்தனர். ஜயத்திற்காக இரண்டுபேரும் உழைத்தார்கள். அடிமேல் அடிவைத்து இருவரும் புடைத்துக் கொண்டார்கள். ஒருவரையொருவர் மோதி இடம்வலமாகச் சுற்றி நடுவில் நின்று ஒருவரடியை மற்றவன் விலக்கியும், மாறொமோரும் தோளொடு தோளும் படும்படிக் குத்தி சண்டையிட்டார்கள். பின் வட்டமாகி ஓடுவர். கையைச் சுழற்றி அடிப்பர். கீசகன் மிகு கோபத்தோடு மல்ல

துக் கூவிக்கொண்டு போய் த்ரௌபதிக்குக் கீசக னுடைய நிலையைக்காட்டி ஸந்தோஷப்படுத்தினன்.

உடனே எல்லாரிடமும் 'எனது கணவர் ஆகிய கந்தர்வர் கீசகனை அழித்தார்' என்று மஹாஸந்தோஷத் தோடு ஸைரந்த்ரி "பிறாது மனைவியை விரும்பிய கீசகனுடைய கதி யிது. வாரும். வந்துபாரும்." என்று கூறினள். இதைக் கேட்டதும் சபையிலிருந்த யாவரும் பதினயிரம் தீவத்தியுடன் வந்து பார்த்து நடுங்கினர். ரக்த வெள்ளத்தில் மாம்ஸபிண்டமாக விழுந்திருந்த கீசகனுடைய உடல் அச்சுவேறு ஆணி வேருக விழுந்திருப்பதைக்கண்டு எல்லாரும் கண்டு நடு நடுங்கி பயந்து இது கந்தர்வர்களே செய்திருப்பர் என்று நிச்சயம் செய்துகொண்டு விளங்கினர்.

முடிவடைந்த காதை

கீசகனழிந்ததும் உபகீசகர் எதிர்க்க அவர்களையும் பீமன் கொன்றுன். இதற்குள் பாண்டவர் ஒளிந்து இருக்கவேண்டிய காலமும் கடந்தது. வெளி வந்து தமக்குச்சேரவேண்டிய நாட்டைக் கேட்டுச்சாந்தமாகப் போகவேண்டு மென்று தருமர் நிற்க த்ரௌபதி தான் தலைவிரித்திருப்பதைக் கண்டும் இவ்வாறு செய்த லாகுமா என்றுள். இதற்குள் பலதூது நடந்தும் "மயிர் முனைக்கும் மண்கொடேன்" என்று துர்யோதனன் தடுத்தான். போர் மூண்டது. இருதிறத்தாருக்கும் வே ண்டிய துணைவரோடு சேர்ந்து பலத்த யுத்தம் குரு க்ஷேத்ரத்தில் நடந்தது. பதினெட்டு நாள் சண்டை நடந்தது. கடைசியாக கௌரவர் வேரோடு நாசமானு ர்கள். துர்யோதனன் குற்றுயிராய்ச் சமந்த பஞ்சகம் என்னும் இடத்தில் விழுந்து கிடப்பதை அச்வத்தா மன் கண்டு "யான் பாண்டவர்களை இன்றிரவு கொ ன்று வருவேன்" என்று துர்யோதனனேடு சொல்லிப் பாண்டவரது பாசறை(படைவீடு)யை அடைந்தான். அங்கு ஓர் பூதம் காத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு சிவனைக்குறித்துப் பூஜைசெய்து ஓர் கத்தி அவரிடமிரு ந்து பெற்று அதனல் யாவரையும் கொன்றுன். த்ரௌ பதியின் குழைந்தைகளாகிய உபபாண்டவர்களைப் பாண்டவர்களென்று எண்ணி அவரையுங்கொன்றுன். பின் அபாண்டவீய அஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்து யாவரையுங் கொன்றுன்.

இவ்வளவும் நடந்தது. அப்பொழுது த்ரௌபதியும் அங்கு இல்லை. பாண்டவரும் அங்கு இல்லை. பக்கத்தி லிருந்த உபப்லாவ்ய வனத்தில் அன்றிரவு தங்க ஸ்ரீவாஸுதேவன் அவர்களை அழைத்துப் போயிருந் தனர். காலைவந்ததும் தருமர் தனது குழந்தைகள் யாவும் இறந்தனவென்று வ்யஸனமுற்று நகுலனைக் கூவி அப்பாழும் த்ரௌபதியை அழைத்துவா வென, அவனும் வனஞ்சென்று அவளை அழைத்து வந்தான். தர்மர் தலைமேல் அறைந்துகொண்டு உருண்டுபுரண்டு அழுதுக்கொண்டிருந்தார். அவர்முன் காற்றுல் அடி சாய்ந்த மரம்போல் வ்யஸன மிகுதியினல் பூமியில் விழுந்து த்ரௌபதி அழுதாள். புரண்டாள். கதறினள். மேஹம் மறைக்க ஒளி நீங்கின ஸூர்யன்போல் முகம் வாட புத்திமயங்கி கீழ்விழுந்து இருந்தாள். பீமன் ஓடி வந்து அவளை வாரி எடுத்தான். வ்யஸநத்தைத் தணித் துத் தேறுதல் கூற அழ ஆரம்பித்தாள். பின் வ்யஸன மிகுதியால் பாண்டவர்களைப் பார்த்து,

"அத்ருஷ்ட வசத்தால் பூமி முழுதும் உமதாக்கிக் கொண்டீர்கள். (க்ஷத்ரிய தர்மத்தில் உயிரைவிட்ட) உமதுவீரக்குழந்தைகளைப் பலிகொடுத்துவிட்டுஇம்முழு உலகையும் ஆளப்போகிறீர்கள்! ஹே தனஞ்ஜயா! ஸுபத்ரையின் குழந்தையை விட்டுவிட்டு, யமனுக் கிரை யாக்கிவிட்டு, ஏதோ அதிருஷ்டத்தால் பூமி கிடைத்ததென்று ஆளப்போகிறீர்! அப்படிபாவி அச்வத்தாமன், ராத்ரிவேளையில், தூங்கும் குழந் தைகளை, ஒருவரையும் தொந்தரை செய்யாதவர்களைக் கொலை செய்தான், என்று கேட்டதும் என்மனம் அலை கின்றது. என்வயிறு எரிகிறது. வயிற்றில் கலநெருப் பிட்டால்போல எரிகிறது. என்உடல் முழுதும் வேகின்றது. என்மனம் துடிக்கின்றது. அப்பாவி அச்வத்தாமனுக்குத் தக்கவாறு தண்டனை செய்யாது விட்டால் என் உயிர் இராது. என் குழந்தைகளை நாசஞ் செய்தான். நீங்களும் வலிமிகுந்தவர்கள்! உம தாண்மை எங்கே? நான் சொல்லியதைக் கூறுவிடில் ப்ராயத்தில் உட்காருவேன். அச்வத்தாமனைக்கொன்று அவன் தலையிலிருக்கும் மாணிக்கத்தைத் தர்மர் தலை யில் நான் வைத்தாலன்றி உயிரோடிரேன். ப்ராயத்தி லிருப்பேன்" என்றுள்.

பின் பீமஸேனனைப்பார்த்து அழுதாள். அவனும் தனஞ்ஜயனுமாகச் சென்று யுத்தம்செய்து அச்வத்தா மனது சிரோரத்நத்தைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். அதைத் தர்மர் தலையில் அணிந்து பார்த்தாள். பின் தமது உறவினர்க்குச் செய்யவேண்டியகருமங்களைத்தர் மர் செய்துவிட்டுப் பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டார். அச்வமேதமொன்றும் செய்து பெருமை அடைந்தார். பின் காந்தாரி முதலிய யாவரும் துறவுபூண்டு காட்டில் வஸித்துமுத்திபெற்றனர். பின்க்ருஷ்ணர் தூர்வாஸரது சாபத்தின் பலனுகக் காலமென்னும் அம்பின்வாய்ப் பட்டுத் தன்ஜோதியைத் தன் வைகுண்டத்தி லடையச் செய்தார். இதைக்கேட்டுப் பாண்டவரும் துறவெய்தி மஹாமேருவை வணங்கிக்கொண்டு உத்திரதிசையாக நாடி ஹிமயபர்வதமார்க்கமாகச் சென்றுர்கள். இவர்க ளோடு த்ரௌபதியும் உடன்வந்தாள். வழியில் வாய் வறண்டு நடைதளர்ந்து அசைவற்று த்ரௌபதி கீழ் விழுந்தாள். விழுந்ததும் ஒரு சுடர்ப்பிழம்பு கிளம்பி வானம் அடைந்து, சிலநாள் நரகத்திலிருந்து இந்த்ரன் விமானத்தில் தர்மர் வந்து தரிசனம் தா இந்திராணி யினிடம் உள்ளுற மருவினள்.—

என்பது முனி ச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீவேதவ்யாஸ பகவான் இயற்றிய ஸ்ரீபாரத இதிஹாஸத்தில் இரு ந்து எடுத்து உரைக்கப்பட்ட த்ரௌபதிக்கதையின் ஸாரம்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்
GENERAL NEWS

அசோகவனம்:—இது இலங்கைத்தீவில் நூரளை யென்ற இடத்தில் இப்போது மிருக்கிறதாம். அந்த வனம் இப்போது, இருண்ட சுனையான இடமாயும், கண்களுக்குக் குளிர்மையான காட்சியைக் கொடுக்கக் கூடிய ப்ரதேசமாயுமிருக்கிறது. வீதாப்ராட்டியார், மஞ்சள் அரைத்த கல், குளித்தஇடம், யானையின் பாதம்பட்ட இடம் இப்பொழுதும் காணலாம். இந்தச் சுனை கற்பாறையுள்ளேயிருந்து வெள்ளி, செவ்வாய்க் கிழமையன்று மஞ்சள் கரைத்த தண்ணீருடன் பூக்களும் அப்பாறைச் சுனையிலிருந்து வருகிறதாம். இதை அநேகர் பானமாகவும், தீர்த்தமாகவும் அருந்துகிறார்களாம்.

***

நமது புதிய நுபாய்:—நமது ஜ்யார்ஜ் அரசரின் உருவமைந்த ரூபாய் மாதிரி வடிவம் அனேகமாய் முடிவாகிவிட்டபடியால் சீக்ரம் அரசரின் அங்கீகாரம் பெற்றுவிடும். ராஜ சக்ரவர்த்தியின் உருவம் மகுடந் தாங்கியதாக முன்பக்கத்தில் காணப்படும். இந்தப் பாகம் ஆஸ்த்ரேலியா சிற்ப விற்பன்னராகும் மிஸ்டர் பெர்டிராம் மெக்கென்ஸெல் என்பவரால் அமைக்கப்பட்டது. பின் பக்கத்தில் ஒரு பூங்கொடியும் அதில் ஒரு ரோஜாப்பூ ஒரு திஸல் என்னும் முட்செடியின் பூ, ஒரு ஷாம்ரக் என்னும் பூ, ஒரு தாமரை பூ இந்நான்கும் இணைக்கப்பட்டு மத்தியில் ஆங்கிலத்தில் ஒரு ரூபாய், இந்தியா என்னும் எழுத்தும் இருக்கும். இப்பாகம் இந்தியாவில் மிஸ்டர் பெர்ஸி பிரவுண் தங்கசாலை அதிகாரிகளைக் கலந்து உருவகப்படுத்தியது.

***

மரத்தை அறுக்கும் நூதன வழி:—ஜர்மனி தேசத்திலிருக்கும் ப்ரதான நகராகிய பெர்லினில் பெரிய மரங்களை அறுக்க நூதனமான வழி ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மெலிதான ஸ்டீல் கம்பியை மரத்தைச்சுற்றி, அது மின்சார யந்திரத்தால் கடையப்படுவதால் உண்டாகும் உஷ்ணத்தால் மரம் அது படுமிடங்களில் எரிக்கப்படுகிறது. 20 அங்குலக் குறுக்களவுள்ள ஒரு மரம் இப்படி அறுக்கப்பட 6 நிமிஷங்கள்தான் பிடிக்கிறதாம்,

கல்கத்தாவுக்கு வெளியூர்களிலிருந்து வரும் நெய்.—கல்கத்தாவுக்கு ஒரு வருஷத்தில் 2,70,000 மணங்கு நெய் வெளியூர்களிலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டுச் செலவாகிறது. இப்படி வரும் நெய்களில் 700 வகைகளை முனிசிபாலிடியார் சோதித்துப் பரிக்ஷை செய்து பார்த்ததில் அப்பட்டம் நெய் 175 தானிருந்ததென்றும், மற்றவை யெல்லாம் கொழுப்பும் எண்ணெயும் கலந்திருந்ததென்றும் 'இந்தியன் டெயிலி நியூஸ்' பத்திரிகை எழுதுகிறது.

***

மைசூர் பொருட் காட்சி.—மைசூர் சமஸ்தானத்திலே வருஷந்தோறும் பொருட்காட்சிகள் நடந்துவருகின்றனவே. இந்த வருஷத்துக் காட்சி அடுத்த செப்டம்பர் மாதம் 25-ந் தேதி முதல் நடக்கப்போகிறது. அந்தப் பொருட்காட்சிக் கமிட்டியில் ஏற்கெனவே 34 உத்தியோகஸ்தர்கள் மெம்பர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த 34 மெம்பர்களையும் தவிர ஸ்திரீ மெம்பர்கள் 6-பேர் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் இருவர் இந்திய ஸ்திரீகள்.

***

திருநெல்வேலி ஹிந்து காலேஜ்.—திருநெல்வேலி ஹிந்து காலேஜின் தங்க ஜுபிலி அடுத்த ஆகஸ்ட் மாதத்தில் நடக்கப்போவதாய்த் தெரிகிறது. அந்த காலேஜில் வாசித்துவிட்டு இப்போது வெளியூர்களில் உத்யோகமா யிருக்கும் பழைய மாணவர்கள் எல்லோரும் அந்த ஜுபிலி கொண்டாட்டத்துக்கு அழைக்கப்படுவார்கள்.

***

சரித்ர பூர்வமான ஒரு மோதிரம் விற்கப்பட்டது.- சென்ற மாதத்தில் சரித்திர பூர்வமான ஒரு மோதிரம் 3250 பவுனுக்கு விற்கப்பட்டது. முன் காலத்தில் எலிஜபத் மகாராணியிடம் இந்த மோதிரத்தைக் கொண்டுபோய்க் காட்டும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தார்களாம். ஆனால், மோதிரம் மகாராணியிடம் போய்ச்சேரவில்லை. அதுமட்டும் மகாராணியிடம் காட்டப்பட்டிருக்கும் பட்சத்தில், லார்டு எஸக்ஸ் மரண தண்டனையிலிருந்து தப்பித்திருப்பாராம். லார்டு மிச்செல்ஹாம் என்பவர் இதை வாங்கினதாகத் தெரிகிறது.

இந்தியாவிலுள்ள பிரஞ்சு நாடுகளுக்குப் புதிய கவர்னர்.— இந்தியாவிலுள்ள பிரஞ்சுநாடுகளுக்குக் கவர்னராக மிஸ்டர் டப்ரட் என்பவரை நியமித்திருக்கிறார்கள்.

*
* *

ஸ்ரீ சங்கராசாரியரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் சம்ஸ்கிருதப் பாடசாலை.—ஜகத்குரு சிருங்கேரி ஸ்ரீ சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் அவர்களால் பங்களூரில் ஒரு சம்ஸ்கிருத பாடசாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டு, அதைச் சென்றமாதம் அவருடைய ஏஜண்டும் மைசூர் பழைய திவான்களும் மற்றப்பெரிய மனுஷர்களும் வந்திருந்து, ஆரம்பித்தார்களென்றறிய சந்தோஷப்படுகிறோம். இந்தப் பாடசாலை நமது பூர்வீக வேதங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தற்காலத்து ஹிந்துக்கள் மறவாமல் அவைகளைக் கற்று நிலை நிறுத்தும் நோக்கத்துடன் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ ஜகத்குருவுக்காகப் பேசின பிரம்மஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள், ஹிந்துக்கள் அனாதி காலந்தொட்டு வைதிக லௌகிக சாஸ்திரங்களில் பேர்போனவர்களென்றும், நம் பூர்வீகருடைய நல்ல பேரை இக்காலத்து ஹிந்துக்கள் காக்கவேண்டுமென்றும், அதற்காக ஹிந்துக்களெல்லோரும் ஒரே மனதாய் இப்படிப்பட்ட பாடசாலைகளை ஆதரித்து, உழைக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னார்.

*
* *

கல்விக்காக நன்கொடைகள்.—சமீபத்தில் லண்டனில் கூடின பிரிட்டிஷ் ஸயன்ஸ் கில்ட் என்றசங்கத்தின் கூட்டமொன்றில் ப்ரொபெஸர் R. A. க்ரிகோரி மேல்தேசங்கள் சிலவற்றில் கல்விக்காகக் கொடுத்த நன்கொடைகளைச் சொன்னார். இங்கிலாந்தில் கல்வியாராய்ச்சிக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடை 1910-ம் வருஷத்தில் 70,000 பவுன். இதைத் தவிர மிஸ்டர் ஆட்டோபேட்ஸ் என்பவர் வைத்திய ஆராய்ச்சியின் பொருட்டு ஸ்காலர்ஷிப்புகளுக்காகக் கொடுத்த தொகை 215,000 பவுன். அமெரிக்காவிலுள்ள யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில் ஆராய்ச்சிக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடைகள் 10-லக்ஷம் பவுனாயின. கார்னெகி இன்ஸ்டிடியூஷன் என்கிற ஸ்தாபனத்தால் மட்டும் அந்தப் பேர்போன தர்மப் பிரபுவால் ஆராய்ச்சிக்காகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகை 90,000 பவுன். அதாவது, இதுமட்டும் இங்கிலாந்தில்கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடைகளின் மொத்தத்துக்கு 20 ஆயிரம் பவுன் அதிகமாகின்றது. பிரான்ஸ் தேசத்தில் சாஸ்திரக்கல்வியை முற்படுத்துவதற்காக ஒரே தர்மப்பிரபு 284,000 பவுன் கொடுத்தார். ஜர்மெனியில் சாஸ்திர ஆராய்ச்சி அபிவிர்த்தியாவதன்பொருட்டுப் புதிதாய் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஒரு சங்கத்துக்கு 5 லக்ஷம் பவுன் கையொப்பங்களாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இங்கிலாந்தில் கல்வியின்பொருட்டு கட்டிடங்களுக்கும் கல்வியின் உபகரணங்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட நன்கொடைகள் 250,000 பவுன். இதே நோக்கத்துக்காக யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸில் 60 லக்ஷம் பவுன் கொடுக்கப்பட்டது. ஜர்மெனியில் ஏற்கனவே பத்து தொழில் சாஸ்த்ரச்சாலைகள் இருக்க, அதில் ஒரு பாகமாகிய பிரஷியாவில் பதினோராவது தொழில் சாஸ்திரச் சாலை ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அங்குள்ள மற்ற யூனிவர்சிடிகளின் சொத்துக்களுக்கு மேல், சென்ற ஐந்து வருஷத்துக்குள்ளாக, லக்ஷம் பவுன் அதிகமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மேற்றேசங்களில் உயர்தரக் கல்வி விஷயத்தில் உத்ஸாகம் காட்டப்பட்டதை நாம் கவனிக்கவேண்டும்.

*
* *

ஒரு யானையின் அறிவுடைமை:—இரங்கோனைச் சார்ந்த மித்திராவென்னு மூரில் ஒரு மாவுத்தன் தன் யானையைக் குளிப்பாட்டியிருக்கையில் புலியொன்று திடீரென்று வந்து அவனைப் பிடித்துக்கொண்டது; அம்மாவுத்தன் அப்புலியின் நெற்றியில் தன்னங்குசத்தால் பலமாகக் குத்தினான். அவ்வாறு செய்தும், அஃதவனைவிடாது பலமாகப் பிடித்துக்கொண்டது. யானை தன் யஜமானனுக்கு நேர்ந்த விபத்தை யறிந்து தன் காலால் அப்புலியைப் பலமாக வுதைக்க, அஃது அதைப் பொறுக்கமுடியாது அவனைவிட்டுக் காட்டிற்குள் ஓடிப்போயிற்று. அவன் ஆஸ்பத்ரியில் சிகிச்சையிலிருக்கிறானம்.

*
* *

தென்னாப்பிரிக்காவிலுள்ள இந்தியரது தொகை:—இப்போது தென்னாப்பிரிக்காவிலிருக்கும் இந்தியர் தொகை 8600. போயர் யுத்தத்திற்கு முன்னிருந்த இந்தியர் தொகை 15000. இதில் 7000 பேர் குறைந்ததற்குக் காரணம் அத்தேசத்து முதலாளிகள் செய்த பெருந்தொந்தரவேயாம். இவர்கள் டீ தொந்தரவினின்றும் நீங்கப் பாடுபட்டுவருபவர் மிஸ்டர் காந்தி யென்பது ப்ரஸித்தமான விஷயம்; இது விஷயமாக இவர் மும்முறையும், இவரது புத்ரர் எண்முறையும் ஜெயிலுக்குப் போனார்கள்.

நமது பத்திரிகைக்கு விஷயதானம் செய்யும் கனவான்களில் சிலர் :—

ம-ா-ா-ஸ்ரீ மஹா மஹோபாத்யாயர் பண்டித-ஸ்ரீ வே. சாமிநாதய்யரவர்கள்.
" மஹா மஹோபாத்யாயர் பண்டித-ஸ்ரீ சந்திரசேகர சாஸ்திரிகளவர்கள்.
" கனம் ஆர். ரகுநாதராவ் அவர்கள், திவான் பஹதூர், ஸி.எஸ்., ஐ.
" பண்டித-ச. ம. நடேச சாஸ்திரியாரவர்கள்.
" டி. செல்வகேசவராய முதலியார் அவர்கள், எம்.ஏ.
" த. கனகஸுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ.
" டி. ஏ. கோபிநாத ராவ் அவர்கள், எம்.ஏ.
" வ. சு. செங்கல்வராயப் பிள்ளை அவர்கள், எம்.ஏ.
" பி. வி. ஸ்வாமி ராவ் அவர்கள், எம்.ஏ.
" எஸ். குப்புஸாமி சாஸ்திரிகள் அவர்கள், எம்.ஏ.
" டி. எஸ். சுப்பிரமணிய அய்யரவர்கள், எம்.ஏ., எல்.டி.
" ஏ. பஞ்சாபகேசய்யர் அவர்கள், எம்.ஏ., எல்.டி.
" வி. அப்பாஸாமி அய்யர் அவர்கள், எம்.ஏ.
" மஹேச குமார சர்மா அவர்கள்
" ஏ. எஸ். கஸ்தூரிரங்கய்யர் அவர்கள். பி.ஏ., எல்.டி.
" வ. சேஷகிரி சாஸ்திரியார் அவர்கள்,
" வி. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ.
" ஜே.ஆர். ரங்கராஜு அவர்கள்,
" ஏ. மாதவய்யா அவர்கள், பி.ஏ.
" எஸ். சிதம்பர அய்யர் அவர்கள்,
" கே. நாராயண அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ., எம்.பி., ஸி.எம்.
" பண்டித-ஸ்ரீ கோபாலகிருஷ்ண அய்யர் அவர்கள்,
" ஐ. வே. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ.
" ஸி. ராமஸ்வாமி அய்யங்கார் அவர்கள், பி.ஏ.
" வி. ஜி. சுப்பய்யர் அவர்கள், பி.ஏ., எல்.டி.
" ஜீ. சுந்தரேச அய்யரவர்கள். பி.ஏ., எல்.டி.
" ஜீ. தாதாசாரியாரவர்கள், பி.ஏ.
" ப. சம்பந்த முதலியாரவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.
" ஆர். நரஸிம்மய்யங்கார் அவர்கள், பி.ஏ., எம்.எல்.
" ப. கிருஷ்ணஸாமி சாஸ்திரி அவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.
" டி. எஸ். நாராயண சாஸ்திரியாரவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.
" எஸ். ஈ. சங்கர அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.
" என். ஆர். கே. தாதாசாரியார் அவர்கள், பி.ஏ., பி.எல்.
" ஸி. சுந்தரம் அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ.
" ஸி. எஸ். சுந்தரம் அய்யர் அவர்கள், பி.ஏ., எல்.டி.
" த. பாலசுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் பி.ஏ.
" ஸி. பி. வெங்கிடராமரய்யவர்கள் பி.ஏ.

ம-ா-ா-ஸ்ரீ என். வானமாமலைப்பிள்ளை அவர்கள்,
,, எஸ். ராமஸாமிபிள்ளை அவர்கள், பி.ஏ.
,, பி. என். சீனிவாஸாசாரியார் அவர்கள், பி.ஏ.
,, ஆர். பி. குளந்தஸாமிப்பிள்ளை அவர்கள் பி.ஏ., எல்.டி.
,, எஸ். நீலகண்ட அய்யர் அவர்கள்,
,, டி. எஸ். வெங்கிடரமணஅய்யர் அவர்கள்,
,, எம். வி. மீனாக்ஷிசுந்தர முதலியார் அவர்கள், பி.ஏ.
,, ல. அனந்தஅய்யர் அவர்கள்,
,, பு. து. ரத்தினம்பிள்ளை அவர்கள்,
,, எஸ். டி. மூர்த்தி முதலியார் அவர்கள்

குறிப்பு:—இன்னும் அனேகம் நிபுணர்களும், ஸ்திரீகளும் நமது பத்திரிகைக்கு வியாஸங்கள் எழுதுகிறார்கள். அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி, அவர்கள் பெயர்கள் இவ்விடம் அச்சிடப்படவில்லை.

நமது பத்திரிகைப்பற்றிச் சிலமுக்கிய அபிப்பிராயங்கள்
Press & Public Opinions

சென்னை பிரஸிடென்ஸி காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ மஹாமஹோபாத்யாய வே. சாமிநாதய்யரவர்கள்:—* * மதஸம்பந்தமான விஷயங்களும், நீதிகளை கற்பிக்கும் சிறுகதைகளும் புதிய நாடகங்களும் சில மொழிபெயர்ப்புகளும், தற்காலத்திற்கேற்ற நாகரீக விஷயங்களும் இப்பத்திரிகையில் மிக எளிய நடையில் எழுதப் பெற்றிருக்கின்றன; சிறுவர்களும் பெண்பாலரும் இதனால் பல விஷயங்களையும் வருத்தமின்றித் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

தமிழ் பாஷாபிமானிகளாகிய பிரபுக்கள் இதனை ஆதரித்து இதைப்பிரசுரஞ் செய்துவரும் ஜனரல் ஸப்ளேஸ் கம்பெனியாருக்கு ஊக்கம் அளிப்பார்களென்று நம்புகிறேன்.

M. R. Ry Dewan Bahadur R. Ragoonatha Row Avergal, C. S. I., writes :—

* * * It is written in good easy Tamil and deals with subjects of importance and usefulness to the general public. Its annual subscription is Rs. 3 so that even the poor can have valuable and useful reading in good Tamil for a small sum. One of the Tamil Pundits to whom some issues were submitted for opinion has been pleased to write to me thus :—

"விவேகபோதினியில் அநேகமாக முழுதும் பார்த்தேன்

1. உபயோகமான அநேகவிஷயங்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

2. வியவசாய விஷயம் (its history) வியவசாயிகளுக்கு நல்லறிவை உண்டுபண்ணக்கூடியது.

3. சிலபெரியோர்களுடையசரித்திரங்கள் வெகு நன்றாயிருக்கின்றன. எல்லாம் நம் இந்த தேசத்து பெரியவர்கள் சரித்திரங்களாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

4. பெண்களுக்காக எழுதப்பட்டிருக்கின்ற விஷயங்கள் மிகவும் உபயோகமானவை. நம் தேசத்துப் பெண்களெல்லோரும் அவசியம் இவைகளைப் படிக்க வேண்டும்.

5. யாப்பிலக்கணம் (Tamil prosody) ஆராய்ச்சியுடன் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

6. (a) இயற்கையற்புதம்(Wonders in Nature)
(b) சுகாதார விளக்கம் (Hygiene.)

இவைபோன்ற இன்னும் சிலவிஷயங்கள் இங்கிலீஷ்ப்பழக்கம் இல்லாதவர்களுக்கு நல்ல ஞானத்தை உண்டுபண்ணத்தக்கவை."

இந்தியா.—ஆவலாக வருமென்று காத்திருந்த "விவேக போதினி" யென்னும் பத்திரிகையை இன்று வரப்பெற்றோம். தமிழிற்கு முதல் கடவுளாகிய சுப்பிரமணியக்கடவுளை கண்ணைக் கவரும்படி கிளேஸ் காகிதத்தின்மேல் பதித்து போதினிக்கு

அநுபந்தமாக அனுப்பியிருக்கிறார்கள். போதினியின் தலைப்பே விவேகமூட்டுவதா யிருக்கிறது. ஞானோதயமாகுங் குறியாக ஸூரியோதயத்தைக் காட்டிமேல் ஸரஸ்வதியையும் காட்டி யிருக்கிறார்கள். ஞானம் அடைந்து பொலியவேண்டியதே இதன் நோக்கம். போதினியின் ஒவ்வொருபக்கமும் மனத்தை மேன்மைப்படுத்த நிச்சயமாக பிரயாஸப்பட்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. மதம், கல்வி, வியவஸாயம், சுகாதாரம் முதலிய பக்கங்கள் சொல்லமுடியா வகையோடு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சாதாரணமான ஜனங்களுக்காக நாவல், கதை, நாடகங்களும் மனதைக்கவரும்படி எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. சிறுவர்களுக்கும் பெண்களுக்கும் வேண்டிய பக்கங்களை இப்போதினி ஒன்றுதான் சரியாக பிரசுரம் செய்கின்றது. இப்போதினியை நிலைநிறுத்த தமிழ்நாட்டார் எல்லோரும் உற்சாகங்கொண்டு உழைப்பார்களென்று நாம் விரும்புகிறோம்.

உதயதாரகை.—* * 'விவேகபோதினி' என்னும் பெயர் புனைந்து நவமாய் உற்பவனம் பெற்ற ஓர் உயர்தர தமிழ்ப் பத்திரிகையின் முதலாம், இரண்டாம் சஞ்சிகைகள் வரப்பெற்றோம். இப்பத்திரிகை இது காலம் தமிழ் நாட்டிலே உற்பத்தியான பத்திரிகைகள் யாவுக்கும் சிரேஷ்டமெனத்தக்கதாய் வித்யா விஷயம், கைத்தொழில், சாஸ்திர சம்பந்தமான விஷயங்கள் கல்வியிலும் மதியூகத்திலும் சிறந்த பெரியோரது சரிதம், இதிஹாஸபுராணாதிகளின் ஸாராம்சங்கள், தமிழ் இலக்கண இலக்கிய விஷயங்கள், நீதியும் அறிவும் புகட்டும் நன்னெறிக்கதைகள், ஆசார சீர்திருத்த ஸம்பந்தமான விஷயங்கள், சுகாதார விளக்கம் ஆதியவற்றைத் தாங்கி வெளிவந்திருக்கிறது. பெண் பாலர்க்கும் சிறுவர்க்குபயோகமான சிறந்த போதனு விஷயங்களும் பிரத்தியேகமான வகுப்புகளாய் இதில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு விஷயமும் அறிவையும் விவேகத்தையும் வளர்ப்பதுஞ் சன்மார்க்கபோதனமமைந்ததும் விசேஷமான கிளர்ச்சியையும் இனிமையையும் பயப்பதுமா யிருக்கின்றது * *

லோகோபகாரி.—* * இதில் ஸ்திரீ புருஷ, பாலக, பாலகிகளுக்கு மிகவும் யுகதமான விஷயங்கள் எழுதப்படுகின்றன. தமிழ்நாட்டு ஜனங்களுக்கு மிகவும் பிரயோசனத்தை விளைவிக்கும் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. வியவஸாயம், வித்யாபிவிருத்தி, ஸ்திரீகளின் பாதிவிரத்யம், அனேக கதைகள், தேச விதேசிய விஷயங்கள் வெகு நன்றாய் வெளிவந்திருக்கின்றன. ஜூலை, ஆகஸ்டு மாத சஞ்சிகைகள் வெகு நேர்த்தியாய் அச்சிடப்பட்டுள்ளன. தேசாபிமானிகளும், பாஷாபிமானிகளும், கனதனவான்களும், விவேகபோதினியை வாங்கி ஆதரிக்கவேண்டுமென்பதே எமது கோரிக்கை. * *

தக்ஷிணதீபம், சேலம்.—* * இதற்குச் சிறந்த கல்விமான்கள் வியாஸங்களும் நிரூபங்களும் எழுதி வருகின்றனர். முதல் பகுதியைப்போலவே இரண்டாம் பகுதியில் அநேக சிறந்த வியாஸங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. * * *

ம-ா-ா-ஸ்ரீ பண்டித T. S. ராகவாச்சாரியார் பின் வருமாறு எழுதுகிறார்:—

"விவேகபோதினி" முழுதும் படித்தேன். அதில் வரையப்பட்டிருக்கும் விஷயங்களெல்லாம் படிப்பவர்கட்குக் களிப்பை ஊட்டத்தக்கவைகளாகியும் சொற்சுவை பொருட்சுவை மலிந்தவைகளாகியு மிருக்கின்றன. வாசகநடையும் கடினமற்றதே. "விளையும் பயிர் முளையிற்றெரியும்" என்ற பழமொழிக்கிணங்க ஜனனகாலத்திலேயே நன்கு விளங்காநின்ற "விவேக போதினி" நாளாவர்த்தியிற் பல்லோராலும் நன்குகொண்டாடப்பட்டு தீர்க்காயுசுற்று வாழுமென நம்புகிறேன்.

'திராவிடாபிமானி' * * இதில் கல்வி, வியவஸாயம், கைத்தொழில், மத ஸம்பந்தமான விஷயங்கள், மற்றும் பல சமாசாரங்களும் அடங்கியிருப்பதோடு ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்களும், சிறுவர்களுக்கான பக்கங்களும் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. * * தன் பேருக்கேற்ப இப்பத்திரிகை அறிவை பரவச்செய்யும் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

"சுதேசமித்திரன்"—"பார்த்தமட்டில் அப்பத்திரிகை அதற்கிடப்பட்டிருக்கும் பேருக்கேற்ப அறிவைப் பரவச்செய்யும் சாதனங்களுள் ஒன்றாகுமென்று நாம் சொல்லக்கூடும். அடங்கியுள்ள விஷயங்களில் அப்பத்திரிகை வாங்கிப்படிக்கும் எல்லாருக்கும் அதனிடத்தில் சுவையுண்டாகக் கூடியனவாயிருக்குமென்றும் நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்களும், சிறுவர்களுக்கான பக்கங்களும் நன்றாய் எழுதப்பட்டிருப்பனவாக காண்கின்றன."

"ஆபிசர்கன் வர்த்தமானி".—இங்கிலீஷ் பத்திரிகைகளைப்போலொத்த வெகு இனியநடையில் பற்பல

விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. விவசாயம், கைத்தொழில், காவியம், சாஸ்திரம், மதம், தேசச்செல்வர்களின் சரித்திரம், நல்லொழுக்கம், சுகாதாரம் முதலியவைகளைப்பற்றியும் தக்க பண்டிதர்களால் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. மேலும், சிறுவர்களுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும் அறிவைக்கொடுக்கக்கூடிய முக்கியஅம்சங்களுமிருக்கிறது. ஆங்கிலேய பாஷையில் கணிக்கப்பட்ட முக்கியமான காவியங்களையும் மொழிபெயர்த்து அச்சிட்டு வருகிறார்கள். இப்பேர்ப்பட்ட அருமையான மாதாந்தர பத்திரிகையை நமது தமிழபிமானிகள் ஆதரிப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமையாகும்.

"இந்து நேசன்"—விவேகபோதினி.—"பார்க்கும்போது எத்தகையோனுக்கும் இது விவேகத்தை விளக்கி நற்போதத்தை நாடும் இனிய செந்தமிழ் பத்திரிகையாகு மென்று புலப்படாமலிராது. தமிழர்கள் இத்தகைய பத்திரிகையை ஆதரித்தால் பலனடையாமற் போகாரென்பது திண்ணம்."

"கலாநிதி":—* * * நல்ல தமிழில் எழுதப்பெற்று அழகாக பதிப்பிக்கப் பெற்றிருக்கின்றது. இப்போது தென்னிந்தியாவில் பதிப்பிக்கப்பெறும் பல தமிழ் மாதாந்திரப் பத்திரிகைகளில் இதுவே சிறந்ததென்று சொல்லுவோம்.

"African Chronicle" :—* * * Judging from its contents it contains information on various topics commencing from the highest to the lowest. In fact, it is replete with information on social and agricultural subjects, hygiene, religion, drama and a score of other things bring out to light the hidden treasures of India, are endeavouring to translate into vernacular the English classics. And pages are set apart for stimulating knowledge among women and children. We note with pleasure that the contents are full of interesting and absorbing topics, and the style, like English Journals, is simple and majestic. Unlike some of the Vernacular Journals that are disfigured by sheer verbiage of Pundit's ebullition it is refreshing to observe that the Viveka Bodhini, as its name indicates, instructs the Tamil speaking people in a manner befitting a simple people. On the whole we congratulate the publishers for the up-to-date Tamil Journal they have given to their readers and we wish them every success.

K. S. Gopalaratanam Aiyar, Esq., B.A., B.L. District Munsiff, Sivaganga, writes * * * "The articles are interesting and written in an attractive style —I wish you every success."

M. V. Minakshisundra Mudaliar Esq., B.A., Coimbatore writes:—It is full of interesting and readable matter and the style is chaste—I am sure it really supplies a long-felt want. * *

The "Madras Mail".—

This interesting Tamil Monthly contains as usual a number of useful and well-written articles on Nature, Education, Literature, Agriculture and Hygiene and judging from the standard which the publishers have set before themselves, this little monthly is likely to prove more and more popular and useful. The special pages for children and for the enlightenment of Indian women continue to be interesting. The Journal deserves more encouragement and will be found useful for boys' and girls' schools.

T. S. Subramania Aiyar, Esq., M. A., L. T., of the Presidency College, writes :—

I am glad to testify to its usefulness to those for whom it is intended. The commendable features of the journal are the *modesty of its aim, the simplicity of its diction and the variety of its topics.* Its articles on religion, aspects of nature and practical life should be especially appealing to young minds and the Magazine has much to present to the general readers also. It will be appreciated more and more by the public.

Pundit Mr. Thandalam Balasundra Mudaliar, says :—

The several articles appearing therein are really interesting as well as instructive, and must be highly useful to those for whom they are intended. * *The articles on Hygiene no doubt supply a sad want keenly felt by us in our domestic circles. * * Also the "Ladies' Pages" are indeed edifying in that they set forth most remarkable ideals of chastity and constancy of love, so necessary for conjugal bliss. * It is gratifying to note that some of the articles are so artistically written that to the popular reader new things are made familiar and familiar things are made new, which ought to be the engaging power of every effective writer.

His Holiness Swami Ramakrishnananda writes :—

There are many good and intelligent ladies who for lack of their knowledge in English, are deprived of the benefit which the western savants and scholars have brought to the very doors of our homes ; and your Magazine by rendering their thoughts into Tamil has become a source of great benefit to all the Tamil knowing population. Thus its usefulness is immense. May God vouchsafe His blessings upon it, so that for many years to come it may prove itself a great boon to them for whom it has seen the light.

The United India and Native States :—We feel it a pleasure to recommend it to our Tamil readers. The Editor has managed to get a numbar of able contributors, who, learned though they are, do not despise

to write in a style easily understood. The articles will satisfy men and women of various tastes.

The "Hindu."-The current number of this very useful and interesting Magazine is now before us and it gives us great pleasure to congratulate the publishers, the General Supplies Co., Mylapore, Madras, on the uniform standard of excellence they have been able to maintain and the wide variety and range of useful subjects dealt with in the several articles published. This month's list of articles is no less attractive than the former ones and the following contributions may be mentioned among others.—* * *

The Hon'ble Mr. P. S. Sivaswami Aiyar B.A., B.L., C. I. E., says:—

* * * * The articles are written in an easy, readable style and deal with a variety of interesting subjects. Its usefulness and cheapness, will I hope commend it to the Tamil public and secure popularity.

M. R. Ry. Dewan Bahadur V. Raghavacharlu, Avergal B. A.,—

I have looked through some of the issues of the monthly Journal *Viveka Bodhini* published from July 1908. As the subjects dealt with are interesting and useful, the articles are written in good style and a few pages are specially devoted for the instruction of children and ladies, I hope this journal will increase in its popularity and meet with the encouragement it deserves from the public. I am glad the journal does not dabble with politics.

The "South Indian Mail."—It is an excellent Tamil Monthly Journal. It is for the interest of the vast ulk of our people only conversant with Tamil. Its object is to educate our people along all lines, which aim it will eminently accomplish. Every article is written in easy, elegant style. The paper and print are excellent. The publishers of this valuable journal with a view to bring it within the easy reach of a vast majority have priced it at Rs 3 a year.

The special attraction of the journal is, its ladies' and children's pages replete with didactics and short stories.

V. R. Sundararaja Aiyangar, Esq., F.T.S. Guntakal:— * * find it very interesting and, well-suited for the day. As far as my sphere of knowledge goes, I am obliged to say that the Viveka Bodhini stands second to none of any of the Tamil Periodicals. * *

S. Muthu Aiyar, Esq., B A., Masulipatam:—" I feel much obliged to you for the specimen copy of your valuable, and *most instructive* Journal Viveka Bodhini."

விவேகபோதினி

புத்தகம் 1

1907 ஜூலை மீ முதல் 1909 ஜூன் மீ வரை

இப்புத்தகத்தில் சுமார் 400-பக்கங்கள் மிகவும் அருமையான விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன.

இப்புத்தகத்தில் பற்பல விநோதக் கதைகளும், அநேக நூதன உபந்யாஸங்களும், சிறந்த வித்வான்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு புத்தகத்திலும் அநேக சித்திரப்படங்கள் வெகு வமைப்புடன் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன.

பள்ளிக்கூடங்களில் பரிசளிப்பதற்கு இவை இன்றியமையாதவை.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பெண்டுகளும், பிள்ளைகளும், அவசியம் வாசிக்கவேண்டியவை.

ஒருவிதத்திலாவது இதற்கு நிகராக வேறொரு புஸ்தகத்தைச் சொல்லவொண்ணாது.

வாங்கி வாசித்துப்பார்த்த பின்புதான் இவைகளின் மகிமை தெரியவரும்.

ஒவ்வொரு புத்தகமும் மிகவும் நேர்த்தியாக காலிகோ பயிண்டுசெய்து கில்ட் அக்ஷரங்கள் போடப்பட்டிருக்கிறது.

புத்தகம் 1-க்கு விலை ரூ. 4 0 0
தபால்சார்ஜு பிரத்தியேகம்

சொல்ப பிரதிகள் தான் கையிலிருக்கின்றன. வேண்டியவர்கள் சீக்கிரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள வேண்டும். * * * * *

விவேகபோதினி உபதேசமாலை

ராஜம் அய்யர் சரிதை

இப்புத்தகம் கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் அற்புதகதையின் நூலாசிரியராயும், பிரபுத்தபாரதம் என்ற மாதாந்த பத்திரிகை மிகுந்த சிறப்புடன் நடத்தி ஆங்கலம் உணரும் திறனுடையவர்களுக்கு நமது வேதாந்த உண்மைகளை எளியநடையில் ஸ்வலபமாகத் தெரிவித்தவரும் ஆகிய ஸ்ரீமான் பீ. ஆர். ராஜம் அய்யர் அவர்கள், பி. ஏ. என்பவரது சரித்திரத்தை அடக்கியுள்ளது. இதனுடன் இவர் செய்த நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டு உள்ள உபதேச மொழிகளையும், இவர் முதலில் ஆங்கலத்தில் எழுதிய வேதாந்த வியாஸத்தையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. விலை அணா 8.

இப்பத்திரிகை சந்தாதார்க்குமாத்திரம் அணா 6